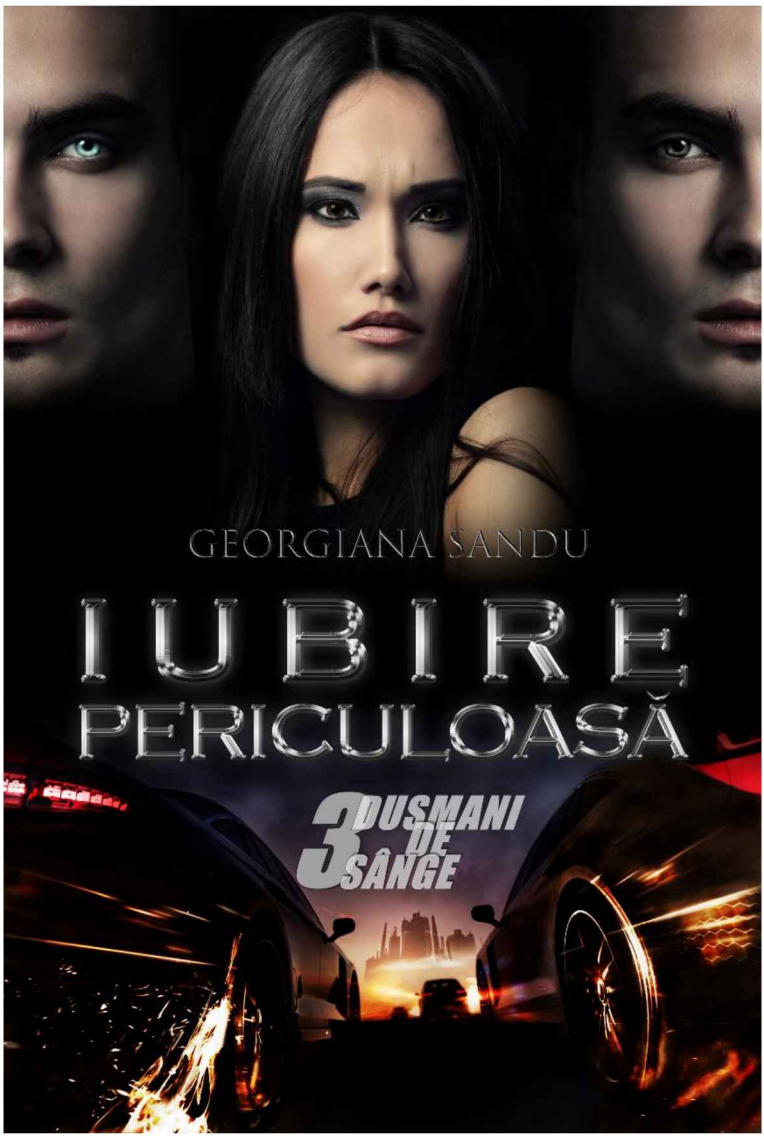
GEORGIANA SANDU
IUBIRE
PERICULOASĂ
3
DUȘMANI
DE
SÂNGE

IUBIRE PERICULOASĂ

Vol. 3 DUȘMANI DE SÂNGE

GEORGIANA SANDU

Această lucrare electronică este protejată prin copyright, iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, punerea la dispoziţia publică, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, stocarea pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul autorului, sunt interzise.

© GEORGIANA SANDU 2021

IUBIRE PERICULOASĂ

GEORGIANA SANDU

"Înainte de a porni pe drumul răzbunării,
sapă două morminte."
- Confucius

PROLOG

Sunt anumite momente în viaţa ta, pe care ţi le aminteşti cu acurateţe deplină, de parcă s-ar fi întâmplat acum câteva ore, chiar dacă, în realitate, s-au întâmplat în perioada în care învăţai să mergi.

Şi altele, ce într-adevăr s-au întâmplat cu un apus de soare în urmă, dar ţi-e imposibil să ţi le aminteşti cu exactitate, să deduci motivele şi momentul în care ai luat decizia ce te-a adus aici.

Eu sunt acum într-o astfel de situaţie. Nu pot spune că am avut vreodată o memorie extraordinară, dar e ciudat cum îmi amintesc momentul în care Moş Crăciun mi-a adus cadou o maşină de pompieri, de parcă îl văd printr-o apă limpede. Fiecare cuvânt pe care l-am spus, ţopăiala mea în jurul ei şi râsetele părinţilor mei, papucii pufoşi pe care îi purtam, în formă de crocodili roz şi pijamalele cu Fetiţele Powerpuff. Aveam doar 4 ani şi încă mai

încâlceam unele cuvinte, dar acea amintire s-a imprimat cumva în memoria mea, chiar dacă nu a fost atât de deosebită. E ciudat cum funcţionează creierul uman, şi mai ciudat e felul cum îmi pot aminti acum tot ce s-a întâmplat în acea dimineaţă de Crăciun, cu 14 ani în urmă, dar nu îmi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat acum câteva ore şi cum am ajuns aici.

De câteva lucruri sunt totuşi sigură:

1. Mă simt ca un cadavru în pragul putrefacţiei.

2. Este posibil să nu mai ies niciodată vie de aici.

3. O sa sufăr chinuri îngrozitoare înainte să îmi vină sfârşitul.

Lanţurile îmi sapă în încheieturi şi simt durerea până în măduva oaselor. Nu ştiu dacă plâng din cauza durerii, a fricii sau a ce va urma mai departe. Pentru că ăsta pare să fie doar începutul.

Am pictat în minte chipul *lui*. Al celui real pentru mine, nu al celui malefic. Ochii de smarald şi buclele sălbatice îmi dansau ca un sevraj în minte şi m-am agăţat de imaginea lor, încercând să elimin oroarea ce se întâmplă acum cu mine.

Am ţipat, pentru că ăsta este singurul lucru pe care îl mai pot face.

Ăsta este preţul pe care îl voi plăti pentru că m-am îndrăgostit de un demon. Asta este consecinţa pe care o voi suporta pentru că am acceptat o iubire periculoasă.

1. CONEXIUNI

Poate e de vină faptul că nu sunt prima dată într-un asemenea loc.

Nu m-am gândit niciodată să îmi număr nopţile petrecute în arest, dar pare să fi devenit o obişnuinţă, fără să îmi dau seama. Dar acum situaţia e mult mai gravă decât de obicei. Dacă înainte eram închisă pentru consum de alcool şi infracţiuni inofensive în fast food-uri, de data asta situaţia e serioasă.

Am încercat să rămân cât mai calmă cu putinţă, să mă gândesc la faptul că, deşi sunt acuzată de furtul unei maşini şi uciderea unui băiat, nu am făcut niciunul din aceste lucruri. Nici măcar nu am fost la locul acestor delicte, aşa că e imposibil să îmi fie găsită chiar şi cea mai mică amprentă. Ar mai fi posibilitatea să îmi fie făcută o înscenare, dar chiar dacă Harris pare să mă fi băgat în nişte probleme serioase, nu vreau să mă gândesc atât de departe încât să cred că mi-a făcut-o intenţionat. Nu! Totul a fost

o teribilă încurcătură şi, cu puţin ajutor de la Amber, a căzut pe capul meu.

Eram aşezată pe marginea patului, rozându-mi unghia degetului mare şi agitându-mi piciorul drept cu o rapiditate ce îmi provoca deja febră în coapsă. Este foarte posibil să rămân fără unghii până mâine-dimineaţă.

Nu am nici cea mai mică idee cât timp a trecut de când am fost adusă aici, singurul lucru de care mai sunt conştientă este sforăitul tipului ce e închis la câteva celule de mine. Pare un sunet ce mă ţine legată de realitate, aşa că nu o să mă plâng de el.

Încep să am crampe stomacale din cauza stresului, şi nu ştiu dacă e de ajutor sau nu faptul că iar nu am mâncat suficient.

Am auzit o uşă metalică deschizându-se şi am sărit imediat în picioare, lipindu-mă de gratii înainte să îmi dau seama că fac asta şi rugându-mă în gând să vină cineva şi să mă scoată de aici. O siluetă se apropie de mine, un poliţist, dar mai mic de statură decât cel ce mă adusese aici. În semiîntuneric nu am reuşit să îi văd deloc trăsăturile, doar faptul că scoase un set de chei de la curea, iar inima mea a început să bubuie până în gât.

Se opri în faţa mea, iar şocul temporar m-a făcut să îmi înghit întrebarea pe care voiam să o pun. E o femeie, şi una chiar surprinzător de tânără. Mă privi câteva secunde, apoi, fără vreun cuvânt, descuie şi îmi făcu semn cu capul să ies. M-am mişcat uşor, parcă speriată de prezenţa ei, deşi celălalt tip era mult mai înspăimântător. I-am simţit respiraţia pe ceafă când m-a întors cu spatele să îmi pună cătuşele şi poate e mai slabă decât celălalt, dar pare la fel de înaltă, cel puţin cu vreo zece centimetri mai înaltă decât mine, ceea ce nu face să mă simt prea comod în jurul ei. Şi port tocuri înalte.

Mă prinse de cot şi mă îndemnă să merg, din nou, fără să îmi adreseze vreun cuvânt. Sunt două posibilităţi în situaţia asta: ori mă eliberează, ori am încurcat-o rău de tot.

— Poţi, măcar, să îmi spui unde mă duci? am întrebat atunci când atmosfera a devenit prea tensionată, iar holul întunecat îmi zbârlea pielea pe şira spinării.

Ea nu îmi răspunse, doar mă sili să merg mai repede. Îl vreau înapoi pe celălalt tip, nu mă speria atât de tare ca femeia asta. Cum poate cineva să fie atât de terifiant când nu rosteşte niciun cuvânt şi abia de i-am văzut un sfert din trăsăturile feţei? Bineînţeles, e clişeicul scenariu

de film de groază ce dă întotdeauna rezultate, dar insist să cred că nu sunt într-un film de groază şi femeia asta nu urmează să mă măcelărească.

Chiar dacă nu am mai fost în secţia asta de poliţie până acum, cam toate arată la fel şi am ştiut din instinct că mă duce spre camera de interogatorii. Asta sau faptul că fusesem pe drumul ăsta şi mai devreme, chiar dacă eram prea speriată să analizez împrejurimile. Am intrat în cameră, iar persoana ce aştepta înăuntru m-a făcut să scot un suspin de uşurare.

— Harris! Am vrut să fug spre el, dar poliţista nu îmi dădu voie. Îmi desfăcu cătuşele şi mă ţinu pe loc, însă Harris veni spre mine şi mă trase în braţele lui, smulgându-mă de lângă ea.

Părea pentru prima dată când respir de când m-au arestat. I-am inhalat parfumul familiar şi mi-am strâns pumnii pe spatele gecii lui de piele.

— O să te scot de aici! şopti în urechea mea, oferindu-mi ancora de care aveam nevoie să rămân cu minţile întregi. Am suspinat din nou, apoi el mă strânse încă o dată şi mă eliberă.

Aici era mult mai multă lumină şi am putut să îmi văd escorta. Se rezemase de perete şi îşi

ţinea mâinile în sân, aşteptând să terminăm, nu prea răbdătoare. Am privit-o şocată pentru câteva secunde, avusesem dreptate, e foarte înaltă, dar oare nu putea să arate ca o prăjină fără forme şi să nu mă simt ca un cartof pe lângă ea, chiar dacă port o rochie revoltător de sexy şi sandale cu toc? Ea poartă uniforma specifică, nimic provocator, decupat sau strâmt, dar, Iisuse, e pentru prima dată când o femeie îmi accesează latura bisexuală. Dacă nu aş fi în problema asta şi deja îndrăgostită de un bărbat, mi-aş face griji serioase. Femeia arată ca o versiune brunetă şi mai serioasă a lui Candice Swanepoel, probabil cu mai mulţi muşchi şi capacitatea să te bată măr. Instantaneu, l-am privit pe Harris, simţind alt gen de miros al pericolului.

— Ce se întâmplă? am întrebat, el oftă iar îngerul V.S. poliţist îmi făcu semn să mă aşez la masă. Sunt trei scaune acum. Am urmat ordinele, fiind mulţumită că Harris se aşează lângă mine, iar ea pe cealaltă parte, în faţa noastră.

— Avem zece minute, maximum. Spuse ea, vorbind în sfârşit şi sunând mai feminin decât mi-aş fi dorit. Harris aprobă ascultător din cap, apoi se întoarse să mă privească.

— Katherine, ea ea Margot, e o prietenă şi o să ne ajute să te scoatem cât mai repede de aici. Am privit-o instinctiv pe femeia din faţa mea, gândindu-mă ce fel de prietenă e, mai exact. Am observat că avea o plăcuţă metalică pe piept, cu numele Margot Cyrus. Era prostesc să fac asta tocmai acum, dar i-am scanat imediat gâtul în căutarea S-ului. Nu era acolo, însă chiar dacă ar fi fost ceva între ei, mă îndoiesc că femeia asta s-ar fi lăsat tatuată ca un animal de turmă. A trecut de mult peste faza de adolescentă uşor de păcălit, dacă a fost asta vreodată.

— Lucrezi în poliţie? am întrebat eu, simţind nevoia să verific. Ea zâmbi în colţul gurii, al naibii de atrăgător chiar şi pentru mine, nici nu vreau să mă gândesc cum o vede Harris.

— Crezi că am obţinut uniforma asta şi am intrat aici fluturându-mi genele? mă întrebă ea. *Nu ţi-ar fi fost greu să le obţii făcând asta.* I-am răspuns eu în gând, privind genele alea lungi ce nici măcar nu păreau rimelate excesiv, dar doar am aprobat din cap, aşteptând să mi se spună ce avea să se întâmple mai departe şi abţinându-mă să îl întreb pe Harris cum a putut să îmi dea o maşină furată.

— Ai vorbit cu Carter? o întrebă Harris, iar mie mi s-a zbârlit pielea, amintindu-mi de ziua

în care şeful îmi bătuse un apropo subtil despre venirea mea la poliţie în caz că lucrurile se termină urât cu Harris. Nu poate da vina pe mine pentru asta, am fost adusă aici cu cătuşe.

Margot aprobă din cap.

— Da, o vrea pe Katherine afară până mâine-dimineaţă, dar asta o să fie imposibil. Harris oftă nervos şi îşi trecu mâinile prin păr, eu am rămas în continuare tăcută.

— Ce au împotriva ei, Margot? Ea îşi împreună mâinile pe masă şi îl privi acuzator.

— Au multe, Harris. Ai băgat-o pe prietena ta într-un ditamai rahatul. Furt armat, crimă, plus cele pe care le avea şi ea deja şi acum se amplifică, trafic de substanțe interzise, vandalism, distrugere de proprietate. Cu cât o ţinem mai mult aici, cu atât se adună mai multe.

— Care e portiţa noastră? întrebă el din nou, iar Margot oftă şi îşi dădu după ureche o şuviţă ce îi scăpase din împletitură. Îmi aminteşte de Angelina Jolie în Lara Croft.

— Portiţa cea mai bună în momentul ăsta e un alibi puternic. Avem nevoie de martori, persoane de încredere care să garanteze că au fost alături de Katherine în momentul producerii acelor delicte. Când ai furat maşina aia, Katherine unde era şi cu cine? îl întrebase pe

Harris, dar se uită la mine. Eu am privit-o încruntată, căutând subtil camerele de supraveghere.

— Nu-ţi face griji, avem o fereastră de câteva minute. Poţi vorbi.

Harris mă privi îngrijorat şi ştiu de ce, noi nu discutasem niciodată despre acea maşină furată. L-am privit veninos înapoi şi m-am adresat lui Margot.

— Am fost la şcoală, apoi am mers la mine acasă cu două prietene şi au stat la mine până seara, destul de târziu.

— Perfect. Prietenele astea pot depune mărturie că au fost cu tine în acea zi?

— Nu! interveni Harris prompt, strângându-şi bărbia între degete. Prea multe complicaţii, atragem atenţie asupra noastră. Şi asta e exact ce vor.

— Ştiu, Harris, dar dacă nu o scoţi repede de aici, o s-o bage în închisoare doar ca să o facă să vorbească. Ştii că nu e aici din cauza acuzaţiilor lui Amber Wrise, dar a fost scânteia perfectă să producă focul. Vor să pătrundă în pista aia şi să vă înfunde pe fiecare dintre voi. Felul în care Margot spusese partea de la sfârşit mi se părea ciudată, oare ea ce legătură are cu pista lui Carter? Harris oftă din nou, apoi se uită la mine.

— Cine erau fetele?

— Candice şi Kristen, am răspuns eu imediat, el îşi schimonosi gura, în semn că nu îi plăcea.

— Kristen e periculoasă, poate vorbi. Şi nici în Candice nu îmi pun speranţe, pare cam aiurită uneori şi poate să spună ceva fără să îşi dea seama.

— Atunci nu le dăm explicaţii, o să le conving să vorbească şi să afirme că au fost cu Katherine în data de 26 septembrie. Pot să rezolv asta.

În timp ce îi ascultam, îmi luam notiţe în minte, încercând să îmi dau seama care e situaţia exactă. Nu mă vor neapărat pentru că mă suspectează de uciderea lui Joshua sau furtul acelei maşini, ci pentru că eu sunt intrarea lor în pista lui Carter Gunn. Fac parte din oamenii de acolo, am ucis şi am furat, deci înseamnă că toţi facem asta. Singura diferenţă e că pe mine m-au prins.

Harris tresări, părând să îşi dea seama de ceva.

— Stai puţin, vorbeşti de ziua în care am furat maşina. Să îi ia dracu' cu acuzaţia asta, o să le aduc actele şi o să li le arunc în faţă.

Katherine e proprietara acelei maşini, am făcut totul legal înainte să i-o dau ei.

Margot îşi îngustă ochii.

— Legal în felul tău, sau în felul meu, Harris?

El oftă pe nări, stresat.

— Legal în felul tău. Nu au nimic împotriva ei cu furtul acelei maşini. Are alte numere, a cumpărat-o legal. Chiar dacă nu o să creadă, nu au nicio dovadă că e cea furată. Nici măcar cel de la care am furat-o nu o să depună mărturie, pentru că de la el am cumpărat-o. Şi la un preţ destul de piperat încât să nu îl intereseze să vorbească. Am aranjat totul, se folosesc de asta doar să o sperie pe Katherine.

Margot oftă, iar eu nu puteam să îmi cred urechilor. Tocmai recunoscuse că a furat acea maşină şi mi-a dat-o mie. Se feri de privirea mea, mi-am strâns pumnii ca să îmi abţin o ieşire nervoasă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, furase o maşină, doar ca să o plătească apoi şi să mi-o dea mie?

— Aşa că mai rămâne doar moartea lui Joshua. Care e cea mai rapidă şi curată cale să scăpăm din asta, fără mărturii? întrebă Harris serios, ca un avocat nemilos şi chiar aşa îl simţeam acum lângă mine.

— Singura opţiune rămâne Carter. Dacă ai acte pe maşină, asta e tăiat imediat de pe listă. Aşa cum ai spus, are alte numere şi Katherine nu a fost văzută conducând-o înainte. Doar au presupus că ea a furat-o, pentru că era acelaşi tip de maşină ca cea furată şi veniturile financiare ale lui Katherine nu se potriveau cu preţul maşinii. Cât despre Joshua Wallard, trebuie scoasă din asta cât mai repede. Singura posibilitate e ca Gunn să fie aici mâine, la prima oră, cu avocaţii lui şi să ceară scoaterea lui Katherine Wrise din arest. Au avut mandat de arestare, dar cu avocaţi puternici, o poate scoate de aici, pentru că nu au nimic împotriva ei în afară de declaraţiile unei adolescente ce probabil a spus asta din gelozie. Amber nu are credibilitate la povestea ei, nu era prietenă apropiată cu Joshua Wallard, aşa cum a spus, iar asta se poate verifica uşor şi e o altă bilă albă pentru Katherine. Amber îl plăcea pe acel băiat, dar el o plăcea pe Katherine. S-a întâmplat să fie ucis, asta nu înseamnă că l-a ucis Katherine. Şi nu au nicio urmă a ei acolo, nu au găsit încă nici cea mai mică amprentă, şi până când nu vor găsi una, Katherine nu trebuie ţinută aici. Nu există nicio şansă să îi fie găsite urmele acolo, nu?

— Niciuna, nu a fost acolo. Răspunse Harris repede, iar eu m-am străduit să mă stăpânesc, gândindu-mă că vorbesc de locul unde îl împuşcase pe Joshua.

— Bun. Vorbeşte cu şeful tău şi spune-i că altă posibilitate nu are, asta dacă o vrea pe Katherine afară până nu încep să o preseze să vorbească.

— Nu o să spun nimic, nu am spus nimic. Am vorbit eu repede, parcă simţind nevoia să îl liniştesc pe Harris. Îmi zâmbi şi îmi prinse mâna.

— Mă bucur să aud asta, dar nu o să îţi placă să treci prin aşa ceva, crede-mă, spuse Margot.

Am înghiţit uşor în sec şi Harris mă strânse mai tare de mână.

— O să te scoatem de aici, iubito. Nu îmi pasă dacă îl aduc pe Carter cu pistolul la tâmplă, mâine suntem aici să te scoatem.

— Cum o să găsiţi atât de repede un avocat? am întrebat eu, amândoi zâmbiră, derutându-mă.

— Nu îţi face griji în privinţa asta, mă linişti Harris, apoi Margot se uită la ceasul de pe mână.

— Trebuie să terminăm aici, am stat mai mult decât trebuia. Se ridică imediat în picioare, la fel am făcut şi eu şi Harris.

— Katherine rămâne aici în noaptea asta. Totul ţine de tine şi Carter acum, eu nu pot să fac mai mult.

— Mersi, Margot! Harris i se adresă cu recunoştinţă sinceră, păreau să se cunoască bine în domeniul ăsta. Ea doar aprobă din cap şi zâmbi uşor.

— Nu uita de înţelegerea noastră. Dacă se întâmplă ceva cu el, nu mai am niciun motiv să vă apăr.

Harris aprobă din cap, la rândul lui, cu la fel de multă seriozitate.

— E sub permanenta mea protecţie.

Nu înţelegeam nimic din ce vorbeau, bineînţeles, şi nu am apucat să mai întreb, pentru că Harris mă trase în braţele lui.

— Să nu îţi fie frică. O să te scot de aici cât de repede pot, iubito. Apoi mă sărută apăsat, aproape brutal, parcă să îmi demonstreze astfel că o să facă orice pentru mine.

Apoi ne-am desprins şi Margot m-a tras imediat afară, conducându-mă cu viteză pe hol şi înapoi în celula mea. Nu voiam să mă întorc acolo, încercam să îmi abţin lacrimile de disperare şi frustrare. Şi de parcă lucrurile nu erau suficient de rele, am stricat şi petrecerea lui

Keith, pentru că sigur Harris nu o să mai meargă nici el.

Margot plecă înainte să îi pot adresa o altă întrebare, cel mai tare voiam să o întreb cât e ceasul. Chiar dacă pare să fi stat aici ore întregi, nu cred că a trecut mai mult de o oră de când m-au luat de acasă.

Mi-am propus să mă liniştesc, m-am întins în pat şi mi-am scos sandalele. Rochia asta afurisită e îngrozitor de incomodă acum şi mă simt aproape dezbrăcată. Am observat-o şi pe Margot studiindu-mă cu o sprânceană ridicată în timp ce încuia celula. Arăt ca o adolescentă tipică ce se pregătise să meargă la o petrecere bestială şi să se facă praf, dar a fost agăţată de poliţie înainte să ajungă acolo.

Nu o să mă gândesc încă la maşina aia şi ce a făcut Harris, o să las explozia asta pentru când o să îl am în faţa mea. Că îmi place sau nu, Joshua e un subiect închis şi amândoi am tras ponoasele şi am suportat cearta pentru asta.

Încercam să aţipesc, dar dormisem mult prea mult astăzi pentru asta. Mă plictiseam îngrozitor şi nu îmi puteam lua gândul de la tata, cum o să reacţioneze dacă află de asta. Şi sigur o să afle, pentru că am fost cel mai vizionat spectacol al vecinilor din seara asta.

M-am plimbat prin celulă, mi-am făcut planuri cu ce trebuie şi ce nu trebuie să spun mai departe, i-am strigat celuilalt să se trezească şi să înceteze sforăitul infernal, dar nu am şanse prea mari să îl trezesc. Mi-am menţinut furia intactă ca să nu cedez în disperare şi să încep să plâng.

Am închis ochii şi am încercat să îmi blochez mintea, dar acelaşi zgomot de metal se auzi din nou şi sunt destul de sigură că nu e încă dimineaţă. Poate Margot vine să îmi aducă nişte apă sau, sper din tot sufletul, nişte haine de schimb.

Este ea, într-adevăr, dar nu aduce nimic pentru hidratarea mea.

— Ce se întâmplă? am şoptit când m-am ridicat în picioare, deşi nimic nu se auzea peste sforăitul celuilalt tip.

Ea îmi zâmbi şiret şi îmi făcu semn să ies, fără să pară că avea să îmi mai pună cătuşe.

— Carter nu a mai avut răbdare până mâine-dimineaţă.

Am făcut-o ochii mari şi am privit-o. O parte din mine se aştepta ca şeful lui Harris să nu vină deloc după mine, sau cel puţin să fie greu de convins. În niciun caz să fie aici mai devreme.

— Sunt liberă? am şoptit din nou, privind înainte. Ea mergea chiar lângă mine.

— Da. Carter a făcut ce am spus. Şi-a adus avocaţii, a făcut tărăboi şi nimeni nu a putut să facă nimic împotriva lor. A făcut foarte bine că a venit atât de devreme, nu le-a lăsat timp să adune sau să falsifice dovezi împotriva ta. Tot ce are poliţia e declaraţia fără dovezi a unei puştoaice ce nu vrea să vorbească din nou şi a cerut să rămână anonimă. Carter a venit aici cu 3 avocaţi puternici, chiar mai mult decât trebuia, dar a făcut spectacolul de care era nevoie să bage frica în ei... sau în noi. Mă privi cu coada ochiului, zâmbind discret şi eu am zâmbit la rândul meu. Încep să o plac şi, având în vedere ce a făcut pentru mine, ar trebuie să o ador deja, nu contează ce înţelegere are cu Harris.

— Poartă-te normal, ca şi cum eşti fericită că ai scăpat din situaţia asta de rahat, în care nu ai nicio legătură, şi puţin frustrată că ai fost adusă aici fără nicio dovadă solidă. Mă sfătui în şoaptă înainte să intrăm pe holul de la ieşire.

I-am văzut imediat. Un grup de cinci bărbaţi impunători, furioşi şi... periculoşi. Carter şi Harris erau unul lângă altul, amândoi îmbrăcaţi în blugi negri şi geci de piele, şi lângă ei erau alţi trei bărbaţi, la patru ace, în costume negre şi

arătând mai degrabă ca apărătorii diavolului decât ai dreptăţii... ceea ce şi sunt, până la urmă. Pe fereastră am observat că este încă întuneric, şi am căutat un ceas cu privirea. Cel agăţat pe perete arată că de-abia trecuse de 11 noaptea. Doamne, cât de puternic trebuie să fii ca să ai la mână asemenea avocaţi, la orice oră din noapte? Şi oare cu cât îi plăteşte să fie corupţi pentru el?

Toţi îşi întoarseră privirea spre mine şi eu l-am privit doar pe Harris, pentru că doar el mă poate linişti acum. Nici urmă de alt poliţist, cei ce erau aici îşi vedeau de lucru la computer, prefăcându-se că nu ne urmăresc. Doar Carter Gunn putea să reducă la tăcere o întreagă secţie de poliţie. Şi mă mai întreb cum de are atâţia bani. E mult prea inteligent pentru secolul ăsta, pentru că nu oricine poate fi un traficant de arme, criminal, şi să facă totul legal în acelaşi timp.

M-am abţinut să mă lipesc de Harris şi să îl iau de mână, pentru că nici el nu părea să vrea asemenea gesturi de afecţiune aici. Nu am nevoie ca oamenii ăştia să îşi dea seama de şi mai multe lucruri despre mine, cum ar fi faptul că sunt punctul sensibil al celui mai periculos racer al lui Gunn. Ştie deja destulă lume asta.

Carter îmi prinse baza spatelui şi mă conduse spre ieşire. Mi se părea că scăpasem ridicol de uşor, dar era şi mai ridicol faptul că mă simt în siguranţă acum, ţinută aşa de Carter. Harris rămase cu un pas în spate şi mi s-a părut că îl văd schimbând câteva priviri cu Margot. Voiam să îi mulţumesc şi eu, dar asta nu e locul potrivit pentru aşa ceva. Vreau să ies de aici cât mai repede cu putinţă.

Am respirat cu lăcomie aerul rece atunci când am ieşit afară. Voiam să fug cât mai repede de aici, să nu le dau ocazia să se răzgândească. Harris mă prinse din urmă când am ajuns la maşinile lor, cei trei avocaţi se răspândiră în parcare, fără să îmi dea şansa se le mulţumesc în vreun fel. Oricum era ciudat să fac asta, nu fusese un favor, doar îşi făcuseră treaba murdară pentru care sunt bine plătiţi.

— Mersi, Carter, am şoptit într-un sfârşit, începând să tremur din cauza aerului nopţii.

— Nu trebuie să îmi mulţumeşti, îmi pare rău că ai fost târâtă în asta din cauza noastră. Nu părea deloc supărat şi am respirat uşurată, pentru că nu mă aşteptasem la asta. Credeam că o să îi spună lui Harris să scape de mine. Ochii lui coborâră pe trupul me pentru fix două secunde, dar ştiam că văzuse tot ce voia să vadă. Rochie

nenorocită! Nu îl pot acuza că mă priveşte, e vina mea că m-am îmbrăcat să atrag atât de tare atenţia. Îşi întoarse imediat privirea spre Harris.

— Ai grijă de ea în noaptea asta, nu o duce acasă până suntem siguri că nu o să se mai ducă după ea. Mă îndoiesc că o să se întâmple, dar e bine să fim prevăzători. Mâine-dimineaţă ne ocupăm de cealaltă prietenă a ta.

Carter nu era supărat pe mine, dar cu siguranţă era pe Harris şi nu îmi pot da seama de ce. I-am privit derutată, dar nu mi se oferiră explicaţii. Carter urcă în Hummer-ul său şi dispăru imediat, iar Harris mă prinse de mână şi mă trase în maşina lui. Încă nu îmi venea să cred că scăpasem atât de repede şi uşor. La acuzaţiile ce mi se aduseseră mai devreme, avusesem impresia, pentru o secundă, că o să îmbătrânesc în spatele gratiilor.

După ce am intrat pe autostradă, Harris se întinse să îmi prindă mâna.

— Eşti bine?

Părea că nu sunt, cel puţin asta îmi spune privirea lui. Mi-am clătinat uşor capul.

— Sunt bine.

Sunt bine, dar sunt supărată şi el ştie asta.

— Katherine... începu, dar nu prea ştia cum să continue. Eu voiam să las discuţia asta pe mai târziu, când o să am mai multă energie.

— Trebuie să vorbesc cu tata. Să îl liniştesc că sunt bine înainte să afle de la vecini că am fost săltată de poliţie.

Harris oftă şi scoase un telefon din buzunar. Telefonul meu.

— A aflat deja, voia să vină la secţie. I-am trimis un mesaj că totul a fost o confuzie şi îl suni imediat ce termini. Nu pare că l-a calmat, dar mă bucur că nu a venit la secţie după tine.

Am oftat din rărunchi şi am luat telefonul. Îl oprise de tot. O asemenea discuţie cu tata e tot ce îmi mai lipsea acum, dar trebuie să îl calmez până când nu îşi pierde minţile de tot. Numărul de apeluri pe care îl aveam de la el mi-a provocat o instantanee durere de cap.

L-am apelat imediat, privind spre luminile oraşului şi refuzând să îl privesc pe Harris. Conduce încet, habar nu am unde şi nici nu îmi pasă.

Tata răspunse după al doilea apel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Katherine, unde eşti? Era mai mult de un ton ridicat, era un urlet în toată regula.

— Sunt bine, tată. A fost o confuzie. Au... m-am bâlbâit şi mi-am muşcat limba, dându-mi seama abia acum că nu mă gândisem ce naibii să îi spun tatei.

— Ce ai spus? ţipă din nou şi nu părea să o facă de nervozitate, auzeam agitaţie în jurul lui şi sirene de ambulanţă.

— Tată, unde eşti?

— Sunt la un incendiu. Asta m-a oprit să nu vin după tine când m-a sunat Cole şi mi-a spus că te-a luat poliţia cu cătuşe de acasă. Ce s-a mai întâmplat acum, Katherine?

Era îngrozitor să gândesc astfel, dar sunt atât de uşurată din pricina acelui incendiu. Dacă nu s-ar fi întâmplat, tata ar fi venit aici şi ar fi aflat... tot.

— Un băiat din liceul meu a fost găsit mort acum câteva zile. A fost ucis. Era mai retras şi ciudat, îi suspectează şi interoghează pe toţi cei cu care a fost văzut vorbind în ultimul timp. S-a întâmplat ca noi să avem un conflict la începutul anului şi am fost pusă în capul listei. Nu am vrut să vin la secţie şi de asta m-au luat cu cătuşe, dar e OK acum, m-au eliberat. Harris a venit cu... un avocat şi m-a scos. Nu au nicio dovadă că eu l-aş fi ucis, doar ce spusese... o elevă.

M-am abţinut în ultimul moment să dau numele acelei eleve. Nu ştiu de ce, dar ştiu că asta l-ar afecta foarte mult pe tata şi are oricum o situaţie dificilă cu Amber şi cu mine. Iar pentru o poveste creată pe moment, cred că m-am descurcat destul de bine.

— Pentru numele Domnului, eşti acuzată de crimă? Ţipă din nou chiar înainte ca o sirenă să îmi spargă timpanul. Am strâns din buze.

— Nu, tată, nu mai sunt. Am ieşit, nu înţelegi? Am strigat şi eu, sperând să priceapă de data asta.

— Unde eşti acum, Katherine?

Am privit din instinct spre Harris.

— Sunt cu Harris.

— Vreau să te duci acasă chiar acum. Băiatul ăla ţi-a provocat o groază de probleme. Mai întâi o baţi pe Amber pe veranda casei, dispari din nou şi acum te ridică poliţia ca suspectă de crimă. Asta e suficient, Katherine.

— Tată, nu e vina lui Harris. El m-a ajutat să scap. Am spus şi capul lui Harris se întoarse imediat spre mine, probabil auzise şi ce spusese tata pentru că volumul era destul de tare, dar nu îmi pasă acum.

— Vreau să te duci acasă, Katherine. Mâine-dimineaţă o să avem o discuţie serioasă.

— Eu încep cursurile când ieşi tu de la serviciu, tată.

— Nu îmi pasă, o să te învoiesc eu. Du-te acasă. Acum! ordonă cu duritate, iar eu am oftat.

— Bine, o să mă duc acasă.

Am închis amândoi în acelaşi timp. Am oftat şi mi-am proptit capul în palme.

— Vrei să te duc acasă? mă întrebă Harris, părea că auzise toată discuţia.

— Carter a spus să nu mă duci.

— A fost doar un sfat. Nu o să se întoarcă după tine în noaptea asta, te duc acasă dacă nu vrei să intri în şi mai multe probleme cu tatăl tău.

Am râs fără chef şi mi-am dat capul pe spate.

— Nu cred că pot să intru în mai multe probleme cu tata decât am deja. Şi nu vreau să merg acasă, am nevoie de ceva să îmi spele experienţa asta din minte.

Harris mă privi ca pe o bombă gata de explozie.

— Vrei să mergem la Keith?

L-am privit imediat, aducându-mi iar aminte de asta.

— De când a început petrecerea?

— Nu de mult, o oră şi ceva.

— Ceilalţi ştiu ce s-a întâmplat?

Harris îşi concentră privirea înainte, apoi, după ce ieşisem de pe autostradă şi intrasem în cartierul lui Mike, din câte mi se pare, trase pe dreapta şi opri motorul.

— Doar prietenii noştri apropiaţi ştiu. Şi nu ai niciun motiv să îţi faci griji, toţi se simt vinovaţi pentru ce ţi s-a întâmplat.

Am oftat şi l-am privit în luminile ce mai rămăseseră aprinse pe bord.

— De ce ai oprit maşina?

— Pentru că trebuie să vorbim. Ştiu că eşti supărată pe mine.

Am râs din nou fals, mi-am pus mâinile în sân şi mi-am întors privirea spre fereastră. În dreapta mea era o casă enormă, cu trei etaje.

— De ce aş fi? Ai furat o maşină şi mi-ai dat-o mie cadou, niciun motiv de supărare.

— Katherine...

— De ce ai făcut asta? m-am întors furioasă spre el, fără să îl las să termine ce avea de spus.

— Ai suficienţi bani, din ce mi-ai spus. De ce mi-ai dat o maşină furată? am explodat, strângându-mi pumnii şocată de faptul că voiam să îi dau o palmă chiar acum.

— La început nu am ştiut că ţi-o voi da ţie. Eu şi băieţii mai furăm din când în când maşini

care sunt cumpărate de miliardari, şi trec prin zona noastră. E mai mult o distracţie, şi aşa a apărut şi Roşcata în garajul nostru. Era transportată unui şeic din Orientul Mijlociu. Nici nu voiam să o iau la început, cel puţin nu fără să o vopsesc, Ty pusese ochii pe ea. Dar când am văzut-o în garaj, mi-a adus aminte de tine. Amândouă atât de frumoase şi sălbatice. Zâmbi, dar eu mi-am păstrat expresia serioasă şi furioasă. Drăgălăşenia lui nu are niciun farmec acum. Ştiam că maşina aia e a ta. E perfectă pentru tine şi aşa cum am spus, nu ţi-am dăruit o maşină furată.

M-am încruntat şi mai tare, el scoase nişte hârtii din interiorul gecii şi mi le întinse. Era prea întuneric să pot citi acum, dar m-am uitat din curiozitate.

— Când am furat-o, i-am luat şi actele şi am aflat adresa cumpărătorului. În mod normal, maşinile furate nu le prea scoatem în evidenţă, dacă nu le vindem altora care habar nu au de unde provin. Dar ţie nu aveam cum să ţi-o dau aşa. Am luat legătura cu şeicul ăla şi i-am făcut o ofertă pe care nu a putut-o refuza. Puteam să îţi iau alt Mustang identic, dar pe mine mă atrăgea maşina asta, aţi apărut amândouă în viaţa mea în acelaşi moment şi sunteţi perfecte

una pentru alta. Mi-a vândut-o mie legal, deci nu îţi face griji, iubito. Maşina e a ta şi e chiar pe numele tău, dar nu ţi-am arătat actele încă, pentru că sigur veneai cu alta tornadă de întrebări şi credeai că am cumpărat-o pentru tine şi te-am minţit că o aveam dinainte.

L-am privit pentru o secundă, apoi m-am încruntat pe hârtii, chinuindu-mă să citesc. Nu reuşeam să văd mare lucru şi nici nu ştiu unde să mă uit, dar, din ce sunt în stare să înţeleg, Katherine Wrise a cumpărat o maşină de la Amir Jamal şi nu se spune pe nicăieri ceva de un furt. Am oftat din rărunchi şi mi-am rezemat capul de tetieră.

— Poţi măcar să faci aşa ceva? Să închei afaceri în numele meu, fără să ştiu de ele, având în vedere că sunt legale?

— Ţi-am împrumutat doar buletinul şi m-am prezentat în numele tău. A fost foarte uşor după ce Amir a fost de acord.

M-am încruntat la el.

— Să împrumuţi ceva înseamnă că cealaltă persoană ţi-a dat voie să o faci. Harris zâmbi uşor, apoi îşi trecu limba peste buze ca să se abţină să nu mă enerveze mai tare.

— Bine, l-am furat.

— Iisuse! an exclamat eu, cu ochii în plafon. Ce afaceri a mai făcut Katherine Wrise şi eu nu ştiu?

— Nimic, jur! Urma să îţi spun şi de asta, dar voiam să te mai las un timp să te obişnuieşti cu maşina.

— Ei bine, nu ai decât să o iei înapoi. Eu nu mă mai urc în chestia aia.

Harris păru foarte afectat de asta, tresări pe scaun.

— Ce? De ce?

— De ce? m-am întors şocată spre el, acum ajunsesem foarte aproape, faţă în faţă. E furată, Harris, pentru numele lui Dumnezeu.

El oftă din rărunchi şi se trase înapoi în scaun.

— Hârtiile ce le ţii în mână demonstrează că nu mai e, Katherine. Şi să încetezi să o mai conduci ar fi chiar suspect, să ştii. Astfel le dovedeşti că ţi-e frică şi nu mai rişti, deci au avut dreptate.

Mi-am strâns buzele furioasă şi mi-am abţinut alte comentarii, dar am aruncat cu documentele în el.

— Numai tu poţi să complici atât de mult cumpărarea unei maşini. Mi-am pus iar mâinile în sân, el chicoti uşor, adunându-le.

— Nu îndrăzni să faci asta. L-am avertizat, ridicând un deget spre el. În niciun caz nu mă las înmuiată de sunetul ăla acum. El îşi trecu limba peste buze şi se abţinu, dar incă zâmbea.

— Nu sunt prea multe Giugiaro în lume şi am avut noroc. Oricum şi arabul ăla ţi-ar fi dat-o cadou dacă vedea cât de sexy arăţi la volanul ei. Spuse serios, iar eu m-am întors cu ochii mijiţi spre el.

— Nici asta nu îndrăzni să faci.

Râse de-a binelea acum.

— Mi-a vândut-o mie după ce i-ai furat-o tu şi i-ai plătit mai mult pentru ea. Am bombănit, realizând că Harris chiar nu are leac. Ce hoţ plăteşte lucrul furat? Şi cu o sumă mai mare. Pentru numele Domnului!

— Pentru că a fost făcută pentru tine. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, iubito, dar tu ai felul tău de aţi exprima bucuria pentru cadourile mele şi a-mi da mereu cu ele în cap.

Nu l-am privit, doar am bombănit ofticată.

— Când ţi-am dat eu cu ceva în cap?

— Ai făcut-o chiar acum, cu documentele astea. Să nu mai vorbim de laptopul pe care l-ai făcut praf şi de telefonul stricat.

— N-am telefonul stricat.

— Încă! Am eu grijă de chestia aia, să nu poţi să îl mai închizi de acum încolo. M-am întors spre el şi îmi făcu cu ochiul.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de telefonul meu. Vorbesc serios, Harris.

El nu spuse mai multe, îşi făcu de lucru băgând actele în torpedou. Doamne, cât mi-aş dori să îl tăbăcesc puţin în bătaie acum, dar e momentul să renunţ la discuţia asta.

— La ce s-a referit Carter când a spus că mâine se ocupă de cealaltă prietenă a ta? am întrebat, aducându-mi aminte de asta.

Harris oftă şi îşi trecu mâna prin păr.

— Cred că ştii foarte bine la ce s-a referit.

M-am încruntat şi am încercat să pun lucrurile în ordine. Cealaltă prietenă... mai mult ca sigur o spusese în sarcasm, şi vinovată pentru ce se întâmplase în seara asta era Amber.

— Ce o să îi faceţi? am întrebat şocată.

— Nu ştiu. Dar orice ar fi, trebuie să ne asigurăm că nu mai îndrăzneşte altceva.

— Harris, nu puteţi să o răniţi. E doar geloasă şi...

— Katherine, nu e vorba de noi. Se întoarse spre mine, serios de data asta. Dacă cineva nu o sperie o să continue cu răzbunările astea. Nu i-am spus niciodată nimic, dar a stat destul pe

lângă mine să suspecteze multe. Ea crede că loveşte doar în tine, dar nu îşi dă seama că a ajuns periculos de aproape de Carter, şi dacă te-a invitat la un suc şi v-aţi jucat cu tigrii lui, să nu ai impresia că e un om bun, Katherine. Nu a ajuns aici fiind blând şi iertător. Ai văzut în noaptea asta de ce e capabil, câtă putere are, crezi că o să lase o puştoaică geloasă să îi urce poliţia în cap? Ţine la racerii de pe pista aia mai mult decât îţi poţi imagina. El mi-a ordonat să îl omor pe Joshua, pentru că începuse să acţioneze de capul lui şi să îi afecteze afacerile. A fost şi dorinţa lui Reynolds, dar Carter ar fi făcut-o oricum. Vrei ca Amber să facă alte prostii şi să ajungă în aceeaşi situaţie?

Am inspirat speriată şi l-am privit, fără să spun altceva.

— Exact! Aşa că e mai bine să băgăm puţină frică în ea acum şi să se potolească, decât să primesc mai târziu un alt ordin de execuţie.

Am înghiţit în sec, voiam să îl întreb dacă e capabil de aşa ceva, să îşi ucidă fosta iubită, dar nu vreau să aud răspunsul la asta. Mi-e teamă de el, mi-e teamă chiar şi de o ezitare.

— Doar... nu o răniţi foarte tare.

— De ce îţi pasă atât de tare? Priveşte numai ce ţi-a făcut astăzi.

— Eu nu sunt ea. Am spus simplu, privindu-l, iar Harris tăcu şi păru să regrete ce spusese.

— E încă sora mea, chiar dacă mă urăşte. Şi ţi-am mai spus, o înţeleg. Iubirea ta pentru mine o distruge. Mă pun în locul ei şi nu ştiu dacă aş ceda pur şi simplu sau aş fi capabilă de mult mai mult. Şi mai e şi mama ei, Amber e tot ce i-a rămas. Carter poate să o sperie, să o amenințe să nu spună nimic, dar nu poate să o omoare şi nici tu.

Harris oftă îngândurat.

— Mama ei e singură şi în scaun cu rotile. Şi ceva îmi spune că tata s-ar învinovăţi dacă s-ar întâmpla ceva cu Amber. Îl urăşte.

— Bine! O să vorbesc cu Carter. Dar orice ar fi, nu va fi plăcut pentru Amber. Trebuie să îi închidem gura şi eu să mă asigur că nu se mai apropie de tine niciodată.

Am aprobat din cap, acceptând ce mi se oferise, şi încă odată o salvasem pe Amber. Pe ea, ce îşi risca viaţa să mă distrugă pe mine. Dar era de ajuns să privesc la bărbatul de lângă mine ca să înţeleg perfect de ce face asta. Harris a distrus din prima secundă orice legătură între noi două, ne-am urât înainte să aflăm că suntem surori şi nimic nu mai poate schimba asta, dar

nu mă poate face să regret. Nu o să regret nimic din ce m-a adus la Harris.

— Deci, putem să mergem acum? mă întrebă şi am aprobat, întorcându-mi iar capul spre fereastră şi dându-i de înţeles că nu îi dau niciun sărut de împăcare.

— Ce legătură e între tine şi Margot, mai exact? am întrebat, pentru că nu puteam să mai ţin mult asta în mine. El râse în timp ce punea din nou maşina în mişcare.

— Mă întrebam când o să aduci vorba de ea.

L-am privit încruntată.

— E doar o prietenă. Fratele ei e pe pistă, noi îi oferim protecţie şi, în schimb, ea ne ajută să scăpăm de problemele minore cu poliţia. În seara asta a fost o excepţie, dar, de obicei, ne anunţă când se fac filaje, când poliţia se îndreaptă spre un loc unde se ţine vreo cursă şi altele.

Mi-am muşcat interiorul buzei. Au un om de legătură şi în poliţie, chiar mă întrebam când o să apară, dar nu ma aşteptam să arate aşa.

— Nu înţeleg, ce fel de protecţie îi oferiţi?

Harris oftă, concentrându-se la condus.

— Fratele ei are 15 ani, e într-o situație mai dificilă. Şi-au pierdut părinţii când el avea 7 ani şi de atunci Margot l-a crescut singură, dar asta

l-a marcat foarte tare. Acum a devenit un adolescent incontrolabil şi nesăbuit. Nu îl poate ţine departe de probleme, pare că de ce îi interzice, de asta face mai multe. Se drogheză şi intră în curse. Nu ale noastre, cele mari, dar sunt şi altele de distracţie. El nu are permis şi nici maşină, aşa că le fură, face accidente, bea, pe scurt, face toate prostiile pe care le poate face un adolescent. Margot nu îl mai poate controla, aşa că a venit la mine. Mă ştia ca fiind unul dintre racerii mari. Mi-a propus un târg. Ea ne ajută pe noi şi ne oferă informaţii pe ascuns, iar noi îl protejăm pe Lucas. Eu nu pot sta cu ochii pe el, dar am pus pe cineva să facă asta. Îi controlează consumul de alcool şi droguri şi are grijă să îl ducă mereu acasă. Încercăm să facem asta cât mai subtil, ca Lucas să nu îşi dea seama. Omul meu e singurul prieten pe care şi l-a făcut acolo şi e foarte fericit din cauza asta, toată lumea fugea de el. E un puşti destul de ciudat. Şi, bineînţeles, faptul că fratele ei e acolo e un motiv în plus să îşi dorească să ţină poliţia departe de pistă.

Acum se înţelegea destul de bine ajutorul lui Margot, chiar dacă risca foarte mult încheind un asemenea târg cu cei mai urmăriţi tâlhari din

Seattle. Erau chiar sub nasul lor, dar poliţia nu le poate face nimic.

— Asta e singura legătură dintre voi? am întrebat, Harris zâmbi în colţul gurii, apoi mă privi.

— Singura. Chiar şi înainte să apari tu, eu şi Margot nu am avut niciodată o asemenea legătură, nici pentru o noapte. Ne ajută, dar asta nu înseamnă că ne place. Ne urăşte că îi tragem fratele în atâtea probleme.

— Deci te-a refuzat. Am presupus eu, el râse imediat.

— Cum de ai ajuns tu la concluzia asta?

Mi-am dat ochii peste cap, aplecându-mă să îmi leg mai bine cureaua la sanda, pentru că ne apropiam de casa lui Mike. De-abia reuşisem să le bag în picioare când venise Margot.

— Nici nu îndrăzni să refuzi, am văzut-o foarte bine.

— Ţi-am spus deja că eu nu alerg după fete, tu eşti singura care m-a alergat. Am citit foarte repede la Margot că nu e interesată de vreo relaţie cu mine, de orice tip, aşa că nu am încercat nimic. Nu doar că nu îmi place să fiu refuzat, dar nu e o adolescentă uşor de dus de nas şi nu voiam să risc să pierd conexiunea pe

care o făcusem. Ajutorul ei în poliţie e mult mai important decât orice noapte în pat.

Mă zgâria pe creier să aud asemenea propoziţii de la el, nu îmi place să îl mai asociez cu o femeie în pat, în nicio circumstanţă, aşa că m-am răzbunat tachinându-l.

Am plescăit uşor din buze, în semn de supărare.

— Să pierzi o asemenea femeie pentru afaceri, cât ghinion.

Opri în faţa casei lui Mike, într-un loc ce părea special rezervat pentru el, unde erau şi maşinile lui Ty şi Jay. Celelalte erau înghesuite pe unde se putea, lipite unele de altele. Se întoarse spre mine şi rânji.

— Ştiu ce faci şi nu merge, acum ieşi din maşină şi hai să urcăm în camera mea mai întâi, am strâns cam multă tensiune în noaptea asta şi trebuie să o elimin cumva. Şi tu mai multă decât mine.

Am coborât parasolarul ca să mă privesc repede în oglindă, apoi am ridicat o sprânceană spre Harris.

— Crezi că obţii atât de repede ce vrei în noaptea asta, după ce s-a întâmplat? Eşti norocos că încă nu ţi-am tăbăcit fundul. Nu te-am iertat pentru faptul că nu mi-ai spus de

maşină şi am trecut prin iad de frică. Da, am adunat o groază de tensiune, dar nu urc în nicio cameră cu tine. Vreau să beau până o să uit tot şi tu nu ai nimic de spus în legătură cu asta. Am ordonat direct şi mi-am înfoiat puţin părul, machiajul meu supravieţuise destul de bine la tot ce se întâmplase în noaptea asta.

Am coborât din maşină fără să aştept alte declaraţii şi nici nu aveau să vină, Harris mă urmă cu un oftat adânc, dar fără comentarii.

Ar face bine să nu stea pe capul meu în noaptea asta. Chiar dacă am scăpat de poliţie, am încă o groază de probleme, mai ales cu tata, ce mi-a ordonat să merg acasă, iar eu am venit la o petrecere. Dacă tot sunt aici, măcar să o fac să merite.

2. DOAR PROVOCARE

Am intrat în curte ţinându-ne de mână. Harris m-a prins şi m-am gândit că ar fi prea mult să îl resping. Nu sunt chiar atât de supărată încât să nu vreau să îl ating.

Petrecerea este deja în toi, nu îl văd pe nicăieri pe Keith, dar Mike ne remarcă primul şi veni spre noi cu un pahar roşu, de plastic, în mână.

— Uite cine a reuşit în sfârşit să ni se alăture. Se opri la doi în paşi în faţa noastră şi mă privi cu ochii mari, de parcă îmi schimbasem culoarea pielii peste zi.

— Uau, Kath, eşti cea mai sexy delicventă pe care am văzut-o.

Eu mi-am îngustat ochii la el, Harris oftă în părul meu, dar amândoi ne-am dat seama că spune asta pentru că e deja beat bine, aşa că l-am iertat.

— Mersi. Dacă tot sunt acuzată pentru atâtea, măcar să arăt bine când sunt ridicată de

poliţie. Mike începu să râdă, apoi îşi îndreptă atenţia spre Harris şi făcu un pas în faţă.

— Uau, schimbare de look? Mike îl privi pe Harris mirat şi amândoi am început să râdem.

— Te conformezi după preferinţe, nu ştii? rânji Harris şi Mike privi spre mine cu o sprânceană ridicată, apoi îl analiză mai bine pe Harris.

— Îmi plăcea mai mult înainte. Se strâmbă Mike, dar ştiu că glumeşte sau e invidios pe cât de bine arată Harris cu barbă. Harris îmi prinse mijlocul şi mă lipi de el.

— Nu trebuie să îţi placă ţie, nu între picioarele tale îmi bag eu faţa. Spuse fără nici cea mai mică reţinere şi am simţit că îmi iau până şi părul foc. L-am privit pe Harris, dar el îl privea pe Mike, cu un rânjet drăcesc, ştiind foarte bine ce îi făcea prin replica asta.

Bietul de el îşi mări ochii, se uită la mine, apoi la picioarele mele, părând să calculeze ceva în capul lui. Ridică o mână şi se întoarse cu spatele la noi.

— Sunt prea beat pentru conversaţia asta. Şi plecă imediat, lăsându-ne râzând în hohote.

— Harris! O voce cunoscută strigă din mulţime. Amândoi ne-am întors capul să îl vedem pe Keith aproape fugind spre noi.

— Frate! Se aruncă la gâtul lui Harris fără să aştepte altceva. Chiar dacă Harris e foarte solid, nici Keith nu e tocmai un prichindel, aşa că îl dezechilibră binişor. Râse şi îl cuprinse în braţe.

— La mulţi ani, puştiule! Spuse Harris, într-o îmbrăţişare frăţească şi sufocantă.

Când au decis că se comportaseră destul ca nişte fete, se despărţiră. Ochii lui Keith sclipeau de parcă îşi privea fratele pierdut, pe care nu îl mai văzuse de ani buni.

— Unde ai fost, omule? Credeam că te-a omorât careva.

Harris râse şi îl bătu pe spate.

— Aşa uşor de ucis mă crezi? Contează că sunt aici acum, gata de petrecere. Faci 16 ani, poţi să agăţi fete fără permisiunea mea. Glumi Harris, ciufulindu-i părul. Keith zâmbi radiant şi nu prea părea să îi pese lui de fete în momentul ăsta, nu mai are nevoie de nimic acum că Harris e aici, şi nu mă mir, acum că le ştiu povestea. Când am simţit că momentul lor special se terminase, mi-am permis să intervin.

— La mulţi ani, Keith! i-am urât şi eu zâmbind, trăgându-l într-o îmbrăţişare de urs. Sper că Harris se ţine de cuvânt şi are un cadou şi pentru mine, altfel o să mă simt foarte prost.

— Mersi, Kath! Zâmbi pe umărul meu, strângându-mă şi el în braţe. Drace, pare să crească în fiecare zi.

L-am sărutat pe obraji şi i-am ciufulit şi eu părul, aşa cum făcuse Harris, făcându-l să mormăie, apoi să râdă.

— Gata, suficient cu asta, nu mai sunt un puşti de acum înainte. Am râs şi noi, apoi V îşi făcu apariţia de nicăieri, acostându-mă în mulţime. Harris spusese că doar prietenii noştri apropiaţi ştiu, şi aceştia sunt Mike, Jay, Ty şi Jay. Probabil şi Keith. V mă strânse în braţe aşa cum Keith îl strânsese pe Harris mai devreme.

— Doamne, cât mă bucur că eşti aici. Mi-am făcut o mie de griji. Îmi prinse umerii şi se trase înapoi să mă privească. Eşti în regulă?

I-am zâmbit, aprobând din cap. Şi sunt sigură că nu minte, chiar îşi făcuse griji, altfel ar fi fost beată şi fericită până acum.

— Sunt bine, am scăpat ieftin. Acum vreau să uit de asta până mâine-dimineaţă, aşa că ai 10 minute la dispoziţie să mă îmbeţi.

Ea rânji malefic şi mă prinse de mână.

— Exact asta intenţionez şi eu să fac acum, deci hai să ne facem praf.

Am urmat-o imediat, ignorând comentariile lui Harris.

Când am ajuns la masa de băuturi, V îşi făcu un cocktail cu mult alcool, iar eu an înhăţat o doză de bere, pentru că nu mai am răbdare şi dacă nu mă ameţesc în următoarele minute, nu o să mă distrez deloc toată noaptea. Bariera mea împotriva nopţii ăsteia nu mai rezistă mult.

— Marfă rochie, soro. Fluieră V apreciativ, analizându-mă mai pervers decât o făcuse Mike. Am început să râd, alegându-mi o felie de lămâie şi un pahar de votcă.

— Şi a ta la fel! I-am făcut cu ochiul, zâmbind obraznic. Arată superb în rochia - sau mai bine zis bluza largă, care părea mai degrabă o plasă de pescuit aşezată pe ea, nelăsând nimic la limita imaginaţiei din lenjeria ei violet, de aceeaşi culoare cu părul drept şi lung. Boxerii păreau de piele, dar oricum dădea impresia că poartă pantaloni din cauza cizmelor albe, de catifea, care îi acopereau până şi coapsele. O ţinută ciudată, care o descria perfect, şi normal că o făcea să arate şi mai perfect şi devastator de sexy. Rochia mea decupată pe margini mă făcea să arăt ca o băbuţă înfofolită pe lângă ea. Mi-am adus aminte de Violet din povestea lui Harris, fetiţa violată de un nenorocit, şi oricât mă străduiam, nu reuşeam să o mai văd în cea de

acum. Această avalanşă ultraviolet nu mai avea nimic fragil în ea.

— Deci, eşti supărată pe Harris? arătă din cap spre el. Rămăsese lângă piscină cu Keith şi Mike. Cineva îi adusese o doză de energizant.

— De ce crezi asta? am întrebat eu, curioasă dacă e atât de evident.

— Nu te-ar lăsa el să bei atât fără să comenteze. Am râs, pregătindu-mi o bombă într-un pahar, din cele mai tari băuturi pe care le găseam.

— Da, sunt supărată pe el pentru că m-a minţit în legătură cu maşina aia. Pe toți, mai exact. M-am încruntat uşor la ea, ridică mâinile în poziţie defensivă.

— Hei, nu mă ataca pe mine, doar am urmat ordinele. M-ar fi vopsit în somn dacă îţi spuneam. Şi nu glumesc, m-a avertizat că face asta.

Am început să râd, apoi am tuşit cu putere, pentru că orice făcusem aici, îmi ardea gâtul acum.

— Doamne, am expirat, încercând să îmi recapăt aerul. V râse şi mă trase în locul unde mai multe fete se unduiau pe muzica lui G-Eazy. Nu am chef de dans, dar mă pot mişca pe lângă V. Am întors uşor capul spre Harris,

verificându-l subtil, dar ochii lui erau deja pe mine şi îmi prindeau cea mai mică mişcare. Mi-am întors capul înainte să schiţeze ceva, apoi am rânjit pentru mine, ştiind că îl chinui cu asemenea gesturi.

— Tu o cunoşti pe Margot? nu m-am putut abţine să nu întreb. V închisese ochii şi se lăsa deja purtată de mixajul la "Been On". Deschise ochii şi mă privi imediat, apoi îi miji cu subînţeles.

— Deci ai cunoscut perfecţiunea cu insignă.

Am strâmbat din nas şi am luat o gură din pahar, deci aşa i se spune pe aici. V râse.

— Nu e de-a noastră, dar e de treabă, ne ajută mult.

— Fratele ei e pe aici? am întrebat, întorcându-mi capul spre mulţime. Reşedinţa lui Mike e din nou plină şi încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici. Mi-am propus mai devreme că nu o să mă gândesc şi asta o să fac. Am probleme mai serioase acum.

— Habar nu am, probabil, e peste tot unde suntem noi. Şi de când e sub protecţia lui Harris, ceilalţi nu mai îndrăznesc să se ia de el.

Am privit-o surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-a zis Harris?

— Mi-a spus că acum îl protejează, dar cine se lua de el înainte?

— Oh, toată lumea. E mai ciudăţel şi nu prea ştie când să se oprească, se băga în tot felul de probleme şi ne trăgea şi pe noi în rahat. Fura maşini şi le aducea pe pistă. Şi nu le fura în stilul nostru, fără urme. Mulţi îl băteau şi încercau să îl gonească, dar se întorcea mereu. De când e în grija lui Harris şi-a mai revenit, i-a strecurat nişte prieteni ce au grijă de el.

Nu m-am putut abţine şi l-am privit pe Harris. Genul ăsta de lucruri îmi aminteau cât de mult îl iubesc şi făceau aproape imposibil să fiu supărată pe el. Era atent la Mike, râdeau în hohote de ceva, Jay şi Ty li se alăturaseră acum, aşa că am putut să îl privesc fără să mă observe.

— Şi-a lăsat barbă. Observă şi V, iar eu am aprobat din cap. Mi-am muşcat buza, gândindu-mă că e posibil să mor într-o zi din cauza ei, de ce poate să îmi facă. Cum îi spusese şi lui Mike, între picioarele mele ajunge. Încep să mă gândesc la prostii, deci beţia se instalează, dar chiar şi aşa, cum mă pot abţine când, privindu-l, îmi dau seama că nimeni nu îi poate rezista. Aproape fiecare fată din jurul lui îl privea. Direct sau pe furiş, probabil toate se rugau acum

să le ia pe sus şi să le ducă într-o cameră. Am strâns paharul în mână de frustrare.

— V, eşti prietena mea şi îmi eşti datoare pentru că nu mi-ai spus de Roşcată. Vreau să fii sinceră acum, nu îndrăzni să mă minţi. Seriozitatea mea o sperie şi abia reuşi să înghită gura de băutură pe care o luase.

— OK...

— A fost ceva între Margot şi Harris?

Ea începu să râdă.

— Doamne, dar te-a afectat tipa aia, nu glumă. Calmează-te, Kath, nu a fost nimic între ei. Cel puţin nimic de care să ştim noi, dar Harris nu îşi ascundea niciodată aventurile de noi. Veni mai aproape de mine şi îşi puse mâna pe umărul meu, amândouă l-am privit pe Harris.

— Acum, nu poţi să îl pedepseşti pentru ce a fost în trecut. Nu te cunoştea atunci şi nu era nici strop îndrăgostit de Amber, aşa că, mai mult ca sigur îi creştea temperatura în jurul ei, doar ai văzut-o pe tipă, până şi eu aş vrea să i-o trag câteodată.

Chiar dacă plesneam de gelozie, am început să râd.

— Crede-mă, Amber a fost şi e o ameninţare mai mare. Harris nu pare stilul lui Margot. Nu

din cauză că ar fi mai tânăr, dar nu cred că iese cu infractori.

Cum reziști la așa ceva? M-am întrebat în gând, privindu-l pe Harris cum râde și topește hormonii femelelor din jurul lui.

— Sau poate e lesbiană, am presupus eu și am decis să închid subiectul ăsta. V râse și luă o gură din băutura ei.

— Să dea Dumnezeu, nu cred că Jay s-ar supăra dacă l-aș înșela cu ea. Am nevoie de câteva pahare din astea și o tăvălesc toată noaptea.

M-am înecat cu băutura mea, am reușit să o înghit și apoi am râs cu lacrimi.

— Crezi că ar fi de acord să o facem în trei? Jur că la asta m-am gândit și eu când am văzut-o prima dată. V izbucni și ea în râs, ia gălăgia noastră părea să le atragă atenția băieților. Harris mă privi zâmbind, i-am făcut cu ochiul.

— O facem praf, surioară. Mă aprobă V, apoi am început din nou să dansăm, deja suficient de amețite să râdem din orice.

M-am lăsat purtată de sevrajul muzicii și am închis ochii, balansându-mă ușor, chiar dacă melodia era dinamică. Am deschis ochii și l-am privit direct pe Harris, se uita deja ispititor la mine, părând că nu e foarte atent la discuția

băieţilor din jurul lui. Suntem la vreo zece paşi distanţă, iar alcoolul avea efectul aşteptat asupra mea: uit totul şi încep să îmi pierd controlul, iar asta înseamnă că nu îmi mai pot stăpâni obsesia pentru iubitul meu. Mi-am muşcat uşor buza de jos, el făcu la fel, dar într-un mod mai masculin, ce mi-a provocat flăcări pe sub piele. Privirile ce erau îndreptate spre el au stârnit acele flăcări şi am simţit nevoia animalică să îmi marchez masculul, să le urlu tuturor că e doar al meu.

M-am mişcat spre el fără să îmi dau seama, şi nu era un mers lent, ca de somnambul. Mergeam spre el aproape furioasă, cu pasul rapid, iar el părea nesigur de ce avea să urmeze mai departe, pentru că sunt încă supărată, sau eram.

Mi-am făcut loc printre ceilalţi şi le-am întrerupt conversaţia, pasându-i rapid paharul meu lui Jay şi i-am prins ceafa lui Harris, trăgându-l spre mine şi sărutându-l într-un fel de care sunt capabilă doar după câteva guri de alcool şi o doză serioasă de gelozie. Rămăsese surprins, dar îşi reveni repede, ca de obicei. Aruncă doza de energizant în piscina lui Mike şi mă cuprinse în braţe, cu o mână pe spatele meu şi cealaltă pe fund.

Băieţii râseră uşor, apoi se retraseră subtil. Nu eram atentă la el, dar îl simţeam pe Mike încă lângă noi, privindu-ne cu gura căscată.

— Pot să intru şi eu? întrebă el. Aş fi râs în altă circumstanţă, dar acum nu mă pot concentra pe glumele de beţie ale lui Mike. Harris ridică o mână şi îi făcu vânt, în semn să o şteargă de aici, iar el se conformă bosumflat. Făcuse asta fără să îşi ia o secundă buzele de pe ale mele, iar palma lui se aşeză acum pe ceafa mea, cuprinzându-mi capul şi trăgându-mă mai aproape. Cealaltă palmă îmi strânse uşor fesa, făcându-mă să gem în gura lui. Uitasem deja de restul, sunt în universul meu cu el şi mi-e din ce în ce mai foame. Mi-am strâns pumnii în părul lui, trăgându-l cât de aproape puteam şi devorându-i buzele. El mi-o muscă pe cea de jos şi se trase puţin înapoi.

— Iubito, dacă nu vrei să mergem încă în camera noastră, mai bine ne-am opri acum, sau riscăm să le dăm tuturor un spectacol pe care nu o să îl uite prea curând.

Am zâmbit şi m-am oprit, muşcându-i buza înapoi. Era destul de greu să îmi revin din frenezia asta, dar nu vreau încă să urc în cameră, pentru că mai mult ca sigur o să adorm apoi şi abia am început să mă distrez.

— Nu cred că s-ar plânge vreunul, suntem fascinanţi când facem dragoste. I-am muşcat din nou buza, încă atârnată de gâtul lui. El râse.

— Suntem, dar nu împart fascinaţia asta cu altcineva. Mai ales Mike pare foarte excitat privindu-ne. Am început să râd.

— Am planificat deja o partidă în trei în noaptea asta, nu vreau alta. El se încruntă imediat, speriat şi comic.

— Ce?

Am râs în continuare.

— Poveste lungă, dar suntem doar fete, aşa că nu îţi face griji.

El mă privi atent, gândindu-se probabil dacă să ceară detalii sau să o lase baltă. Dându-şi seama că avea legătură cu V, alese a doua variantă.

— Ai mai luat ceva zilele astea?

Mă întrebă şi am ştiut imediat la ce se referă. Am clătinat din cap în semn că nu. Trecuse aproape o săptămână fără droguri şi ştiu că am nevoie disperată de ele, dar suferinţa mea din ultimele zile a întrecut-o pe cea pentru droguri şi îmi crease o rezistenţă pe care voiam să o menţin şi chiar să o întăresc.

— Vino cu mine! Spuse peste muzica puternică, trăgându-mă cu el prin mulţime.

Am mers spre altă parte a piscinei, unde era aceeaşi nebunie. Tot ce am văzut în faţa mea, printre lasere orbitoare, a fost un nor gros de fum şi ştiu că am intrat pe teritoriul periculos. Mai multe persoane erau aşezate pe jos, râzând şi făcând ce ştiau ei mai bine.

— Demonule! îl salută unul dintre ei, deja drogat bine.

— Dă-mi ceva! spuse Harris repede, bătând mâna cu el.

— Sigur, omule, orice vrei!

Băiatul şaten îi întinse lui Harris nişte pastile şi am ţipat când cineva a sărit în spatele meu. Harris s-a întors rapid, ca un tigru în poziţie de atac, dar am oftat, trăgându-mi sufletul pentru că în capul meu era doar o Violet ameţită. Dacă eu observasem privirile aţintite asupra lui, le observase şi el pe cele atrase de rochia asta.

— Ce faceţi aici, fără mine? se bosumflă mai mult decât era nevoie, semn că era deja beată, întinzându-se pe iarbă lângă ceilalţi şi furându-i unuia ţigara din gură. Am început să râd.

Se uită la mine cu ochii mijiţi şi mă prinse de mână, trăgându-mă jos lângă ea. Am icnit speriată, pentru că rochia mea oferea şi aşa destulă privelişte. L-am observat pe unul dintre

băieţii de pe partea cealaltă uitându-se atent la decupajul rochiei mele şi mă rugam ca Harris să nu îl observe, sau ochii lui înroșiți de la droguri aveau să devină negri din altă cauză. Şi mă distrez deja, nu vreau să îmi stric dispoziţia cu o bătaie.

— Să ne jucăm ceva. Rânji V când restul băieţilor ni s-au alăturat. Jay o lua mai încet, pentru că probabil încă mai are dureri de cap.

— Ce să ne jucăm? am întrebat speriată. Nu vreau să mai aud de blackjack, nici acum nu sunt într-o situaţie mai bună şi dintr-o mână rămân goală.

— Adevăr sau provocare? Ridică pervers din sprâncene când Harris s-a aşezat în spatele meu, înconjurându-mi picioarele cu ale lui şi mi-a dat o pastilă rotundă şi albă care părea ecstasy. Am înghiţit-o şi m-am întins mai comod pe pieptul lui.

— Câţi ani ai? o întrebă Harris, uitându-se în sictir la ea, am început să râdem. V scoase limba la el.

— Ţi-e frică de o provocare, Stone? îl întărâtă V, ridicând pervers din sprâncene.

Harris pufni amuzat.

— Să văd ce poţi, pescăriţo. Râse Harris, făcând referire la rochia ei.

— OK! Dă-o dracu' de sticlă, a fost ideea mea şi eu încep cu Harris. Spuse V repede. Harris, adevăr sau provocare?

— Tu ce crezi? se strâmbă Demonul, făcându-mă să chicotesc. V râse.

— Te provoc să o faci pe Kath să ţipe aşa cum o face în fiecare noapte, dimineaţă şi moment în care eu nu pot să dorm din cauza voastră. Spuse purpuria jucându-se cu părul, iar eu m-am înverzit la faţă. Harris împreună cu ceilalţi izbucniră în râs şi de data asta am furat eu ţigara tipului de lângă mine.

— Lasă că vezi tu pentru asta, Cap-Violet. Am bombănit nervoasă spre ea, făcând-o să râdă.

— OK! Acceptă Harris zâmbind şi m-am întors terifiată spre el. Mi-a făcut pervers cu ochiul şi mi-a prins bărbia, trăgându-mă spre buzele lui.

— Vreau ţipăt! Insistă V când limba lui Harris s-a împletit lasciv cu a mea şi i-am aruncat o privire criminală tipei mov de lângă mine.

Harris chicoti, dar nici nu îmi trecea prin cap să le fac pe plac. Asta până când buzele lui Harris au coborât pe gâtul meu, mi-au supt pielea, apoi şi-a înfipt uşor dinţii în ea. Am

scrâşnit şi m-a strâns mai tare, dar în toată durerea asta era doar plăcere. Demon nemernic ce eşti. Am scrâşnit din dinţi şi am ţipat uşor când i-am simţit dinţi mai adânc în piele şi barba aia care mă înnebunea.

Harris şi-a scos imediat colţii şi mi-a sărutat pasional gâtul pentru a calma durerea. M-am uitat la el cu ochii mijiţi şi a zâmbit ca un nemernic.

Mi-am masat gâtul.

— Ăsta nu a fost ţipăt. Protestă Cap-De-Mură.

— Să vezi ce ţipat îţi dau eu ţie dacă îmi înfig mâinile în capul tău. Am mârâit spre ea, făcându-i pe toţi să râdă.

— Ce jucaţi? Am auzit ţipătul lui Keith şi a apărut între noi de nicăieri.

— Treci aici, puştiule, se încinge atmosfera. Râse Mike bând din sticla lui şi Harris a clătinat din cap.

— Am 16 ani, gata cu puştiul. Se enervă Keith, uitându-se urât la Mike. Toţi am început să râdem.

— E rândul meu. Jay, adevăr sau provocare? continuă Harris spre Jay şi ştiu că plănuia ceva diabolic, mai ales după felul în care Violet se albise la faţă.

— Zii adevăr că cine ştie ce dracu' te pune să faci. Îi şuşoti ea, făcându-mă să râd. M-am cuibărit mai bine între picioarele lui Harris, având grijă cu rochia.

— Provocare! rânji blondul şi eram sigură că asta o să spună. V îşi plesni o palmă peste frunte şi luă o gură mare din paharul de bere, probabil pentru curaj.

— Te provoc să îi faci lui Violet un fingerbanging. Spuse Harris şi V scuipă toată băutura ce o avea în gură. Dacă aş fi avut ceva, probabil aş fi făcut şi eu la fel. Un hohot dement de râs a răsunat în grup.

— Bine, Stone, jur că o s-o provoc pe Kath să îţi facă un blowjob. Amenință Violet cu degetul arătător ridicat spre faţa lui Harris.

— Da' ce dracu' sunt eu aici? Ţap ispăşitor? M-am revoltat enervată şi toţi au râs de mine. Păi nu vine şi rândul meu.

Violet se ridică de jos şi îl prinse pe Jay de mână.

— Unde vă duceţi? Îi opri Harris derutat.

— Nu ai specificat şi unde, fraiere. Ne găseşti în fosta ta cameră. Rânji pescărița dispărând cu un Jay înecat de râs.

— Să vă ia dracu' pe amândoi. Ţipă Harris nervos în urma lor şi toţi am izbucnit din nou în râs.

— Vrea cineva nişte PCP? întrebă un băiat al cărui nume nu îl cunoşteam, dar îl mai văzusem de multe ori.

— De unde dracu' ai luat rahatul ăla? întrebă Harris uitându-se urât la el.

Tipul doar rânji fără să îi răspundă.

— Eu vreau! Spuse Mike, furându-i băiatului sticluţa neagră din mână.

Pe rând au tras fiecare din praful magic şi mă tenta să încerc şi eu, chiar dacă am intrat numai în belele de fiecare dată când l-am luat. Curiozitatea şi doza de ecstasy clocoteau în mine.

— Dă-mi şi mie. Am spus în cele din urmă, întinzându-mă spre Ken.

— Iubito… şopti Harris nesigur.

— Doar puţin. Luăm amândoi. Am zâmbit rugător spre el. Îşi strânse buzele, dar nu mai protestă.

— Bine! Fu de acord, oftând şi am rânjit victorios. Flaconul negru avea un pai alb şi larg în interior, pe care puteam trage direct. Mi-am muşcat buza, respirând praful toxic şi mi-am simţit imediat nările arzând. Nu prea mi-a fost

dor de asta. După prima noapte aici si felul în care l-a ajutat PCP-ul pe Harris să mă mintă, nu mă mai încântă atât de tare, dar mi-am propus să mă fac praf şi nu pot reuşi decât cu ajutorul... prafului. Am tras pe ambele nări apoi i-am dat şi lui Harris, care a luat chiar mai mult ca mine.

— Să vezi acum ce iese. V-aţi dat dracu' dacă îmi daţi foc la casă. Ne avertiză Mike mai drogat că noi toţi şi am început să râdem ca idioţii. Eram deja puţin drogaţi şi PCP-ul avea să ne înnebunească complet.

V şi Jay s-au întors după aproape un sfert de oră şi eu deja începusem să râd ca tâmpita fără să ştiu de ce.

— Am zis fingerbanging, nu sex. Protestă Harris când cei doi s-au întors cu nişte figuri satisfăcute.

— Încearcă tu să te mai opreşti odată ce începi. Spuse Jay, făcându-ne să râdem.

— Bun, continuăm. Kath! Rânji şi Jay şi mi-am dat ochii peste cap.

— Ştiam deja, provocare! Am rânjit, deşi mai ştiam si că urmează să dau de dracu'!

Papagalii îşi frecară palmele.

— Vezi ce scoţi pe gură că îţi îndes capul de sus între picioarele lui Violet. Îl avertiză Harris

şi am izbucnit într-un râs care m-a făcut să mă înec.

Jay vorbi printre sughiţurile de râs.

— Te provoc să simulezi o partidă de sex cu Harris, aici.

Am făcut ochii cât cepele pe lângă hohotele de râs.

— Să vezi ce îţi simulez eu un pumn în bot, Ventura. Am protestat nervoasă, dar nu aveam de gând să mă las înfrântă. De fapt, PCP-ul nu are.

M-am ridicat demnă - cât de demnă pot să fiu în momentul ăsta - dintre picioarele lui Harris, şi el mă privea nesigur, dar totuşi zâmbitor. Drogurile îmi veniseră rău de hac pentru că normală nu aş fi făcut nici moartă ce îmi trecea acum prin cap, şi nici Harris.

— Staţi aşa! Sări Mike, oprindu-ne, şi ţipă către DJ-ul de pe terasă să schimbe melodia. Imediat ce am auzit "Skin", m-a bufnit râsul, dar era perfect.

— Mersi, Wagner! M-am întors spre el şi mi-a făcut cu ochiul. Harris a început să râdă. I-am apropiat picioarele cu ale mele şi m-am aşezat uşor în poala lui, de data asta încolăcindu-i eu talia cu picioarele.

Harris a devenit serios şi excitat şi s-a aşezat mâinile pe fundul meu, susținându-mi totodată rochia pe fese. Trebuia să îmi amintesc că nu port lenjerie, aşa că m-am apropiat mai mult de Harris, lipindu-mi feminitatea de abdomenul lui şi trăgându-mi rochia în jos.

Mi-am pus mâinile pe gâtul lui şi l-am simţit înghiţind în sec, uitându-se extaziat la mine.

Mi-am lipit buzele de ale lui şi am început să mă mişc uşor în poala lui. Harris şi-a ridicat picioarele, îndoindu-şi genunchii, pentru a-mi proteja fundul mai bine şi pentru a mă putea mişca mai mult. Sărutul nostru devenea tot mai pasional şi începeam să uităm de persoanele din jurul nostru, care ne fluierau acum. Mi-am plimbat degetele pe bărbia lui şi deja nu pot să o mai duc mult doar cu simulatul. Urăsc rochia asta acum, pentru că nu îmi permite mai multe şi limba lui Harris deja mă ameţeşte. A gemut în gura mea şi s-a oprit, muşcându-mi puternic buza.

Am început să râd şi m-am depărtat de el.

— Doar atât?! protestă Jay supărat.

Harris se uită urât la el.

— Al dracu' să fii, tu cât crezi că rezist eu cu simulatul? Tu vezi în ce situaţie sunt? Spuse cu ochii mari, arătând spre mine, încolăcită în jurul

lui. Am râs mai tare, mai ales că îi simţeam erecţia extrem de proeminentă între picioarele mele.

— Bravo, tigroaico! Mă aclamă Mike, bătând din palme şi urlând. Am clătinat din cap, zâmbind. *Da, bravo, tigroaico, ai luat-o razna rău de tot.*

M-am ridicat, încercând să îmi păstrez rochia pe coapse şi Harris a respirat frustrat. Ştiam că o parte (mare parte) din el voia să mă ia de aici şi să termine ce a început, dar în sfârşit e rândul meu şi pot şi eu să mă joc.

Devenea deja plictisitor doar noi, V şi Jay, aşa că trebuiau atacaţi şi restul.

Mi-am fixat privirea spre Ken, în timp ce m-am aşezat din nou între picioarele lui Harris.

— Ken! Adevăr sau provocare? M-am adresat lui şi m-a privi speriat.

— Ce ai, mă, cu mine? Am început să râd. Provocare. Spuse şi am rânjit diabolic.

— Te provoc s-o suni pe Kristen şi o convingi să faceţi sex la telefon. Am rânjit şi Mike a căzut pe spate de râs.

— Vino să te pup. Sări imediat în sus, venind lângă mine şi sărutându-mă pe obraji, murind de râs.

— Wagner, cară-te de aici. Mârâi Harris la el, dar şi el râdea.

Ken mă privea cu o faţă de parcă ar vrea să mă strângă de gât în secunda asta. Şi sigur asta îşi imagina.

— Cu ce ţi-am greşit eu ţie? Spuse şi m-am prins de burtă din cauza râsului.

— Nici n-am numărul ei. Încercă să scape, dar imediat mi-am scos telefonul din buzunarul lui Harris şi i-am accesat numărul.

— Nu trebuie să ştie că eşti tu. Dacă nu te dai de gol, ea nu îţi cunoaşte numărul.

A început să înjure pe limba lui şi am izbucnit mai tare în râs. Şi-a scos telefonul şi e clar că drogurile puneau rău stăpânire pe noi.

Şi-a dus telefonul la ureche şi Mike a ţipat să se oprească muzica şi să se facă linişte. Toţi am făcut linişte şi Ken probabil îşi pregătea discursul. Biata Kristen, îi fac un serviciu cu asta doar că niciunul dintre ei nu îşi va da seama încă.

— Dă-l pe difuzor. Adaugă Mike repede şi Ken înjură iar ceva în japoneză.

— Dar să vorbeşti în engleză să înţeleagă fata. Spuse Jay şi nu ne ajuta deloc să ne abţinem râsul.

Kristen răspunse după al doilea apel.

— Alo! Ce faci, iubito? Vorbi Ken, încercând să îşi schimbe glasul în unul mai gros. Toţi ne-am astupat gurile ca să nu scoatem vreun sunet.

— Cine e? Vocea lui Kristen părea normală, deci nu am trezit-o.

— Sunt un admirator de-al tău. Continuă Ken şi Mike îşi muşcă degetele la propriu ca să se abţină.

— Ce admirator? Adaugă Kris plictisită.

— Nu contează, eşti destul de curajoasă să joci un joc cu mine?

— Ce joc?

La fel de plictisită şi îl vedeam pe Ken frustrat.

— Ce ar fi să nu îmi mai pui întrebări, frumoaso, şi să îmi spui cu ce eşti îmbrăcată.

— Şi de ce ai tu nevoie să ştii cu ce sunt îmbrăcată? Sigur Kris se uită singură la un film plictisitor acum şi găsise ceva interesant în apelul ăsta, altfel i-ar fi închis demult.

— Pentru că o să te fac să transpiri dacă îmi spui.

Mi-am îngropat faţa în pieptul lui Harris şi el pe a lui în părul meu. Toţi făceam tot ce puteam să nu izbucnim în râs. Ty se lovea în picior şi Keith îşi camuflase gura cu ambele palme. V îşi

băgase capul între genunchi şi mă făcea şi ea să râd, mai ales că Jay voia să îşi bage şi el capul între picioarele ei.

— Sunt în pijamale. Dezinteresul lui Kris era cel cu adevărat amuzant.

— Îmi dau seama că eşti în pijamale, dar vrei să fii puţin mai specifică? Descrie-le puţin… am auzit un beep şi Ken se uită mirat la telefon. Alo? Mi-a închis. Spuse devastat şi toţi am explodat în râs. Harris a căzut pe spate cu mine peste el Simțeam că mă înec de râs.

— Eee, nu îmi faci tu mie aşa ceva, iubire. De-abia m-am încins. Băi, gura! Țipă Ken nervos spre noi şi de data asta îşi duse telefonul la ureche. Mike se agită pentru că voia să audă ce spune Kristen, dar Ken îl lovi atât de tare în cap că îl lăsă inconştient câteva secunde.

Le-am făcut tuturor semn să tacă şi l-am privit pe Ken extrem de hotărât să facă asta. Ştiam eu.

— De ce mi-ai închis? O întrebă cu o voce afrodiziacă. … Tu cine crezi că sunt? Te las îţi dai seama singură, dar pentru asta trebuie să faci ce îţi spun eu… Bun, îmi spui cu ce eşti îmbrăcată? A urmat o pauză mai lungă şi l-am observat muşcându-şi buza şi am rânjit mândră. Planul meu merge. … Drace, pun pariu că eşti al

dracului de sexy. Mi-aş dori să fiu lângă tine acum, şi dacă aş fi, vrei să ştii ce ţi-aş face? L-am observat zâmbind lasciv şi pun pariu că Kristen îi spusese "Uimeşte-mă!"

Joacă se terminase şi i-am făcut semn lui Ken să o şteargă de aici. Îl păcălisem pe fraier şi ştiu că acum voia să facă asta, dar nu avea nevoie de public. Să văd cum o să îi mai reziste aşa mândru lui Kristen după asta.

Mi-a zâmbit şi el şi s-a ridicat imediat de jos, continuând să vorbească la telefon.

— Unde dracu' te duci? Şuşotiră ceilalţi supăraţi după el, dar nu i-a mai băgat în seamă şi s-a făcut nevăzut.

Am început să râd, aplaudând din palme.

— Da! M-am felicitat singură, strângându-mi pumnii ca o învingătoare.

— Ce ai plănuit, drăcuşorule? şopti Harris zâmbind la urechea mea.

— Nimic ilegal! Am rânjit şi a început să râdă, apoi m-a sărutat.

Restul jocului a luat-o razna complet. Ken nu şi-a mai făcut apariţia şi noi deveneam din ce în ce mai nebuni din cauza drogurilor.

Chestia cu telefoanele s-a extins şi toţi am fost provocaţi să sunăm tot felul de persoane. Mike a sunat-o pe directoare, dar nu a fost la fel

de convingător ca şi Ken şi, după câteva înjurături, a primit flit. V l-a sunat pe Zac, provocare venită de la Harris şi chiar dacă Jay a mustăcit puţin, în final toţi am făcut pe noi de râs, la propriu. Mi-am încasat-o şi eu şi a trebuit să sun o anumită lesbiană de pe pistă, pe care nici nu o cunoşteam, dar se pare că doar cu asta era Harris de acord, după presupusele lui Keith, pentru că nemernicul ăla mic mi-a dat provocarea asta. Tipa s-a încins mai repede decât am crezut eu şi după ce mi s-a făcut greaţă, am izbucnit în râs. Ty a sunat-o pe profesoara de informatică, cea mai bună prietenă a lui, dar tot a izbucnit în râs şi a închis telefonul. Mike s-a provocat singur să o sune pe Candice, dar şi-a luat iar flit de la roşcata care nu i-a răspuns deloc. După un timp, ne-am săturat de telefoane şi am revenit la perversităţi, unde eu şi V am fost provocate să ne sărutăm. Nu e corect, fusesem de acord să facem asta şi cu Margot, altfel nu are farmec. Jason şi Austin au fost provocaţi să se sărute între ei şi au acceptat cam prea repede. Mike a făcut striptease şi Harris a urmat imediat după el (partea în care eu mi-am pierdut minţile şi era să smulg părul unei tipe care admira spectacolul mai mult decât trebuia, chiar dacă Harris şi-a dat

doar maioul jos, dar era destul să cauzeze infarcturi în masă printre femele). Keith a fost trimis sus cu o fată de care nu îi plăcea deloc şi toţi am fugit după ei şi am privit prin gaura cheii. Tipa se dădea la el şi el fugea de ea.

S-a întors supărat şi nesatisfăcut pentru că, până la urmă, fata avea de 2 ori greutatea lui.

— Eşti un idiot! Mârâi spre Mike care îl provocase să facă asta.

Începuse mă doară gâtul de la atâta râs.

— De ce îi spuneţi "Adevăr şi Provocare" dacă voi acceptaţi doar provocare? Bolborosi Keith. El ceruse adevăr, dar Mike nu fusese de acord. Toţi am făcut doar provocări până acum.

— Atunci îi schimbăm numele şi îi spunem "Doar Provocare". Râse Mike.

— Gata! Ştiţi ceva?! Vă provoc pe toţi să îmi daţi dracu' cadourile de ziua mea. Spuse puştiul supărat şi toţi au început să râdă, mai puţin eu. Fir-ar! Acum ce mă fac?

Ca un răspuns la gândurile mele, Harris m-a sărutat pe tâmplă şi mi-a şoptit:

— Ai încredere în mine, iubito!

M-am uitat nedumerită la el, dar imediat toţi s-au ridicat şi au mers spre curtea din spate unde se pare că erau ascunse o parte din cadouri. Doar

ale prietenilor, restul persoanelor de aici veniseră doar cu băutură şi droguri.

— Vrei să intri în curse? îl întrebă Harris pe Keith, care nu mai putea de nerăbdare.

Puştiul aprobă din cap uimit şi ne-a făcut să râdem.

— Dar trebuie să ai cu ce. Spuse Harris ridicând din sprâncene şi Keith radia cu ochii mari.

Harris îi făcu semn cu capul spre un obiect mare, acoperit cu o prelată care abia se vedea în întuneric. S-au aprins mai multe becuri şi mi-am dat seama că era o maşină.

Keith deschise gura mare şi imediat fugi lângă ea, prinzând materialul de pe şi trăgându-l cu tot cu funda roşie.

Ce a ieşit de sub ea nu m-a uimit aşa cum mă aşteptam. De fapt, era oribilă. O maşină roşie, ce părea că are foarte mulţi ani la bord. Seamănă cu Opelul lui tata, doar că mai neîntreţinută.

Keith o privea terifiat şi ceilalţi au început să râdă pe sub mustăţi.

— Şi eu am început la fel, puştiule, să vezi ce maşina mi-a dat mie Carter prima dată. Spuse Harris, prinzându-l pe după gât şi puştiul s-a uitat la el cu o moacă de căţeluş trist.

Am mers lângă ei, privindu-l suspect pe Harris, care rânjea analizând expresia devastată a lui Keith.

— Hai, porneşte-o! Îl îndemnă Harris. Keith intră în maşină, neîncrezător, şi porni motorul cu un huruit asurzitor, făcându-l pe Mike să pufnească alături de Jay şi Ty.

— Nu îţi place? îl întrebă Harris când Keith se dădu bătut, speriat de maşină şi coborî din ea.

— Ba da! răspunse puştiul cu jumătate de gură şi mi s-a făcut milă de el. Ce Dumnezeu pune Harris la cale?

— Aaa, e bine atunci. Înseamnă că pe asta nu are rost să ţi-o mai dau. Zâmbi şi îl întoarse cu spatele. Paravanul de oameni din faţa lor s-a dat deoparte şi din spatele lor s-a ivit o maşină superbă. Am zâmbit uimită. Nu era un simplu model de maşină, era exact ca a lui Harris. Un Ferrari TuNero, dar argintiu închis.

Keith a rămas blocat.

— Asta… e… maşina… se bâlbâi şi Harris începu să râdă, ciufulindu-i părul.

— Da, asta e maşina ta! îi zâmbi şi faţa lui Keith se lumină ca un beculeţ de Crăciun şi îi sări în braţe lui Harris.

— Te iubesc, frate! îl sugrumă câteva secunde, apoi imediat fugi spre maşină şi de

data asta intră în ea ca un vârtej. Porni motorul care toarse ca o panteră şi Keith începu să ţopăie în scaun, radiind de fericire şi ambalând maşina.

— Îţi iei carnetul mai întâi, da? râse Harris, aplecându-se spre geamul portierei.

Keith aprobă frenetic din cap şi ştiu că orice alt cadou ar primi, nimic nu îl va întrece pe ăsta. Mai ales că maşina e ca a lui Harris, reprezintă un lucru deosebit pentru Keith.

Mike i-a dăruit o motocicletă şi aproape l-a prins pe Harris. Restul cadourile m-au copleşit prin sumele imense investite şi eu începeam să mă simt tot mai prost.

— Kath, vrei să îi dau cadoul lui Keith acum sau mai încolo? mă întrebă Harris şi m-am uitat la el speriată.

Keith şi-a îndreptat şi el atenţia spre mine, proband în Rolex care îi se potrivea perfect.

Harris îmi făcu semn să spun acum şi să am încredere în el.

— Acum! Am spus, încercând să zâmbesc, deşi habar nu am ce avea Harris de gând şi mă speria.

Harris oftă teatral şi Keith ne privea pe amândoi nedumerit şi curios.

Harris îşi duse mâna la buzunarul de la spate şi mi-a stat inima în loc. Nu voiam să îi cumpere

el cadou pentru mine. Dar situaţia s-a schimbat când şi-a scos maşina de tatuaje şi lucrurile au prins sens.

Keith îl privi uimit, mai uimit decât privise maşina şi se întoarse spre mine stupefiat. Harris îmi făcu cu ochiul şi m-am prins în sfârşit ce pune la cale.

— L-ai convins să îmi facă un tatuaj? mă întrebă cu ochii mari, lăsând baltă toate celelalte lucruri din jurul lui.

Am aprobat din cap zâmbind şi imediat Keith mi-a sărit la gât, prinzându-mă şi ridicându-mă în braţe.

— Oh, Doamne! Mulţumesc, mulţumesc, te iubesc. Mă învârti de parcă eram o fetiţă de 15 ani. Poate e mai scund decât mine, dar îi creşte puterea.

Am început să râd şi am încercat să mă pun pe picioarele mele.

— Mai bine îţi mai luam o maşină decât să îţi fac asta, dar e foarte convingătoare. Bolborosi Harris, prefăcându-se supărat şi Keith începu să ţopăie de fericire.

— Îmi ajunge o maşină. Mersi, Kath, nu credeam că o să îmi facă vreun tatuaj până la 18 ani. Chiar dacă nu mă mai primeşte bunică-mea acasă, nu contează. Radia de fericire şi am

început să râd, sărutându-l pe obraz. Sper doar să nu intre în probleme din cauza asta, dar tocmai a primit un Ferrari, așa că nu tatuajul o să iasă în evidență.

— Cu plăcere! Am zâmbit, deși nu îl convinsesem cu nimic pe Harris. Însă sunt sigură că nu ar fi făcut asta dacă eu aveam cadou, şi orice alt cadou i-aş fi putut lua, nu l-ar fi făcut la fel de fericit ca tatuajul. Tot răul spre bine, până la urmă.

— Mulţumesc! i-am şoptit lui Harris când Keith a fugit să îşi facă pregătirile pentru tatuaj.

— Cu plăcere, iubito! îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul, m-am întins imediat să îl sărut.

Restul petrecerii a trecut la gradul de nebunie foarte repede. Harris a trebuit să treacă imediat la treabă pentru tatuajul lui Keith, chiar dacă nu îl prea încânta acum şi îşi dorea să petreacă alături de noi.

Eu am dansat alături de V şi Jay. PCP-ul mi se urcase serios la cap şi mă stârnea să mă urc într-o maşină atunci când au început cursele. Dar nu voiam să mă pun prea rău cu domnul Demon.

Când Harris a terminat tatuajul, Keith radia de fericire. Harris îi tatuase un scorpion pe braţ

care arăta chiar foarte bine şi de pe care nu îşi mai putea lua ochii.

— Este zodia lui? l-am întrebat pe Harris când Keith a început să le arate tuturor tatuajul şi să se mândrească cu el.

— A mamei lui. Spuse Harris şi am aprobat trist din cap.

— Mersi din nou, Kath! mă îmbrăţişa Keith bucuros.

— Nu ai pentru ce, dar lui Harris trebuie să îi mulţumeşti. El ţi l-a făcut şi e superb.

— Dacă nu erai tu, nu mi-l făcea deceniul ăsta. Şi, da e super tare. Radia ţopăind în sus şi în jos, iar eu am început să râd.

Când în sfârşit a venit momentul tortului, era aproape 5 dimineaţa şi toţi eram frânţi şi demult decolaţi de pe pământ.

Degustarea lui s-a transformat într-o bătaie de ciocolată şi tot ce am reuşit să gust din el a fost ce am lins de pe degetele mele şi de pe faţa lui Harris. Era delicios.

Keith era acoperit din cap până în picioare de ciocolată şi era la fel de drogat ca noi. Bun, are voie acum pentru că e ziua lui, dar e totuşi un minor și partea rațională din mine nu se simțea prea mândră de ce făcusem din el în noaptea asta. Măcar acum e fericit şi a uitat

complet de trecut. Până la urmă, de asta petrec atât de sălbatic toți tinerii de pe pista aia. În fiecare zi aflu de câte unul, fiecare vine cu povestea lui tristă. Îl văzusem mai devreme si pe Lucas, un puşti ce părea mult mult mai mic ca vârstă decât Keith, înalt şi foarte slab, cu părul blond şi o privire mereu speriată. Dacă sora lui e dominantă ca un gladiator, el e antiteza ei.

— Arăţi delicios! îmi şopti Harris pervers la ureche, lingând puţină ciocolată de pe umărul meu.

Mi-am muşcat buza şi m-am întors spre el.

— Te vreau! Acum! Nu mai suport, m-ai fiert toată noaptea. Respiră, trăgându-mă în braţele lui şi am zâmbit obraznic.

— Ia-mă! i-am şoptit la ureche şi atât am apucat să spun, pentru că m-a înşfăcat de mână, trăgându-mă după el în casă şi am început să râd ca o drogată specifică, împleticindu-mă pe scări.

M-a ridicat în braţele lui ca să nu mă mai încurc în propriile picioare şi m-a pufnit din nou râsul.

Harris a descuiat uşa şi m-a împins înăuntru, izbindu-mă de perete şi încuind în urma noastră.

— O să te mănânc cu totul! buzele lui coborâră pe gâtul meu, muşcându-mă aşa cum

făcuse mai devreme, doar că de data asta mult mai tare.

— Şi ce mai aştepţi? am gâfâit într-un geamăt şi mi-am încolăcit mâinile după gâtul său, sărindu-i în braţe.

S-a lipit din nou de buzele mele, sufocându-mă cu un sărut lacom şi s-a îndreptat rapid spre patul mare pe care mi-l aminteam perfect. Îmi era dor de camera asta.

S-a aruncat cu mine în pat şi am icnit extaziată, încolăcindu-mi picioarele în jurul lui. Amândoi suntem drogaţi, excitaţi şi înnebuniţi de dorinţă unul pentru celălalt. Tot ce se întâmplase înainte de petrecerea asta fusese dat uitării.

Nu mai aprinsese lumina, dar camera era luminată prin peretele de sticlă de laserele şi luminile puternice de afară.

Mâinile lui Harris îmi frământau frenetice trupul şi mi-a prins marginea rochiei, trăgându-mi-o peste cap. M-am ridicat în şezut şi i-am prins şi eu marginea maioului, scăpându-l de el imediat.

Mi-a scos cupele sutienului, lăsându-mă complet goală şi m-a tras mai bine lângă el, neştiind ce să facă ca să îşi potolească foamea pentru mine.

Mâinile mele i-au prins fermoarul pantalonilor şi l-am tras în jos, apoi Harris s-a ridicat deasupra mea, scoţându-i odată cu boxerii şi bocancii. Am tresărit când l-am văzut punându-şi pistolul pe noptieră, îl avusese şi acum la el, dar am încercat să nu îi acord atenţie. Mi-a scos şi mie sandalele şi m-am relaxat goală pe cearşafurile negre şi reci de mătase.

Harris s-a întins deasupra mea ca un zeu, zâmbind ameţitor.

Şi-a înmuiat degetul arătător în gură, apoi l-a îngropat uşor în interiorul meu şi nu pot să cred că voia să mă tachineze acum.

Am gemut, înfigându-mi mâinile în părul lui şi îndoindu-mi corpul sub al lui.

— Se simte bine, iubito? şopti la urechea mea, mişcând degetul în interiorul meu şi imediat l-a introdus şi pe al doilea.

— Ahh, la dracu'! Da! Am gemut frenetic, simţind cum îmi fierbe sângele în vene, pentru că voiam mai mult. Îl voiam pe el.

Harris a zâmbit şi a coborât pe trupul meu, am gemut din nou sonor când şi-a îngropat faţa între picioarele mele.

— Oh, Doamne! am ţipat înnebunită când am simţit înţepăturile alea şi mi-am scos mâinile

din părul lui, agitându-le disperată pe cearşaf. Erau pline de ciocolată.

Mi-am îndesat un deget în gură, simţind gustul de ciocolată, dar l-am muşcat apoi disperată, pentru că ce îmi făcea Harris era inuman.

— Harris, te rog! L-am implorat, simţindu-mi tot corpul în sudoare.

— Ce mă rogi, iubito? Şopti Harris, plimbându-şi limba pe.. oh, Doamne. Îmi strângea coapsele în pumni şi o luam razna.

— La dracu', nu mai rezit. Vreau acum. Am gâfâit după aer, corpul mi se transformase într-o convulsie.

— Ce vrei? Continuă chinul, muşcându-mă, şi am început să râd nici eu nu ştiu de ce.

— Pe tine! am mârâit, trăgându-l de păr ca un copil mic.

Rânji ca un diavol ce era şi se ridică deasupra mea. Mă aşteptam să se întindă peste mine, dar se ridică în genunchi şi mă prinse de coapse, ridicându-mă şi pe mine. Când m-a întors cu spatele la el şi m-a obligat să mă aplec, am înţeles ce se întâmplă.

Palma lui mă plesni peste fund şi mi-am muşcat buza ca să maschez ţipătul. Am strâns cearşaful în pumnii şi m-am arcuit în cea mai

senzuală poziţie posibilă pentru mine. Harris îmi îndepărtă picioarele şi îşi făcu loc între ele. Fiecare celulă din mine e excitată.

— Ştiu că aştepţi poziţia asta demult. Eşti pregătită acum pentru ea, iubito?

Mi-am muşcat buza doar ca să nu gem ca o ciudată, fără să am un motiv, dar nimeni nu o să înţeleagă ce îmi fac asemenea cuvinte venite de la el. Erau dulci, ispititoare, dar periculoase ca un şarpe ce se unduieşte pe lângă tine. Promiteau plăcere fără margini... o plăcere interzisă. Nu am înţeles-o niciodată mai bine pe Eva. Dacă la fel a ispitit-o şarpele şi pe ea, cine o poate învinovăţi că cedase?

Am aprobat din cap şi m-am întors să îl privesc. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Îmi zâmbi şi se aplecă să îmi sărute spatele, apoi se ridică şi se postă mai bine în spatele meu, astfel încât îl simţeam deja. Era deja pregătit pentru asta, nu avea nevoie de ajutor să se întărească. Îmi prinse şoldurile în palme şi masă uşor, apoi mai tare.

— Cum vrei, iubito? Uşor sau dur?

Ştia al naibii de bine răspunsul, dar voia să mă audă spunând-o. Nu am de gând să îl dezamăgesc, vreau să îl excit cât pot de mult ca să îmi dea totul.

— Dur, iubitule. Vreau să îţi simt puterea, mi-am întors capul spre el, în mine, am continuat, ştiind că nu avea nevoie de mai mult să facă exact ce i-am cerut.

I-am auzit respiraţia accelerând şi l-am simţit devenind tot mai tare, m-am împins în el şi gemu puternic. Mă atinse cu degetele să verifice cât de umedă sunt. Sunt deja fleaşcă. Îmi prinse şoldurile şi mă ridică ca să mă tragă mai aproape de el, apoi se împinse în mine. Nu atât de dur pe cât m-aş fi aşteptat, dar durea chiar şi aşa.

Am suspinat surprinsă. În tot extazul lui, Harris părea să fie conştient de asta. Nu mai am virginitatea, însă nu am pierdut-o demult şi poziţia asta pare să fie o cu totul altă treabă. Mă pătrunse de două ori, suficient încât să îşi facă loc fără să provoace o durere prea mare pentru mine, apoi mi-a dat ce am cerut.

M-am arcuit şi printre buze mi-a ieşit un geamăt sonor, apoi am gâfâit şi am strâns cearşaful în pumni când Harris m-a pătruns cu forţă, apoi şi-a stabilit un ritm rapid şi feroce.

Mi-am înfipt genunchii în saltea şi am primit asaltul, bucurându-mă de el ca de ultima picătură de apă din deşert, ca de mărul gustat de Eva, pentru că am ştiut de ce mi-am dorit atât de

mult poziţia asta. Se simţea cu totul altfel, penetrarea şi senzaţiile pe care mi le producea, totul se amplificase şi nu mai părea doar un act sexual, era ca şi cum Harris se contopea cu mine prin fiecare pătrundere.

Începeam să pierd noţiunea realităţii şi nu ştiu dacă de vină e ce s-a întâmplat în noaptea asta, drogurile şi alcoolul sau pur şi simplu Harris. Având în vedere că eram bine înainte să intru aici, ştiu care e răspunsul.

Îmi prinse şoldurile şi mă trase mai în spate, el se ridică mai mult, urcându-se deasupra mea şi apoi aplecându-se pe spatele meu, făcând penetrarea şi mai adâncă. Am suspinat când îmi prinse gâtul şi îmi ridică capul, astfel încât să îmi poată şopti la ureche.

— Eşti doar tu. Rosti încet. Nu contează cele ce au fost sau nu înainte, nu contează cele ce mă vor acum. Tu eşti singura pe care am vrut-o cu adevărat din prima secundă.

M-am prelins printre cuvintele lui, înghiţind de nenumărate ori în sec ca să îmi menţin stabilitatea, pentru că îmi tremurau toate.

— Tu eşti singura ce se va bucura de asta de acum înainte, iubito. Singura ce o să mă simtă în ea şi singura ce mi-a simţit iubirea.

Nu puteam să mai rezist. Nu ştiu dacă face asta doar să îmi mărească plăcerea sau să mă ajute să termin, dar am capitulat sleită de puteri. Mi-am dat drumul şi braţele mi-au cedat, aşa că a trebuit să mă aplec pe coate. Harris se aplecă şi el peste mine şi îmi cuprinse tot mijlocul cu un braţ, sporind pătrunderile, pentru că el nu terminase şi chiar dacă îmi dădusem drumul deja, nu înseamnă că plăcerea dispăruse. Doar că acum sunt epuizată şi e posibil să adorm înainte să se termine. L-am simţit când şi-a dat drumul fierbinte şi vulcanic, cu tot corpul încordându-se. întărindu-se şi un geamăt gros ce vibră până în măduva oaselor mele.

Rămase aşa câteva secunde, apoi se retrase uşor şi se întinse lângă mine. Mă trase din poziţia în care rămăsesem, pentru că dacă nu o făcea, aveam să adorm în genunchi şi cu fundul în sus. Mă întinse pe pieptul lui, iar pleoapele mele s-au închis imediat.

— A fost aşa cum te aşteptai? şopti în părul meu, jucându-se cu o şuviţă. Cum Dumnezeu pare atât de neafectat? Eu nu am făcut nimic, doar am încasat şi acum sunt ruptă. El a făcut toată treaba şi e fresh.

— Mult, mult mai bine. Am reuşit să răspund, aproape adormită. El chicoti şi începu să îmi maseze spatele.

— Te iubesc, Harris!

Mi-am găsit puterea să spun, pentru că simt că nu i-am mai spus-o prima de ceva timp. El mă strânse mai tare în braţe şi mă sărută apăsat pe tâmplă. Era un răspuns mai bun decât cuvintele.

Din noaptea asta o să încetez să mă mai gândesc la ce o să se întâmple mai departe, ce mă aşteaptă lângă Harris, pentru că începe să fie foarte clar că viitorul se prevesteşte a fi total diferit faţă de orice am plănuit vreodată pentru viaţa mea.

3. SCHIMBĂRI NEPREVĂZUTE

— Iubito, trezeşte-te. O să întârziem la şcoală… iubito?! Am auzit o şoaptă tandră, dar în acelaşi timp sâcâitoare, care mă trezea din somnul meu dulce. Şoapta a fost în continuare însoţită de o serie de atingeri fine şi de două buze moi şi calde care s-au lipit senzual de gâtul meu.

— Trezeşte-te, îngeraşule. Am simţit zâmbetul imprimat pe gâtul meu şi micile înţepături electrizante.

— Mmm, am mormăit încruntându-mă cu ochii închişi, căutând ceva pe care să mi-l trag pe cap.

Am auzit un chicot lin.

— Nu vrei să te trezeşti?

— Mnu! M-am bosumflat, încercând să mă întorc înapoi la visul meu cu un demon pervers şi sexy.

Râse.

— Vrei să chiulim? şopti pe gâtul lui şi respiraţia lui fierbinte îmi adâncea starea de visare şi mai tare.

— Mhm! am mormăit, mimând un zâmbet.

Îşi adânci râsul pe gâtul meu. Încetă să mai vorbească, ceea ce mă bucura, mai ales că buzele lui nu stăteau degeaba şi se ocupau de gâtul meu.

Am început să torc ca o pisică, răsfățându-mă în braţele lui, chiar dacă habar nu am unde suntem.

Am simţit o vibrație enervantă, care mi-a zbârlit pielea şi Harris s-a ridicat imediat de lângă mine, ţâşnind jos din pat.

M-am plâns, cerându-mi îmbrăţişarea înapoi.

— Vin imediat, iubito, dar acum trebuie să îmi găsesc telefonul.

— Lasă-l să sune, am mormăit, fâţâindu-mă pe cearşaful cald. Îmi simţeam corpul gol, şi cu Harris în pat, normal că era gol.

— Da, Carter! răspunse Harris şi imediat ce am auzit acel nume, realitatea m-a lovit brusc, ca o palmă dură peste faţă, menită să mă trezească din vis.

Am deschis larg ochii şi m-am ridicat în şezut, căutându-l pe Harris cu privirea în camera luminoasă. Acţiunea bruscă mi-a cauzat

ameţeală şi o durere groaznică de cap m-a lovit imediat ce corpul mi s-a mişcat.

— Unde sunteţi?... Cum aţi scos-o?... Bine, aveţi grijă ce îi faceţi, pentru că nu o putem ţine prea mult… Ştiu, dar i-am promis… Nu m-ar încânta nimic mai mult, crede-mă, dar… Nu, Carter, o să vin şi eu mai încolo şi ştiu exact ce să îi fac ca să îi bag minţile în cap… Aveţi grijă să nu vă scape şi să nu se atingă de ea în alt fel… Mâine îi dăm drumul şi vedem ce minciună îi inventăm pentru mama ei… OK!

Harris închise telefonul oftând şi am ţâşnit spre el, dar nu eram în stare să mă dau jos din pat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, aducându-mi brusc aminte de Amber şi de ziua de ieri, ce părea să fie cu ani în urmă.

— Carter a prins-o pe Amber.

M-am fâţâit pe cearşafuri.

— Când? Unde e acum? am întrebat totul într-o suflare, privindu-l cum îşi butonează telefonul, încruntat.

— Azi-dimineaţă, şi a dus-o la o cabană de-a lui.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi fiorii trecând pe sub piele.

— A spus ceva?

— Nu!

Harris nu îmi dădea niciun detaliu şi asta mă scotea din minți.

— Ce o să îi facă acum?

— Ce e nevoie ca să nu mai facă niciodată asemenea prostii. Spuse fără să mă privească, încă atent la telefon.

— Tu ce ai de gând să îi faci? am continuat eu insistentă.

Harris oftă şi îşi ridică în sfârşit privirea spre mine.

— O s-o eliberez. Spuse simplu, uitându-se în ochii mei şi m-am încruntat nedumerită.

— Cum adică?!

Veni lângă mine şi se aşeză pe pat, apoi îmi prinse o şuviță de păr şi mi-o trase după ureche.

— Nu-ţi mai face griji de asta, iubito. Ţi-am promis că nu va păţi nimic prea rău, doar ce e nevoie să ne lase în pace. Altfel nu se va potoli niciodată şi nu o să-l mai pot opri data viitoare pe Carter să scape de ea definitiv, aşa cum ar face în mod normal.

Am acceptat aprobând din cap şi am simţit din nou ameţeala criminală cum îmi zdruncină materia cenuşie. Distracția se terminase. Ma făcusem praf noaptea trecută, aşa cum

plănuisem, dar acum e timpul să mă întorc la realitate și la problemele ce de-abia mă așteaptă.

— Cât e ceasul? l-am întrebat pe Harris, încercând să mă ridic din pat. Chiar dacă se drogase la fel de mult ca mine, el nu pare nici pe departe afectat.

— Mai avem jumătate de oră până încep cursurile.

Am oftat obosită și am reușit să mă pun pe picioare. Poate o să mă simt mai bine după ce mă spăl pe dinți.

— Trebuie să merg să vorbesc cu tata. Trebuia să spun asta până la urmă, chiar dacă se simte ca și cum aș spune că merg la spânzurătoare.

Harris își muscă ușor buza.

— Sigur. Lasă-mă să îți fac rost de niște haine mai decente, apoi te duc eu.

Am aprobat din cap și m-am așezat înapoi pe pat, în fund. Nu am încă puterea să străbat traseul până la baie. Harris zâmbi observând cât de obosită sunt și se aplecă să ma sărute pe frunte.

Şi-a scos pachetul de ţigări din buzunarul blugilor şi şi-a strecurat una între buze, apoi şi-a aprins-o cu o brichetă neagră-metalică.

Şi-a scos-o din gură, eliberând fumul printre buze şi s-a îndreptat spre dulap. Era gol puşcă, iar eu începeam să mă trezesc, pentru că prindeam interes de imaginea din faţa mea.

A înhăţat o pereche de blugi negri şi i-a tras rapid pe el, cu ţigara între buze, şi în contrast cu noua imagine a bărbiei lui a rezultat agitaţia mea pe cearşafuri, muşcându-mi buza tot mai tare.

— Îţi place spectacolul? rânji pervers, scoţându-şi din nou ţigara dintre buze şi eliberând fumul într-un fel ameţitor.

— Nu ai idee! am spus respirând greu şi dramatizând un evantai din mâna dreaptă. De fapt, chiar am nevoie de nişte aer acum.

Râse clătinând din cap şi îşi îndesă din nou ţigara între buze. Dacă mai face asta o singură dată, o să leşin. Îşi scose un tricou negru din dulapul masiv şi mă întreb câte haine are acolo şi de ce le ţine aici. Câte dimineţi se trezise în camera asta, cu altă companie? Mi-am scuturat capul, izgonind gândurile enervante.

Veni spre mine, cu bustul încă gol şi îşi scoase ţigara din gură, prinzându-mi bărbia şi suflându-mi fumul printre buze înainte să mă sărute.

— Aşteaptă-mă aici! Îmi făcu cu ochiul, trăgându-şi rapid tricoul peste cap şi băgându-şi

iar ţigara în gură. Cu o viteză uimitoare şi-a încălţat bocancii şi a ieşit din cameră, lăsându-mă nedumerită şi goală în mijlocul patului. Am oftat, dându-mi ochii peste cap când am auzit cheia în uşă. Nu pot să cred că m-a încuiat aici. Unde Dumnezeu pot să mă duc? Dar cred că problema lui e cine poate să intre peste mine acum.

Bun, și acum e timpul să ne punem în mișcare. Am o zi prea greu ca să îmi permit răsfățul de a lenevi. Am mers la baie și am făcut un duș foarte rapid. Nu îmi dădusem seama mai devreme, dar probabil de asta arăta Harris atât de proaspăt și mirosea a gel de duș. Cabina e umedă, el făcuse duș înainte să mă trezească. Tâlharul, se bucurase de plăcerea asta fără mine.

I-am folosit periuța și m-am spălat pe dinți. Nu m-am udat pe păr și e încă oarecum drept de noaptea trecută. Marea problemă e fața. Arăt ca dracu'! Am ochii injectați, iar stresul si odihna necorespunzătoare din ultimul timp mi-au amplificat acneea. Asta îmi mai lipsea. Dar nu am ce să fac acum, nu am niciun strop de machiaj aici și va trebui să mă abţin până ajung acasă, deşi nu mă simt deloc bine cu faptul că Harris mă vede așa devastată, chiar dacă știu că nu îl deranjează.

Când am ieşit din baie, el nu se întorsese încă şi am început să mă stresez, trebuie să ajung acasă înaintea tatei, altfel o s-o ia razna din nou.

Acoperită de prosop, am mers spre geamul de sticlă, holbându-mă câteva secunde la uşa aproape invizibilă, căutându-i clanţa care era concepută tot din sticlă şi am ieşit pe balcon, puţin reţinută din cauza ţinutei mele. Am respirat aerul curat al dimineţii şi am făcut câţiva paşi spre balustradă, rămânând apoi blocată în faţa dezastrului de jos.

Peluza verde a lui Mike era acoperită de sticle de băutură, pahare de plastic, şi gunoaie umane întinse pe jos, mai mult sau mai puţin îmbrăcate. Piscina se afla şi ea în acelaşi stadiu şi căpătase o culoare purpurie. De ce am impresia că V a avut legătura cu asta? Copacul imens din faţa casei era împânzit de hârtie igienică şi m-a bufnit râsul, nevenindu-mi să cred câte tâmpenii putusem să facem.

Am tresărit când Harris s-a întors şi am intrat înapoi în cameră, frecându-mi braţele zbârlite. Ţinea nişte haine în mână.

— De unde ai luat alea? L-am întrebat supărată. Nu am de gând să port hainele

altcuiva, doar ale lui V, dar nu părea să fie ale ei.

— De la tine din dulap. Zâmbi venind spre mine şi întinzându-le pe pat.

— Ce? Ai fost la mine acasă? am întrebat uimită. Nu avea cum, cât stătusem eu în duş? Nu, în nici un caz nu avusese timp să le ia de la mine de acasă.

— Nu! râse şi el amuzat de presupunerea mea aiurită. Le-am luat ieri. Ştiam că o să ajungem în situaţia asta şi nu o să ai cu ce să te îmbraci, aşa că ţi le-am furat din dulap. Le aveam în maşină. Îmi făcu cu ochiul şi am căscat gura, mijindu-mi ochii apoi.

— Încetează să îmi mai furi lucrurile. L-am avertizat, făcându-l din nou să râdă.

M-am îmbrăcat rapid în hainele pe care mi le adusese el şi era normal să fie ceva sexy la mijloc. M-am uitat nesigură la pantalonii scurţi de blugi, dar afară soarele părea deja stăpân pe cer şi astăzi se anunţă o zi însorită şi caldă, aşa că am tras pantalonii negri pe mine. Aveau materialul zdrenţuit jos şi talia înaltă. Am încheiat cei trei nasturi şi am îmbrăcat şi maioul larg, de aceeaşi culoare, care era foarte scurt şi îmi lăsa o mică parte din abdomen descoperită, ar fi lăsat mult mai mult dacă pantalonii nu îmi

treceau peste buric. Piesa de rezistenţă era una dintre bluzele mele preferate; largă, asemănătoare unei bluze de trening foarte lungă care îmi ajungea până la coapse, trecând peste pantalonii scurţi, dar dintr-un material moale şi subţire. Mi-am pus gluga largă în cap, fără de care bluza nu avea niciun farmec. Sunt îmbrăcată prea bine pentru faţa mea.

Am încălţat şi bocancii negri pe care îi adusese, realizând că până acum fusese aşezat pe pat, admirându-mi fiecare mişcare în timp ce fuma altă ţigară.

— Ţi-a plăcut spectacolul? Am ridicat din sprâncene, imitând tonul lui de mai devreme. M-am foit deranjată pentru că, surpriză: iar nu port lenjerie. Asta de ce nu mi-a luat?

— N-ai idee! Spuse şi el exact ca mine, respirând epuizat şi făcându-şi vânt cu mâna.

Am început instantaneu să râd şi s-a ridicat din pat prinzându-mă de şolduri şi ridicându-mă în braţe înainte să ieşim din cameră.

Jos era acelaşi dezastru ca şi cel pe care îl văzusem afară. A trebuit să sar peste câteva corpuri adormite ca să ajung în bucătărie, unde Ken, Jay, Ty şi V încercau ameţiţi să facă o cafea prin mormanul de gunoi. Mă întreb ce face Mike şi cum o să reacţioneze când va vedea în

ce hal arată casa lui. E deja obişnuit cu asta, probabil. Condiția lui de noaptea trecută fusese să nu îi dăm foc, nimic mai mult.

— 'Neaţa! I-am salutat încercând să zâmbesc, dar nici eu nu eram mai energică.

— 'Neaţa! îmi răspunseră toţi molfăind cuvântul de somn, cu ochii jumătate închişi.

Keith a intrat şi el în bucătărie, împleticindu-se şi dându-şi capul pe spate din cauza ameţelii. Nu cred că se mai drogase atât de tare până acum.

— Pot, te rog, te rog, să nu mă duc la şcoală azi? îl imploră pe Harris, cu ochii închişi.

Am chicotit, înăbuşindu-mi un căscat şi m-am aşezat la masă, lângă Ken. Sunt în întârziere, dar nu sa fiu în stare de nimic astăzi dacă nu beau o cafea.

— Trebuie să te obişnuieşti şi cu consecinţele, amice, nu doar cu distracţia. Râse Harris, întinzându-i cana lui de cafea şi făcându-l pe Keith să plângă ca un căţel închis în casă.

Mi-am luat şi eu o cană în care mi-am turnat cafea, încercând să îmi păstrez ochii deschişi în timp ce îmi concentram atenţia spre un Ken adormit.

— Cum a fost convorbirea telefonică? l-am întrebat, încercând să par perversă, dar nu îmi prea ieşea din cauza ameţelii.

Se uită nedumerit la mine pentru câteva secunde, cu o faţă de mahmur, încercând să îşi dea seama despre ce vorbesc.

— Nu o să afli niciodată. Spuse în cele din urmă cu o urmă de rânjet, luând o gură de cafea.

— Oh, haide! Dă-mi şi mie un indiciu, măcar. M-am milogit de el, gustând din cafeaua mea. E groaznic de tare, dar perfectă pentru o asemenea dimineaţă.

— Mi-a plăcut, i-a plăcut şi ei, şi cred că o să se mai repete. Îmi răspunse rapid, ridicându-se de la masă, în semn că mai multe nu îmi mai spune.

M-am ridicat imediat, luându-mă după el. Nu scapă aşa uşor.

— Cum adică o să se mai repete? Ken, să nu îţi baţi joc de Kristen. L-am ameninţat serioasă şi a clătinat din cap, zâmbind. Vorbesc serios, japonezule, cred că ea te place, dar dacă profiţi de ea...

Am ameninţat eu, încercând să nu mă împiedic din cauza corpurilor de pe jos.

— Nu profit de ea, doar că îmi place joculeţul ăsta pe care, apropo, tu l-ai început. O

să ne mai distrăm puţin de-a admiratorul misterios care provoacă plăcere la telefon şi vedem după ce se întâmplă. Îmi făcu cu ochiul, lăsându-şi cana pe capul unui tip adormit în faţa uşii de la intrare şi plecând spre maşina lui.

— Deci recunoşti că o placi! am ţipat după el.

— Nu am zis asta! Se întoarse încă mergând şi începu să râdă.

— Arghh! am mârâit, luând altă gură mare de cafea, apoi încă una până am băut-o aproape pe toată şi am scos limba din cauza amărăciunii.

— Ce se întâmplă? l-am simţit pe Harris în spatele meu.

— Tipul ăsta e imposibil. Am bolborosit, încruntându-mă după Ken şi Harris a început să râdă, luându-mi cana din mână, punând-o cu a lui pe acelaşi suport pe care îl folosise şi Ken şi prinzându-mă de şolduri pentru a mă mişca de pe loc. Nuuu, nu vreau să dau ochii cu tata! M-am smiorcăit în mintea mea când Harris m-a băgat în maşină şi am simţit cum mă ia somnul iar.

— Domnişoară Wrise! ţipă profesorul la mine şi am tresărit speriată, ridicând capul de pe bancă.

— Ne puteţi spune răspunsul la întrebare? mi se adresă domnul Marks, uitându-se amuzat, dar şi supărat, la mine.

Am privit terifiată şi adormită în jur, înghiţind în sec. Întrebare? Ce întrebare?

— Minereuri de fier! îmi şopti o voce în spatele meu şi habar nu am a cui era. M-am încruntat, dar altceva mai bun oricum nu am.

— Minereuri de fier?! am spus nesigură, aşteptând ca, în orice secundă, clasa să izbucnească în râs şi profesorul să îmi trântească un 2 în catalog.

— Da! Fiţi mai atentă, domnişoară Wrise. Mă mustră profesorul, întorcându-se înapoi la tablă. Nu îmi vine să cred că spusesem răspunsul corect. La ce Dumnezeu răspunsesem?

M-am întors în spate, spre salvatorul meu şi nu mare mi-a fost mirarea să dau peste Chris. Mi-a făcut cu ochiul, zâmbind.

— Mersi! i-am şoptit zâmbind şi a chicotit.

M-am întors înapoi în banca mea şi am încercat să rămân trează. Nici nu eram conştientă că am geografie. Sunt încă un zombi

și asta nu o să se schimbe prea curând. Mixajul oboselii cu drogurile îmi face de petrecanie. Cel puțin scăpasem de scandalul cu tata. În drum spre casă, mă sunase să mă anunțe că nu poate ajunge în dimineața asta, mai are încă multe de rezolvat după acel incendiu, deci pot să plec la școală. Simțisem o piatră luându-și zborul de pe pieptul meu. O parte din mine se aștepta totuși la asta, rareori tata mai dă pe acasă, chiar și atunci când spune că o s-o facă. Dacă nu e la serviciu, merge la Roberta. I-am explicat din nou ce s-a întâmplat cu Joshua, inventând alte câteva minciuni până l-am convins că nu sunt vinovată de nimic și nu o să mai vină poliția după mine. Mi-a fost mult mai ușor să fac asta vorbind la telefon, decât mi-ar fi fost față în față cu el.

Când am auzit clopoţelul am tresărit din nou, pentru că aţipisem iar.

— Noapte grea?! râse Chris, venind lângă mine şi ajutându-mă să îmi adun cărţile de pe bancă.

— Îm-hm! am mormăit, închizându-mi ochii şi balansându-mă teatral pe picioare.

Râse imediat, întinzându-mi braţul şi m-am prins de el fără să ezit. Chiar am nevoie de cineva care să mă susţină pe picioare.

Am ieşit din clasă şi aproape că am tresărit când am dat peste Harris şi Jay la uşă. Oh, rahat!

Chris s-a speriat puţin, dar a încercat să rămână calm şi eu i-am aruncat lui Harris o privire amenințătoare să nu facă vreo prostie.

— Eşti bine, iubito? zâmbi Harris, întorcându-şi privirea spre mine şi încercând să rămână calm, dar normal că mă trase de la braţul lui Chris în secunda doi, într-un mod subtil totuşi, ceea ce m-a bucurat.

— Mi-e somn de mor, în rest sunt perfect! Am glumit mimând un OK, din degete. Harris şi Jay au început să râdă.

— Ce mai faci, Christian? îi se adresă Harris lui Chris, lăsându-ne pe amândoi cu gura căscată. Christian?

— Mmm… bine! se bâlbâi Chris uimit.

— Bun, noi doi avem ceva de discutat! Continuă Harris să zâmbească. Am simțit imediat miros de belele şi mi-am mijit ochii la el.

Chris îl privi suspect, dar în schimb primi un zâmbet prietenos de la Harris.

— Mi-e foame! se văicări Jay plictisit deja de discuție.

— OK! Vorbim mai târziu, Chris, îi spuse Harris în cele din urmă, trăgându-mă în cealaltă parte a coridorului.

— Ce pui la cale? l-am interogat imediat.

— Nimic! rânji, strângându-mă mai tare în braţe şi sărutându-mă ca să îmi astupe gura.

Am trecut pe lângă vestiarul lui Joshua şi am simțit cum îmi cedează picioarele când am văzut mesajele de adio lăsate pe uşă. Harris mă prinse bine şi nu mă lăsă să zăbovesc nicio secundă. Doamne, cum poate să fie atât de rece în legătura cu asta, având în vedere că el l-a ucis? Eu mi-aş fi pierdut mințile până acum şi nu vreau să mă gândesc că la Harris experiența e de vină. Ne aşteaptă vremuri grele, poliția o sa apară în curând şi o să înceapă să pună întrebări despre el, dar deocamdată mă gândesc la Amber.

Sunt cu Harris de două săptămâni, dar până acum nu am mâncat niciodată la *masa vedetelor*. Întotdeauna ori săream peste prânz, ori îl o luam cu prietenii mei şi, în ultimele zile, săptămâna trecută, nici nu mai veneam aici.

Acum lucrurile reveniseră la normal şi am fost aşezată la o masă rotundă, care era lipită de alta, în jurul mai multor persoane gălăgioase şi am fost surprinsă să îmi dau seama că îi cunosc

pe toţi. Sunt prietenii noştri obişnuiţi: V, Jay, Ty, Ken, Jason, Austin şi câţiva cu care jucasem adevăr sau provocare – adică doar provocare – noaptea trecută şi în sfârşit îi pot recunoaşte după nume.

Mă simt bine între ei, dar nu îmi place că îmi părăsesc ceilalți prieteni.

— Ce vrei să mănânci? mă întrebă Harris, ridicându-se de pe scaun pentru a merge să ia mâncare.

I-am căutat cu privirea pe amicii mei şi i-am văzut pe Chris, Kristen şi Candice, aşezându-se într-un colţ.

— Nu contează, ce vrei tu! i-am spus repede şi m-am ridicat de la masă, cu direcţia spre ei.

— Unde te duci? Nu stai cu noi? Mă prinse imediat, uitându-se supărat la mine.

— Ba stau, dar pot să stea şi ei.

— Dacă îl aduci pe Ortega la masa mea, îmi stă mâncarea în gât. Se încruntă la mine şi am chicotit.

— Nu e cu ei, am arătat cu capul spre masa lor, de unde Zac lipsea. E cu fotbaliştii lui. Am continuat, arătând spre altă masă unde erau sportivii şi o mare parte din majorete.

— De când a ajuns căpitan i s-a urcat faima la cap. Deduse Harris singur, uitându-se la masa

lui Zac, unde râdea cât îl ţinea gura alături de prietenii lui. Uitase complet de vechii lui prieteni. Sunt de acord cu Harris.

— Adu-i la masa noastră! Spuse arătând spre Chris şi fete şi am zâmbit, sărutându-l rapid. A zâmbit şi el, dar nu mi-a dat drumul la mână.

— Zi-mi ce vrei să mănânci.

Am oftat, dându-mi ochii peste cap.

— O salată. Am zis repede şi am fugit de lângă el. Îi simţeam chicotul şi clătinatul din cap pe la spatele meu.

Am încercat să mă feresc de privirile ce mă urmăreau. Normal că împăcarea mea cu Harris a ajuns pe prima pagină a tabloidelor, în liceul nostru.

Am ajuns la masa prietenilor mei şi m-am aşezat zâmbind.

— Ce faci? mă întrebă Chris sceptic.

— Vă iau cu mine. Am zâmbit, întinzându-mă după tava lui.

— Ce? se încruntă şi Kristen la mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu o să vă mănânce, promit, altfel îi mănânc eu pe ei. Dacă vedeta şi-a uitat prietenii, eu nu o să fac la fel. Am spus, uitându-mă cu ranchiună spre Zac. Începea să mă enerveze atitudinea lui, de când câştigase meciul se

transformase într-un Mike al liceului, dar sunt mai mult ca sigură că pe acest Mike, Harris de-abia aşteaptă să îl educe.

Candice strâmbă din nas nesigură, la fel şi Kristen.

— Îţi promit că îţi fac loc lângă Ken, am ridicat pervers din sprâncene către Kristen. Şatena se albi la faţă şi mă lovi în umăr.

— Ţine-ţi gura, Wrise. Mă ameninţă uitându-se duşmănos la mine.

— Bine, dacă vii cu mine la masă, altfel o să le spun chiar acum tuturor că îl placi. Am rânjit diabolic şi i-am văzut pe Candice şi pe Chris clătinând din cap şi zâmbind. Am încercat să îmi ţin gura referitor la orice apel de noaptea trecută.

— O să fie ultimul lucru pe care o să apuci să îl mai faci. Mă ameninţă mârâind.

— Să te văd, soro! M-am întins spre ea cu aceeaşi privire furioasă, dar şi amuzată.

Chris începu să râdă.

Kris se uită câteva secunde la mine şi ştia că nu glumesc, e ea nebună, dar eu sunt mai nebună decât ea. Am început să zâmbesc când am observat că lasă garda jos.

— Te urăsc! se dădu bătută, ridicându-se în picioare şi luându-şi tava.

— Şi eu te iubesc, scumpo! Am râs ridicându-mă odată cu ea. Trebuie să vă şantajez şi pe voi sau mergeţi de bună voie? M-am uitat superior către cei doi.

— Pentru noi ce ai?

— Găsesc eu ceva legat de Mike şi Victoria. Am rânjit uitându-mă mândră la ei şi au făcut ochii mari, ridicându-se imediat.

— Diavol împieliţat ce eşti. Mârâi roşcata şi am început să râd.

— Kristen sau Zac ţi-au zis de Victoria? şuşoti Chris spre mine în timp ce mergeam spre masa prietenilor mei mai gălăgioşi. Deci într-adevăr există o Victoria.

— Nu îmi trădez sursele. Am rânjit spre el şi s-a uitat speriat la mine. Cred că nu îi plăcea ca oamenii să ştie de iubirea lui secretă.

Le-am făcut şi lor loc la masă, arătau de parcă se aşezaseră pe o pernuţă de ace. I-am cedat locul lui Harris, de lângă Ken, lui Kristen şi ştiu că voia să mă strângă de gât în momentul ăsta.

— Ce faci Chris? îl întrebă Jay zâmbind înainte să spun eu ceva. Era normal ca ei să se cunoască, chiar dacă nu cooperau prea mult.

— Suport un şantaj murdar. Râse Chris, încercând să se relaxeze şi toţi am început să râdem odată cu el.

Doar Candice nu îi cunoştea şi se simţea stânjenită, dar am rezolvat rapid asta, făcându-i cunoştinţă cu ei şi roşcata vorbăreaţă s-a integrat imediat. Kristen stătea nemişcată ca o persoană constipată, şi constipaţia părea să fie provocată de Ken, care începuse deja să se uite senzual la ea. Pun pariu că acum îşi amintea discuţia de noaptea trecută şi şi-o imagina pe Kristen goală. Ha!

Harris a apărut cu tăvile de mâncare şi mârâind că stătuse la coadă prea mult. Mi-a pus în faţă o salată verde cu roşii şi alte minuni, plus un hamburger cu cartofi prăjiţi şi o doză de Cola.

— Am spus; o salată.

— Şi ai primit o salată, restul sunt din partea casei. Rânji ca un şmecher şi am început să mormăi, aruncându-mi un cartof păi în gură.

Restul prânzului a fost plin de glume specifice noilor mei prieteni.

M-am lăsat pe scaun, ascultându-i pe toţi şi ignorând celelalte priviri care erau aruncate spre mine. Zac conştientizase ce făcuse, dar nu a primit decât o privire urâtă de la mine. Miky mi-

a zâmbit prietenos şi ştiu că ar fi vrut să vină la masa mea. Fotbaliştii erau vedete până îşi făceau adevăratele staruri apariţia, discuţiile dintre prietenii mei despre curse şi petreceri sălbatice erau mult mai interesante decât cele despre eseuri şi bătăi pe teren.

Brusc, m-am trezit subiect de discuţie pe tema jocului de noaptea trecută şi i-am aruncat lui Jay un cartof în cap să îşi ţină gura.

Kristen rămăsese la fel de tensionată, dar Ken părea din ce în ce mai fascinat de prezenţa ei, fără să scoată un cuvânt, şi am rânjit când l-am văzut coborându-şi ochii pe corpul ei. Biata Kristen, habar nu are ce o aşteaptă, dar pun pariu că o să-i placă.

I-am dat un cot lui Harris şi i-am făcut semn spre ei.

I-a privit curios şi a rânjit, apoi m-a sărutat din senin. Se pare că aşa aveau să decurgă de acum încolo prânzurile mele, la fel şi restul existenţei la acest liceu: în permanenţa în lumina reflectoarelor.

Mi-am împleticit, sughiţând, până pe terenul de sport. Iar am antrenament nenorocit la majorete, dar sunt fericită pentru că Amber nu e

prin preajmă, totodată şi îngrijorată pentru ce îi poate face Carter. Chiar dacă Harris îmi promisese că nu o vor răni, încep să îmi dau seama tot mai mult de ce în stare Carter Gunn.

Îmi era prea greu să mă schimb, aşa că am urcat direct pe teren, îmi simţeam stomacul explodând. Nu pot să cred că mâncasem tot ce îmi cumpărase Harris. Băiatul ăsta o să îmi facă de petrecanie într-o zi.

Celelalte fete erau deja strânse pe teren şi am mers spre ele simţind din nou starea de somnolenţă cum se întoarce odată ce ieşeam la soare. Petreceri sălbatică îmi trebuise.

Am căscat, aşezându-mă pe banca de jos, din tribune, alături de celelalte şi după masa copioasă chiar aş fi dormit ca un nou-născut.

— Vă rog, spuneţi-mi că azi ne antrenăm dormind la soare. Am spus, înăbuşindu-mi alt căscat şi întinzându-mă ca o pisică sub razele calde ale soarelui. Slavă Domnului că scăpasem iar de răceală. Poate drogurile erau şi ele medicament în felul lor, pentru că noaptea trecută am cam întrecut măsura.

Toate începură să râdă.

Am privit buimacă în jur, nu părem să fim toate. Dar cel mai important; lipsea persoana care îmi doream mereu să lipsească, însă acum

mă frământă motivul dispariţiei ei. Nu vreau să mă gândesc prin ce trece acum ca să uite tot ce şi-a dat seama până acum şi la ce se referea Harris prin acea eliberare. Nu, nu mă gândesc. Brusc, mi-am adus aminte de discuţia despre Chris şi mi-am învârtit curioasă privirea prin jur, căutând-o pe acea Victoria.

Toate păreau colorate şi ţopăiau fericite pe iarbă, executând câteva mişcări din dans. Tipa din povestea lui Harris nu e aici.

— Kath! Am auzit un ţipăt ascuţit şi imediat m-am simţit strangulată de gât. Miky m-a sugrumat cu toată dragostea ei exagerată şi am respirat asfixiată, încercând să o îndepărtez de pe mine.

— Miky, te bucuri să mă vezi sau vrei să mă omori? am tuşit, totuşi chicotind.

— Scuze! Dar nu credeam că o să te mai văd pe aici. Tu şi Harris v-aţi împăcat. Oh, Doamne, cât mă bucur. Ţopăi fericită, vorbind repede, aşa cum face de obicei, apoi mi-a sărit din nou la gât.

Am început să râd, lăsând-o să îşi facă damblaua. Îmi dădu gluga jos din cap şi am mormăit supărată, deşi îmi era deja cald cu ea, dar tot mi-am tras-o din nou pe cap în încercarea de a-mi camufla faţa.

— Când v-aţi împăcat? Cum a fost? Am auzit că aţi avut o petrecere bestială noaptea trecută.

Sporovăi fără să respire, făcându-mă din nou să râd.

— Da, a fost ziua unuia dintre prietenii noştri. Am răspuns, evitând primele întrebări.

Zâmbetul lui Miky se lărgi la 2000 de Waţi şi totuşi nu înţelegeam de ce se bucura fata asta atât de mult pentru relaţia mea cu Harris. Singura explicaţie logică e ca o urăşte pe Amber. Rău.

— Îmi pare atât de bine că a plouat weekend-ul ăsta, altfel ai fi ratat spălătoria de maşini. Spuse respirând uşurată.

— Ce? Credeam că aţi avut-o ieri.

— Nu! A fost cald ieri, dar abia după-amiază aşa că am amânat pentru weekendul viitor când sper că vremea să nu mai fie aşa o curvă. Bolborosi Miky frustrată şi am început să râd. Ideea acestei activităţi mi se părea acum din nou interesantă şi amuzantă având în vedere că îmi recăpătasem motivul existenţei.

Miky a continuat să vorbească, alături de celelalte fete, care probabil nu avuseseră curajul să mă întrebe de asta până nu a apărut Şoricioaica-roşcată.

Dar atenţia mea a fost atrasă de la ele când am observat o altă siluetă diferită, alăturându-ni-se. S-a aşezat pe cealaltă parte a băncii, fără să ne bage în seamă. Era îmbrăcată în negru; cu blugi tăiaţi, un tricou larg în stil sport care avea încorporată o glugă, îndesată pe cap. Am zâmbit automat, sigură că aceasta e Victoria.

M-am ridicat de lângă Miky, făcându-i semn că am ceva de făcut şi m-am îndreptat spre fata retrasă care părea, de la distanţă; geamăna mea.

Şi-a scos Ipod-ul din buzunar şi era pe cale să îşi bage căştile în urechi când m-am aşezat lângă ea.

— Tu eşti Victoria, nu? i-am zâmbit, iar ea îşi ridică privirea.

— Hmm, da! confirmă nedumerită, mă privea ca una din acele persoane cărora li se face o farsă. Probabil i se părea extrem de ciudat că vorbesc cu ea.

— Eu sunt Katherine, îmi pare bine să te cunosc. Am continuat, încercând să par prietenoasă, deşi nu mă pricep deloc la genul ăsta de socializare. I-am întins mâna şi mi-a dat-o, zâmbind şi ea uşor.

— Şi mie! Spuse înghiţind rapid în sec şi clătinând din cap, parcă asigurându-se că nu era nicio glumă la mijloc. Părul îi ieşea negru şi

drept de sub glugă, strălucind într-o nuanţă albăstruie, ajungându-i până la abdomen. Are un ten bolnăvicios de alb, ca şi al meu, dar al ei e mult mai fin şi curat, fără pistrui care să îi păteze pielea sau acnee. Ochii îi erau căprui, dar foarte deschişi, încât păreau aurii în razele soarelui. Buzele erau roşi şi pline chiar dacă nu erau date cu niciun fel de ruj şi ieşeau în evidenţă pe tenul ei ca două bucăţi de căpşună într-un bol cu frişcă. Are un machiaj strident şi negru, care îi albeşte tenul şi mai tare şi o asemănă cu o fiinţă supranaturală, foarte frumoasă. Îmi place deja de ea. Harris o percepuse ca şi emo, într-adevăr e toată neagră şi machiată specific genului, dar nu e asta. Stilul ei se oglindeşte oarecum cu al meu.

— Fetelor, am o veste importantă! Am auzit o altă voce şi mi-am întors capul înainte să îi spun Victoriei altceva.

Două fete erau în faţa noastră, cu nişte foi în mână şi le-am recunoscut ca marionetele lui Amber. Oh, grozav!

— Nu ştiu dacă aţi aflat de decizia doamnei director, dar s-a supărat extrem de tare când a aflat de boala lui Amber şi a scos-o din echipa majoretelor. Nu ştim cum a reuşit să ascundă asta până acum, dar cert e că avem nevoie de o

nouă şefa. Ţopăi o blondă extaziată şi nu părea deloc tristă pentru situaţia prietenei ei, ba dimpotrivă, cred că de-abia aştepta să îi ia locul.

— Ce?! S-au auzit mai multe voci uimite şi eu am procesat informaţia mai bine. Fără Amber în viaţa mea de acum înainte, absolut deloc. Am zâmbit radiind la ideea asta. Ziua mea obositoare devine din ce în ce mai bună.

— O să alegem o nouă şefa. Zâmbi din nou tipa blondă, începând deja să împartă câte o foaie fiecăreia dintre noi.

— Stai puţin! Adică vrei să spui că am scăpat de Amber? De tot?! Tresări Miky de pe bancă, cu ochii imenşi şi am început să râd.

— Mulţumesc, Doamne! Mă rugam să scap de jigodia aia de când am intrat în echipă. Spuse uitându-se spre cer şi am izbucnit mai tare în râs. A aruncat un rânjet obraznic direct spre mine în semn de "Am scăpat de curvă, soro!" Şi nu numai ea avea părerea asta, toate păreau fericite că scăpaseră de Amber. Se făcuse plăcută printre ele, nu glumă.

— Chestia asta merită o petrecere. Că veni vorba, unde e meduza aia? Întrebă o altă fată şi deşi trebuia să râd, mi-am muşcat buza, temătoare. Nimeni nu trebuie să îşi pună întrebări despre Amber azi, asta e clar.

— Probabil e încuiată în cameră şi îşi smulge părul din cap, urlând. Am spus încercând să par serioasă şi am provocat un val de râs.

— Bun, haideţi să votăm. Spuse din nou blonda cu extensii proaste, întinzându-mi şi mie o coală albă pe care erau scrise numele noastre. Să nu vă votaţi pe voi. Chicoti, atenţionându-ne, şi mi-am dat ochii peste cap. Am făcut o grimasă când am văzut numele meu. Oh, nu! În niciun caz nu trebuie să fie acolo. Nici că se putea o veste mai grozavă să scap de Amber din echipă, dar să îi iau locul ar fi dezastruos. Mi-am clătinat capul, strâmbând din nas. De ce îmi fac griji de asta? Sunt în echipă de două săptămâni deci nu am cum să ajung şefa, ele clar au planurile făcute între ele.

Blonda a împărţit trei pixuri şi ne-am aşteptat fiecare rândul să-l folosim.

— Faceţi un X în dreptul numelui fetei care doriţi să devină şefa. Zâmbi ea cu o atitudine de candidat la preşedenţie şi îmi imaginez cât se ruga să fie X-uri numai în dreptul numelui ei.

Mi-am aşteptat rândul, oricum nu ştiam prea bine care cine e. Două nume îmi erau cunoscute: Mikailla Dishes care e probabil Miky şi Victoria Silver. Sunt sigură că nici Victoria nu îşi doreşte

postul ăsta la fel, ca mine, aşa că am semnat în dreptul lui Miky. Nu ştiu dacă e cea mai potrivită pentru asta, dar măcar să ştiu pentru cine votez. M-am uitat din nou încruntat la numele meu, care era pe la mijlocul listei, şi am împăturit hârtia, înmânând-o tipei preşedinte.

Le-a strânse pe toate cu un zâmbet nerăbdător şi imediat începu să le desfacă.

— Primul vot: Pixie Simpson! Mersi! Zâmbi, făcând o plecăciune de prinţesă şi întorcând foaia să vedem X-ul în dreptul numelui ei. Nu mă încântă ca ea să îi ia locul lui Amber, dar nu reprezintă o problemă pentru mine şi, atâta timp cât nu primesc eu postul de căpitan, nici că îmi pasă.

— Katherine Wrise! Spuse de data asta cu jumătate de zâmbet. Am tresărit speriată şi m-am uitat atent la foaie. "Katherine Wrise X" M-am uitat în jur şi Miky mi-a aruncat un zâmbet radiant. OK, e doar un vot şi sigur e din partea ei, nu am de ce să mă panichez.

— Katherine! Spuse blonda pentru a doua oară, întorcând altă foaie. Asta nu e bine.

— Katherine, Mikailla Dishes, Katherine, Katherine, Jessica Neeson, Katherine, Katherine, Katherine… continuă, desfăcând

fiecare foaie cu un ton din ce în ce mai descurajat după fiecare rostire a numelui meu.

— Ce se întâmplă? Am sărit speriată când mai avea doar două foi de desfăcut şi numele meu fusese rostit de vreo 10 ori.

— Eşti nouă şefă a majoretelor. Felicitări, Kath. Ţopăi Miky, venind spre mine şi sărindu-mi în braţe. Am expirat stupefiată şi Pixie îmi mai rosti numele de două ori, desfăcând şi restul foilor.

— Nu vreau să fiu şefa majoretelor. Le-am împins de pe mine, de-a dreptul înspăimântată.

— Nu ai de ales, soro. Voturile sunt deja numărate. Majoritatea a ales. Zâmbi Miky, radiind de fericire şi am fugit spre colile întinse pe jos, verificându-le pe fiecare şi rugându-mă ca asta să fie o farsă.

Îmi simţeam fruntea transpirând cu fiecare X inscripţionat lângă numele meu. Un vot pentru Pixie, tipa blondă. Unul pentru Jessica, care sigur era cealaltă marionetă a lui Amber şi probabil se votaseră una pe alta. Unul pentru Miky, venit de la mine şi în rest doar acelaşi nume nenorocit pe care aveam ghinionul să îl port acum. Katherine Wrise. Toate fetele mă votaseră, în afară de cele două prietene ale lui Amber. Până şi Victoria. Doamne, de ce m-am

împrietenit cu fetele astea? Urlam în mintea mea, simţindu-mi respiraţia cum se accelerează odată cu bătăile inimii. Viața mea nu mai are spațiu și pentru așa ceva.

— Noua noastră şefă. Chiui Miky şi imediat m-au săltat în aer, aruncând cu mine ca cu o minge.

— Nu, nu, nu! Daţi-mă jos. M-am enervat, încercând să cobor înapoi pe pământ. Nu o să fiu şefă, să vă fie clar. De ce m-aţi votat pe mine? Le-am întrebat nedumerită, gesticulând traumatizată.

— Fato, glumeşti?! Mi se adresă o fată al cărei nume nici nu îl cunoşteam. Grozavă şefă. După ce ai făcut miercuri la meci! Amber nu ar fi scos scandările alea chiar dacă şi-ar fi îndesat un pampon în fund. Şi ştim că ai fost dansatoare înainte, aşa că nu ne păcăleşti. Continuă rânjind şi celelalte i-au urmat expresia. Le-am privit pierdută. Ce ziceam de ziua mea frumoasă? Asta e un dezastru total. O catastrofă.

— Ce se întâmplă? Am auzit de nicăieri, vocea lui Zac şi i-am observat pe ceilalţi băieţi venind pe teren, pentru antrenament.

— Kath a fost aleasă şefa majoretelor. Amber a zburat din peisaj şi o ai în faţă pe noua

noastră şefă. Chiţăi Miky, explicându-i şi m-am înecat cu propria respiraţie.

Zâmbetul lui Zac mă enerva şi mai tare. Ochiul i se vindecase, dar riscam să îl învineţesc la loc dacă îndrăznea să mă felicite pentru asta.

— Super, felici...

— Nu! L-am oprit enervată. Nu e nimic super sau de felicitat în asta. Nu vreau să fiu şefa majoretelor. Nu vreau să îi iau locul idioatei de Amber. De-abia am acceptat să fiu majoretă. Voi ştiţi că nici nu trec pe la antrenamente, deci s-ar alege praful de echipa voastră. Am gesticulat disperată, încercând să le conving că asta era cea mai proastă idee din câte se luaseră în acest liceu.

— Ne riscăm! Zâmbi una dintre ele şi mi-am plesnit o palmă peste faţă. Cele două prietene ale lui Amber erau şi ele lângă mine, nu păreau încântate de idee, dar nici nu comentau. Victoria era încă pe bancă, privindu-ne cu o expresie neutră, ca pe un spectacol prost de teatru. De ce nu pot să fiu ca ea? De ce nu rămăsesem la atitudinea mea distantă, la fel ca ea? Nu, eu a trebuit să mă împrietenesc cu ele, să inventez nişte tâmpenii pe care să le strig pe un stadion plin cu oamenii şi să ajung acum preferata lor.

— Arghh! O să rezolv eu tâmpenia asta imediat. Am mormăit, trecând pe lângă ele. Mai am o şansă de scăpare.

Le-am ignorat strigătele şi am intrat înapoi în şcoală, îndreptându-mă hotărâtă spre biroul directoarei. Femeia aia e de vină pentru asta. Poate îl ajută pe Harris, dar pe mine mă bagă numai în belele.

Am ciocănit hotărâtă la uşă şi am fost întâmpinată de secretară. Aceeaşi chinezoaică în miniatură pe care o mai văzusem odată.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întrebă cu o voce subţire, dar un accent american perfect.

— Vreau să vorbesc cu doamna director. Am spus serioasă şi tânăra m-a privit nesigură, apoi mi-a făcut semn să aştept o secundă şi a intrat înapoi în birou.

Am auzit câteva vorbe şi după câteva secunde a ieşit din nou afară, de data asta dându-mi voie să intru. Mă cunoştea foarte bine, nici nu mă întrebase cum mă cheamă.

Mi-am strâns buzele şi am intrat în birou, repetându-mi protestele în cap.

— Katherine, nu trebuia să fii la antrenament? Mi se adresă directoarea zâmbind, cu o sprânceană ridicată.

— Am fost, dar mă tem că tehnica mea de antrenament a cam întrecut limita. Am spus încercând să par serioasă, dar nu dură.

— Cum aşa? se încruntă, aplecându-şi coatele pe birou.

— Dumneavoastră aţi pus să fie aleasă o nouă şefa?

— Da. Amber şi-a ascuns boala şi nu ştiu cum Dumnezeu a reuşit asta, pentru că sunt foarte documentată în privinţa stării de sănătate a sportivilor mei şi nu accept boli de niciun fel. Am auzit de incidentul de miercuri, când Amber a leşinat, şi am scos-o din echipa imediat. Nu-mi spune că te deranjează asta. Vorbi directoarea nedumerită.

— Oh, eram în al nouălea cer, până am fost numită în locul ei. Am spus dramatizând şi directoarea m-a privit câteva secunde, apoi a izbucnit în râs.

— Deci asta e problema ta? Că te-au ales şefa majoretelor. Scuză-mă, Katherine, dar orice fată din liceul ăsta ar fi fericită să primească postul ăsta. Pentru tine de ce pare ceva rău?

Am oftat exasperată.

— Pentru că nu mi-l doresc, doamnă. Am acceptat să intru în echipa şi, recunosc, începea

să îmi placă, mai ales când am auzit că Amber a ieşit. Dar să îi iau eu locul e prea mult.

Directoarea zâmbi, mijindu-şi ochii la mine, nepărând să mă creadă.

— Ia loc, Katherine. Spuse arătându-mi spre scaunul din faţa biroului. Oh, nu! Şi acum urmează încercarea de convingere, unde ea ştie că va câştiga.

— Oricum, nu dumneavoastră trebuie să alegeţi căpitanii echipelor? Am încercat să găsesc o cale de scăpare.

— Nu! Dacă conducătorii sunt aleşi de echipa lor, vor fi ascultaţi mult mai bine de aceştia. Chiar dacă există posibilitatea să fie ales cineva care nu se pricepe, sunt sigură că nimeni nu ar vota doar pentru simpatia persoanei respective. Şi bănuiesc că nu trebuie să îţi mai explic de ce ai fost tu votată, având în vedere reprezentaţia ta de la meci.

Doamne, femeia asta chiar are fiecare mişcare gândită ca un general de război.

— Şi ca să nu îţi faci alte speranţe, dacă aş fi ales eu, tot tu ai fi câştigat. Spuse şi am privit-o uimită. Am menţionat deja de meciul trecut unde mi-ai întrecut aşteptările şi ştiu că ai potenţial să duci echipa asta sus. Dar când te-am băgat prima dată în echipă, ţi-am studiat dosarul

şi am luat legătura cu vechiul tău coregraf; Vince Moris.

Vorbele ei mi-au făcut gura să se deschidă de uimire.

— Aţi vorbit cu Vince? am întrebat-o nevenindu-mi să cred. Nu mai ştiu nimic de el de aproape un an.

— Da! Şi ţi-a făcut nişte recomandări foarte bune. A spus că erai cea mai bună din echipă şi ai un potenţial uriaş. Şi dacă stau bine să mă gândesc, cred că a menţionat că ai o atitudine de lider. Zâmbi directoarea şmecher. Mi-am adus vag aminte de certurile noastre din sală, unde chiar dacă el era coregraful, eu mereu mă băgam peste el. Plătesc acum pentru asta.

— Deci, capul sus şi treci la luptă, domnişoară Wrise. În două luni încep competiţiile şi Amber nu a făcut nimic în legătură cu asta. Mă aştept la performanțe majore de la tine şi vreau să mărim echipa şi să o ridicăm la alt nivel.

— Ce competiţii? Ce nivel?… m-am bâlbâit, agitându-mi capul, năucită.

— Competiţiile naţionale de majorete, scumpo. Doar nu credeai că voi sunteţi făcute doar să scandaţi pe teren? Aia e o joacă pentru voi. Vreau să câştigăm anul ăsta, pentru că anul

trecut nu ne-am calificat nici în semifinale. Câştigătorii primesc un premiu de 20 de mii de dolari, dar ca să ajungem acolo trebuie să modificăm tactica. Şi având în vedere că tu ai fost într-o grupă în care erau incluşi şi băieţi, nu cred că vei avea o problemă cu asta.

— Băieţi?!

— Da! Săptămâna asta o să organizezi o preselecţie în care o să alegi câţiva băieţi pentru echipă. Sunteţi 10 fete în echipă, cred că 5 băieţi vor fi de ajuns. Două fete pentru unul. Şi mă aştept ca coregrafia să fie spectaculoasă. Zâmbi directoarea şi mă abţineam instinctului de a-mi plesni o palmă peste faţă sau de a mă da cu capul de birou, rugându-mă în gândul meu că asta să fie un vis urât şi eu să mă trezesc în următoarele secunde în pat lângă Harris, goală şi cu durerea de cap pe care aş fi acceptat-o înzecit acum ca să scap de asta.

4. ALIAT SURPRIZĂ

Mai sunt 5 minute până la pauză, şi nu am de gând să mă mai întorc pe teren. Am mers în faţa clasei unde ştiu că Harris are curs, pentru că încă mai am o soluţie să scap de asta.

Mi-am fâţâit genunchiul, uitându-mă în permanenţă la ceas şi am respirat uşurată când am auzit soneria. Elevii au izbucnit afară imediat şi l-am aşteptat pe Harris, care a ieşit odată cu Jason.

— Iubito, ce cauţi aici? Nu aveai antrenament? mă întrebă suspicios.

— Aveam, acum am o problemă gravă.

— Ce s-a întâmplat? şopti cu figura lui serioasă, trăgându-mă de lângă uşă, formând deja zidul de protecţie. Jason a rămas şi el în poziţie de atac.

— M-au ales şefa majoretelor. Am nevoie de tine să scap de asta. Am spus enervată şi m-a privit câteva secunde.

— Ce? rosti părând uimit. El sigur se gândise la altă problemă, una în care fundul meu era în pericol din cu totul alte motive. L-am observat pe Jason respirând uşurat şi plecă de lângă noi.

— Tu nu auzi?! Directoarea a dat-o pe Amber afară din echipă şi eu am fost aleasă în locul ei. Ştiu că o cunoşti pe directoare bine, aşa că ajută-mă să scap de asta, te rog. M-am milogit şi răspunsul pe care l-am primit nu a fost deloc cel pe care îl aşteptam eu. Tembelul a izbucnit în râs.

— Nu e amuzant! am mârâit, lovindu-l în piept mai tare decât trebuia. A tuşit, dându-se un pas înapoi, dar a continuat să râdă.

— Nu, iubito, deloc. Râse în continuare, scoţându-mă din minţi.

— Să vezi ce amuzant o să fie când o să organizez preselecţia de băieţi pentru echipa şi o să am grijă să îi aleg pe cei mai sexy.

I-am observat expresia amuzată schimbându-se imediat. Eu am plecat spre dulapul meu.

— Ce? Ia stai, ce preselecţii? Ce băieţi sexy? Veni imediat după mine şi m-am abţinut să nu încep să râd.

— Directoarea vrea şi băieţi în echipă. Şi cum eu sunt şefa acum, mă ocup de alegerea lor. Am spus nepăsătoare, continuând să merg pe hol cu el în urma mea. M-a prins de braţ şi m-a tras brusc spre el.

— Iubito, dacă încerci să mă manipulezi ca să te ajut să ieşi din echipă, nu merge. Eşti perfectă pentru asta. Dar o să vin şi eu cu tine la preselecţiile astea, în calitate de… îndrumător. Zâmbi întorcând situaţia în favoarea lui.

— S-o crezi tu. Singurul mod prin care poţi apărea la preselecţii, domnule, e să participi şi tu. Am rânjit înapoi.

— Eu? Majoretă?

— Băiat majoretă?

— Adică majoret! Se uită la mine de parcă îmi creşteau tentacule de caracatiţă din barbă şi nu m-am putut abţine, am izbucnit în râs.

— Ţi-am menţionat că fiecare fată va avea câte doi băieţi? Am spus continuând cu el în urma mea, deşi era invers, dar aşa e în favoarea mea acum.

— Atunci trebuie să mă ocup de educaţia băieţilor tăi. Tu faci coregrafia, nu?

— Da!

— Bun! Te ajut şi eu; fără atingeri.

Am continuat să râd.

— Îţi dai seama că motivul pentru care sunt aleşi băieţii e pentru susţinere. Aruncări în aer şi alte chestii. Deci o să fiu destul de atinsă. Am ridicat pervers din sprâncene şi mi-a aruncat o privire care îmi spunea "O să-ţi pârlesc pielea ca să nu te mai poate atinge nimeni!"

— Deci, mă ajuţi să ies din tâmpenia asta?

Se opri, prinzându-mă în braţe şi uitându-se dulce la mine. Asta ori e de bine, ori de rău.

— Dacă te ajut să scapi de şefie tot vei rămâne în echipă şi băieţii tot vor apărea. Dar dacă eşti şefa, mă asigur eu să ai o coregrafie care să te menţină la sol, fără vreun fel de susţinere. Zâmbi şi am scrâşnit din dinţi.

— Atenţie, elevi! Miercuri, la ora 11:00, se vor organiza preselecţii de alegere a băieţilor, pentru echipa majoretelor. Cei interesaţi sunt rugaţi să pregătească un dans de minim două minute pe care îl vor prezenta în faţa echipei conduse de nouă şefă: Katherine Wrise.

Vocea din difuzoare, care a umplut tot liceul, mi-a făcut tot corpul să paralizeze. Elevii din jurul nostru s-au oprit brusc să asculte informaţia, apoi m-au privit automat ca pe un criminal anunţat la ştiri.

Au început şuşotelile şi am observat un grup de băieţi bătând palma fericiţi, uitându-se

zâmbitori la mine. Norocul lor că Harris era cu spatele la ei.

— E oficial, nu mai pot face nimic. Zâmbi, ridicând din umeri.

— Te urăsc. Am mormăit cu vocea joasă.

Râse.

— Ba mă iubeşti. Rânji ca un şmecher şi mi-am dat ochii peste cap.

— Felicitări pentru noua funcţie, iubito.

Am expirat dramatic, realizând că nu mai am nimic de făcut şi, ca de obicei, trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

— Mersi! Vrei să fii mâna mea dreaptă? Am zâmbit, ridicând din sprâncene.

Râse automat.

— O să fiu amândouă. Dreapta, care te ajută, şi stânga, care îi pocneşte pe cei care îndrăznesc mai mult decât le permite coregrafia.

Am izbucnit în râs şi imediat mi-a astupat gura cu a lui. Chestia asta cred că va fi interesantă până la urmă.

Acum nu mai am cum s-o ascund, toată şcoala aflase din difuzoare de noua mea numire, deci ultimul curs a fost un coşmar total. Chiar când credeam că nu pot avea şi mai multă atenţie, devin şefa majoretelor în locul lui Amber şi lumea mea explodează total. Dar

totuşi, erau şi unele părţi bune în asta, de care am de gând să profit.

Norocul meu că sunt la ora de psihologie, unde sunt aproape toţi prietenii mei, aşa că bârfele s-au menţinut la un nivel minimum. L-am văzut pe Harris butonând telefonul pe sub bancă şi m-am uitat automat la banca goală a lui Amber. Ştiu că Harris avea să se ducă la ea acum şi mă terifia gândul la situaţia ei în momentul ăsta. "Şi-a căutat-o!" îmi repetam în minte, încercând să nu mă mai simt aşa de vinovată, dar nu merge.

Mi-am simţit scaunul mişcându-se şi Harris m-a tras iar silenţios în banca lui. Am zâmbit, dar înainte să îl sărut pe furiş, o bucăţică de hârtie mototolită ne-a aterizat pe bancă. Candice mi-a făcut semn şi era normal să fie de la ea. Ea îmi trimite mereu bileţele.

"Acum că eşti şefa majoretelor şi Amber a fost scoasă din echipă, nu aveţi nevoie de încă o fată? :D"

M-am uitat la ea şi mi-a zâmbit. Nici nu conştientizasem asta. Eu fusesem numită în locul lui Amber, dar tot rămânea o fată în minus în echipă. Poate directoarea se gândea deja la

asta, dar acum nu sunt şefa degeaba. Harris îmi strânse mai tare mijlocul şi mă sărută pe gât în timp ce scriam. Îmi tremura mâna.

"Ba da! Vrei să intri?"

I-am aruncat bileţelul şi l-am primit înapoi într-o fracţiune de secundă:

"DAAAAAAA!!! Te iubesc dacă mă bagi în echipă. Xoxo"

Am chicotit uşor.

"Bine. O să vorbesc cu directoarea. xx"

Am observat-o începând să ţopăie în scaun şi Kristen se uită la noi încruntată cu faţa ei de "Ce puneţi la cale?"

Am început să râd uşor şi Candice mi-a mimat o inimioară făcută din degete. I-am făcut cu ochiul şi i-am atras atenţia şi lui V. Mi-ar fi plăcut să le am şi pe ele în echipă, dar sigur asta le atrage pe ele la fel de mult cum mă atrage pe mine. Candice e stilul majoretei 100%, dar sper să ştie să danseze şi să nu intre doar pentru popularitate şi fusta scurtă.

A urmat un schimb de şuşoteli între noi patru în care le ameninţam pe Kristen şi V că le bag în echipa şi ele, la rândul lor, m-au ameninţat cu tunsoarea la zero şi cu păianjeni în somn.

Am ieşit toţi din clasă, râzând şi dacă toată lumea m-ar fi tratat cum o fac prietenii mei, chiar m-aş fi bucurat de postul ăsta. Restul însă mă bârfeau şuşotind pe la colţuri.

Ken i-a zâmbit şmecher lui Kristen înainte să plece şi mă întreb dacă evită să îi vorbească ca să nu îi recunoască vocea.

Şatena s-a prefăcut că i se înmoaie picioarele şi s-a rezemat de mine teatral. Am început să râd.

— Tu ai văzut asta? Toată ziua s-a uitat la mine.

Radia de fericire, trăindu-şi visul cu ochii deschişi.

— Am văzut. I-am făcut cu ochiul.

— După ciudăţenia care mi s-a întâmplat azi-noapte, acum vine asta. Spuse clătinând din cap şi am devenit serioasă brusc.

— Ce ciudăţenie? am întrebat-o, pentru că, normal, habar nu am la ce se referă.

— Un ciudat m-a sunat şi… mi-a zis tot felul de chestii. Şuşoti, strâmbându-se şi m-am abţinut să nu chicotesc.

— Ce chestii? Am continuat în timp ce mergeam spre vestiare. Harris mă ţinea de mână, dar avea o discuţie cu Ty şi Jay, deci nu ne băga în seamă.

— Chestii… gesticulă neştiind cum să le exprime. Am făcut sex la telefon şi… mi-a plăcut. Am înnebunit complet. Se strâmbă şi am izbucnit în râs. Candice se uită uimită la ea, cu gura căscată.

— Nu am mai făcut aşa ceva în viaţa mea, mai ales cu un necunoscut, dar Sfinte… tipul ăsta avea o voce şi scotea nişte cuvinte de m-a făcut fleaşcă. Îşi făcu vânt, aducându-şi aminte, şi mi-am muşcat buza oprind râsul. Restul s-au despărţit fiecare spre vestiarele lor şi, în cele din urmă, am rămas doar eu, Harris şi Kristen.

— Să nu spui nimănui, ai înţeles? şuşoti, apropiindu-se de fața mea şi am aprobat din cap, chicotind.

— Pe cuvânt de cercetaş! Am ridicat mâna în semn de onoare. Ai grijă, poate te mai sună. I-am făcut cu ochiul şi a rânjit, muşcându-şi buza şi ramând lângă vestiarul ei.

Harris a început să râdă uşor şi mi-a prins spatele, conducându-mă spre vestiarul meu.

— Drăcuşorule! Chicoti şi am rânjit malefic.

— Crezi că ar fi trebuit să îi spun că e Ken? Sunt sigură că i-ar răspunde în continuare, dar măcar să ştie cine o sună.

— Nu! Las-o să trăiască fantezia asta. Ken are planuri mari cu ea şi e mai incitant pentru amândoi dacă ea nu ştie cine e, deocamdată.

M-am uitat la el cu o sprânceană ridicată.

— Planuri mari?!

— Da! L-ai fraierit! Azi numai la ea i-au stat ochii şi ştiu că îi place joaca. Nici Kristen nu e tocmai fetiţa cuminte de care ar profita, deci să vedem ce iese.

Am început să râd, clătinând din cap şi am ajuns lângă vestiarul meu.

L-am privit uimită cum deschide uşa celui de lângă mine, formându-i codul.

— Harris, ce faci? L-am întrebat speriată. Ăsta e vestiarul lui Chris.

— Ţi-am zis că o să fac schimb cu Chris. Mă enerva mereu să mă duc în cealaltă parte a liceului după ce te aduceam pe tine. Acum îl avem unul lângă altul şi e mult mai bine. Îmi făcu cu ochiul, aruncându-şi cartea înăuntru şi

închizând uşa. Deci la asta se referea astăzi când spunea că vrea să discute ceva cu Chris.

— 569. Îmi place vestiarul ăsta deja, se rezemă de el, ţuguindu-şi buzele la numărul de pe uşă.

Am început să râd.

Eu avusesem 572 la început, dar am fost mutată la 570, pentru că primul suferise o defecţiune la încuietoare. Asta m-a mutat lângă Chris şi, mai nou, lângă Harris.

— Nu pot să cred că l-ai pus pe Chris să facă asta. M-am încruntat la el, deschizându-l pe al meu.

— Nu l-am obligat, aşa cum crezi tu. A cam fost de ajuns să îi menţionez că dulapul meu e mai aproape de al Victoriei şi mi-a dat cifrul imediat. Râse, molipsindu-mă şi pe mine.

— Am cunoscut-o azi. Nu mi se pare emo, şi e foarte frumoasă.

Harris ridică din umeri.

— E mai diferită şi nu cred că se va întâlni vreodată cu mascota şcolii. Chris şi aşa nu arată prea extraordinar, costumul ăla de papiţoi îi ia toată atracţia.

— Atunci o să scăpăm de costumul ăla. Am rânjit, închizând uşa dulapului meu şi Harris şi-a mijit ochii, zâmbind.

— O să îl bagi în echipă, nu? Deduse şi mi-am ridicat colţurile gurii, drept răspuns.

— Ar trebui să îţi schimbi porecla din Înger Sălbatic în Cupidon.

Clătină din cap, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă spre ieşirea din liceu şi am început din nou să râd.

— Ce mai ştii de Amber? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre maşina lui.

— Îşi primeşte educaţia. Îmi răspunse serios şi am înghiţit în sec, încruntată.

— Tu o să te duci acum la ea?

Aprobă serios din cap, deschizându-mi portiera.

— Vrei să vii cu mine? mă întrebă nesigur, cu jumătate de gură.

Am dezaprobat, clătinând din cap exagerat de tare. Ideea asta mă înspăimântă. Nu vreau să o văd pe Amber acum.

— OK! Îţi promit că nu va dura mult. Vrei să te duc acasă acum?

— Da! Am oftat, chiar dacă gândul de a da ochii cu tata acum mă bagă în sperieţi.

— OK! Pentru că, după asta, avem ceva de făcut. Îmi făcu cu ochiul, pornind motorul şi m-am uitat la el sceptică.

— Ce avem de făcut?

— O să vezi tu. Zâmbi, uitându-se la drum în timp ce ieşeam din parcarea liceului şi asta clar nu putea fi de bine, sau poate se referea la antrenamente.

— Harris, mi-a ajuns cu schimbările de care am avut parte azi.

— Alea sunt nimic pe lângă planurile pe care le am eu cu tine, şefa! Se uită obraznic la mine.

— Dacă îmi mai spui o singură dată aşa, îţi descarc pistolul de îl ţii la spate, direct în fund. L-am ameninţat nervoasă şi bineînţeles că iubitul meu tembel nu putea face altceva decât să izbucnească în râs.

— Trebuie să înveţi să îl foloseşti mai întâi.

— Oh, mă descurc eu cumva. Te rog, spune-mi! Am încercat cealaltă cale: milogeala.

— Nu! Clătină din cap, zâmbind ca un stăpân rău ce nu se lasă impresionat de ochii de căţeluş ai animalului său.

— Mari sau mici? Am continuat, încercând să obţin ceva de la el.

— Mari! Ridică pervers din sprâncene şi mi-am muşcat interiorul buzei.

— Mda, asta de obicei la tine înseamnă: Ţi-am cumpărat ceva! Am spus maimuţărindu-mă la ultima frază, făcându-l să râdă şi mai tare.

Tata nu era acasă şi asta mă liniştea dar mă şi îngrijora. Trebuie să vorbesc cu el mai devreme sau mai târziu, dar cu cât amân mai mult, am impresia că înrăutăţesc situaţia. Nu mai dădusem ochii cu el de sâmbătă dimineaţa.

Dar cu toate astea, gândul meu era doar la Harris şi la ce planuri avea pentru Amber. Îmi era teamă de ce i-ar putea spune prefăcuta aia sau de cât de furios e Harris pe ea şi cum are de gând să îi închidă gura.

Am încercat să elimin toate aceste gânduri, deşi pe primul plan era faptul că nu îmi doresc ca Harris să fie în preajma ei, indiferent de circumstanţe. Şi cică el e gelos.

Am zăbovit prin bucătărie, gândindu-mă să fac ceva de mâncare să îl mai îmbunez pe tata, deşi era deja tocăniţă în frigider, făcută de el. Fir-ar! Asta nu mă ajută. Nu îmi era prea foame din cauza prânzului lui Harris, dar mi-am băgat o farfurie de tocană cu legume la microunde, gândindu-mă la un desert pe care l-aş putea face. Tatei îi place prăjitura cu pişcoturi, dar slabe şanse să găsesc aşa ceva în casă şi nici chef de cumpărături nu am.

Am mâncat încercând să mă conving şi în cele din urmă am căzut de acord cu mine însămi că trebuie să merg până la magazin.

Am tresărit când am auzit soneria de la uşă. De când sunt cu Harris şi ştiu ce include asta, sunetul ăsta mă sperie mai mult decât ar trebui. Tata nu bate la uşă, Harris nu se întoarce prea curând, deci cine ar putea fi?

M-am ridicat de la masă, ştergându-mă pe un şerveţel şi încercând să nu mai fiu atât de paranoică. Asta e treaba lui Harris.

Am privit pe geamul uşii şi imediat ce am văzut un cap roşu, mi s-au înmuiat picioarele.

Am deschis uşa rapid şi am fost întâmpinată de un zâmbet larg, completat de un piercing în obraz, pe care nu îl mai văzusem de o veşnicie şi mă întreb dacă adormisem la masă în timp ce mâncam.

— Nicky?! am ţipat stupefiată.

— Kath! Ţipă şi ea, sărindu-mi în braţe şi, conştientizând că nu visez, i-am răspuns la îmbrăţişare, începând să ţopăi şi înăbuşindu-mi ţipătul de fericire.

Am expirat din nou uimită, simţind parfumul ei specific de lămâie, pe care parcă nu îl mai mirosisem de secole. M-am depărtat din braţele ei, totuşi ţinându-mi mâinile pe umerii ei şi privind-o cu uimire.

— Ce cauţi aici? Cum m-ai găsit? am întrebat-o într-un zâmbet şocat.

Râse cu gropitele ei adânci, iar o biluţă argintie, pe care o avea în obraz, îi adâncea gropiţa şi mai mult.

— Nu pot să îmi vizitez târfa? Mi-ai spus adresa ta când am vorbit la telefon, ai uitat? Ridică din sprâncene şi am izbucnit în râs, aducându-mi aminte de denumirile vulgare pe care eu şi Nicky le foloseam între noi. Mă dezobişnuisem de ele şi să le aud acum mi se pare aproape deplasat.

— Cum să nu, ţicnito? Mi-a fost al dracu' de dor de tine. Am clătinat din cap, zâmbind, şi am tras-o în altă îmbrăţişare de urs. De ce nu m-ai sunat să mă anunţi?

— Ştii cât de mult îmi plac surprizele. Ridică din sprâncene şi chiar îmi era dor de asta. Am râs din nou de fericire şi mi-am privit vechea prietenă, care nici măcar nu trebuia numită aşa. Nicky a fost una dintre cele mai importante persoane din viaţa mea într-o anumită perioadă şi ne-am potrivit ca două surori gemene şi nu prea întregi la minte, chiar dacă aspectul nostru exterior este total diferit.

Este doar puţin mai scundă decât mine, dar întotdeauna botinele ei caracteristice cu toc o fac să mă întreacă în înălţime. Slabă, dar cu forme perfecte, pe care le-am invidiat

întotdeauna. Cu hainele ei din piele neagră, finețea tenului ciocolatiu şi perfect, e o femeie fatală, sau o gagică fatală, aşa cum o denumeam eu înainte. Plus elementul ei definitoriu: tunsoarea care mi-a atras atenţia prima dată când am văzut-o. Tunsă scurt, aproape la zero pe o parte, şi cealaltă parte lăsată lungă până sub ureche şi vopsită într-un roşu aprins, care îi scoate în evidenţă ochii verzi ca o decoraţiune superbă de Crăciun.

— Intră! I-am făcut loc, zâmbind, lăsând-o să intre în casă. Nu ştiu cât avea de gând să dureze vizita ei şi nu mă prea încântă nici reacţia tatei când o va vedea aici, dar acum nu puteam să fiu decât bucuroasă din cauza apariţiei ei.

— Drăguţă casă! Fluieră Nicky, examinând încăperea. Am privit-o pe sub ochi.

— Mersi, am chicotit, apoi am izbucnit amândouă în râs.

— Uau, te-ai vopsit iar brunetă? Se uită surprinsă la mine. Ea fusese contra blondului încă de la început.

— Da, ţi-am dat dreptate până la urmă. Am râs şi ea rânji mândră.

— Ţi-am spus eu că arăţi ca o stafie ambulantă, vopsită blondă. Se strâmbă şmecher la mine şi am râs şi mai tare.

Ne-am privit câteva secunde şi mi-am ridicat mâinile, încă uimită de apariţia ei aici, neştiind ce să zic.

— Stai liniştită, nu mă mut la tine. Râse parcă ghidându-mi gândurile şi se aruncă pe canapeaua din sufragerie.

— Nu la asta mă gândeam. Doar că încă nu mi-am revenit după apariţia ta bruscă. M-am aşezat şi eu lângă ea, pe canapea.

— Păi nu puteam să plec fără să îmi mai văd prietena o dată, nu? Zâmbi şi expresia mea a devenit serioasă brusc.

— Să pleci? Unde pleci?

— Îţi calc pe urme, puştoaico. Strâmbă din nas, aşa cum fac. Îmi spunea aşa doar când nu era nimic de glumă în discuţiile noastre.

M-am încruntat, aşteptând mai multe detalii.

— Mama s-a evaporat, şi-a găsit un şofer de tir şi a plecat cu el să cutreiere lumea. Cred că pentru ea statutul de major e sfânt şi odată ce am trecut de 18 ani chiar nu mai reprezint nimic pentru ea, nu ca înainte aş fi reprezentat ceva, dar nu mai are chef să aştepte până la 21.

— Şi tu unde mergi acum? am întrebat curioasă.

— Mă duc la soră-mea. Locuieşte în Port Angeles, e un oraş micuţ, dar o să stau la ea o

vreme până mă pot pune pe picioare. Nu cred că e prea încântată să mă primească, dar mă bucur că, pentru ea, faptul că împărţim aceeaşi mamă nu e total neimportant.

— Doamne, Nicky, îmi pare extrem de rău.

Poate că o uram pe a mea, dar cel puţin mi-a oferit o copilărie frumoasă înainte să mă distrugă ca un fulger şi să dispară din viaţa mea. Cât despre mama lui Nicky, nu pot spune acelaşi lucru. Am întâlnit-o o singură dată, Nicky m-a dus la ea acasă când nu voiam să mai dau ochii nici cu tata. O femeie sub 40 de ani, cu un corp asemănător fotomodelelor plasticate şi învechite de timp. Un fel de Pamela Anderson la vârsta a doua, cu un permanent prost şi roşcat, care mi-a făcut greaţă în prima secundă în care am văzut-o. Nicky mi-a povestit multe despre ea, având în vedere că nici măcar nu ştia cine e tatăl ei, avea o scuză destul de bună să o trateze aşa cum o făcea. Lucra la un bar, din câte îmi aduc aminte, şi era unul dintre cele mai rele din oraş, tot felul de tipi ciudaţi şi stranii treceau pe acolo. Nu cred că Nicky şi sora ei împart acelaşi tată, mai ales că aceasta din urmă este mai mare cu 4 ani - perioadă imposibilă pentru mama lor să susţină o relaţie. Niciodată nu mi-au dat impresia de mamă şi fiica, nici măcar două cu gusturi total

diferite, adânc intrate în conflictul dintre generaţii, cum se întâmplă în ziua de azi. Ele păreau două chiriaşe în aceeaşi casă, care nu se suportau una pe alta şi se certau pe banii de chirie şi mâncarea din frigider.

— Mie nu! Sincer, mă bucur, voiam să fac asta demult, dar nu am avut impulsul necesar. Spuse ridicând din umeri, deşi ştiu că, în adâncul ei, o durea răceala mamei sale.

— De ce nu ai rămas tu cu casa?

— A vândut-o! M-am trezit cu ea într-o dimineaţă că mă trage din pat şi mă obligă să îmi fac bagajele. Tot ce mi-a spus când a plecat a fost: "Zii mersi că nu am plecat când încă erai mică şi ai fi ajuns într-un orfelinat!" Spuse Nicky imitând tonul piţigăiat şi scârbos al mamei ei. Mi-am simţit furia explodând în stomac. Oricât m-ar fi dezamăgit mama mea, ştiu că nu ar fi niciodată capabilă să îmi spună aşa ceva.

— Îmi pare rău, Niks! M-am întins să o îmbrăţişez şi a chicotit pe umărul meu. Probabil din cauza felului în care o numisem. Aceasta era porecla mea pentru ea, iar ea îmi spunea mie Kitty. Dar, spre deosebire de ea, pe mine mă scotea din minţi porecla asta. Nu vreau să îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă ar afla-o Jay.

— Nu-i nimic, Kitty, trecem peste toate, nu? Şi ia zi-mi, Ce s-a mai întâmplat cu tine? Mă privi pervers şi ştiam că acum urma să dau de belea, pentru că nu puteam să ascund nimic de Nicky, uneori insista atât de mult să recunoşti ceva, încât, până la urmă, o făceai chiar dacă nu era adevărat, doar ca să scapi de ea. Plus că avea o abilitate înspăimântătoare de detector de minciuni.

— Ei bine, multe! Mi-am muşcat buza la ultimul cuvânt şi deja a ţopăit pe canapea ca un copil mic, dornic să i se ofere o acadea.

— Varsă tot! îmi ordonă şi am început să râd.

— Mai ţii minte când juram că eu nu mă voi îndrăgosti niciodată?

— Aha... aprobă repede, confuză.

— Mi-am cam încălcat jurământul. Am rânjit vinovată. Şi ce rău îl mai încălcasem.

Ochii lui Nicky se măriră cât cepele, apoi cât farfuriile şi mai aveau puţin şi ajungeau la dimensiunea roţilor Roşcatei mele. Ironic vorbind, pentru că nu am văzut niciodată globurile alea aşa mari, nici când i-am spus că sunt virgină.

— Ce?! ţipă, căscând gura. Târfă brunetă, de ce nu mi-ai spus până acum? Trebuie să vin aici

ca să aflu asta? Mă certă uitându-se la mine de parcă urma să îmi dea o palmă în secunda următoare. Am izbucnit în râs.

— Cine e? De unde e? Cum arată? Cum dracu' a pus mâna pe tine? Începu amalgamul de întrebări fără sfârşit şi, având în vedere felul în care strâmbam neinteresată din nas în faţa oricărui băiat, înţeleg acum uimirea ei. Un timp m-a crezut lesbiană. Dar înainte chiar nu eram atrasă deloc de ideea unei relaţii, nici măcar de plăcerile carnale oferite de una, pe care oricum le puteam obţine şi fără să mă leg de cineva. Însă sigura mea plăcere şi desfătare spirituală şi fizică stătea în substanţe euforice şi otrăvitoare care mă duceau pe culmile extazului mai bine decât braţele oricărui băiat. Până l-am întâlnit pe cel care să concureze cu toate astea şi să îmi creeze dependenţa doar pentru el.

— E un demon! Am zâmbit obraznic, răspunzându-i la toate întrebările şi cu siguranţă o dureau ochii.

— E vampir? şopti terifiată şi am izbucnit în râs atât de tare, încât mi-au dat lacrimile. Trebuie să am mai multă grijă la cuvinte în preajma lui Nicky, doar ea poate deduce imediat un asemenea lucru.

— Nu! Am clătinat din cap, încă râzând. E porecla lui.

— Ei drăcie! Şi câte belele produce pe minut demonaşul ăsta? Ridică din sprânceană şi mi-am muşcat buza, astupându-mi râsul.

— N-am reuşit niciodată să le număr.

Clătină din cap şi am început din nou să râd.

— Nici nu mă aşteptam de la tine să te îndrăgosteşti de vreun tocilar, dar totuşi… nu mai râde ca proasta şi dă-mi detalii. Se încruntă la mine şi mi-am închis gura, încercând să nu mai râd, deşi era imposibil. Şocul ei era chiar mai mare ca al lui tata.

— Înalt, brunet, sexy, ochi verzi, o barbă fatală, tatuat din cap până în picioare, racer şi… am ezitat şi Nicky făcu din nou ochii mari oprindu-şi respiraţia.

— Şi?... insistă nerăbdătoare.

— Şi al dracului de bun la pat. Am închis ochii imediat, strângându-i ca şi cum urma să fiu plesnită pentru asta. Faţa lui Nicky a căzut, apoi s-a poziţionat la loc şi a scos cel mai sonor ţipăt al ei.

— O să te omor, jur că o să te omor. Tu îţi găseşti un zeu şi ţi-o tragi cu el şi mie nu îmi spui, curvă nemernică ce eşti? ţipă ofensată şi

am început din nou să râd. Uşor, mă obişnuiam iar cu limbajul ei foarte vulgar.

— Îmi pare rău, doar că nu voiam să îţi spun toate chestiile astea prin telefon. Plus că nici n-am prea avut timp liber. Am rânjit vinovată şi şi-a mijit ochii la mine.

— Te găureşte des băiatu', huh? întrebă cu moaca ei de băiat pervers, molfăindu-şi limba în gură şi privindu-mă de sus. M-aş fi făcut roşie ca un rac în faţa oricui mi-ar fi spus asta, dar de la Nicky, e natural.

— Regulat! Am spus balansându-mi capul şi de data asta a început ea să râdă şi mi-a sărit fericită în braţe.

Următoarele minute sau probabil ore, au conţinut analiza amănunţită a tot ce înseamnă Harris Stone. De la momentul când l-am văzut prima dată până în prezent. S-a albit la faţă când a aflat felul în care mi-am pierdut virginitatea, dar bineînţeles am păstrat detaliile armate şi am folosit scena sângeroasă pe post de accident în cursă. Îl idolatriza deja dacă, după un asemenea incident, el a fost în stare să îmi fure virginitatea, "Comoară naţională bine păzită", după părerea ei. Am păstrat detaliile ce trebuiau să rămână secrete, dar, spre deosebire de tata, pe ea nu trebuia să o mint că părinţii lui sunt

bogaţi, mergeau şi verzişorii câştigaţi din curse şi normal că asta o încânta şi mai tare. Nicky are o atracţie sadică pentru băieţii răi. Am fost aproape omorâtă pentru că nu am o poză cu el şi asta m-a pus pe gânduri. Chiar nu făcusem niciodată o poză cu Harris. El îmi făcuse mie zeci în desen, dar niciuna alături de el în spatele unui aparat foto. Trebuie să fac asta, deşi urăsc să mi se facă poze, lucrurile stau altfel când vine vorba de imortalizarea demonului meu.

Chiar dacă nu spuneam partea importantă din viaţa lui Harris, asta nu înseamnă că nu puteam să umplu ore vorbind despre el. Probabil trebuia să mă opresc la "exerciţiile noastre matematice" deoarece ochii măriţi ai lui Nicky nu mai putea rezista mult la o asemenea dimensiune.

— Frate, chiar eşti topită rău după tipul ăsta, concluzionă după o perioadă, şi să vorbesc atât despre Harris nu îmi făcea prea bine, ştiind unde e acum. Oare a terminat treaba cu Amber? S-ar putea îndrepta spre mine chiar acum.

Am ridicat din umeri, muşcându-mi buza. Sunt mai mult decât topită după Harris, asta e catalogare folosită de obicei pentru puştoaicele îndrăgostite de băieţi pe care nu îi pot avea niciodată. Eu îl am deja pe al meu şi la câte am

acceptat odată cu el, da, pot spune că sunt mai mult decât topită după el.

— Mi-ar plăcea să îl cunosc şi eu. Unde e acum? Întrebă şi am înghiţit în sec. Cu toată că vorbisem o groază despre el, nu menţionasem nimic de treaba lui în acest moment sau de Joshua şi cum era să o încurc noaptea trecută.

— Pe pistă, deseori fac pregătiri pentru cursele ce se ţin seara şi având în vedere că sunt ilegale, sunt destule de pregătit. Am minţit şi până şi pe mine mă convinsesem. Molipsesc asta de la Harris.

Nicky ridică din sprâncene, apreciativ.

— L-au săltat vreodată? întrebă referindu-se la arestările lui.

— Probabil cât pe toată gaşca noastră la un loc. Am râs şi ea a făcut ochii mari, apoi mi s-a alăturat râsului.

— Nicky, ce s-a întâmplat cu ceilalţi? am întrebat curioasă şi de viaţa celorlalţi amici ai mei.

Nicky zâmbi trist.

— Gaşca s-a destrămat, puştoaico.

— Ce? De ce?

— Adam a fost convins de tatăl lui să meargă la facultate anul ăsta, Keith întrecuse limita în ultimul timp şi a fost internat într-o

clinică de dezintoxicare şi cred că riscă să intre în puşcărie după ce iese de acolo. Şi pe Demi a luat-o tatăl ei în Anglia. Am rămas doar eu şi Dean, dar nu mai era nimic la fel. Oricum am început să ne depărtăm unii de alţii după ce ai plecat tu. Spuse Nicky iar eu am rămas şocată. Depărtaţi de plecarea mea, cum se poate asta? Eu am intrat în acea gaşcă cu mult după formarea ei. Îmi aduc perfect aminte când am întâlnit-o pe Nicky prima dată şi m-a luat sub aripa ei, în adevăratul sens al cuvântului.

Eram la începutul celui de-al doilea semestru din clasa a 11-a. Tocmai aflasem de hotărârea mamei, şi acele zile au reprezentat pentru mine viaţa unui mort-viu. Nu mai aveam nici un sens în viaţă. Zăceam închisă în camera mea şi singura zi când am mers la şcoală, m-am rezemat de perete pe hol, lăsându-mă să alunec la pământ şi rămânând acolo. Ce rost mai avea să mă chinui pentru viitorul meu dacă îl ştiam deja. Plecarea mamei a reprezentat pentru mine o lovitură bruscă şi fatală.

Îmi amintesc cum mă jucam cu şnurul hanoracului meu când am simţit o vagă lovitura în picior şi o mică înjurătură. Eram chiar lângă colţ, pe hol, şi persoana care a trecut s-a împiedicat de picioarele mele.

— Hei, eşti bine? Îmi amintesc că am auzit o voce groasă, dar prietenoasă.

Mi-am ridicat privirea, pentru că nici nu mă sinchisisem să privesc înainte spre persoana care se împiedicase de picioarele mele. Era cel mai viu şi colorat lucru pe care îl văzusem în ultimul timp. Un cap roşu care îmi aducea aminte de globuleţele pe care le puneam în bradul de Crăciun. De asta am comparat-o pe Nicky întotdeauna cu un cadou de Crăciun. Nu a trebuit să îi spun prea multe despre mine ca să îşi dea seama că am nevoie de ajutor. Dar un ajutor diferit, unul pe care ea mi-l putea oferi. Câteva zile a stat în jurul meu, deşi eu nu înţelegeam de ce, mai ales că era mai mare cu un an decât mine şi seniorii din ultimul an nu prea bagă de obicei pe nimeni în seamă. O cunoşteam, o văzusem de multe ori în şcoală, fata rebelă care umblă mereu cu gaşca ei şi nu intră niciodată în contact cu alte persoane. Probabil îmi ştia situaţia şi de asta nu m-a abandonat, cunoştea probabil mai bine ca oricine sentimentul dureros al unei mame denaturate. M-a introdus în gaşca ei şi, spre surprinderea mea, m-au primit imediat. Eu, fata cu nu prea mulţi prieteni, dar suficienţi, mereu plină de viaţă şi energie, dansatoare, care a

decăzut brusc şi a ajuns să se teamă şi de propria-i persoană. Ei mi-au redat viaţa. Într-un mod nu tocmai sănătos, dar era singurul mod în care puteam fi salvată atunci.

Adam, tipul misterios şi dur care m-a speriat la început, dar apoi mi-a devenit cel mai bun prieten, după Nicky. Mă trata ca pe sora lui mai mică şi îmi aduce aminte de un Chris mai masiv şi serios. Keith, chiar dacă împarte numele cu prietenul meu puştan, ei doi nu au nimic în comun. Cel din vechea mea gaşcă mă scotea mereu din minţi, pentru că încerca să mă cucerească. Cel mai mare consumator dintre noi toţi, era mai mereu euforic şi extrem de slab din cauza drogurile. Cu toate astea, încercările lui să mă bage în pat erau amuzante şi mereu mă făceau să râd. După un timp a început să susţină ideea lui Nicky că sunt lesbiană, a trebuit să îl sărut pe Adam ca să le dovedesc contrariul. Demi, sau Facebook, aşa cum o poreclisem noi. Era obsedată de telefonul ei şi nu putea să trăiască fără reţelele de socializare. Dean, care era fratele lui Keith şi împărţea cam acelaşi comportament cu fratele său, doar că el a înţeles mai repede că nu se va întâmpla niciodată nimic între noi.

Amintindu-mi de ei, realizez că într-adevăr mi-e dor de vechii mei prieteni. Am devenit atât de prinsă în lumea lui Harris încât am uitat aproape complet de viaţa mea înainte de Seattle. Eu şi Nicky eram cele mai bune prietene, eram mereu una lângă alta. Ea e cea care mi-a spus Înger Sălbatic prima dată. Pentru că înainte puteam fi comparată cu un înger. Cuminte şi îndrăgită de toţi, îmi era foarte uşor să intru pe sub pielea unui om, chiar dacă atunci eram extrem de revoltată pe aspectul meu fizic, ceilalţi nu au părut niciodată să observe asta. Apoi m-am închis în mine şi cu ajutorul ei am renăscut, transformându-mă într-o fiinţă sălbatică şi incontrolabilă. Dură, rebelă şi şireată. Porecla mi s-a potrivit perfect, mi-a plăcut foarte mult şi nu am stat pe gânduri ca să o tatuez. Brusc, un gând mi-a trecut prin minte: Poate că totuşi pot să o păstrez pe Nicky aici.

— Ce spui dacă ai rămâne aici? Am întrebat-o fără să ezit, făcându-mi deja planuri pentru locuinţa ei. Garajul e destul de mare.

Nicky mă privi încruntată, speriată de idee.

— Ai înnebunit? Vrei să mă omoare taică-tău în somn?

Am început să râd, ea nu îl cunoscuse niciodată pe tata, dar îi povestisem destule şi

dacă află că ea e motivul pentru care am ajuns dependentă de droguri, nu cred că i-ar face o primire şi o şedere prea plăcută.

— Nu aici. Ţi-am spus de casa lui Harris. Ei îi spun garaj pentru că acolo îşi ţin maşinile şi cam asta este întrebuinţarea ei. Dar sus au destule camere şi sunt sigură că o să îţi găsească şi ţie una.

Mă bucur că îi povestisem pe scurt de situaţia fiecăruia, astfel îmi era mai uşor să o conving că nu există niciun motiv să nu o primească. Totuşi, povestea lui Harris am limitat-o la un copil fără tată, căruia i-a murit mama de cancer când el avea 14 ani. Detaliile le-am păstrat, chiar dacă Nicky îmi e ca o soră, îi făcusem o promisiune lui Harris şi, cumva, asta e mai important ca orice. Poate mai târziu, Harris îmi va da voie să îi povestesc mai multe.

— Kath, nu pot să intru aşa în casa lor… era nesigură, dar îmi dădusem deja seama că nu vrea să meargă la sora ei.

— Ba sigur că poţi. Mai ales că o să mă mut şi eu acolo în curând. Am zâmbit şi asta i-a readus ochii măriţi înapoi. De-abia îşi reveniseră la normal.

— Harris vrea să mă mut cu el. Sunt majoră şi tata nu mă poate opri. I-am explicat pe scurt.

Deşi mai existau atâtea detalii referitoare la asta, le-am păstrat pentru mine, rugându-mă ca ea să nu mi le ceară.

— Uau! Treaba e serioasă între voi. Se încruntă uimită.

— Pentru amândoi e prima iubire şi, spre norocul nostru, avem avantajul vârstei care ne permite orice. Am zâmbit obraznic. Nu mi-ar fi fost atât de uşor să accept cerinţa lui Harris dacă mi-ar fi propus-o acum doi ani. Indiferent de câte condiţii mi-ar fi îndeplinit. Prima dragoste la o vârstă mai înaintată are avantajele ei.

Rânji şi ea odată cu mine şi mi-am scos telefonul din buzunar, nefiind sigură dacă era bine sau nu să îl sun pe Harris acum. Aşa că i-am trimis un mesaj rapid.

"Sună-mă când termini. Te iubesc!"

I-am zâmbit lui Nicky şi ea s-a întins să vadă ce am scris, dar am închis telefonul la timp.

— Kath, nu cred că e o idee bună...

Se îndoi nesigură, dar înainte să termine ce avea de spus, telefonul îmi vibră în mână şi, ca de obicei, inima mi-a tresărit când i-am văzut numele pe ecran.

— Da! Am răspuns imediat, ridicându-mă de pe canapea şi ignorând protestele lui Nicky să rămân lângă ea.

— Iubito, s-a întâmplat ceva? mă întrebă Harris cu o voce îndoielnică şi mi-am dat ochii peste cap. Nu pot să îi spun să mă sune dacă nu se întâmplă ceva?

— Hmm, da. Am nevoie de ajutorul tău. M-am jucat ca o fetiţă cu o şuviţă de păr, şi chiar dacă el nu mă vede, pun pariu că ştie ce fac. Nicky se strâmbă la mine.

— OK! De ce ai nevoie? L-am simţit calmându-se. Normal că percepuse mesajul meu ca fiind ceva rău.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus de Nicky şi de vechea mea gaşcă din New York? Am închis uşa bucătăriei după mine, blocându-i vizibilitatea lui Nicky. Dar sigur avea să vină după mine imediat.

— Da! Au venit la tine?

Arghh, tu şi mintea ta ascuţită.

— Da!

— Hmm, în sfârşit îl cunosc şi eu pe faimosul Adam. O să îi cumpăr un kilogram de mere. Îl auzeam mergând şi am izbucnit în râs. Nu pot să cred că îşi mai aminteşte de Adam. Pomenisem de el o singură dată, acum ceva

timp. Capul lui Nicky a intrat pe uşă şi am împins-o imediat cu piciorul.

— Nu sunt toţi, Harris. E doar Nicky, a avut nişte probleme şi a cam rămas fără casă. A trecut pe la mine să mă vadă şi vrea să plece la sora ei. O să îţi spun mai multe, dar chestia este că nu e prea încântată de mutarea asta şi mă gândeam dacă poate să stea cu noi la garaj. Nu are părinţi, mama tocmai ce a părăsit-o şi mi-ar plăcea mult să o am şi pe ea acolo după ce o să mă mut şi eu.

Folosisem tonul de căţeluş la sfârşit fără să îmi dau seama. Harris mă surprinse cu un chicot.

— Bineînţeles că se poate muta la noi, iubito. Avem 3 camere goale. Poate să stea cât vrea.

A fost mai uşor decât mă aşteptam şi am început să ţopăi de fericire.

— Mersi, mersi, mersi! Te iubesc. Am spus sărutând difuzorul telefonului.

Râse.

— Ce ai făcut cu Amber? am şoptit de data asta serios când Nicky s-a dat bătută, mi-a transmis o înjurătură prin uşă şi a plecat.

— Nimic deosebit, dar am avut câteva divergenţe cu Carter şi să zicem că eliberarea ei

a fost mai dureroasă decât am plănuit eu, dar mai rapidă şi eficientă. Acum vin la tine, o să ajung în maxim 30 de minute. I-am auzit motorul pornind şi mi-am clătinat capul, ameţită.

— Harris, ce vrei să spui prin eliberarea asta? Ce i-aţi făcut?

Oftă!

— I-am scos tatuajul! Zise sec şi am înlemnit.

Nicky a dat buzna în bucătărie.

— Harris, ne întâlnim la garaj. O să vin cu Nicky acolo. Am încercat să schimb repede subiectul, deşi tremuram deja din cauza spuselor lui.

— OK, iubito! Ştiu că îşi dăduse seama că Nicky e lângă mine.

— Te iubesc! Zise în continuare.

— Şi eu te iubesc! Am încercat să mă liniştesc şi am zâmbit înainte să închid telefonul.

— Who, da' ce ţi-a făcut, fata mea, tipul ăsta? Nicky se aşează la masă, analizându-mă cu o figură ciudată.

— Ce vrei să spui?

— Tremuri. Te bâlbâi. Dacă te mai şi roşeşti o să cred că eşti vreo sosie de-a lui Katherine.

Se încruntă şi am izbucnit în râs, încercând să elimin tensiunea care se strânsese brusc. Ea probabil credea că Harris e de vină pentru asta. El îmi afecta altfel reacţiile, dar în momentul ăsta tremuram de teamă pentru că nu înţelegeam cum poate fi scos un tatuaj într-un mod rapid şi eficient.

— A fost de acord. Am zâmbit fericită, estompând tensiunea din tâmplele mele.

— Cu ce a fost de acord?

— Să te muţi la ei. Ştiam eu că au loc şi pentru tine. E enorma casa aia.

Fără să îi aştept părerea, am prins-o de mână şi am tras-o după mine, afară din bucătărie. Nu înainte să arunc farfuria de mâncare în chiuvetă şi să o spăl repede. S-a zis cu prăjitura mea de îndulcire a tatei.

— A acceptat pur şi simplu? Fără să pună întrebări despre mine? Dacă sunt vreo asasină care le ia gâtul în somn? Pălăvrăgea Nicky când am scos-o din casă. Habar nu ai în casa cui intri şi de cât antrenament ai nevoie să le iei gâtul, surioară. I-am răspuns în mintea mea.

Am zărit maşina veche a lui Nicky parcată în faţa casei mele. Îmi închipui cât a condus până aici, pentru că sigur nu a venit cu avionul, dar,

ah, nu i-am spus de maşina mea. Am încurcat-o! Ce Dumnezeu am vorbit două ore?

— Am uitat să menţionez ceva. Am zâmbit vinovat oprind-o pe alee. Se uită curioasă la mine.

— Am maşină.

Ochii lui Nicky se măriră, întorcându-se automat spre garaj. Dar era gol, Roşcata mea era parcată în locul ei obişnuit, lângă casa vecinei.

— Mama ta ţi-a trimis alta?

Normal că ştie ce păţise prima.

— Nu tocmai, pe asta mi-a dat-o Harris. De ce mă comport ca şi cum urmează să fiu plesnită pentru tot ce spun?

— Ţi-a luat o maşină? rosti uimită, prelungind fiecare cuvânt.

Am aprobat din cap.

Privirea ei s-a învârtit prin faţa casei mele şi apoi s-a oprit confuză pe chipul meu. I-am făcut semn spre Mustang-ul roşu de peste drum şi imediat ce l-a văzut, i-am observat picioarele balansându-se.

— Să-mi fut una! Aia e maşina ta? Se holbă la ea ca la o navetă extraterestră şi nu m-am putut abţine să nu râd.

— Aşa se pare, am ridicat din umeri, aducându-mi aminte că am şi nişte acte care

dovedesc asta. Şi un şeic căruia i-am furat-o şi i-am plătit-o dublu după.

Nicky fugi de lângă mine, traversând strada şi ajungând lângă maşină. Am impresia că nu mă crede, până a văzut aripile de pe ea şi altă dovadă mai bună nu avea cum să primească.

— De cât timp sunteţi împreună? Se încruntă complet năucită.

— De aproape două săptămâni. Am răspuns. Asta e a treia săptămână de şcoală dar eu şi Harris nu am fost împreună chiar din prima zi. Dacă mi-ar fi spus cineva atunci, pe iarbă, că demonul înfumurat care mă privea pervers, rezemat de maşina lui, o să ajungă motivul existenţei mele, probabil l-aş fi lăsat fără un ochi.

— Tipul ăsta mă sperie. Sigur nu se ocupă şi cu altceva? Ridică din sprânceană, dar întrebarea ei era serioasă. Am înghiţit în sec.

— Se mai joacă şi cu drogurile.

— Cat de mult se joacă? se încruntă Nicky, analizând maşina din faţa ei. Dacă e cineva care i-ar putea deconspira pe traficanţii din Seattle, aceea e Nicole Heather. Brusc, mă temeam să o bag în casa lor, are un simţ al observaţiei periculos de dezvoltat.

— Mult mai mult decât noi. Intră! Am închis repede subiectul şi i-am deschis portiera. Ridică din nou din sprâncene, dar intră fără să mai comenteze.

— Drace, asta da maşină! Fluieră apreciativ, lăsând interogatoriile deoparte. Totuşi nu credeam că o să accepţi vreodată un asemenea cadou.

— Cadourile de la mama aveau un scop diferit. Plus că pentru Harris nu prea s-a inventat refuzul. Am râs pornind maşina şi Nicky a mârâit încântată, odată cu motorul.

— De abia aştept să îl cunosc pe Harris ăsta. Poate ţi-l fur.

Am râs cu poftă.

— Nu în lumea asta, scumpo. Demonul ăsta e al meu.

Nicky a pufnit în râs.

Restul drumului am fost nevoită să îi povestesc toată procedura de primire a Roşcatei şi nu s-a arătat deloc surprinsă de faptul că fusese furată prima dată. Mai degrabă impresionată de capacitatea lui Harris de a o plăti. Nicky cocheta cu furtul şi drogurile şi era destul de isteaţă ca să ştie cum funcţionează lumea lor. Traficanţii sunt de două categorii. Ea îi numeşte "Pârliţi" şi "Barosani". Noi eram

Pârliţii, făceam schimb de pliculeţe pe la spatele blocurilor şi banii pe care îi câştigam ne ajungeau pentru altele noi şi un pachet de ţigări. Barosanii erau traficanţii mari, care transportă pachete de prafuri în toată lumea, trăiesc în palate şi au tone de bani, dar sunt şi băgaţi în infracţiune, omoruri şi ghearele poliţiei. Asta era teoria ei despre Harris şi mă înspăimântă deja pentru că are dreptate. Cu excepţia drogurilor, asta pentru că nu îi pomenisem nimic de arme, dar avea să se prindă şi de asta în curând, şi nici măcar nu îi cunoscuse. Dar e un lucru care mă calmează în situaţia asta, singurul motiv pentru care aş vedea-o intrând într-o secţie de poliţie este pentru că a fost arestată. Deci, înainte să îmi fac griji că i-ar putea preda, o să le devină aliat.

Am oprit în faţa garajului lor. Ceilalţi se pare că fuseseră anunţaţi de Harris, pentru că au ieşit imediat afară. După ţinuta lor, îmi dau seama că lucrau din nou la o maşină.

— Hei! I-am salutat zâmbind şi am sărutat-o pe V pe obraz. M-am ferit de Jay, pentru că era acoperit de ulei.

— Amici, ea este prietena mea, Nicky! Am spus rapid, arătând spre roşcata nedumerită de lângă mine. Harris nu ajunsese încă şi probabil mai dura ceva, azi-dimineaţă mi-a spus că

Amber e ţinută într-una din cabanele lui Carter. Unde se află asta şi ce se întâmplă acolo, nu vreau să aflu.

— Da, Harris ne-a spus! Îmi pare bine să te cunosc, Nicky, eu sunt Violet, dar poţi să îmi spui V. Zâmbi prietenos, întinzându-i mâna.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, V, am auzit multe despre tine. Zâmbi Nicky şi am fost surprinsă să văd că privea normal ţinuta lui V, nu părea să observe că seamănă cu o reclamă sexy pentru ciocolata Milka.

— Bun venit în familie, Nicky! îi ura Jay cu farmecul lui specific, încercând să o ia în braţe. V era de faţă, dar ştiu că făcea asta pentru că era plin de ulei şi voia să îi dea puţin şi lui Nicky.

— Mersi, amice, sunt răcită, eşti sigur că vrei îmbrăţişarea asta? Rânji Nicky, întinzând şi ea braţele.

— De-abia am ieşit din spital, deci o lăsăm pe mai târziu. Bătu Ţeposul în retragere şi toate am început să râdem. V i-a plesnit una peste cap, dar îl cunoştea destul de bine şi se obişnuise deja cu tâmpeniile lui.

— Tu trebuie să fii, Jay, nu? Îi se adresă Nicky şi blondul aprobă din cap.

— Am găsit o aripă de spate pentru BMW E 39, dar nu găsesc niciun ax cardanic, cred că

trebuie să cumpă... Ty coborî pe scări ţinând în mână o fierătanie mare şi ciudată şi se opri pe ultima treaptă imediat ce îşi dădu seama de prezenţa noastră.

— Hai, tocilarule, vino să o cunoşti pe Nicky. Îl chemă Jay, privindu-l pervers şi roşcatul rămase paralizat. Acum îmi dau seama că Nicky e cauza.

Am rânjit odată cu V, şi Nicky mi-a aruncat o privire care ştiu că la ea însemna "Alertă de tip sexy!"

Ty puse piesa metalică jos şi veni spre noi, scuturându-şi rapid capul şi aproape m-a bufnit râsul privind asemănarea dintre ei.

— Ce seamănă ăştia doi. Spuse V, dând glas gândurilor mele şi am început să râd.

— Îmi pare bine să te cunosc, Nicky, se bâlbâi Ty, ştergându-şi stânjenit mâinile, deşi el nu era nici pe departe atât de murdar ca Jay.

— Şi mie îmi pare bine…

— Tay… Taylor… Ty! Se bâlbâi roşcatul, scuturându-şi capul ca în urma unui imbold electric. Nicky a chicotit şi noi am început să râdem.

— Îmi pare bine să te cunosc, Ty. Zâmbi Nicky senzual şi ştiu deja că soarta lui Ty e blestemată din acest moment, dar odată cu el

sunt sigură că nu mai e nevoie de nimic să o conving să se mute aici.

Au continuat să se privească, Ty nu părea că are de gând să îi dea drumul la mână prea curând. Harris are dreptate, chiar ar trebui să îmi schimb porecla în Cupidon.

Ca un răspuns la gândurile mele, am auzit motorul maşinii în spatele meu şi m-am întors pentru a vedea Ferrari-ul apropiindu-se rapid de casă. Am ieşit înapoi în stradă şi Bruneta rapidă a parcat chiar lângă Roşcata mea. Am fugit zâmbind spre el.

I-am sărit în braţe, comportându-mă ca o adolescentă îndrăgostită, ceea ce şi sunt, până la urmă.

M-am lipit de buzele lui şi a chicotit, sărutându-mă şi ridicându-mă în braţe. Am început să râd şi mi-am înfipt mâinile în părul lui, dar trebuia să îmi amintesc că nu suntem singuri aici.

Harris m-a pus jos şi a eliberat puţin din strânsoarea braţelor sale în jurul mijlocului meu.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întrebă zâmbind şmechereşte.

— Tu ce crezi? am rânjit şi l-am sărutat din nou cu aceeaşi ardoare de adolescentă topită.

Am auzit pe cineva dregându-şi glasul în spatele nostru şi ne-am întors spre ceilalţi. Toţi ne priveau amuzaţi, în afară de Nicky, care avea o sprânceană ridicată şi o mască de stupefiere pe faţă. Îmi era dor de chipul ei care e în stare să exprime două stări în acelaşi timp.

— Nicky, el e iubitul meu, Harris. Harris, ea e Nicky. Le-am făcut rapid prezentările.

— Eu sunt doar Nicky? Slavă Domnului că nu ai zis că sunt iubita ta. Glumi roşcata şi toţi am izbucnit în râs.

— Îmi pare bine să te cunosc, Nicky, zâmbi Harris amuzat, întinzându-i mâna.

— Şi mie îmi pare bine, Demonule! Zâmbi şi Nicky şi m-am albit la faţă. Ştiam că nu trebuia să îi spun atâtea, ţine-ţi gura Cap-De-Sfeclă. Harris doar a râs, probabil se aştepta să îi povestesc prietenei mele cam totul despre el.

Am intrat înapoi în garaj şi Nicky mi-a aruncat o privire cu ochii mari care însemna "Vai de viaţa mea, ce bucăţică!"

Am chicotit, ridicând pervers din sprâncene şi a continuat să îl analizeze uimită pe Harris, care era ocupat deocamdată să termine sărutul pe care îl începuse mai devreme.

— Dacă ştiam că sunt aşa maşinării de sex pe aici, veneam cu tine. Îmi şuşoti Nicky, în

timp ce aşezam masa din grădină şi aproape m-am înecat cu sucul din cauza râsului.

— Roşcatul ăla e numai bun de o tăvăleală, continuă să rânjească şi i-am dat o palmă peste umăr, zâmbind. Nu ne aşezasem încă la masă, băieţii aduceau mâncarea iar V se chinuia să aprindă focul în grătar.

— Pe bune, o dă bine brunetul tău, huh? M-am înecat cu sucul a doua oară.

— Uitasem cât de nesimţită eşti. M-am încruntat la ea şi a început să râdă. Şi asta nu era nici jumate din ce poate scoate pe gură.

— Tu te-ai călugărit, sau?

Am clătinat din cap, zâmbind. Îmi dădu un cot în joacă.

— Da, e plin de maşinării de sex pe aici, şi brunetul meu o dă cel mai bine, nu i-am încercat pe restul, dar nici nu e nevoie, la câte poate face cu limba aia nu am nevoie de altul. Mulţumită?

A izbucnit în râs, eu încercam să aranjez tacâmurile pe masă.

— Asta e fata mea. Dă-mi un exemplu.

— Un exemplu pentru ce?

— Cum îşi foloseşte limba.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tu cum crezi că o foloseşte?

Continuam să şuşotim şi V implora ajutor.

— Vreau să o aud de la tine.

— Obsedata dracu'!

— Ai mai, în sfârşit putem să vorbim şi noi amândouă despre asta când tu nu mai eşti sfânta între picioare.

M-a bufnit din râsul şi l-am văzut pe Harris ieşind din casă cu un platou de carne crudă. Trebuia să îi răspund nebunei, până nu mă întrebă cu el de faţă.

— Ultimul exerciţiu de matematică i-a ieşit perfect. Un 69 de nota 10. Am şoptit şi am zbughit-o spre V, lăsând-o pe roşcată cu gura căscată.

Nu am mai mâncat în viaţa mea atât de mult ca şi azi. După prânzul gastronomic de la şcoală, tocăniţa de acasă, acum intră şi un grătar de toată frumuseţea care îmi transformase stomacul într-un sac plin până la refuz şi gata în orice moment să dea pe afară.

În timpul mesei, am discutat despre Nicky, ea le-a povestit despre situaţia şi mama ei şi toţi erau mai mult decât binevoitori să o primească. Ty nu a scos o vorbă, doar o privea pe Nicky, absorbindu-i fiecare cuvânt şi la un moment dat Harris mi-a şoptit la ureche: "Cupidon, iar ţi-ai înfipt săgeata în fundul cuiva!" M-a făcut să râd şi dacă şi el observase, e clar că atracţia dintre ei

nu era vizibilă doar pentru mine. Şi Nicky era fascinată de el, dar ştiu că o să se distreze mai întâi cu asta. Ea e un fel Mike în variantă feminină, deci va trebui să spun o rugăciune pentru Ty, care până acum mi s-a părut cel mai cuminte din grup.

— Îţi place? Am întrebat-o când Harris ne-a condus spre una din camerele de sus. Nu era foarte dotată, doar un pat simplu, cu cearşafuri negre, un birou asemănător celui al lui Harris, un dulap din lemn maroniu de dimensiune medie şi cam atât. I-au promis că îi vor aduce un televizor aici, dar nu părea foarte interesată de unul.

— E perfectă! Zâmbi Nicky prietenos şi ştiu că în situaţia de faţă nu ar fi spus altceva nici dacă era dusă în pod.

— Poţi s-o renovezi cum vrei tu, o să te ajutăm şi o să aducem mai multe chestii aici. Camera asta era de obicei a lui Keith când rămânea peste noapte la noi.

— Cine e Keith? întrebă Nicky, curioasă probabil din cauza numelui.

— Un puşti extrem de simpatic. O să îl cunoşti mai târziu. I-am răspuns.

— Nu trebuie să mai faceţi nimic, e mai mult decât perfect. Nu o să pot să mă revanşez niciodată pentru asta. Spuse Nicky plină de mulţumire şi era printre puţinele dăţi când o văd jenată. De fapt, singura dată când am văzut-o jenată a fost atunci când l-a încurcat pe Adam cu alt băiat şi a strigat după el că dacă ar avea o sculă în pantaloni, i-ar fute curul puţin. Am chicotit la gândul ăsta şi la cât de nesănătoase puteam să fim.

— Nu trebuie să te revanşezi pentru nimic, Nicky, este destul loc aici şi noi îţi înţelegem problema mai bine decât oricine, deci simte-te ca acasă şi nu trebuie să te gândeşti să îţi cauţi alt loc. Pot sta aici oricât. Îi zâmbi V prietenos.

— Asta dacă, bineînţeles, nu vrei să stai în camera lui Ty, rânji Jay obraznic şi toţi am început să râdem. Ty s-a făcut stacojiu la faţă şi i-a dat un pumn în stomac mai tare decât trebuia.

— O să mă gândesc şi la asta. Rânji Nicky, aruncându-i o privire ispititoare lui Ty. Bietul de el nu mai respira.

— Eşti gata pentru surprinză? şopti Harris la urechea mea după ce am terminat de aranjat

lenjeria nouă pe patul lui Nicky şi Ty i-a împrumutat unul din laptopurile lui ca să nu se plictisească dacă nu are somn.

— Ce surpriză? Am întrebat confuză. Mă stăpâneam cu îndârjire să nu pun întrebări despre Amber. Nu pentru că nu îmi pasă, ci pentru că îmi era teamă să aflu răspunsul.

— Nu am vorbit noi de nişte planuri mai devreme? M-am întors curioasă spre el.

— Ba da! Deci, ce e?

— Va trebui să vii cu mine. Mă prinse de mână, zâmbind, trăgându-mă afară din cameră.

— Harris, unde mergem? Am râs de entuziasmul lui.

Afară era încă lumină, deşi soarele nu mai avea mult până la apus şi atmosfera începea să se răcorească. Am zărit unul dintre vecinii lui Harris tunzându-şi iarba de pe peluză. De multe ori aveam impresia că acest cartier e pustiu, casele erau locuite de una-două persoane singure, şi foarte puţine familii.

Se opri în faţa maşinii sale, întorcându-se spre mine şi privindu-mă cu un zâmbet reţinut.

— Uite, ştiu că am promis că o să rămânem în garaj, dar am găsit o casa perfectă şi vreau doar să o vezi.

Imediat ce am auzit asta, presiunea a început să îmi urce în urechi.

— Nu! Nici nu mă gândesc, ai promis că aici vom rămâne şi aşa o să fie. Plus că acum s-a mutat aici şi prietena mea şi nu am de gând să mă mut în altă casă.

— Doar să o vezi, iubito, te rog. Mă imploră, privindu-mă cu acei ochi care nu dădeau niciodată greş la cerşeală. Am strâns din dinţi, încercând să le rezist.

— De ce vrei să ne mutăm? Aici sunt prietenii noştri şi avem destul loc. Nu înţeleg de ce vrei o altă casă.

— Pentru că te vreau doar pentru mine. Doar tu şi eu, de asta.

— Suntem doar tu şi eu, avem camera noastră şi nu ne întrerupe nimeni. Nu e ca şi cum am locui cu părinţii, care, apropo habar nu au sau... are… ce am eu de gând. Chicoti din cauza reacţiei mele îmbufnate.

— Tu nu înţelegi ce înseamnă "doar tu şi eu"?

— Lor le-ai spus? I-am ignorat întrebarea pentru că ştiu că urma altă declaraţie poetică de a lui care avea să mă învingă.

— Da!

Asta m-a dezarmat total.

— Da?! Şi sunt de acord? Am întrebat uimită.

Râse.

— Nu e ca şi cum i-am părăsi, iubito. O să stăm pe aici majoritatea timpului, până la urma, ăsta e garajul nostru. Dar am nevoie de un loc mult mai retras atunci când te vreau doar pentru mine, nu camera de sus. Şi vreau să avem locul nostru, ce a aşa rău în asta?

Iar ochii ăia de căţeluş.

— Bine! Dar doar să o văd!

Accept asta ca să îi fac lui pe plac – în ciuda condiţiilor puse – dar îmi cunosc deja răspunsul.

5. TE SIMTI

Am bodogănit tot drumul, amuzându-l pe Harris care radia de fericire. Voiam să fiu acasă acum, la adevărata noastră casă, cu prietenii noştri, să mă ţină în braţe şi să mă sărute la un film de acţiune şi să şuşotesc cu Nicky comentarii perverse despre el. Nu să mă plimb prin Seattle, la lăsarea serii, pentru alegerea unei locuinţe. Oare alesese vreun agent de vânzări imobiliare pentru asta? Cu cât îl plătise de se prezintă şi la ora asta?

Mi-am dat seama imediat când am intrat în cartierul de vile, structurile maiestuoase care tăiau deja lumina soarelui încă prezent pe cer şi făceau să mi se oprească respiraţia de spaimă. Nu vreau să trăiesc într-un asemenea loc.

Mi-am amintit de povestea lui Harris, când s-a mutat din casa lui Mike, şi de faptul că nu îşi dorea să mai fie un prinţ râzgâiat, într-un palat. Asta mă liniştea puţin, dar tot mă rugam ca

maşina să nu se oprească şi să meargă mai departe.

Adevărul este că îmi doresc să mă mut cu Harris, îl vreau lângă mine în permanență şi problema cu tata nu e pe primul loc. Pe primul loc e teama mea pentru un asemenea pas. Logica mea trata diferit mutarea la el în garaj, alături de prietenii lui. Acolo suntem ca o gaşcă şi puteam să mă simt în toată fiinţa adolescenţei. Dar să avem o casă doar a noastră schimbă lucrurile complet, mă duce cu gândul la maturitate, responsabilitate şi... familie. Iar eu pur şi simplu nu sunt pregătită pentru asta, nu încă, nu o vreau atât de repede cu Harris, prefer să mă bucur de perioada adolescenței alături de el cât mai mult posibil.

Am respirat uşurată când am observat construcţiile caselor devenind din ce în ce mai mici, Harris râdea la fiecare reacţie a mea. A refuzat să îmi dea orice detaliu despre casa pe care urma să să o vedem.

La un moment dat, a redus viteza şi eu am privit terifiată în jur, analizând zona ca un uliu.

Cartierul m-a surprins, seamănă foarte mult cu al meu, şi singura diferenţă e ca peluzele par mai mari aici şi înconjurate de acelaşi gard viu, doar că mai înalt şi foarte mulţi copaci care

creşteau aproape în fiecare curte, oferind zonei o impresie vie, de basm. Strada era mult mai largă şi uşor în pantă, perfectă pentru un copil care învaţă să meargă pe bicicletă. E mult prea… familial cartierul ăsta.

Am privit spre casa lângă care parcase Harris şi am înghiţit din nou în sec. Ceva nu e bine, e o casă normală, ca oricare alta, pe care o alege o familie cu venit mediu atunci când se mută în acest oraş. Nimic extravagant, nimic ieşit din comun. Imaginea ei mi-a plăcut imediat, dar mă simţeam aşa departe de locul meu aici, ca şi cum aş fugi cu el în altă ţară, departe de toţi prietenii noştri. Nu-mi place asta.

Harris a zâmbit privind-o şi a coborât din maşină. Am făcut la fel şi se pare că nu era niciun agent de vânzări imobiliare prin zonă şi mă întreb terifiată dacă o cumpărase deja. Soarele era exact în punctul apusului şi atmosfera din jur m-a încălzit imediat. Harris a venit lângă mine, cuprinzându-mă în braţe. Puteam auzi zgomotele făcute de copiii vecinilor în ciondănelile de la joacă. Luminile celorlalte case se aprindeau deja şi în aer începea să plutească miros delicios de mâncare. Acesta e un cartier mult mai viu ca cel al lui Harris.

M-a tras spre curtea casei, deschizând micuţa portiţă metalică şi ruginită. din Gardul viu era aproape cât mine, era atât de mare, pentru că nu fusese tuns de mult timp şi culoarea lui era mai degrabă cărămizie uscată, nu verde. Cu iarba din curte era aceeaşi poveste, şi ea avea nevoie de îngrijire serioasă.

L-am privit pe Harris cu o sprânceană ridicată şi el a chicotit. Casa arată aproape la fel ca a mea. Poate puţin mai mare. Vopsită în alb care, poate mă înşela din cauza întunericului, dar părea galben învechit. Uşa de la intrare era maronie, din lemn, în spatele unei verande construită din acelaşi material, cu trei trepte. Sus nu exista balcon, doar un rând mare de geamuri, care îmi amintea de peretele din sticlă din camera lui Harris, de la casa lui Mike. Era ieşit în exterior, într-o formă dreptunghiulară şi arăta mai degrabă ca un balcon acoperit, dar foarte interesant. Două ferestre mari sub aşa-zisul balcon şi, deasupra garajului, am zărit încă una. Garaj care era mult mai mare decât al nostru, şi tata clar nu ar fi avut probleme să îşi parcheze maşina aici. Acoperişul ei era perfect pentru o noapte petrecută sus, sub lumina lunii. Am încercat şi pe al meu, dar mi-a fost imposibil să mă urc acolo.

Harris m-a tras de mână până la intrare, scoţând din buzunar un set de chei. Lângă casa creştea un copac enorm, ce pare să fie aici de zeci de ani. De el era agăţată o sfoară, de care era legată o roată de maşină. Toate păreau vechi, semn aici a trăit un copil, cu mult timp în urmă. Atmosfera acestei case îmi trimitea un fior straniu.

Harris a descuiat uşa şi mi-a dat voie să intru prima. Am trecut pe lângă ghivecele de pe verandă, de-o parte şi de alta a uşii. Orice a fost în ele, a murit de mult, lăsându-le nişte simple găleţi pline de pământ uscat. Ce truc încearcă Harris cu locuinţa asta?

A aprins lumina imediat ce a intrat înăuntru şi părea că ştie exact unde se află întrerupătorul. Nici măcar nu se uitase după el şi sentimentul meu straniu creştea din ce în ce mai mult.

Înăuntru, casa semăna cu a mea. Aproape acelaşi stil în care erau aşezate sufrageria şi bucătăria. Doar că sufrageria era mai mare, şi părea goală din cauza celor două fotolii micuţe şi a măsuţei pe care era aşezat un televizor de mărime medie.

— Cum ţi se pare? vorbi Harris în cele din urmă, şi el la fel de pierdut ca mine în peisaj.

— E… frumoasă, dar de ce ai ales tocmai casa asta? am întrebat curioasă deşi o parte din răspuns era deja în mintea mea.

— Pentru că asta a fost casa mea, până a murit mama. Aici am trăit singură perioadă fericită din viaţa mea, până ai apărut tu, şi vreau să reiau de unde m-am oprit.

Respiraţia mi s-a blocat în plămâni. Tot ce plănuisem până acum, hotărârea de a nu accepta să ne mutăm din garaj, indiferent de cum avea să arate casa – picase. Cum mai pot spune nu acum? Cum pot să îl privesc în ochi şi să îi spun că nu vreau să mă mut aici?

— Harris… m-am bâlbâit, oprindu-mă. Mi-am rotit din nou privirea în jur. Încăperea nelocuită de mult prinzând un cu totul alt sens pentru mine.

Zâmbi uşor, prinzându-mă de mijloc şi trăgându-mă în braţele lui.

— Asta nu schimbă nimic, iubito. Vreau ca şi tu să îţi doreşti să te muţi în casa asta, la fel de mult ca mine.

— Eşti sigur? aproape am şoptit. Ştiu ce amintiri ascunde această casă, şi să ne mutăm în ea după tot ce îmi spusese, nu pare o idee prea bună.

— Da! Am venit aici să mă gândesc ce loc ar putea fi potrivit pentru noi. Unul pe care să îl accepţi şi tu, apoi mi-am dat seama că sunt în locul perfect. Am realizat că locuinţa asta nu îmi mai trezeşte instantaneu zeci de amintiri amare, în sfârşit reuşesc să văd şi amintirile frumoase cu ea. Şi asta datorită ţie, iar eu vreau să creez alte amintiri cu tine, aici. O s-o facem cum vrem noi, o să donez tot din ea şi o s-o renovăm exact cum ne place. Cum îţi place ţie, trebuie doar să îmi spui răspunsul.

Nu cunoşteam fiinţă pe acest Pământ destul de crudă să îl refuze în secunda asta. Când mă privea în ochi cu atâta blândeţe, încât inima mea s-a topit precum o ciocolată la soare. Mi-am învârtit din nou privirea în jur şi am realizat că nu doar privirea lui îmi forma acum răspunsul în minte. M-am simţit brusc, extrem de bine aici, o căldură interioară îmi pătrundea în corp, însoţită de braţele lui, şi am ştiut că vreau să simt asta pentru tot restul vieţii. Are dreptate; doar eu şi el.

— Da! Mi-am întors privirea spre el, într-un zâmbet.

Ochii lui se măriră.

— Da, adică… se bâlbâi şi am chicotit, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Da, vreau să ne mutăm aici.

— Eşti sigură? Nu vrei să vezi şi restul casei? Citeam stupefierea în vocea lui. Se pare că nu se aştepta să mă convingă atât de repede.

— Nu mai contează. Ştiu deja că e perfectă. Am zâmbit, sărutându-l uşor pe buze şi i-a luat câteva secunde să îşi revină, apoi i-am simţit braţele strângându-se în jurul meu şi am fost ridicată imediat.

— Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Ţipă învârtindu-mă în braţe şi am început să râd. Mi-am pus degetul peste buzele lui, pentru că nu voiam să le facem vecinilor o impresie proastă chiar înainte să ne mutăm.

— Şi eu te iubesc, acum îmi arăţi şi restul casei?

A aprobat din cap ca un căţel extaziat şi m-a mai învârtit o dată, apoi m-a pus jos şi s-a lipit de buzele mele. De data asta am simţit seriozitatea şi pasiunea sărutului, modul în care buzele noastre se contopeau între ele creând un balans perfect şi un foc interior care pulsa în amândoi.

Harris m-a luat în braţe ca pe o mireasă, continuând să mă sărute şi am început să râd atunci când a început să urce scările cu mine.

— Asta trebuia să o faci când am intrat în casă.

Râse, băgându-şi nasul în părul meu.

— Eu am obiceiurile mele şi te duc în braţe în fosta mea cameră. Mă muşcă de ureche şi am continuat să râd, încercând să nu lovesc peretele cu picioarele, nu existau balustrade aici, ca în casa mea, scările erau introdu-se între doi pereţi.

Harris a ajuns cu mine la primul etaj şi puteam să jur că, de afară, păreau să fie două etaje, dar scările se opreau aici. Oare ce se află la balconul de sus? Sau mai bine zis, unde e?

Holul era destul de larg, cu trei uşi. Una de o parte şi două de cealaltă. Harris a intrat cu mine, chinuindu-se să deschidă una dintre uşile de pe partea dreaptă. Am început să râd şi aproape am căzut din braţele lui când a reuşit să deschidă uşa, dar a avut grijă să mă treacă pragul în braţe.

M-am oprit cu gura căscată în încăperea în care ne aflam şi apoi am chicotit şocată.

— Aveam 14 ani, da? şopti Harris la urechea mea, scuzându-se pentru felul în care arată camera asta. Am început automat să râd şi el şi-a molfăit limba în gură, zâmbind.

M-am învârtit prin încăpere, pereţii erau de un albastru oceanic, dar nu se vedea mare lucru din ei. O mare parte din suprafaţa lor era plină

de picturi, desene cu maşini şi motociclete, iar restul era completat cu postere care conţineau aceleaşi imagini şi câteva ale unor cântăreţi şi trupe rock. Am zărit unul cu Jennifer Lopez într-o ipostază extrem de sexy, şi mai erau câteva pe lângă ea. Am ridicat o sprânceană spre el.

— Aveam 14 ani, probabil 11 când le-am pus. Se apără cu aceeaşi scuză.

— Tu le-ai făcut? l-am întrebat, admirând maşinile pictate de pe pereţi. Una care semăna puţin cu Ferrari-ul lui, umplea un perete întreg, făcând-o să pară de dimensiune reală.

— Da! zâmbi ţinându-se după mine.

Am urmărit conturul perfect creat de pensulă, atât de drept şi sigur pe mâna lui, cum nici un pictor adevărat nu poate fi. Dacă era capabil să facă aşa ceva la 11 ani, îmi dau seama cât talent artistic irosit stă în Harris.

Am trecut mai departe şi chiar dacă dormitorul părea destul de mare, sutele de lucruri care erau împrăştiate peste tot îl făceau să pară mic. Patul paralel cu fereastra era acoperit cu cearşafuri albastre şi mi-am dat seama că Harris avusese o pasiune pentru albastru înainte să treacă la negru.

Biroul aşezat în faţa ferestrei, susţinea un computer de stil vechi, alb, cu monitor cu tub şi

unitatea aşezată sub el. Gândul mi-a fugit la tehnologiile de ultima generaţie cu care se joacă acum. Biroul din lemn, de un maroniu deschis şi lăcuit, era acoperit până la refuz de abţibilduri cu aceleaşi minuni care umpleau şi pereţii. Sub el zăcea un coş de gunoi plin de hârtii, o minge de fotbal şi alte nimicuri aruncate peste tot. Într-o parte se afla un dulap micuţ care părea perechea biroului şi susţinea un poster enorm de-al lui Lil Wayne. Într-un colţ era aşezat un fotoliu ce semăna cu un balon dezumflat şi mi-am adus aminte că aveam şi eu ceva asemănător în fosta mea cameră din New York.

Harris ridică o ramă de pe birou şi nu am apucat să o analizez, pentru că expresia lui mi-a atras atenţia. Era trist, îndurerat, dar totuşi încă cu mine, nu pierdut, cum era de obicei când privea ceva din trecut.

M-am apropiat de el şi mi s-a pus un nod în gât când am văzut poza. Era o femeie brunetă, cu trăsături tinereşti şi părul lung, negru şi uşor ondulat, înconjurată de doi copii mici. Doi băieţei ce nu păreau mai mari de 10 ani.

— E mama ta? am întrebat, apoi am observat cât de identici erau cei doi băieţei şi mi-am muşcat buza, stupefiată.

— Da! îmi confirmă Harris şi îmi întinse rama s-o văd mai bine. Am luat-o cu mâinile tremurânde şi Harris s-a poziţionat în spatele meu, cuprinzându-mă în braţe şi lipindu-şi obrazul de al meu, privind poza odată cu mine.

Era chiar mai frumoasă decât mi-aş fi putut imagina. Zâmbetul ei era radiant, cu greu am reuşit să îmi dau seama dacă ochii ei erau verzi, dar cu siguranţă erau identici cu ai lui Harris. Purta o rochie simplă, albă, ce îmi aducea aminte de zilele de vară. Nu îmi puteam da seama exact cât de înaltă este, pentru că toţi trei erau aşezaţi pe treptele unei scări, dar silueta ei îmi inspira perfecţiune.

— E atât de frumoasă, am şoptit fermecată de imaginea ei şi fără să realizez că am folosit prezentul. Dar apoi m-am bucurat pentru asta, îmi aduc aminte că Harris vorbeşte mai mereu la prezent despre mama lui.

El nu spuse nimic, doar zâmbi uşor şi mă strânse mai tare în braţe.

Am privit mai atent şi spre cei doi băieţi şi am înghiţit în sec, ştiind că unul dintre ei era Sirrah.

— E singura poză pe care o avem împreună. Am făcut-o în ziua când Jonathan l-a adus acasă, dar abia l-am convins. Harris răspunse

gândurilor mele şi, analizându-i mai atent, mi-am dat seama că deşi erau practic identici, unul dintre ei avea o expresie dură, aproape furioasă şi încerca să nu se lase îmbrăţişat de mama lui. Fruntea îi era încruntată şi semăna perfect cu Harris atunci când e furios, dar cu siguranţă era Sirrah. Celălalt, pe altă parte, zâmbea cald şi era practic lipit de mama lui, lăsându-i braţul să îl cuprindă cu totul. Părul îi era cârlionţat şi avea o faţă rotundă, specifică unui copil mic, îmbrăcat într-o pereche de blugi albastru-deschis şi o cămaşă în carouri, aranjată perfect. Am zâmbit uşor pentru că nu reuşeam să îl văd pe Harris cel de acum în cel din poză, dar era un băieţel atât de drăguţ şi simpatic, cu un zâmbet dulce, care ar face pe oricine să nu se poată abţină şi să îl strângă în braţe.

Sirrah era îmbrăcat într-un trening negru. Părul lui era mai lung ca al lui Harris, iar buclele erau dezordonate şi îi acopereau fruntea şi o parte din ochi, care nu reuşeam să îmi dau seama cât de negri erau, dar păreau mai întunecaţi ca ai lui Harris chiar şi sub încruntătura lui.

— În ziua aia am crezut că lucrurile îşi vor reveni în sfârşit la normal. Dar fratele meu nu mai era cel pe care îl ştiam eu.

Vocea lui mi-a făcut imediat ochii să lăcrimeze.

— Sunt sigur că Jonathan i-a umplut mintea cu minciuni îngrozitoare de ajunsese să ne urască pe mine şi pe mama atât de mult. Nici nu a vrut să facă poză cu mine, mi-a spus că eu sunt *partea* preferată şi el nu merită să stea lângă mine. Continua să creadă că mama şi-a dorit un singur copil şi m-a ales pe mine. Dar mi-aş fi dorit atunci să îi cer să îmi explice anii pe care i-am petrecut la început, în orfelinat. Atunci câţi copii îşi dorea mama? Dar eram prea devastaţi de reacţia lui ca să găsim explicaţiile potrivite să îl convingem. Ştiu că mama ar fi reuşit să îl convingă, în cele din urmă, dar tatăl ei refuza să îi spună unde e şi următorul lucru pe care l-am auzit despre el a fost moartea lui.

Spuse Harris şi mi-am aplecat capul uşor spre al său, mângâindu-l.

Atenţia mi-a fost atrasă de ceva ce părea să strălucească pe mâna mamei lui, cea care îl înconjura pe Harris.

— E lănţişorul tău? am întrebat, uitându-mă mai atent la pandantivul rotund, mărginit de corpul şarpelui, care atârna pe încheietura ei.

— Da! A fost singura zi în care l-a purtat. Dar nu şi l-a pus la gât, l-a înfăşurat în jurul

încheieturii. Mi-aş dori atât de mult să ştiu ce a însemnat lănţişorul ăsta pentru mama.

Mi-am muşcat buza, nereuşind să găsesc vreun răspuns logic întrebării lui. Putea fi un suvenir sau un lucru pe care îl avea din copilărie. Putea fi un accesoriu norocos, dar atunci de ce îl trata ca şi cum i-ar fi fost teamă de el? Ca şi cum mii de amintiri erau păstrate odată cu el, amintiri pe care nu le agrea, dar la care nu putea renunţa.

— E pentru prima dată când mă pot uita la poza asta fără să încep să plâng. Şopti cu bărbia poziţionată pe umărul meu şi mi-am întors uşor faţa spre el.

— Şi tu eşti motivul. Ştiam că o să ai o asemenea influenţă asupra mea, dacă te aduc aici. Nu îţi poţi aduce aminte de partea fericită a trecutului decât dacă găseşti ceva care să te facă fericit şi în prezent. Şi tu eşti fericirea mea, Katherine. Mă întorceam aici doar ca să nu uit cine sunt, dar acum o pot face doar ca să trăiesc şi să simt frumuseţea vieţii din nou.

Era prea târziu. Prea târziu ca să mai opresc lacrimile care mi s-au scurs pe obraji şi înainte să protesteze împotriva lor, mi-am pus mâna liberă pe obrazul lui şi l-am sărutat. L-am sărutat în acel fel în care nici moartea nu părea un

avertisment destul de însemnat ca să mă facă să mă despart de el. Eram o stea electrică, mă simţeam atât de invizibilă de una singură, dar odată ce energia lui se contopea cu mine, transmiţându-mi electricitate prin buzele lui, străluceam mai tare ca orice în Univers şi nimeni nu putea să ajungă la mine. Pluteam, sclipind, pe propriul meu cer.

Se desprinse uşor de buzele mele, întorcându-mă cu faţa spre el.

— În momentul ăsta ar trebui să îţi spun că te iubesc. Dar mi se pare atât de banal pe lângă ce simt cu adevărat acum pentru tine. Pentru ce simt în fiecare clipă din momentul în care ai devenit inima mea.

Am înghiţit în sec, picioarele înmuindu-mi-se din nou.

— Toată lumea spune "te iubesc". Majoritatea dintre ei nu înţeleg cuvintele astea, le spun din obişnuinţă sau din nevoie, ca partenerul să nu se supere. Asta e cea mai josnică dovadă de iubire şi mai sunt şi cei care o spun în minciună. Nu vreau să îmi împart declaraţia cu restul oamenilor, pentru că eu ştiu ce simt pentru tine. Te simt cu totul de fiecare dată când eşti lângă mine. Când te sărut, trupul tău parcă se izbeşte de al meu într-o explozie de

foc şi topeşte gheaţa din al meu. Când fac dragoste cu tine, simt că rămânem doar noi în întreaga lume. Când nu sunt lângă tine, fiecare nerv din corpul meu mocneşte şi sângele îmi clocoteşte cerându-ţi prezenta. De fiecare dată când văd o altă privire aruncată asupra ta, a celor care ştiu că ar vrea să mi te ia, e nevoie de fiecare celulă de stăpânire din mine ca să nu le smulg capul de pe umeri. Tu eşti singura care mă calmează, singura care îmi face stomacul să se agite ca un stup de albine, singura care mă face să simt plăcerea unui zâmbet adevărat, singura care mă face să explodez în mai multă fericire decât credeam că e posibil să simţi în viaţa asta, singura care mă face să mă cunosc cu adevărat şi să îmi dau seama că nu vreau să fiu cine ar trebui să fiu. Vreau să fiu cine îţi doreşti tu să fiu. Te simt, iubito. Eşti o obsesie pentru mine în toate felurile posibile, sunt obsedat până şi de felul în care mă eviţi atunci când eşti supărată pe mine. Sunt atras de orice ține de tine şi vreau să mă droghez cu fiecare bucăţică din fiinţa ta, până o să mor, şi când o să ajung în iad, o să fac orice îmi cere diavolul ca să te simt şi acolo, chiar dacă sufletul tău nu va fi lângă al meu. Tu eşti tot, să te simt pe tine e tot ce am nevoie pe lumea asta şi dincolo de ea. Aşa că

asta va fi declaraţia mea pentru tine de acum încolo. Două cuvinte care nu înseamnă nimic pentru ceilalţi, pe care nu le vor înţelege şi nici nu vreau să o facă, pentru că ele exprimă totul doar pentru mine. Te simt!

— Harris… m-am bâlbâit şi mi-am dat seama cât de tremurândă şi vlăguită e vocea mea. Îmi simţeam faţa udă, dar nu îmi dădeam seama dacă plâng sau transpir de emoţii. Corpul meu era drogat în braţele lui, la fel şi mintea mea şi întreaga mea fiinţă. Şi-a lipit buzele de ale mele, de data asta mult mai puternic, savurându-le pe ale mele ca un muritor însetat. Am pus uşor rama pe masă, privind în fugă la băieţelul zâmbitor şi dulce care a fost odată şi lăsându-mă apoi trasă în braţele demonului puternic, întunecat şi pasional care era acum. Era uimitor să îi studiez evoluţia, să mi se zbârlească pielea sărutând zeul din faţa mea şi să mi se încălzească inima privind îngeraşul din poză. Să zâmbesc imaginându-mă strângându-l în braţe şi ciufulindu-i cârlionţii strălucitori şi să fiu răsplătită cu un chicot dulce de copil, să tremur lăsându-mă pradă puterii criminalului pe care îl iubesc acum până în cel mai adânc şi întunecat colţ al sufletului meu. Poate că nu pot

să exprim lucrurile astea cu voce tare aşa cum o face el, dar le pot simţi.

— Harris… am şoptit cuprinzându-i gâtul cu ambele braţe şi strângându-l cu putere.

— Da?! Se opri din sărut, dar nu se depărtă de buzele mele. Trebuie să fac asta. Trebuie să îi spun ce simt şi să ştie că nu e singurul care trăieşte acum datorită iubirii noastre.

— Şi eu te simt. Te vreau lângă mine până la ultima mea suflare şi după asta putem împărţi iadul împreună, pentru totdeauna. Nu îmi pasă ce eşti, ce faci, pe cine urăşti şi dacă eu sunt în pericol din cauza asta. Singura tortură pe care o mai pot percepe acum e despărţirea de tine, restul sunt neînsemnate pentru mine şi o să accept orice suferinţă, dacă ştiu că tu mă iubeşti. Poate asta înseamnă moartea pentru mine, dar voi muri fericită pentru că nimeni nu m-a mai iubit vreodată cum ai făcut-o tu, chiar dacă te cunosc de atât de puţin timp. Dar vreau să îmbătrânesc lângă tine, să intru în lumea ta şi să fiu perfectă pentru tine. Tu eşti drogul meu, Harris, îmi creezi dependenţă şi îmi întuneci mintea, dar atâta timp cât o să te simt lângă mine, nimic nu mai contează.

Mi-am tras suflul, în sfârşit reuşisem să exprim o mică parte din ce simt pentru el şi de

data asta simt ca eu sunt cea care îl susţine pe el. Ştiu că nu urma să plângă ca fetiţa mică ce sunt eu, dar nu îmi trebuiau lacrimi când îi vedeam clar expresia uimită, plină de iubire şi fericire. Suntem înapoi în filmul nostru romantic şi siropos.

— Oh, iubito! suspină, prinzându-mi ceafa şi lipindu-se din nou de buzele mele.

— Nu o să las niciun pericol să se apropie de tine. O să distrug pe oricine va încerca să se apropie de tine. Îţi jur!

Nu mi-a aşteptat răspunsul, nu mi-a aşteptat reacţia care era pietrificată din cauza jurământului său ce părea aproape înspăimântător de hotărât. Mi-a cuprins coapsele şi m-a ridicat rapid de la sol, încolăcindu-le în jurul taliei într-o poziţie pe care o cunoşteam deja perfect.

— Te vreau! În camera asta! Expiră plin de dorinţă, aproape muşcându-mi buzele în sărutul însetat.

— Nu trebuie să îmi ceri permisiunea, iubitule. Am expirat cuvintele presărate în sărut şi ştiu că asta era tot ce voia să audă.

În secunda următoare, am fost azvârlită în patul care nu mai fusese atins de atât de mult timp, încât am văzut firicelele de praf ridicându-

se în jurul nostru în urma impactului violent, la fel cum spiritul meu zbura acum în scântei orbitoare, aprinse de dragostea lui Harris Stone.

— Cum ţi se pare acum ideea unei case doar pentru noi?

Mă întrebă Harris, ridicându-se în fund şi aprinzându-şi o ţigară. Eu nu eram încă în stare de nimic, zăceam întinsă pe spate, respirând nebuneşte şi încercând să îmi fac membrele să se oprească din tremurat. Nu o să pot înţelege cum el nu e deloc afectat, dimpotrivă, parcă şi-a încărcat bateriile la maximum, în timp ce eu abia mai respir.

Am început să râd şi el a suflat fumul de ţigară spre mine, aplecându-se să îmi sărute genunchiul ridicat. Îmi luă apoi piciorul şi mi-l puse în poala sa.

— Din ce în ce mai bună, am zâmbit cu respiraţia mai calmă şi am reuşit să mă ridic în fund.

Mi-am lipit buzele de gâtul lui, sărutând tatuajul meu, care acum îmi ardea sub buze. Era ud şi am încercat să sărut fiecare părticică din el. Ştiam că lipseşte ceva, atunci când Harris şi-a lipit buzele lui de gâtul meu şi nu avea nimic de admirat acolo.

— Harris, am şoptit uşor, înghiţind în sec.

— Da, iubito, respiră euforic pe gâtul meu şi mi-am luat inima în dinţi, pregătindu-mă pentru ce urma să spun.

— Vreau să îmi faci tatuajul.

Mi-am oprit respiraţia, iar Harris şi-a blocat buzele pe gâtul meu.

— Ce? rosti întorcându-se brusc spre mine.

— Vreau să îmi faci tatuajul tău. Am prins curaj, uitându-mă în ochii lui.

— Nu! răspunse serios.

— De ce? Îl vreau. Vreau să fiu a ta. Îşi puse palmele pe obrajii mei, uitându-se în ochii mei.

— Eşti a mea, iubito. Eşti a mea cum nu a fost niciodată vreo altă fată, şi nu vreau să te marchez ca pe o posesie, aşa cum am făcut cu celelalte, chiar dacă acel tatuaj avea şi altă semnificaţie, tu nu mai ai nevoie de un semn pe gât ca să fii protejată. O să te protejez mult mai bine de atât. Tu eşti diferită, eşti a mea şi nu ai nevoie de niciun tatuaj tâmpit care să demonstreze asta.

— Atunci fă-mi altceva. Mi-ai spus atât de multe lucruri, sunt sigură că găseşti ceva care să exprime ce simţi pentru mine. Am şoptit, mângâind tatuajul de pe gâtul său, care încă era transpirat.

— Ce simţi când priveşti asta pe pielea ta? am întrebat cu glas moale, privindu-l în ochi şi mângâind tatuajul cu vârful degetelor.

— Te simt pe tine. Rosti uşor, neluându-şi ochii dintr-ai mei. Asta e tot ce voiam să spună.

— Atunci vreau şi eu să te simt pe tine aşa. Te rog, l-am implorat, îi citeam deja gândurile căutând o posibilă formă a tatuajului meu.

Îmi prinse baza gâtului cu palma sa, cuprinzându-l aproape pe jumătate. Plasă un sărut fin, pe linia pulsului, exact unde ar trebui să fie tatuajul meu.

— Eşti sigură?

— Da! am răspuns hotărâtă.

— Bine atunci, fluturaşul meu. Zâmbi pe pielea mea şi am zâmbit şi eu instantaneu, o posibilă imagine a tatuajului formându-se în mintea mea. Mi-am adus aminte de declaraţia lui cu floarea şi fluturele şi, de asemenea, de primul meu vis cu Harris în care mi-a oferit fluturele. Am încercat să nu am o reacţie de şoc din cauza asta.

Harris își stinse ţigara în carcasa unui ceas vechi, pe care îl desfăcuse.

— Eşti pregătită pentru runda a doua? zâmbi aplecându-se peste mine şi întinzându-se să stingă lumina. În cameră s-a aşternut un

întuneric difuz, pătruns doar de luminile de pe stradă.

— Harris... am bâiguit, dar gura mi-a fost imediat astupată de a lui. S-a poziţionat între picioarele mele şi mâinile lui s-au aşternut din nou pe trupul meu.

— Bun venit în noua ta casă, iubito! şopti suav înainte să pătrundă din nou în mine.

Harris a adormit imediat după a doua partidă. Acum era întins pe trei sferturi din pat, adâncit într-un somn adânc, din care părea să nu reuşească să îl mai trezească nici o sirenă de vapor, dar îi cunosc eu simţurile mai bine de atât. Chiar dacă nu a mai dormit demult aici, e patul copilăriei lui şi pare să se simtă foarte confortabil, nu şi eu. Întotdeauna am avut probleme să dorm pentru prima dată într-un pat ce nu îmi aparţine, şi cu toate că mă simt bine în casa asta, mi-e încă străină şi o să dureze ceva până mă voi obişnui cu ea.

M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe obraz, doarme dus, dar nu scoate nici cel mai mic sunet, ceea ce e bine şi totodată frustrant, pentru că eu am groaznică tendinţă să sforăi uneori. Şi mai rău decât să sforăie bărbatul de lângă tine, e

să sforăi tu. Adică jenant, pentru că, până la urmă, tu reuşeşti să dormi.

M-am străduit să cobor din pat fără să fac prea mult zgomot. Scârţâi puţin, mi-am strâns ochii şi m-am oprit în vârful degetelor, apoi am reuşit să mă ridic fără să îl trezesc. Cu ajutorul luminii slabe ce venea de afară, am reuşit să îmi găsesc pantalonii scurţi şi tricoul lui Harris. M-am îmbrăcat cu ele, pentru că nu mă simt prea comod să mă plimb încă dezbrăcată prin casa asta.

Uşa era întredeschisă, aşa că am reuşit să ies fără să produc prea mult zgomot.

Simţeam podeaua prăfuită pe tălpile goale ale picioarelor, dar nu mă mai întorc acum să îmi iau şosetele. Voiam să mă plimb puţin singură prin casă, să o analizez cum nu apucasem să fac mai devreme, dar cel mai tare mă scosese din camera setea.

M-am plimbat pe holul întunecat, încercând să fiu cât mai atentă pe unde merg şi să nu mă împiedic de ceva. Nu văd mare lucru cu luminile stinse şi nu pot să le aprind acum, s-ar putea să îl trezească pe Harris.

Am reuşit să cobor la parter fără să am parte de vreun incident, şi clar fusese o idee proastă să

ies desculţă, pentru că nu pot să mă aşez înapoi în pat înainte să mă spăl pe picioare.

Am căutat bucătăria, ajutată de faptul că aici intră mai multă lumină de la neonul de afară, şi pot să mă mişc aproape fără nicio problemă. M-am ridicat pe vârfuri şi am deschis uşa unui dulap unde am reuşit să găsesc un pahar printre cutiile goale de ceai şi de cereale. Pe restul probabil le dusese la garaj, pentru că e acelaşi model cu cele de acolo.

Eram puţin nesigură pe conductele de apă, nu ştiu dacă Harris o pornise din nou, dar am respirat uşurată când a început imediat să curgă în chiuvetă. Am lăsat-o un timp, gândindu-mă că ţevile se corodaseră în toţi anii ăştia. Am spălat paharul cât am putut de bine, apoi l-am umplut şi am oprit apa până când Harris nu era trezit de zgomotul ei. Am băut pe nerăsuflate, apoi am pus paharul înapoi în dulap.

M-am plimbat prin sufragerie, nefăcând nimic altceva, doar încercând să îmi imaginez viaţa lui Harris aici, pe mama lui şi acei ani de copilărie în care fusese un băieţel fericit. Era aproape înfricoşătoare toată energia pe care o transmitea această casă, chiar dacă nu mai fusese locuită demult. Dar cunosc poveştile celor ce au trăit aici, durerea şi chinurile lor.

Samantha a murit aici, iar Harris a fugit apoi, simţindu-se înlănţuit de suferinţă în acest loc.

Mi-am cuprins corpul cu braţele, simţindu-mă dintr-o dată copleşită de o senzaţie ciudată. Terifiantă şi minunată în egală măsură. O lumină îmi atrase atenţia pentru o secundă. Fusese o licărire slabă ce se reflectase în geam, apoi se stinsese imediat. M-am încruntat şi am mers spre fereastră, pentru că păruse să vină de la maşina lui Harris. Sper că nu încearcă cineva să o fure.

Am tras perdeaua şi am tresărit când am văzut că, într-adevăr e cineva lângă maşina lui Harris. Înainte să strig după el, mi-am dat seama că era ceva suspect cu persoana respectivă. Nu făcea nicio mişcare, doar stătea rezemat de maşină, cu mâinile în sân, din câte pot să văd în întuneric. Neonul era în faţa sa, iar celălalt în spate, astfel că străinul era camuflat în întuneric. Era înalt şi masiv, doar de atât îmi pot da seama.

Inima a început să îmi bată mai tare când mi-am dat seama că mă priveşte. Mai mult de atât, probabil lumina provenise de la el, menită să îmi atragă atenţia. Mi-am îngustat ochii, încercând să îi văd mai bine trăsăturile, deşi începeau să îmi tremure picioarele şi mi-am strâns pumnul pe perdea, gândindu-mă deja cum să fug mai

repede la Harris şi dacă încuiase uşa de la intrare.

Cineva ne urmăreşte, şi nu trebuie să mă întreb de ce ar face asta. Mi-am înghiţit fierea din gât, pregătită să ţip după Harris, pentru că nu puteam să mai stau mult aici şi să aştept să se întâmple ceva, dar înainte să o fac, necunoscutul îşi aplecă capul şi ceva îi lumină în mână. Raza se opri pe chipul său, pe care îl ridică apoi spre mine.

Am suspinat atât de tare şi am tresărit pe loc, încât era să trag perdeaua după mine.

Era Harris.

Mi-am pus mâna la gură, simţind cum îmi cedează picioarele şi am încercat să îmi recapăt cât mai repede calmul, până când nu leşinam.

Nu era o persoană care îi semăna, era chiar el. L-aş recunoaşte oriunde. Şi acum, că îl pot vedea, că pot asocia trupul acesta înalt şi întunecat cu un chip, mi-am adus aminte de prima zi de şcoală, în care l-am văzut pe Harris rezemat de maşina asta.

L-am privit parcă pentru o eternitate, deşi trecuseră doar câteva secunde. Expresia lui era sadică, iar felul în care îşi lumina chipul făcea totul şi mai înfricoşător în întuneric, aşa cum

încerci să sperii un copil punându-ţi lanterna sub bărbie.

Şi exact asta încerca şi el să îmi facă, pentru că îmi zâmbi.

Îmi zâmbi diabolic.

Apoi lumina se aprinse peste tot în jurul meu.

— Katherine!

Am ţipat de-a binelea de data asta, sărind din nou şi întorcându-mă spre vocea ce mă strigase. Harris era acum în spatele meu, doar în boxeri şi cu părul ciufulit. Am rămas cu gura căscată, apoi m-am întors din nou spre fereastră şi practic m-am lipit de geam. Nu mai era nimeni acolo.

Strada era acum goală şi nici urmă de vreo sosie diabolică.

— Iubito, eşti bine? La ce te uiţi? Harris privi şi el pe fereastră, dar nu avea ce să mai vadă.Am respirat adânc şi am închis ochii, încercând să mă calmez. Casa asta şi poveştile despre Sirrah o să mă înnebunească, şi aş vrea să ştiu de ce mă afectează atât de tare.

Dar faptul că am trecut de la coşmaruri la halucinaţii nu e bine deloc şi, brusc, nu mă mai simt atât de bine în casa asta.

Casa în care şi *el* ar fi trebuit să crească.

6. TATUAJUL

Uneori, poţi obţine totul exact atunci când crezi că nu mai ai nimic. Poţi primi răspunsuri la rugăciunile tale atunci când nu le mai spui. Visele ţi se pot îndeplini în momentul când uiţi de ele. Destinul fiecăruia dintre noi e scris undeva, de la început până la sfârşit. Nimeni nu şi-l cunoaşte pe al lui, dar dacă e un lucru de care sunt sigură în legătură cu al meu; e acela că odată cu Harris, viaţa mea a trecut la cu totul alt nivel.

Am deschis ochii, formând un zâmbet mic. O căldură plăcută îmi cuprindea tot trupul de parcă era învelită în petale fierbinţi de trandafir.

Mi-am aşezat palma peste braţul cald care îmi înconjura bazinul şi i-am căutat degetele pentru a le împleti cu ale mele. Am simţit un sunet uşor imprimându-se pe gâtul meu, combinat cu o respiraţie caldă.

În cele din urmă, mi-am forţat ochii să se deschidă, ştiind sigur că stătuseră închişi mai mult decât ar fi trebuit. Eram odihnită, şi având în vedere cât dormisem în ultimele nopţi, nu era bine. Am deschis ochii de tot şi m-am strâmbat uşor din cauza luminii puternice care plutea în camera albastră. Parcă suntem în mijlocul oceanului. Harris era în spatele meu, ţinându-mă în braţe, şi i-am observat celălalt braţ sub capul meu. M-am întors uşor spre el şi am zâmbit îndrăgostită.

I-am zărit telefonul pe noptiera patului şi m-am întins uşor după el, neavând nici cea mai mică idee unde e al meu. Am făcut ochii mari şi am scăpat un icnet când am văzut cât e ceasul: 12:33.

Sfinte Sisoe! Am urlat în mintea mea şi eram la un pas să ţâşnesc din pat şi să îi strig lui Harris să se trezească, dar apoi mi-am dat seama că până am ajunge noi la şcoală, orele se vor termina. Spre surprinderea mea, Harris nu avea nici un mesaj sau apel, deci probabil ceilalţi ştiau exact unde suntem şi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Am pus telefonul înapoi pe noptieră şi m-am întins lângă Harris. Altă zi de chiul. Ei, acum sunt şefa majoretelor, nu? Cred că îmi permit mai multe tâmpenii, şi o să îi spun

directoarea că m-am ocupat de dans... de care oricum trebuie să mă apuc dacă nu vreau să mă fac de râs. Am respirat uşurată că preselecţiile pentru băieţi se ţin mâine, deci nu risc să intru în belele… prea mari.

Harris m-a strâns adormit în braţe şi şi-a afundat faţa în părul meu, care zăcea răvăşit pe braţul lui. Am zâmbit şi mi-am pus degetul pe obrazul său, trasând cu atingerea unui fulg, linii fine pe pielea lui țepoasă, până am ajuns la cele două petale moi de trandafir care erau buzele lui. A strâmbat din nas, probabil îl gâdilam. Am chicotit şi am continuat să îmi plimb degetul arătător pe buzele lui, nerezistând tentaţiei de a le săruta apoi. A mormăit uşor şi nu sunt sigură dacă se trezise sau încă era în lumea viselor. Le-am coborât apoi uşor pe gâtul lui şi am simţit căldura pulsului său. I-am sărutat tatuajul, deja visând la al meu. Nu vreau să fiu marcată ca celelalte, dar era o nevoie ciudată în mine care îşi dorea tatuajului lui, modificat, dar totuşi tatuajul lui. Mi-am adus aminte de vorbele lui: "fluturaşul meu" dacă asta are de gând să îmi facă mă bucur şi nu prea. Nimeni nu ştie ce semnifică fluturele pentru noi şi fără S nici nu trezeam vreo bănuială că el mi-a făcut tatuajul. Vreau ca cei care îl vor vedea pe gâtul meu, să

se ducă imediat cu gândul la Harris, exact aşa cum fac când văd tatuajul lui pentru mine.

Am sărutat din nou una dintre aripi şi m-am simţit strânsă mai tare, apoi în părul meu s-a imprimat un mârâit apreciativ. Am zâmbit, plasând un sărut mai apăsat pe gâtul lui, şi ştiu că deja se trezise.

— Mmm, mormăi aproape într-un geamăt şi mi-am permis să îi muşc pielea uşor. De data asta am primit un geamăt de plăcere în toată regula şi m-a prins mai bine în braţe, ridicându-mă deasupra lui. Am început să râd. Avea un mic zâmbet pe buze şi ochii încă închişi.

— Vrei să ştii cât e ceasul? Am chicotit şi zâmbetul lui s-a lărgit.

Mormăi ceva care însemna nu şi, continuă să îşi ţină ochii închişi şi capul întins pe pernă.

— Sărută-mă. Îmi ceru cu o voce uşoară şi răguşită.

Am zâmbit din nou şi m-am aplecat spre buzele lui, lipindu-le tandru de ale mele. Mi-a frământat şoldurile uşor în mâinile lui şi am închis şi eu ochii, trăind fantezia odată cu el. Era atât de bine, euforia dintre noi era magică. Nu am greşit când l-am comparat pe Harris cu drogul meu, pentru că nimic nu mă face să îmi

pierd simţul realităţii ca prezenţa, săruturile şi atingerile lui.

— Ăsta e modul în care vreau să mor. Şopti visător, lăsându-mi buzele să le sărute pe ale lui, dar m-am oprit imediat.

— Nu te opri. Spuse rapid în următoarea secundă.

— Dacă mai spui asemenea prostii nu te mai sărut deloc.

Chicoti cu ochi închişi.

— Cu toţii murim într-o zi, iubito, ăsta e felul pe care mi l-am ales eu.

Am oftat uşor, Harris devenea atât de profund uneori, încât parcă mă îndrăgostisem de un poet, nu de un traficant.

— Dar acum vrei să trăieşti prezentul cu mine? Mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui.

A zâmbit, apoi şi-a deschis ochii uşor şi pentru câteva secunde, am văzut cum arată Paradisul.

— Şi mort tot cu gândul la tine o să fiu, şopti trăgându-mă din nou spre buzele lui şi mi-am dat ochii peste cap.

— Aşa vrei tu să ne începem viaţa într-o casă nouă, vorbind despre moarte?

Râse peste buzele mele şi în sfârşit se trezea la realitate.

— Atunci să revenim la ale noaste. Îmi era dor de mârâitul ăsta şi de felul în care mă azvârle pe pat şi se ridică deasupra mea.

— Ce o să facem azi?

Am ridicat din sprânceană.

— Presupun că e trecut de prânz, deci şcoala e tăiată de pe listă, nu?

Am început să râd.

— Ai plănuit cumva să chiulim azi? M-am încruntat la el.

— Nu, dar ieri-noapte am dormit două ore, azi-noapte mi-ai adormit iar în braţe pe la 3 şi ceva, deci era de înţeles că azi sub 12 nu ne trezim. Râse, molipsindu-mă şi pe mine, dar apoi mi-am amintit ce se întâmplase noaptea trecută, înainte să urcăm înapoi în cameră. Acum ştiu că fusese o halucinaţie, nu avea cum să fie real, Sirrah e mort... dar de ce l-am văzut astfel? De ce produce mintea mea imagini cu el? Nu înțeleg asta și nici nu vreau să mă mai gândesc. A fost o idee bună să nu îi spun lui Harris, l-aș fi tulburat foarte tare.

— Îţi mai aduci aminte când ţi-am spus că o să se schimbe roata şi eu voi fi cel care îţi cerşeşte sex? şopti, aplecându-se la urechea mea.

Mi-am muşcat buza, aprobând din cap.

— A venit timpul. Îmi muşcă lobul şi am înghiţit în sec, aducându-mi aminte de momentele în care mă rugam eu de el şi credeam că nu mă vrea.

— Acum nu mai am nimic care să mă reţină şi o să te mănânc cu totul în fiecare zi şi noapte, ori de câte ori am ocazia. Coborî pe gâtul meu şi simţeam întăritura care intra între picioarele mele.

— Iubitule, mă încântă ideea… dar totuşi, ce o să facem azi, toată ziua?

Se ridică de pe gâtul meu, cu o privire supărată.

— Eu îţi spun că o să te mănânc cu totul şi tu mă întrebi ce o să facem? Îşi miji ochii şi am izbucnit în râs.

Harris a coborât din nou să mă sărute, dar stomacul meu avea altă idee. Adevărul este că de când sunt cu Harris, apetitul meu e din ce în ce mai mare, şi asta nu e bine. Noroc că tot el se ocupă şi de programul meu de slăbit şi de ars calorii.

— Hmm, cuiva îi e foame? mormăi Harris peste buzele mele, mângâindu-mi abdomenul.

— Rău! am făcut eu, cu ochii mari.

— Ţi-e foame de mine? rânji şi am început să râd.

— Mie da, dar stomacul meu cred că are alte preferinţe.

— Atunci hai să te săturam pe tine şi după ne ocupăm şi de stomac. Înainte să îmi spun părerea despre ideea asta, am fost azvârlită deasupra lui şi hrănită imediat cu dorinţa lui pentru corpul meu.

Am coborât puţin ameţită la parter şi poate nu mai sunt virgină de ceva vreme, dar obsesia imposibil de săturat a iubitului meu o să mă crăcăneze în curând. M-a bufnit râsul la propriile aiureli şi am ignorat cerinţa lui Harris să urc înapoi la el şi să facem duş. *Nici nu mă gândesc, demon nebun şi nesătul*, am mormăit în mintea mea, trăgându-mi firele de păr de pe faţă. Toată coama mea arată ca o adevărată căpiţă încâlcită.

Am intrat în bucătărie şi am zâmbit imediat, realizând cât de luminată este. Fusesem şi noaptea trecută aici, dar prin întuneric nu văzusem mare lucru. În mijloc se afla o masă de mărime medie, pătrată, acoperită cu un material alb. Gresia şi faianţa erau albe, la fel şi cele două dulapuri de pe pereţi, plus suportul de lângă aragaz. E cea mai albă bucătărie pe care am văzut-o, simplă, dar extrem de frumoasă. Mă imaginam deja gătind aici.

Dar entuziasmul meu a dispărut imediat când am deschis frigiderul aşezat într-un colţ. Nici nu era băgat în priză, şi stomacul meu a început să plângă când a văzut cât de gol e.

— Harriiiiiiis! am ţipat, închizându-l supărată.

În 0.2 secunde a fost jos cu ochii mari, aproape izbindu-se de uşă.

— Ce? Ochii lui speriaţi m-au făcut să râd.

— Avem mâncare în casă?

A respirat uşurat, aruncându-mi apoi o privire urâtă.

— Dacă mai ţipi ca din gură de şarpe, fără să fii în gură de şarpe, te leg de pat şi nu te mai dezleg o lună. Mă ameninţă, încruntându-se, şi veni lângă mine. Părul lui ciufulit m-a făcut să îmi muşc buza, degetele mele făcuseră un adevărat dezastru printre şuviţele alea întunecate, şi arată al naibii de sexy.

Harris verifică dulapurile şi frigiderul şi după 5 ani în care nimeni nu a locuit aici, era normal să nu găsim nimic comestibil în casa asta.

— Mi-e foame! m-am bosumflat, punându-mi mâinile în sân.

— Păi, dacă nu mi-ai fi făcut tricoul franjuri, m-aş fi dus să cumpăr ceva, dar aşa…

Normal că dă vina pe mine. Îi rup şi eu o dată hainele şi uite ce mi se reproşează.

— I-aţi blugii şi bluza mea şi şterge-o.

A izbucnit în râs.

— Vrei să mă sechestreze vânzătoarea?

Ridică din sprâncene.

Mi-am muşcat buza, nervoasă.

— Atunci facem foamea azi, mare pagubă. Am pufnit, întorcându-mă în living şi aruncându-mă pe unul din fotoliile albe şi prăfuite. Am strâmbat din nas, alungând cu mâna, firele de praf.

— Trebuie să facem curăţenie. Am concluzionat spre Harris.

Mi-a prins mâna şi m-a tras de pe fotoliu, apoi s-a aruncat în locul meu şi m-a tras peste el.

— Hmm! Asta mi-a dat de înţeles că numai poftă de curăţenie nu avea.

Am clătinat amuzată din cap şi mi-am învârtit privirea prin jur. Ferestrele aveau şi ele nevoie serioasă de curăţare, la fel şi perdelele. Erau două foarte mari pe peretele din faţă şi cel din dreapta livingului. Am observat din nou, copacul din curte, m-am aplecat pentru al vedea mai bine şi am zâmbit automat când mi-am dat seama că era o căsuţă în el.

— Ai o casă în copac?

Harris îşi îndreptă privirea în direcţia mea şi se încruntă, observând mica structură învechită de timp. Zâmbi, parcă aducându-şi aminte de ea.

— Da, am multe amintiri amuzante în chestia aia. Odată eu şi Chris ne-am ascuns acolo după şedinţa cu părinţii. Chicoti şi am început să râd.

— Ce aţi făcut?

— Nu îmi amintesc, a trecut atât de mult timp de atunci. Rosti visător şi mi-am muşcat buza, privind pe fereastră. Asta mi-a amintit brusc de ceva, Harris şi Chris fuseseră vecini înainte, asta înseamnă că acum el locuieşte chiar lângă noi. Am zâmbit discret la acest gând. Cel puţin nu suntem departe de chiar toţi prietenii noştri.

— Poate că tu şi Chris o să refaceți prietenia acum.

Harris mă privi curios.

— Aaaa, da. Suntem vecini din nou. Aproape râse. Şi tu poate te împrieteneşti cu Victoria.

L-am privit uimită.

— Şi ea locuieşte în cartierul ăsta?

Harris îmi făcu semn cu capul spre partea stângă.

— Vecina de pe stânga. Chris e pe dreapta, noi suntem între ei.

Am deschis gura, surprinsă, apoi am început să râd.

— A fost şi ea prietena voastră în copilărie?

— Nu tocmai. Era foarte distantă, niciodată nu ieşea din casă. Îmi aduc aminte că mă speria atunci, se strâmbă confuz şi am izbucnit în râs. Dar Chris era topit după ea chiar înainte să vin eu aici. De multe ori dormea la mine ca să se uite spre camera ei.

Mi-am mijit ochii.

— Camera ta are viziune spre a ei?

Harris râse.

— O viziune perfectă. Geloasă? Mârâi, muşcându-mi porţiunea de piele dintre sâni şi uitându-se pervers în ochii mei.

Mi-am molfăit limba în gură.

— Ziceai că ţi-e frică de ea.

— Asta nu însemnă că nu pot s-o admir. Te sperie filmele de groază, nu? Dar tot printre preferatele tale sunt.

Îmi mângâia coapsele lasciv şi mi-au luat urechile foc.

— Atunci la noapte o să vizionezi singur spre camera ei. Am spus arţăgoasă, ridicându-mă din braţele lui.

A izbucnit în râs.

— Geloasa mea, râse trăgându-mă înapoi în poala lui, dar tot îmbufnată am rămas, dându-i cu pumnii în piept.

— Camera mea are viziune spre stradă, iubito, baia are spre camera lui Victoria. Multe nopţi l-am cărat pe Chris adormit de pe toaletă.

Am stat câteva secunde, încercând să îmi aduc aminte de camera lui şi, într-adevăr, zărisem luminile de pe stradă noaptea trecută şi casa de peste drum, nu cea de lângă noi. Am respirat uşurată şi am început şi eu să râd.

— Stătea în baie să se uite la ea?

— Cocoţat pe cadă cu binoclul.

Am râs şi mai tare.

— Atunci trebuie să facem ceva cu ei, nu pot să cred că o place de atât de mult timp, locuiesc la o aruncătură de băţ unul de altul şi încă nu sunt împreună.

— Asta pentru că ea probabil habar nu are de ce simte Chris pentru ea. Nu cred că i-a spus vreodată, plus că e foarte distantă şi probabil nu simte nimic pentru el.

— O fată ştie când un băiat o place. Am cugetat, încercând să îmi amintesc comportamentul Victoriei. E distantă, dar nu imposibil de atins.

— Serios?! Tu ai ştiut? mormăi urcându-şi buzele pe gâtul meu.

— Un băiat normal. Nu un demon nebun, cu minte bolnavă. M-am corectat, încruntându-mă şi a izbucnit în râs, aproape muşcându-mi pielea gâtului.

— Noi suntem mai greu de ghicit, huh?

Am aprobat exagerat din cap, făcându-l în continuare să râdă.

— Voiai un băiat normal, iubito? şopti pe gâtul meu. Înapoi la perversităţi.

Am înghiţit în sec.

— Un băiat normal nu mi-ar fi luat virginitatea într-o baie de sânge. Nu ar fi nevoit să mă înveţe să folosesc o armă ca să mă apăr. Nu mi-ar tatua un marcaj pe gât ca să le demonstreze tuturor că sunt a lui. Concluzia: un băiat normal ar fi plictisitor.

L-am simţit respirând uşurat şi am chicotit. Probabil concepuse altfel afirmaţia mea la început.

— Încă mai vrei tatuajul ăla?

— Da! Am răspuns hotărâtă. A oftat pe gâtul meu.

— Te-ai mai gândit cum o să arate?

— Aham!

— Cum? am întrebat repede.

— O să găseşti răspunsul în tot ce ţi-am spus până acum. Zâmbi şi m-am încruntat derutată.

— Harris, umplu un roman cu tot ce mi-ai spus până acum, de unde să îmi dau eu seama ce ai tu de gând să îmi faci?

Râse.

— Trebuie să ştii unde să cauţi. Îmi făcu cu ochiul şi am oftat.

— Un fluture? am presupus.

— Hmm, pentru început. Rânji şi gropiţele alea şirete mă enervau acum.

— Dar dacă îmi faci un fluture, nimeni nu va şti că e făcut de tine, doar dacă le spun eu. Nu e ca şi cum m-aş plimba cu numele tău pe gât, aşa cum faci tu. M-am îmbufnat.

El continua să râdă de mine.

— Ştiu! Am ţâşnit entuziasmată. Dacă mi-ai scrie Harris, între două aripi de demon?

— Prea mult, prea macabru şi ar fi prea mare pentru tine. Mi-am dat ochii peste cap, chiar mă încânta ideea asta. Şi credeam că vrei tatuajul meu. Celebrul S. Ridică obraznic din sprânceană şi am oftat înfrântă, dacă nu vrea să îmi spună, nu o va face indiferent cât m-aş ruga eu de el. Mai mult intru în ceaţă.

— O să îmi faci şi S-ul şi un fluture? Am întrebat totuşi curioasă.

— Pentru început. Îmi oferi din nou acelaşi răspuns rânjit şi am oftat nervoasă.

— Un fluture care stă pe un S?

Râse ridicând din sprâncene ca pe o posibilitate.

— Bine, mă dau bătută. Am ridicat palmele şi aprobă din cap, începând să râdă.

— Bine faci.

Mi-am dat ochii peste cap.

Mă trase rânjind spre buzele sale şi îmi astupă gura cum ştie el mai bine.

Mi-am înnodat degetele în părul lui şi l-am tras spre mine. Mi-a cuprins şoldurile şi m-a ridicat pe abdomenul lui. În curând o să uit cum e să ai haine pe tine din cauza lui Harris, care e la fel de dezbrăcat ca şi mine.

— Am o idee! Ţâşni sub buzele mele, aproape trântindu-mă jos.

— Hai în casa din copac. Rânji deja trăgându-mă sus. Am icnit speriată, prinzându-mă de gâtul lui.

— Ce Dumnezeu să căutăm în casa din copac?

— Să îi facem şi ei inaugurarea pe care a primit-o camera mea.

M-am uitat speriată la el.

— Vrei să facem sex în casa din copac? am întrebat dintr-o suflare.

Aprobă din cap ca un cățel, adică repede și extaziat.

— Pare încă destul de rezistentă, își lungi gâtul spre fereastră.

— Who, nu mă urc cu tine acolo. M-am cutremurat terifiată, prin minte trecându-mi imagini cu membre si oase rupte.

— Haide, nu fii lașă.

Mi-am mijit ochii, pentru că îi cunosc foarte bine tactica.

— Vrei să băgăm vecinii în sperieți?

— Cui dracu' îi pasă de vecini? bălmăji trăgându-mă spre buzele lui și încercând deja să se ridice cu mine de jos. Doar nu are de gând să mă scoată așa afară? Tot ce am pe mine e pielea zgribulită de frică.

Dar nu am apucat să îmi fac prea multe griji de asta pentru că soneria de la usa ne-a întrerupt. Am rămas paralizată peste buzele lui Harris.

— Nu mai bine mergem sus și ne facem de cap fără riscul de a cădea de la 10 metri înălțime? Am folosit cea mai ispititoare voce a mea, deci ar trebui să nu am mult de muncă.

El își mușcă buzele.

— Nu e atât de palpitant, dar scapi până consolidez căsuța aia.

Am început să râd când a fugit cu mine pe scări. Scap până atunci, deci acum nu mai zic nimic.

— Harris… vreau să văd şi restul casei, am bâiguit peste buzele lui lacome.

— Mhm! Îmi trase tricoul peste cap.

— Mi-e foame, am continuat pentru că oricât îmi place, nu am chef de altă partidă.

— Mhm! Îşi înfipse degetele în fermoarul blugilor mei, coborându-şi nasul pe gâtul meu. El era deja gol şi imediat am ajuns încolăcită în jurul lui şi, nu ştiu cum, aruncată în pat.

— Iar? M-am plâns înfrântă.

— Mhm!

Mi-am tras sufletul, respirând greu. Harris nu se odihnea, nu îşi trăgea suflul ca un om normal care oboseşte după o partidă nebună de sex, nu, el n-avea nicio treabă şi îşi ocupa timpul muşcându-mi mie gâtul.

— Aşa o să fie de acum înainte viaţa noastră, în casa asta?

— Mhm!

— Oh, mai termină cu mhm-urile astea. M-am enervat, lovindu-l în umăr. De un sfert de oră numai asta spune. A început să râdă.

— Acum începi să înţelegi de ce am vrut casa noastră, nu?

— Ca să sugi tu toată vlaga din mine ca un vampir în călduri. Of, mai lasă-mi gâtul în pace. M-am supărat, îndepărtându-l de pe mine, dar parcă reuşeam să fac asta.

Izbucni în râs.

— Sug tot din tine, nu doar vlaga, rânji drăceşte, revenind la ocupaţia lui, pe gâtul meu.

— Chiar îţi place aşa mult gâtul ăsta?

— Mhm!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Atunci nu vrei să îi faci tatuajul mai repede, ca să îţi placă şi mai mult?

Se ridică automat, mijindu-şi ochii.

— Ziceai că vrei să vezi restul casei?

Mi-am dat ochii iar peste cap. Fac asta cam des.

— Eşti bun la schimbat subiectul, am priceput. Dar ne-am înţeles în privinţa tatuajului şi să nu uiţi de antrenamente.

L-am muşcat zdravăn de gât şi l-am dat jos de pe mine, ridicându-mă din pat. În ritmul ăsta nu mai facem nimic azi.

M-am aplecat să îmi iau blugii, Harris a mârâit supărat şi m-a prins de mână, trăgându-mă iar în pat.

— Harris! l-am mustrat supărată când m-a tras peste el.

— Ce vrei să te învăţ?

— Nu e treaba mea. Ce crezi tu că e nevoie să îmi păzesc fundul.

S-a tensionat la vorbele astea.

— Dacă ai fii fată cuminte şi ai accepta bodyguarzii, nu ar mai trebui să te învăţ nimic.

M-am aplecat uşor spre el.

— Dar păcat că nu sunt deloc o fată cuminte. I-am făcut cu ochiul şi a început să râdă, clătinând din cap.

— OK, iubito, te-ai mutat cu mine aici şi ţi-am promis că o să te învăţ. Când găsim o zi liberă, începem.

— Dar totuşi mai aveam un pas important de făcut în toate condiţiile noastre. Mi-am strâns dinţii, speriată de gândul ăsta.

— Ce?

— Trebuie să îi spunem lui tata. Cred că a dat deja FBI-ul pe urmele mele.

Harris râse, apoi înghiţi în sec.

— Da! A făcut judo, jujitsu, karate, box, arte marţiale… ceva, când era mic?

Am început să râd.

— Din câte ştiu eu, nu, dar asta nu înseamnă că nu ştie să dea cu pumnul.

Harris aprobă din cap şi arăta de parcă îşi făcea o listă cu modalităţi de apărare în cap.

— Arme ştie să folosească?

— Are o puşcă de vânătoare.

Ochii i se măriră şi aproape ţâşni sub mine. Am izbucnit în râs.

— Glumeşti, nu?

— Deloc!

— Iubito, nu e amuzant. Vorbim probabil de singurul bărbat de pe pământ în faţa căruia nu pot să ripostez, trebuie doar să stau să încasez. Am râs şi mai tare, simţindu-mi lacrimile în ochi.

— Nu cred că e puşca lui, e la noi în casă de când mă ştiu. Probabil e moştenire de la bunicul, nu a fost niciodată la vânătoare. Am încercat să îl calmez.

— Dacă o are în casă, nu contează. Trebuie să o scoţi când mergem să vorbim cu el.

— Harris, tata nu e chiar aşa de rău. Am continuat să râd.

— Nu ştiu, eu cu siguranţă i-aş găuri capul ăluia care ar îndrăzni să îmi ia fata din casă. Spuse serios şi am înghiţit din cauza râsului.

Imaginea cu Harris ca tătic era de nepreţuit, dar imaginea mea ca mamă, pe lângă el, era de speriat.

— De asta vrei tu fată? Să faci pe gardianul la uşa ei?

— Eu şi alţi 10 angajaţi pe lângă mine. Niciun mascul infect nu o să se apropie de fetiţa mea. Ştiu eu ce fac şi ce gândesc băieţii.

— Cam ce faci tu acum?

— Exact! De asta îţi zic că tatăl tău nu o să stea pe gânduri dacă are şansa să îmi găurească ţeasta.

Am izbucnit din nou în râs.

Am luat din nou tricoul lui Harris, îmi place atât de mult încât nu am de gând să îl mai dau înapoi, oricum i l-am rupt, deci nu îl mai poate purta. Mi-am tras şi blugii scurţi pe mine şi deja începeam să urlu mintal după lenjerie.

— Dar acum eu cu ce mă îmbrac? se revoltă Harris.

Am început să râd şi am mers cu el spre dulap, sperând să găsesc ceva aici.

A urmat o serie de: Când dracu' am cumpărat tâmpenia asta?; Cine mi-a băgat hidoşenia asta în dulap?; Ăsta e Pikachu?; Aruncă asta pe foc.; Ce dracu' culoare e asta?;

Eram bătut în cap când eram mic.; Sigur Chris mi-a băgat tâmpenia asta în dulap.; Ce mama mă-sii, aveam stătură de spiriduş, frate?; Mama mă îmbrăca ca pe o prinţesă.; Ăsta e ROZ?! Băi, eram gay înainte?

Am aruncat şi ultimul tricou şi am expirat extenuată. Pe lângă faptul că mai toate tricourile îi erau mici şi îi treceau peste buric, pentru că acum arată ca un dinozaur la maturitate, nu îi plăcea nimic.

— Uite, i-al pe asta. Mi-am tras tricoul meu peste cap. Îi dădeam cu ceva în cap dacă o mai ţinea aşa.

— Nu, găsesc eu ceva. Bodogăni băgându-şi capul în dulap.

— Ai scormonit tot dulapul, eu am găsit şi altele care îmi plac, i-al tu pe ăsta.

— Nu, e rupt. Nu pot să ies aşa din casă.

Am început să urlu, regretând că îi rupsesem nenorocirea asta. M-am îmbrăcat la loc.

— Până aici. Eşti mai rău ca o adolescentă înainte de bal. Ce zici de asta? I-am arătat un tricou de un albastru foarte închis ce părea aproape negru, pe care scria OK.

— OK?! Nu e OK, e hidos. Mi-l luă din mână şi îl aruncă pe jos.

— Muiere fandosită ce eşti. Am bombănit scormonind în ultimul sertar şi când am văzut ceva negru, parcă am văzut speranţa spre salvare.

L-am scos repede, era un maiou. Un maiou simplu, negru şi cam lălâi.

— Ăsta e perfect. Am spus arătându-i-l şi cred că era destul de mare, dar cam scămoşat. Dă, Doamne, să nu observe asta.

— Cred că dormeam în ăsta când eram mic. Îşi strâmbă nasul, uitându-se la el şi mi-am plesnit o palmă peste faţă.

— Bine, fie. E negru şi fără caricaturi. Tot ce contează ca să nu creadă lumea că am înnebunit. Mi-l luă repede din mână şi îl trase peste cap. Nu era ca maiourile lui obişnuite, pe care le purta la petreceri, dar asta nu înseamnă că nu arată bine în el. Era larg şi îi lăsa o mare parte de zburătorul de pe piept la vedere, plus muşchii perfecţi şi mi-am lins buzele mulțumită de rezultat.

— Îmi venea ca o rochie înainte chestia asta. Se miră amuzat. Am început să râd şi l-am aranjat mai bine pe el. Avea exact lungimea necesară, şi în combinaţie cu blugii lui negri şi strâmţi, arată perfect. I-am aranjat puţin şi şuviţele răvăşite care erau încurcate serios de la

cât trăseseră mâinile mele de ele, şi l-am observat pe Harris stând cuminte şi privindu-mă zâmbind.

— Ce? M-am uitat la el nedumerită.

— Nu credeam vreodată că o să-mi placă atât de mult să fiu aranjat de o femeie. Nici pe mama nu o suportam când făcea asta.

Mi-am muşcat buza, chicotind.

— Poate pentru că e vorba de femeia pe care o simţi? Am ridicat din sprânceană şi a chicotit.

— Da! În sfârşit o femeie pe care o simt, cu adevărat.

Îmi trase mijlocul şi mă lipi imediat de buzele lui.

Am început să râd şi i-am aranjat lănţişorul la gât, în sfârşit era vizibil şi arăta superb la gâtul lui, dar am impresia că lui nu îi place asta. Mereu îl poartă ascuns. Am observat că pandantivul ajunge exact sub capul lui Harris Hawk. Şarpele şi uliul.

După ce şi-a încălţat şi veşnici bocanci negri, arăta deja ca un model de catwalk. Nu mă mai uit la felul în care arată barba cu ţinuta asta sau ajung să îl arunc eu iar în pat.

Eu am preferat să rămân iar desculţă, pentru că oricum mă murdărisem.

— Vreau să văd şi restul casei. Am spus entuziasmată, nemaiavând răbdare.

Harris chicoti.

— OK! Dar nu mai e mare lucru de văzut. Doar baia şi camera mamei, plus atelierul ei. A şi subsolul, unde e doar maşina de spălat şi sursa coşmarurilor mele pe la 10 ani. Râse şi am chicotit şi eu.

— Atelier?!

Harris zâmbi şi mă trase afară din cameră. Lângă camera lui era baia, a cărei mărime nu îl prea mulţumea. Era simplă, cu faianţă albă și veche.

— Spargem peretele care o desparte de camera mea şi o facem mai mare. Spuse Harris, învârtindu-şi privirea în jur şi m-am uitat la el perplexă.

— Ce? Şi atunci noi unde o să dormim?

Începu să râdă şi mă sărută pe frunte.

— Avem destul loc, iubito, acum pe primul plan e să aduc un Jacuzzi în locul ăsta. Nu am făcut dragoste cu tine într-o vână până acum. Cugetă ţuguindu-şi buzele şi mi-am clătinat capul. zâmbind, deşi ideea unui Jacuzzi îmi surâdea şi mie deja.

— Nu credeam că vrei să faci atâtea schimbări.

Spargerea unui perete şi renovarea unei noi băi nu e un lucru chiar aşa simplu.

— Tot ce avem nevoie. Camera mea oricum nu o să ne mai folosească şi deja mă apucă urticaria când văd încăperea aia. Nu pot să cred că am trăit acolo 4 ani. Se strâmbă şi am început să râd.

— Eşti sigur că vrei să distrugi toate… m-am oprit tematoare, neştiind cum să continui, dar s-a prins el.

Harris mă trase în braţele lui, zâmbind.

— Am spus că vreau un nou început, iubito, unul cu tine. Şi casa e importantă, locul ăsta păstrează amintirile, nu ce se află în ea.

Am zâmbit şi l-am sărutat uşor.

Harris m-a tras spre cealaltă uşă, care era singura pe partea stângă. Camera Samanthei era singura care mai rămăsese, şi probabil cea pe care Harris plănuia să o transforme în dormitorul nostru. M-am fâstâcit puţin la ideea asta, nu mă simţeam confortabil să fac toate chestiile pe care le făceam cu Harris în dormitorul mamei lui decedate.

Când am intrat am simţit un val de căldură cum mă înconjoară. Dacă spusesem asta despre restul încăperilor, acum într-adevăr puteam să

îmi susţin ideea. Camera asta părea mai locuită şi plină de viaţă decât casa unei întregi familii.

Predomina albul, era puţin mai mare decât a lui Harris sau poate mi se părea aşa, pentru că nu era la fel de aglomerată. Pereţii erau şi aici pictaţi, dar fin, cu mici ramuri de flori care se întindeau ca nişte crenguţe de piersic înflorite primăvara. Mici păsărele erau aşezate pe ele, în contrast cu lenjeria albă şi uşor înflorată de pe pat, arata extraordinar. Un dormitor în care să te simţi ca într-un mic colţişor de rai, sus pe un nor. Altceva nu se mai afla în cameră, decât un dulap asemănător cu al lui Harris, dar alb şi fără postere şi o micuţă masă de toaletă. Glastre goale erau aşezate în colţuri, din ele atârnând crengi uscate şi aproape dezintegrate de timp. Şi ceva care mi-a atras atenţia în mod deosebit: Un rând de scări din lemn lăcuit, în colţul camerei, care ducea spre o deschizătură în tavan. M-am uitat nedumerită la lucrul straniu, apoi l-am simţit pe Harris nemişcat, lângă mine. Mi-am pus mâna pe umărul lui şi s-a întors rapid spre mine, formând un zâmbet. L-am analizat cu atenţie şi părea un zâmbet real, nu forţat. Nu voiam să îl întreb dacă e OK. Când nu te simţi bine, să fi întrebat de asta e cel mai enervant

lucru. Deşi chiar îmi doream să ştiu cum se simte.

— Şi acum urmează partea interesantă. Zâmbi şi mă trase de mână. Am respirat uşurată că atitudinea lui rămăsese neschimbată de camera asta şi am observat că mă trăgea spre scări.

Le-am urcat alături de el, mai mult decât confuză, şi când am ajuns sus, am înţeles rostul balconului ciudat pe care l-am văzut seara trecută.

— Uau! Am exclamat uimită.

— Ăsta era un fel de atelier al mamei, îmi spuse Harris şi mi-am învârtit privirea prin jur, zâmbind cu gura căscată.

Camera era foarte mare, aproape triplă faţă de a lui Harris. Pe jos era parchet simplu de lemn şi pereţii erau albi şi fără urmă de desene. Picturile se aflau în zecile de tablouri atârnate pe ei. Acum ştiu de unde moşteneşte Harris talentul la desen.

În încăpere se aflau mai multe şevalete, un birou într-un colţ, pe care erau răvăşite mai multe foi şi obiectul de rezistenţă. Un pian.

Am mers fascinată spre el, era negru şi părea strălucitor chiar şi sub stratul de praf. Lângă acesta se mai afla un fel de suport, pe care erau

aşezate o chitară şi o vioară. Mi-am amintit că mama lui Harris era profesoară de arte, şi era pasionată de muzică şi de desen.

Harris şterse cu degetul praful de pe pian, lăsând o linie strălucitoare şi curată în urma lui.

— Nu şi-a cumpărat haine noi aproape un an ca să îşi permită asta. Era preferatul ei, cânta la el ore în şir. Era melomană.

Mi-am aşezat degetul pe una dintre clape, sunetul nu a ieşit prea bine, dar totuşi era fascinant.

— Nimeni nu l-a mai folosit de mult. Îmi explică Harris şi am aprobat din cap.

Partea interesantă a acestei încăperi era peretele format aproape trei sferturi din sticlă. Nu arată ca cel de la casa lui Mike, simplu şi fără nicio formă. Acesta avea o formă exterioară, dreptunghiulară, care ieşea în afară şi unei persoane care îi e teamă de înălţime nu i-ar fi prea bine aici, dar mie mi se pare extraordinar. Nu am mai văzut niciodată o asemenea construcţie. Spaţiul dreptunghiului din sticlă era suficient de mare pentru pian şi probabil pentru încă unul înghesuit lângă el. Mi-am imaginat cum ar fi să fac dragoste cu Harris în locul ăsta într-o noapte cu ploaie, sau cu artificii. Dacă nu

priveai spre podeaua de jos, aveai impresia că pluteşti în aer.

— Ăsta a fost lucrul care a convins-o să cumpere casa asta, chiar dacă era peste bugetul pe care şi-l propusese, a rămas fermecată de mansarda asta.

Am zâmbit, punându-mi capul pe umărul lui.

— E splendid, am şoptit privind prin sticlă şi realizând că doar casa noastră avea un asemenea aspect. Toate celelalte erau diferite între ele.

— E un cartier care inspiră mai mult stilul rural. Spuse Harris şi i-am dat dreptate.

Am ieşit din dreptunghiul de sticlă, pentru că altfel nu ştiam cum să îl numesc, nu arată tocmai ca un balcon, şi am observat pentru prima dată tavanul şi, nici acesta nu era tocmai un tavan. Era acoperişul. Grinzile de lemn, aranjate ordonat pentru a susţine restul construcţiei de lemn. Cu siguranţă nu era tot, mai degrabă partea din vârf, pe care mă imaginasem eu cocoţată noaptea trecută. La prima privire era un pod, dar un pod atât de superb, pentru care ai fi lăsat orice dormitor sofisticat şi te-ai fi mulţumit să te muţi aici doar cu o saltea. Nici nu aveam nevoie de televizor, nu cred că m-aş plictisi vreodată să mă uit prin geamul de sticlă, îmi imaginez ce privelişte

frumoasă trebuie să fie când ninge. Omul care a proiectat casa asta are tot respectul meu.

— Îţi place? mă întrebă Harris zâmbind, trăgându-mi şoldurile şi lipindu-mă de el.

— Îl ador! Am zâmbit învârtindu-mi capul în jur, neştiind unde să îmi opresc ochii.

— Mă bucur, zâmbi sărutându-mă pe creştet. Pentru că asta o să fie camera noastră.

M-am uitat la el uimită.

— Ce?

— O să amenajăm mansarda asta ca dormitorul nostru. Mereu am adorat locul ăsta, dar mama nu mă lăsa să dorm aici. Se strâmbă ofticat şi am început să râd. Stai să vezi cum arată când plouă, sau când ninge. Zâmbi şi am aprobat din cap, mă gândisem şi eu deja la asta.

— Harris, nu o să donezi toate astea, nu?

Privi pierdut în jur şi era exact cum am crezut eu.

— Tablourile le putem păstra şi instrumentele. Am propus, analizând una dintre picturi, înfăţişa o femeie învăluită într-un voal alb, în jurul unor flăcări albastre, şi îmi aducea aminte de Crăiasa Zăpezilor. Era superb.

— Poate doar pianul, şopti Harris, ştergând scaunul de praf şi aşezându-se pe el.

— Ştii să cânţi la el? am întrebat uimită.

— Nu cred că mai ştiu. Îşi trecu degetele peste clapele prăfuite şi se strâmbă din cauza sunetului neacordat.

Am zâmbit automat.

— Încearcă, l-am încurajat, aşezându-mă pe băncuța de piele, lângă el.

Harris îşi trecu limba peste buze, nesigur, şi şterse mai bine stratul de praf de pe clape.

— Nu ştiu, îmi amintesc vag un singur cântec.

— Cântă-l! I-am cerut, zâmbind.

Oftă stresat.

— Te rog! L-am implorat, aşezându-mi capul pe umărul lui.

Îmi zâmbi dulce şi mă sărută pe frunte.

— OK! Oftă din nou şi trase o gură mare de aer, masându-şi degetele.

Le aşează uşor pe clape şi formă câteva note uşoare, prinzând contur într-o melodie, dar sunetul era încă neclar. Harris mări viteza pe clape, apăsându-le din ce în ce mai rapid câteva minute bune şi cred că încerca să îl acordeze.

Melodia începea să sune din ce în ce mai bine şi degetele lungi ale lui Harris au devenit mai lejere, mişcându-se mai fin pe clapele prăfuite. Am expirat uimită, prinzând notele cântecului de leagăn pe care îl interpreta. Privea

pianul ca prin vis şi se contopise cu melodia. L-am privit fascinată, mă gândeam că mama lui l-a învăţat să cânte, dar era mai talentat decât am crezut.

Cântecul suna tot mai bine şi chiar dacă îmi era străin, notele mi se imprimau în memorie şi începeau să îmi pară cunoscute.

În momentul în care buzele lui Harris au început să se mişte, scoţând cuvinte uşoare şi line, am recunoscut melodia. Mi-o fredonase în prima noapte când a rămas la mine. Mi-aş fi dorit să fi fost mai atentă atunci când mi-a cântat.

Harris se avânta din ce în ce mai mult în cântec şi notele lui pluteau ca o aură mirifică în toată camera, purtându-mă deja într-o stare de vis. Mama îmi cânta multe cântece de leagăn când eram mică, dar acesta îmi era necunoscut şi, nu mă îndoiesc că fusese compus de Samantha.

"Închide ochii grei şi cazi uşor în braţele mele,

Aici eşti în siguranţă şi nimeni nu mi te va lua vreodată.

Eşti cadoul divin ce mi-a fost dăruit în iad,

Eşti raza mea de soare care străluceşte în cea mai întunecată zi,

Tu, îngeraşul meu, dormi lin la pieptul meu şi uită că există rău…"

Fredona Harris visător pe notele muzicii şi i-am prins braţul, aşezându-mi capul mai bine pe umărul lui. Harris lungi notele cu talentul unui maestru, făcându-mi deja pleoapele să devină grele, era genul de melodie care te-ar fi aruncat în lumea viselor chiar şi după trei doze de energizant.

După câteva minute bune, Harris se opri, trăgând o gură mare de aer, cu degetele încă blocate pe clape.

— Nu credeam că mi-l voi aminti atât de bine, parcă ieri l-aş fi cântat ultima dată, nu acum mai bine de 5 ani.

L-am sărutat pe obraz.

— Lucrurile importante nu le uităm niciodată.

Se uită la mine, zâmbind.

— Şi nu credeam că îl mai pot cânta fără să izbucnesc în plâns. Dar mă simt bine acum. Chiar dacă mi l-a compus mama când era mic, strofele se potrivesc ca eu să ţi le cânt ţie acum.

Am zâmbit.

— Atunci o să mi le cânţi în fiecare seară.

Aprobă din cap, zâmbind.

— Dar nu chiar în fiecare seară, mai am şi altă treabă cu tine înainte de culcare. Am început să râd şi am aprobat din cap.

— O să-l păstrăm, da? am sperat privind din nou spre pian.

Harris se gândi, apoi oftă şi zâmbi în semn de aprobare. Am ţopăit în scaun şi l-am sărutat pe obraz.

— Neah, m-ai sărutat destul pe obraz. Lipeşte buzele alea delicioase unde le e locul. Aproape mă certă şi am început să râd. I-am prins bărbia ţepoasă şi i-am tras buzele spre ale mele. A chicotit strivit de mine şi mi-a cuprins şoldurile, trăgându-mă în poala lui.

— Dacă nu era pianul mamei, aş fi avut câteva planuri cu tine urcată pe el, mormăi muşcându-mi buzele şi m-am uitat la el încruntată.

— Nu, nu! Ai şi aşa destule locuri în care să sugi vlaga din mine. Că tot veni vorba de asta, trebuie să dau jos casa aia din copac până nu o să cad eu odată cu ea. Am bodogănit uitându-mă după căsuţa care era acum la nivelul nostru, în dreapta balconului, sau dreptunghiului de sticlă.

Harris izbucni în râs.

— O s-o mai consolidez eu puţin. Înainte mă urcam acolo să mă uit la poze cu fete dezbrăcate şi să nu mă vadă mama, acum pot să duc eu acolo cea mai frumoasă fată dezbrăcată şi să fac ce vreau cu ea. Mormăi visător pe gâtul meu şi mi-am dat ochii peste cap.

— Deci erai pervers de mic. Am concluzionat, făcându-l să râdă.

— Aveam şi eu momentele mele, dar de multe ori îmi puneam mâinile la ochi şi treceam la benzi desenate, râse, molipsindu-mă şi pe mine. Acum aş face cu tine toate porcăriile din filmele porno şi nu m-aş sătura. Nu e minunată maturizarea? Îşi ridică privirea spre mine, zâmbind, şi am izbucnit iar în râs.

— Mirifică.

Am observat că, în partea cealaltă, opusă balconului, se mai afla o uşă. Mă întreb unde duce, dar Harris m-a tras afară.

— Mă duc să cumpăr ceva de mâncare şi să iau nişte haine de acasă. Vrei să vii cu mine? mă întrebă când am coborât la parter.

— Haine? Harris, doar nu o să te duci la mine acasă. Dacă te prinde tata, te tranşează.

Începu să râdă, căutându-şi cheile prin buzunare.

— Mi-au trecut gândurile sinucigaşe, iubito, stai liniştită. Dar mai ştii teancul ăla de haine pe care l-am găsit în dulapul tău acum câteva zile?

— Da... am răspuns nesigură. Probabil se referea la hainele de la mama.

— Păi, am un al şaselea simţ bestial şi am prezis că o să ajungem aici. Aşa că ţi le-am luat pe toate. Plus că aşa m-am asigurat că nu îţi trăsneşte vreo idee să le arunci. Unele dintre ele îmi plac al naibii de mult. Mă privi pe sub sprâncene şi mi-am molfăit buzele.

— Bine, fie. Dar te rog, spune-mi că ai luat nişte lenjerie. M-am plâns, frecându-mi coapsele între ele. Asta e adevărata mea problemă acum. De parcă nu mă inflama Harris destul, acum o mai făcea şi materialul dur al blugilor.

— La asta nu m-am gândit, dar cred că mai ai la mine din cei pe care ţi i-ai luat tu. Plus lenjeria cadou. Gândul la chiloţii ăia catifelaţi mă făcea să zâmbesc automat.

— Deci, vii cu mine?

M-am gândit câteva secunde. Dacă merg la garaj, dau ochii cu Nicky, care o să mă desfiinţeze pentru că am dispărut aşa. Neah, mai bine rămân aici în siguranţă.

— Nu, oricum trebuie să mă apuc de treabă aici. Cel puţin de stratul de praf trebuie să scăpăm şi să sortăm lucrurile pentru donaţie.

— Te ajut eu după ce ne întoarcem, nu trebuie să te apuci singură.

— E OK, am zâmbit, sărutându-l. Pot să încep şi singură, sunt destule de făcut.

— Bine, dar nici la cumpărături nu mă ajuţi? Acum părea speriat şi am început să râd.

— Tu du-te să iei hainele de acasă şi cam ce mai avem nevoie şi eu rămân aici şi fac lista de cumpărături, apoi mergem împreună. E bine?

— Perfect! Şi ce mai iau în afară de haine?

Of, Doamne!

— Prosoapele, periuţele de dinţi, portfardul meu cred că încă e la tine. Şi cam tot ce avem acolo, plus maşina de tatuaje. Am adăugat serioasă şi s-a albit la faţă. Acum cred că nu îşi dorea să mă fi întrebat ce mai ia.

— Sunt cam uituc, deci nu ştiu dacă o să le ţin minte pe toate.

— Ha, ha! Nu-i nimic. Te întorci după ele. I-am dat peste nas şi l-am dat afară pe uşă.

A început să râdă şi s-a întors să mă sărute.

— Să fii cuminte! Mă atenţionă cu veşnica lui replică, mi-am dat ochii peste cap. Mă muşcă de buză şi o zbughi spre maşină.

M-am întors înapoi în casă şi am tras o gură mare de aer. Îmi era teamă că fără Harris va fi diferită, nu mai era atât de plăcut, dar încă simţeam căldura din interiorul ei şi îi puteam spune deja; acasă.

Trebuie să mă apuc de împăturit hainele, toate erau perfecte pentru o donaţie copiilor sărmani. Am dat peste o pereche neagră de pantaloni scurţi de trening de-ai lui Harris, n-am stat pe gânduri şi m-am îmbrăcat imediat. Chiar dacă nu am chiloţi, mă simt mult mai bine şi îmi vin perfect. Probabil pe el acum nu l-ar încăpea nici până la coapse, deci să scormoneşti prin hainele de copil ale iubitului tău poate fi chiar profitabil, majoritatea tricourilor lui îmi vin perfect.

După ce am împachetat toate hainele, eram nehotărâtă dacă să le bag înapoi în dulap sau să le las afară, ar avea nevoie de o spălare. Chiar dacă nu erau murdare, timpul lăsase un miros neplăcut pe ele. În cele din urmă le-am băgat înapoi în dulap pentru că am nevoie de spaţiu.

Am privit calculatorul vechi al lui Harris, întrebându-mă dacă mai funcţionează. Am căutat priza şi după ce am căutat 5 minute butonul de pornire, l-am apăsat nesigură şi puţin

speriată că putea să explodeze la contactul cu electricitatea.

Spre surprinderea mea, unitatea nu era atât de zgomotoasă ca cea pe care o am eu, şi chiar dacă ecranului i-a luat câteva minute bune să se aprindă, eram aproape ofticată că jaful meu, care era clar mai performant, era mult mai prost decât ăsta. Tot prima generaţie e mai puternică şi rezistentă, şmecheriile sensibile care apar acum sunt de multe ori de unică folosinţă. Ca o maşină veche care are 60 ani în spate, dar o caroserie din fier adevărat şi gros care trece cu câteva zgârieturi printr-un accident, spre deosebire de cele apărute acum. Mă îndoiesc că aş mai deosebi capota de portbagaj la Roşcata mea dacă aş lipi-o în viteză de vreun pom. Sau dacă eu aş mai ieşi întreagă.

M-a bufnit râsul când am văzut imaginea de pe ecran: O Miss Tuning în costum de baie, aşezată lângă un Lamborghini. Se putea?!

M-am aşezat la birou, deja curioasă ce aveam să găsesc în computerul lui vechi. Cele pe care le are acum îmi e teamă să le folosesc, şi sunt mai mult ca sigură că imaginea lor de fundal e Ferrari-ul său pe un fond negru.

Au urmat minute de râs cu lacrimi. Tone de poze, cu maşini şi fete goale. Am scormonit şi

prin filmele lui şi am fost surprinsă să văd că le cunoşteam pe toate şi îmi plăceau majoritatea. Printre "Preferate" erau salvate "Stăpânul Inelelor" şi "Piraţii din Caraibe", am zâmbit automat, astea erau şi printre preferatele mele. Filme nemuritoare. Am continuat să îi cotrobăi prin teancul de jocuri, majoritatea cu maşini şi împuşcături, tipic unui puşti de 14 ani. "Counter Strike" la "Preferate". Normal. Acum a mutat jocul în realitate în adevăratul sens al cuvântului.

Tone de melodii, de acum câţiva ani, dar multe dintre ele îmi plăceau şi acum. Am fost surprinsă de volumul muzicii când l-am pornit, avea un sistem destul de puternic. Suficient să îţi determine vecinii să sune la poliţie dacă te prinde cheful de muzică la miezul-nopţii.

L-am dat la un volum acceptabil şi am început să scormonesc printre miile de melodii. Am pus un remix Manox bestial al melodiei Max K "What Love Can Do" şi m-am reapucat de treabă. Sper ca Harris să nu se supere că i-am umblat în vechiul calculator.

Am eliminat lenjeria de pe patul lui Harris şi la câte făcusem pe ea, deja nu mai putea fi donată fără o spălare serioasă.

Am mers la baie unde am găsit, în cele din urmă, un mop şi o găleată, dar nu eram prea convinsă de valabilitatea produselor de curăţat, aşa că m-am limitat la apă simplă pentru a elimina stratul de praf, trecând detergenţi pe lista de cumpărături care se scria în capul meu.

Muzica continua, oferindu-mi spor şi dese mişcări de dans cu mopul în mână pe melodiile preferate cândva de Harris. Şi la asta probabil gustul nu i s-a schimbat, erau genul de melodii pe care le ascultă şi acum. Am lustruit podele din toată casa, schimbând deseori apa murdară şi fâţâindu-mă pe o serie de melodii N-Dubz.

Am folosit un tricou vechi pe post de cârpă de praf şi am eliminat praful care se aşternuse pe fiecare obiect din casă. Un pămătuf obişnuit nu i-ar fi făcut faţă, ieşeam deseori afară să scutur tricoul, apoi am scos covoarele micuţe în curte.

Le-am împachetat pe toate şi, după ce scăpaseră de stratul de praf – care se aşternuse în mare parte în capul şi în nasul meu – arătau foarte bine şi le trebuia doar o spălare uşoară.

Am intrat şi în camera Samanthei şi am făcut acelaşi lucru, dar încă nu ştiam dacă să duc lenjeria ei jos, alături de celelalte lucruri pentru donat, sau să o aşez înapoi pe pat. Harris îmi spusese ce are de gând cu camera lui şi cu

mansarda de sus, dar nu spusese nimic de camera mamei lui, aşa că am curăţat praful, am scuturat aşternuturile şi am rearanjat totul la locul lui.

Am urcat înapoi la mansardă, locul ăsta mă fascina deja. Arată ca un salon de artă din podul unui castel. Poate mult mai luminat, dar la fel de frumos.

Nici aici nu eram sigură ce să fac, aşa că mi-am luat găleata şi mopul, numărând treptele pe care le coboram şi le urcam de zeci de ori. Erau 14, dar pentru că eu sunt deşteaptă, le limitam la 7. pentru că urcam două o dată. Am şters fiecare firicel de praf, făcând pianul de-a dreptul splendid. Am şters şi celelalte instrumente şi eram curioasă dacă Harris ştie să cânte la ele, dar mai curioasă eram ce demonii lui îi lua atât să se întoarcă? Plecase de mai bine de o oră.

M-am întors în camera lui Harris, nehotărâtă ce să fac cu posterele de pe pereţii lui.

Am sărit în sus, aproape ţipând, când două braţe s-au strâns în jurul meu şi m-au ridicat brusc. Mi-am calmat inima şi m-am întors spre Harris, care râdea de mine, dar nu îl auzeam din cauza muzicii. I-am dat un pumn în stomac şi am mers să dau muzica mai încet.

— Încerci cumva să mă omori? M-am uitat urât la el.

— Nu pot să cred că vechitura asta încă mai funcţionează. Râse, evitându-mi întrebarea şi uitându-se la computer.

— Şi chiar foarte bine. Ţi-a păstrat perfect toate plăcerile din copilărie. Am rânjit şi el ridică din sprânceană.

— Mi-ai găsit imaginile Playboy?

Mi-a picat falca. Mă aşteptam măcar să nege, afurisitul.

— Toată colecţia 2000-2008. Mi-am mijit ochii la el şi nu făcu nimic altceva decât să rânjească.

— Ce pot să spun, eram pofticios de mic.

Ei, până aici! Înainte să îi sar în cap, mi-a venit ideea sa îi copiez tactica. I-am zâmbit înapoi, neinteresată.

— Ştiu, iubire. La vârsta aia şi eu aveam aceleaşi lucruri prin calculator, dar partea masculină.

Aveam pe dracu'! Calculatorul meu era plin cu poze de prin filme, seriale şi cântăreţi, dar figura lui Harris era de nepreţuit.

— Ce face?! Se strâmbă devastat şi am ridicat din umeri, încă râzând.

— Glumeşti, nu?

Am clătinat din cap.

— Te uitai la poze cu bărbaţi dezbrăcaţi, la 12 ani?

— Trebuia să îmi ocup şi eu timpul cu ceva, nu? Îşi mări ochii, scos din sărite şi am început iar să râd, de fapt, nu mă oprisem deloc.

— Ohhh, să vezi ce ţi-l ocup eu ţie de acum încolo. Mă trase de pe scaun şi mă aruncă pe pat.

— Nu, nu! am ţipat râzând, încercând să îl dau jos de pe mine.

— Da, da! Mă corectă mârâind, înfigându-şi colţii în gâtul meu.

— Harris, trebuie să mergem la cumpărături, am gâfâit obosită deja.

— Cui îi trebuie mâncare? Tu eşti numai bună de halit. Am început din nou să râd, i-am prins faţa şi i-am tras-o spre buzele mele. L-am sărutat până l-am lăsat fără aer, apoi l-am prins de maiou şi l-am dat jos de pe mine.

— O să-ţi cad greu la stomac dacă mă mai haleşti mult pe mine. Hai la Supermarket. Mi-am aranjat tricoul, ţâfnoasă, şi am ieşit repede din cameră, lăsându-l pe Harris tolănit în pat, într-un hohot de râs.

Probabil vom avea nevoie de două maşini la câte cumpărături am făcut, pentru că era imposibil ca eu să nu văd ceva interesant pe absolut fiecare raft din magazin, toate spre disperarea lui Harris, care era mai pierdut şi neajutorat decât un orb într-un labirint. Nu cred că mai fusese la cumpărături de când mama lui îl lua după ea şi nici atunci nu îi plăcea mai mult. Îi plac cumpărăturile, dar atunci când cumpără ce îi place lui. Când a dat de părticica de tehnologie, a devenit brusc, mult mai interesat şi l-am scos de acolo până nu îi trecea prin cap să îmi înlocuiască laptopul. Deşi nu găsea mare lucru aici. Ne-am întors înapoi la ale noastre: detergenţi, ouă şi cartofi.

— Harris, donăm mâine şi frigiderul, nu? Eu zic că ajunge. Am spus în cele din urmă când el devenise din ce în ce mai lacom în raionul cu lactate.

— Astea sunt pentru seara asta. Bolborosi cu cinci cuti de iaurt în braţe şi una între dinţi.

— Vine cineva la noi? Avem coşul plin ca pentru o familie cu 10 persoane.

— Nu! Se încruntă, agitându-şi capul cu iaurtul între dinţi, în timp ce se chinuia să ia altul din raft. Era indecis între vişine, căpşune şi

caise. Aşa că, normal, a luat de toate, până i-au făcut cu ochiul şi fructele de pădure.

— Atunci, ajunge! I le-am luat din braţe şi le-am pus în coş, trăgându-l de mână.

A luat el coşul, iar eu încă nu eram mulţumită de detergenţii pe care îi alesesem, sau mai degrabă de cunoştinţele mele despre asta.

Dar problema tocmai acum vine: Raionul de dulciuri.

— Harris, m-am plâns când m-a prins de mână şi m-a tras acolo ca un copil mic, dar unul foarte puternic, care îşi ia mama pe sus dacă nu îi cumpără ce vrea el.

— Cu căpşune sau vişine? Ridică două ciocolate enorme, al căror nume nu îl puteam citi şi preţul lor ar fi plătit o cină întreagă.

— Alune, am strâmbat din nas, am luat altă ciocolată de pe raft şi am aruncat-o în coş.

Harris râse.

— OK! Dar în loc să le pună pe celelalte pe raft, le aruncă în coş. Doamne!

Trei feluri de sucuri, pungi de chipsuri, popcorn, jeleuri şi deja avem nevoie de alt coş.

— Harris, gata, te rog! M-am milogit, gândindu-mă speriată la silueta mea după asta.

— N-am mâncat demult din ăştia. Zâmbi, uitându-se la o pungă de biscuiţi acoperiţi cu nucă de cocos.

— OK, hai să luăm din ăştia şi gata. M-am milogit în continuare şi am observat o privire destul de insistentă asupra noastră, mai exact, asupra lui Harris. O femelă blondă, de 1.80 şi cu silueta de fotomodel îi arunca priviri ispititoare, nefiind deloc atentă la punga de fructe uscate pe care o ţinea în mână.

Am mustăcit nervoasă şi am mers lângă Harris, care era sută la sută concentrat pe o caserolă de îngheţată. Dacă paraşuta aia nu îşi ia ochii de pe el în două secunde, o să regrete asta.

1, 2. Până aici!

— Cum ai de gând să mănânci asta? i-am şoptit lui Harris senzual, dar destul încât să audă şi ea, iar el a prins imediat firul perversităţii.

— Hmm, nu ştiu, mă gândeam să o savurez direct de pe tine. Ce zici? Nici că putea să îmi dea un răspuns mai bun, iar el habar nu are ce fac eu de fapt.

— Ce aromă? M-am uitat pervers în ochii lui şi zâmbi obraznic.

— Care îţi place ţie mai mult şi unde o să mă laşi să ţi-o întind pe piele?

— Hmm, nu ştiu. Nu mă prea dau în vânt după vanilie deci, să zicem, pe gât. De fructe, pe abdomen şi de ciocolată, pe care o ador, te las să îţi foloseşti imaginaţia unde vrei tu. I-am şoptit, apropiindu-mă de buzele lui şi am observat-o pe blondă cu coada ochiului cum se întoarce la raftul ei şi aruncă punga în coş, la nimereală. Era la doi metri de noi, dar Harris nu o observase, era prea ocupat să mă privească uimit şi să înghită în sec în momentul ăsta. Aşa, prinţesă, teritoriul e ocupat.

Harris luă trei caserole mari de îngheţată cu ciocolată şi le azvârli în coş.

— Mi s-a făcut dintr-o dată o poftă de îngheţată. Se linse pe buze, privindu-mă obraznic şi am început să râd, prinzându-i marginea tricoului şi trăgându-l spre buzele mele. Da, normal că îşi schimbase maioul într-unul din obişnuitele lui tricouri. Blonda dispăruse deja.

Am mers spre casă, asigurându-mă că Harris merge drept în faţă şi nu mai vede ceva interesant şi dulce pe drum. Era ca unul din prinţişorii ăia răsfăţaţi, căruia nu îi place să muncească şi să cotrobăie printre raioane cu lucruri care le consideră nefolositoare, dar când

ajunge la ce îi place lui, noroc să îl mai scoţi de acolo.

Scose limba când se opri cu căruciorul la coadă.

— Cred şi eu că e greu având în vedere că ai luat dulciuri cât pentru o grădiniţă de copii.

Harris începu să râdă.

— Chiar şi aşa, îngheţata e a mea, toată. Am treabă cu ea. Îmi impuse cu degetul arătător ridicat spre faţa mea şi am început să râd.

Băiatul de la casă a început să ne scaneze cumpărăturile şi mă fâţâiam de pe un picior pe altul, văzând numărul dolarilor cum creşte. Mă întreb dacă va plăti cash sau cum cardul.

— Amice, dacă voiam să îmi scanezi şi iubita, îţi spuneam. I-aţi ochii de pe ea şi fă-ţi dracu' treaba mai repede până nu îţi lipesc faţa de scannerul ăla. Mârâi Harris lângă mine şi mi-am ridicat speriată privirea spre el. Îi aruncă săgeţi de foc prin privire băiatului de la casă. Acesta a mormăit un "îmi pare rău", apoi a început să îşi mişte mâinile ca două fulgere pe scanner. L-am privit încruntată pe Harris, care îşi frecă buzele nervos, neluându-şi ochii de pe bietul băiat. Oh, cred că faci mişto de mine! Am privit stânjenită în jur, acum restul clienţilor de la coadă se uitau curioşi la mine. Argh! Încă

port pantalonii şi tricoul lui, îmi trăsesem doar un sutien pe dedesubt, la insistenţele regelui Geloziei aici de faţă. Părul încă îmi era ciufulit şi prins într-o coadă amărâtă şi mă spălasem doar pe faţă şi pe dinţi. Nici un raton nu m-ar găsi atrăgătoare în momentul ăsta.

— 141 de dolari şi 18 cenţi. Spuse băiatul cu vocea rapidă şi uşor tremurândă, probabil băgat în sperieţi de brontozaurul cu privire ucigaşă din faţa lui. Am rămas perplexă. Ce Dumnezeu cumpărasem de atâţia bani?

Harris i-a întins un cardul, fără să pară impresionat de suma şi a aşezat pungile de cumpărături înapoi în coş. Apoi a tastat rapid un cod pe aparat şi poate nu le avea el cu astea, dar când se enervează, începe să se priceapă. Băiatul i-a întins cardul şi un bon al naibii de lung, retrăgându-şi mâna imediat când Harris i le-a luat, sau mai bine zis, i le-a smuls.

M-a prins de mână, împingând căruciorul spre ieşire.

— Ce naiba a fost asta? l-am întrebat nervoasă când am ajuns la maşina noastră.

— Dinţosul ăla mai avea puţin şi îţi lipea sânii de scanner să îi vadă mai bine şi tu mă întrebi ce a fost asta? Iubito, câteodată am impresia că nu îţi foloseşti deloc ochii.

Mi-am pus mâinile în sân, în timp ce el băga pungile în portbagaj.

— Care naibii sâni? Uită-te la mine. Am arătat spre mine, disperată. Credeam că nu o să fie atât de mulţi oameni în magazin, dar m-am cam înşelat.

Harris se ridică, privindu-mă cu atenţie.

— Mă uit. Şi tu ce crezi că văd?

— O ciufulită cu haine de băiat.

Începu să râdă, clătinând din cap.

— Nu! Văd cea mai sexy femeie din statul Washington şi clar dincolo de el. Faptul că eşti ciufulită te face şi mai sexy şi nu comentez cum arăţi în hainele mele. Vreau să le rup de pe tine chiar acum şi crede-mă că şi viermele ăla cu ecuson voia acelaşi lucru.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eu n-am văzut nimic şi, oricum, puteai să fii şi tu mai discret. Cum am fost eu cu blonda aia.

— Ce blondă?

Am mârâit, strângându-mi pumnii.

— Nu, normal ca tu nu ai văzut blonda de la raionul cu dulciuri care îşi imagina cum te unge cu ciocolată şi te linge din cap până în picioare.

— Ai vedenii?

Am luat căruciorul şi l-am împins de lângă maşină.

— Atunci amândoi avem.

— Sau, mai bine zis, amândoi vedem foarte bine şi suntem ai dracu' de geloşi. Mă corectă zâmbind şi am început să râd.

— Nu ai avut mai multă dreptate în toată viaţa ta. A râs şi el şi s-a lipit de buzele mele, băgându-mă în maşină.

Ce îmi place în micile noastre discuţii despre gelozie e că, de fiecare dată, ajungem să râdem unul de altul, apoi eu ajung aruncată în pat. Nu o să mă plâng de asta, putea să fie şi mai rău.

Se lăsase deja seara, aşa că am decis să ne ocupăm de restul lucrurilor pentru donat. Harris nu se aştepta să reuşim să curăţăm aproape toată casa de praf într-un timp atât de scurt, dar a început să se smiorcăie ca un copil mic când i-am dat mopul şi l-am trecut la lustruit podele cu detergentul pe care îl cumpărasem.

Nu a vrut să păstreze nimic din camera lui, a găsit câteva cutii şi a împachetat calculatorul – asta, bineînţeles, după ce a şters tot din el – şi televizorul din sufragerie. Patul şi biroul său au rămas la locul lor, dar asta pentru că nu voiam să ne cărăm cu ele prin casă. Mâine erau gata să

fie ridicate exact de la locul lor. La fel şi lucrurile mamei lui. Dar a oprit câteva din tablourile ei. Am aflat că ştie să cânte şi la chitară, dar nu îi prea plăcea şi, oricât am insistat, pe aia nu a vrut să o păstreze. Am lustruit pianul mai bine, abia aşteptându-mi următorul concert.

Acum, mansarda era aproape goală, portativele şi biroul Samanthei dispăruseră, mai rămăsese doar pianul şi câteva tablouri pe pereţi. Cel cu Crăiasa, unul cu un trandafir albastru, unul cu doi ochi verzi pictaţi splendid şi chiar dacă Harris susţinea că sunt ochii ei, sunt sigură că sunt ai lui. Şi unul cu un fluture superb imprimat într-un curcubeu.

Harris a mai păstrat parfumul ei şi o mică broşă argintie în formă de pasăre. Şi cam asta era singura ei bijuterie, nu avea nimic altceva, nu îi plăcea să poarte nici un fel de bijuterii. Era pură şi simplă ca o ploaie de vară.

Când am terminat era deja întuneric şi amândoi eram epuizaţi. Harris căuta o zi liberă, bună de mers din nou la cumpărături, şi de data asta aveam nevoie de cumpărături serioase, pentru că locuinţa noastră urma să rămână goală complet. Nu a vrut să păstreze nici un fel de aparatură sau mobilă. Deci avem de cumpărat de

la frigider, aragaz şi maşina de spălat, până la pat şi canapea sau ce mai are el în cap. Mă simt ca o femeie proaspăt măritată.

Şi că tot veni vorba de măritiş, socrul soţului meu devine un pericol din ce în ce mai mare. Mă sună încontinuu, dar deja nu mai am curaj să îi răspund şi i-am trimis zeci de mesaje în care îl rog să se calmeze şi i-am promis că mâine o să fiu acasă şi vom avea o discuţie lungă şi detaliată. Nu îmi pasă dacă lui Harris îi e cu adevărat frică de tata, am nevoie de el lângă mine acum, să îl înfrunt, pentru că mă înspăimântă reacţia lui când îi voi spune că mă mut de acasă. Dar ştiu că infractorul de lângă mine avea planul bine făcut în situaţia asta.

Întârzierea lui Harris fusese, se pare, cauzată de Nicky, care l-a interogat mai ceva ca un ofiţer de poliţie şi cred că l-a şi înjurat puţin.

E 9 seara şi stomacul meu urlă mai rău ca o locomotivă în gară. Mai ciugulisem câte ceva în timpul curăţeniei, dar acum am nevoie de mâncare serioasă.

La final sunt mulţumită de ce făcusem deocamdată în casă şi chiar dacă arată mai goală ca înainte, cu un morman mare de lucruri în sufragerie, începe din ce în ce mai mult să semene cu *acasă*.

Harris m-a trimis să fac un duş, să scap de praful care se aşternuse pe mine. Am observat că începeam să am nevoie de o nouă epilare. Cea cu ceară durează destul de mult, dar trecuseră deja câteva săptămâni, aşa că m-am mulţumit cu un aparat de ras pe care l-am tras rapid pe picioare şi l-a subraţ, păstrând neatins un anumit loc pe care îl specificase Harris. Am îmbrăcat o cămaşă de noapte, neagră şi de mătase care nu îmi acoperea nici jumătate de coapsă. Cadou de la mama. Dar dacă Harris s-a îndrăgostit atât de mult de hainele astea, îi arăt eu lui. Avea o dentală împletită deasupra sânilor şi bretelele erau la fel de rezistente şi groase ca firul dintr-o pânză de păianjen. Harris probabil le-ar putea tăia şi cu dinţii. Nu am simţit nicio diferenţă când am îmbrăcat-o, pentru că nu era mai grea ca o pană şi era atât de mătăsoasă şi rece pe corpul meu înfierbântat de apă caldă, încât mi-a făcut pielea de găină. Mi-am scos cantitatea de praf din păr şi l-am lăsat desprins şi ud. Am coborât la parter, fericită că acum pot sta desculţă fără probleme. Am simţit miros de cartofi prăjiţi şi am prins viteză pe scări imediat.

M-am oprit în pragul uşii şi m-am rezemat de el cu mâinile în sân, privindu-l pe Harris cum amestecă cartofii în tigaie. Era cu spatele la

mine şi avea un prosop de bucătărie pe umăr. Foamea de mâncare a dispărut fiind înlocuită de flămânzeala pentru el.

— Arșh! Tresări, agitându-şi mâna şi băgându-şi apoi degetul în gură.

Am chicotit şi m-a auzit, întorcându-se repede spre mine. A rămas blocat. Cu degetul în gură şi cu spatula în cealaltă mână, şi-a mărit ochii, făcând o adevărată demonstraţie din ce înseamnă scanarea unei persoane.

— Să nu ţi se ardă cartofii. Am zâmbit, rămânând în poziţia mea senzuală.

— Altceva mi se arde în momentul ăsta. Bălmăji, plimbându-şi ochii pe corpul meu şi am început să râd, mergând spre el. I-am luat spatula din mână şi am început să mestec în cartofii care începeau deja să se prindă de tigaie.

— Iubito, vrei să fii servită tu la cină în seara asta? rosti încă năucit. M-am uitat la el cu o privire amuzată.

— Adică?

— Adică mie mi-a pierit dracu' pofta de orice fel de mâncare şi vreau să te arunc în pat în momentul ăsta.

Am început să râd şi să îmi mişc picioarele, frecându-le uşor între ele. Nu o fac intenţionat. Nu, nu!

M-am întors spre el şi mi-am muşcat buza.

— Mai ai răbdare să ajungi până în pat?

Expiră şocat în faţa tonului meu pervers şi înghiţi zgomotos în sec.

— Te iubesc, femeie. Expiră brusc şi îmi înşfăcă şoldurile, ridicându-mă pe masa într-o fracţiune de secundă şi izbindu-se de buzele mele ca un vampir însetat de sânge.

— Parcă mă simţeai, am râs sufocată de buzele lui.

— Te iubesc, te simt, te mănânc, nici eu nu mai ştiu, bălmăji pierdut în ale lui şi am râs în continuare. Se infiltră între picioarele mele, ridicându-mi mătasea pe coapse şi a rămas din nou şocat când a văzut că nu port chiloţi. Mă obişnuisem să nu îi mai port în jurul lui.

Mă întinse pe masă, ridicându-se deasupra mea şi am început iar să râd. Gâtul meu începuse să arate ca o coală de hârtie pe care un copil mic şi-a făcut de cap cu vopsea violet.

— Harris, cartofii. Am râs, încercând să îl îndepărtez.

— Dă-i dracu'! mormăi, ridicându-mi cămaşa deasupra buricului şi am încercat să nu mă pierd în atingerile lui.

— Iubitule, poţi să faci asta după masă, până mâine-dimineaţă, dar, te rog, mi-e foame de

mor. M-am milogit şi s-a ridicat de pe gâtul meu, oftând.

— Până mâine-dimineaţă, clar?

Am aprobat din cap, zâmbind.

— Bine!

Se ridică bosumflat de pe mine, amestecând repede în cartofii care începeau să nu mai miroase atât de bine. Nu pot să cred că renunţ la sex cu el pentru mâncare. Bine, nu mâncasem toată ziua, dar îndurasem eu şi mai rele. Din cauza lui Harris încep şi eu să mă comport ca cel mai anormal om normal.

Am mai prăjit câteva bucăţi de pui şi am pregătit masa în timp ce Harris făcea şi el un duş şi probabil alesese asta ca să plece de lângă mine şi să nu fie tentat să mă urce iar cu fundul pe masă.

Ce pregătisem era clar genul de cină după care trebuie să alergi o săptămână ca să o dai jos. Dar eu am metoda mea de slăbire, se numeşte: Harris-nu-obosesc-şi-nu-mă-satur-niciodată-Stone.

Mi-am lins farfuria şi la fel a făcut şi el. Am expirat sătulă, întinzându-mă pe scaun şi Harris s-a ridicat imediat, luându-mi farfuria şi aruncând-o în chiuvetă. Le-a spălat cu viteza luminii iar eu mă uitam la el, neînţelegând cum

de reuşeşte să se mişte atât de repede, pentru că eu nu mă pot ridica nici de pe scaun. L-am analizat, zâmbind, e prima dată când îl văd în pantaloni scurţi. De trening, negri, care îi ajung deasupra genunchiului şi perechea lor, un maiou cu umerii laţi, pe care trona mândră o pumă albă. Arată mai mult decât perfect. Nu prea văd de obicei dacă hainele lui sunt de firmă, pentru că, în afară de negru mat, nu vezi nimic altceva pe ele, doar dacă le analizez etichetele. Dar la felul în care se joacă cu cardurile, mă îndoiesc că îşi cumpără hainele de prin rafturile înghesuite cu produse ieftine din mall.

Era şi el în picioarele goale şi asta era cu adevărat imaginea unui cuplu fericit, proaspăt mutat în casa lui şi cu toată viaţa înainte.

Harris şi-a şters mâinile şi m-a ridicat de pe scaun, aruncându-mă pe umărul lui ca pe un sac de cartofi. Am icnit, umflându-mi obrajii din cauza acţiunii lui. Risc să dau afară tot ce mâncasem.

— Harris! am ţipat, punându-mi mâna la gură şi încercând să îmi calmez stomacul.

— Ai o promisiune de care trebuie să te ţii. Şi începe acum, până mâine-dimineaţă. I-am auzit vocea în dreptul fundului meu şi am ţipat când şi-a înfipt dinţii în el.

— Doamne, din ce eşti făcut? Lasă-mă măcar să mi se aşeze şi mie mâncarea.

— Nu, nu! Nu avem nicio secundă de pierdut.

Am oftat exasperată, ridicându-mă pe umărul lui ca nimic să nu iasă afară.

— Te comporţi de parcă mâine ar fi sfârşitul lumii.

— Nu poţi şti niciodată. Trebuie să profiţi maximum de viaţă.

Mi-am dat ochii peste cap, deja îmi venea rău. Câte Dumnezeu trepte mai sunt în casa asta?

Când în sfârşit m-a pus jos, am tras o gură mare de aer, simţindu-mă ca întoarsă din spaţiu şi mai aveam puţin şi sărutam podeaua. Asta dacă nu rămâneam şocată de locul unde mă adusese Harris.

Suntem în mansardă, dar locul se schimbase faţă de cum îl lăsasem eu. Un cearşaf albastru era întins pe podea, multe dulciuri pe lângă el, un laptop, dar, cel mai important: maşina lui de tatuaje.

M-am întors spre el, surprinsă.

— Camera mea arată acum ca o adevărată ghenă şi nu cred că patul ăla mai rezistă o tură.

Aici e mult mai bine şi frumos, nu? Zâmbi şi am aprobat din cap, sărind la gâtul lui.

— O să-mi faci tatuajul? l-am întrebat nerăbdătoare.

Oftă uşor, dar aprobă din cap.

Am ţopăit de fericire şi l-am sărutat cât de dulce am putut eu.

— Vrei acum, sau...

— Acum! l-am întrerupt veselă.

— Bine, şi nu o să pot să mă mai ating de gâtul tău toată noaptea. Aproape plânse şi am început să râd.

Ne-am aşezat pe jos şi eu am împins dulciurile de lângă mine. Gata, nu mai vreau să văd mâncare în seara asta.

Am fost surprinsă să văd că, pe lângă maşină erau aşezate mai multe tuburi de diferite culori. Unul negru şi mai multe de diferite nuanţe de roşu, portocaliu, gri, albastru, maro, alb şi multe altele. M-am uitat la el, speriată.

— Harris, doar nu îmi tatuezi un curcubeu?

A izbucnit în râs.

— Tot ce e posibil.

Mi-am mijit ochii.

— Ai încredere în mine, iubito. Mi-ai spus să îţi tatuez ce simt pentru tine, asta o să fac. Îmi

prinse bărbia, uitându-se tandru la mine şi am înghiţit în sec, aprobând din cap.

— OK, prinde-ţi părul. Îmi întinse un elastic de păr şi l-am folosit să îmi prind un coc la baza cefei. Entuziasmului meu i s-a alăturat şi frica când am auzit zgomotul produs de cauciucul lovit pe încheietura lui Harris, când şi-a pus mănuşile chirurgicale.

Se uită la mine, oprindu-se.

— Iubito, pentru ultima dată: Eşti sută la sută sigură că vrei asta?

— Da! Am răspuns hotărâtă.

— OK! Vino aici! Mă trase în jos, pe aşternut, aşezându-mi capul în poala lui. Poziţia era mult mai comodă decât cea pe care o avusese el, dar sunt aşezată invers. Picioarele îmi erau întinse în spatele lui şi capul îmi stătea pe coapsa sa, astfel încât tatuajul să nu iasă cu susul în jos.

— Poţi să pui muzică? l-am întrebat când a scos un disc de vată.

— Sigur, iubito, ce vrei să asculţi?

M-am gândit câteva secunde.

— "Drunk On Love"!

Harris a zâmbit, întinzându-se spre laptop şi, în câteva secunde acordurile euforice ale

melodiei, însoţite de vocea Rihannei, au umplut camera. Ador melodia asta.

— Deci nu va fi niciun S? Am presupus puţin tristă când a început să îmi cureţe gâtul cu o substanţă mentolată.

— Nu va fi S-ul pe care îl ştii tu! Zâmbi şi am aprobat din cap, înţelegând deja că nu îmi va spune ce urmează să îmi tatueze.

— Fir-ar, te-am muşcat cam rău de gât. Se încruntă, iar eu am început să râd.

Fixă tubul negru în dispozitivul de tatuat şi bâzâitul care mi-a intrat în urechi când a pornit, mi-a făcut pielea de găină.

— Iubito, relaxează-te şi încearcă să nu te mişti, OK?

Am aprobat din cap şi Harris s-a aplecat să mă sărute. Mi-am închis ochii imediat după asta, încercând să mă pierd în muzică şi mi-am strâns dinţii, încercând să nu schiţez nimic când am simţit prima înţepătură. Apoi a doua, a treia, a patra…

Mi-am strâns ochii, respirând uşor printre buzele aproape închise. Ştiu că, în cele din urmă pielea avea să îmi paralizeze şi nu va mai fi aşa rău. Durerea era asemănătoare unei înţepături de albină, care se repeta la infinit. Ca un întreg roi care aşteaptă la o coadă interminabilă şi fiecare

îşi înfige acul în gâtul meu atunci când îi vine rândul.

M-am pierdut din ce în ce mai mult în melodie şi în şoaptele dulci şi calmante ale lui Harris, care a început să cânte şi el uşor în cele din urmă, deşi îi simţeam vocea tremurândă. Nu îi simt mâinile deloc, deşi ştiu că sunt pe gâtul meu. Simt doar înţepăturile interminabile, dar parcă sunt tatuată de o fantomă, pentru că nu simt nimic altceva în afară de asta. Ştiu că îmi prindea pielea între degete uneori, dar nu îi simţeam degetele, nici tamponul rece care se plimba deseori pe gâtul meu. Capul meu era întors uşor spre dreapta, tatuajul fiind creat pe partea stângă, chiar deasupra pulsului, în acelaşi loc ca al lui.

După ce am pierdut numărătoarea secundelor, am început să cad în euforie din ce în ce mai mult. Încă simţeam durerea, dar însoţită de paralizie şi oricât m-aş fi străduit, nu îmi aduceam aminte genul ăsta de durere. Îmi mai făcusem două tatuaje, unul mult mai mare decât ce îmi face Harris acum, dar nici nu îmi amintesc momentul ăla. Eram probabil atât de beată sau drogată încât sigur m-am uitat la ele speriată a doua zi. Bineînţeles, dacă am reuşit să îmi revin a doua zi.

Acum simt tot, fiecare înţepătură care îmi pătrunde în corp ca un şoc electric şi euforic. Îi simt lui respiraţia caldă care mi se lipea uşor de frunte. Îl simt pe el, pentru că ăsta e şi motivul acestui tatuaj: Să îl simt pe el chiar şi atunci când nu e lângă mine.

Mi-am adus aminte de prima noapte când a rămas la mine, felul în care ne ciondăneam şi ne întorceam fiecare vorbă într-un mod pervers. I-am spus că nu îmi va face niciodată tatuajul lui, iar el m-a ameninţat că mă va face să mi-l doresc singură. Uşor, tot ce îmi spunea Harris se adeverea, uneori am impresia că poate vedea viitorul şi ştie exact ce urmează să se întâmple, dar e doar el, care ştie să obţină întotdeauna ceea ce vrea. M-a vrut pe mine, şi m-a obţinut. Mai mult decât am crezut vreodată că voi ajunge să mă ofer cuiva.

Prin minte mi-au trecut toate etapele relaţiei noastre. Prima privire din curtea şcolii, înconjurată de nervi şi perversitate, dar dominată de electricitatea ciudată pe care sunt sigură că am simţit-o amândoi atunci, dar pe care nu o puteam înţelege, era unul dintre cele mai simple şi, în acelaşi timp, complicate sentimente din lume: Iubirea. Nu pot să spun că m-am îndrăgostit de Harris la prima privire,

pentru că nici nu ştiam ce e aia iubire atunci. Dar cu siguranţă am fost electrocutată de el la prima privire. Apoi au urmat scenele de orgoliu şi superioritate dintre noi, înconjurate mereu de cele dulci şi obraznice de perversitate. Momentul când s-a uitat prima dată în ochii mei, înainte să mă salveze de Joshua, când am căzut de pe piramidă şi i-am simţit braţele pentru prima dată în jurul meu, mica noastră ceartă de pe holul garajului, primul sărut în sala vestiarelor, când eram sigură că mă va plesni la cât de tare îl enervasem, prima noapte împreună, bebeluşul nostru de jucărie, prima cursă, noaptea albă când a început fantezia dintre noi şi trupurile noastre, tatuajul cu numele meu, prima petrecere sălbatică... şi urmările ei... Roşcata, secretele lui care ieşeau uşor la iveală, noaptea în care aproape am murit amândoi şi care a devenit şi cea mai frumoasă din viaţa mea – noaptea în care m-a făcut a lui şi eu m-am dăruit cu totul, protecţia lui exagerată, pericolul în care am intrat odată cu acceptarea relaţiei cu el, prima ceartă care aproape ne-a distrus pe amândoi, împăcarea dulce scăldată în stropi de ploaie, noua noastră casă şi acum tatuajul lui pentru mine, care avea să îmi ţină de cald ca o atingere fină pe gâtul meu, atunci când el nu va

fi lângă mine mereu, dar care totodată dovedeşte că eu sunt a lui şi voi rămâne a lui pentru totdeauna. Toate astea şi multe altele sunt imprimate în memoria mea ca un jurnal mintal pe care nu îl voi uita niciodată şi continui să îl scriu în fiecare zi.

Nu ştiu dacă trecuse o oră sau mai mult, încep să simt înţepăturile din ce în ce mai puţin şi jumătate din porţiunea gâtului îmi era paralizată. Îmi simt pielea umflată şi inflamată, acul parcă devenise tot mai fierbinte până a ajuns să mă ardă în loc să mă înţepe. Harris lua scurte pauze în care probabil schimba tubul de vopsea, dar eu nu îmi deschideam ochii să mă uit. Eram paralizată şi corpul îmi înţepenise. Încercam să stau cât mai cuminte şi să mă depărtez de durere cât mai mult posibil, gândindu-mă la momentele noastre şi ascultând melodia care se repeta la infinit.

Aveam perioade în care nici nu mai respiram, Harris mă întreba deseori dacă sunt bine, probabil speriat de înţepeneala mea, mimam un da uşor pe buze şi îmi răspundea cu un sărut fin peste ele, simţeam buzele lui extrem de fierbinţi.

L-am simţit respirând uşurat, de parcă nici el nu respirase până acum şi mi-am dat seama când

a aşezat obiectele pe pat, şi-a scos mănuşile şi şi-a aşezat palmele transpirate şi fierbinţi pe obrajii mei. M-a sărutat mai apăsat de data asta şi mi-a şoptit:

— E gata, iubito!

Am deschis ochii automat, desprinzându-mă din lumea mea din vis şi revenind la realitate. Faţa lui zâmbitoare era deasupra mea şi am zâmbit şi eu.

— Ai fost cea mai cuminte persoana pe care am tatuat-o vreodată. Chicoti şi m-am ridicat din poala lui, puţin ameţită pentru că stătusem nemişcată atât de mult timp.

Am râs uşor şi mi-am simţit pielea gâtului plesnind din cauza asta.

Mi-am dus din instinct mâna acolo, icnind. O simţeam umflată şi îngrozitor de fierbinte.

— Uşor, iubito, o să mai usture câteva ore, apoi o să îţi treacă. Mă linişti, luându-mi mâna de pe gât şi când m-am uitat la el, era roşu la faţă şi avea fruntea transpirată.

— Eşti bine?

Râse, ştergându-şi fruntea şi respirând iar adânc.

— Poate că tu ai fost cuminte, dar nu am avut atâtea emoţii în viaţa mea când am tatuat pe cineva. Îmi tremurau mâinile şi cred că am

simţit durerea fiecărei înţepături odată cu tine. Oftă şi am râs.

— Ţi-a ieşit cum ai vrut? Deşi ardeam de nerăbdare să îl văd, îmi era şi teamă.

Harris zâmbi, răspunzându-mi clar la întrebare.

— Mai perfect decât am vrut. Acum, totul ţine de cât îţi va plăcea ţie.

— Vreau să îl văd, am spus nemaiputând să aştept.

Harris zâmbi şi luă oglinda de lângă el, întinzând-o spre mine.

Am luat-o cu mâinile tremurânde şi am tras o gură mare de aer odată cu el. Acum era deznodământul. Mă simţeam ca o femeie desfigurată, scoasă dintr-o operaţie estetică grea, menită să îi aducă frumuseţea înapoi, şi cea mai chinuitoare parte e cea în care trebuie să se privească în oglindă, la final.

Am ridicat oglinda la nivelul feţei mele, dar nu m-am uitat în ea. Ochii mei erau fixaţi în ai lui Harris. Mi-a oferit un zâmbet dulce şi încurajator şi mi-am mutat uşor privirea spre reflexia mea. Sunt eu, simplă, chipul meu obişnuit şi neutru care acum străluceşte. Străluceşte din cauza minunii care îmi era aşternută pe gât.

Am respirat şocată şi mi-am dus mâna la gură. Mi-am întors puţin capul pentru a vedea tatuajul mai bine. Uitasem să respir. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. Ceva ce nu am mai văzut niciodată. Analizându-l, mi-am adus aminte de tot ce mi-a spus el până acum, toate declaraţiile pe care mi le-a făcut, tot ce a spus că însemn pentru el, era inscripţionat pe gâtul meu.

S-ul negru, care era aproape nedetectabil fiind întins foarte mult, dar păstrând forma literei, sau mai degrabă a corpului de fluture. S-ul era trunchiul fluturelui pe care îl am tatuat pe gât, şi adevărata minune stătea în aripile lui. Cele două aripi despărţite fiecare în două, pe câte o parte. Nu era un fluture normal, nu unul care să existe în realitate, pentru că una dintre aripile lui se întindea pe gâtul meu ca o flacără mică de foc, alta ca un un izvor minuscul de apă care mi se scurgea pe piele, una ca o mică porţiune de pământ, de parcă o rocă crescuse pe pielea mea şi cealaltă ca o adiere de vânt, albă, asemănătoare cu aburul pe care îl vezi ieşindu-ţi dens prinde buze, în timpul iernii. Foc, apă, pământ şi aer. Cele patru elemente.

L-am privit şocată, negăsindu-mi cuvintele şi lacrimile au vorbit în locul lor.

— Îţi place? mă întrebă Harris temător şi nerăbdător, iar eu am aprobat din cap.

— Atunci, de ce plângi? rosti trist, trăgându-mă în braţele lui.

— Pentru că e cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. Mulţumesc! Am suspinat din cauza lacrimile.

— Iubito, nu trebuie să îmi mulţumeşti pentru asta. Zâmbi şi îmi şterse lacrimile, trăgându-mă apoi spre buzele lui. L-am sărutat cu mai multă pasiune decât am făcut-o în toată viaţa mea, dintre toate posibilele mele idei despre tatuaj, nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

— Eu te simt! Şi acum mă simţi şi tu pe mine. Şopti peste buzele mele şi am aprobat din cap, sărutându-l.

Am privit din nou spre tatuaj şi am reuşit să zâmbesc de data asta. Pielea mea părea acoperită de cele patru elemente. Focul părea atât de real, despărţit în câteva ramificaţii încât mă făcea să îmi duc mâna pe piele, speriată că îmi arde. Apa arată ca un mini izvor răsfirat, care se scurge pe gâtul meu. Pământul mă făcea să îmi râcâi pielea, gândindu-mă dacă am căzut în noroi şi m-am murdărit. Dar era o pată frumoasă, de forma unei roci maronii şi crăpate în modele ca micile porţiuni de pământ în deşert. Şi aerul, nu

am nici cea mai mică idee cum a reuşit să îl facă, dar parcă am un norişor pe gât.

Focul era în stânga şi pământul în dreapta pe aripile de sus, iar apa în stânga şi aerul în dreapta pe cele de jos. Chiar dacă erau patru lucruri total diferite, forma lor era perfectă, simbolizând cel mai frumos fluture pe care l-am văzut vreodată. Tatuajul e aproximativ la fel de mare că jumătatea a trei degete de-ale mele, unite. E mult mai mic ca al lui Harris, dar sclipea pe gâtul meu ca o singură luminiţă într-un brad imens de Crăciun.

Am cele patru elemente, formând un fluture, ce îmi spusese că însemn eu pentru el. Cele patru elemente care îl ţin în viaţă şi fluturele care face o floare tristă să radieze. Toate alături de S-ul lui, litera care demonstra clar că sunt a lui, într-o formă diferită, cu o importanţă diferită, imprimând, pentru totdeauna, iubirea lui pentru mine.

7. FANTOMA

M-am schimbat în treningul de antrenament şi mi-am aruncat hainele în vestiar. Pentru prima dată de când sunt majoretă, pot să spun în sfârşit că am ajuns la timp, dar acum aş fi dat orice să fi întârziat, şi celelalte fete să fie deja în sală, oricum era aceeaşi linişte ca şi cum nu ar fi aici, pentru că orice sunet, respiraţie sau clipire, erau oprite pentru analiza minunii sacre care era aşezată pe gâtul meu ca o făptură mică, dar extrem de periculoasă. Am impresia că îi pot arde de-a binelea cu aripa de foc, sau să îi înec cu cea din apă, cel puţin expresiile lor indică sufocare. Credeam că lumea se va obişnui în cele din urmă, dar probabil au prea multe de examinat la tatuajul lui Harris ca să îşi ia ochii de pe el în câteva ore.

Kristen a fost aproape de un infarct, dar starea de somnolenţă pe care o avea a oprit-o să explodeze aşa cum trebuie. Candice s-a bucurat şi cred că ea e singura care înţelege semnificaţia

adevărată a tatuajului meu. Miky chiţăia şi sărea în jurul meu ca un copil mic pe lângă Moş Crăciun. Mă depăşeşte situaţia. Şi cum nu era de ajuns, am intrat şi într-o problemă cu echipa. La cât de atentă sunt eu de obicei, nu am realizat că, înainte eram 11 fete în echipă, şi cu plecarea lui Amber, rămăsesem 10, eu am înţeles greşit vorbele directoarei şi acum mă alesesem cu o roşcată vorbăreaţă şi o promisiune pe cap.

Deja sunt printre elevele preferate din liceu ale directoarei, aşa că m-a chemat din nou în biroul ei să se asigure că astăzi mă prezint la preselecţia băieţilor. Chiulul nostru de ieri părea să nu existe şi după ce i-am spus de situaţia cu domnişoara Talk şi avantajele unei echipe mai mari, m-am ales cu sarcina de a mai alege încă o fată şi un băiat în plus. Şi cum directoarea e o scumpete de ciocolată amăruie, m-a pus să aleg pe cine vreau eu.

Am doar două posibilităţi pe care mi le doresc: Violet, care a scuipat sucul când i-am propus şi m-a ameninţat că mă tunde în somn dacă o bag în echipă. Adevărul este că ea nu pare stilul majoretei nici 0,001%, aşa că mai am doar o posibilitate, una de stil 0,01% şi oarecum, mai uşor de manipulat.

— Ţi-ai pierdut minţile? Tatuajul ăla îţi afectează creierul sau ce ai? şuşoti Kristen stupefiată spre mine.

— Te rooog, nu am pe cine să aleg, şi din cauza lui Candice mai am nevoie de o fată. Te roooooog! M-am milogit de ea, afişând o moacă de căţeluş.

Se uită la mine cu o figură mirată şi speriată.

— Ia un paracetamol, fato, şi lasă-mă în pace.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te rog, Amber nu mai e în echipa şi acum eu sunt şefa. Ar putea fi chiar distractiv. Am încercat cu speranţă şi şi-a molfăit buza nesigură. Bine, sunt pe drumul cel bun.

— Nu ştiu!

Bun, mai am un as în mânecă.

— Încă primeşti apeluri străine cu conotaţie sexuală de la tipul ăla, nu? Am ridicat din sprâncene şi m-a privit speriată.

— De unde ştii?

Am început să râd.

— Uită-te la faţa ta! În cazul în care nu ai văzut vreun maraton de seriale noaptea trecută, ai avut un maraton de sex la telefon. Am continuat să râd şi a oftat învinsă. Ken o evitase

azi toată ziua, să nu îi vadă starea care e identică cu a ei şi să suspecteze ceva.

— Da, argh, jur că tipul ăla mă înnebuneşte. Vreau să termin odată cu chestia asta, dar noi ajungem din ce în ce mai departe. Vreau doar să aflu cine e şi să…

— Să pui în practică tot ce îţi şopteşte în difuzor? Am completat-o când se oprise gesticulând din mâini.

— Da! rosti într-un "da" disperat. Am început din nou să râd.

— Jur că poate să fie şi Jerald Lopez, la cât m-a ameţit băiatul ăsta, nu îmi pasă. Spuse serioasă şi mi-am scăpat caietul din mână de râs. Ne îndreptam spre ora de matematică. Jerald e un tocilar din cursul ăsta, cu aparat dentar, slab ca un model de anorexie masculină şi oricât de deştept ar fi, nu a reuşit să afle rezultatul care să îl scape de acnee sau de îndesatul cămăşii în pantaloni.

— Dacă ţi-aş spune că te pot ajuta să afli cine e? Mi-am ridicat colţurile buzelor şi Kristen m-a privit brusc, uimită.

Ne-am aşezat la locurile noastre, ea în banca din faţa mea, s-a întors spre mine imediat.

— Cum?

— Ty e genial în calculatoare, sunt sigură că poate să afle foarte uşor cine e misteriosul care te tot sună. Nu am de gând să îi spun lui Kristen că misteriosul ei apelant, care o excită la telefon, e tocmai băiatul după care e topită. Stric tot farmecul şi, după cum spusese şi Harris, ştiu că îi place să trăiască fantezia asta cu secrete.

— Poate să facă asta? ţopăi încântată.

— Cu siguranţă. Habar nu ai de ce în stare. Am asigurat-o zâmbind. Dar ca să fac asta, trebuie să intri în echipă.

Îşi plesni o palmă peste faţă.

— Manipulatoare nemernică ce eşti. Mă înjură mormăind şi am început să râd.

— Sau poţi continua să îţi provoci orgasme la telefon, singură şi transpirată în pat, în loc să îi simţi vorbele chiar pe pielea ta. Şi crede-mă, cu siguranţă nu e Jerald, având în vedere că încă are probleme cu felul în care îşi şterge nasul, sunt convinsă că nu a auzit de masturbare, sau ce alte fantezii erotice ţi-a mai spus zeul ăla misterios. I-am şoptit totul într-un ton obraznic, lăsând-o într-o mască de uimire, cu gura căscată.

— Te urăsc! Bine, intru!

Am zâmbit automat şi m-am repezit la gâtul ei, făcând-o să mormăie, dar şi să râdă. De fapt, nu am nici cea mai mică intenţie să o ajut să afle

cine e, dar sper ca în curând Ken să se sature de simulări la telefon şi să şi-o dorească pe Kristen în pat aşa cum şi-l doreşte ea. Şi ceva îmi spune că momentul ăla nu e departe, având în vedere că l-am auzit şoptindu-i lui Harris că fata asta îl înnebuneşte.

Mi-a ieşit trucul şi m-am făcut cu o echipă de 12 fete şi 6 băieţi. În total 18 persoane care îmi vor mânca sufletul până la sfârşitul liceului, pe care sunt nevoită să le învăţ mişcări de dans şi coregrafii pe care le voi crea tot eu. Grozav! Dar într-un mod ciudat, eram hotărâtă să fac lucrurile cum trebuie şi să scot din ei o echipă de vis, aşa cum se pare că nu a fost niciodată a lui Amber, care, apropo, nu îşi făcuse apariţia la şcoală. După spusele lui Harris, e scutită pe săptămâna asta. Reacţia mea a fost să nu îl cred, dar până şi directoarea mi-a confirmat, după ce a vorbit cu mama ei şi se pare că Amber a răcit. Da, a răcit de frică după tratamentul lui Carter şi i se umflase nasul ăla mare care intrase unde nu îi fierbe oala. Oricum, sunt mai mult decât uşurată să nu o am în preajma mea. Dar greul de-abia acum vine; am de ales băieţii.

Preselecţiile se ţin în sala de sport, fusesem aici de câteva ori în orele de sport care, pentru noi, însemnau, în mare parte, repetiţii la

majorete. O sală enormă, cu frânghii agăţate în tavan, coşuri de baschet, tribune şi cam tot ce are nevoie o sală de sport de primă clasă.

Am intrat prima şi imediat s-a făcut linişte. Am fost uimită să văd câţi băieţi erau aici, peste douăzeci. Oh, Doamne!

Restul fetelor au venit şi ele după mine, în mijlocul sălii era o masă lungă, la care urma să stăm noi şi să fim impresionate. Nu ştiu cum scăpasem de Harris, dar după milogeală şi promisiuni că nu o să fiu atinsă nici măcar pe un deget, am ieşit cu o ameninţare de legare de pat şi am scăpat de o belea în plus.

Ne-am aşezat toate la masă, locul meu fiind în mijloc, deşi nu îl alesesem eu. Aveam o coală albă şi un pix în dreptul meu, unde probabil trebuia să îmi notez performanţele băieţilor. Am tras o gură mare de aer. Să-i dăm drumul.

— OK, toţi v-aţi prezentat aici pentru preselecţia din echipa majoretelor. Vreau să vă anunţ că prezenţa voastră în echipă va fi doar în competiţii, care, apropo, sunt pe aproape. La meciuri va rămâne în continuare doar echipa de fete. După ce am spus asta, majoritatea dintre ei au răsuflat uşuraţi. Mi-am continuat discursul, serioasă.

— Doar șase dintre voi vor fi aleşi, am căzut de acord cu doamna director pentru încă un băiat în plus. Dar înainte de toate, vreau să ştiu dacă vă asumaţi responsabilitatea complet pentru ce veţi face de acum încolo dacă intraţi în echipă. Coregrafiile nu vor fi tocmai uşoare şi vom avea nevoie de multe ore de muncă. O să vă testez pe fiecare dintre voi să văd cât de puternici sunteţi, asta e pe primul plan în datoria voastră. Toţi au aprobat din cap şi dintr-o privire rapidă, cam jumătate păreau capabili să arunce o fată în aer fără probleme, restul nu prea. I-am zâmbit lui Chris care nu înţelegea ce caută aici. Până la urmă eu tot cinci băieţi trebuie să aleg, pentru că el va intra în echipă chiar dacă nu ştie să stea nici într-un picior.

— Aveţi întrebări înainte să începem?

Un val de "nu" şi câteva dezaprobări din cap.

— OK, vreau să veniţi câte unul în faţă, să îmi aduceţi CD-ul cu melodia pe care aţi ales-o, îmi spuneţi numele vostru şi ce fel de experienţă aveţi în dans. După asta s-a lăsat linişte în sală şi băieţii au format un grup.

Am auzit-o pe Miky şoptindu-mi "dictatoare" în glumă şi am chicotit.

Primul dintre băieţi era un tip extrem de înalt, de aproximativ 1.95, foarte slab, care s-ar fi diferenţiat în echipă ca Legolas în familia lui Gimli. În afară de felul în care dansează şi puterea lor, mă interesează şi felul în care arată în echipă.

Băiatul îmi aduse un CD, pe care l-am băgat în minicasetofonul de pe masă şi am aşteptat să se prezinte.

— Mă numesc Thomas Murray, am făcut breakdance 10 ani, şi încă mai fac – zâmbi timid şi i-am întors zâmbetul. Am impresia că era jenat, doar va dansa în faţa a 10 fete. Nu era nevoie încă de prezenţa lui Kristen şi Candice.

I-am notat numele pe foaie, urmând apoi să îi notez performanţele.

— Eşti pregătit? L-am întrebat. Aprobă din cap, frecându-şi palmele şi relaxându-şi gâtul.

Am apăsat pe play, şi toată sala s-a umplut de un mixaj al melodiilor lui Justin Timberlake.

Am făcut ochii mari, începând să clipesc rapid, când Thomas a început să se învârtească pe podea de parcă era conectat la 380 W. Se învârtea în cap şi revenea pe picioare într-o fracţiune de secundă, am auzit unele fete fluierând apreciativ şi, într-adevăr, era de

apreciat ce făcea, dar încă nu eram sigură dacă e potrivit pentru ce avem noi aici.

— Poţi să faci câteva mişcări de gimnastică, nişte salturi, ceva? Am propus când melodia s-a oprit şi a respirat uşurat.

A zâmbit şi cât ai clipi, a traversat jumătate de sală, rotindu-se ca unul din acele arcuri care coboară pe scări.

— OK, impresionant. Am aplaudat scurt şi a făcut o plecăciune amuzantă drept mulţumire.

Fetele din jurul meu au început să chicotească, cred că erau deja fermecate de el.

— Mai ai doar un singur test.

Aprobă din cap în semn că e gata.

— Miky, Dakota. M-am întors spre cele două fete care erau de-o parte şi de alta a mea.

Au zâmbit, înţelegând imediat despre ce e vorba şi s-au ridicat, mergând spre el.

— Încearcă s-o ridici pe Miky prima dată. I-am propus şi imediat s-a aplecat şi a ridicat-o pe roşcată pe umărul lui, făcând-o să icnească speriată. OK, deci e slab, dar puternic, însă oricum, Miky e la fel de grea ca un copil de 10 ani.

— Şi Dakota! Am ridicat din sprâncene şi şi-a muşcat buza, aplecându-se.

— Stai, nu le lua pe umeri pe amândouă, nu vreau să ajungi la spital după asta. Am auzit un val de râs în rândul băieţilor. Doar ridică-le în braţe. I-am clarificat şi l-am observând respirând uşurat. Punându-şi braţele sub coapsele lor, le-a ridicat destul de uşor, cam scrâşnea din dinţi în semn că nu putea rezista mult aşa. Miky începu să se agite, gesticulând din mâini şi Thomas îi aruncă o privire disperată.

— OK, pune-le jos. L-am eliberat de chin şi am început să râd când el oftă uşurat.

— Mulţumesc, Thomas. I-am zâmbit în semn că a terminat. A aprobat din cap, zâmbind, şi s-a întors la ceilalţi băieţi, bătând palma cu ei.

Thomas Murray – 9,50.

Am o problemă cu înălţimea lui, dar deja am câteva idei cu mişcările lui de breakdance. Oricum, urma să îi bag pe toţi la sală după asta şi puterea lui urmează să fie îmbunătăţită.

— Îmi place de Tommy. Chiţăi Miky când se întoarse înapoi lângă mine.

— Ochii ăia fac toţi bani, o completă Dakota. M-am uitat din nou la el, adevărul este că la chipul lui nu mă uitasem deloc, şi acum observ că avea cei mai electrizanţi ochi albaştri pe care i-am văzut în viaţa mea, păreau brăzdaţi de fire electrice, erau mai degrabă arginţi decât

albaştri. Părul şaten răvăşit în câţiva ţepi şi o bărbie ascuţită care îi completa statura înaltă. Bun, e şi foarte frumos, am trecut pe listă. Am impresia că asta e o notiţă care l-ar face pe Harris să mormăie.

Restul preselecţiei a fost combinată în hohote de râs, reprezentaţii impresionante şi câţiva băieţi care aveam să îi bag în echipa chiar dacă urma să îmi petrec tot timpul aici aici. Văd deja coregrafia pentru dans, din capacitatea lor, care era una impresionantă. Un tip pe nume Kane, cu părul vopsit negru alături de şuviţe verzi şi ochii la fel, era genul de dansator demn să joace în continuarea *Step Up*. Cu un corp care ne-a făcut pe majoritatea dintre noi să salivăm, chiar dacă eu nu vedeam cu ochi buni acceptarea lui în echipă, demonul gelos nu avea decât să îşi muşte limba, băiatul ăsta intră în echipa orice ar fi. Le-a ridicat pe Miky şi Dakota dintr-o mişcare, şi ca să impresioneze până la limită, a mai luat-o şi pe Callie după gât.

Kane Host – 10 (cu steluţă)

Între timp, ni s-a alăturat şi echipa de fotbal a liceului, pentru a admira noile achiziţii ale majoretelor, fluierând şi făcând mişto de ei. Dar, după câteva comentarii usturătoare venite din

partea mea, toţi au tăcut din gură, de exemplu felul cum Max a scăpat mingea şi s-a împiedicat în ea meciul trecut şi băiatul de care râdea era în stare să alerge şi în mâini mai bine decât el.

După părerea mea, dansatorii sunt mult mai impresionanţi decât orice alt sportiv.

Dar ce mi-a cam stricat ziua a fost expresia lui Zac. Atitudinea lui s-a schimbat complet după ce a devenit căpitanul echipei şi a câştigat primul meci. Nu mai e băiatul pe care l-am întâlnit în prima zi, acum e un îngâmfat care mi-a privit tatuajul ca pe o abominaţie de pe gâtul meu.

Avem multe talente în liceu, dar majoritatea veniseră aici doar să impresioneze majoretele şi după o reprezentaţie de balet a unuia dintre ei, să le facă să moară de râs.

— Mulţumim, Garry, eşti incredibil de talentat la ce faci, dar mi-e teamă că Lacul Lebedelor nu e tocmai ce am plănuit eu. Am spus râzând, încercând să nu îl jignesc şi provocând un hohot de râs. Chiar şi el a râs.

După ce i-am văzut pe primii cinci băieţi, am hotărât să luăm o pauză. Celelalte fete au plecat să flirteze cu ei, eu am rămas la masă alături de Miky şi Victoria. Cea din urmă nu ne băga deloc

în seamă şi Miky a rămas mai mult ca sigur să mă interogheze.

— Nici să nu aud! Am avertizat-o, ridicând un deget spre ea în timp ce beam apă dintr-o sticlă de apă. Ea îşi plescăi buzele.

— Nu aveam de gând să întreb nimic. Scoase limba la mine şi mi-am dat ochii peste cap. Cum să nu? Cu siguranţă voia să mă întrebe de tatuaj. Am început să râd de expresia ei.

— Voiam să te întreb dacă vii la balul de mâine-seară.

Ei, asta mi-a atras atenţia.

— Ce bal?

Miky căscă gura la mine.

— Domnişoară, trebuie să te pui la punct cu activităţile din acest liceu. Eşti şefa majoretelor acum şi ai nişte obligaţii. Mi-am dat iar ochii peste cap şi am obligat-o să continue.

— Liceul nostru organizează un bal mascat. E un eveniment de caritate la care vor participa elevi şi din alte unităţi. Vom strânge bani, iar fondurile vor merge spre elevii noştri cu dizabilităţi. Avem 3 elevi în liceu, în scaun cu rotile.

Nu pot să devin sarcastică la aşa ceva, deşi mereu m-am întrebat de ce simt oamenii nevoia să organizeze petreceri fastuoase pentru a

strânge bani destinați caritații. De ce nu pot să ofere banii pur şi simplu, fără să le fie oferită distracţie în schimb.

— O să donez, dar nu cred că o să vin la bal. Am răspuns în cele din urmă, ştirbind din fericirea lui Miky. Planurile mele ţin acum şi de ale lui Harris, şi mai mult ca sigur nu o să fie prea încântat de asta. Dacă mă gândesc mai bine, afişe cu balul ăsta sunt prin tot liceul de mai bine de o săptămână, dar nu le-am acordat deloc atenţie.

— Mai gândeşte-te, te rog. O să fie distractiv.

Am oftat şi am început să îmi fâțâi genunchiul pe sub masă.

— Nici măcar nu am un costum. Am încercat eu să scap, folosind cea mai simplă scuză. Era rândul lui Miky să îşi dea ochii peste cap.

— Tot ce îţi trebuie e o rochie, orice fel de rochie şi o mască pe care o găseşti în peste o sută de locuri din acest oraş, aşa că să nu te aud.

Am început să râd, în cele din urmă.

— Bine, dar nu promit nimic. Am clacat şi ea bătu fericită din palme. Înainte să îmi fac planuri, va trebui să îl întreb pe Harris dacă vine cu mine.

Le-am strigat celorlalţi că pauza a luat sfârşit. Fetele s-au întors la locurile lor şi băieţii au făcut linişte. Următorul care s-a prezentat m-a făcut să îmi scap pixul pe jos. L-am privit cu gura căscată, el mi-a zâmbit şmecher, făcându-mi cu ochiul. Am auzit fetele fluierând apreciativ.

— Austin?! Aproape am ţipat stupefiată. Ce cauţi aici?

— Am venit să dau probă, nu asta facem aici? Spuse glumeţ, făcându-i pe toţi să râdă.

M-am ridicat nervoasă de pe scaun şi am mers spre el, prinzându-l de mână şi trăgându-l afară din sală.

— Revin imediat, le-am transmis tuturor, surprinşi de reacţia mea.

— Ce Dumnezeu cauţi aici? Am mârâit spre el când am ajuns pe hol. Deşi ştiu răspunsul deja.

— Dau probă pentru majoretă. Rânji şi i-am dat un pumn în stomac.

— Harris te-a trimis aici, nu-i aşa?

— Trebuie să fie cineva cu ochii pe tine. Îmi confirmă şi mi-am închis ochii, oftând furioasă.

— Când o să înceteze băiatul ăsta cu toate chestiile astea?

— Nu mi-aş face speranţe de “prea curând”. Râse de mine şi i-am dat alt pumn în stomac.

— Şi tu eşti de acord să fii târât în toate chestiile astea? Ştii măcar să dansezi?

— Sunt bodyguardul tău şi treaba mea e să nu mă deranjeze. Nu mă dau în vânt după dansat, dar mă mişc destul de bine. Ridică din sprâncene şi mi-am dat ochii peste cap.

— Termină cu tâmpenia cu bodyguardul, o spui de parcă ai fi angajat pentru asta.

Austin râse.

— Păi cam sunt, Kath, având în vedere că Harris mă plăteşte, eu zic că asta se numeşte angajare.

Am respirat stupefiată.

— Harris te plăteşte să te ţii după mine?

— Să am grijă de tine. Mă corectă zâmbind.

— Nu pot să cred. Mi-am pus mâna pe frunte, respirând greu. Mi-a spus că mă va proteja mai mult decât cu un simplu tatuaj, dar nu credeam că babysitterii mei sunt şi plătiţi pentru asta.

L-am privit din nou pe Austin, el nu mi se păruse atât de dur şi masiv la început din cauză că mereu e zâmbăreţ şi prietenos, spre deosebire de Jason care arată ca o persoană constipată aproape tot timpul. Dar nu e mare diferenţă între

fizicul lor, muşchii lui Austin îi strângeau tricoul, brăzdându-i braţele, şi vedeam pătrăţelele de pe abdomen chiar şi prin tricoul larg. E genul de băiat care să te va bate măr, zâmbind.

— Şi geamănul tău constipat unde e?

Austin mă privi câteva secunde, apoi izbucni în râs.

— Jason îşi poate folosi picioarele doar să alerge şi să bată cu ele. Când aude muzică chiar îl apucă constipaţia deci a spus pas la asta, el o să ţină după tine la alte chestii. De-abia aşteaptă să te apuci de cumpărături. Zâmbi şi l-am privit şocată.

— Lui Jason îi plac cumpărăturile?

— Nu! Râse. Dar atunci poate avea grijă de tine fără să facă şi altceva între timp, cum fac eu acum când o să trebuiască să învăţ să dansez.

— Şi pe el îl plăteşte Harris?

— Normal. Nu-ţi face griji, am mai făcut asta. Suntem printre preferaţii lui Carter. Zâmbi şi mi-am clătinat capul. Doi puşti de 19 ani, bodyguarzi pentru un dealer internaţional. Deşi, din nou, 19 ani e vârsta care apare doar în buletin.

— Cu cât va plăteşte?

Strâmbă din nas.

— Hai să nu îţi încarci tu mintea cu asta, ai destule pe cap. Rânji şi m-am uitat urât la el. Traduc asta: “cu mult”.

– Şi apropo, Jason nu e fratele meu. Râse şi m-am uitat din nou la el. uimită.

— Ce? Adică nu sunteţi gemeni? Dar sunteţi identici.

Râse din nou.

— Semănăm, dar nu avem nicio legătură de rudenie. Doar m-am holbat la el. Eram sigură că faptul că sunt gemeni l-a atras pe Harris la ei. Mă gândeam la el şi Sirrah. Iar felul în care Jason şi Austin sunt mereu împreună mă duce cu gândul că sunt gemenii perfecţi.

— Hai să ne întoarcem în sală, să nu îşi facă ceilalţi alte idei despre plecarea noastră. Ridică din sprânceană.

Am aprobat din cap şi m-am întors spre sală, oftând frustrată. Îmi era clar că trebuie să îl bag pe Austin în echipă în caz că nu vreau o bătaie serioasă dacă n-o fac. Chiar mi se păruse suspectă acceptarea lui Harris să mă lase aşa de capul meu cu o adunătură de băieţi, dar el îşi făcuse planul dinainte. Dacă înainte tratam ideea cu bodyguarzi mai uşor, acum îmi dau seama că, într-adevăr am două matahale plătite cu Dumnezeu ştie cât să aibă grijă de fundul meu.

Harris trebuie să aibă încredere maximă în tipii ăştia dacă îi lasă peste tot după mine, ştiu care e reacţia lui când sunt în preajma oricărui alt băiat.

Am mârâit din nou când m-am aşezat în scaun şi l-am lăsat să îşi facă reprezentaţia. Nu se pregătise prea mult, se vede. Dar e destul de bun la gimnastică şi probabil capabil să ridice două majorete pe umeri, una pe cap şi două în braţe. Dacă mai făcea şi spagatul între două piramide de oameni, îl întrece pe Van Damme. Hmm, nu e o idee rea.

Austin Brown – 8 (şi 10 pumni pentru demonul netrebnic care îl plăteşte)

Când a venit şi rândul lui Chris, a fost partea mea preferată din zi. E genial la gimnastică şi are o carismă de neîntrecut. Dacă e în stare să se dea peste cap îmbrăcat în costumul ăla de papiţoi, fără el e uimitor.

— Kath, de ce l-ai pus şi pe Chris? O să rămânem fără mascotă. Şuşoti Miky nesigură.

— O să găsim pe altcineva. Am comentat fiind atentă la reacţiile Victoriei. Îl privea ca şi pe ceilalţi – aşteptând să termine mai repede şi să plece de aici. Cupidon o să aibă mult de lucru cu relaţia asta.

Când am terminat în sfârşit şi am strâns 23 de nume pe listă, trecuse aproape toată ora şi urma să se sune în scurt timp. Am verificat din nou opţiunile şi i-am aliniat pe toţi.

— Vă mulţumesc tuturor pentru prezenţă şi vreau să spun că toţi aţi fost uimitori. Fiecare este talentat într-un anume fel şi cum eu trebuie să aleg doar 6 dintre voi, am încercat să îi iau pe cei care se potrivesc cu ce vreau eu să fac.

Acum era momentul decisiv şi toţi aşteptau ca la anunţarea câştigătorului la loterie.

I-am privit din nou şi am început să citesc:

— Kane Host. El e clar preferatul meu şi şi-a strâns pumnii strigând un "Da!". Mi-a aruncat un zâmbet radiant şi am început să râd, continuând să citesc: Thomas Murray. E cel mai înalt, dar e o alternativă foarte bună faţă de restul. Copie reacţia lui Kane, bătând apoi mâna cu el. Christian Horner. Acum eram sigură că aşa îl cheamă pe Chris şi mi-a aruncat o expresie uimită, fiind apoi felicitat de ceilalţi doi aleşi. I-am zâmbit şmecher şi am observat-o şi pe Victoria zâmbind uşor. Bun, deci nu e chiar imposibilă până la urmă. Erik Mone, Andrew Davis şi… mi-am muşcat buza, privindu-i pe restul. Austin părea deja speriat şi îmi place asta, dar nu am de ales, pe lângă faptul că altul

mai bun ca el nici nu mai am, risc să ajung încuiată în cameră şi legată de pat dacă nu îl bag în echipă.

— Austin Brown. Aproape am mormăit cuvântul şi l-am observat respirând uşurat. M-a făcut să chicotesc.

— Ăsta e unul din prietenii lui Harris, nu credeam că o să-l văd aici. Şuşoti Miky încă şocată de apariţia lui Austin.

— Câştigă şi el un ban. Am mormăit şi m-a privit confuză, apoi am început să râd.

— Aceasta este noua echipă. Vom mai avea încă două fete care ni se vor alătura de mâine la antrenamente. Vreau să fiţi mâine pe teren la ora 11, în echipament, şi o să începeţi şi antrenamente de forţă. Deci, împrieteniţi-vă cu sala, pentru că nici nu vreau să aud de steroizi. I-am avertizat ridicând pixul spre ei şi au aprobat din cap.

— OK! Restul, vă mulţumesc pentru participare. Aţi foarte buni toţi şi nu vă faceţi griji, la ce îi aşteaptă pe ei, astăzi a fost ziua voastră norocoasă că nu aţi fost aleşi. Am glumit macabru, făcându-i pe toţi să râdă.

Am ieşit din sală, deja extenuată de ziua asta, restul au rămas pentru a se împrieteni mai bine iar fotbaliştii, în loc să se antreneze, au

rămas să felicite noile majorete. Deşi imaginea e comică, majoritatea băieţilor din echipa de majorete sunt de 3 ori mai mari şi musculoşi decât cei din echipa de fotbal. Doar Thomas e mai slab, dar e atât de înalt încât îl privea pe Max de sus şi îi putea da un pumn în vârful capului fără probleme.

Holul era pustiu şi aproape înfricoşător de tăcut. Întotdeauna mi s-a părut macabră o şcoală goală, şi chiar dacă toţi elevii sunt acum la cursuri, tot nu îmi place atmosfera. Am auzit un zgomot în spatele meu şi am tresărit imediat, întorcându-mă să văd doar o umbră pe colţ. Mi-am pus mâna pe frunte şi am respirat adânc. *Începi să fii mai paranoică ca Harris,* m-a criticat subconştientul, *e doar cineva care a trecut pe hol.* Dar, cu toate astea, nu m-am convins să îmi văd de drum. Am făcut câţiva paşi spre direcţia lui, cotind pe după colţ doar ca să mă asigur eu că fusese o persoană obişnuită din şcoală, nu cineva care mă urmăreşte. Tot ce am reuşit să văd a fost un corp foarte înalt, de băiat. Poartă blugi şi un hanorac, cu gluga trasă pe cap, totul numai negru. Merge cu spatele la mine, aşa că nu am reuşit să îi văd chipul, dar, cu siguranţă nu e unul dintre băieţii ce fuseseră la probe. E ciudat, simt un sentiment straniu şi,

dacă nu aş ştii în ce e Harris astăzi îmbrăcat, l-aş striga acum. Pentru că, din spate, băiatul ăsta pare să fie el.

Se opri brusc. Probabil îşi dăduse seama că e urmărit şi eram mult prea laşă să aştept să îi văd şi chipul, deşi îmi doream. Înainte să se întoarcă el, eu m-am ascuns după colţ şi aproape am alergat spre vestiar.

Ce mai fusese şi asta?

Am tras câteva guri de aer, hotărând să încetez cu paranoia pe ziua asta. Am prins marginea maioului, pregătită să mă schimb când am auzit uşa deschizându-se în spatele meu şi am scos un ţipăt scurt.

— Katherine! Vocea lui Zac m-a calmat, nu era un necunoscut dubios, dar furia se instală imediat.

— Zac, ce naibii cauţi aici? M-am încruntat la el.

— Kath! Tonul lui prevestea probleme. Veni spre mine şi, într-o secundă, îmi prinse mijlocul, lipindu-mă de perete. Am icnit speriată.

— Ce dracu' faci? m-am agitat în strânsorile lui.

— Kath, te rog, nu fă asta. Şoapta lui se lipi de faţa mea şi îmi prinse încheieturile, blocându-mi agitaţia.

— Dă-mi drumul! am mârâit printre dinți.

— Kath, ascultă-mă. Nu pica în capcana lui, te rog. Mă imploră cu ochii rugători, uitându-se într-ai mei. M-am agitat nervoasă.

— Zac, dă-mi drumul. Am repetat din nou, mărind volumul tonalităţii mele.

— Nu, nu o să te las să-i cazi în plasă. Katherine, ţi-a luat minţile, nu-l lăsa să te domine aşa.

— Şi care dracu' e problema ta? Ce îţi pasă ţie?

— Îmi pasă. Mă privea tandru, dar şi nervos.

— Uită-te la asta, şopti ridicându-şi mâna spre tatuajul meu şi strâmbându-se. Te-a marcat ca pe toate celelalte, Katherine, şi când va apărea alta, o să fii părăsită exact ca ele. Te rog, deschide ochii şi ieşi din ghearele lui. Îl cunosc de mulţi ani pe Stone, ştiu de ce în stare şi nu vreau ca tu să ajungi ca restul. Ia-o drept exemplu pe Amber, a distrus-o, Katherine, vrei să ajungi ca ea?

Am mârâit furioasă, respiraţia lui mi se izbea de faţă şi nu îmi plăcea deloc. Vreau să vină cineva să mă scape, dar îmi e teamă de consecinţele ce o să vină dacă Harris află de asta.

— Zac, cred că vezi destul de bine să îţi dai seama că nu e acelaşi tatuaj. Dă-mi drumul şi renunţă la toată tâmpenia asta, pentru binele tău.

— E acelaşi marcaj sub o formă diferită. Îi porţi S-ul pe gât. Dacă l-a tatuat într-un fluture, nu înseamnă că nu te-a marcat ca pe o posesie, la fel ca pe toate celelalte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu mi l-am dorit. Eu i l-am cerut, el nu a vrut să mi-l facă şi nu o să înţelegi niciodată ce semnifică fluturele ăsta, aşa că dă-mi dracului drumul odată. De data asta am ţipat, agitându-mi încheieturile în mâinile lui.

Mă privi stupefiat.

— Nu mă minţii, Katherine. Îşi puse palma pe obrazul meu, privindu-mă tandru în ochi. Aş fi dat orice să îl pot plesni acum. Încă mai are vânătăile provocate de Harris şi pare că vrea altele.

— Zac, îl iubesc. Şi el mă iubeşte, ştiu asta şi, chiar dacă nu m-ar iubi, sunt alegerile mele şi viaţa mea, iar tu nu ai niciun drept să îmi spui ce să fac, aşa că termină cu toată tâmpenia asta. Am vorbit disperată şi expresia lui a devenit nervoasă.

— N-o s-o fac! mârâi furios.

— De ce dracu' nu? am ţipat scoasă din sărite.

— Pentru că eu te pot iubi mai bine ca el.

Urletul nervos, ieşit din gura lui Zac, mi s-a izbit de faţă, paralizându-mă şi, în următoarea secundă m-am simţit strivită mai tare în perete şi buzele lui s-au izbit de ale mele.

Am icnit terifiată, simţindu-mi aerul oprit de el. Mă asfixia şi nu în sensul bun, acestea nu sunt buzele *mele*, nu sunt buzele pe care le vreau peste ale mele, nu sunt ale lui Harris şi am simţit cum explodez de furie. Şi-a ridicat ambele mâini pe obrajii mei, eliberându-mi încheieturile şi mi-am pus palmele pe pieptul lui, împingându-l de lângă mine. Am respirat eliberată, aruncându-i o privire furioasă.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? Am ţipat şi sunt sigură că jumătate de şcoală m-a auzit.

— Katherine... încercă să se apropie iar de mine.

— Stai departe de mine, Ortega. Am respirat furioasă, plasându-mi mâinile în faţa lui.

— Doar acordă-mi o şansă, te rog.

— Nu te apropia de mine, l-am ameninţat din nou. Unde dracu' îmi e bodyguardul?

— Lasă-mă să îţi arăt ce înseamnă iubirea adevărată. Te implor, Katherine, el nu te merită,

e un nenorocit. Se apropie din nou de mine, dar am reuşit să îl împing la timp şi să îi dau o palmă peste faţă. Capul i s-a întors spre dreapta şi eram la un pas să îl împing mai departe de mine când totul s-a întunecat dintr-o dată. Am icnit speriată. Rămăsese doar o mică lumină de urgenţă, ce nu îţi oferea mai mult ajutor decât să vezi pe unde mergi şi să nu te izbeşti de ceva.

— Ce...

Atât a apucat Zac să spună înainte să îl simt smuls din faţa mea şi izbit de un perete.

Am ţipat şi m-am lipit de vestiar. Zac icni şi încercă să spună ceva, dar fu din nou izbit cu putere, reuşind să mai scoată doar un geamăt de durere. Eram terifiată, voiam să îi strig necunoscutului să se oprească, dar nu găseam puterea. În lumina îngrozitor de slabă, am reuşit să îi văd silueta înaltă, aplecată deasupra altui corp, ce era al lui Zac.

Nu i-am văzut nimic din chip, nu aş fi reuşit oricum... pentru că poartă gluga. E tipul de pe hol. Mi-am dat seama când s-a întors să mă privească, Zac gemea la podea, incapabil să se mai mişte, iar timpul şi inima mea parcă se opriseră în loc. Necunoscutul salvator mă privea, dar nu puteam să îi văd faţa şi, înainte să îmi găsesc curajul să vorbesc, ieşi din vestiar la

fel de repede precum intrase, lăsându-ne în întuneric. Pe mine terifiată şi pe Zac aproape inconştient.

Am rămas astfel câteva secunde bune, doar privind în gol şi încercând să îmi restabilesc bătăile inimii.

— Kath, eşti bine? mă întrebă Zac gâfâind, el e cel ce nu pare să fie bine deloc. Dar nu mi-am găsit bunătatea să îmi pese de el, nu după ce făcuse mai devreme. Mi-am înhăţat hainele din vestiar, bâjbâind prin întuneric şi lovindu-mă cu cotul de uşă, apoi am fugit afară fără să mă uit înapoi.

Ştiu că nu mai e prin preajmă, nu avea să mă aştepte la uşă, dar tot am privit speriată pe holul luminos înainte să ies.

Nici urmă de el... de oricine fusese.

8. BALUL MASCAT

Pentru prima dată, Harris nu a trebuit să îmi mai spună să rămân în maşină. El a coborât şi eu am rămas pe scaunul meu, cu inima bubuind şi articulaţiile blocate. Harris mi-a deschis portiera şi am inspirat speriată, de parcă urma să fiu executată după ce ies de aici.

Nu vreau să ies, nu vreau să dau ochii cu judecătorul care avea să îmi taie chiar el capul, nu ar mai fi avut răbdare să numească pe altcineva să facă asta.

Am coborât din maşină şi am prins imediat mâna lui Harris. El e singurul care mă poate proteja. Casa mea arată acum ca una din acele scene din filme, unde vinovaţii sunt atârnaţi în ştreang. Am sugrumat mâna lui Harris cu a mea, tremurând scurt.

— O să fie bine, iubito, îţi promit. Încercă Harris să mă calmeze, mângâindu-mi spatele cu cealaltă mână în timp ce mă trăgea pe alee. Nu, nu vreau să merg acolo. Îmi simţeam paşii

arzându-mă pe tălpi. Îmi era mult mai frică decât am crezut că o să îmi fie.

Şi, cum mă aşteptam, Harris e extrem de calm. Probabil îşi repetă strategia în minte, pe care o plănuise demult. Eu sunt mai speriată ca un pui prins şi imobilizat, cu satârul la 5 centimetrii deasupra capului. Am înghiţit în sec.

— Crezi că ar trebui să mai sunăm la uşă? întrebă Harris când am realizat că urcăm pe trepte.

— Cred că ar trebui să plecăm. Ne întoarcem altă dată. Am tremurat ca o găină fricoasă. Harris chicoti uşor.

— Iubito, eu sunt în pericol aici, tu nu ar trebui să te temi, eşti fiica lui. Încerca să mă încurajeze şi m-am uitat la el disperată. Sunt fiica lui, deci probabil o să mă ia de lângă tine, o să mă încuie în camera mea pentru tot restul vieţii, o să baricadeze fereastră şi o să îmi facă o gaură pentru mâncare pe sub uşă. Am spus în mintea mea, abţinându-mă să nu o fac şi cu voce tare.

— Deci, sunăm sau intrăm? zâmbi Harris din nou, amuzat. Nu pot să cred că poate să fie amuzat în situaţia asta.

Inima mea se apropia de un infarct. Am realizat că stăm ca idioţii în faţa uşii, şi am

înghiţit din nou în sec, apoi am luat o gură mare de aer şi am apăsat pe clanţă, rugându-mă la Dumnezeu să fie încuiată şi să scap. Dar, spre oroarea mea, uşa s-a deschis, cu un scârţâit aproape insesizabil, dar care mie îmi spărgea timpanele acum. Am intrat uşor, înaintea lui Harris. Am auzit televizorul în sufragerie.

— Tată?! Vocea nu mi-a fost niciodată mai uscată şi îngrozită. Harris m-a strâns de mână, să mă încurajeze. Înainte să respir din nou, sau să înghit din nou în sec, l-am văzut pe tata, apărând lângă uşă, ca un ciclon gata să mă spulbere de pe suprafaţa pământului.

— Katherine! expiră şocat şi veni lângă noi. Unde Dumnezeu ai fost? Vrei să mă îmbolnăveşti, copile? Încerc să dau de tine de 5 zile. Aproape ţipă, înfuriat şi mi-am muşcat buza. Mă aşteptam la reacţia asta şi bine că mă pregătisem pentru ea.

— Ştiu, tată, şi îmi pare rău. Dar ţi-am promis că vom vorbi astăzi şi am venit.

— După aproape o săptămână în care Dumnezeu ştie unde ai fost şi nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon.

E mai nervos decât am calculat eu că va fi şi miligramul de curaj pe care îl aveam în mine, dispărea imediat.

— Christopher, putem să discutăm puţin, te rog? O să îţi explicăm tot, promit. Vocea calmă şi mieroasă a lui Harris aproape mă speria. Cum reuşeşte să fie atât de stăpân pe sine?

Tata îl privi urât şi respingător, probabil pentru prima dată de când l-a cunoscut. Se uită din nou la mine, apoi făcu semn cu capul spre sufragerie, el întorcându-se deja. Harris a închis uşa de la intrare şi eu mi-am tras mai bine părul pe faţă, în niciun caz nu voiam ca tata să îmi vadă acum tatuajul. L-ar acuza pe Harris că mi-a sucit minţile. Am mers în sufragerie, unde tata a redus sonorul televizorului şi s-a aşezat pe fotoliu, lăsându-ne nouă canapeaua.

Ne-am aşezat amândoi şi eu încă sugrumam mâna lui Harris. Dacă îmi dă drumul, am sentimentul că îmi pierd capul de pe umeri.

— Unde ai fost? Mi se adresă tata serios, îşi puse coatele pe genunchi, aplecându-se spre mine şi ştiu că ăsta nu era un semn bun.

— Cu Harris. Am încercat să îmi păstrez calmul, dar nu îmi ieşea.

Tata îi aruncă o privire încruntată lui Harris şi se întoarse rapid spre mine. În acea secundă de eliberare am respirat o dată, nu o mai făcusem de când ne-am aşezat.

— Mi-am dat seama de asta, te-am întrebat unde ai fost, nu cu cine.

Tonul tatei m-a dat gata. Nu eram pregătită pentru asta. De fapt, eram, nu era prea greu să îi spun că am fost cu iubitul meu la el acasă, dar apoi urma şi partea în care trebuia să adaug că mă voi muta cu el acolo permanent, şi se va declanşa avalanşa. Sunt sigură de asta.

— A fost la mine, Christopher. Îmi pare rău că am luat-o aşa de lângă tine, ştiu că nu am procedat corect, dar amândoi am trecut printr-o situaţie dificilă după acea ceartă şi am pierdut noţiunea timpului după ce ne-am împăcat.

Mă întreb dacă Harris luase vreun tub de calmante înainte să vină aici. Vorbea cu atâta tactică şi profesionalism încât a schimbat expresia tatei pentru câteva secunde, dar a revenit repede la normal, ştiu că miroase el ceva necurat la mijloc.

— Şi părinţii tăi, au fost şi ei? I se adresă lui Harris şi am paralizat. Teama mea se mută în tabăra cealaltă.

Harris clătină calm din cap, ştiu cât îl afectează subiectul ăsta şi cum reacţionează când vine vorba despre părinţii lui, dar acum expresia lui indica perfect reacţia pe care o ai

când afirmi faptul că părinţii tăi nu au fost un weekend cu tine.

— Şi aţi fost singuri într-o casă timp de cinci zile? Continuă tata revoltat, m-am lipit mai bine de Harris. Nu sunt încă sigură dacă trebuia să îl apăr eu pe el, sau el pe mine. Tata ne scană pe amândoi ca un Terminator programat să citească minciunile. Îi simţeam laserele din privire aţintite pe mine.

— Ştiu că poate părea imatur şi iresponsabil, dar vreau să înţelegi că o iubesc pe fiica ta, Christopher. Nu am avut tocmai o viaţă înconjurată de iubire până acum şi în momentul ăsta am găsit-o lângă Katherine, şi n-o să îi mai dau drumul.

Citeam şi mica ameninţare în afirmaţia lui Harris. Chiar dacă, poate, nici el nu era conştient de ea. Spunea clar că orice ar zice tata, nu mă va lua niciodată de lângă el şi îl cred pe Harris în stare să mă răpească dacă ar fi nevoie de asta.

Tata se încruntă mai mult, ameţit de vorbele iubitului meu.

— Stai puţin, ce urmăriţi voi? Am înghiţit din nou în sec şi am strâns mai tare mâna lui Harris. Cu siguranţă o striveam.

Harris răsuflă uşor şi îşi trecu limba peste buza de jos înainte să vorbească. Ştiu ce

urmează să spună şi privirea Terminatorului mă bagă în sperieţi. Poate că Harris avea dreptate, trebuia să iau puşca din casă înainte să dăm ochii cu tata.

— Eu şi Katherine vrem să ne mutăm împreună.

Pentru o secundă, m-am simţit ca la o lansare a bombelor americane asupra irakienilor. M-am lipit şi mai mult de Harris, fiind aproape să mă ascund în spatele lui. Părea mare şi stăpân pe situaţie, lângă mine. Îl privea pe tata cu o expresie de psiholog asupra unui pacient nebun, dar pregătit în acelaşi timp să îşi apere viaţa, în caz de orice.

Am privit faţa tatei trecând la diferite nuanţe de culoare şi în momentul când a atins culoarea părului lui Violet, simţul autoconservării mele s-a activat pe: FUGI!

— Ce?!

Mi-am strâns ochii. Nu am mai auzit ţipătul ăla atât de sonor demult. Nici când a aflat că mă droghez nu a fost aşa.

M-am făcut mai mică lângă Harris şi am văzut privirea tatei coborând rapid pe mine. Mă speriau cu adevărat laserele pe care mi le imaginam eu ieşind din ochii lui. În momentul

în care mi-a scanat mâinile, am înţeles ce căuta: inelul de logodnă.

Am răsuflat uşurată că nu port niciun fel de inel pe deget. Riscam să dau în belele şi mai mari.

Răsuflă ca un taur pe nas şi îşi ridică privirea spre mine.

— Eşti însărcinată? aruncă replica nervos şi am făcut ochii mari.

— Ce?! Nu, tată nu sunt. Am reacţionat exagerat, agitându-mă pe canapea. Chiar intram în belele şi mai mari din cauza concluziilor exagerate ale lui tata.

— Nu mă minţi, Avril Wrise.

Avril Wrise şi o încruntătură. Oh, nu! Asta însemnă că am dat de dracu'. Îmi spunea Avril doar când urma să fiu încuiată în casă pentru următoarele 2 săptămâni. Era ca un avertisment pentru acel fugi la care m-am gândit mai devreme.

— Tată, nu te mint. Jur! Nu sunt însărcinată, cum poţi să crezi asta? Nici măcar nu aş fi avut timp să rămân însărcinată.

Era de aşteptat ca tata să îşi dea seama că eu şi Harris nu am stat degeaba până acum, dar nu avem nicio lună împreună şi chiar dacă aş fi rămas însărcinată încă de la primul nostru

contact sexual, tot nu aş fi avut timp să îmi dau seama de o posibilă sarcină fără un control. Şi am injecţia minune încă proaspătă în corp, care elimină orice moştenitori cu cap şi coadă ai lui Harris.

Tata analiză informaţia asta şi îşi clătină capul, ameţit.

— Te-a… cerut… cuvintele parcă îl strângeau de gât şi se strâmbă ca la o lămâie acră.

— Nu! l-am întrerupt repede, pentru că revenise la prima lui problemă.

— Christopher, Katherine nu e însărcinată şi nu îţi face griji, o să mai aştept până mă voi aşeza în genunchi în faţa ei, deşi îţi garantez că voi ajunge şi acolo. Ştiu că poate sunt egoist să îţi cer asta, dar vreau să îmi petrec fiecare secundă din viaţă lângă fiica ta de acum încolo.

Am înghiţit în sec, încercând să fur puţin din calmul lui Harris. Nu sunt un hoţ prea bun.

— Şi unde Dumnezeu o să vă mutaţi voi, mai exact? Aţi înnebunit complet? Katherine, ai 18 ani. Tata se uită disperat la mine.

— Am cumpărat o casă pentru noi. Nu mai vreau să stau singur în casa părinţilor mei. Detectam urma de durere din vorbele lui Harris, pe care o sugruma cu toată puterea lui.

— Şi ce spun părinţii tăi despre asta?

Harris răsuflă greu. Voiam să îl ajut, dar nu ştiu cum. Mi-e teamă să nu spun ceva care i-ar încurca strategia.

— Părinţii mei nu mai au nimic de zis despre persoana mea. Fiecare şi-a văzut de drumul lui, iar eu cum sunt major, am decis că nu o să îi aleg pe niciunul dintre ei. Îmi vreau propria mea viaţă unde să fiu cu adevărat fericit, şi Katherine e singura care îmi poate aduce fericirea asta. Ştiu că ne crezi doar nişte copii, dar îţi cer o şansă.

Mi s-a rupt sufletul când Harris a pronunţat ultima frază. Tata nu va înţelege niciodată ce înseamnă pentru el aceste cuvinte. Ce înseamnă pentru el să ceară o şansă la fericire.

Dar totuşi se pare că a avut un efect bun asupra tatei. Expresia i s-a mai îmblânzit şi s-a uitat la mine aproape pierdut.

— Mă părăseşti şi tu? şopti şi frica mea a dispărut, lăsându-mi inima ruptă acum. Am privit ochii trişti ai tatei şi dacă aş fi putut să mă împart în două bucăţi în momentul ăsta, aş fi făcut-o. Cu toată teama mea asupra reacţiei lui, nu m-am gândit niciodată la adevărata gravitate a situaţiei. La faptul că tata va rămâne cu

adevărat singur dacă eu plec, că o să fac acelaşi lucru ca mama.

— Tată, nu te părăsesc. Cum poţi să crezi asta? M-am ridicat de pe canapea şi m-am apropiat de el, prinzându-i mâinile într-ale mele. Asta e o şansă pentru amândoi, tati. Tu să îţi recuperezi viaţa pe care ai pierdut-o odată cu apariţia mea şi eu îmi încep cu adevărat viaţa lângă băiatul pe care îl iubesc. Tu mă cunoşti, tată, ştii că niciodată nu am luat decizii pripite şi nu m-am lăsat păcălită de aparenţe.

— Nu am pierdut nimic odată cu apariţia ta. De câte ori să îţi mai spun asta?

— Ai pierdut-o pe Roberta, tată. Îţi promit că nu o să mai intervin în relaţia voastră şi aş fi chiar fericită dacă ai reuşi să îţi refaci viaţa cu ea. Meriţi să fii fericit. Am zâmbit, dar simţeam cum îmi dau lacrimile, pentru că şi ochii tatei lăcrimau.

— Tu eşti singura femeie pe care mi-o mai doresc în viaţa mea. Spuse tata, privindu-mă pierdut şi mi-am strâns ochii. Înţeleg mai bine ca oricând expresia "Între ciocan şi nicovală!" o simt pe pielea mea în momentul ăsta. Am în faţa mea un tată devastat care vede în mine singura lui şansă la o familie şi, în partea cealaltă, e băiatul pe care îl iubesc şi care mă vrea pentru

aceeaşi şansă. Sunt doi bărbaţi în viaţa mea, pe care îi iubesc diferit, dar la fel de mult şi care au amândoi nevoie de mine, dar fiecare mă vrea pentru el. Sunt într-o situaţie fără scăpare.

Tata respiră, încercând să îşi revină, şi îşi şterse repede o lacrimă care ameninţa să îi cadă pe obraz.

— Dacă nu mi-aş fi dat seama cât de mult o iubeşti pe fiica mea, nu ai mai fi ieşit niciodată cu ea din casa asta. Nu mulţi bărbaţi plâng pentru o femeie, eu am făcut-o şi ştiu ce înseamnă asta. Cât trebuie să o iubeşti ca să te distrugă, şi tu ai avut noroc că ai fost părăsit acum câteva zile şi eu am putut să îţi văd lacrimile şi să îmi dau seama ce înseamnă fiica mea pentru tine.

Tata i se adresă lui Harris şi eu am rămas şocată. Ştiu că venise aici şi discutase cu el cât am fost certaţi, dar nu mi-am imaginat niciodată că a plâns în faţa tatălui meu. Sunt curioasă ce i-a spus Harris tatei, mai exact, în afară de faptul că a bătut un băiat ce s-a dat la mine.

Harris zâmbi.

— Nu îţi pot explica cât de mult o iubesc şi ce înseamnă ea cu adevărat pentru mine! Şi îţi jur că nu va trebui să mă omori dacă îi voi greşi vreodată cu ceva, o s-o fac singur. Seriozitatea

vorbelor lui Harris mă speria iar. Tata nu va şti niciodată cât de sincere sunt şi că a fost la un pas să facă asta acum câteva zile.

Tata se încruntă uşor, dar aprobă din cap.

— Bănuiesc că un băiat care îi oferă iubitei lui un asemenea cadou în prima lună trebuie să simtă ceva destul de interesant pentru ea. Cugetă tata şi am înghiţit în sec, speriată.

Se uită la mine, mijindu-şi ochii.

- Crezi că dacă parchezi maşina aia pe cealaltă parte a străzii, nu o să îmi dau seama? Pe lângă faptul că e tatuată ca tine, mai avem şi o vecină invidioasă care nu pierde niciodată ocazia să îmi spună că îmi răsfăţ fiica prea mult cu asemenea maşină. Ai o admiratoare care te urmăreşte.

Ridică din sprâncene, Harris zâmbi uşor şi am impresia că voia să mă întorc înapoi lângă el, pe canapea.

— I-ar oferi mult mai multe dacă nu ar exista riscul să fie lovit cu ele în cap de iubita lui. Spuse Harris, uitându-se la mine şi am început să râd. Tata mă privi sceptic, mi-am închis gura imediat.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Tata se uită la mine serios şi mi-am înfrânat teama, trebuie să fiu hotărâtă şi puternică. Mi-am întors

privirea spre Harris şi am zâmbit, întinzându-i mâna. A zâmbit şi el şi s-a ridicat imediat, venind lângă mine şi cuprinzându-mi mâna într-a lui. În cealaltă încă o ţineam pe a tatei.

— Da, tată! Dar asta nu înseamnă că renunţ la tine sau că te părăsesc. Promit să vin zilnic pe la tine. Am spus asta gândindu-mă la zilele în care Harris va trebui să plece cu afacerile lui Carter. Asta încă e casa mea, tu eşti tăticul meu şi dacă vrei să o aduci pe Roberta aici, promit să o accept, chiar şi pe Amber. M-am strâmbat în sinea mea la chestia asta. Tata se ridică în picioare şi am observat că e doar puţin mai scund ca Harris. Sunt aşa mică între ei.

— Voi sunteţi singurii băieţi din viaţa mea şi vă iubesc pe amândoi, aşa că nu vreau să mă împart între voi. Aproape i-am certat şi au chicotit amândoi. Harris mi-a înconjurat mijlocul şi ştiu că voia să mă sărute, dar l-a lăsat pe tata, care a zâmbit şi şi-a lipit uşor buzele pe fruntea mea. Am chicotit stânjenită. Parcă eram copilul unui cuplu de gay. M-am abţinut să nu izbucnesc în râs la acest gând.

Tata se uită la Harris, încruntat.

— Încetează să mai pari îngeraş în ochii mei, ştiu deja că nu eşti asta deloc. Pup-o odată. Îl critică tata şi Harris a izbucnit în râs.

— Alo, sunt şi eu ai... nici să mai protestez nu puteam, pentru că Harris m-a lipit de buzele lui, sărutându-mă poate prea pasional pentru spectatorul nostru. M-am roşit în obraji, ador să îl sărut pe Harris, dar de faţă cu tata, devenea al naiba de stânjenitor, parcă tata vedea tot ce am făcut eu cu iubitul meu până acum.

— Bine, gata, era mai bine când erai îngeraş. Se strâmbă tata, luându-l de pe mine şi de data asta am început eu să râd.

— Deci, ne dai voie? am întrebat din nou, doar ca să fiu sută la sută sigură.

— În mod normal, nu! Dar te cunosc foarte bine, eşti majoră şi să fugi iar de acasă, mai bine accept acum şi am timp să îmi impun condiţiile.

Am înghiţit în sec.

— Ce condiţii?

De ce mereu trebuie să existe condiţii în viaţa mea?

— O să treci pe aici zilnic. Vreau să văd şi eu casa unde o să vă mutaţi. Mi-am dat seama că vorbea mai mult cu Harris. Acesta a aprobat hotărât din cap şi tata a continuat.

— Ai spus că nu mai ai nicio legătură cu părinţii tăi?!

Oh, fir-ar!

— Încă îmi trimit bani, mă susţin foarte bine până îmi voi termina studiile. Tatăl meu are o fabrică de armament. Că vreau sau nu, după ce termin facultatea, mi-a impus ca voi lucra acolo. Vrea să îmi cedeze afacerea ca CEO, deci nu vă faceţi griji în privinţa venitului nostru, o să ne descurcăm. Zâmbi Harris convingător, iar eu şi tata am rămas proşti. Doamne, de unde scoate toate chestiile astea?

Tata îşi clătină capul ameţit, dacă se prinsese ca Roşcata e a mea, îmi dau seama că îşi dăduse seama că Harris nu e tocmai sărac. Dar treaba cu industria de armament cred că l-a luat prin surprindere. La fel şi pe mine. Au ei o industrie, dar nu tipică.

— Tu i-ai cunoscut pe părinţii lui Harris? Se uită la mine. Aoleu!

M-am bâlbâit speriată.

Harris râse amuzat.

— Cred că asta nu e tocmai o amintire plăcută pentru ea. M-am uitat la el sceptică, la fel şi tata. Ştiu că joacă teatru, dar eu nu ştiu piesa şi intru în panică. După vorbele lui Harris, mi-am dat seama că trebuie să fiu stânjenită, aşa că asta am şi făcut şi l-am lăsat pe el să vorbească.

— Părinţii mei mi-au făcut o vizită acum două zile. Noi nu ştiam de venirea lor. Nu eram tocmai pregătiţi pentru asta.

Tata mă privi speriat şi eu, la rândul meu, pe Harris. În ce mă bagi?

— Ce făceaţi?

Mi-am ros unghia, stresată. Uite unde a ajuns discuţia noastră.

Harris se uită la mine în semn că mă lasă pe mine să spun ce vreau. Şi e clar că nu trebuia să spun că făceam clătite în bucătărie.

— Consolidam casa din copac. Am spus dintr-o suflare. Nu m-am înţeles prea bine cu vaselina şi nici cu ciocanul aşa că am întâmpinat-o pe mama lui Harris acoperită de unsoare, înjurând şi sugându-mi degetul. Îmi menţineam faţă de poker, dar înăuntrul meu ţopăiam, strângându-mi pumnii. Ha! Întrece asta, Stone, dacă te aşteptai să spun că vegetam amândoi dezbrăcaţi pe fotoliul din sufragerie.

Am observat că amândoi se prăpădeau de râs.

— Doamne, Katherine! Şi ei ce au spus? întrebă tata printre lacrimi.

— Au adorat-o imediat. Nici eu nu eram tocmai genul de persoană care să se îndrăgostească aşa uşor, la fel ca şi Katherine,

dar când au văzut că am adus acasă o fată care deja începe să mă pună la punct şi să mă treacă la treabă, cred că aleg data nunţii.

Ultima frază a lui Harris clar nu a fost bună. Tata s-a albit la faţă.

— Peste câţiva... mulţi ani. Adăugă repede şi eu am început să râd în timp ce tata îşi molfăia buzele.

— Ei ce au spus în legătură cu mutarea voastră?

Of, tată, când ai devenit un chestionar ambulant?

— Păi, având în vedere că au plecat a doua zi şi probabil se vor întoarce peste câteva luni, nu au avut nicio problemă. Pentru mine, oricum întotdeauna a fost ca şi cum nu aş avea părinţi. Adăugă Harris trist şi, nu ştiu dacă o spusese aşa pentru că o simţea, sau ca să îi închidă gura odată lui tata.

Dar orice ar fi fost, a funcţionat.

— OK! Mai am o singură condiţie, Katherine. Se uită la mine şi am aprobat din cap, aşteptând.

— O să încerci să îi dai o şansă lui Amber. Ochii mi s-au mărit instantaneu, dar nu vreau să pierd şansa asta din cauza lui Amber. Din nou.

Am aprobat din cap deşi mă îndoiesc că Amber va mai avea vreodată curajul să se apropie de mine, chiar şi ca prietenă.

— Mama ei mi-a spus că trece printr-o perioadă grea şi orice ar fi, e şi ea copilul meu, Katherine. Nu o pot privi ca pe tine, tu ai crescut lângă mine, dar simt că e o parte din mine şi în ea. Nu ştiu dacă face toate astea din cauza mea, dar mă simt îngrozitor.

Am devenit serioasă la tristeţea lui tata şi Harris s-a tensionat lângă mine.

— Ce face? Am întrebat fără să îmi dau seama.

— Roberta nu mi-a spus prea multe, dar am înţeles că s-a ars pe gât. Avea un tatuaj cu o literă acolo şi şi-a ars pielea până a scos-o. Nu a vrut să spună ce simboliza litera aia, dar nu vrea să spună nici de ce a scos-o, şi într-un asemenea fel.

Mi s-au înmuiat picioarele şi am simţit braţul lui Harris strângându-se în jurul meu şi menţinându-mă dreaptă. Mi-am stăpânit fiecare instinct să mă uit la el, nu voiam ca tata să îşi dea seama de ceva. Mi-am trecut discretă mâna prin păr, acoperind mai bine tatuajul meu, deşi mi se părea ciudat că tata nu îl observase până acum, dar asta probabil pentru că şuviţele mele

de păr îmi erau încolăcite ca o eşarfă în jurul gâtului.

— Nu a spus nimic? Am întrebat. Îmi transpirase fruntea şi îmi ardeau obrajii.

— Nu!

— Poate e din cauza mea! Spuse Harris şi m-am uitat la el speriată. Ce Dumnezeu face?

Tata clătină din cap.

— Nu, am întrebat-o şi de asta şi a spus că nu are nicio legătură. Relaţia voastră s-a terminat cu mult înainte să venim noi aici şi nu a fost nimic serios, deci nu e din cauza ta. Explică tata şi nu puteam să expir uşurată, ştiu că totul e un scenariu foarte bine pus la punct de Harris şi Carter. Oare Harris întrebase asta să se asigure că Amber nu a încălcat ordinele scenariului?

— În orice caz, a spus că vrea doar să fie lăsată în pace. Şi asta cred că e singura soluţie, dar dacă ai vreodată şansa, te rog, încearcă să te apropii de ea.

Am aprobat din cap încă răvăşită de vestea asta. Gândul că Amber zace acum cu o arsură pe gât şi o depresie îngrozitoare mă face să mă simt oribil. Trebuia să mă implic mai mult. Îl convinsesem pe Harris să nu îi facă ceva rău, dar m-a avertizat că va fi rănită cât trebuie. Îmi spusese deja că i-a scos tatuajul, dar mă

gândeam că a tatuat altceva peste el, o operaţie de scoatere a lui ieşind din discuţie într-o asemenea situaţie. Dar se pare că Amber fusese până la urma operată, dur şi dureros. Acum înţeleg afirmaţia lui Harris "Eliberare dureroasă, dar rapidă şi eficientă. Şi de eficienţă nu se mai pune problema, cu siguranţă Amber a trecut prin chinuirile iadului şi îmi dau seama că nu ar mai scoate o vorbă despre Harris nici dacă ar fi din nou răpită şi obligată să spună ce ştie despre el.

— Tată, în momentul ăsta cred că ar fi cel mai bine să o lăsaţi singură cu gândurile ei. Ea e singura care se poate ajuta să treacă prin asta. Tata aprobă oftând, îl simţeam pe Harris pietrificat lângă mine. Ştie că nu urma să reacţionez bine la asta.

Am mai schimbat câteva discuţii cu tata, în care Harris s-a străduit din răsputeri să pară la fel de bine dispus, dar îl simţeam tensionat lângă mine. Când am ajuns singuri în maşină şi i-am făcut zâmbitori cu mâna tatei, am explodat:

— Aţi ars-o pe gât! Am ţipat. Ţinusem asta cam mult în mine.

— Iubito, hai să nu stricăm ziua asta. Am reuşit minunea de a te avea în totalitate pentru mine şi nu vreau să încep asta cu o ceartă pe

tema Amber. Era mai serios decât am crezut că va fi.

— Harris...

— Am făcut ce trebuia făcut să îi închidem gura. Nu ar fi renunţat la planurile ei tâmpite şi ar trebui să fie fericită că încă mai are capul pe umeri după ce s-a băgat în afacerile lui Carter. O cicatrice e nimic pe lângă ce putea să păţească.

Am înghiţit în sec.

Se întoarse spre mine, realizând că mă băgase în sperieţi. Îmi prinse mâna.

— Carter e un om minunat, iubito. E minunat cu cine vrea el şi pe tine te place şi se comportă aşa pentru că eu am avut o discuţie extrem de lungă cu el despre tine înainte să te întâlnească. Şi, în mare, îi place de tine ca persoană. Dar nu te lăsa păcălită de ipoteza asta, crezând că aşa este mereu personalitatea lui Carter. Este infractorul perfect, poate stăpâni toate genurile de personalitate. Amber a cunoscut acum partea urâtă din personalitatea lui, şi încă nu pe cea extrem de urâtă, având în vedere că a trebuit practic să îl implor să nu o omoare. Când cineva se implică în afacerile lui, persoana aia dispare. Traficanţii nu îşi asumă riscuri, de niciun fel.

Am înghiţit în sec şi am aprobat din cap. Harris îşi studiase probabil discursul şi se gândise bine la ce să spună ca să îmi astupe gura şi să scape de ceartă.

— Tu ai făcut-o? am întrebat privind în faţă, fără vreo expresie.

— Nu! Harris îmi strânse mâna, calmându-mă. Carter a făcut-o. Discursul lui a fost mai convingător dacă el a ţinut fierul încins în mână. Am tremurat iar. Fier încins. Dumnezeule.

— Cum a făcut-o, mai exact?

— Iubito, cred că îţi dai şi singură seama. Nu îţi face bine să îţi mai explic şi eu. Cert e că din S-ul ăla nenorocit a mai rămas o cicatrice de formă pătrată. Să ardem doar porţiunea tatuajului nu era de ajutor. Ar fi rămas cu o cicatrice permanentă sub forma aceleiaşi litere.

Am aprobat din cap apoi l-am clătinat. Îmi făceau rău toate detaliile astea.

Harris îmi strânse mâna mai bine.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti în vreun fel pentru ce a păţit Amber. Tu eşti motivul pentru care ea e încă în viaţă.

M-am uitat la el, muşcându-mi buza.

— Nu l-ai fi oprit pe Carter să o omoare dacă nu ţi-o ceream eu?

Nu voiam să întreb asta. Luă o pauză în care oftă, dar ştiam că asta nu era pentru că se gândea, ci pentru că nu voia să spună răspunsul. A făcut la fel când a recunoscut că el l-a omorât pe Joshua.

— Nu! Ţi-am spus: noi nu ne asumăm riscuri. Şi mai ales eu nu îmi asum riscuri cu tine. Amber primise destule avertismente şi ajunsese prea departe. Dacă tu nu ţi-o doreai în viaţă, gâtul ei ar fi fost acum probabil teafăr, dar inima ar fi avut o problemă mult mai gravă şi care nu s-ar mai fi vindecat vreodată.

Mi-am clătinat capul, nu vreau să mai aud alte detalii. Duritatea lui Harris mă depăşea din nou.

— Nu aţi inventat nimic pentru dispariţia ei? Sau pentru tatuaj? Am continuat şi eram din nou într-unul din acele momente în care gura mea vorbeşte fără permisiunea creierului.

— Nu a fost nevoie, nu am ţinut-o decât vreo şase ore şi inventase deja o minciună pentru plecarea ei, având în vedere că şi-a petrecut noaptea la poliţie. Cât despre starea de acum, până la urmă e o adolescentă de 18 ani şi o depresie nu e tocmai stranie la vârsta ei. Se pare că nu i-a spus mamei ei ce semnifică cu adevărat acel tatuaj, probabil de teamă că îşi va dori să

mă cunoască şi ştia că eu nu vreau asta. E treaba ei ce inventează pe parcurs, atâta timp cât nu spune nimic de mine, de ocupaţia mea sau de tine.

Am aprobat iar din cap şi mă simţeam ca un robot programat să asimileze informaţii.

— Amber a ieşit din viaţa noastră. Nu trebuie să îţi mai faci griji în privinţa ei de acum încolo. E un lucru bun că a părăsit şi echipa de majorete.

— Ai avut o legătură cu asta? Am întrebat repede. Deja îi luasem locul lui Amber în destule. Să fie dată afară şi din echipă din cauza mea şi eu să fiu numită în locul ei, e prea mult.

— Nu, iubito, stai liniştită. Directoarea a aflat de boala lui Amber după acel leşin şi de asta a dat-o afară. Nu am avut nimic de-a face cu asta, nu mă gândeam atunci la chestia asta, dacă voiam să o depărtez de tine, te-aş fi scos pe tine din echipă. Ştiam că nu îţi place, dar nu trebuie să îţi faci griji, ai câştigat postul ăla pe drept.

— Aaa, deci poţi să mă scoţi din echipa dacă vrei. Am sărit arţăgoasă. Începu să râdă.

— Am o capacitate de convingere destul de bună, dar nu aş fi făcut asta. Eşti prea sexy

majoretă, chiar dacă asta înseamnă că viermele ăla să stea mai mult pe lângă tine.

Mi-am înghițit cuvintele. Nu îi spusesem lui Harris nimic de ziua de ieri și ce se întâmplase la vestiar. Sincer, nu știu de ce, și-ar pierde mințile dacă ar afla că îi ascund așa ceva. Dar nu știu dacă mi-e teamă pentru Zac sau din cauza acelui... salvator necunoscut. Harris o să își iasă din sărite în privința lui Zac și Dumnezeu știe ce o să îi facă dacă află că m-a sărutat. După ce s-a întâmplat cu Joshua, mi-e frică să îi spun. Nu îl vreau pe Zac mort sau desfigurat, sper doar ca după ce s-a întâmplat în vestiar, să renunțe și să nu mai vină după mine. Cât despre străin, asta o să îl sperie. O să îi activeze paranoia și e posibil să nu mă mai lase să ies din casă până nu află cine a fost. Ziua de ieri mi-a demonstrat că doi bodyguarzi nu sunt atât de eficienți precum ai crede. Nu, nu o să îi spun încă nimic, nu am nevoie de complicații în plus în viața mea.

— Harris, ce i-ai spus tatei despre cearta noastră? Am schimbat subiectul până nu îi dădea ceva de bănuit tăcerea mea bruscă.

— Păi, e logic că nu puteam să îi spun adevărul, dar m-am folosit puţin de prietenul nostru Zac pentru asta.

M-am încruntat confuză. Tot Zac. În ce l-a mai băgat iar?

— Practic, i-am spus adevărul, dar alt adevăr. Că el s-a apropiat de tine, eu mi-am pierdut minţile şi l-am bătut. Tu te-ai supărat pe mine pentru asta şi m-ai părăsit.

M-am încruntat din nou. Cât de banal e motivul ăsta pe lângă cel adevărat. Trebuia să îmi dau seama că Zac e băiatul caftit din poveste.

Mi-am clătinat capul şi l-am sărutat din nou, nevrând să aflu mai multe.

M-am abţinut să îi pun întrebări în legătură cu ce îi spusese tatei despre părinţii lui şi fabrica de armament. Ştiu că avea planul bine făcut cu absolut tot ce spunea şi dacă ar fi intervenit o problemă în vorbele lui, ar fi ştiut să o acopere. Mă bucur totuşi că tata nu a pus mai multe întrebări, cum ar fi: Cum se numeşte firma tatălui tău? Şi răspunsul corect ar fi fost probabil: *Illegal Industries*. Pentru că absolut tot ce fac Harris şi Carter e ilegal. De la inima negustoriei lor cu arme, până la cursele din oraş şi răpirea şi sechestrarea anumitor persoane şi chiar uciderea lor. Şi să nu uităm de furtul ocazional de maşini şi braconaj. Până şi felul în care se distrează în timpul liber era ilegal. Chiar

şi felul în care arată iubitul meu, până şi eu simt că făcusem ceva ilegal să determin un asemenea băiat să se îndrăgostească de mine.

— Tot ce ţine de tine e ilegal. I-am şoptit fără să îmi dau seama, mângâindu-i buclele mari, ridicate pe spate.

Zâmbi, uitându-se la mine.

— Aproape! E un singur lucru pe care l-am făcut curat în viaţa asta.

— Care? Am întrebat curioasă.

— M-am îndrăgostit de tine!

Restul zilei l-am petrecut la garaj, spre surprinderea, bucuria şi oroarea mea. Îmi place că relaţia dintre noi şi ceilalţi rămăsese neschimbată şi ei nu păreau afectaţi în vreun fel de mutarea noastră. Oricum, camera de sus rămăsese încă a lui Harris. Realizez că, într-adevăr, nu îmi era dor de interogatoriile lui Nicky. Cred că se plictisise rău de tot astăzi şi acum îşi umplea bateriile bombardându-mă pe mine. A trebuit să îi explic semnificaţia noului tatuaj şi, pentru că era plictisită rău, şi despre noua mea soră-vitregă-fostă iubită a lui Harris-aducătoare de probleme.

Casa noastră e în renovare şi am fost fericită să mă trezesc doar cu un laptop în braţe şi cerinţa de a alege ce îmi place. E mai bine decât să mă plimb cu el prin magazine în căutare de aspiratoare, dar şi căutatul pe internet e la fel de obositor. Chiar dacă Harris nu comenta nimic, mă lăsa doar pe mine şi devenea stresant, pentru că am fost surprinsă să realizez că sunt foarte pretenţioasă, chiar dacă la început credeam că voi alege primul aragaz care îmi apare pe ecran, văzusem deja zeci.

— Dacă vrei gresia şi faianţa neagră în baie, eu zic să alegem suportul din marmură neagră şi chiuveta din aliaj de inox. Propuse Harris în cele din urmă, când deveneam enervantă printre robinete şi cabine de duş. Am aprobat din cap, încântată de ideea lui. Dacă la început mă uitam mai mult la preţuri, Harris reuşise să mă posede şi acum căutam doar ce îmi place. Şi uite aşa am ajuns să comandăm un simplu robinet cu model de fluture de 100 de dolari.

— Nu! Vreau saltea. Am protestat când am ajuns la secţia de paturi matrimoniale.

— OK! Atunci cred că am putea improviza ceva, ce zici dacă am comanda salteaua asta şi îi incorporăm spătarul ăsta? Îmi arătă o saltea enormă şi absolut splendidă, şi un spătar din

piele neagră mată, cu găuri de decor şi o formă rotundă care se întindea un metru pe perete. Saltea cu spătar la cap, asta e ceva nou. Dar cred că ar arăta interesant, ciudat şi tipic nouă.

— Aşa facem! Am ţopăit şi l-am sărutat repede.

Restul după-amiezii l-am petrecut pe canapeaua din sufragerie, cu laptopul în braţe, căutând şi comandând mobilier şi aparaturi electrocasnice şi electronice pe tot felul de site-uri. Jay râdea de noi şi ne cânta deseori melodii de nuntă. Asta până când şi-a luat o pernă în cap care i-a stricat freza şi i-a închis gura.

— Ce facem în seara asta? L-am întrebat pe Harris când m-am întors în camera lui, ştergându-mi părul după duş.

Era la computerele lui. Am văzut imaginea unor arme şi am întors capul automat.

Se întoarse spre mine repede, apoi se blocă.

Mi-am apropiat sprâncenele nedumerită, dar când privirea lui a coborât pe corpul meu, mi-am dat seama că eram înfăşurată într-un prosop. Mi-am dat ochii peste cap.

— Harris, suntem împreună de ceva vreme, ar trebui să renunţi la asemenea reacţii pentru lucruri atât de banale. Am chicotit şi se uită la mine încruntat.

— Crezi că tu, udă şi înfăşurată într-un prosop minuscul, eşti banală? O spuse de parcă mă acuza că sunt nebună.

Am ridicat din umeri. Îl înţelegeam la început când avea asemenea reacţii, dar acum…

— Ar trebui să te obişnuieşti cu mine.

Îşi mări ochii, apoi începu să râdă.

— Să mă obişnuiesc cu tine? Se ridică în picioare încă râzând. Spune-mi, tu te-ai obişnuit cu asta? Şi-a ridicat uşor tricoul, dezvelindu-şi abdomenul şi mi s-au înmuiat picioarele. Continuă să îşi agite tricoul într-un mod lasciv, rânjind şi am înghiţit în sec, în niciun caz nu mă voi obişnui vreodată cu asta.

Harris râse.

— Vezi?! Aşa că nu îmi mai spune mie că ar trebui să mă obişnuiesc cu tine, când aş muşca din tine dacă aş putea.

Am început să râd. Mi-a prins şoldurile, ridicându-mă şi suindu-mă pe birou. Abdomenul lui a intrat între picioarele mele şi mi-a lipit buzele de ale lui, începând să îmi ridice prosopul pe şolduri.

— Deci, asta facem în seara asta? Am mormăit peste buzele lui, încercând să îi ridic tricoul.

Chicoti!

— Nup! Mergem pe pistă în seara asta şi mai târziu am o surpriză pentru tine.

M-am uitat la el curioasă.

— Ce surpriză?

— O să vezi mai târziu! Îmi făcu cu ochiul şi am început să râd. Mi-am adus aminte de ce îmi spusese Miky ieri.

— Știi, e un bal mascat în seara asta la liceu, cum ți se pare ideea?

Harris ma privi fără expresie, mi-am dat deja seama că nu îl încântă.

— Vrei sa mergi? mă întrebă cu jumătate de gură.

Mi-am mușcat unghia de la degetul mare și am aprobat ușor din cap, privindu-l în ochi. El se gândi puțin, apoi oftă silențios și după zâmbi.

— OK, iubito, putem să trecem pe acolo și mai târziu să mergem pe pistă. Am o cursă în seara asta.

Pentru mine e bine şi aşa. Am zâmbit fericită, i-am prins perciunii şi l-am tras din nou spre buzele mele, dar am tresărit când ceva a vibrat chiar lângă coapsa mea, pe birou.

Harris îşi înşfăcă telefonul imediat şi îşi muşcă buza, nervos.

— Băga-mi-aş! înjură şi îmi făcu semn cu degetul peste buze că trebuie să tac. Am aprobat din cap, serioasă.

— *Da*! Răspunse serios şi m-am încruntat nedumerită. Avea un accent ciudat… *Carter ne dostupnîi v danîm momente*. Am făcut ochii mari, ascultând cuvintele care îi ieşeau pe gură. Folosea un accent care îi schimbă tonul vocii complet, făcându-l chiar mai răguşit şi dur decât e şi sunt aproape sigură că vorbea în rusă. Harris ştie rusă?...

— *Ne mogu dozdatsa, dva dnia?* Mă bagă în sperieţi. Se încruntă frustrat … *Ia pogovoriu s maim bosom, i ia budu v Moskva zavtra vecerom, ştob obsuditi kontrakt.*

După două secunde închise telefonul şi începu să înjure ceva indescifrabil.

— Harris, ce naiba a fost asta? l-am întrebat ameţită.

— Aşteaptă o secundă, iubito, îţi explic după. Butonă rapid telefonul şi îl duse iar la ureche. Picioarele mele încă erau încolăcite în jurul său şi mă simţeam ciudat acum în poziţia asta. Se încruntă când apelatul nu îi răspundea.

— Carter, de ce dracu' m-ai băgat pe mine în afacerea cu ruşii?... Nu mă duc singur acolo, ştii că nu îl suport pe Olaph. Mârâi nervos. … Ai înnebunit? Niciodată nu m-ai mai trimis singur. Tu eşti şeful, o să creadă că nu le acorzi importanţă. … Ce dracu' faci atât în Rio?... Ai marfa?... Carter, trebuie să fiu în Italia, nu putem pierde marfa care traversează Stelvio şi trebuie să ne pregătim pentru asta. … La dracu', ştii cât îi place lui Olaph să lungească discuţiile şi eu urăsc asta, iar idiotul ăla nu vorbeşte nici engleză. Oftă nervos. … Îmi dai jumătate de parte pentru asta. … Tot? Serios? Acum părea uimit. Râse. … Sigur nu ţi-ai găsit vreo braziliancă pe acolo de rişti tot? … Bine. … Promit! Îşi dădu ochii peste cap. … Ştii că asta e partea mea preferată. Rânji şi apoi închise.

Mi-am pus mâinile în sân, nu înţelesesem mare lucru, dar înţelesesem destule. Urma să plece.

Îşi ridică privirea spre mine şi îşi muşcă buza.

— Traducerea, te rog. I-am cerut supărată.

Oftă, punând telefonul pe birou.

— Iubito, ţi-am spus deja că vor exista situaţii în care va trebui să plec. Îşi aşeză mâinile pe coapsele mele.

— M-am prins deja de asta. Unde şi când pleci? Şi de unde Dumnezeu ştii să vorbeşti ruseşte? Am încercat să rămân serioasă şi să nu fac vreo criză, ceea ce aş fi făcut în mod normal.

Harris mă privi surprins şi îşi trecu limba peste buza de jos.

— Carter are o afacere mai veche cu nişte mafioţi ruşi, au tot amânat-o însă acum se pare că vor armele. Cum Carter e plecat în Brazilia cu altă afacere mai importantă, nu o poate amâna, plus că s-ar pune rău cu ceilalţi. Aşa că m-a trimis pe mine.

Am înghiţit în sec.

— Singur?

— Ei bine, da, ca şi conducător al negocierii. Dar o să mai iau pe cineva cu mine, aşa cum mă lua Carter pe mine.

Harris avansează în funcţie, nu e bine.

— Nu-ţi face griji, iubito, mă duc doar să negociez preţul, o să fiu invitat de onoare în casa rusului, nu mai sunt în pericol ca la întâlnirea cu Reynolds.

Mi-am strâns buzele la amintirea asta.

— Când pleci?

— Mâine-dimineaţă.

Ochii mi s-au mărit.

— Ce?!

— Îmi pare rău, iubito, nu e ceva ce am stabilit înainte, dar nu am de ales. Crede-mă, va fi mai periculos pentru noi dacă nu mă duc şi îi ignor pe acei ruşi.

Am înghiţit în sec.

— Şi cât o să stai acolo? Am calculat în minte durata ultimei lui plecări.

— Asta nu pot să ştiu, iubito. Plecările de genul ăsta nu au o durată fixă. Depinde cum mă primeşte rusul şi cât de mult vrea să negocieze preţul. De obicei suntem trataţi ca nişte adevăraţi regi în casele lor şi serviţi cu tot ce au mai bun chiar şi două zile. Încearcă tot ce e posibil să ne facă să scădem preţul şi, totodată, să lege o prietenie cât mai strânsă cu noi şi să ne impresioneze. Genul de prietenie strânsă în care îţi pierzi capul la prima greşeală. Încerca să glumească, dar am făcut ochii mari, speriată.

— Calmează-te, iubito, nu o să fac nicio greşeală. Îmi promise zâmbind hotărât şi mi-am muşcat buza de jos, stresată. Carter o să îmi lase mie tot profitul dacă reuşesc să închei afacerea. Zâmbi mândru de el, dar eu nu puteam să îi împărtăşesc sentimentul.

— De ce?

— Nu ştiu! Dar sunt fericit că în sfârşit are încredere completă în mine. Părea din cale-afară

de fericit şi am hotărât să îi fac pe plac şi să zâmbesc şi eu. Dar nu am reuşit, sunt speriată de moarte.

— Haide, iubito, bucură-te cu mine, dacă reuşesc asta, o să ne intre în cont chiar şi 10 milioane de dolari.

Mă ridică de pe birou, învârtindu-mă o dată prin cameră, apoi se aruncă cu mine pe saltea.

— Cât? Aproape am ţipat uimită.

— Cat ai auzit. Îmi făcu cu ochiul.

— Harris, nu te duce! Te rog! Oricât de entuziasmat ar fi el de suma asta enormă, eu simţeam doar frică din cauza ei.

Oftă şi îmi prinse obrajii în palmele lui.

— Îţi promit că nu voi păţi nimic. O să fiu mult mai atent şi calm, acum ştiu că e cineva care mă aşteaptă acasă şi nu o să îmi mai asum niciun risc.

— Nu uita că ai promis. Am spus serioasă.

— Nu o să uit!

Şi tonul lui îmi jura că nu o s-o facă.

— Vă întâlniţi în Italia? Am adăugat, nu înţelesesem prea bine partea asta din discuţie.

Harris îşi linse din nou buza.

— Nu tocmai, în Italia plec din altă cauză. Cu ruşii mă întâlnesc în ţara lor.

M-am încruntat nedumerită.

— Atunci ce cauţi în Italia?

Încep să pricep anumite chestii din conversaţia lui şi nu îmi place: "marfa care traversează trecătoarea Stelvio….".

— Ţi-am spus deja, iubito. Suntem negustori de moarte. Facem schimb. Furăm, apoi vindem.

Mi-am forţat autocontrolul să nu mai cedeze unor asemenea cuvinte, aşa cum o făcea de obicei, mai ales că am auzit din gura lui cuvintele care m-au chinuit două zile înainte să îmi dau seama ce înseamnă: negustor de moarte. Harris este ce este, eu l-am acceptat aşa, nu o să se schimbe pentru mine şi trebuie să învăţ să fac faţă acestui lucru fără să am o reacţie exagerată înainte.

Îmi explicase deja cum şi de unde fură, dar totuşi voiam mai multe detalii.

— Cum o să atacaţi, mai exact? I-am cerut calmă. Păru surprins de reacţia mea.

— Suntem mulţi, înarmaţi şi poziţia e în avantajul nostru. Trecătoarea Stelvio e una dintre cele mai periculoase trasee rutiere din lume. Pentru noi e floare la ureche, dar ei nu sunt tocmai cei mai experimentaţi şoferi şi conduc mastodonţi de zeci de tone. Sunt uşor de prins, mai greu este să le doborâm protecţia.

— Adică? Am cerut repede.

— Au alte maşini care îi protejează, de obicei poliţie, pentru că sunt arme cumpărate de armată. Îţi aminteşti maşinile negre care ne-au atacat pe noi în tir? Am aprobat rapid din cap. Genul ăla de protectori.

— O să îi omorâţi? Am înghiţit în sec.

Harris ezită.

— Dacă nu o facem, ne pot localiza. Ramând în viaţă, ajută la capturarea noastră. Ca să supravieţuieşti în lumea asta, trebuie să nu laşi în viaţă pe nimeni altcineva care ştie cu ce te ocupi şi ştii că nu va ţine secret.

Am înghiţit în sec traumatizată şi nu ştiu de unde am puterea să dau din cap. *Iubitul meu e un criminal, iubitul meu e un criminal, iubitul meu e un criminal... obişnuieşte-te cu asta.* Îmi repetam în cap, respirând sacadat.

Oricât m-am rugat de Violet şi de restul, niciunul nu a vrut să meargă cu noi la bal. Toţi plănuiseră deja să meargă pe pistă, iar Harris a ales balul doar pentru mine, ştiu că nu are nici cea mai mică plăcere să participe la o petrecere mascată, alături de adolescenţi ce nu îi sunt prieteni.

— Nu trebuie să mergem dacă nu vrei... am ezitat, privindu-l pe Harris cum îşi butonează

telefonul, deloc interesat de pregătirea pentru bal. Făcuse un duş şi se îmbrăcase ca de obicei, în blugi negri, tricou şi geacă de piele. Nici nu trebuia să sper la o mască, costum nici atât. Îşi ridică privirea spre mine şi închise telefonul.

— E OK, iubito, avem timp să le facem pe amândouă.

El ar fi preferat totuşi să facem doar una dintre ele, pot să îi citesc asta pe chip. Am oftat şi mi-am luat rochia de pe cap, scuturând-o în mâini. Era una dintre cele trimise de mama, simplă şi neagră, mulată pe corp şi suficient de lungă pentru o petrecere la care sunt prezenţi şi profesori. Spatele era transparent, acoperit cu dantelă. Alesesem şi o pereche de platforme cu toc înalt, iar de mască se ocupase Miky, îmi adusese astăzi una în forma ochilor de pisică, neagră şi cu diamante false lipite pe margini. Nu tocmai ce aş fi ales eu, dar nu am găsit timp pentru altceva.

În timp ce mă îmbrăcam, Harris îşi ocupă timpul făcându-mi poze, spunând replici deocheate şi făcându-mă deseori să izbucnesc în râs.

— Putin ajutor, dacă tot nu ai altceva mai bun de făcut. M-am întors ţanţoşă cu spatele, indicându-i spre fermoarul meu, pe care nu îl

pot închide singură. Se ridică şi îşi frecă palmele între ele, iar mie au început să îmi tremure coapsele într-un mod cunoscut. Normal că nu avea să îmi închidă fermoarul pur şi simplu, îşi băgă palmele pe sub rochie, urcându-le pe sâni. Ghinionul lui că port sutien. Pufni dezamăgit în urechea mea, făcându-mă să râd.

— Nu e o rochie cam scurtă pentru bal, prinţesă? am chicotit şi m-am ridicat pe vârfuri ca să îmi pot lăsa capul pe umărul lui.

— Nu sunt o prinţesă. Conform alegerii lui Miky, sunt o pisică. I-am indicat spre masca de pe pat.

— Mrrr!

Asta trebuia să mai aud în viaţa asta: pe Harris torcând. În mod normal, probabil m-aş fi excitat, dar acum am izbucnit în râs. Harris râse şi el şi mă prinse în braţe, ridicându-mi fermoarul cu o singură mână. M-am întors spre el şi i-am prins gulerul gecii.

— Şi tu ce ar trebui să fii, domnule? am ridicat o sprânceană, el mă copie.

— Adică?

— Costumaţia ta ce reprezintă?

Harris mă privi actoriceşte în zeflemea.

— Pisicuţă, nu am nevoie de o costumaţie. Sunt un demon.

— E un bal mascat, nu o petrecere de Halloween. El strâmbă dezinteresat din nas.

— Sunt fascinant în ambele locuri.

Am izbucnit din nou în râs, iar el ieşi din cameră, lăsându-mă să îmi termin pregătirea. Nu am de gând să pierd prea mult timp cu machiajul şi părul. Oricum port mască, aşa că m-am limitat la tuş şi puţin fard negru pe pleoape, folosind un ruj roşu aprins pentru a oferi aspectului meu şi o pată de culoare. Părul doar l-am îndreptat, apoi am prins porţiunile de pe laterale cu fundiţa măştii, la spate. Cel puţin nu trebuie să îmi fac griji în privinţa ei, e bine prinsă şi nu o să cadă. M-am încălţat în pantofi şi mi-am îndesat tenişii în geantă, pentru orice eventualitate. Mai mult ca sigur nu o să rezist toată noaptea pe tocurile astea.

M-am privit în oglindă, mulţumită de imagine. M-am aplecat şi mi-am verificat din nou rujul roşu, nu port prea des culoarea asta tocmai din cauza dificultăţii de a o aplica, niciodată nu am fost capabilă să o aplic perfect. Sincer, nu ştiu de ce port mască, din moment ce nici Harris nu poartă. Dar, cumva, de la el e de aşteptat să nu o poarte şi toată lumea o să ştie că e acolo doar să mă însoţească pe mine, nu să se distreze în vreun fel.

Am ieşit din cameră, gândindu-mă dacă va dansa cu mine seara asta, iar probabilitatea la întrebarea asta nu e în favoarea mea.

Jos, ceilalţi se pregăteau să plece pe pistă, Harris făcea ultimele pregătiri la maşina lui, lustruind-o cu un prosop. M-am simţit din nou vinovată că i-am stricat planurile şi l-am tras de lângă prietenii lui pentru o prostie de bal ce ştiu că nu o să îi facă plăcere. Eram pe punctul de a renunţa la tot atunci când V fluieră obraznic la mine, analizându-mă în timp ce coboram scările. Am râs stânjenită, acoperindu-mi faţa cu palma.

L-am privit pe Harris, zâmbea mulţumit. Cel puţin nu pare foarte supărat în legătură cu balul ăsta, deci nu o face doar pentru mine. V mă prinse de mână şi mă obligă să fac o piruetă. M-am împiedicat şi am început să râd.

— Termină! i-am dat peste mâna. Jay şi Ty se uitau la Harris, comunicând orice limbaj masculin ar avea ei, dar zâmbetele alea şmechere sunt destul de uşor de citit. Am simţit cum îmi iau obrajii foc.

— Mergem? am vorbit spre Harris. El rânji şi îmi deschise portiera Ferrari-ului.

— Distracţie plăcută, Cenuşăreasa. Îmi ură Jay, mi-am dat ochii peste cap înainte să urc în maşină.

— E o pisică. Îl corectă Harris, făcându-i pe toţi să râdă şi pe mine să bombăm. Când intră în maşină, îmi rânji drăceşte.

— Arăţi super, iubito. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am făcut semn să pornească mai repede, lucru ce îl făcu să râdă.

— Ruj roşu, Doamne, ajută-mă! privi spre cer înainte să iasă din garaj iar eu am râs drăceşte, sperând să nu am ruj pe dinţi.

În drum spre liceu, Harris a redus orice discuţie pentru că a dat volumul muzicii la maximum, ceea ce nu mă deranja.

— Nu o să stăm mult, promit. Am simţit nevoia să spun, ca să îl liniştesc, după ce opri maşina în parcarea şcolii. El zâmbi în colţul gurii.

— Stai liniştită, iubito. Putem sta cât vrei tu. Se uită la ceasul de pe mână. E de-abia 7 seara, avem timp până la 5 dimineaţa să ne distrăm. Îmi făcu cu ochiul, dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine, şi chiar nu mi-aş fi dorit să îmi amintesc de asta. La 5 pleacă spre Moscova, la acel rus traficant.

— Nu trebuia să îmi aminteşti de asta, am mormăit în timp ce coboram din maşină. El zâmbi cu buzele strânse, ştie că nu îmi place asta, dar pare hotărât să mă obişnuiască cu

lumea lui şi să nu mă mai cocoloşească. Şi având în vedere că îl acceptasem cu tot ceea ce e, nu mai pot comenta acum... prea mult.

Parcarea era deja plină de maşini, aşa că nici în sală nu o să fie uşor de respirat, toate spre frustrarea lui Harris.

Şi, exact aşa cum am prezis, sala de sport a liceului e supraaglomerată, colcăind de elevi mascaţi, care mai de care mai spectaculoşi, şi nici decoraţiunile nu sunt mai prejos. Lumini colorate, confetti şi baloane, nu am habar când au fost pregătite toate astea.

Am zâmbit uimită, în timp ce Harris încerca parcă să se camufleze în spatele meu, mai ales că toată atenţia a fost îndreptată asupra lui imediat. E abaterea de la regulă, nimeni nu se aşteaptă să îşi facă apariţia aici, aşa că e normal ca privirile şocate să apară din toate părţile. Reacţia lui m-a făcut să râd, am încercat să mă abţin şi mi-am pus mâna la gură, apoi l-am prins de mână şi l-am spre bolul cu punch.

— Să ştii că punch-ul e tot ce îmi mai lipseşte. Mormăi la urechea mea, ca un copil tras forţat la cumpărături. Am început să râd şi m-am întors spre el, şuşotindu-i să tacă şi să nu mai comenteze.

Pentru că era gentelman, era de datoria lui să ofere băutura, dar atunci când a scanat masa ştiu că începuse să caute energizantele.

— Kath, Kath, Kath... numele meu era pus pe repeat de o voce ce se apropia cu repeziciune şi nu trebuie să mă întorc ca să ştiu cine mă strigă. Însă nu mă aşteptam să îmi sară şi în spate. Tocurile îmi pun şi aşa destulă dificultate în mişcare, e clar că nu mai pot susţine greutatea altui corp. Miky nu şi-a dat seama de asta.

— Mă bucur atât de mult că ai venit. Sincer, chiar nu mă aşteptam să apari. Ochii ei mari şi expresia mai tot timpul ieşite din comun erau acum şi mai evidenţiate de masca pe care o purta. Pot să jur că l-am văzut cu coada ochiului pe Harris speriindu-se pentru o secundă şi mi-am muşcat limba ca să nu izbucnesc în râs.

— A fost o decizie de moment. Am ridicat din umeri, încercând să mă redresez înainte să mă pună la pământ. Rânji cu toată gura. E toată... portocalie. Rochia ei strâmtă e atât de ciudată, încât pare împachetată în benzi de latex portocaliu şi lucios. Cu siguranţă nu e rochie de bal. Iar masca ei seamănă puţin cu cea pe care mi-a dat-o mie, doar că are culoarea specifică şi pene. O plac pe Miky, dar nu are niciun strop de

gust vestimentar. Alegerile ei sunt la fel de trăsnite ca şi ea.

— Mă bucur mult pentru decizia asta. Şi porţi masca de la mine. Bătu fericită din palme, m-am abţinut să îi spun că nu avusesem altă alternativă şi doar i-am zâmbit. Iubitul ei o strigă - e unul dintre fotbalişti, dar încă nu ştiu cum îl cheamă, abia de îmi ştiu majoretele.

Mi-am dat seama că lumea se ferea de noi. Toţi purtau costume de ocazie, mai mult sau mai puţin spectaculoase, rochii de toate felurile şi lungimile, dar absolut fiecare băiat poartă costum... în afară de Harris. Iar partea bună e că pare să observe şi el asta. Îşi luă un pahar de punch şi mă trase într-un loc mai ascuns vederii, pentru că absolut toate privirile erau pe el acum. Nu pe noi, pe el.

— Asta e prima ta petrecere la acest liceu? l-am întrebat, nereuşind să mă abţin, pentru că mă deranjează asta şi mă amuză în acelaşi timp. El mă privi de parcă răspunsul ar trebui să fie evident. Am început să râd.

— Îmi pare rău că nu mi-am pus un costum pentru tine. Vorbele lui m-au lăsat surprinsă, am zâmbit tandru şi mi-am pus mâinile pe după gâtul lui.

— E de ajuns faptul că ai venit cu mine. Nimic altceva nu mai contează. În plus, cum ai spus şi tu, eşti deja în costumul tău original. I-am făcut cu ochiul iar el zâmbi. Îmi prinse ceafa şi mă trase pentru un sărut neaşteptat, ce mi-a înmuiat imediat picioarele. Nu mai e un secret pentru nimeni faptul că acum suntem un cuplu, dar tot mă simt privită din toate părţile de ochi bulbucaţi alături de guri căscate, părea că şi muzica se oprise... nu asta, partea asta se întâmplă în capul meu din cauza felului în care mă face Harris să mă simt, de parcă plutesc şi, brusc, mă simt ca o prinţesă la bal, chiar dacă nu arăt ca una. O prinţesă ce şi-a găsit prinţul perfect, în bocanci şi geacă de piele.

— Dansăm şi noi? i-am şoptit când ne-am despărţit din sărut.

Ochii lui se măriră puţin.

— Iubito, cred că am cauzat deja destule infarcturi, hai să o luăm mai încet. Am oftat bosumflată, aşa cum nu îşi schimbase ţinuta, eram sigură că nu o să îşi schimbe nici năravul de a refuza dansul. Dansase cu mine o singură dată, la petrecerea lui Mike - într-un mod pe care nu îl putem repeta aici.

Nu am decât să mă mulţumesc cu prezenţa lui aici, ceea ce oricum e suficient, nici eu nu

sunt o mare dansatoare la petreceri, dar simt că suntem mai priviţi dacă stăm pe margine.

— Ştiam eu că trebuia să îi iau pe Jay şi V cu noi, măcar nu ne-ar mai fi privit cu atâta atenţie. Bolborosi el, bând din punch-ul ce nu îi plăcea, dar nu avea altceva mai bun.

— Ne descurcăm noi şi singuri. I-am făcut cu ochiul şi l-am prins de mână, mi-am forţat o piruetă folosindu-mă de mâna lui, ceea ce nu îl supără, ci îl făcu să zâmbească. Dispoziţia mi-a fost brusc afectată când l-am zărit pe Zac în mulţime, alături de o tipă din echipa de majorete, al cărei nume nu mi-l amintesc. Am încercat să îmi mut privirea cât mai repede cu putinţă, dar când l-am privit pe Harris, el observase deja totul. Încruntătura lui nu era un semn bun.

— S-a întâmplat ceva? întrebă, privindu-l pe Zac, care se întorsese deja cu spatele. Am înghiţit uşor, amintindu-mi de ce nu trebuie să îi spun lui Harris ce se întâmplase. Înainte poate aş fi făcut-o, Zac ar merita să fie pus la punct şi să i se explice mai detaliat că sunt deja iubita cuiva, dar după ce s-a întâmplat cu Joshua, stilul de explicat al lui Harris e prea mult pentru mine.

Am zâmbit cât am putut de natural.

— Nimic. E puţin ciudat, a fost printre primii mei prieteni aici, iar acum mă urăşte. Nu minţisem chiar deloc, doar cu faptul că e ciudat, mai degrabă dureros. Zac a fost a treia persoană pe care am cunoscut-o aici, după Candice şi Chris, şi am fi fost buni prieteni dacă nu ar fi apărut şi Harris în peisaj. Mă întreb dacă eu şi Zac am fi acum împreună, dacă eu şi Harris nu ne-am fi îndrăgostit. E o probabilitate ce nu mă interesează.

Harris oftă uşor pe nări şi mă trase pe băncile de pe margine. Nu erau mese, doar câteva, dar fără scaune. Toată lumea trebuie să danseze şi cine nu vrea, nu are decât să stea pe băncile din tribune, loc unde, probabil, ne vom petrece noi toată seara, sau cât mai durează până o să mă convingă Harris să plecăm.

— Îmi pare rău pentru asta, iubito. Ştiu că te-am smuls din lumea pe care începuseşi s-o creezi. Nu aş fi avut o asemenea problemă cu Zac dacă nu ar fi încercat să se apropie de tine cu alte intenţii. Nu am nimic împotriva lui Chris. Încercă să îşi ia apărarea, să nu pară un balaur gelos, lucru ce m-a făcut să râd uşor. Am luat o gură de punch, are un gust ciudat, ca o combinaţie între căpşuni şi alcool cu prea mult

zahăr şi mă întreb dacă cineva a strecurat nişte Whisky în bol, pe ascuns.

— Sunt sigură că acum şi-a revenit şi şi-a dat seama că nu mai sunt disponibilă. Am privit în mulţime ca să nu îl privesc pe Harris şi să îşi dea seama că mint. Înainte ca el să poată spune ceva, am fost asaltaţi de Candice şi Kristen.

— Nu pot să cred că eşti aici, de ce nu mi-ai spus că vii? Mă luă Kristen la rost, toată într-o cascadă de voaluri negre ce ajungeau până în pământ şi o mască interesantă ce îi face chipul să pară foarte malefic. Pe Candice am recunoscut-o după păr, altfel mi-ar fi fost imposibil printre atâtea pene galbene.

Harris se simţi imediat depăşit de situaţie şi se prefăcu că îşi butonează telefonul, apoi se ridică să îmi şoptească la ureche ca se întoarce imediat. Am zâmbit discret şi am dat din cap, nu o să mă supăr că îşi ia tălpăşiţa dintr-un grup de trei fete în rochii cu pene. Cel puţin una dintre noi are pene.

— Cum l-ai convins să vină? Nu credeam că o să trăiesc ziua să îl văd pe Harris Stone la un bal mascat al şcolii. Şuşoti Kristen, urmărindu-l pe Harris cum iese din sală, vorbind la telefon. Oare îl cheamă pe Jay să îl salveze din situaţia asta?

Am început să râd, apoi am ridicat din umeri.

— Cu siguranţă nu e în elementul lui aici, dar nu a riscat să mă lase să mă strecor singură. Amândouă râseră. Da, sigur asta nu ar fi avut cum să se întâmple, mi-ar fi capsat fundul de pat, dar e amuzant de oferit ca explicaţie.

Candice se aplecă spre mine, pregătită să şoptească ceva.

— Hei, zvonurile despre tine şi Zac sunt adevărate?

Am înlemnit imediat.

— Candice! o certă Kristen, privind în mulţime şi asigurându-se că nu ne auzise cineva.

— Ce zvonuri? am întrebat dintr-o suflare, căutându-l din instinct pe Harris cu privirea, pentru că ştiu deja despre ce zvonuri e vorba. Candice vru să vorbească, dar Kristen o reduse la tăcere şi se aplecă spre mine, vorbind serios:

— Zac i-a spus lui Max că a încercat să te sărute în vestiarul şcolii, după proba aia la majorete. A încercat sau a reuşit, nu m-am convins încă de partea asta. Idiotul a crezut că Max îi e prieten şi povestea o să rămână între ei, dar cel din urmă pare că s-a cam îmbătat în seara asta şi a uitat de promisiune, iar acum împrăştie informaţia picantă peste tot. Deja am auzit

persoane discutând aprins despre asta. E adevărat, sau Zac a spus-o doar ca să mai atragă nişte atenţie asupra lui?

— Trebuie să existe şi o explicaţie pentru vânătăile alea. Spuse Candice înainte ca eu să am ocazia să vorbesc. L-am căutat pe Zac cu privirea, dar dispăruse din raza mea vizuală.

Înainte să apuc să întreb despre ce vânătăi vorbesc, Harris se întoarse în sală, cu un mers rapid şi parcă o mică încruntătură pe frunte. Le-am făcut semn lui Candice şi Kristen să nu scoată o vorbă despre asta. Imediat ce ajunse la noi, Harris se aplecă să îmi şoptească la ureche:

— Iubito, avem o problemă pe pistă, nişte puştani s-au luat la bătaie. Carter vrea să mă ocup de asta până nu apare poliţia. Îţi promit că ne întoarcem repede, nu o să dureze mai mult de 20 de minute.

Se retrase să mă privească iar eu m-am ridicat în picioare. Kristen şi Candice aveau acum gurile sigilate şi era aproape imposibil să mă audă vorbind din picioare şi cu spatele la ele.

— Te superi dacă rămân aici? O bătaie pe pistă nu îmi sună prea tentant acum şi sunt cu Candice şi Kristen. În plus, îi am pe Austin şi Jason, am făcut semn din cap spre cei doi

bodyguarzi ce analizau totul subtil, în costume la patru ace şi cu măşti pe faţă.

Harris oftă, încruntându-se uşor.

— Eşti sigură? Nu o să te plictiseşti singură?

— Ţi-am spus, le am pe Kristen şi Candice, nici ele nu au parteneri sau cel puţin nu unii care să fie prin preajmă. O să te aştept aici. Am zâmbit, încercând să îl conving. Nu îmi pasă câtuşi de puţin de balul ăsta şi aş fi plecat cu el definitiv acum, dar începusem o discuţie cu prietenele mele, o discuţie ce încă îmi face inima să bată de frică şi mă aştept ca, în orice secundă, informaţia să ajungă la urechile lui Harris şi să se dezlănţuie uraganul. O să îl iau de aici imediat ce se întoarce după mine, dar trebuie să aflu mai multe, până atunci. În special, vreau să ştiu dacă Zac a văzut chipul celui care l-a lovit.

Harris îşi trecu mâna prin păr iar telefonul începu din nou să îi sune. Se încruntă furios şi îl închise, dar apucasem să văd că Jay îl sună.

— Du-te şi rezolvă problema. O să fiu bine. Eu şi fetele avem de discutat despre coregrafie.

La naiba, mă simt groaznic să îl mint şi simt că l-am minţit deja foarte mult de la incidentul cu Zac. Dar o să fac tot ce îmi stă în putinţă să evit o altă... crimă. Harris le făcu un semn lui

Jason şi Austin iar ei aprobară din cap, nu ştiu să traduc asta, dar păruse să le transmită să aibă grijă de mine.

— O să mă întorc repede. Pare că luase deja o decizie. Îşi puse palma pe obrazul meu şi mă trase pentru un sărut.

— Să fii cuminte! Îmi transmise înainte să se întoarcă şi să plece. Am tras o gură mare de aer în timp ce îi urmăream spatele. Oamenii se fereau din calea lui într-un mod aproape bizar, mai ales că nervozitatea era clară pe faţa lui. Se întoarse să mă privească înainte să iasă pe uşile decorate cu baloane, iar eu m-am aşezat înapoi lângă Kristen şi Candice.

— Unde se duce? întrebă Candice.

— Spuneţi-mi despre vânătăi. Am cerut eu, evitând orice altă discuţie despre Harris. Astăzi îl văzusem pe Zac doar cu ochelari de soare, iar acum poartă o mască. Kristen reveni la subiect.

— Nu ar fi fost aici dacă nu era un bal mascat şi nu avea ocazia să îşi acopere jumătate de faţă. Ochiul lui e distrus rău. Deci e adevărat sau nu?

Mi-am clătinat capul, neştiind ce e mai bine să spun. Să neg, pentru că Zac nu are nicio dovadă la ce s-a întâmplat?

— E ciudat totuşi cum are curajul să vină aici, deşi mai mult ca sigur nu s-ar fi aşteptat ca Harris să apară. Din punctul meu de vedere, a avut noroc că doar l-a pocnit.

Vorbele lui Candice mi-au atras din nou atenţia. M-am încruntat la ea.

— Nu Harris i-a făcut asta.

— Aha! tresări Kristen. Deci e adevărat, nemernicul a încercat să te sărute şi cineva a venit şi l-a bătut.

Mi-am strâns buzele şi am simţit nevoia să îmi frec faţa cu palmele, dar port o mască ce mă opreşte să fac asta.

— Spune-mi toată povestea lui Zac. El ce spune că s-a întâmplat. Am cerut eu, iar Kristen părea să îl caute pe făptaş cu privirea.

— Ce ţi-am spus. A intrat peste tine şi a încercat numai el ştie ce, nu a avut intenţii rele, pentru că ține la tine, dar nu îl poate suporta pe Harris. Oricum, a zis că luminile s-au stins dintr-o dată şi Harris a apărut în vestiar şi l-a lovit. A avut noroc că s-a ridicat şi a putut să plece de acolo înainte să se întoarcă restul fetelor la vestiar.

Mi-am ros buza de jos, privind în podeaua.

— Asta s-a întâmplat, dar nu a fost Harris, altfel nu ar fi scăpat doar cu o vânătaie şi cu siguranţă el nu ar fi oprit luminile.

Candice mă privi contrariată, iar Kristen îşi rodea unghia degetului mare, foarte gânditoare.

— Atunci de ce crede Zac că a fost Harris? L-am auzit pe Max când a spus foarte clar că Zac i-a văzut faţa lui Harris când s-a aplecat deasupra lui.

Am clătinat repede din cap, convinsă de asta.

— Stai puţin, Harris habar nu are de ce s-a întâmplat, nu-i aşa? continuă Kristen, lucru ce m-a făcut să înghit uşor în sec.

— Nu, altfel, aşa cum am spus, Zac ar fi avut probleme mult mai grave.

— Atunci cine a fost? întrebă Candice, privindu-ne când pe una, când pe cealaltă.

— Zac a devenit popular odată cu postul de căpitan, dar a câştigat şi mulţi duşmani, în special colegii lui de echipă ce îşi doreau postul ăsta. Să gândim logic, eraţi în vestiar şi toţi ceilalţi elevi erau la cursuri, doar majoretele şi fotbaliştii erau în sala de sport. Unul dintre ei era probabil în trecere când v-a auzit şi s-a gândit să îi dea lui Zac o lecţie. A făcut-o pe întuneric pentru a nu fi recunoscut. Altă explicaţie nu găsesc.

Am analizat ipoteza lui Kristen şi i-am dat dreptate, în cele din urmă. Singurul lucru ce o contrazice e senzaţia stranie pe care mi-o dăduse acea persoană, Zac nu fusese singurul ce îl comparase cu Harris.

— Zac ar face bine să îi închidă gura lui Max cât mai repede, altfel o să sufere consecinţe serioase. Kristen se încruntă furioasă când îl observă pe Zac. Era chiar lângă Max, mă întreb când o să îşi dea seama idiotul că tipul acela nu îi e deloc prieten.

Am oprit conversaţia când un băiat veni spre noi şi o invită pe Candice la dans, era partenerul ei. M-am înşelat în privinţa partenerilor, dar mă bucur că am rămas doar eu şi Kristen, ea cunoaşte mai bine secretele acestui liceu.

— Să înţeleg că tu şi Zac nu mai sunteţi prieteni? Am presupus eu, Kristen se strâmbă şi îşi aranjă voalul rochiei în jurul picioarelor.

— Nu am avut o ceartă oficială, dar s-a schimbat mult de când a fost ales căpitan. Şi după ce ţi-a făcut ţie, cu siguranţă nu o să mai fim vreodată ca înainte. Am oftat amândouă în acelaşi timp, eu simţindu-mă groaznic de vinovată pentru toate astea. De la mine a plecat tot... ca de obicei.

— Cel puţin are noroc cu Joshua. Toată lumea vorbeşte despre el, aşa că nimeni nu e foarte interesat de sărutul nereuşit al lui Zac.

De parcă nu eram destul de speriată, Kristen îmi făcu inima să bubuie din nou.

— Jur că liceul ăsta o ia razna. Mai întâi Joshua e găsit mort într-o cabană abandonată, apoi Zac face tâmpenia asta şi Amber dispare fără urmă şi toată lumea crede că a luat-o razna.

Erau prea multe informaţii într-o frază să le fac faţă în acelaşi timp. Trebuie să le iau pe rând şi mă bucur că prietena mea e atât de informată, nu degeaba face parte din consiliul elevilor.

— Ce se mai aude de Joshua? am încercat să întreb cât mai natural, să nu mă gândesc că era cât pe ce ca ea să fie chemată să dea o declaraţie pentru mine. Harris avusese dreptate, nu ar fi fost deloc bine, chiar dacă îmi sunt amândouă prietene.

— Nu prea multe, deocamdată. Azi-dimineaţă am auzit că poliţia ar cam vrea să scape de caz, mai ales pentru că Joshua nu are vreo rudă interesată să lupte pentru dreptate. E posibil să vină în şcoală şi să înceapă să pună întrebări celor cu care interacţiona Joshua mai mult, dar cel mai probabil o să declare cazul sinucidere, dacă nu găsesc vreo urmă. Pe arma

erau doar amprentele lui şi doar urmele maşinii lui au fost găsite în apropierea cabanei. Din câte am înţeles, Joshua era şi foarte drogat atunci când a murit. Directoarea vrea să ţină procesul cât mai departe de şcoală şi dă vina pe familia denaturată a lui Joshua, nu pe lipsa consilierii sau probleme cu ceilalţi elevi. Joshua era un tip destul de popular şi nu avusese niciodată probleme cu bătăuşii. În cel mai rău caz, era un bătăuş.

Kristen e o mână de aur în ce priveşte informaţiile şi sper să nu afle mai multe decât trebuie. După tonul ei, e clar că nu ştie nimic de arestarea mea, asta nu se discutase în cercul şcolii, pentru că poliţia nu era interesată de Katherine Wrise eleva, ci de Katherine Wrise - membră în echipa lui Carter Gunn. Mă întreb dacă directoarea îl apără şi ea pe Harris în situaţia asta şi nu pot să mă gândesc că ştie ceva şi îl acoperă. Dar, din nou, acelaşi lucru îl fac şi eu. E clar că sunt experţi la asta, nu au lăsat urme şi l-au drogat înainte, astfel încât să pară că şi-a pierdut raţiunea şi a apăsat pe trăgaci într-un moment de slăbiciune.

Trebuie să îmi iau gândul de la asta până când Kristen nu începe să îmi citească expresiile faciale.

— Ce ai zis despre Amber? De ce crede cineva că a luat-o razna?

— Nu ştiu prea multe despre asta, mama ei a vorbit cu directoarea şi a învoit-o pe Amber câteva zile pe motiv că trece printr-o depresie şi are nevoie de consiliere psihologică. Pixie a fost la ea acasă şi a spus că Amber şi-a scos tatuajul de pe gât. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar repet, liceul ăsta a luat-o razna şi... îşi muşcă buza, înainte să continue.

— Şi? am cerut eu.

— Şi toate par să aibă legătură cu tine şi Harris.

Inima mea a bubuit din nou de frică. Kristen îmi prinse mâna şi se aplecă mai mult spre mine.

— Nu mă înţelege greşit, nu vă acuz de nimic, doar că e oarecum ciudat. Aţi avut probleme cu Joshua la începutul anului. El şi Harris nu au fost niciodată prieteni, chiar dacă erau pe pista aia, dar nu au părut să aibă vreodată probleme unul cu celălalt. În plus... nu părea tipul care să se sinucidă din cauze sentimentale, mă gândesc, şi e doar ideea mea, că Harris l-a speriat foarte tare după ce s-a luat atunci de tine. Apoi e Zac, care are mereu de suferit pentru că îşi tot bagă coada între voi, la

fel şi Amber, ce pare că s-a dat bătută şi a rămas cu sechele. La propriu şi la figurat.

Mi-am strâns buzele şi mi-am întors capul, norocoasă că port o mască şi Kristen nu îmi poate vedea încă lacrimile.

— Şi eu simt la fel, Kris. Şi nu ştiu cum să opresc toate astea. Ea îmi strânse mâna, ca pe o încurajare tăcută. Părea că voia să mă încurajeze cumva, dar nu apucă, pentru că un băiat apăru de nicăieri şi o luă pe Kristen cu asalt.

— Ce face frumoasa mea parteneră aici? Mi-ai dat papucii pentru Kath?

Îl ştiu pe băiat, l-am văzut la multe cursuri alături de noi, dar nu reuşesc să îmi amintesc cum îl cheamă la cât de devastat e creierul meu acum. Deci şi Kristen are partener... lui Ken nu o să îi placă dacă află asta, dar aşa îi trebuie dacă stă ascuns.

Kristen îşi dădu ochii peste cap.

— Purtăm o conversaţie, David.

— Deci îmi refuzi invitaţia la dans?

Cu siguranţă e ceva în punch-ul ăla, pentru că nu doar Max e ameţit în seara asta, ochii de căţeluş şi împleticeala lui David dau de înţeles că şi el e afectat, mă bucur că am luat doar două guri.

— Poate mai târziu, îl refuză ea. Îşi luase deja responsabilitatea să stea cu mine, dar am discutat destul pentru seara asta.

— E OK, Kris, oricum vreau să merg să iau o gură de aer. Du-te să dansezi Am îndemnat-o, zâmbind. Ea se încruntă, nesigură.

— Unde e Harris, oricum?

— Trebuie să apară, a avut o problemă de rezolvat.

— Eşti sigură, nu vreau să te las singură aici.

I-am zâmbit şi m-am ridicat în picioare, am tras-o în braţele mele.

— Sunt foarte sigură, o să plec imediat ce se întoarce Harris, nu vreau să risc să afle ştii tu ce. Avertizează-l pe Zac să stingă scânteile ce le crează Max până nu izbucneşte un incendiu.

I-am şoptit la ureche, iar ea aprobă din cap şi mă strânse mai tare în braţe.

Ne-am zâmbit una celeilalte în timp ce ea era trasă pe ringul de dans de partenerul ei, apoi am simţit dintr-o dată cum mă sufocă toată încăperea asta aglomerată. Multe persoane sunt acum afară, aşa că am decis să mă ascund în şcoală pentru puţină linişte. Holurile sunt goale şi doar bubuitul muzicii se aude parcă din altă lume.

Mă bucur că nimeni nu se gândise să stingă luminile în liceu, e destul de înfricoşător să merg singură pe hol, cu toate creaturile mascate din seara asta. Muzica şi zgomotul tocurilor mele sunt singurele ce se aud în fundal şi mă întreb cât va dura până când Jason şi Austin îmi vor lua urma. Nu ştiu unde mă pot duce ca să fiu liniştită şi singură, simt că îmi bubuie capul din cauza informaţiilor pe care mi le dăduse Kristen în seara asta. Nu îl pot suna pe Harris să se grăbească, pentru că telefonul meu e în geanta ce a rămas în maşina lui. Sper doar să nu aibă probleme foarte mari pe pistă, deja e plecat de mai bine de un sfert de oră.

Voiam să intru în laboratorul de biologie când cineva trecu prin faţa mea, cotind pe următorul hol. Era un deja-vu al naibii de enervant, dar în loc să mă sperie, am decis să aflu odată cine e străinul misterios ce încearcă să se joace cu mintea mea.

Am strâns din dinţi am fugit după el cât de repede îmi permiteau tocurile, el era mult mai rapid. I-am văzut doar spatele urcând spre scările de la etaj înainte să dispară complet, însă am reuşit să văd că poartă mască şi costum negru. Nu de prea mare ajutor, toţi poartă asta în seara asta.

Am alergat pe scări, bocănind cu tocurile. El nu părea că se străduieşte prea tare să scape de mine, mai mult se joacă.

— Aşteaptă! Cine eşti? Am strigat după el, ştiind că risc să intru în probleme, dar nu mai pot face faţă tuturor acestor mistere. Am destule de îndurat şi fără un străin care încearcă să se joacă cu mintea mea.

Am ajuns la etajul 1 şi mi-am luat avânt spre următorul, el se oprise sus şi se întoarse doar pentru o secundă spre mine. Am înţepenit în loc observând buclele ce ieşeau de sub mască şi expresia atât de cunoscută, nu îmi lăsase suficient timp să îl privesc. Sunt mult băieţi cu păr lung şi bucle în liceu, dar...

Dispăru din nou, urcând spre următorul etaj. De data asta fugi, făcând şi mai imposibil pentru mine să îl prind. Am urcat scările fără să îmi dau seama când mă pusesem din nou în mişcare, încep deja să gâfâi de oboseală şi am fost cât pe ce să mă împiedic de ceva ce zăcea la baza scărilor, spre etajul 3.

M-am prins de balustradă şi, când am privit în jos, am simţit cum îmi coboară tot sângele din creier într-o fracţiune de secundă şi groaza a scos din mine un ţipăt atât de puternic, încât s-a auzit ca sunetul unei tobe pe holurile goale.

Mi-am pus mâna la gură şi m-am dat înapoi, reuşind să mă sprijin de perete înainte să îmi cedeze picioarele.

L-am privit şi am ţipat din nou. Firul de sânge ce se scurgea uşor din capul său se îndrepta spre picioarele mine. Ochii mereu duşmănoşi erau acum închişi şi corpul zăcea întins între podea şi ultima treaptă.

Max.

Max, mort.

9. ARMA TUTUROR

Aerul rece al nopţii îmi ciupea pielea. Sunetul sirenelor de la ambulanţă şi poliţie e singurul ce mă menţine lucidă acum, la fel şi gura lui Kristen, ce nu încetează să îmi vorbească.

Ambulanţa plecă, ducându-l pe Max spre spital. Toţi elevii sunt acum afară, toţi privindumă pe mine şi şuşotindu-şi fiecare versiunea poveştii.

Nu îmi amintesc cum am ajuns aici, cum mau găsit Jason şi Austin ţipând pe scări şi apoi sa dezlănţuit nebunia. Jason îi verificase pulsul lui Max şi spusese că nu e mort. Până să fie ridicat de paramedici, începuse deja să mormăie cuvinte.

Harris ajunsese aici înaintea ambulanţei sau a poliţiei. Am fost capabilă să îmi revin când mam refugiat în braţele lui şi am putut să izbucnesc în plâns.

Au urmat apoi scurte interogatorii, iar eu am avut noroc cu faptul că Margot s-a ocupat de mine şi m-a scutit de altă plimbare la secţie. Fusesem fata ce îl găsise pe Max inconştient, nimic mic mai mult. Din primele cercetări, se pare că Max băuse cam mult în seara asta, îşi pierduse echilibrul pe scări... dar eu ştiu mai bine.

Nu spusesem nimic de necunoscutul înfricoşător ce mă condusese la Max, dar sunt mai mult ca sigură că el îl împinsese pe scări. Max mormăise în ambulanţă că nu îşi aminteşte nimic, semn că atacul fusese rapid. Nu ştiu ce să spun despre el, cum să îl descriu fără să par nebună, pentru că exact aşa mă simt acum. E a doua oară când îl văd, şi a doua oară când mi se pare că seamănă cu Harris. De când avusesem acea halucinaţie în casa lui, parcă o iau razna de pe o zi pe alta.

Mi-am frecat fruntea şi am băut o gură de apă din paharul pe care mi-l adusese Kristen. Harris îmi dăduse geaca lui, dar tot îmi e frig din cauza picioarelor goale.

— E în regulă, Kath. O să fie bine. Mă linişti ea, frecându-mi calmant mâna dreaptă cu ale ei. Nu am starea asta neapărat din cauza lui Max, ci din cauza celui ce îi făcuse asta, dar nu am

puterea să spun cuiva. Ştiu că nu fusese Harris, de asta sunt sigură. Nu s-ar juca aşa cu mine, şi eram afară când apăruse alături de Ken şi Jay, purtând iar geacă de piele şi blugii. Apoi venise şi Margot, ce îl bombănise că toate problemele se ţin după el, deoarece fuseseră înainte să rezolve conflictul de pe pistă. Nu Harris îl împinsese pe Max pe scări. Chiar dacă ar fi aflat între timp ce se întâmplase cu Zac, cu siguranţă nu pe Max s-ar fi răzbunat... şi în niciun caz aşa. Harris nu e genul care împinge oamenii pe scări.

Am respirat cu putere şi mi-am capul pe spate, privind cerul surprinzător de senin.

— Ai avut dreptate mai devreme: toate problemele din şcoala asta pleacă de la mine.

Ea zâmbi uşor şi clătină din cap.

— Asta nu a plecat de la tine, ai avut doar ghinionul să dai peste el. Nu e vina ta că Max e un beţiv împiedicat.

Dar nu e un beţiv împiedicat, am contrazis-o în gând. Poate doar o gură mare, deoarece împingerea lui pe scări a avut cu siguranţă o legătură cu informaţia pe care a dezvăluit-o în seara asta. Ciudat sau nu, pe cât de înfricoşător e acest necunoscut, pare totuşi să mă protejeze în acelaşi timp.

Mi-am întors capul după Harris. Le ţine un discurs aprig lui Jason şi Austin, ce mă scăpaseră din privire şi sfârşisem aproape leşinată de frică lângă un cadavru... cel puţin aşa crezusem la început. Nu avusesem curajul sau calmul să verific dacă Max e cu adevărat mort, întâmplările din ultimul timp m-au dus automat cu gândul la asta şi mi-au activat nebunia.

Când se întoarse la mine, veni alături de Ken.

— Eşti bine, iubito? se aplecă pe vine, în faţa mea. Sunt în maşina lui, pe scaunul pasagerului, dar portiera e deschisă şi am picioarele afară.

— O să fiu bine. Se întinse să mă sărute pe frunte.

— Îmi pare atât de rău că te-am lăsat singură aici.

L-am prins de mână şi l-am strâns uşor, nu e nevoie să se simtă şi el vinovat după ce s-a întâmplat.

Ken se aplecă lângă Kristen şi îi prinse umerii, gentil.

— Vino cu mine, Kristen. Să îi lăsăm puţin singuri. Kristen se întoarse spre el ca trăsnită. Şi ea trecuse prin destule în seara asta alături de mine, trăise trauma de a-l vedea pe Max întins pe jos inconştient şi încercase să reziste stuporii

ca să mă ajute pe mine. Se lăsă condusă de Ken spre maşina lui, sper că venise aici special pentru ea, şi aşa pare. Poate o să îi spună în sfârşit cine e.

Dar nu mă pot bucura prea mult de asta acum, imediat ce eu şi Harris am rămas singuri, Margot veni la noi. Discutase cu câţiva elevi până acum iar privirea ei nu pare fericită.

— Dacă nu te-aş fi cunoscut deja, aş fi spus că eşti un adevărat magnet de belele. Mă privi de sus şi îşi puse mâinile în sân, eu m-am ridicat în picioare ca să o pot privi mai de aproape.

— Ai aflat asta destul de târziu. Am comentat eu, trecându-mi mâna prin păr. Îmi desfăcusem masca şi acum simt nevoia urgenţă să fac o baie lungă.

— Ce ştii despre zvonurile dintre tine şi un alt elev, Katherine? Zac Ortega. Întrebă după ce se uită pe notiţele pe care le luase.

Nu mi se poate întâmpla asta. Nu după tot ce se întâmplase deja. Nici măcar nu am avut bunul simţ să mai tresar de frică, doar am oftat din rărunchi. Cum era de aşteptat, Harris se tensionă imediat.

— Ce zvonuri? întrebă aproape mârâind.

— Păi, se pare că unii elevi nu văd găsirea lui Max de către Kath ca fiind o pură

coincidenţă. În seara asta răspândise un zvon cum că acest Zac a sărutat-o forţat pe Kath în vestiarul şcolii. Mă rog, poveştile sunt diverse, dar am una anume ce presupune faptul că tocmai Kath l-a împins pe Max pe scări, ca să îi astupe gura şi să nu mai împrăştie zvonuri prosteşti.

De data asta mi s-au înmuiat picioarele. Nu îmi poate fi pusă şi asta în spate. Nu din nou.

Harris explodă lângă mine.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Cine a spus aşa ceva? Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Margot!

L-am prins pe Harris de mână înainte să ia foc de tot.

— E de-a dreptul ridicol. Dacă aş fi făcut asta nu aş fi rămas lângă el apoi, nu...

— Nu am spus că luăm asta în serios, Katherine. Nu deocamdată. Norocul tău că Max era beat şi nu a spus nimic de vreo împingere. În plus, e un ditamai atacantul, nu cred că e aşa uşor de doborât de o fată de 55 de kilograme.

Mi-am trecut mâna prin păr şi am oftat din rărunchi. Margot se apropie de mine.

— O să te ţin departe de asta cât pot de mult, dar încearcă să nu mai intri în atâtea probleme, pentru numele lui Dumnezeu.

Am aprobat obosită din cap iar Margot se îndepărtă, fără alte cuvinte.

L-am privit pe Harris, fumega de furie şi nu mă privea pe mine, ci pe Zac, ce era alături de prietenii săi şi erau toţi traşi aspru la răspundere de directoare. După Joshua, asta e tot ce îi mai trebuia liceului. Alcool la baluri şi elevi căzuţi pe scări.

— Harris! L-am prins de geacă şi l-am tras spre mine. Nu avea niciun rost să mai neg, pentru că nu negasem când Margot spusese asta.

Se întoarse spre mine cu ochii înveninaţi de furie.

— Ce ţi-a făcut?

Mi-am muşcat buzele.

— Hai să urcăm în maşină şi să plecăm de aici, te rog.

— Spune-mi ce ţi-a făcut. Mârâi cu ferocitate, dar nu mă pot speria de el acum.

— O să îţi spun, dar vreau să plecăm de aici mai întâi. Mi-a ajuns pe noaptea asta şi pe săptămâna asta. Nu ştiu de unde îmi apăruse furia bruscă, dar într-adevăr sunt la capătul puterilor. Harris păru să mă ia în serios şi îmi făcu semn să urc în maşină. Urcă şi el şi derapă imediat, fiind conştient, la fel ca mine, că dacă aude povestea şi Zac e prin preajmă e posibil ca

ambulanţa şi poliţia să aibă alt motiv să ne viziteze liceul în seara asta.

— Spune-mi! ceru, cu mâinile strânse pe volan.

Am oftat şi m-am lăsat în spate, pe scaun, aş da orice să tac acum. O asistentă îmi dăduse mai devreme o pastilă pentru calmare, dar nu îşi face niciun efect, capul mă doare din ce în ce mai tare.

— A venit după mine acum două zile, după probele la majorete. M-a prins singură în vestiar şi a încercat să mă convingă că... nu eşti bun pentru mine.

Harris nu mă privi, dar îşi strânse buzele de furie şi apăsă mai tare pe acceleraţie. Nu sunt sigură că e bine să îi spun asta în timp ce conduce pe o autostradă aglomerată.

— Te-a sărutat?

Am închis ochii, încercând să îmi dau cât mai repede seama ce trebuie să spun şi ce nu. Afirmasem deja asta când nu o contrazisesem pe Margot.

— A încercat. L-am împins imediat.

Harris îşi strânse din nou mâinile pe volan şi respiră pe nări.

— Şi apoi?

E surprinzător cum nu a explodat încă pe faptul că nu i-am spus de asta până acum, dar pare să le ia pe toate pe rând.

— A venit un băiat şi l-a luat de... m-a scăpat de el. L-a şi bătut.

Speram că asta o să îl facă să se simtă mai bine, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine. Tăcu secunde bune, apoi inspiră cu putere şi opri cu o frană bruscă pe marginea drumului. Uitasem de centura de siguranţă şi aproape că m-am lipit de bord. Grozav, asta îi mai trebuia durerii mele de cap.

— O să îl omor! decretă îngrozitor de serios, ca un diavol pregătit să distrugă suflete. Tonul lui mi-a zbârlit pielea.

— Harris...

Nu am apucat să termin ce aveam de spus, întoarse maşina cu atâta viteză, încât de data asta m-a lipit de portieră.

— Harris, opreşte. Am ţipat îngrozită, dacă se întoarce la şcoală şi îl prinde pe Zac... Doamne, nu vreau să mă gândesc la asta.

Spre teroarea mea, nu apucasem să ajungem atât de departe de şcoală şi trebuie să îl opresc pe Harris chiar acum.

— Opreşte maşina asta imediat.

— Katherine, nu o să las asta să treacă pe lângă mine.

— Oh, serios? Asta e tot ce ştii? Să omori fără să gândeşti? Nu m-ai întrebat cine l-a oprit pe Zac şi cine l-a bătut. Cine m-a atras în seara asta spre corpul lui Max şi cine l-a împins pe scări. Pentru că nu a căzut din cauza beţiei.

Nu ştiu dacă furia lui fusese estompată de ceea ce spusesem, sau de felul în care o spusesem, urlând şi izbind cu pumnul în bord. Încetini şi opri din nou maşina. Simt cum mă sufoc, am smucit portiera şi am ieşit afară, în aerul rece. Am tras o gură mare de aer şi mi-am dat capul pe spate, începuseră să îmi tremure mâinile. Harris coborî imediat după mine, mă prinse de mână şi mă trase spre el.

— Kath, despre ce vorbeşti? Te urmăreşte cineva?

Mi-am prins mâna în păr şi am clătinat din cap, neavând idee ce să îi spun. M-am rezemat de maşină.

— Nu ştiu. E probabil efectul întâmplărilor din ultimul timp, nu ştiu dacă cineva mă urmăreşte sau încearcă să se răzbune pe Zac prin mine.

Felul în care tremuram l-a calmat pe Harris, mă prinse în braţe şi mă baricadă la pieptul lui.

— Doamne, de nu mi-ai spus nimic? De ce ţii lucrurile astea ascunse de mine?

— Pentru că nu voiam să ajungă şi Zac în situaţia lui Joshua. Am avut parte de destule, Harris. Prea multe într-un timp prea scurt. Am fost acuzată de uciderea lui Joshua, acum e posibil să mi se pună şi căderea lui Max pe umeri şi nu e vorba de mine, de ce sufăr eu, ci de faptul că atâţia oameni sunt răniţi din cauza mea. Am izbucnit în plâns şi Harris mă strânse mai tare în braţe.

— Iubito, linişteşte-te, nu a fost vina ta ce s-a întâmplat cu Joshua. Şi, ştiu că sunt un criminal, dar nu o să îl omor pe Zac din atât. Moartea lui Joshua s-a tras din prostiile pe care le-a făcut pe pista lui Carter, nu e vina ta.

M-am smuls din braţele lui şi am început să merg, tot mai agitată şi exasperată.

— Ba da, Harris, totul a plecat de la mine şi nu încerca să negi. Joshua, Zac, Max, Amber... toţi oamenii ăştia au de suferit din cauza mea. Am ţipat şi mi-am prins mâinile în păr, urlând de disperare, pentru că încerc să îmi rezolv problemele, să nu mai rănesc oameni şi mă trezesc în fiecare zi din rău în mai rău.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă Max... mi-am înghiţit cuvintele,

nu pot să le dau glas. L-am urât încă de la început, dar am simţit cum mă rup în bucăţi când l-am văzut întins pe jos, cu tâmpla sângerând. Nu m-am simţit niciodată mai uşurată ca atunci când Jason îmi spusese că trăieşte.

Încercă să mă prindă de mână, dar m-am ferit de el şi am mers să mă sprijin de un copac. Puţin îmi pasă ce e pe jos, m-am descălţat de pantofi, pentru că nu pot să suport şi povara asta.

— Katherine, încetează să te învinovăţeşti pentru nişte oameni ce vor să îţi facă rău. Cu ce eşti tu vinovată pentru asta?

Mi-am ridicat ochii înlăcrimaţi spre el.

— Nu pricepi? Analizează povestea de la început. Dacă nu eram eu, Joshua nu ar mai fi încercat niciodată să te facă să suferi. Nu ar fi avut nimic împotriva ta acum şi ar fi trăit, nu ar mai fi încercat să facă toate prostiile alea să te scoată din sărite. Zac... mă place. Cum îl pot condamna pentru asta? Sau tu? Eu nu simt nimic pentru el, dar el simte ceva şi e capabil să intre în probleme pentru asta. Max e doar o victimă colaterală în cercul nostru de crime. Şi Amber... nici nu trebuie să mai explic ce se întâmplă cu Amber.

M-am lăsat să alunec pe copac şi m-am aşezat pe pământ, strângându-mi braţele în jurul corpului. Harris se aplecă pe vine, în faţa mea. Îmi trase o şuviţă de păr după ureche şi îmi şterse lacrimile.

— Iubito, vreau să îmi răspunzi la o întrebare.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am înghiţit în sec, începusem iar să tremur.

— Cine e vinovat pentru o crimă? Arma, sau criminalul ce trage?

Mi-am încruntat sprâncenele, doar nu are de gând să joace jocuri psihologice cu mine acum.

— Ce?

— Răspunde-mi. E o întrebare simplă.

Mi-am clătinat capul, pentru durerea ce pulsează acum pe el, nimic nu e simplu.

— Criminalul. Am presupus, pentru că asta e toată logica pe care o am în momentul ăsta.

El se aplecă lângă mine şi mă trase în braţele lui.

— Tu eşti arma în povestea asta, Katherine. Eşti arma tuturor împotriva mea. Toţi te folosesc să mă rănească, în special a lui Joshua. Nu te poţi învinovăţi pentru asta, Joshua mă ura pentru că i-am ucis fratele şi asta s-a întâmplat înainte să apari tu. Ai fost ocazia lui să se răzbune şi ai

suferit din cauza asta, nu a fost alegerea ta. Amber, de asemenea, şi-a făcut-o cu mâna ei. A încercat să te rănească, să te bage în puşcărie pentru ceva ce nu făcuseşi. E o scuză idioată faptul că o face din iubire pentru mine, o face din ură şi răutate şi merită tot ce a primit, altfel nu s-ar fi oprit şi te-ar fi chinuit în continuare. Cât despre Zac, trase o gură mare de aer. Bine, o să îl las în pace acum, pentru tine. El e singurul care nu face ceva din ură pentru tine, ci din iubire, probabil. O să îi mai acord o şansă, pentru tine, dar e ultima dată, iubito. Dacă se apropie din nou, nu o să îl mai iert. Nu o să îl omor, nu omor oameni chiar aşa, Katherine, dar trebuie să îl fac să înţeleagă că nu are nicio şansă. O să vorbesc cu el, o să îi dau de înţeles că o să sufere serios dacă se mai apropie de tine, altfel o să ajungem din nou la povestea cu Amber. Trebuie să le tăiem aripile definitiv, altfel se întorc să lovească din nou.

Mi-am trecut limba peste buze şi mi-am aplecat capul pe umărul lui, nu pot să îi dau în totalitate dreptate, dar ştiu că aşa e. Nu sunt direct vinovată pentru ce se întâmplă cu aceşti oameni, dar, dintr-o dată, mă simt alt gen de fluture. Mă simt haos.

Mi-am atins fluturele de pe gât cu vârful degetelor, privind tăcută la iarba de la picioarele mele.

— Ai avut atât de multă dreptate să mă numeşti *fluture*. Mă simt ca şi o parte din teoria haosului. Sunt inocentă, nevinovată şi neştiutoare. Slabă şi neajutorată în faţa puterii celorlalţi, dar cea mai mică mişcare a mea pare să creeze haos în jur.

Harris mă strânse în braţe şi respiră în părul meu. Nu am înţeles niciodată teoria asta mai bine ca acum, întotdeauna mi s-a părut stupidă şi fără sens. Efectul fluturelui... faptul că aripile unuia pot provoca un uragan dacă se mişcă la momentul şi în locul potrivit. Simpla mea apariţie în acest oraş a distrus deja atâtea vieţi într-un timp atât de scurt şi, aşa cum a spus şi Kristen, totul pare să o ia razna.

— Tu eşti haosul meu, Katherine Wrise. Dulcele meu haos.

Am respirat cu greu şi am închis ochii.

— Cine a fost cel care te-a salvat de Zac?

Mi-am strâns ochii, ştiam că va reveni la asta.

— Nu ştiu, nu l-am văzut. A stins luminile înainte să intre în vestiar. Kristen crede că e un băiat din echipa de fotbal, ce îl urăşte pe Zac şi

se răzbună cum poate, dar nu se lasă văzut. E probabil adevărat, având în vedere că a fost atacat şi Max, cel mai bun prieten al lui Zac.

— Şi în seara asta? Ai spus că cineva te-a condus la Max.

Am aprobat uşor din cap.

— Nu ştiu dacă m-a condus acolo sau pur şi simplu fugea de mine şi ştia că o să mă opresc odată ce ajung la Max.

— Stai puţin, îl urmăreai? Ridică tonul, mi-am strâns buzele.

— Mă înfuriasem, i-am văzut, din nou, doar spatele. Voiam să văd cine e.

Harris oftă din rărunchi şi îşi lăsă capul în palmă.

— Dumnezeule, cineva te trage în capcană şi tu îl urmezi de bună voie. Încă nu ai înţeles în ce lume ai intrat alături de mine, Katherine? Când cineva pare că se joace cu tine şi e mai puternic, nu îl urmăreşti, sperând că o să se oprească să se prezinte. O să îi dau pe Austin şi Jason cap în cap pentru seara asta, nu înţeleg cum reuşeşti mereu să te strecori pe sub nasul lor. Nu am făcut bine că i-am pus împreună, devin distraşi unul de altul.

L-am privit confuză.

— Ce vrei să spui? Îşi ridică capul spre mine şi pufni uşor amuzat.

— Nu ţi-ai dat încă seama, nu?

— Viaţa mea e prea complicată acum ca să îi urmăresc şi pe Austin şi Jason. Tot ce ştiu e că îi plăteşti să aibă grijă de mine şi ai multă încredere în ei.

— Da, am multă încredere în ei, dar sunt mai eficienţi separaţi, din câte se pare. În seara asta s-au lăsat duşi de euforia balului.

Am oftat şi m-am cuibărit mai bine la pieptul lui.

— Dă-le o pauză, au tot dreptul să se bucure de balul lor şi să îi intereseze şi alte fete, nu doar eu.

Harris râse în părul meu.

— Tocmai asta e problema, sau partea bună pentru mine, ia-o cum vrei. Nu sunt interesaţi de fete, sunt gay.

Am tresărit imediat, ridicându-mă să îl privesc.

— Ce? Jason şi Austin sunt gay?

El râse din nou.

— Da?

— Unul cu celălalt?

— Da, dacă asta e forma corectă de exprimare.

M-am strâmbat analizând informaţia, şi nu din cauza faptului că sunt gay, ci de ce crezusem eu până acum de ei.

— Dar sunt... atât de asemănători, practic sosii.

Harris ridică din umeri.

— Asta pare să îi atragă şi mai tare.

— Ew, am făcut eu, zbârlindu-mă. Nu pot să mă obişnuiesc cu imaginea asta şi sigur nu o să mă uit la fel la Jason de acum încolo. Harris zâmbi şi mă trase din nou cu capul pe umărul lui.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Voiam să mă amuz de reacţia ta când vei afla. L-am lovit cu pumnul în piept, făcându-l să râdă. Cel puțin acum știu de ce le dă voie la doi băieți să se țină peste tot după mine... nu reprezintă o "problemă".

Se ridică şi mă trase şi pe mine după el.

— Să intrăm în maşină, ai îngheţat de frig.

— Te-ai calmat, da? O să îl laşi în pace pe Zac. Oftă şi se opri cu mâna pe portieră, amuzamentul lui cauzat de Austin şi Jason trecuse, lăsând în urmă o expresie dură şi serioasă... obişnuita expresie.

— O s-o fac, pentru tine. Nu o să îi fac rău, fizic, în niciun fel. Ţi-o datorez pentru chinurile

pe care ţi le creez încontinuu. Dacă tu te crezi vinovată pentru ce se întâmplă celor din jurul tău, eu mă simt vinovat pentru ce ţi se întâmplă ţie, şi nu sunt un fluture nevinovat, sunt haosul principal.

Am zâmbit şi mi-am pus mâna pe obrazul lui, fericită, cel puţin, că am reuşit să îl scap pe Zac şi nu trebuie să îl mai mint pe Harris.

— Tu eşti haosul meu. Haosul meu letal.

El zâmbi cu toată gura şi mă prinse de ceafă ca să mă tragă spre el. Îşi lipi buzele de ale mele, blând la început, apoi tot mai apăsat, până când m-am agăţat de el ca de ultima gură de aer.

Am intrat în maşină şi am încercat să îmi amintesc ce trebuia să se mai întâmple în noaptea asta. Când am realizat că Harris o să plece mâine-dimineaţă în Rusia, am simţit cum clachez şi mai tare.

— Peste cât timp trebuie să pleci? L-am întrebat în timp ce întoarse maşina, îndreptând-o spre nicăieri, din ce îmi pot da seama.

Oftă şi îşi privi ceasul de pe mână.

— Nu mai plec. Nu pot să te las acum, cu toate evenimentele astea stranii şi cu un individ ce pare că te urmăreşte sau te foloseşte.

Gura mea s-a deschis de surprindere, nu am ştiu imediat cum să reacţionez la asta.

— Eşti sigur?... Carter o să se supere.

— Putin îmi pasă de supărarea lui Carter. Oricum, nu aş fi în stare de nimic acolo, ştiind cum te las aici. Aş fi stresat şi probabil m-aş lua la ceartă cu rusul ăla. E clar că mi s-a dus dispoziţia pentru aşa ceva.

Mi-am privit mâinile în poală, simţindu-mă vinovată pentru asta.

— Dumnezeule, în ce s-a transformat şi noaptea asta. Voiam să mergem pe pistă şi să te iau cu mine în cursă, dar nu cred că mai e vreunul dintre noi capabil de asta acum.

Am aprobat imediat din cap. Nu mă simt în stare de nimic acum, o săritură peste tren iese complet din discuţie.

Renovările la casa noastră sunt încă în lucru, aşa că am mers să dormim la garaj. Cu greu am reuşit să fac un duş înainte să adorm buştean în braţele lui Harris. Discuţia cu Gunn nu fusese amiabilă, dar nimic nu îl convinsese pe Harris să plece, şi acum fiecare părticică din mine se bucura de asta, chiar dacă am o altă bilă neagră la şeful cel mare.

M-am trezit obosită şi cu durerea de cap încă permanentă. Toată noaptea am fost bântuită de imaginea lui Max şi umbre din chipul lui Harris,

urmărindu-mă pe holurile liceului, aşa ce era normal să nu mă odihnesc deloc. Nu vreau să mă gândesc la ziua asta şi la cum o să mă privească ceilalţi, oare cât de populară a devenit povestea în care eu îl împing pe Max pe scări.

Abia am reuşit să mă ridic în şezut atunci când Harris intră în cameră, umed tot, cu doar un prosop în jurul şoldurilor. Am avut nişte zile oribile, dar încă am putere să devin imediat interesată de o asemenea imagine. Din păcate, doar interesată, pentru că am ameţit încercând să mă ridic în picioare.

— 'Neaţa, iubito. Cum te simţi? Se aplecă pe vine să mă sărute pe frunte, mi-am faţa cu palmele.

— Simt că tu eşti prea ispititor pentru situaţia mea actuală.

Râse, apoi elimină şi prosopul. Oh, minunat!

Se aplecă deasupra mea şi îmi prinse gleznele, apoi mă trase până când am ajuns din nou întinsă pe spate. Am icnit din cauza bufnituri.

— Să vedem ce putem să rezolvăm. Rânji şi se întinse deasupra mea, fără să îmi dea şansa să protestez. Oricât de multă tragedie ar fi acum în viaţa mea, am nevoie de asemenea distrageri ce

mă pot face să uit de tot imediat. Cred că e singurul meu medicament.

După un duş scurt, dar destul de relaxant şi ce îmi oferise Harris mai devreme, mă simt oarecum mai pregătită pentru ziua asta. M-am îmbrăcat în cele mai lejere haine care mai rămăseseră la Harris; o pereche de colanţi, un maiou simplu, alb, şi geaca mea de piele. Am menţinut machiajul la nivel minim, pentru că mi-e teamă să folosesc acum orice mă poate orbi temporar din cauza neatenţiei. Harris era pregătit demult, îşi butona încruntat telefonul în timp ce eu m-am încălţat în bocanci.

— Totul în regulă? am întrebat, aplecată să îmi leg şiretul. El ridică capul şi oftă silenţios.

— Nu prea, Carter mă pedepseşte pentru ce i-am făcut. Sunt probleme pe pistă şi vrea să mă ocup de asta. M-am ridicat şi mi-am pus mâinile în sân.

— Ce se întâmplă?

— Poliţia. Sunt tot mai atenţi la mişcările noastre, Carter se teme pentru plecarea în Italia, îi e teamă să nu fim urmăriţi.

— Credeam că Margot se ocupă de asta. Harris oftă şi se ridică şi el, luându-şi geaca de piele de pe spătarul scaunului.

— Se ocupă, dar e deja peste puterile ei. Noaptea trecută a avut loc o bătaie şi fratele ei a fost implicat.

Mi-am ros buza, încercând să îmi dau seama ce urmează să facă Harris, mai exact.

— Încă vă cred vinovaţi pentru moartea lui Joshua, nu?

— Nu au pe cine altcineva să acuze. Cu familie sau nu, e o crimă de care par să fie hotărâţi să se ocupe. Sau se folosesc de ea să se infiltreze în pista noastră.

— Dar asta nu e singura dată când... omorâţi pe cineva, nu? Nu aţi avut problema asta înainte.

Harris privi în pământ, părând că nu îşi doreşte să răspundă la întrebarea asta.

— Singura persoană pe care am omorât-o, dintre ai noştri, a fost fratele lui Joshua. Iar asta s-a întâmplat în perioada în care abia ne puneam pe picioare ca şi traficanţi, nimeni nu a bănuit nimic. Marcus a dispărut, pur şi simplu. Dar acum, Amber a dat foc la tot cu declaraţia pe care a făcut-o.

Mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor. În genul ăsta de momente, mă gândesc că Amber chiar a meritat ce i s-a întâmplat.

— Te deranjează dacă nu mergem astăzi la şcoală?

Mi-am ridicat imediat capul spre el.

— De ce?

— Nu pot să merg astăzi, trebuie să mă ocup de problema asta.

Am oftat şi m-am aşezat pe scaun.

— Ştiu că tu ai conexiunile tale, dar eu nu îmi permit să chiulesc aşa, nu îmi mai permit. De-abia am căzut la pace cu tata, nu vreau să risc să intrăm din nou în război. Tu... poţi merge să te ocupi de asta, iar eu merg la şcoală.

Încerc cât pot de mult să mă dezlipesc de Harris şi să renunţ puţin la nevoia permanentă de a-l avea în preajma mea. Trebuie să îi dau spaţiu şi să îi demonstrez că am încredere în el, altfel o să încep să mă simt ca un pui de cangur ţinut în marsupiu.

— Nu vreau să te las să mergi singură. Am rămas acasă cu un motiv.

M-am ridicat lângă el şi i-am prins mâinile.

— Harris, nu poţi să stai lângă mine în fiecare secundă, ştii asta. Îţi promit că o să am grijă şi o să stau tot timpul prin preajma lui Jason şi Austin. O să fiu bine.

Îşi strânse buzele, nu prea sigur pe ce îi spusesem.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva ciudat. Dacă te simţi urmărită. Şi în niciun caz nu încerca să mai alergi după urmăritorul tău.

— Nu sunt urmărită, am expirat mâhnită. Spun asta pentru că mă ajută să uit mai repede. Nu îi spusesem lui Harris nimic despre aspectul acestui urmăritor şi cât de tare mi se păruse că îi seamănă. Nu am nevoie să îşi iasă şi mai mult din minţi.

A fost nevoie de încă 10 minute să îl conving să mă lase să merg la şcoală, apoi ordine stricte asupra celorlalţi să nu mă scape din privire. Nu ştiu încă dacă să mă simt bine sau rău în privinţa asta.

Am preferat să îmi conduc propria maşină, în felul ăsta pot cugeta în linişte la noaptea trecută şi mintea limpede mă ajută să pun lucrurile în ordine.

Am oprit în parcare între maşinile lui Ty şi Jay. Am luat o gură mare de aer înainte să cobor, trebuie să fiu mai puternică. Faptul că sunt singură o să alimenteze bârfele şi mai tare.

Mi-am amintit că astăzi am primul antrenament la majorete ca şefă şi asta nu e deloc un gând încurajator. Am mormăit frustrată, apoi am observat maşina lui Ken parcând la câţiva metri de noi. Eu eram

rezemată de Roşcata mea, cu mâinile în sân, realizând că imit perfect expresia şi poziţia lui Harris. E încă prea devreme să mergem în clasă.

Pentru prima dată am ştiut cum se simt persoanele din şcoala asta când ne văd pe mine şi pe Harris coborând din maşină. Pentru că acum văd şi eu asta, pe altcineva.

Am rămas cu gura căscată, alături de ceilalţi de lângă mine, când l-am văzut pe Ken ieşind din maşină alături de nimeni alta decât Kristen. Am expirat de uimire şi în secunda următoare am început să râd. Jay şi V mi-ai copiat reacţia imediat.

În sfârşit! Am urlat în mintea mea.

Ken a venit lângă noi, ţinând-o pe Kristen de mână şi zâmbind şmechereşte. Şatena era stacojie de ruşine.

— Măi, măi, măi! Ce avem noi aici! Am fluierat spre ei, făcându-l pe Jay să se înece de râs.

— Rămăsesem fără credit! Spuse Ken şi am izbucnit mai tare în râs. Kristen l-a lovit în umăr, încruntată.

— Sau te săturaseşi să te masturbezi de unul singur ca prostu'. I-o întoarse Jay şi V s-a prins de umărul meu din cauza râsului.

Am încercat să mă opresc pentru Kristen, ştiu că e stânjenită, trecusem şi eu prin asta, nu e deloc plăcut.

— Mai bine mai târziu decât niciodată! Am comentat spre Ken şi şi-a dat ochii peste cap.

— Deci, e oficial? Ridică V din sprâncene.

Kristen îşi muşcă buza, ruşinată. M-am abţinut să nu râd.

Ken rânji de parcă ne zicea "Mai duceţi-vă dracu'!" Ne întoarse spatele, o prinse pe Kristen de gât şi îşi lipi buzele de ale ei, într-un fel care a făcut-o pe şatena să îi se înmoaie picioarele. Cupidon şi-a îndeplinit misiunea.

Am început să fluierăm cu toţii spre ei şi să îi aplaudăm, cel puţin un lucru bun pe ziua de azi.

Mi-am privit ceasul de pe mână şi am decis că e timpul să intrăm în clădire. Telefonul îmi sună în buzunar în timp ce îmi scoteam ghiozdanul din maşină.

"Totul în regulă?"

Scrisese Harris.

"Totul în regulă.

P.S.: Ken a făcut în sfârşit mişcarea. Ai ratat o apariţie de senzaţie."

I-am scris înapoi, îmi răspunse doar cu un emoji ce râde.

Când am intrat pe holul liceului, mă pregătisem deja pentru toate privirile ce aveau să se întoarcă spre mine, dar nu şi pentru a *lui.* Nu mă aşteptam să se întoarcă atât de repede. Am rămas nemişcată câteva secunde, V mă împinse uşor de la spate.

Am simţit cum prind curaj şi toate răspunsurile la întrebările mele sunt aproape. Am pornit spre Max, dar V mă prinse de mână şi mă opri.

— Ce Dumnezeu faci? îmi şuşoti supărată.

— Vreau să vorbesc cu el.

— În niciun caz! Deja te bârfesc că tu l-ai aruncat pe scări.

— Şi eu vreau să aud opinia lui. Am şoptit înapoi, privindu-l pe Max. Toată îngâmfarea şi superioritatea lui pare că se ofiliseră brusc de noaptea trecută. Acum are o expresie confuză şi parcă speriată, doar un mic bandaj la tâmplă, dar chipul lui e foarte palid. Zac e lângă el, purtând din nou ochelari mari de soare. V oftă în urechea mea.

— Doar ai grijă, Kath, nu te băga în şi mai multe probleme.

Am aprobat din cap şi l-am observat pe Max strecurându-se printre prietenii săi şi dispărând pe hol. M-am luat imediat după el. În urma mea, am auzit protestele celorlalţi, dar V îi ţinu în loc.

Mi-am făcut loc printre elevi cu gurile căscate şi, în cele din urmă, am fost nevoită să încep să fug după el, pentru că e clar că încearcă să scape de mine.

— Max, aşteaptă! l-am strigat, el mări pasul, dar la fel pot să fac şi eu.

— Lasă-mă în pace, Katherine! Spuse atunci când l-am ajuns din urmă. L-am prins de încheietură şi l-am tras spre mine.

— Poţi să te opreşti pentru o secundă, te rog? am expirat obosită, cel puţin ajunsesem într-o parte a şcolii mai puţin aglomerată. El oftă pe nări şi privi în jur, apoi se aplecă spre mine.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau doar să vorbesc puţin cu tine. Mi-am tras ghiozdanul mai bine pe umăr, la fel făcu şi el. E îmbrăcat în jacheta şcolii, iar culoarea stridentă de roşu îl face să pară şi mai palid.

— Eu nu am ce să vorbesc cu tine. Îmi întoarse din nou spatele, dar nu am de gând să îl las să scape atât de uşor. L-am prins de cot.

— De ce fugi de mine? Doar nu... doar nu crezi ce spun ceilalţi, nu? Că eu te-am împins. Se opri şi oftă adânc. Pare obosit, nu vreau să mă gândesc ce durere de cap are acum. Dacă a venit la şcoală, mai mult ca sigur a dat declaraţii şi la poliţie. Mă prinse de mână şi mă trase în sala alăturată, unde încă nu e nimeni. Închise uşa şi se întoarse spre mine. Ştiu că fac exact ce Harris mi-a spus să nu fac, fug după pericol şi îi cer socoteală, dar nu îl simt pe Max ca o ameninţare acum.

— Nu, nu cred asta. Ştiu că nu ai fost tu.

Am înghiţit uşor, speriată şi uşurată de asta în acelaşi timp.

— Ce ai spus poliţiei?

Îşi puse mâinile în sân.

— Ce credeau oricum. Că am băut şi m-am împiedicat ca un idiot pe scări.

Urmă o perioadă de tăcere, în care ne priveam unul pe celălalt. Mi-am ros interiorul buzei, aşteptând mai multe informaţii, însă Max nu părea dornic să mi le ofere.

— Dar nu ăsta e adevărul, nu? Nu ai căzut.

Ştiu că e posibil să mă bag în alte probleme acum, dar vreau mai mult decât orice să aflu dacă Max a văzut chipul celui ce îl împinsese. Privirea lui se ridică fulgerător spre mine.

— Ce ai văzut?

Am tresărit uşor din cauza tonului său dur.

— Nimic! Dar am văzut pe cineva pe hol înainte să dau de tine... mi s-a părut ciudat în momentul ăla.

Se înfuriase pentru un moment, apoi păru să se calmeze.

— Eram doar puţin ameţit, Katherine, şi niciodată nu mi s-a întâmplat să mă împiedic, oricât de beat am fost. Îşi strânse buzele, oprindu-se din nou. Mai bine am ieşi de aici, nu cred că e bună să discutăm asta. Vru să iasă şi m-am repezit din nou asupra sa, i-am prins mâna pe clanţă înainte să o deschidă.

— Max, ştiu că cineva ţi-a făcut asta. Cineva se joacă cu tine la fel cum se joacă şi cu mine. Sunt aproape sigură că e aceeaşi persoană ce m-a salvat de Zac.

El se încruntă, privindu-mă de sus.

— Pe tine te-a salvat şi pe mine m-a împins pe scări, nu cred că suntem în aceeaşi echipă.

Am oftat şi mi-am trecut mâna prin păr.

— Nu a fost tocmai o salvare, mai degrabă o modalitate de remarcare, ca şi în cazul tău. Nu eram în pericol cu Zac. Trebuie să încercăm să aflăm cine e persoana asta şi ce încearcă să facă.

Nu vreau neapărat să îl implic pe Max în ancheta mea, de fapt nu vreau asta deloc, dar e singura modalitate să îl fac să vorbească şi să îmi spună ce ştie. Oftă, luă mâna de pe clanţă şi se rezemă de uşă.

— Deci nu a fost Stone cel ce l-a bătut pe Zac, presupuse el, eu am clătinat din cap.

— Chiar crezi că ar fi acţionat aşa? Să îi dea doi pumni pe întuneric apoi să fugă şi să mă lase acolo?

— Prima dată, am crezut că e el. Nu eram beat, dar eram totuşi destul de ameţit. Marcie mă chemase în laboratorul de chimie să ne distrăm puţin, aşa că am plecat de acolo imediat, ea urcase deja cu cinci minute înainte. M-a prins de mână şi m-a izbit cu abdomenul de balustradă, era al dracului de mare şi puternic, asta îmi amintesc bine, dar nu am reuşit să îi văd faţa deloc, însă i-am recunoscut glasul... sau cel puţin mi s-a părut că seamănă cu al lui Stone.

Am încercat să îmi menţin o expresie cât mai calmă, să nu îi arăt lui Max cât mă înnebuneşte declaraţia lui. Aveam înfăţişarea, acum am şi vocea. Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Harris nu era acolo, l-am apărat imediat, deşi am ajuns într-un punct în care mă simt prinsă între două lumi diferite. Ştiu că Harris nu

ar face aşa ceva, dar de ce continui să îl văd astfel? Şi nu mai sunt singura, mă întâi Zac crezuse că e el, acum Max afirmă că avea aceeaşi voce.

Voce. Asta înseamnă că vorbise.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus să spun tuturor că Harris Stone mi-a făcut asta, apoi m-a împins pe scări.

Am împietrit în loc şi m-am dat un pas înapoi. A urmat o pauză lungă în care priveam în podea şi încercam să asimilez informaţia.

— Dar nu ai spus asta.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu dacă asta e o capcană pentru mine sau pentru Stone. Am preferat să fac pe prostul şi să spun că nu îmi amintesc cum am căzut şi sper că idiotul ce m-a împins să creadă asta şi să nu îndrăznească să vină din nou. Dar simţeam ca o să intru probleme mai mari cu Stone dacă spun asta... mai ales că eram sigur că nu el mă împinsese.

M-am întors spre el.

— Cum erai sigur? I-ai auzit vocea...

— Da, dar a fost mai mult un mârâit în urechea mea şi nu e stilul lui Stone să împingă pe cineva pe scări, mai ales cu mesajul ăsta. Îl

urăsc pe Stone, dar nu sunt idiot. Dacă ar fi fost el, m-ar fi tras într-o bătaie chiar în mijlocul sălii de bal, nu m-ar fi urmărit pe scări ca o fantomă.

— Deci, nu ai idee cine a fost.

— Nu, dar o să aflu. Dacă nu o să îi placă declaraţia mea, o să se întoarcă şi atunci o să fiu pregătit.

Max începuse deja să se îmbărbăteze singur şi nu am de gând să încurajez asta, nu când presimt că inamicul nostru e mult mă inteligent şi puternic decât el. Decât noi toţi.

— Încearcă cu ceilalţi colegi din echipă. Poate e cineva ce are o problemă cu Zac şi Harris în acelaşi timp.

— Sau cineva care te place pe tine, de vreme ce te-a salvat de Zac şi pe mine m-a pus să îl bag pe Harris în rahat.

Ipoteza lui Max era destul de interesantă odată ce cugetai asupra ei. Mi-am muşcat unghia şi am aprobat din cap.

— Chiar nu pot să mai suport alte persoane care mă plac, dar încearcă cu asta, află subtil dacă e cineva în echipă interesat de mine şi dornic să le facă de petrecanie altor băieţi ce mă plac.

El aprobă din cap.

— Nu spune nimănui ce am vorbit acum, nici măcar lui Stone. Am aprobat din cap şi el ieşi imediat din sală, închizând uşa înainte să pot ieşi şi eu. Am mai rămas câteva momente, apoi am ieşit cu capul plin de noi informaţii şi ipoteze ce tot spre nicăieri mă duc. Austin şi Jason mă aşteptau, rezemaţi de vestiare la câţiva paşi de sala din care am ieşit. Nu o să mă plâng de asta, e bine că m-au lăsat să vorbesc cu Max la cât îi certase Harris noaptea trecută.

M-am îndreptat spre vestiarul meu şi am simţit pe cineva alergând spre mine chiar înainte să întorc capul. Mă aşteptam să fie V sau oricare altul din protectorii mei, dar era cascada creponată, mereu cu zâmbetul pe buze.

— Kath! Mă prinse de cot şi mă trase în braţele ei înainte să ajung la vestiarul meu şi să mă ascund după uşă. Poate e mică şi slabă, dar întotdeauna reuşeşte să mă sugrume.

— Hei, Miky, şi eu mă bucur să te văd. Am bătut-o pe spate, sperând să îmi dea drumul. O plac pe Miky, dar entuziasmul ei e aşa obositor uneori. Se trase înapoi şi mă privi, încă ţinându-mă de braţe.

— Eşti bine, scumpo? Am vrut să vorbesc cu tine noaptea trecută, dar plecaseşi deja când am terminat cu declaraţiile. S-au spus o groază de

prostii cum că tu l-ai fi împins pe Max şi a trebuit să mă ocup de fiecare nemernic ce a spus asta. De parcă nu ai fi avut destule de suportat după ce dăduseşi peste el, leşinat pe scări. Vorbi repede, ca de obicei. Am oftat şi mi-am deschis dulapul ca să îmi las ghiozdanul şi să îmi iau cartea pentru prima oră.

— Mersi, Miky. Sunt bine acum, Max a declarat că nu l-am împins eu.

— Bine a făcut, altfel îl împingeam eu din nou, direct de pe acoperiş.

Revolta ei şi felul în care i se agită părul când e nervoasă m-au făcut să râd. Doar Miky poate reuşi asta.

— Oricum o să aibă multe consecinţe de suportat că a adus alcool în şcoală. Continuă ea înverşunată. Doar am aprobat din cap.

— Să întreb de zvonurile despre tine şi Zac? se piti în spatele cărţii ce o ţinea în braţe, parcă aşteptându-se să o atac pentru asta.

— Mai bine nu. Abia am reuşit să sting focul şi să îl scap pe Zac cu viaţă din ghearele lui Harris.

— Hm! Miky îşi întoarse capul, parcă aşteptându-se să îl vadă pe hol. O merită cu vârf şi îndesat. Mă rog, altceva voiam să îţi spun acum. Scoase o foaie din cartea pe care ţinea şi

mi-o întinse. Am închis uşa vestiarului şi am luat-o aproape cu frică.

— *Înmormântarea lui Joshua Wallard*. Ce? Mi-am ridicat imediat capul, speriată să citesc mai mult.

Miky zâmbi vinovată.

— Ştiu că nu ai chef acum de aşa ceva, dar se pare că nimeni nu o să se ocupe de asta. Mama lui e plecată în lumea largă şi nimeni nu îşi bate capul să o găsească, tatăl lui e prea drogat tot timpul să îşi dea seama că i-a murit fiul şi restul rudelor nu vor să aibă de-a face cu responsabilitatea asta. Practic, nu are cine să vină la înmormântare, nici când să o mai organizeze cineva. Bietul Joshua, cu aşa familie nu e de mirare că a clacat astfel.

Mi-am înghiţit fierea din gât, simţind aceeaşi părere de rău ca şi Miky, dar mult mai acută. Însă numai gândul să particip la înmormântarea lui Joshua îmi face picioarele să se înmoaie.

— Bal mascat seara şi înmormântare a doua zi, liceul ăsta nu are pauză? am bombănit, observând că data e pentru mâine, după terminarea cursurilor.

Miky râse.

— Nu uita de spălătoria de maşini de sâmbătă, sper să ne lase în pace vremea, de data asta. Vii, nu-i aşa?

— Nu prea cred. Starea mea spirituală nu e atât de flexibilă. Am îndesat coala de hârtie în dulap, nu o să îmi facă bine să o ţin astăzi după mine.

— Cine a venit cu ideea asta?

— Directoarea noastră, în dimineaţa asta.

— Şi tu ai aflat atât de repede?

Miky mă privi rănită, apoi îşi puse mâinile în şolduri.

— O să mă prefac că ştii deja că sunt preşedintele consiliului elevilor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bineînţeles că eşti.

Scoase limba la mine, apoi începu să râdă.

— Deci o să vină tot liceul?

— Nu, nu o să fie atât de multă fastuozitate. O simplă înmormântare, cu câteva persoane. Cei apropiaţi lui Joshua.

Am expirat amuzată şi am pornit spre sala mea de curs, deja se sunase. Miky mă urmă.

— Cu siguranţă eu nu mă enumăr printre cei apropiaţi lui Joshua.

Când mă gândesc că din cauza mea a murit, sunt pe cale să vărs chiar în momentul ăsta.

— Ştiu, dar a ordonat ca majoretele şi cei din echipele de sport să fie prezenţi, noi avem responsabilităţi mai mari pentru imaginea liceului. În rest, poate veni oricine, însă nu par să fie prea mulţi dornici, Joshua nu se făcuse prea plăcut pe aici. Nu vreau să fiu rea acum, dar mulţi se bucură pe ascuns de moartea lui, era un bătăuş.

Mi-am strâns buzele, abţinându-mă de la comentarii.

— Poate Harris şi prietenii lui pot veni... Joshua mergea şi el în locul ăla unde se organizează curse, nu?

Să vorbească despre asta e o abatere de la regulă, cel puţin asta citesc în tonul lui Miky.

— Nu din aceeaşi gaşcă, nu era prieten cu Harris.

Criminalul prezent la înmormântare... mă întreb cum o să reacţioneze Harris la asta.

M-am oprit în faţa sălii în care am acum oră şi m-am întors spre Miky, ea are alt curs.

— OK, dar nu uita că tu trebuie să vii, ordinele şefului. Şi nu o supăra, e deja pe muchie de cuţit de când cu Joshua şi acum elevi ce se îmbată la baluri şi aproape mor alunecând pe scări.

Am aprobat din cap iar Miky se întinse să mă sărute pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Am privit în urma ei şi am clătinat din cap, amuzată. Mi-aş dori să îi fur măcar un sfert din energie.

Mă aşteptam să fim vizitaţi de poliţie astăzi şi interogaţi din nou în legătură cu Joshua, dar nu s-a întâmplat nimic şi ziua a decurs aproape normal. Restul orelor au trecut ca prin transă. La antrenamente am încercat să fiu cât mai implicată, dar am sfârşit punându-i pe toţi să dea ture de teren şi să tragă de fiare în sala de gimnastică. Trebuie să mă apuc de coregrafia pentru dans, dar nu acum dispoziţia pentru asta.

Kristen şi Ken au dispărut după a doua oră şi presupun că au multe de recuperat. Cel puţin cuiva îi merge foarte bine.

Chiar dacă nu am avut evenimente notabile astăzi, mă simt epuizată şi la penultimul curs mă gândeam deja serios să chiulesc pur şi simplu. Am o promisiune de respectat şi trebuie să merg să îl văd pe tata astăzi. Nu ştiu de ce asta se simte de parcă ar trebui să escaladez Everestul.

Mi-am luat cartea de istorie şi am închis uşa vestiarului, apoi am tresărit şi mi-am închis la

timp buzele, înainte să ţip. Am expirat şi mi-am calmat inima, apoi m-am încruntat la el.

— Harris, credeam că am terminat cu fazele de acest gen. L-am certat eu, expresia lui îmi dă de înţeles că ceva îl nemulţumeşte... rău.

— Tu chiar nu poţi să stai departe de probleme, nu-i aşa? Mă luă la rost. Am oftat şi m-am rezemat de vestiarul meu.

— Când ai venit? Credeam că ai treabă.

— Am, dar tu eşti mereu prioritatea mea, mai ales când începi să îl alergi pe Max pe hol.

Am oftat şi mi-am dat capul pe spate, bineînţeles că i-a fost raportată fiecare mişcare.

— Nu l-am alergat, doar am vrut să îi pun câteva întrebări.

— Şi? Veni în faţa mea şi îşi puse palma lângă capul meu, aplecându-se spre mine, astfel că am ajuns captivă între el şi vestiar.

Mi-am muşcat buza. Nu ştiu dacă e bine sau nu să îi spun ce mi-a zis Max, Harris o să ducă imediat informaţia la extrem şi o să creadă că e cineva din *lumea lui*. Până nu sunt sigură că nu e vreun fotbalist gelos, e mai bine să păstrez asta pentru mine.

— Şi nu îşi aminteşte nimic, doar că a băut şi a căzut pe scări. A spus poliţiei că nu eu l-am împins.

— Ştiu asta, Margot mi-a trimis informaţiile mai devreme. Katherine, încetează să te implici în toate astea de una singură, tocmai am vorbit de asta azi-dimineaţă.

Mi-am pus mâinile în sân şi m-am încruntat la el.

— Max e victima, la fel ca mine, OK? Nu mi-ar fi făcut nimic în liceu, cu zeci de elevi pe hol. Voiam să aflu versiunea lui, poate a văzut faţa celui care l-a împins. Şi cu siguranţă nu ar fi vorbit cu tine despre asta.

— De ce continui să crezi că l-a împins cineva? Tocmai a spus că a căzut din greşeală.

Am oftat şi mi-am izbit capul de uşa vestiarului.

— Nu ştiu, Harris, ţi-am spus că îmi pierd minţile. Cred că devin mai paranoică ca tine.

El zâmbi uşor, apoi se întinse să mă ia în braţe. Urăsc să îl mint, chestia asta are un gust groaznic de amar, dar până nu o să ştiu exact despre ce e vorba nu îmi pot permite să îl trimit pe Harris la vânătoare de fantome.

— Apropo, directoarea organizează mâine înmormântarea lui Joshua şi, ca majoretă, se pare că sunt obligată să merg.

Harris nu păru şocat, strâmbă din nas, semn că ştia deja.

— Şi eu la fel. Chiar dacă nu are dovezi, tot mă găseşte vinovat pentru ce se întâmplă în ultimul timp în liceu. M-a avertizat să nu o supăr mâine.

Nu ştiu dacă să râd sau să mă sperii de asta.

— Ce ştie ea, mai exact? am şoptit, atentă la urechile din jur.

— Mai nimic, dar poliţiştii au pus multe întrebări despre tine şi bineînţeles că nu pe tine te crede vinovată de ceva, ci pe mine.

— Deci o să vii mâine? am înghiţit cuvintele, speram că Harris să găsească o modalitate să mă scape şi pe mine de asta, nu să mergem împreună.

— Cred că nu am de ales.

Harris a rămas pentru ultimul curs, apoi m-a dus la tata, urmând să vină să mă ia peste două ore. Spre uşurarea mea, nu îl mai interesau elevii morţi de la liceul meu şi nici cei ce cad pe scări, însă am fost aspru chestionată în legătură cu locuinţa pe care o s-o am în viitorul apropiat.

Harris m-a adus la garaj pe la ora trei după-amiaza, apoi am rămas cu toţii acolo. O neglijasem pe Nicky de când am adus-o aici, dar

am recuperat într-o după-amiază lungă de filme, popcorn şi bârfe de fete, alături de V.

Era deja seară atunci când am coborât să le ducem băieţilor nişte sandvişuri. Harris, Ty, Jay şi Mike aveau şi ei momentul lor bărbătesc de relaxare, dar unul cu emisiuni despre maşini şi curse. Ken chiuleşte şi ştiu exact cu cine.

— Mersi, iubito. Harris mă prinse de mână şi mă trase grămadă peste el când i-am întins sandvişul. Am început să râd şi m-am proptit de umerii lui ca să nu îi împrăştii tot muştarul pe piept.

— Ce faceţi voi acolo? întrebă Jay, luând o gură mare din sandvişul pe care i-l adusese V. Harris mă trase în poala lui şi m-am aşezat mai confortabil, în timp ce el începu să mănânce.

— Ne uităm la seriale cu tipi mult mai sexy ca iubiţii noştri. Voi la ce vă uitaţi? V se întoarse spre televizor. Noi, fetele, am început să râde, la fel şi Ty şi Mike, pentru că nu au iubitele aici. Jay şi Harris... nu atât de amuzaţi de răspuns. Gura plină a lui Harris se opri din mestecat şi se uită la mine cu ochii mijiţi. Am izbucnit mai tare în râs.

— Noi...

Am apucat să aud un singur cuvânt din orice voia Jay să spună, pentru că am tresărit imediat

şi am sărit din braţele lui Harris când cineva intră cu viteză în garaj. Din instinct, Harris mă prinse înainte să plonjez şi mă trase în spatele lui, apoi se întoarse spre maşina ce intrase ca un fulger peste noi. L-am auzit pe Harris înghiţind fără să mai mestece ce avea în gură şi mi-a înghețat sângele când i-am văzut mâna pe pistolul de la spate.

Înainte să mă sperii prea tare de intrarea asta, am observat şoferul de la volanul maşinii.

— Margot! spuse Harris, apoi se ridică. L-am urmat şi eu, Jay aproape se înecase din cauza sperieturii.

— Ce dracului, Margot, vrei să ne omori? se enervă Jay, apoi îşi opri revolta când poliţista coborî din maşină.

— Margot, eşti bine? V merse imediat spre ea, la fel şi restul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă şi Harris, iar eu eram tăcută şi speriată. Are ochii umflaţi de lacrimi şi fața schimonosită de durere. Îl privi pe Harris.

— Lucas. E... e mort.

Rosti printre sughiţurile de plâns. Am înlemnit şi m-am prins de braţul lui Harris.

— Ce? Nu poate fi mort, l-am văzut acum câteva ore. Glasul lui Harris e serios, dar îi trădează şocul.

— Da, şi eu. După ce am plecat de pe pistă, a spus că mai întârzie puţin pentru că are ceva de făcut cu prietenii lui. Acum câteva minute am primit un apel despre nişte tineri ce se bat la subsolul unui bloc abandonat. Nu am luat nimic în serios până am ajuns acolo. Bătaia a fost doar o diversiune, cineva l-a împuşcat pe Lucas în cap, în mijlocul mulţimii.

Cu toţii am împietrit, pe rând. Nicky şi V şi-au pus mâinile la gură, eu nu puteam să fac nici măcar asta. Vestea unui alt mort m-a lăsat complet inertă. Am privit-o pe Nicky, ce prinde repede din urmă tot ce trebuie să ştie despre oamenii cu care locuieşte acum, însă asta a depăşit-o şi pe ea.

— Margot, îţi jur că nu...

— Ştiu că nu aţi fost voi. Îl întrerupse brutal pe Harris, apoi îşi trase nasul, încercând să se abţină din plâns.

— Cine a fost? Cine l-a ucis pe Lucas? o întrebă Harris, mai serios şi furios acum că Margot îi declarase că nu îl crede vinovat.

— Kane Larson. Un poliţist, un coleg. Vă urmăreşte de mult timp şi şi-a dat seama că vă

ajut şi de ce. L-a ucis pe Lucas să se răzbune pe mine şi să îmi ia motivul pentru care vă ajut. Şi-a pierdut minţile de când a fost eliberată Katherine, era sigur că o să vă prindă aşa.

Am inspirat în interiorul meu. Katherine. Afurisita de Katherine. Efectul fluturelul de la care porneşte fiecare haos.

Harris nu se mişcase de lângă mine, pare confuz.

— Ai probe împotriva lui?

— Nu. Doar ştiu că a fost el. Şi chiar dacă aş avea, nu vreau să îl închid.

Ferocitatea cu care Margot spusese asta m-a făcut să tresar, la fel şi expresia dură de pe chipul ei acoperit de lacrimi. L-am simţit pe Harris cum se tensionează tot mai tare.

— Ce vrei să facem, Margot? o întrebă el, şi mi-aş fi dorit să nu spună asta. Era clar că Margot venise aici cu un scop, nu doar să livreze informaţia. Iar scopul ce ar putea să îl aibă mă îngrozeşte.

Cu ochii plini de venin, spuse:

— Vreau să mă ajutaţi să îl omor!

10. HAOS

— Nu înţeleg de ce trebuie să faci tu asta!

Nu fusese un ţipăt, dar pe aproape. Harris se întoarse spre mine şi mă privi pierdut, prins parcă între ciocan şi nicovală.

După apariţia lui Margot lucrurile o luaseră razna din nou, iar eu care sperasem că o să avem măcar noapte liniştită, dar am uitat că viaţa mea a scos asta din meniu.

După ce lansase bomba ce lăsase pe toată lumea cu gura căscată, Margot se retrăsese afară cu Harris, pentru o discuţie mai detaliată. Speram să o convingă să renunţe la nebunia pe care o plănuia, dar se întorsese hotărât şi le ceruse celorlalţi să se pregătească de plecare... vor merge să îl prindă pe Kane Larson.

— Iubito, te rog înţelege. Îi sunt dator şi...

— Nu, ce înţeleg eu e că mergi să ucizi un om ce nici măcar nu ştii dacă e cu adevărat vinovat.

Harris oftă cu putere şi se aşează pe scaunul de la birou.

— Nu o să îl omor eu, Margot mi-a cerut să o ajutăm să îl prindă. Nu ar fi venit aici dacă nu era sigură că el a făcut-o.

Mi-am strâns buzele, încercând să baricadez urletul ce voia să iasă monstruos din mine.

— Dacă e o capcană?

Clătină din cap.

— O ştiu de mult timp, nu ar face asta. Fratele ei e mort, Kat...

L-am oprit, agitându-mi capul şi mâinile.

— Nu a ei. A lui Kane. Dacă i-a ucis fratele ca să vă atragă pe voi în cursă, ştiind că o să veniţi după el?

Harris se gândi puţin la asta, iar eu mă rugam în gând să îl facă să se răzgândească.

— Rămâne de văzut. Vom ştii înainte să îl atacăm.

Mi-am prins mâinile în păr şi am strâns cu putere, începând să mă învârtesc prin cameră. E prea mult şi prea repede. Trupul lui Joshua nici nu a ajuns în mormânt, Max era să moară noaptea trecută, acum a murit Lucas, pe care nici nu apucasem să îl văd vreodată... pur şi simplu nu accept o altă moarte. Nu pot să îi mai fac faţă.

Vreau să plâng. E o mişelie, dar poate astfel o să îl opresc pe Harris, însă lacrimile nu vor să iasă.

— Dacă vrea să îl ucidă ea, de ce nu merge singură după el?

— Pentru că nu îl poate prinde, sau îi e teamă că o să dea greş. Îl ştiu, e un nenorocit mare şi puternic, iar ea nu are răbdare să facă un plan elaborat pentru asta. E disperată să se răzbune, Katherine, vede doar durere şi furie şi ştiu exact cum se simte asta.

L-am privit şi mi-am înghiţit suspinele. Se ridică în picioare şi veni spre mine.

— Fratele meu nu a fost ucis, şi totuşi voiam să omor pe cineva doar să îl răzbun cumva. Lucas era singurul care îi mai rămăsese, nu vreau să mă gândesc ce e acum în inima ei. Chiar dacă nu i-aş fi fost dator, tot aş fi ajutat-o să se răzbune pe nenorocitul ce i-a împuşcat fratele. Nu e despre noi, despre ce vrea să ne facă Kane. O să îl prind şi o să îl pun în genunchi în faţa lui Margot.

I-am privit ochii hotărâţi şi furioşi. Mă sperie, iar gândul mi-a fugit la Sirrah şi fantoma ce o tot văd în ultimele zile. Faptul că nu Harris o să îl omoare pe Kane nu mă consolează aproape deloc.

Am oftat şi m-am rezemat de birou, privindu-i bocancii ca să îi evit privirea.

— Şirul ăsta de moarte nu o să se termine niciodată, nu-i aşa?

Harris îmi prinse bărbia şi îmi ridică capul, forţându-mă să îl privesc. Îmi simt fruntea încruntată.

— Mă tem că nu. Cât timp vei trăi în lumea asta cu mine...

Cuvintele lui m-au înfuriat brusc. I-am dat mâna la o parte.

— Trucul ăsta nu mai merge. Nu mai poţi să îmi oferi şansa să plec dacă îmi convine, ştii foarte bine cum s-a terminat asta ultima dată.

Am ieşit din cameră şi am izbit uşa în urma mea, simţind nevoia să lovesc şi să urlu că să îmi abţin hohotul de plâns. De data asta nu mai e la fel, de data asta nu mai pot să plâng în urma victimelor, pentru că nu există încă o victimă... dar nici asta nu mă ajută cu nimic pentru că nu e ca şi cum cineva mă ascultă pe mine.

M-am încuiat în baie şi am dat drumul la apă, să umple cadă. Am ignorat bătăile lui Harris în uşă şi m-am cufundat în apa fierbinte ca o depresivă ce nu vrea să mai audă de nimeni şi de nimic.

Cu toate că sunt foarte supărată acum pe Harris, nu pot să nu mă gândesc la siguranţa lui şi ce poate păţi în noaptea asta. Ştiu că pentru el e o misiune uşoară, dar pentru mine nu o să fie niciodată, din moment ce implică moarte. Poate fi prins şi arestat, poliţistul ăla poate să opună rezistenţă şi să tragă în ei... mi-am clătinat capul, nu vreau să mă gândesc mai departe.

Nu ştiu cât timp am rămas în cadă, dar pielea mea încreţită e un semn. Încercam să adorm şi să nu mă mai gândesc la nimic până avea să se întoarcă Harris, dar nu e atât de uşor cu tot stresul ăsta.

— Kath!

Am auzit o bătaie puternică în uşă, însoţită de vocea stridentă a lui Nicky. Am închis ochii şi m-am prefăcut că nu o aud.

— Kath, ştiu că eşti acolo! insistă furioasă, bătând şi mai tare. Am auzit-o mormăind.

— Katherine Wrise, o să intru peste tine şi e vai de fundul tău. Nu eşti [1]Hannah Baker aşa că ieşi odată de acolo.

[1]Hannah Baker - Personaj principal în romanul lui Jay Asher "Thirteen Reasons Why", aceasta se sinucide, tăindu-şi venele în cada din baie, după ce lasă în urmă un jurnal audio emoțional, detaliind cele 13 motive pentru care a făcut-o.

Am oftat, apoi mi-am dat ochii peste cap.

— Nu ar fi o idee rea, dar nu am timp de înregistrat casete acum.

Am auzit-o râzând din partea cealaltă a uşii.

— Haide, avem îngheţată, Cola şi multe filme cu tipi sexy.

Grozavă combinaţie, am bălmăjit în mintea mea şi am ieşit din cadă. Sunetul apei clipocind pare că a convins-o pe Nicky că o să ies de aici, aşa că plecă de lângă uşă. M-am şters şi am îmbrăcat acelaşi haine, pentru că nu adusesem altele cu mine şi ştiu că dacă ies de aici în prosop, aşa o să rămân toată noaptea. Oricum, nu făcusem tocmai o baie normală, doar zăcusem în apă până când se răcise, ar fi trebuit măcar să folosesc puţin gel de duş, dar asta poate mai târziu.

Eu şi Nicky am citit *Thirteen Reasons Why* în acelaşi timp şi am fost profund marcate de carte. Nu mă găsesc în momentul ăsta în povestea lui Hannah, dar nici viaţa mea nu e mai uşoară. Singura parte bună e că eu am reuşit să îmi găsesc dragostea, dar mă întreb cum ar fi reacţionat Hannah dacă mi-ar fi trăit viaţa. Pe cine ar fi pus pe casete?

Mi-am scuturat capul de gândurile puierile şi am ieşit din baie. Majoritatea oamenilor ce îmi crează mie probleme sunt deja morţi şi ultimul lucru de care am nevoie e gândul la sinucidere.

Am mers desculţă spre camera lui Nicky, notând în minte că podele astea au nevoie de aspirator şi un mop.

Era cocoţată în mijlocul patului, cu laptopul lui Ty pe picioare şi două cutii de îngheţată lângă ea.

— Deci, la ce ne uităm?

M-am aruncat în pat şi m-am întins pe spate, împingând o cutie de îngheţată de lângă şoldul meu.

— V a plecat şi ea?

Nicky mă privi şi închise laptopul, înţelegând că nu am chef de filme acum.

— Dap! Doar Ty a rămas, e jos.

Am privit tavanul şi mi-am molfăit buzele. Nicky se întinse lângă mine.

— Deci, când pot să te bat de să-ţi sune apa în cap pentru că m-ai adus într-o casă de traficanţi de arme?

Mi-am strâns ochii şi am început să râd, Nicky mă lovi în cot. Mă bucur că nu spusese "criminali".

— Deci ştii deja totul, nu?

— N-a fost greu să îl trag pe Ty de limbă. O cunoşti pe tipa aia de a venit şi a cerut execuţia poliţistului?

— Da, e şi ea poliţistă şi îi ajută atunci când au probleme.

— Hm, făcu Nicky, eu m-am întors să o privesc.

— Ce?

— Nimic, mă gândesc la faptul că e bine că V a mers cu ei, tipa aia arată al dracului de bine. M-am fâţâit în pat şi am evitat subiectul ăsta, e ultimul lucru la care trebuie să mă gândesc acum.

— Deci... Nicky se întoarse şi se ridică pe coate. Ce ar fi să luăm povestea de la început şi să îmi spui toate detaliile pe care, evident, le-ai omis prima dată. Cum ar fi: cum Dumnezeului ai ajuns îndrăgostită de criminal?

Spre norocul mei, Nicky a fost întotdeauna o persoană destul de brutală cu realitatea, aşa că adevărata poveste despre mine şi Harris nu a făcut-o să îşi verse ochii din orbite, aşa cum m-aş fi aşteptat, dar ştiu că s-a abţinut mult pentru mine, să nu îmi dovedească că sunt mai nebună decât mă cred.

Am pierdut orele vorbind cu ea, refuzând să îl mai sun pe Harris după ce al treilea apel mi-a dat de înţeles că nu o să îşi deschidă telefonul. Oboseala m-a prins din urmă şi am adormit alături de prietena mea, ca în vremurile bune... sau vechi, dar stresul rămăsese încă activ aşa că am auzit imediat motoarele cunoscute apropiindu-se.

Am tresărit şi m-am ridicat în fund. Nicky mormăi şi se întinse mai comod, dar nu reuşi să se trezească. Lumina ce intra pe fereastră îmi indică că soarele tocmai răsare. Când a trecut noaptea asta atât de repede? Mă simt de parcă am dormit două minute.

M-am ridicat din pat, încercând să nu o trezesc pe Nicky şi am ieşit din cameră, încă desculţă şi cu hainele de ieri pe mine. Mă simt murdară, mototolită şi flamandă, dar o să am timp pentru astea mai târziu.

V şi Jay urcau deja scările spre etaj, amândoi obosiţi şi încercănaţi. Inima mi-a făcut un salt de frică când am realizat că Harris nu îi urmează, dar nu am apucat să îi întreb înainte să intre în camera lor. Am auzit alt motor, aşa că m-am oprit înainte să le bat în uşă şi să îi întreb cum a fost.

Am ajuns pe platforma de sus, nehotărâtă dacă să cobor desculţă.

Harris şi Margot coborâră din maşina lui. Numai faptul că ea a stat pe scaunul meu mi-a făcut veninul să clocotească în vene şi am strâns bara de la balustradă. Am hotărât să nu îmi fac simţită prezenţa încă şi m-am tras un pas înapoi, ascuzându-mă în spatele uşii. Ei nu pot să mă vadă, dar eu îi văd foarte bine.

Harris e obosit, dar pare calm. Razele soarelui îi dansează printre buclele negre şi am rânjit în sinea mea că tatuajul îi e atât de vizibil pe gât. Margot... e Margot. Acum poartă blugi strâmţi negri şi geacă de piele, la fel ca Harris, iar gelozia mea creşte şi mai tare dându-mi seama cât de bine arată lângă el.

— Ţinem legătura. Anunţă-mă dacă intervine vreo problemă. Spuse Harris, şi cu toată nebunia mea de iubită geloasă aproape că uitasem unde fuseseră ei în noaptea asta.

Margot merse spre maşina ei, pe care o lăsase aici, şi îşi aruncă geaca înăuntru, dar, spre oroarea mea, nu intră şi ea. Harris o urmă cu paşi leneşi.

— Sigur.

Şi asta fusese tot. Au tăcut. Se priviră la început, apoi în jurul lor, de parcă era un

moment al naibii de stânjenitor. Aş fi râs de ei dacă acolo nu ar fi iubitul meu şi o tipă ce arată ca o zeiţă.

Margot îşi îndesă palmele în buzunarele de la spate şi numai gelozia din mine ar fi putut să observe că asta îi scotea sânii şi mai tare în evidenţă prin maioul negru şi strâmt. Nu îi observasem prin cămaşa de la uniformă, normal că sunt şocanţi.

— Nu realizez încă ce s-a întâmplat. Cred că va dura un timp. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât simt că nu mai trăiesc viaţa mea, însă mi-e frică de momentul în care o să conştientizez cu adevărat moartea lui Lucas. Probabil şi faptul că l-am ucis pe criminalul său.

Mi-a urcat inima în gât. Deci o făcuseră.

— Nu credeam că sunt în stare de aşa ceva.

— O să fii bine, cu timpul.

Harris e serios şi păstrează distanţa, nu pare dornic să o consoleze în vreun fel şi asta e ce mă ţine încă ascunsă aici.

Margot privi spre uşa deschisă a garajului, părând foarte răvăşită de ce se întâmplase şi mă simt josnic că sunt geloasă pe ea în momentul ăsta. Până la urmă, şi-a pierdut fratele.

— Sper să fie aşa, oftă ea. O să mă gândesc bine ce vreau să fac mai departe. Să îmi dau

seama dacă vreau să rămân aici sau o să mă mut altundeva.

— Nu te grăbi, e bine să te avem prin preajmă. Glumi Harris, iar Margot zâmbi şi făcu un pas spre el, ajungând teribil de aproape.

Nu e bine.

— Mersi pentru tot.

Harris zâmbi şi el, al naibii de atrăgător, cum nu ar trebui să vadă nicio altă femeie.

— Ştiu cum e să îţi pierzi fratele.

Nu spuse mai multe, probabil nu voia să o întristeze pe Margot. Mă bucur că ea nu a pus întrebări.

— Poate că asta e ultima dată când ne vedem şi vreau să îţi urez o viaţă frumoasă, şi stai departe de cei ce se îmbracă ca mine.

Harris zâmbi din nou. La dracu'!

— O să încerc.

— Şi... dacă o să plec, trebuie să fac ceva ce m-a tentat tot timpul, dar ştiam că o mă aducă în probleme. Bănuiesc că acum pot să risc.

Harris se încruntă, amuzat. Eu m-am încruntat, deloc amuzată.

— Ce...

Aproape am căzut din picioare. Nu ştiu ce m-a oprit să nu sar peste balustrada asta chiar

acum, dar cu siguranţă aş omorî pe cineva dacă aş ajunge acolo jos.

Dintr-o simplă mişcare, Margot se întinse spre Harris, palma ei dreaptă îi prinse ceafa şi îl trase spre ea, apoi îl sărută.

Mi-au luat urechile foc.

Înainte să apuc să explodez de furie sau să încep să plâng din acelaşi motiv, sărutul s-a terminat şi Margot se trase înapoi. Fusese un pupic, mai degrabă, dar asta nu îi salvează viaţa. Harris era şocat, apoi a părut să îşi revină şi a făcut un pas înapoi, devenind serios. Bun...

— Margot, rosti el, privind în jos.

— Ştiu! Nu a însemnat nimic. Zâmbi ea şi se întoarse spre maşina ei. Eram curioasă de ce mor toate fetele după asta. Zâmbi şi deschise portiera, am strâns clanţa până mi-a amorţit mâna, ca să mă abţin.

— E o fată norocoasă. Ai grijă de ea.

Ştiu că se referă la mine. Harris zâmbi şi aprobă din cap, nu apucă să spună mai mult, pentru că Margot intră în maşină şi ieşi imediat din garaj.

Am privit spre norul de praf ce îl lăsă în urma ei, dispărând şi furia mea odată cu el, dar lăsând loc unui sentiment şi mai amar.

Harris oftă şi îşi trecu mâna prin păr, apoi se întoarse spre scări şi îşi ridică în sfârşit privirea. Înţepeni în următoarea secundă.

— Katherine! I-am văzut doar buzele mişcându-se, nu îl auzisem spunând asta.

Surprinzător pentru mine, nu am avut niciun fel de reacţie exagerată, pur şi simplu m-am întors cu spatele şi am intrat în hol. Ceva se frânge în mine acum şi nu îmi dau încă seama ce.

— Iubito, aşteaptă! Harris strigă după mine şi l-am auzit imediat bocănind pe scări. Mi-am tras nasul din cauza lacrimilor ce dăduseră năvală şi am intrat în camera lui. Intră şi el în următoarea secundă.

— Katherine, dacă ai văzut chestia aia... iubito, nu a fost...

— Ştiu! l-am oprit, trecându-mi degetele pe sub ochi. Am văzut cum s-a întâmplat.

Sunt atât de ipocrită în momentul ăsta. Da, sunt! Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie cu doar câteva zile în urmă, am fost sărutată prin surprindere şi nu am avut cum să evit momentul în primele secunde. Cunosc foarte bine situaţia lui Harris, a fost şocat la fel ca mine... doar că eu şi Zac nu am arătat astfel sărutându-ne.

— Atunci, de ce plângi? Ştii că nu aş fi sărutat-o de bunăvoie şi nici nu i-aş fi permis să mă sărute mai mult, a fost foarte rapid şi, sincer, eram prea obosit să îi reproşez ceva. Îmi pare rău.

Căinţa din vocea lui mă face să mă simt şi mai rău.

— Nu îţi mai cere scuze, ştiu că nu e vina ta.

Veni spre mine şi mă trase în braţe.

— Nu contează, îmi imaginez că nu a fost plăcut să vezi asta. Eu nici măcar nu l-am văzut pe Zac sărutându-te şi mi-am pierdut minţile.

Ştiam că şi el trebuie să se gândească la asta. Mi-am tras iar nasul şi m-am depărtat de el, era imposibil să mă mai opresc din plâns.

— Nu e vorba de asta, Harris. De faptul că o femeie te-a sărutat, e vorba că *acea* femeie a făcut-o. A durat doar două secunde şi mi-a fost suficient să văd cum arată ea lângă tine. Şi în afară de înfăţişare, aveţi amândoi acelaşi curaj şi putere. Aţi fost împreună să vânaţi un criminal şi să îl ucideţi, în timp ce eu... uită-te la mine, sunt un dezastru. Nu pot face faţă la nimic, simt că nu fac nimic altceva decât să dramatizez de câteva zile încoace. Nu sunt bună pentru tine... ea ar fi perfectă.

Mi-am trecut mâna prin păr şi mi-am şters lacrimile. Harris rămăsese nemişcat, doar privindu-mă, fără o expresie anume.

— O să încerc să mă prefac că nu am auzit asta. Că nu îmi tratezi sentimentele ca pe ceva ce ar trebui asociat cu înălţimea şi dorinţa de răzbunare. Încă nu ai idee ce însemni pentru mine, după tot ce a fost până acum?

Mă aşteptasem să se supere pe ce îi spusesem, ar fi fost mult mai bine să se supere pe mine, dar durerea pe care am citit-o în glasul lui era mult mai rea.

— Harris...

— Cum crezi că mă simt să aud asta? Imaginează-ţi ca eu să îţi spun că eşti mult mai potrivită lângă Zac. Amândoi liceeni populari, sportivi, idolatrizaţi de toată lumea. Nu e un ucigaş şi nenorocit ca mine, nu ţi-ar pune niciodată viaţa în pericol, în timp ce eu fac asta în fiecare minut pe care îl petreci cu mine. Nu sunt bun pentru tine... el ar fi perfect.

Am suspinat, ascultând cuvintele ce se întorseseră împotriva mea. Erau atât de multe lucruri greşite pe care le spusese... totul. Mi-am clătinat capul în mod exagerat, apoi mi-am prins din nou în păr.

— Nu, nu e şi... Doamne...

Chiar dacă încă pare supărat, Harris veni spre mine şi mă trase în braţele lui.

— Să nu mai spui niciodată asta. Nici măcar să nu o gândeşti. Dacă eşti cu mine şi te iubesc aşa cum o fac, înseamnă că eşti singura femeie pe care o văd şi o vreau. Te simt, iubito, nu uita asta. Nu simt pe nimeni altcineva, tu eşti singura pe care o simt bătând cu inima asta moartă.

M-am îngropat în braţele lui, la propriu, neştiind cum să îmi exprim mai bine toată iubirea pe care o simt pentru el. L-aş lua cu totul şi l-aş îndesa în inima mea sau aş fugi cu el într-un loc unde am trăi doar noi, pentru totdeauna. Iubirea pentru Harris mă omoară şi o face în mai multe feluri, pericolul din jurul lui nu e cel mai important, ci felul în care îmi bate inima în jurul lui.

— Sper că vei învăţa să ai încredere în mine. Să ştii că eşti iubită şi eu sunt numai al tău. Ar fi trebuit să cobori de acolo şi să o tragi pe Margot la răspundere pentru îndrăzneala asta. Tu eşti totul pentru pentru mine şi încă nu reuşeşti să vezi asta, copil bleg.

Mă strânse mai tare în braţe şi am zâmbit din cauza felului în care mă numise. Chiar mă simt ca un copil bleg, uneori.

Ziua a trecut greu, anemic de greu. Orele au decurs normal şi toată lumea vorbea despre înmormântarea lui Joshua.

Partea bună: uitaseră de mine, Zac şi Max.

Partea proastă: o să particip la înmormântarea băiatului ce a murit, în mare parte, din vina mea.

Directoarea ne pusese la dispoziţie o oră după terminarea cursurilor pentru a ne pregăti, asta dacă nu voia să venim la ore în doliu. Mă străduiesc vitejeşte să nu mă gândesc la ce se întâmplase noaptea trecută, la poliţistul ce murise şi la Lucas. Nu voiam să o fac, dar afurisitul meu de subconştient îi adăugase şi pe ei pe lista mea de victime. Lucas murise, pentru că eu fusesem eliberată şi asta îi stricase planurile lui Kane şi celor ce voiau să îi prindă pe racerii lui Carter Gunn. Ar fi încă în viaţă dacă eu aş fi în spatele gratiilor. Iar Kane a murit pentru că eliberarea mea l-a scos din minţi şi a acţionat într-un mod îngrozitor.

Ştiu că deja dramatizez exagerat de mult şi fac din ţânţar armăsar. Îi spusesem asta lui Nicky azi-dimineaţă şi mă catalogase nebună de legat. Făcuse şi glume pe seama mea cu faptul că ar trebui să mă simt vinovată şi pentru toţi

oamenii ce mor sufocaţi, pentru că eu le respir aerul.

Ştiu că are dreptate, nu sunt direct responsabilă pentru niciuna din aceste morţi, dar toate adunate îmi dau viaţa şi minţile peste cap. Replica de azi-dimineaţă îl marcase destul de mult pe Harris şi fusese tăcut şi gânditor toată ziua. Îl rănise declaraţia aia stupidă şi orice aş face acum, nu pot să o iau înapoi. Asta sau se gândeşte la Lucas. Moartea lui i-a amintit de Sirrah.

Singurul lucru pe care îl pot face e să devin mai puternică. Nu ca şi el, dar suficient de puternică să fac faţă lumii lui.

După lungi cugetări, mi-am dat seama că e singura posibilitate. Continuând aşa, relaţia noastră nu mai rezistă mult.

Din fericire, e vineri, iar eu am avut suficient timp să mă gândesc la planul ăsta. Îmi ceruse să am încredere în el şi exact asta am de gând să fac... într-un mod extrem.

Am inspirat uşor şi mi-am menţinut expresia inertă. Palma lui Harris e pe baza spatelui meu. E o atingere uşoară, dar îi simt susţinerea puternică.

— Eşti bine? şopti în urechea mea. Am aprobat din cap.

Avea să se termine repede. Câteva cuvinte şi o rugăciune, iar Joshua Wallard avea să intre în pământ pentru totdeauna. Am privit în jurul meu, suntem un grup surprinzător de mare. Pe lângă majorete şi fotbalişti, sunt vreo alţi câţiva elevi ce nu îl cunoscură pe Joshua foarte bine. Zac e la cât mai mare distanţă de noi, renunţase la ochelari şi acum pot să îi văd în sfârşit ochiul negru. Harris reuşeşte să se ţină de promisiune şi nici măcar nu îl priveşte. V, Jay, Ty sunt şi ei aici, alături de Ken şi Kristen.

Miky e singura care plânge, cu capul pe umărul iubitului ei.

Nu îmi amintesc când ajunsesem acasă şi mă schimbasem. Port o rochie neagră, simplă, pantofi cu toc, iar părul îl prinsesem într-o simplă coada la ceafă.

Am privit spre sicriul închis, gândindu-mă dacă ar trebui să plâng şi întrebându-mă de ce nu plâng în hohote deja. Poate de vine e decizia pe care o luasem astăzi şi sper să fie asta.

Când a fost coborât, câţiva dintre participanţi au mers să arunce în mod simbolic pumni de pământ peste sicriu. Niciodată nu am ştiu ce înseamnă asta şi nu vreau să o fac. Eu şi Harris ne-am retras imediat după ce slujba s-a încheiat.

— Merg să vorbesc ceva cu băieţii şi apoi plecăm de aici, OK? am aprobat din cap iar el se aplecă să mă sărute pe frunte. Mi-am cuprins corpul cu braţele, chiar vreau să plec de aici cât mai repede. Nu ştiu cum se simte Harris participând la înmormântarea celui pe care l-a ucis, dar eu mai am puţin şi o rup la fugă de groază.

Am simţit un sentiment cunoscut instalându-se în atmosfera şi aşa destul de sinistră. Acel sentiment redat de presimţirea că eşti urmărit. Am întors capul, căutând aceea siluetă ce nu face parte din peisaj.

Şi acolo era, la distanţă, dar privind totul cu interes. Un corp înalt de bărbat, sprijinit de un copac. Ne privea cu mâinile în buzunare şi o postură periculoasă. Nu pot să îi văd nimic din trăsături, doar faptul că e îmbrăcat în negru şi nici măcar nu îmi dau seama dacă e un costum sau e o vestimentaţie ca a lui Harris.

Am simțit cum îmi ies din minți pe moment. Voiam să urlu la el, să îi strig laşului să se arate. M-am întors cu totul spre el, privindu-l fără teama de data asta. Sau cel puțin așa credeam, pentru că inima mea sigur nu bate așa tare din cauza curajului.

Am tresărit, aproape ţipând, când cineva mă prinse de cot.

— Iubito, eşti bine? M-am întors spre Harris şi mi-am tras sufletul. L-am privit atent, apoi mi-am clătinat capul.

— Sunt bine, iartă-mă. Vreau doar să plecăm de aici.

Nu spuse nimic altceva, doar mă prinse de mijloc şi mă trase spre ieşire.

Am privit în urma mea, la copacul din depărtare. Nu mai era nimeni acolo acum.

L-am lăsat pe Harris să mă conducă spre ieşire, ştiind că aflasem răspunsul la întrebarea pe care o tot pusesem în ultimele trei zile, dar refuzând să mi-o recunosc.

Mă consolasem până acum că necunoscutul salvator e un fotbalist gelos.

Nu e.

Toţi fotbaliştii fuseseră lângă mormântul lui Joshua.

Sâmbătă dimineaţa m-am trezit prima. Harris şi tot restul casei dormeau buştean în timp ce eu alergam prin cartier pentru a-mi face încălzirea şi apoi am pregătit un mic dejun sănătos. Ieri îmi promisese că astăzi începem antrenamentele şi nu am de gând să îl las să mai

amâne. Mai ales acum, când se pare că am o a doua *umbră* în spatele meu.

Carter se întorsese în ţară şi, exact aşa cum speram, astăzi urma să meargă cu Harris şi ceilalţi în Italia. Ceilalţi însemnând absolut toţi prietenii mei. Chiar şi Ken. Deci Kristen va rămâne singură. Harris îmi făcea deja planuri cum îmi voi petrece timpul cu ea ca să nu mă simt singură, dar planurile lui nu vor ajunge puse în aplicare. Oricât mi-ar plăcea astăzi să stau cu el în pat până va pleca, luasem o hotărâre și o să mă țin de ea oricât de greu va fi.

Astăzi e tâmpenia de spălătorie de maşini, dar spre norocul meu, Harris nu era prea încântat să mă ducă într-o baie publică cu multă spumă şi masculi excitaţi care să mă admire pe jumătate dezbrăcată în timp ce le spăl maşinile. Dacă am fi mers acolo, probabil m-ar fi pus să spăl doar maşina lui şi mai mult ca sigur ar cauza câteva victime printre ceilalţi "clienţi".

În maşină, m-am abţinut să îl întreb pe Harris unde ne vom antrena, mai exact. E încă somnoros şi nu pare să aibă chef de mişcare. Mi-au trebuit 30 minute, multe implorări si dulcegării să îl conving să se ridice de pe saltea. Am primit un răspuns la întrebarea mea anterioară când am intrat în reşedinţa lui Carter.

— Harris, ce căutăm aici?

— Ne antrenăm! îmi făcu cu ochiul, înainte să iasă din mașină. Uau, și uite cum planul meu s-a ușurat considerabil.

Eram deja echipată de acasă, dar am haine de schimb în rucsac. V îmi împrumutase unul din costumele ei de antrenament, format din colanți și un maiou cu bustieră, de o calitate pe măsura prietenei mele. O să ignor faptul că sunt aproape toată mov. Harris poartă și el o pereche de pantaloni scurți pentru box și un maiou larg. Suntem pregătiți de bătălie.

Nu merse să îl salute pe Carter înainte, urmă direcția spre sala de sport și se poartă atât de natural, de parcă e în casa lui. Râdea de mine pe sub mustăți din cauza culorii ce o port și din pentru asta a pierdut lauda pentru faptul că arată foarte sexy îmbrăcat ca un boxeur.

Când am ajuns în sală, Harris o luă înainte iar eu am rămas uimită în ușă. Mă așteptasem să fie mare, pe măsura lui Carter Gunn... dar nu chiar așa.

În în mijloc se afla un ring de box și, în jurul lui, sute de aparate de sport. Am zărit câțiva saci de box agățați de tavan și alte lucruri care habar nu am cum se numesc.

— Relaxează-te puţin, pentru următoarele 20 de minute trebuie să îmi imaginez că sacul ăsta e Ortega. Spuse Harris, punându-şi o pereche de mănuşi pe mâini, dar nu erau de box. Erau subţiri, negre şi îi lăsau degetele descoperite, ajungându-i doar până la încheietura din mijloc.

Mi-am dat ochii peste cap, dar l-am lăsat să îşi facă damblaua, poate aşa îi trece somnul.

M-am aşezat pe o bancă în apropierea lui şi mi-am strâns mâinile între genunchi, privindu-l curioasă.

Nu ştiu ce face, îşi tot freacă încheieturile şi se încruntă de parcă se gândeşte la ceva. Ceva care îl enervează. Ştiu că încă fierbe de nervi pentru ce se întâmplase cu Zac, dar îl iubesc pentru că reuşise să se controleze atât de bine. Îl iubesc oricum.

Am tresărit când braţul i s-a încordat şi a lovit în aer. Spatele i se îndoit puţin, îndesându-i capul între umeri, aplecat în faţă, şi celălalt braţ se ridică şi el, lovind în aceeaşi direcţie ca şi primul. Apoi amândouă au început un dans, făcând umerii lui Harris să se mişte în balans în timp ce respiră sacadat, încercând să găsească un echilibru cu proprii plămâni. Am tresărit din nou când am auzit izbitura puternică care a umplut sala liniştită cu un ecou atunci când

corpul lui Harris s-a întors spre sac, şi l-a lovit din plin, făcându-l să se balanseze. A urmat o adevărată avalanşă de lovituri. Izbiturile puternice se auzeau la diferenţă de o secundă şi muşchii de pe braţele lui Harris deveneau din ce în ce mai proeminenţi. Şuviţele negre îi se zvârcoleau sălbatice pe frunte şi respiraţia lui era însoţită de gâfâieli puternice şi mârâieli nervoase în urma loviturilor.

L-am privit, cu gura căscată. Cum îşi cunoaşte perfect balansul cu propriul corp şi îşi coordonează fiecare mişcare, lovind sacul ca un sălbatic şi făcând un uşor balans de mişcări şi cu ajutorul picioarelor. Am impresia că mă uit la un campion mondial de box. Eram conştientă că Harris ştie să bată, dar nu credeam că atât de bine. Am tresărit din nou când s-a dat un pas înapoi şi şi-a ridicat piciorul, lovind cu putere chiar în mijlocul sacului.

Câteva lovituri de pumni, apoi una de picior şi mă întreb serios dacă Harris ştie să facă şpagatul. Felul în care ridică piciorul poate să facă multe majorete invidioase.

Fruntea începea să îi transpire, la fel şi restul corpului şi respiraţia îi devenea din ce în ce mai greoaie.

Cred că trecuse deja un sfert de oră de când lovea în acel sac, făcându-l să se zguduie în toate părţile. Braţele îi erau transpirate şi era clar că obosise, dar părea pierdut în lovituri şi nu avea de gând să se oprească, mărind ritmul din ce în ce mai mult. Dacă sacul ăla era Zac, era mort acum multă vreme.

Vocea lui Harris a început să scoată urlete înfundate şi nervoase, încordându-şi muşchii la maximum până s-au transformat în două mingi pe braţele lui. M-am ridicat speriată şi am mers spre el. Starea lui începea să mă sperie, era roşu şi transpirat din cap până în picioare.

— Harris, am şoptit uşor, dar sunt sigură că nu m-a auzit din cauza loviturilor care îmi acopereau vocea.

Am aşteptat momentul potrivit să nu fiu lovită din greşeală şi am înghiţit în sec, aşezându-mi mâna pe umărul lui. Pielea lui era umedă şi îngrozitor de fierbinte.

S-a oprit imediat şi a rămas paralizat. Nu s-a întors spre mine, aşa că mi-am coborât braţele în jurul abdomenului lui şi l-am luat în braţe, lipindu-mă de spatele lui înfierbântat. Îi simţeam inima pompându-i nebuneşte în piept şi respiraţia îi ridica pieptul, prinzând rapid guri mari de aer. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am

sărutat ceafa. Picăturile de transpiraţie mi se lipeau de buze de pe şuviţele de păr. A întors uşor capul spre mine, oprind sacul din balans.

— Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă îl găseam pe Zac în momentul ăla şi dacă tu nu mă convingeai să renunț. Ți-am zis ca nu omor astfel, dar atunci când mi-ai spus... Vocea lui era chinuită şi nu se uită la chipul meu, privea în jos. L-am strâns mai tare în braţe.

— Și furia de acum nu se trage de la faptul că te-a sărutat. Nu doar de la asta.

Am ascultat în continuare curioasă, fără să spun ceva. Harris trase cu putere aer în piept.

— Sunt gelos pe el, Katherine. Da, eşti a mea şi eu sunt gelos pe el. Recunoscu oftând, șocându-mă din nou. Sunt gelos pe ce e, pe ce ai putea fii tu cu el, pe viața pe care a-i putea să o ai. Vreau să fiu Zac Ortega ca tu sa nu mai fii în pericol din cauza mea. Să te pot iubi fără să mă tem de asta.

Am oftat pe ceafa lui.

— Nu o să te cert în legătura cu declarația asta stupidă, pentru că am spus și eu una ieri. E timpul să încetăm să ne plângem de milă că nu suntem buni unul pentru altul, când ştim amândoi că suntem făcuți unul pentru celălalt. Încă mi-e greu uneori, dar te-am acceptat aşa

cum eşti şi niciun alt băiat nu e mai perfect pentru mine. Eşti un criminal, dar eşti criminalul meu.

Am simţit respiraţia lui Harris oprindu-se, doar inima încă îi pompa tare în piept. Mi-am muşcat buza, el nu schiţă nimic, încă privea în pământ cu capul întors pe jumătate spre mine.

— Harris… am şoptit, dar în următoarea secundă s-a întors ca un uragan în braţele mele, mi-a strâns talia şi m-a lipit de el, formându-mi un gol de aer în stomac. Buzele lui erau deja strivite de ale mele înainte să îmi dau seama ce se întâmplă. Exercițiul îi dublase puterea, astfel că atunci când m-a strâns în brațe, m-am simțit strivită. Iar protecția și plăcerea ce veneau cu asta erau de neegalat. Mi-am prins mâinile în părul lui, se depărtă şi respiră cu putere, lipindu-şi fruntea de a mea.

— Nu pot să mai trăiesc fără tine și asta mă sperie atât de tare uneori. Urăsc ce am făcut din viața mea, tot răul pe care l-am creat și dușmanii ce mi-i te pot lua.

Am înghițit ușor, abordând o reacție serioasă la asta.

— De asta nu mai aven nicio secundă de pierdut. Să începem antrenamentele.

Mi-am ridicat bărbia, el zâmbi blând și mă sărută din nou.

— OK, iubito.

Pare surprins de tăria mea bruscă și asta mă bucură, înseamnă că e observabilă. Bău aproape o întreagă sticlă de apă și încercă să își recapete dispoziția.

Eu am mai făcut câteva exerciții de încălzire, apoi am observat că Harris mă studia. M-a prins de mână și m-a ajutat să urc pe ringul de box, ținând corzile pentru mine.

— OK, iubito, vreau să îmi spui exact cum te-a atacat Zac.

OK... ăsta nu e un început bun.

— Harris... am oftat.

El se încruntă la mine.

— Katherine, spune-mi exact cum s-a întâmplat ca să te învăţ să te aperi.

Fir-ar să fie. Chiar dacă risc să îl bag pe Zac în probleme şi mai mari, vreau să învăţ asta.

— M-a lipit de perete şi mi-a prins încheieturile.

Harris se tensionă lângă mine, strângându-şi buzele şi pumnii.

— Dar nu a făcut-o într-un mod brutal. Am încercat să îl calmez. Se încruntă.

— OK! Respiră adânc şi se apropie de mine. Îmi prinse încheieturile şi mă lipi de coarda ringului.

— Nu ai unde să te mai duci şi eşti prinsă. Ce poţi să faci ca să scapi?

M-am uitat la el, nesigură.

— Haide, iubito, eşti femeie, pentru numele Domnului, ăsta e cel mai uşor mod în care poţi scăpa de un bărbat. Harris îmi făcu semn în jos şi am înţeles.

Mi-am ridicat genunchiul, îndoindu-l uşor între picioarele lui.

— Bun! Respiră de parcă ar fi spus aleluia. Doar că loveşti mai repede şi de o mie de ori mai tare. Am aprobat din cap, realizând că avusesem şansa să îl lovesc aşa pe Zac. Ăsta e de fapt un truc pe care l-am folosit de multe ori, chiar şi cu Harris odată – deşi l-a oprit înainte să îl lovească, însă erau alte circumstanţe – nu ştiu de ce nu m-am gândit să îl aplic şi pe Zac. Probabil eram prea stupefiată de gestul lui.

— Ăsta e cel mai uşor mod în care poţi să îl loveşti. În momentul în care e lovit, din instinct, o să să se dea în spate şi o să se aplece. În cazul în care îţi dă drumul la mâini, îţi ridici cotul şi îl loveşti în spate sau îl prinzi de umeri şi îi dai din nou cu genunchiul în faţă. Harris simulă

mişcarea asta şi se aplecă uşor în faţă, eliberându-mi o mână.

— Hai, fă-o! Mă încurajă.

Am înghiţit în sec şi mi-am îndoit cotul, lovindu-l uşor în spate.

— Mai tare, iubito, trebuie să te înveţi cu forţa impactului. Nu îţi face griji, am încasat eu altele mult mai rele.

Mi-am muşcat buza, stresată, şi l-am lovit mai tare.

— Nu în omoplaţi, loveşte în centru, în coloana vertebrală. Mă instrui şi i-am urmat sfatul şi l-am lovit din nou, de data asta făcându-l să tuşească.

— Scuze! Am spus repede, speriată.

El râse de mine.

— Bun, în momentul ăsta, dacă îl loveşti destul de tare, e la pământ. Poţi să fugi sau poţi tăbărî cu picioarele pe el. Harris se culcă la pământ.

— Unde mă poţi lovi? Era întins pe o parte şi m-am uitat le el, rozându-mi unghia. Mi-am lipit laba piciorului pe abdomenul lui. Aşa văzusem în filme. L-am privit pe Harris, întrebătoare.

— Asta e bine, dar nu sigur, pentru că îşi poate reveni în orice secundă şi te poate prinde

de picior. Harris îmi înşfăcă gamba. Te trânteşte la pământ şi te poţi lovi şi la cap, să nu mai zic că o să îţi fie greu să mai scapi. Mai bine îl loveşti din nou în faţă. Du-te în spatele meu.

L-am ascultat, deşi Zac nu ar fi ajuns atât de departe în cazul în care îl doboram eu la pământ. Dar ştiu că antrenamentul nostru nu ţine doar de Zac.

— Fixează centrul spatelui, în încheieturile coloanei vertebrale, şi loveşte cu vârful piciorului. L-am lovit uşor şi a aprobat din cap, apoi s-a ridicat rapid.

— Coloana vertebrală e una dintre cele mai sensibile părţi din corp, dacă îl loveşti unde trebuie şi destul de tare, îl poţi paraliza. Dar asta înseamnă foarte tare. Loviturile în abdomen au un efect mai rapid, dar nu sunt sigure şi trec mai repede, lovitura în spate e a naibii de dureroasă şi durează, trebuie să fii mereu în spatele adversarului tău şi să te asiguri că orice ar face, nu te poate prinde. Nu aveţi aceeaşi putere, aşa că trebuie să îţi cauţi avantajele. Ca şi femeie, eşti mai mereu în dezavantaj, el te poate considera aşa. Punctele tale forte pot fi agilitatea şi viteza. Dacă ştii să te aperi şi eşti destul de rapidă, poţi să îl dobori cât ar fi de mare. O să ţi-o dau pe V ca exemplu, e aproape imposibil de

prins, îţi scapă printre degete. De asta o să te învăţ mai întâi să te aperi, apoi să lupţi, şi sper să fii cât mai rapidă în mişcări. Eşti dansatoare, aşa că asta o să reprezinte un plus în agilitate şi flexibilitate.

Am aprobat din cap, simțindu-mă pregătită. Tot Harris o învăţase şi pe V să bată, asta e bine, înseamnă că e un profesor bun.

— Acum luăm doar notiţe, o să le punem şi în practică şi vreau să loveşti ca lumea. M-am uitat la el, speriată, deja arată ca un antrenor adevărat, dur și nemilos.

— Bun, şi cealaltă, se aplecă din nou, punându-mi mâinile pe umerii lui. Poţi să ridici piciorul foarte sus, deci o să ajungi la fața mea. Mi-am îndoit genunchiul de data asta, abia atingându-l. Orice ar fi, nu vreau să stric faţa aia.

— În cazul ăsta s-ar putea să nu cadă imediat, sau să nu cadă deloc, dar o să îţi elibereze mâinile şi o să le ducă la nas. Fugi, sau îl loveşti în spate cum te-am învăţat.

Am aprobat din cap.

— În cazul în care nu îţi eliberează mâinile când îl loveşti cu genunchiul între picioare, tot o să se aplece. E un instinct şi nu îl poate înfrâna.

Harris îmi prinse din nou încheieturile şi se lipi de mine, aplecându-se uşor.

— Dacă aş fi eu, i-aş da un cap în gură de ar vedea stele verzi. Dar dacă nu vrei să leşini şi tu odată cu el, pentru că mai ai de învăţat până să loveşti cu capul, foloseşti aceeaşi armă. Are mâinile ocupate şi nu te poate opri, aşa că îl loveşti din nou la moştenitori până îţi dă drumul.

— Am înţeles. Am aprobat cuminte din cap.

— Bun, şi cam aşa ai fi putut să scapi de imbecilul ăla înainte să apuce să îşi lipească lipitorile de buze de ale tale. Bodogăni supărat.

Am zâmbit vinovată.

Ne-am îndreptat spre centul ringului şi cred că începe lecţia numărul doi.

Se poziţionă în faţa mea şi trase o gură mare de aer.

— OK, iubito, înainte să mergem mai departe, vreau să mă loveşti cu toată forţa.

M-am uitat la el, speriată.

— Ce?!

— Vreau să văd câtă putere ai. Ca să ştiu cum abordăm lucrurile.

— Harris, ai înnebunit? Cum să te lovesc *pe tine*?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Am fost lovit de tipi de 4 ori cât tine şi am rezistat, deci nu îţi face griji, mă îndoiesc că o să mă clinteşti măcar de pe loc. M-am încruntat nervoasă şi zâmbi diavoleşte.

— Nu, nu o să te lovesc pe tine. Nu pot să lovesc sacul ăla? Am încercat disperată.

— Vreau să simt eu, să îmi dau seama cât poţi. O să îţi testez şi viteza mai târziu, dar acum mă interesează puterea. Vreau să văd dacă poţi mai mult decât estimez eu.

Mi-am muşcat buza, frustrată.

— Hai, iubito, loveşte-mă cu pumnul în abdomen, nu o să îmi faci nimic, crede-mă.

— Nu pot să te lovesc pe tine, atunci când o să lovesc un atacator o să fiu nervoasă şi normal că o să lovesc mai tare. Dar pe tine nu pot să te lovesc. M-am opus, fâțâindu-mi genunchiul de stres.

Oftă exasperat.

— Trebuie să înveţi să îţi canalizezi puterea. Tu m-ai pus să te învăţ să te aperi şi chiar o s-o fac, aşa că loveşte şi taci.

Mi-am muşcat buza.

— Haide! O să mă încordez şi îţi promit că nu o să mă doară.

Îmi prinse mâna dreaptă şi o strânse în pumn.

— Îţi întorci mâna cu încheieturile degetelor în sus în momentul impactului. Mă învăţă şi am aprobat din cap, pe asta nu o ştiam. Nu plesneşti, loveşti cu pumnul. Fă o încercare în gol.

Am oftat din nou şi am simulat o lovitură în aer, simţindu-mă ca şi cum aş încerca să prind o muscă.

Harris îmi prinse braţul pentru a-mi corecta mişcările. Îmi îndoi cotul în exterior, apoi îmi forţă mâna să se întindă, întorcând încheieturile în sus. Am icnit în urma forţei lui.

Se poziţionă din nou în faţa mea, ridicând autoritar din sprâncene. Am oftat, nu mă pot înţelege cu el.

Mi-am încleştat pumnul, dar am rămas nemişcată.

— Haide, Katherine, te comporţi ca un bebeluş.

M-am enervat şi, fără să îmi dau seama, l-am lovit în abdomen, apoi am realizat că făcea asta să mă enerveze.

Tuşi secat de aer.

Mi-am pus repede mâinile la gură şi m-am apropiat de el.

— Iubitule, iartă-mă.

Harris se uită la mine şi începu să râdă.

— Te rog, spune-mi că asta nu e toată forţa ta, că avem probleme.

M-am încruntat, cu gura căscată.

— Te doare mâna din cauza loviturii?

— Nu, mi-am agitat mâna, nu simţeam nimic.

— Loveşte să te doară şi pe tine mâna. Katherine, pierdem timpul şi nu faci decât să mă loveşti de 10 de ori degeaba. Dă-mi o dată una sau o să îţi tăbăcesc curul de o să îţi doreşti să mă baţi pe bune.

Se enerva şi am chicotit. Nu mai merge a doua oară, Demonule.

— Nu pot. Nu pot şi gata. Cum să te lovesc pe tine? M-am enervat, învârtindu-mă în loc.

— Vrei să stăm aici toată ziua? Nu continuăm antrenamentul până nu îţi cunosc puterea. Pentru că în momentul ăsta, loveşti ca un copil cu probleme de handicap.

Mi-am strâns buzele nervoasă. De ajuns cu asta.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am dat un pas în spate, mi-am ridicat braţul cum m-a învăţat el şi l-am lovit în abdomen cu toată forţa, scrâşnind din dinţi. Mi-am retras mâna, agitând-o, mă durea până şi încheietura, pătratele alea sunt ale

naibii de ţări. Ştiu că se încordase, dar, frate… aaaauch!

Harris tuşi ca lumea de data asta şi se dădu un pas în spate, punându-şi mâna pe stomac. Îşi scutură capul şi se ridică. L-am privit uimită. Doamne, dacă eu îmi luam o lovitură din asta, eram deja în comă. Încă mă doare mâna.

— Aşa mai merge. Zâmbi, îndreptându-se de spate de parcă se trezise dintr-un pui de somn, nu din durerea de după lovitura mea. Am încercat să nu îmi mai scutur mâna. Mă făceam şi mai rău de râs.

— Totul ţine de încordare, iubito. Când ai o musculatură bine definită şi reuşeşti să te încordezi suficient, durerea unei lovituri e redusă la jumătate. Îmi explică.

— Mhm, şi luând în considerare lovitura mea, minus 50 la sută din durere… am dedus ofticată, el începu să râdă.

— Păi, punând la socoteală faptul că dacă vei fi cu adevărat atacată, o să loveşti mai tare ca acum din cauza furiei, să zicem că ai o lovitură destul de zdravănă, care se poate lucra foarte bine şi, apropo, eşti al dracului de sexy când loveşti, ştii nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Serios, mai sexy ca atunci când plesneşti. Cred că m-ar excita să iau bătaie de la tine. Am început să râd şi l-am lovit iar în abdomen, jucăuş de data asta.

— Am notat, acum continuăm?

— Nu! Zâmbi, luându-mă de mână şi dându-mă jos de pe ring.

— Ce?!

— Nu îţi face griji, iubito, o să te saturi de antrenamente. Astăzi am vrut să văd doar de ce eşti în stare şi să te învăţ cum să scapi în cazul în care Zac iese din mormânt şi vine după tine.

— Harris…

Râse.

— A fost bine pentru azi, dar mă tem că nu am timp de mai mult. Rămâi aici şi fă exerciţii, întăreşte-ţi puterea. O să continuăm după ce mă întorc din Italia.

Îşi desfăcu mănuşile iar eu l-am privit furioasă.

— Asta e tot? Pentru asta am venit până aici? Un şut între picioare şi un pumn în abdomen?

Râse şi se întinse să mă sărute, dar m-am ferit mâhnită şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— A fost prima lecție de acomodare. Dar principala problemă e că peste o oră trebuie să plec.

Mi-am mijit ochii la el și mă privi precaut, așteptându-se să încep să mă smiorcăi. Nu de acum încolo, Demonule. Și nu pleci fără mine, nu de data asta.

Am făcut un duș și m-am schimbat de hainele ce nici nu apucaseră să se ude de transpirație. L-am convins pe Harris să nu mă ducă încă acasă și momentul în care a ieșit să verifice vaporul care a plecat spre Italia cu mașinile şi armele lor, era cel potrivit să acţionez.

Am bătut de două ori la uşa biroului lui Carter, înainte să aud glasul care mă invita înăuntru.

— Kath, pot să te ajut cu ceva? mă întrebă surprins. Mi-a luat câteva secunde să mă obişnuiesc cu muzeul de animale împăiate din camera asta. Zeci de trofee de vânătoare şi capete de animale împăiate împânzeau pereţii, dându-mi impresia că, în orice secundă, unul dintre ele se va întoarce şi va mârâi spre mine.

Încăperea e enormă şi extrem de înaltă. Mobilierul din lemn de culoare închisă, la fel şi

biblioteca plină de cărţi. Biroul masiv, pe semi cerc, aşezat în faţa fotoliilor din piele de un verde mlăştinos. Fereastra imensă era acoperită cu o draperie groasă şi maronie care crea o atmosferă întunecată în încăpere, susţinută de aglomeraţia cadavrelor expuse pe pereţii cafenii. Mă simt ca într-unul din acele filme cu expediţii în Africa, când toţi braconierii se strâng în biroul şefului pentru a stabili planul de vânătoare. Locul ăsta e cel mai rău dintre toate din casa lui Carter, privind exponatele fără viaţă.

Mi-am clătinat capul şi mi-am îndreptat atenţia spre el.

— Vreau să îmi faci o favoare. Am spus hotărâtă, păşind spre biroul lui. Ştiu că e supărat pe mine pentru ce făcusem din afacerea lui Harris, dar sper că poate fi convins.

— Ce favoare? ridică sceptic din sprânceană.

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am asigurat că am o expresie cât mai serioasă.

— Vreau să merg cu voi în Italia.

Ochii i s-au mărit instantaneu.

— Ce?!

— Ce ai auzit! Am adăugat repede.

Trecură secunde bune de tăcere.

Îşi împreună sprâncenele, probabil încercând să citească intenţiile mele. Trebuie să îmi

amintesc vorbele lui Harris, să nu mă las păcălită de aparentele personalităţii lui Carter.

— Şi de ce vrei asta, mai exact?

— Vreau să văd cu ochii mei lumea în care am intrat. Ştiu că tu nu participi la atac, doar priveşti. Nu o să îl încurc cu nimic pe Harris, o să stau lângă tine.

Mă surprinse, începând să râdă.

— Stone o să îşi iasă din minţi când o să te vadă acolo. Nu o să mai participe la niciun atac şi afacerile mele au fost destul afectate din cauza ta. Nu era o acuzaţie directă, fiind mascată într-un zâmbet, dar ştiu exact ce vrea să spună. Carter e capabil să te înnebunească mintal dacă vrea.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de minţile lui. Şi îmi pare rău pentru chestia cu rusul, dar cred că nu o să îţi mai afectez afacerile odată ce ştiu cu ce mă confrunt. În plus, nu vreau ca Harris să ştie că sunt acolo până o să se termine totul. Mă poţi ascunde. Am folosit aceeaşi expresie şi şi-a ridicat colţurile buzelor.

Ştiam deja că Harris nu m-ar lua niciodată într-un asemenea loc, nici nu îmi bătuse capul să îi cer.

— Realizezi ce o să vezi acolo, nu?

— Moarte! am răspuns fără vreun sentiment direct.

— Şi vrei să vezi asta? Cauzată de băiatul pe care îl iubeşti?

— Tocmai pentru că îl iubesc. Uite, Carter, am făcut multe greşeli în ultimul timp, greşeli ce l-au făcut pe Harris să creadă nu sunt destul de puternică. Vreau să îi dovedesc că nu e aşa.

— Şi eşti? Ridică din sprânceană.

Mi-am ridicat bărbia.

— Păi, e un singur mod în care putem afla asta.

Rânji.

— Katherine, Harris ţi-a spus vreodată care a fost fapta lui pentru care l-am acceptat?

Am înghiţit în sec, asta nu se putea sfârşi cu bine.

— L-a omorât pe Marcus!

Aprobă din cap, începând să se plimbe prin birou şi să îşi butoneze telefonul. Dacă îl cheamă pe Harris, am încurcat-o!

— Nu e de ajuns să vezi o crimă ca să fii puternică pentru lumea asta. Trebuie să fii capabilă să o execuţi. Se întoarse spre mine, zâmbind, şi mi s-au înmuiat picioarele.

— Nu vreau să intru în lumea ta, vreau doar să ştiu ce face Harris. L-am corectat, încruntându-mă.

Râse uşor.

— Ai intrat în lumea noastră în secunda în care l-ai acceptat pe Harris, Katherine. Nu trebuie să furi un camion cu arme ca să fii una de-a noastră, dar trebuie să fii capabilă să ucizi. Altfel, o să fi tu cea ucisă.

Vorbele lui Carter mă băgau în sperieţi, şi ştiu că asta şi urmărea. Dar luasem o hotărâre şi nu aveam de gând să dau înapoi.

— Eşti capabilă să ucizi, Katherine? În cazul în care vei fi în pericol şi vei avea ocazia, vei apăsa pe trăgaci? Zise, scoţându-şi de la spate pistolul negru.

Mi-am strâns buzele, serioasă.

— Da! Crezi că m-aş lăsa omorâtă aşa uşor? Nu sunt chiar atât de miloasă!

Aprobă din cap, în semn că răspunsesem bine.

— Dar dacă va trebui să omori atunci când nu eşti în pericol?! Ci pur şi simplu va trebui să o faci ca să obţii ceea ce vrei. Nu ştiu unde voia să ajungă Carter cu discuţia asta, dar îmi pierdeam curajul şi în niciun caz nu voi renunţa acum.

Înainte să răspund, uşa s-a deschis în spatele meu şi am tresărit speriată. M-am întors, crezând că Harris îşi va face apariţia, dar am respirat uşurată când l-am văzut pe Ian, ţinând în mână un… iepure.

M-am încruntat nedumerită şi puţin speriată.

— Mersi, Ian! Îi zâmbi Carter, luându-i făptura mică şi albă din mână.

— Hmm, păpica preferată a lui Sasha! zâmbi ridicând iepurele speriat, care îşi agită mustăţile, simţind pericolul. Şi eu îl simt chiar dacă nu îl înţeleg încă.

Ian s-a dus în colţul camerei, privindu-mă cu o expresie speriată şi eu probabil oglindeam aceeaşi reacţie.

— Harris şi-a omorât chiar şi prieteni, Kath. Oameni care îi erau apropiaţi, dar atunci când a primit ordin să o facă, i-a eliminat. "Nu sunt chiar atât de miloasă!" nu e de ajuns, Kath. Mila nu trebuie să existe în vocabularul tău, dacă vrei să faci faţă lumii ăsteia.

— Ce urmăreşti? l-am întrebat serioasă.

Sărută iepuraşul pe cap, apoi îl aşează pe birou, unde a rămas nemişcat şi speriat.

— Vreau să văd de ce eşti în stare! Dacă eşti un adevărat înger sălbatic sau doar un înger milos, care nu va rezista prea mult lângă un

demon. Mi s-au tăiat picioarele când Carter s-a aşezat în spatele meu şi mi-a întins arma.

— Vrei să omor iepurele ăsta? l-am întrebat, acuzându-l indirect că e nebun.

— Asta e nimica toată pe lângă ce urmează să faci şi să suporţi. Dacă te face să te simţi mai bine, va muri oricum. Doar că mai chinuit, în colţii lui Sasha.

M-am uitat la el furioasă. Omul ăsta e nebun, nebun de legat.

— Dacă te face să te simţi mai bine, aş omorî un om mult mai repede decât un animal. Nu am suferit niciodată din cauza animalelor. M-am încruntat şi ridică din sprâncene surprins.

— Bine! Eu voiam să îţi dau o sarcină mai uşoară, dacă tu crezi că ţi-e mai uşor să ucizi un om, e al naibii de bine, dar te înşeli amarnic. Ian, adu-mi unul dintre prizonieri.

Spuse spre Ian şi acesta făcu ochii mari.

— Ce?! Am ţipat. Ce dracu' prizonieri? Ai înnebunit, ţi-am cerut doar să văd una din spectacolele voastre armate, nu să intru în afacerea ta.

Carter râse.

— Ce o să vezi acolo o să fie mult mai dur decât să omori creatura asta.

De data asta îmi vorbi serios, respirându-mi puternic în ureche. O să vezi un cu totul alt Harris faţă de cel pe care îl cunoşti tu. Şi nu o să fii în stare să îi faci faţă dacă acum nu eşti în stare să omori un amărât de iepure.

Îmi întinse din nou pistolul şi i l-am luat din mână, încercând din răsputeri să îmi opresc tremuratul. Dar inima îmi bătea nebuneşte în piept.

Am înghiţit în sec când am strâns în mână arma rece şi grea.

— Aşa îţi testezi toţi partenerii? Îi pui să omoare iepuri? Am vorbit aproape în scârbă.

— Nu! Aşa le testez pe iubitele lor care se cred curajoase.

Am înţeles foarte bine rostul cuvintelor lui. Ştia că nu voi omorî iepurele, dar ăsta era modul lui de a-mi demonstra că puterea despre care vorbesc eu, nu există. Carter e deştept, dar asta m-a enervat la culme.

— Şi dacă omor… animalul acesta, o să merg cu voi în Italia? M-am asigurat din nou.

— Îţi promit! Harris nu va şti până când nu va fi totul gata. Sau când îţi vei dori tu să afle.

— Nu vreau să ştie că vin cu voi. O să se abţină atunci când va trebui să omoare.

Am adăugat serioasă şi Carter a mormăit, aprobându-mă.

— Avionul e destul de mare. O să te ascund de el fără probleme.

Mă asigură şi am aprobat din cap.

— Criminalii nu stau prea mult pe gânduri, Katherine. Harris o să îşi dea seama că ai dispărut şi va veni după tine. Mă mustră Carter, dându-mi de înţeles că nu va mai sta mult să aştepte să împuşc iepurele.

Mi-am încruntat sprâncenele. Asta e! Ăsta e începutul nebuniei în care am intrat. Ăsta e primul pas care îmi va decide restul vieţii. Care mă va convinge dacă voi rezista cu adevărat lângă Harris sau viaţa noastră va continua aşa. În nesiguranţă şi suferinţă. Dacă voi putea să devin puternică şi demnă de el. Dacă îl voi putea accepta cu tot ceea ce e, conştientă de fiecare amănunt al vieţii lui. Îmi imaginasem cum arată adevărata lui lume, adevărata lui natură, dar vreau să o văd cu ochii mei. Să o cunosc în realitate şi să îmi dau seama dacă îi pot face faţă. Ştiu deja că nu îl voi părăsi indiferent de ce va fi, dar vreau să văd dacă voi putea vreodată să accept ce e fără să tremur la acest gând.

Carter mormăi din nou lângă mine şi am observat cu colţul ochiului expresia tristă a lui Ian. Ar fi oprit asta, dacă ar fi putut.

Am înghiţit uşor în sec şi mi-am readus expresia serioasă şi aproape furioasă. Aş fi vrut să îl omor pe Carter în momentul ăsta.

Am observat că pistolul avea amortizor, deci nu există posibilitatea ca Harris să audă zgomotul produs de împuşcătură.

Am aruncat o privire spre făptura mică şi speriată, care nu se mişcase absolut deloc şi îşi aştepta moartea, ridicol de cuminte. M-am agăţat de cuvintele lui Carter şi poate chiar îl ajut dacă îl omor acum, repede şi fără durere, decât să sfârşească sfâşiat în colţii acelui tigru.

Mai trăsesem cu pistolul, chiar dacă întotdeauna spre o ţintă inexistentă. Ştiam să îl folosesc cât de cât şi l-am surprins pe Carter când i-am tras piedica şi l-am îndreptat rapid spre iepure. Cred că era sigur că nu voi şti să fac asta. Probabil acum se teme că îi voi găuri biroul.

Dar asta e ultimul lucru de care îmi pasă, mi-am fixat ţinta şi hotărârea de ai dovedi că voi rezista lângă un demon.

Degetul meu arătător mi-a semnat soarta pe restul vieţii. Împreună cu sângele roşu împroşcat din capul alb şi blănos ce se făcuse praf.

Nu mă aşteptam să se spulbere cu totul şi imaginea grotească mi-a urcat voma până în gât. Trebuia să ştiu că poartă un pistol de calibru mare şi o să împrăştie biata creatură peste tot.

Mi-am dat seama că am sânge pe faţă şi mi s-a făcut şi mai rău.

Carter s-a uitat imediat la mine. Probabil căutând lacrimile şi tristeţea din ochii mei. Dar nu erau acolo, chipul meu exprima aceeaşi duritate cu care am intrat aici. Am încercat să par cât mai relaxată, mi-am dat capul pe spate, molfăindu-mi limba în gură şi întinzându-i pistolul de parcă nu făcusem nimic cu el.

Pentru prima dată l-am văzut pe Carter cu adevărat uimit. Şi nu era un truc al personalităţii lui.

— Să nu te aştepţi să şi curat mizeria asta! Am spus, strâmbându-mă, dar într-o expresie dur.

De-abia aştept să fug de aici şi să încep să plâng. Sau nu… aş fi făcut-o în mod normal. Dar Harris îşi executa deja influenţa asupra mea.

Carter se încruntă iar surprins şi îşi frecă bărbia, gânditor.

— Hmm, se pare că eşti un înger sălbatic, până la urmă!

11. STELVIO

Am ieşit din biroul lui Carter cu inima încă strânsă în piept şi cu balta de sânge pătându-mi privirea. Dar, într-un fel, mă simt bine. Nu era chiar aşa de greu precum am crezut, sau motivul e de vină acum. Indiferent de ce va trebui să fac, Harris va fi întotdeauna mai important ca orice. În plus, întotdeauna am avut o fascinaţie sadică pentru arme, nu am mai tras de mult cu una, dar îmi dau seama că îmi place al naibii de mult să fac asta. Chiar dacă e mai bine să tragi într-o doză de Cola ca într-o fiinţă vie.

— Iubito, unde ai fost? Mă întâmpină Harris jos, uitându-se sceptic la mine.

— I-am arătat colecţia de trofee. E mai interesată de ele decât tine. Mă salvă Carter trecând pe lângă noi, am respirat uşurată. Am deja jurământul lui că mă duce în Italia şi mă va ajuta să scap de Harris. Şi ştiam că se va ţine de cuvânt. Încă era uimit de ce îi lăsasem pe birou

şi probabil curios unde va ajunge curajul meu. Şi eu sunt la fel de curioasă ca el.

Harris mă privi confuz şi uimit.

M-am strâmbat, clătinând din cap în semn că nu îmi plac deloc mortăciunile împăiate pe care el le consideră obiect de artă.

Harris începu să râdă şi mă prinse de mână, trăgându-mă spre ieşirea din casă. Totul părea să se întoarcă la normal în relaţia noastră, cu excepţia câtorva amănunte şi un cu totul alt nivel la care urma să trecem, mai ales eu.

Nu fusesem în viaţa mea mai hotărâtă de un lucru, dar voiam să îi demonstrez lui Harris că nu sunt atât de slabă cum mă crede el acum. Cum m-am crezut şi eu până acum.

Nu sunt încă sigură care e planul, dar mă las pe mâna lui Carter.

— Care e treaba cu vaporul, mai exact? l-am întrebat pe Harris în timp ce coboram spre ceilalţi. V şi Jay îşi verificau armele, iar Ken era cu nasul în telefon. Ty era întins pe capota Hummer-ului, cu laptopul în poală. Am impresia că rolul lui în acţiunea asta e cu totul altul decât al celorlalţi. Mai erau câteva persoane pe care le cunoşteam de pe pistă, şi câţiva pe care nu îi ştiam. Aproximativ 12 persoane.

— Ne duce acolo maşinile şi armele pe care le vom folosi la atac. Şi totodată o să aducă şi transportul în ţară.

— Nu aduceţi armele cu avionul? am întrebat curioasă. Pentru o bandă de mafioţi trebuia să fie un dezavantaj să locuiască într-o ţară înconjurată de apă, dar şi un avantaj în acelaşi timp, îşi spălau urmele mult mai uşor.

— Nu! E o încărcătură mare, şi oricum, e mai uşor să le ascundem pe apă.

Am aprobat din cap.

— Şi voi de ce nu plecaţi cu vaporul?

— Avionul e mai rapid.

Îl observ pe Harris stresat, ştia că trebuie să plece cât de curând şi să mă lase aici. Eu eram liniştită şi singura mea problemă era cum o să mă bage Carter în avion fără să mă vadă Harris. Eram mai mult decât hotărâtă să fac asta, indiferent de ce voi vedea acolo. Adevăratul Demon.

Harris mă prinse de mână şi mă trase în braţele lui.

— Vrei să te duc acasă? mă întrebă şi m-am speriat o secundă.

Am clătinat din cap. Gândeşte repede, Katherine.

— Te superi dacă mai rămân aici? Mi-ar plăcea să mai exersez în sala de box sau să fac o baie în piscina aia. Am zâmbit indicând spre paradisul de sub noi.

Harris chicoti.

— Aş vrea să facem amândoi o baie acolo. Am chicotit şi i-am înconjurat gâtul cu braţele.

— Piscina va fi tot acolo când o să te întorci, şi eu la fel!

Mă privi uimit, sau mai degrabă îngrozit.

— Iubito, ce e cu calmul ăsta?

— Mi-am învăţat lecţia!

Se pare că noua mea *faţă* începe deja să prindă roade. Dovada: expresia plină de mândrie a lui Harris.

Îşi lipi fruntea de a mea.

— Întotdeauna o să mă întorc la tine. Ţine minte asta şi doar aşteaptă-mă!

Am aprobat din cap, dezaprobându-l în mintea mea. De data asta nu o să mai pleci fără mine, Demonule.

— Te-ai gândit să mă iei cu tine? Am făcut o încercare. Nu se ştie cum va reacţiona şi poate scap de 12 ore de zbor, închisă cine ştie unde.

Expresia lui Harris se înrăi brusc. Normal!

— Ce? Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap? Pe lângă ce ai putea vedea acolo, poţi fii şi în pericol.

— Pericol de ce? Dacă lucrurile nu merg bine?

— Da! mă aprobă repede.

— Deci şi tu poţi fi în pericol! Am spus dur şi cred că îmi rămăsese expresia asta din biroul lui Carter.

— Eu mă pot apăra şi singur, dar nu o s-o mai fac dacă tu eşti acolo!

Mi-am strâns buzele. Genul ăsta de cuvinte din gura lui Harris mă făceau să dau înapoi. Cu siguranţă nu trebuie să mă vadă acolo până nu se termină totul sau risc să îl pun în pericol.

— Ai trimis Ferrari-ul pe vapor? l-am întrebat, schimbând subiectul.

— Oh, nu! Nu atacăm cu maşinile noastre normale! Ridică din sprânceană şi trebuia să mă prind şi eu. Nu jefuieşti o bancă cu maşina pe care o foloseşti să te plimbi pe stradă.

— Şi presupun că veţi avea şi numere false? Am încercat să îmi repar gafa.

Harris zâmbi şi aprobă din cap.

— Domnişoară Katherine, domnul Carter mi-a spus să vă conduc acasă, vor pleca în 20 minute! Apăru Ian lângă noi şi mi-am pierdut

aerul câteva secunde. Nemernicul ăla îmi dădea plasă.

— Ce?! am vorbit eu şi Harris în acelaşi timp.

Harris se încruntă.

— O duc eu! Mă prinse de mână, deja trăgându-mă spre maşina lui.

Nu! La dracu'!

Mi-am întors privirea spre Ian şi făcu ochii mari, clătinând din cap în semn să nu mă duc cu Harris. Apoi mi-am dat seama că ăsta era un truc. Trucul lui Carter să mă ia de lângă Harris. Frate, uneori sunt mai proastă decât par! Ce gangster genial ar ieşi din mine.

— E în regulă, iubitule, poate să mă ducă Ian! Am luat repede atitudine, afişând un zâmbet, dar care să nu dea ceva de bănuit.

Harris se opri, privindu-mă confuz.

— Domnul Carter vrea să vă vorbească. Acum! I se adresă Ian serios şi am înghiţit în sec.

— Fugi, e şi aşa supărat pe mine că ţi-am stricat afacerea cu rusul.

Se încruntă.

— Mă doare pe mine undeva de supărarea lui. Ţi-a zis ceva?

Pare nervos. Of!

— Nu! Doar du-te, bine? Urăsc despărţirile lungi! Am clătinat din cap şi îmi venea să plâng chiar dacă ştiam că nu voi pleca cu adevărat de lângă el.

Chipul lui Harris părea chinuit şi mă trase în braţele lui. M-am lipit de pieptul lui cald şi am încercat să fiu puternică. Nu are rost să îl trimit iar trist în chestia asta.

Îmi prinse obrajii în palmele lui şi mă sărută.

— Să fii cuminte!

Mi-am dat ochii peste cap, sunt deja obişnuită cu replica asta.

— Şi tu să fii cât mai rău! Am rânjit şi mă privi uimit.

— Ce?! Crezi că mi-am dorit un demon cuminte? Zâmbi şi mă sărută din nou.

— Te simt! Te simt, te iubesc, te ador. Mă înnebuneşti, femeie.

Am rânjit.

— De la copil bleg, la femeie. Hmm, evoluăm!

Râse. Ian îşi drese glasul.

Am clătinat repede din cap şi l-am sărutat cât de apăsat am putut.

Când am vrut să mă desprind de buzele lui, nu mi-a fost permis, el nu terminase încă. M-a strâns în braţe până mi-am simţit coastele

protestând, era atât de bine. Aş fi dat orice să mă urc acum cu el în avion şi să nu mai fiu nevoită să mă ascund. Dar am mult de lucru până acolo, însă sunt hotărâtă să fac asta. Să îi arăt că pot şi sunt destul de puternică pentru tot ceea ce e el.

— Ai grijă de tine! i-am şoptit, depărtându-mă de buzele lui.

— Tu trebuie să ai grijă de mine! Eşti inima mea, să nu uiţi asta.

Am aprobat din cap şi am înghiţit în sec.

L-am sărutat din nou şi am mers spre Ian. Acesta intrase deja în maşină. Harris mi-a deschis portiera, evitând să îmi dea drumul la mână. Motorul Hummer-ului a pornit şi Carter l-a strigat pe Harris de undeva din interiorul casei.

Am intrat în maşină şi s-a aplecat să mă sărute iar, am chicotit pentru că tot nu voia să plece. Harris era probabil mai temător pentru plecarea asta din cauza a ce se întâmplase ieri. Cu siguranţă teamă lui nu avea nicio treabă cu ceea ce urma să facă în Italia.

— Să nu mai pleci de lângă Jason şi Austin! Îmi ordonă înainte să îmi dea drumul la mână şi să închidă portiera în urma lui. Cuvintele astea m-au speriat. Cum o să scap de ei?

Ian a pornit imediat.

— Nu mergem acasă, nu-i aşa? M-am asigurat, întrebându-l, privind imaginea lui Harris care rămăsese nemişcată, privind după maşina noastră. Mi-am amintit de ziua în care am plecat la fel, dar l-am părăsit. Am izgonit gândul ăsta putred. Aceea era o Katherine mult mai slabă şi proastă.

— Ba da! Mergem acasă să vă luaţi câteva lucruri pentru călătorie, apoi mergem la aeroport. Îmi clarifică şi am respirat uşurată.

— Trebuie să ne grăbim. Despărţirea a fost mai lungă decât trebuia. Mă critică şi m-am foit în scaun, stânjenită.

Mi-am amintit brusc de problema cu bodyguarzii mei.

— Ian, Harris i-a pus pe Jason şi Austin să aibă grijă de mine.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară. Domnul Carter se va ocupa de tot.

Mi-am muşcat buza, aprobând repede din cap.

— Ian, te implor, tutuieşte-mă!

Începu să râdă.

— Bine, Katherine, cum vrei tu!

— Şi s-ar putea ca Harris să mă sune non-stop în avion.

Mi-am ros unghia, realizând că nu am luat în seamă o groază de puncte slabe în planul ăsta.

— Carter nu suportă telefoanele în avion. Nu-i dă voie să vorbească sau să folosească alte mijloace de tehnologie.

— Harris nu mi-a spus că nu poate să mă sune.

Ian se gândi câteva secunde.

— Probabil are planul lui să te sune şi fără acordul lui Carter. Nu-ţi face griji, în cabina ta nu va intra şi poţi vorbi cu el din când în când. Carter probabil va sta lângă el şi nu îl va lăsa să sune.

Am aprobat din cap şi maşina s-a oprit. Suntem în faţa casei mele.

— Cinci minute! Dacă ajung la aeroport înaintea noastră, totul s-a terminat! Îmi transmise Ian. Am aprobat repede din cap şi am sărit din maşină, fugind spre uşă şi rugându-mă ca tata să nu fie acasă.

Nu era! Am urcat repede în camera mea şi mi-am luat rucsacul din dulap. Nu am prea mult timp de gândire, aşa că am aruncat repede câteva haine în interiorul lui, portfardul, periuţa de dinţi, paşaportul, şi cam asta era, nu?

Un claxon venit de afară m-a făcut să tresar. Cred că trecusem de cele cinci minute.

Mi-am tras repede pe mine o pereche de blugi, un maiou negru şi o cămaşă în carouri alb şi negru. Mi-am aranjat puţin părul ciufulit, cearcănele mele încă mai erau puţin vizibile, dar nu mai am timp pentru machiaj. Mi-am sumeţit mânecile cămăşii, lăsând-o desfăcută, am încălţat tenişii şi mi-am luat rucsacul pe umeri, atentă să nu îmi uit telefonul. Am aruncat o ultimă privire în oglindă, am tras o gură de aer şi am ieşit din cameră.

Asta e! Plecarea la război. Tot viitorul meu o să fie decis sub semnul acestei călătorii. O să îmi dau seama câte pot îndura şi, în acelaşi timp să îi demonstrez şi lui Harris asta.

Ian nu mi-a aruncat o privire tocmai plăcută când am intrat în maşină şi a derapat imediat de pe loc.

— Am spus cinci minute, ei au plecat deja spre aeroport! Mă certă şi mi-am strâns buzele, speriată.

— Calc-o! Am spus repede, evitând alte discuţii. Mi-am aşezat degetele pe gât, mângâind absent tatuajul şi rugându-mă să ajungem la timp. Îmbrăţişarea corsetului mă avertiză în locul lui că nu e bine ce fac. L-am stresat non-stop pe Ian să meargă mai repede, deşi întrecea deja limita legală.

Spre surprinderea mea, nu mergem spre SEA, ci spre un aeroport privat, din câte mi-am putut da seama la prima privire. Am respirat ușurată din cauza asta, plecarea o să fie mai rapidă și sigur Carter a pregătit deja totul pentru mine. Sincer, nici nu știu dacă o să zbor în mod legal.

— Nu au ajuns încă, dar trebuie să ne grăbim. Pe mine nu trebuie să mă găsească aici. Mă avertiză şi am aprobat din cap.

Am sărit din maşină când Ian a oprit-o, sunt aşteptată deja.

Mulți oameni mă priveau, aşteptând să urc. Voiam să îi salut rapid, dar am simţit o vibraţie în buzunarul blugilor şi mi-a stat inima în loc. Oh, nu!

M-am oprit repede şi am scos telefonul, doar ca să văd ce ştiam deja. El mă sună. De ce mă sună acum? Ţipam în mintea mea şi Ian mă mustră să urc mai repede în avion. Am lăsat telefonul să sune, l-am salutat rapid pe Ian şi i-am mulţumit şi am urcat scările avionului, fiind întâmpinată de o stewardesă sus.

— Domnişoară Katherine, veniţi cu mine, vă rog! Mi se adresă femeia zâmbitoare şi am ascultat-o, intrând rapid în avion, ochii îmi stăteau speriaţi pe ecranul telefonului.

Femeia m-a băgat într-o cabină şi mi-am întors repede privirea spre ea.

— Pot vorbi la telefon de aici? Adică, o să mă audă ceilalţi? Am explicat repede, agitându-mi mâinile şi nu ştiu dacă înţelese la ce mă refer. Dar imediat apelul s-a oprit şi m-am uitat speriată la telefon. Renunţase la apel sau faptul că nu răspund, îl oprise.

— Puteţi vorbi liniştită, nu vă va auzi nimeni. Dar vă rog să vă grăbiţi şi să închideţi telefonul în momentul decolării. Îmi spuse femeia şi înainte să mă gândesc măcar la asta, sunetul nefamiliar a început din nou. Am aprobat repede din cap, gata s-o dau afară şi să răspund.

— Şi încă ceva: domnul Carter mi-a spus că trebuie să rămâneţi aici. În mod normal, pasagerii trebuie să stea pe scaune şi să îşi pună centura în momentul decolării, aşa că vă rog să staţi întinsă în pat şi să nu vă ridicaţi. Grozav. Mi-am amintit brusc că nu sunt tocmai fana zborurilor cu avionul, dar acum alte probleme mai importante. Am aprobat disperată din cap, explodam cu telefonul în mână.

Femeia înţelese intenţia mea de a o da cât mai repede afară şi zâmbi profesional, cu o dantură perfectă, înainte să iasă din cameră.

— O să vin mai târziu la dumneavoastră. Vreţi să vă aduc ceva?

— Nu, mulţumesc! Am clătinat repede din cap şi am închis uşa în urma ei.

Am luat o gură mare de aer şi m-am uitat rapid la telefon.

— Da! Vocea mea sună de parcă alergasem la maraton.

— Iubito, de ce nu răspunzi? Ai ajuns acasă? După sunetul din jurul lui îmi dau seama că urcă în avion chiar acum.

— Scuze, da, am ajuns, dar eram la baie şi nu am auzit telefonul. Ai ajuns la aeroport?

— Da, sunt în avion acum.

Am auzit voci în jurul lui şi mi-am dat seama că era stewardesa care îi spunea probabil să oprească telefonul. Apoi Carter care îl avertiză mai tare să facă acelaşi lucru. Deci şi eu trebuia să îl închid pe al meu şi să mă ţin bine.

— Iubito, trebuie să închid. O să te sun după decolare. Te iubesc! Spuse repede şi am aprobat din cap, deşi habar nu am de ce făcusem asta.

— OK, şi eu te iubesc! I-am transmis un sărut în difuzor şi am închis repede telefonul.

Apoi am rămas nemișcată și am privit fix în fața mea, respirând lent. Am făcut-o! Sunt speriată de moarte și entuziasmată în același

timp. Orice ar fi de acum înainte, nu mai pot da înapoi.

Au urmat câteva secunde de panică. Întotdeauna mi-a fost teamă de avioane, dar acum nici măcar nu am o centură de siguranţă în care să mă baricadez. Ei, dar unde aş putea să mă duc? M-am gândit privind camera în care mă aflu. Arată ca un mini-dormitor, dar foarte luxos. Nu am apucat să examinez camera mai bine că uşa s-a deschis din nou şi am tresărit speriată. Era aceeaşi stewardesă.

— Trebuie să decolăm, domnişoară Katherine. Domnul Carter m-a rugat să rămân cu dumneavoastră, în caz de orice. Îmi spuse femeia zâmbitoare, venind lângă mine. Are în mână două măşti de oxigen şi am înghiţit în sec.

— În caz de ce? am întrebat repede.

— Nu vă faceţi griji, decolările sunt de obicei mai dure, dar lucrurile se vor restabili repede şi nici nu veţi simţi că sunteţi în aer. Vă rog să vă închideţi telefonul. Adăugă şi am ascultat-o, aprobând din cap şi încercând să nu fac vreo criză. Mă întreb dacă femeia asta ştie motivul pentru care sunt eu aici. Sau cu ce se ocupă persoanele din acest avion.

M-a pus să mă întind pe pat, cu mâinile pe lângă corp, continuând să îmi zâmbească în tot acest timp.

Am simţit o vibraţie puternică care se înteţea şi mi-am muşcat buza, speriată. Niciodată nu o să mă obişnuiesc cu senzaţia asta.

Femeia s-a aşezat pe un scaun de lângă mine, părea foarte liniştită. Dacă ea nu avea de ce să se teamă, eu de ce aş avea? Dar normal că era o profesionistă şi ar fi zâmbit şi în momentul în care avionul ar lua foc.

Am simţit momentul în care ne-am pus în mişcare, deplasându-ne uşor pe pistă şi ştiam că viteza avea să crească imediat. Mi-am fixat ochii pe femeia de lângă mine, nu părea mai mare de 25 de ani, blondă, cu un ten bronzat perfect şi doi ochi albaştri care ar ameţi orice bărbat. E superbă. M-am concentrat pe împletitura complicată din părul ei să nu simt zdruncinăturile care deveneau intense. Împletitura ei nu e de ajuns. Am închis ochii şi mi-am concentrat atenţia spre altceva, ceva care m-ar face să uit de orice. Harris e la câţiva metri de mine, în acelaşi avion, suportând acelaşi lucru ca mine. El e cu siguranţă obişnuit cu asta şi nu mai acordă nicio atenţie.

— Totul se va restabili imediat, domnişoară! Mă linişti femeia, prinzându-mi mana şi am aprobat din cap, încă ţinându-mi ochii închişi.

În momentul când totul s-a liniştit şi a revenit la normal ca şi cum avionul s-ar fi oprit, am ştiut că sunt în aer.

— Gata! Mă linişti femeia. Am deschis ochii, învârtindu-i în jur şi asigurându-mă că încă mai sunt întreagă. Niciodată nu mi-a fost atât de frică de un zbor, poate doar prima dată, dar acum frica venea cu faptul că am decolat stând pe un pat, în locul unui scaun cu centură.

— Acum vă puteţi ridica şi să faceţi orice vă doriţi. Dar să nu ieşiţi de aici, domnul Stone vă poate vedea. Spuse şi am aprobat din cap, ruşinată. Deci chiar ştie toată trăsnaia pe care o fac eu acum.

— Doriţi să vă aduc ceva?

— Doar să nu mai vorbeşti cu mine de parcă aş avea 40 de ani şi aş fi soţia preşedintelui.

Femeia zâmbi jenată şi aprobă. Nu pot să cred că zeiţa asta e jenată de mine. Cred că mă afectează altitudinea.

— Dacă doreşti să fii mai sigură, poţi încuia uşa după ce ies. O să ciocănim înainte.

— OK!

A ieşit din cameră şi m-am ridicat repede din pat ca să încui uşa în urma ei. Mă simt mult mai bine aşa. Pentru o secundă mi-a trecut prin minte ce s-ar putea întâmpla dacă Harris mă va găsi acum aici. Cred că ar exploda odată cu avionul.

Am chicotit şi m-am învârtit prin cabina luxoasă, fiind uimită de mine. Nu aş fi crezut niciodată că o să fac atâtea pentru un băiat. Să mă furişez într-un avion plin ochi de criminali şi mafioţi, să negociez cu cel mai mare dintre ei şi, să nu uităm: să împuşc un iepure.

Mi-am clătinat capul, fiind totuşi conştientă că aş face mult mai multe.

Harris avea să mă sune în curând, asta dacă scapă de Carter. Am analizat camera în care mă aflam, patul era destul de mare pentru două persoane şi incredibil de confortabil, acoperit cu un cearşaf alb şi mătăsos. Restul încăperii era mică. În faţa mea, la jumătate de metru, se afla un birou din lemn negru-lăcuit pe care trona o plasmă imensă. Un fotoliu în alt colţ al încăperii, un dulap de mărime medie, cu oglindă, şi cam atât. Nu există ferestre aici şi asta m-a întristat. Dacă e un lucru care îmi place la zborul cu avionul, acela e să privesc pe fereastră.

În stânga mea se mai afla o uşă, m-am ridicat din pat, păşind uşor pe covorul roşu şi mătăsos. Nu mică mi-a fost mirarea sa de dau de o baie, micuţă, dar la fel de sclipitoare ca a lui Mike. Există doar un duş, o toaletă şi o chiuvetă. Înghesuite, dar într-un mod incredibil de luxos.

Mi-am amintit brusc că telefonul meu era încă închis şi m-am întors repede în cabină, înşfăcându-l de pe pat şi aprinzându-l. Harris nu mă sunase încă.

După vreo trei ore, stewardesa s-a întors în cabina mea şi mi-a adus ceva de mâncare. Am aflat că o chema Gloria şi mai avem vreo 8 ore de zbor.

Am ronţăit un croissant cu ciocolată mai mult decât ar fi trebuit în timp ce mă chinuiam să nu adorm la *"Bad Teacher"*. Filmul nu e mare lucru, dar Cameron Diaz face toți banii. Corpul tipei ăsteia ar excita şi un orb.

În cele din urmă am adormit. Să zbori cu avionul e al naibii de plictisitor. Parcă sunt închisă într-o celulă luxoasă, fără ferestre. Acum chiar nu mai am nici cea mai mică impresie că sunt în aer. Harris mi-a mai trimis câteva mesaje în care îmi explica că discută tehnici de atac cu

Carter, a.k.a cel din urmă nu îl lasă deloc în pace.

Am tresărit în urma unui zgomot care venea din uşa mea. Of, ce mai vrea femeia aia? Am macat destul.

M-am ridicat somnoroasă din pat, frecându-mă la ochi şi am descuiat uşa. M-am trezit imediat când l-am văzut pe Carter în faţa mea.

— Carter?! am expirat speriată.

Îşi făcu loc pe lângă mine şi apoi închise uşa.

— Hei, criminalo de iepuri! Rânji, începând să îşi descheie cămaşa. Am rămas perplexă.

— Ce cauţi aici? m-am bâlbâit eu.

Se uită la mine şi îşi puse mâinile în sân.

— Crezi că avionul ăsta e hotel? Există doar două cabine aici. A lui Harris şi a mea. Tu o ocupi pe a mea. Deci vrei să mai repeţi din nou întrebarea aia?

Gura mi s-a deschis, realizând ce însemnă asta. Urma să îmi petrec restul nopţii cu bărbatul ăsta în cameră.

— D-deci tu o să stai cu m-mine a-ai-aici? Morţii ei de bâlbâială!

Începu să râdă.

— Nu! Tu o să stai cu mine aici!

Sunt moartă!

Mi-am muşcat buza, stresată, dacă şi Harris mersese în cabina lui, avea să mă sune cât de curând.

— Aştepţi un telefon? Carter ridică din sprânceană, observându-mi privirea spre telefonul de pe pat.

— Cam aşa ceva!

— Ştii cât urăsc telefoanele în avion?

— Nu sunt eu cea care sună! M-am apărat repede şi râse din nou.

— Nici el dacă nu are de pe ce! Rânji Carter şi îşi scoase un telefon din buzunar. E telefonul lui Harris.

— I-ai luat telefonul? Mi-am mărit ochii. Ştiam foarte bine ce e în telefonul ăla şi sutienul începea să mă ardă. Îmi făcuse poze înainte de bal. Goală.

— Luat e puţin spus. Probabil mi-ar fi mai uşor să smulg un iepure din colţii lui Sasha!

Se strâmbă şi ar fi trebuit să râd, dar eram prea speriată să o fac.

Carter ridică din sprânceană.

— E ceva pe el de care ţi-e teamă? Îl ridică, rânjind. Doamne, omul ăsta e medium?

Mi-am muşcat buza.

Carter începu iar să râdă şi îl aruncă pe pat, lângă al meu.

— Nu-ţi face griji, nu că mi-ar face mie plăcere să îi cotrobăi prin telefon, dar are o parolă imposibilă.

A, deci a încercat.

I-am luat telefonul de pat ca să mă asigur şi, într-adevăr; am nevoie de parolă să îl deschid. L-am îndesat în buzunarul blugilor, nu puteam şti ce ocupaţie are Carter pe restul nopţii şi dacă hotărăşte să şi-o petreacă ghicindu-i lui Harris parola.

Gândul că îmi voi petrece noaptea în aceeaşi cabină cu bărbatul ăsta mă sperie. Avem doar un singur pat.

— Ceilalţi unde dorm? l-am întrebat în timp ce îşi scotea un halat din dulap.

— Pe scaune! Răspunse simplu. Şi probabil întrebarea ta e: cum o să dormim noi? Zâmbi, arătând spre pat.

Mi-am strâns buzele. Mă simt ca într-un teritoriu minat.

— Eşti prea fricoasă! Spuse râzând. Asta m-a enervant.

— Dacă nu vreau să dorm în pat cu alt bărbat care nu e iubitul meu, nu mă face fricoasă. Cred că asta se numeşte fidelitate. M-am apărat arţăgoasă şi zâmbi.

— Da, dar nu uita că nu eu te-am adus aici! Planul tău, consecinţele tale. Rânji.

Am pufnit neamuzată.

— Uite cum rezolv eu consecinţele: M-am apropiat serioasă de el, apoi am privit spre fotoliu. Arată foarte confortabil. Am spus şi apoi m-am aruncat în el. Chiar e foarte confortabil. Nu pentru o noapte de somn, dar mai bine decât să împart patul cu alt traficant criminal care nu se numeşte Harris Stone.

Carter privi spre mine şi chicoti.

— Frumoasă atitudine, criminalo! îmi făcu cu ochiul şi intră în baie. De ce am impresia că omul ăsta continuă să mă testeze mereu? Sau să se joace cu mine şi să se amuze?

— Nu îmi mai spune criminală. Am ţipat spre el, nervoasă, mai tare decât ar fi trebuit.

— Nu am găurit eu un iepure ca să mă urc într-un avion. Vorbi prin uşa închisă.

— Asta pentru că tu nu ai avut de-a face cu un sadic nebun care să te pună să faci asta. Am continuat arţăgoasă. L-am auzit râzând.

M-am învârtit pe toate părţile, căutându-mi un loc cât mai bun în fotoliu ca să nu mă foiesc mai târziu şi să îi fac pe plac nemernicului de lângă mine. Carter nu se dă la mine, dar îi place să se joace cu mine şi să mă enerveze.

S-a întors în cabină, cu părul ud şi îmbrăcat într-un halat negru. Bun, îl urăsc eu, dar nemernicul ăsta e chiar atrăgător.

Mi-am mutat privirea de pe el, molfăindu-mi unghia, nervoasă, şi a chicotit.

— Ce crezi că ar spune Harris dacă ar vedea asta?

Nici nu m-am uitat la el.

— Nu-ţi mai fac jocurile, manipulator sadic.

Începu să râdă.

Îşi şterse părul cu un prosop şi îl aruncă pe jos. Scoase un laptop din sertar şi îl deschise.

— Aaa, deci ei nu au voie cu telefoane, dar tu ai voie să te plimbi pe net. Mi-am pus mâinile în sân, mijindu-mi ochii. Carter se uită la mine şi îşi molfăi buzele în semn de "Eu sunt şeful, piticanie. Fac ce vreau!"

— Treci în pat şi mai taci din gură. Mormăi şi am tresărit speriată.

— Ce?! aproape am tremurat.

Carter îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt eu cel mai mare gentleman din lume, dar nu o să las o femeie să doarmă pe fotoliu şi eu să mă lăfăi în pat.

Am expirat uşurată.

— E OK, Carter! Pot dormi şi aici. M-am opus şi a mârâit frustrat.

A venit rapid spre mine şi am icnit când m-a luat pe sus de pe fotoliu şi m-a pus pe pat.

— Avea dreptate Harris când spunea că eşti încăpăţânată ca un catâr. Bolborosi şi se aruncă pe fotoliu în locul meu, luându-şi laptopul în poală.

— Ce?! A spus asta?

— Te surprinde? Bine, partea cu catârul am adăugat-o eu. Dar ce, n-am dreptate?

Am mârâit nervoasă. De fapt, nu mă surprinde. La câte i-am făcut, era ciudat să nu spună asta despre mine.

Carter devenise concentrat în laptopul lui, poate nu e aşa de rău cum am crezut eu. M-am gândit să fac şi eu un duş, apoi să mă culc la loc.

Mi-am căutat treningul în rucsac, evitând pijamalele, dar am tresărit când telefonul mi-a sunat pe pat.

Carter privi spre mine curios şi m-am uitat repede la el.

— E Jay! M-am încruntat. Oare de ce mă sună acum?

— Răspunde-i! mă îndemnă Carter şi l-am ascultat.

— Da?! am răspuns sceptică.

— Iubito, sunt eu! Am auzit vocea lui Harris şi am paralizat. Oh, nu!

— Harris, de ce mă suni de pe telefonul lui Jay? am întrebat deşi ştiam deja răspunsul. Carter a făcut ochii mari şi îşi strânse buzele nervos.

— Pentru că nenorocitul de Carter mi-a luat telefonul.

Mi-am muşcat unghia şi am afişat o expresie disperată spre Carter.

Îmi făcu semn să îi închid. M-am strâmbat în semn că nu fac asta.

Se încruntă nervos la mine.

— Harris, nu vreau să îl superi pe Carter din cauza mea. E în regulă, putem să vorbim mâine.

Nemernicul blond de lângă mine îmi făcu cu ochiul, în semn că răspunsesem bine.

— Dă-l în mă-sa cu supărarea lui. Sunt în cabina mea acum şi pot vorbi. E 6 pe la tine acum. Ce faci?

Mi-am plesnit o palmă peste frunte. E altceva în afară de 6 acum, pe la mine.

— Tocmai am luat cina cu tata, stai să scap de el şi vorbim imediat. I-am şuşotit în telefon şi l-am auzit chicotind, apoi a spus un OK! Am aruncat telefonul sub pernă să mă asigur că nu se aude ceva.

— Tocmai m-ai comparat cu taică-tău? Se încruntă Carter la mine. Mi-am pus degetul pe buze, mormăind un "Șhhh!"

— Ce trebuie să fac să mă laşi singură o oră? am şuşotit, rugându-mă de el, împreunându-mi palmele.

Se încruntă supărat.

— Nu faci nimic, mă duc să îi iau eu telefonul ăla imediat! Se ridică de pe fotoliu şi l-am prins repede, oprindu-l.

— Te rog! Oricum, o să ia telefonul de la altcineva. Am şoptit şi se încruntă.

— Ce dracu'! Acum mă dai afară şi din… am tresărit disperată şi i-am astupat gura cu palma mea. Carter s-a oprit imediat şi s-a uitat la mine. Eram la câţiva centimetri de faţa lui. Respiraţia lui mi s-a imprimat în palmă şi am depărtat-o imediat. Felul în care se uită la mine nu s-a schimbat şi iar habar nu am ce gândeşte în momentul ăsta. Cred că îl enervase gestul meu, deşi nu mă privea cu furie.

— Te rog, îţi cer doar o oră. Nu o să renunţe şi îşi va face probleme că nu vreau să vorbesc cu el. Fac orice! Am şoptit hotărâtă, luptându-mă să rezist ochilor lui care mă hipnotizau să mă dau bătută.

Îşi scutură uşor capul.

— Ar trebui să ai grijă cu aceste cuvinte, Katherine, e destul de periculos să îi spui unui bărbat că faci orice. De data asta vorbi mai încet, neluându-şi ochii dintr-ai mei.

Am înghiţit în sec.

— Păi, în cazul tău, pericolul vine probabil împreună cu un pistol şi câţiva iepuri. Pot să mă descurc.

Zâmbi uşor, uitându-se la mine cu acel fel pe care nu îl pot citi.

— Nu se ştie. Nu joc niciodată o carte de două ori. Îmi făcu cu ochiul şi trecu pe lângă mine. Ai o oră! Mă avertiză înainte să iasă din cameră, cu laptopul în braţe.

Am rămas perplexă câteva secunde. Ce a fost asta? Nemernicul ăsta iar mă testează. Am mormăit nervoasă şi m-am întors să încui uşa.

Am sărit înapoi în pat şi am înşfăcat telefonul de sub pernă, zâmbind. Sper doar că Harris nu a auzit nimic.

— Harris?!

— Aici! Singur şi excitat.

Citeam bosumflarea în tonul lui şi am început să râd.

— Atunci să facem ceva în legătură cu excitarea aia.

Mârâi ca un drăcuşor.

— Ţi-ai dori acum să fiu cu tine în acel avion? Am încercat din nou.

— Acum da! Dacă aş putea să te teleportez înapoi acasă mâine-dimineaţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vrei cam multe, iubire.

A chicotit.

— Te vreau pe tine acum. Într-un fel sau altul, deci spune-mi ce faci în secunda asta.

— Stau în pat. Am chicotit.

— Ce cu ce eşti îmbrăcată?

— Cu jeanşi, un maiou şi o cămaşă.

— Ah!

— Ei haide, doar nu te-ai excitat din atât? Am râs din nou.

— Sunt excitat demult, ce nu înţelegi? Sunt tare de azi-dimineaţă, de când mi-ai dat un pumn în stomac. Şi jigodia aia de Carter mi-a luat telefonul. Vreau să te văd, iubito. Pune-mă pe apel video.

Am înţepenit.

— Ce?!

— Vreau să te văd, şi o să mă vezi şi tu pe mine.

La dracu'! La dracu'! La dracu'! Nu îl pot lăsa pe Harris să mă vadă acum, şi-ar da seama

imediat că distanţa dintre noi nu e aşa mare cum crede el.

— Nu! Oricum, nu eşti lângă mine şi e mai excitant să îţi aud vocea aşa decât pe speaker. Şi vreau să îţi imaginezi tu tot ce se întâmplă, fără să vezi ceva.

Mârâi încântat şi am respirat uşurată.

— Vrei să îmi auzi vocea şi ce ţi-aş face acum?

Oh, deci asta urmează să facem. Nu am mai făcut sex la telefon cu el până acum, dar m-a încântat imediat ideea.

— Mhm! Mi-am muşcat buza.

— Închide ochii!

L-am ascultat.

— I-ai închis?

— Da!

— Bravo, acum bagă-ţi mâna pe sub maiou şi atingeţi uşor abdomenul. Imaginează-ţi că e mâna mea şi fă exact ce ar trebui să fac eu dacă aş fi acolo.

— Bine! Mi-am muşcat buza, mâna mea nu se compară cu a lui, dar să vedem unde putem ajunge.

— Desfă-ţi sutienul, iubito.

Am deschis ochii sub aceeaşi lumină care îmi crea deja o stare de claustrofobie. Mi-am frecat pleoapele şi mi-am înăbuşit un căscat, ridicându-mă în şezut. M-am oprit înainte să îmi întind braţele când am realizat cine se uită la mine. Carter era aşezat pe fotoliu şi se uită la mine cu o privire intensă, dar şi amuzată. Nu mai era în halat, acum era îmbrăcat într-o pereche de blugi negri şi o cămaşă de aceeaşi culoare, descheiată sus.

Am privit speriată în jurul meu, amintindu-mi unde sunt. Mi-am strâns cearşaful în jurul meu, speriată că aş putea fi goală. Slavă Domnului că îmi încheiasem cămaşa aseară şi reuşisem să îmi trag pantalonii la loc. Chiar dacă Harris nu fusese lângă mine, tot reuşise să mă dezbrace şi să mă înnebunească doar cu vocea lui şi multe, multe şoapte erotice.

— Bună dimineaţa! Am murmurat, încercând să nu mă mai gândesc la asta până nu mă roşesc în obraji.

— 'Neaţa! Zâmbi şi îşi trecu mâna prin păr.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat. Eu cu siguranţă nu îi descuiasem uşa.

— Doar nu credeai că tu eşti singura care poate descuia uşa aia?

Am înlemnit. Dacă intra peste mine noaptea trecută, leşinam.

— Nu te-ai mai întors aseară.

— Am adormit. Scaunele alea sunt surprinzător de confortabile. Ridică din sprâncene şi am chicotit.

— Te-ai trezit devreme. Mai avem aproape o oră până la aterizare.

Mi-am clătinat capul.

— Nu pot să mai dorm. M-am ridicat din pat, dar mai întâi m-am asigurat că toate hainele sunt bine prinse pe mine. Slavă Domnului că rămăsesem în blugi şi în cămaşă, m-aş fi simţit ciudat să stau în pijamale în faţa omului ăsta. Îmi e de ajuns că am dormit în patul lui.

— Atunci fă un duş. O să chem micul dejun până atunci.

Am aprobat din cap şi mi-am luat rucsacul, nu înainte să încep să aranjez patul.

— Lasă-l aşa, o să îl facă stewardesa. Mă opri Carter şi se ridică în picioare. Apăsă pe un buton de lângă uşă. Să stau în cameră cu bărbatul ăsta, să împărţim atâtea, deja devine incomod şi ciudat.

Am fugit în baie. Spre disperarea mea, uşa asta nu o pot încuia. M-am agitat stresată, dar nu îl credeam pe Carter în stare să facă aşa ceva,

sunt doar o puştoaică pentru el, până la urmă şi ar şti sigur că asta i-ar distruge prietenia cu Harris.

Am încercat să mă calmez şi să nu mai fiu paranoică.

Am făcut un duş rapid, mi-am periat dinţii şi mi-am uscat părul. Nu ştiam cum să îl prind, aşa că l-am lăsat pur şi simplu liber pe umeri. Probabil suntem deja în Italia, nu ştiu cum e vremea unde urma să mergem noi, aşa că m-am îmbrăcat în altă pereche de blugi negri, un maiou alb cu umeri laţi, care îmi acoperea gâtul, şi geaca mea de piele neagră pe care aveam s-o îmbrac când voi ieşi afară. Mi-am încălţat tenişii şi m-am machiat puţin. Deja par mai albă la faţă şi ochii mei sunt mai negri ca niciodată. Nu îmi prea prieşte zborul cu avionul.

Carter a ciocănit în uşă.

— Da?!

— A venit micul dejun!

— Ies imediat!

Mi-am strâns lucrurile, aranjându-le în rucsac. Am ieşit din baie şi am fost surprinsă să văd că patul era deja aranjat şi o măsuţă metalică, cu roţi, pe care era aşezată mâncare pentru un regiment, se afla lângă el.

Carter îşi butona telefonul şi îşi agita genunchiul, probabil nefiind conştient de asta.

— Emoţii?! Am presupus, aşezându-mă pe pat şi examinând tava cu mâncare. Fructe, clătite cu diferite sortimente de gem şi ciocolată, brioşe din care ieşea abur, omletă de ouă, care arată ca o adevărată plăcintă, cu bucăţi de cartofi şi carne în interior, o farfurie plină cu castraveţi şi brânză, un castronel mic din sticlă ce părea să aibă smântână şi altul cu o cremă de aceeaşi consistentă doar că neagră. Un coşuleţ cu felii mici de pâine ce părea uscată şi crocantă. Şi două pahare de suc de portocale. Doamne!

— Frustrare! Îmi răspunse Carter, nebăgând în seama ce era pe masă şi continuând să îşi butoneze telefonul. Mănâncă ce vrei! Mă îndemnă, arătându-mi spre masă, şi se aşeză din nou pe fotoliul lui.

Carter îşi luă o felie de castravete şi începu să o ronţăie. În cele din urmă îşi mută atenţia pe vorbitul la telefon şi m-am concentrat pe mâncare ca să nu îl ascult.

Adevărul e că îmi e al naibii de foame, deja îmi plouă în gură privind deliciile din faţa mea.

Castraveţii erau cu siguranţă preferaţii lui Carter, pentru că trecuse la a doua felie, aşa că eu mi-am luat o farfurie şi mi-am tăiat o bucată

din omleta ce părea de-a dreptul delicioasă. Am luat o gură şi aveam dreptate, era genială. Eu eram aşezată pe pat, dar era ca şi cum am fi stat amândoi la aceeaşi masă din cauza spaţiului mic din cameră. Am observat că există şi o tavă, pe care puteam probabil să mănânc în pat, dar am preferat să rămân aşa.

— Poţi să porneşti televizorul. Mă îndemnă Carter, observând probabil că mă holbez pe pereţi.

I-am mulţumit în mintea mea, chiar voiam să fac asta, convorbirea lui mă stânjenea. Mi-am îndreptat atenţia spre Conan care făcea show cu un invitat pe care nu îl cunosc, dar a trebuit să muşc furculiţa de câteva ori ca să nu izbucnesc în râs.

Carter nu mă băga în seamă, pălăvrăgea la telefon şi se încrunta deseori. A terminat toată farfuria de castraveţi. Deci pe lângă braconaj şi lendri, adăugăm şi castraveţi pe lista de ciudăţenii a lui Carter Gunn.

Am mai ronţăit o brioşă cu ciocolată, gândindu-mă oare Harris ce alesese de pe tava asta cu bunătăţi. Oare se trezise?

— Ceilalţi o să plece imediat după ce aterizăm, noi plecăm mai târziu. Îmi transmise Carter şi am aprobat din cap.

— Cât e ceasul acum, mai exact? M-am încruntat nedumerită. Plecasem ieri din Seattle pe la 1 după-amiaza. Dar există o diferenţă de fus orar între Italia şi America.

— 7 dimineaţa. Îmi răspunse Carter şi m-a lăsat să îmi fac singură calculele. Cu un zbor de 12 ore, ar fi trebuit să ajungem pe la 1 noaptea, dar e 7 dimineaţa. Italia e înaintea Americii cu 6 ore.

Mi-am terminat paharul de suc şi m-am ridicat de la masă, acum începea spectacolul şi, normal, eu începeam să mă învârtesc stresată pe toate părţile.

— Stai în pat dacă nu vrei să te scot afară şi să te leg cu centura aşa cum trebuie! M-am uitat la el sceptică şi mi-a indicat spre pat.

— Nu o să păţesc nimic, cad în fund, asta e. Am mormăit nervoasă şi mi-am continuat învârteala. Acum sunt mult mai stresată ca ieri şi nu mai am timp pentru frica de avion.

— Katherine! Mă mustră Carter, care era aşezat pe fotoliul lui şi am oftat, ascultându-l în cele din urmă. Nu am acum timp de o ceartă cu el.

— Tu poţi să te duci! I-am propus.

— Îmi cunosc avionul şi piloţii, dar asta nu înseamnă că te las să te fâţâi de colo-colo în momentul aterizării. Întinde-te în pat.

Am râs fără să îmi dau seama.

— Ce?!

— Chiar ar trebui să ai mai multă grijă la genul ăsta de cuvinte.

Mă privi câteva secunde, apoi izbucni în râs.

— Numai la prostii îţi stă gândul.

Am rânjit vinovată.

— Încearcă şi tu să ai un iubit ca Harris şi să îţi stea gândul la altceva.

— Nu, mersi! Un iubit ca Harris nu e tocmai pe lista mea de priorităţi. Comentă şi am continuat să râd.

De nicăieri a apărut o voce care ne avertiza că vom ateriza în 20 de minute.

Mi-am reluat poziţia normală şi mi-am fixat ochii în tavan până când voi fi din nou pe pământ.

Aterizarea a fost mai dură decât decolarea, dar nimic de speriat, poate pentru că mintea mea era în altă parte. Carter a rămas cu mine în cabina tot timpul, aşezat pe fotoliul lui.

Când aceeaşi voce ne-a transmis că am aterizat cu bine, Carter s-a ridicat de pe fotoliu.

— Aşteaptă-mă aici! O să vin eu să te iau! Îmi spuse chiar înainte să iasă din cabină.

Am oftat şi m-am întins înapoi pe pat.

10 minute. 20 de minute. 30 de minute. Argh!

M-am fâţâit de pe o parte pe alta. Unde e nemernicul ăla blond? De ce nu mă sună Harris? Dar apoi mi-am adus aminte de diferenţa de fus orar. Acum în Seattle e în jur de 1 noaptea, deci Harris crede că dorm. De asta mi-a spus aseară că atunci când mă voi trezi eu, totul va fi terminat deja. Ce idioată sunt, trebuia să acord mai multă atenţie vorbelor lui spuse pe ocolite. Asta înseamnă că nu mă va suna înainte de atac.

Am vrut să îi caut telefonul, dar nu l-am mai găsit. M-am uitat pe jos, prin baie şi pe sub cearşaf. Unde a dispărut?

— Carter! Am mârâit, strângându-mi pumnii. De fapt, era şi normal să mi-l ia. Harris nu l-ar fi lăsat să coboare din avion dacă nu îi înapoia telefonul.

Am continuat să mă învârtesc până m-a luat ameţeala şi am făcut găuri în covor.

M-am întors ca un vârtej când uşa s-a deschis şi chiar nu îmi pasă cine e, nu mai rezist un singur minut aici.

— Haide! Carter îmi făcu semn, fără să intre în cabină. Mi-am luat geaca de pe pat şi am fugit după el.

— Au plecat? l-am întrebat.

— Da.

— Unde suntem acum, mai exact?

— În Bormio. E un oraş la poalele trecătorii Stelvio.

L-am urmat pe Carter până la uşa deschisă şi am simţit un aer rece cum îmi zbârleşte pielea.

— Ai mai fost vreodată în Alpi, Katherine?

Zâmbi Carter când am ajuns la uşă. Soarele strălucea pe cer, dar era al naibii de frig.

Am strâmbat din nas şi mi-am ridicat privirea spre întinderea enormă de munţi ce părea să atingă cerul, şi o făcea, trecând prin nori.

— Nici măcar în vis. Am răspuns, făcându-l pe Carter să râdă.

Mi-a prins de spate şi m-a îndemnat să cobor. E un aeroport mic, foarte mic şi în niciun caz atât de folosit ca cele din oraşele mari. Pare genul de aeroport micuţ folosit doar în caz de urgenţe, care nu vede mai mult de două zboruri pe lună.

Suntem deja în munţi şi, aerul rece, însoţit de razele soarelui, e al naibii de ciudat. Italia are

o climă diversă care diferă în funcţie de zonă, şi în Alpii Estici, în perioada asta, eu clar nu am prins o vreme de bronzat.

Ne aşteptau deja două maşini. Din suita de bărbaţi l-am recunoscut doar pe Morgan. Restul îmi erau necunoscuţi şi, cu siguranţă nu sunt de pe pistă, ci bodyguarzi.

Carter m-a băgat într-una dintre maşini, am urcat în faţă şi am fost recunoscătoare că în spate îl am pe Morgan.

M-a surprins faptul că şofer era Carter, dar nu am comentat nimic, am o pregătire spirituală de iniţiat.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Odată ce am plecat de aici, nu mai poţi da înapoi. Vorbi Carter şi am mustit de nervi. Mă rugam să nu spună asta, să nu aflu de posibilitatea de a da înapoi.

— Sunt sigură! Am încercat să rămân dură, dar exageram cu încruntatul din cauza stresului.

— Bun! Ridică din sprâncene, părând surprins, şi mi-am înghiţit şi ultimul gram de frică când maşina a derapat de pe loc.

A urmat una dintre cele mai ameţitoare curse pe care am făcut-o în viaţa mea. Parcă intrasem într-un versant fără sfârşit. Străzi şerpuite ca o reptilă imensă şi încolăcită. Urcăm pe munte şi

după fiecare secundă aveam impresia că nu vom mai ajunge niciodată la destinaţie. Panta devenea mai abruptă şi periculoasă, determinându-l pe Carter să încetinească foarte mult. M-am cutremurat gândindu-mă la ce trebuia să facă Harris pe trecătoarea asta. Nu îmi imaginez cum ar trebui să treacă un tir pe aici, asta le făcea foarte uşor de atacat.

Soarele se înălţa tot mai sus şi am impresia că afară se făcea tot mai frig. Am zărit mai multe maşini oprite în faţa noastră şi am respirat uşurată că se terminase.

Erau opriţi, pur şi simplu, în mijlocul străzii, trecătoarea urca mult mai mult în sus, dar uitându-mă în jos, deja mi se făcea rău. Parcă era zidul chinezesc, încolăcit şi aruncat într-un canion.

Imediat ce am putut desluşi silueta lui Harris, inima a început să îmi bubuie în piept. Era pe marginea drumului şi privea în jos. Fuma calm dintr-o ţigară şi vântul îi răvăşea uşor şuviţele negre, în jurul obrajilor.

— Orice ar fi, să nu ieşi din maşină! mă avertiză Carter înainte să oprească la câţiva metri de celelalte.

Am aprobat din cap şi am tras o gură mare de aer. Am fost recunoscătoare că Morgan a

coborât şi el, pot să îmi exprim frica fără să mă feresc de el. Pentru că tocmai obţinusem bilete, în primul rând, la cel mai sângeros spectacol pe care îl voi vedea în viaţa mea.

Carter şi Harris au început să vorbească între ei şi m-am străduit să aud ce spun. Harris e îmbrăcat în stilul lui obişnuit. E atât de frumos, mi-am muşcat buza să nu sar din maşină şi să fug în braţele lui. Îmi doream atât de mult să fac asta, să ştiu că are încredere în mine să facă orice plănuieşte acum, chiar dacă eu sunt aici. Dar ştiu că nu ar face-o.

Şi-a scos telefonul şi, pentru câteva secunde, m-am speriat că poate vrea să mă sune. Nu putea să mă vadă prin geamurile negre, dar era de ajuns să se apropie de maşină şi mă va auzi.

Am înghiţit în sec, fiind gata să îmi închid telefonul, chiar dacă asta l-ar fi nelinişti cu siguranţă acum, dar am respirat uşurată când şi-a băgat telefonul înapoi în buzunar. Nu mă sună, e în jur de 3 dimineaţa acum în Seattle şi probabil nu are nevoie de crizele mele înainte să facă… ce urma să facă. Oare aştepta să îl sun eu? Dacă aş fi fost într-adevăr acasă, cu siguranţă nu aş fi dormit într-un asemenea moment, aş fi ştiut cu exactitate când aterizează şi l-aş fi sunat imediat. Dar m-am legat de cuvintele lui, că totul va fi

terminat până mă voi trezi eu, şi mi-am strâns braţele la piept, aşteptând să înceapă spectacolul pentru care plătisem viaţa unui iepure.

Am observat-o pe V ţopăind de pe un picior pe altul, probabil îngheţase de frig. Asta părea să fie singura ei problemă, nu ca mine care făceam o dramă totală din asta. Jay îşi frecă palmele şi suflă printre ele în timp ce vorbea cu un băiat ce îmi părea Shane. Ken vorbea la telefon şi Ty nu cred că ieşise din maşină.

Harris şi Carter continuau să facă planuri şi păreau să aştepte semnalul. Cu siguranţă nu erau toţi cei pe care îi văzusem la casa lui Carter. Unde sunt ceilalţi?

Am zărit şi o maşină mai ciudată pe lângă cele normale. Arată ca un mini-camion. Din restul maşinilor nu recunosc niciuna. Fără desene sau tunaje ciudate ca cele de pe pistă. Maşini normale, dar cu nişte bare metalice masive pe partea din faţă. Toate la fel, puternice şi gata să distrugă un camion, ca nişte tancuri în miniatură.

— Vin!

Am auzit vocea lui Harris pentru prima dată şi inima mi s-a oprit în loc.

— Să înceapă distracţia! Ţopăi V, bătând din palme şi o zbughi spre una dintre maşini. Cum

putea să fie atât de veselă? La dracu'! Eu am nevoie de o pastilă de inimă.

Nu văd bine de pe partea mea, aşa că m-am mutat pe scaunul de la volan. Trecătoarea părea un şarpe enorm, care venea spre mine, hotărât să mă omoare. Valea era liniştită, soarele lumina verdeaţa şi am observat micul pârâu din josul muntelui. Totul era calm, până imaginea a fost pătată de două camioane care au început să urce pe munte. Păreau minuscule, nu îmi dau seama dacă mai erau escortate de alte maşini. Mi-am strâns pumnii şi i-am lipit de gură.

Harris şi Carter au rânjit unul spre celălalt, apoi Harris a urcat într-una dintre maşini, alături de Shane. Dar a urcat în dreapta, asta însemna că volanul era în dreapta, nu mi-l imaginez pe Harris pasager într-o asemenea situaţie.

Înainte să îmi dau seama, au trecut pe lângă mine ca un fulger. M-am întors, încercând să nu pierd din privire maşina lui Harris.

Camioanele urcaseră mult şi am realizat că au alte două maşini în urma lor şi încă pe cineva, alte maşini negre identice cu cele care plecaseră de aici. Prindeau viteză în urma lor ca 3 păianjeni negri în urma unor muşte gigantice. Au urmat câteva secunde în care habar nu am ce avea să se întâmple. Cele trei maşini care

placaseră de sus, coborau în viteză şi păreau să se izbească de primul tir, cât de curând.

Dar spectacolul nu putea să rămână aşa. Am îngheţat când am văzut maşina lui Harris aliniindu-se cu alta, şi din stânga au ieşit două persoane. Shane şi V. S-au cocoţat pe bord de parcă ar fi urcat pe o scară şi ţineau în mână două obiecte mari şi negre ce păreau să fie puşti. S-au apropiat şi şi-au lipit puştile una de cealaltă, împreunându-le cu un fel de sârmă ce rula din ele. Harris a trecut în faţă chiar într-o curbă mortală. Shane s-a ridicat în picioare şi a ţintit spre camion. A tras spre acesta cu ceva ce semăna cu un harpon şi imediat s-a aplecat să prindă aşa zisa puşcă de bara maşinii lui Harris. M-am încruntat nedumerită, încercând să îmi dau seama ce naiba se întâmplă. Văd o funie neagră, o sârmă care încă continua să se întindă din puşca lui V, şi din bordul lui Harris. V s-a ridicat şi ea în picioare, însă maşina ei s-a oprit. Camionul era aproape de Harris şi totul a prins sens când V a tras şi ea, a prins arma de bara maşinii şi a intrat înapoi în mai puțin de 10 secunde. Primul tir a trecut pe lângă Harris şi totul a explodat.

Pentru câteva secunde am avut impresia că toţi vor cădea de pe stâncă. Frânajul tirului mi-a

spart timpanele chiar şi de la distanţa asta. S-a întors brusc, tras de Harris spre dreapta, îndoindu-se cu încărcătura imensă pe care o avea în spate şi maşina lui V şi Jay a pornit din nou trecând prin stânga tirului. Fumul ieşea din spatele lui Harris şi a lui Jay, în urma presiunii pe care o depuneau contra tirului care îşi pierduse deja controlul. Escortele nu stăteau degeaba, au ieşit imediat şi au început să tragă spre maşinile noastre. Am icnit şi mi-am muşcat degetele când am văzut ploaia de gloanţe care se izbea de maşina lui Harris. Camionul din spate era blocat de celălalt care continua să derapeze, fiind la câţiva centimetri să cadă de pe stâncă. Maşinile noastre, din spate, şi-au jucat rolul, când prin plafon au ieşit persoane înarmate şi au doborât cu uşurinţă protectorii tirurilor. Cea de-a treia maşină, camionul, care plecase de sus, a jucat ultimul rol şi s-a izbit la propriu de primul tir, într-o ploaie de scântei, care a făcut-o să derapeze în spate câteva secunde, la fel şi ale lui Harris şi Jay, cărora li se terminase probabil lungimea sârmei şi acum creau un nor de fum din derapaj, fiind trase în sus de tirul care nu voia să se dea bătut, până când totul s-a oprit şi tirul din spate s-a izbit de cel din faţă. Era blocat, nu putea depăşi. Iar cel din faţă era deja

prins că o adevărată muscă într-o pânză de păianjen.

A fost linişte câteva secunde şi tot ce am putut observa a fost zâmbetul triumfător al lui Carter. Era încă în acelaşi loc în care discutase cu Harris mai devreme. Cu mâinile în sân şi în cămaşa în care cu siguranţă trebuia să îi fie frig. Dar nu părea să îi fie. În momentul ăsta, lumea putea fi declarată a lui.

Când credeam că totul s-a terminat, a început adevăratul spectacol sângeros. Toţi au coborât din maşini, înarmaţi până în dinţi şi gloanţele au zburat spre escorta tirurilor. Oamenii erau scoşi din maşini, împuşcaţi şi aruncaţi în grămezi pe marginea drumului. Şi am văzut lucrul pentru care am venit aici, lucrul de care îmi era teamă: L-am văzut pe Harris făcând asta.

A urcat ca un monstru spre şoferul primului camion, acesta părea să aibă o bâtă şi Harris s-a ferit de el în ultima secundă. Am expirat speriată. L-a prins de guler şi l-a azvârlit din cabină. Se lăsase greu şi probabil îl enervase. I-a prins părul în pumn şi l-a ridicat câteva secunde, ca apoi să îl lovească plin de ură cu genunchiul în faţă şi să îl împuşte în cap, în secunda următoare. Aerul mi-a rămas în gât şi ochii mi s-

au mărit. Am observat capul lui Carter care s-a întors spre maşină, spre mine. Asta era ceea ce voia să văd.

Unul dintre protectorii tirurilor a atacat, dar a fost imobilizat rapid de V şi Jay, ca apoi să fie împuşcat de Harris în acelaşi fel ca şi celălalt.

Acum văd adevăratul monstru din spatele lui Harris Stone. Adevăratul demon. Care omoară fără milă, cu o figură fioroasă şi încruntată, nervos pe faptul că îşi turase maşina prea mult. S-a oprit în loc şi i-a lăsat pe ceilalţi să termine curăţenia. Şi-a verificat pistolul, apoi l-a băgat la spate, şi-a trecut mâna prin părul răvăşit şi s-a întors să privească dezastrul pe care îl făcuse. Privirea lui spunea: "Am făcut-o şi pe asta, acum vreau să mă întorc dracu' acasă." Cel puțin nu zâmbește sadic precum Carter.

Ceilalţi au verificat tirurile şi au început să urle plini de bucurie, prada era bună.

Harris i-a făcut semn lui Carter şi acesta s-a întors spre maşina mea. Am sărit rapid în scaunul meu şi mi-am verificat repede faţa să nu am vreo lacrimă care ieşise fără voia mea. Totul era uscat şi interiorul meu era surprinzător de liniştit.

Mă aşteptam la asta, eram pregătită, a fost mai spectaculos decât am crezut eu, dar în

privinţa lui Harris, ştiam că nu o să văd un om blând, cu arma în mână.

Carter a intrat în maşină şi şi-a fixat imediat privirea pe mine.

— Who, şi eu care credeam că ori te găsesc într-un hohot de plâns, ori leşinată.

Mi-am strâns buzele, încercând să fiu serioasă.

— Ai crezut greşit!

Nu a mai comentat nimic, a pornit maşina şi am coborât pe strada şerpuită, spre ceilalţi. Tirurile se apropiaseră foarte mult de noi, dar, după expresia lui Carter, totul mersese perfect.

— Ţi-ai dat seama de lucrul pe care îl voiai?

— Da! Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit cu adevărat de un demon şi că pot să îi fac faţă. M-am întors spre el şi a rânjit.

— Să vedem dacă poţi face faţă la ce te aşteaptă acum. Aproape râse Carter înainte să coboare repede din maşină.

Am înghiţit în sec. Mai era un singur rol de interpretat în acest spectacol: Al meu!

Trecusem cu bine peste tot. Încă îmi bubuia inima şi imaginea lui Harris împuşcând acei oameni avea să mă urmărească în coşmaruri ceva vreme, dar nu atâta timp cât el e lângă mine. I-am privit zâmbetul radiant şi superb

când Carter l-a bătut mândru pe umăr. M-am prefăcut că acel zâmbet este pentru altceva, nu pentru viețile pe care tocmai le luase. Și până la urmă, nu zâmbea pentru asta, cu siguranță nici nu îi pasă de acei oameni, zâmbea pentru obiectele aducătoare de moarte pe care tocmai pusese mâna.

Carter l-a felicitat și i-am observat pe ceilalți strângând acele sârme ghimpate și foarte groase, începând să restabilească tirurile pe stradă. L-am observat pe Ty schimbându-le numerele de înmatriculare și pe V cocoțându-se pe unul dintre ele și acoperind containerul cu o prelată enormă, ce avea o inscripție ciudată pe ea. Le camuflau.

Mi-am îndreptat atenția spre Harris, care își scoase telefonul din buzunar și știu că ăsta e momentul decisiv.

L-am scos și eu și l-am apelat înainte să o facă el, dacă asta avea de gând.

A fost surprins când telefonul i-a sunat în mână, apoi a zâmbit și mi-a răspuns.

— Iubito, nu dormi?!

— Credeai că pot dormi într-o noapte ca asta? Ai pus mâna pe pradă?

Zâmbi surprins de ce spusesem. Era mai departe de mine, deci nu mă putea auzi din maşină.

— Da, iubito. Totul a mers perfect.

— Eşti bine? l-am întrebat repede.

— Perfect. Zâmbi şi începu să se plimbe, apropiindu-se de maşina mea.

— Ai omorât pe cineva? Ăsta era lucrul pe care voiam să îl aflu din gura lui mai mult decât să văd cu ochii mei.

Expresia lui a devenit serioasă brusc şi s-a oprit, uitându-se în jos.

— Da!

Mi-am închis ochii şi am expirat uşurată. Era ciudat să mă simt atât de bine că nu mai minte, într-un asemenea moment.

— Iubitule, mi-e dor de tine! am şoptit şi l-am observat zâmbind din nou.

— Şi mie mi-e dor de tine, iubito. O să mă întorc acasă cât de repede pot.

— Ţi-ar plăcea să fiu lângă tine acum?

Se opri câteva secunde şi privi în jur.

— Chiar dacă ai risca să vezi ce iese din partea mea întunecată, da! Mi-ar plăcea mult să fii lângă mine acum şi să te strâng în braţe.

Am zâmbit. Spusese asta pentru că nu mai exista niciun pericol. Paranoia lui.

— Sunt mai aproape decât crezi tu, am şoptit şi l-am observat confuz câteva secunde, încă se fâţâia în loc, privind în jos.

Fără să îl las să spună altceva, am tras o gură mare de aer şi am deschis portiera. Reflectoarele cădeau în încheiere pe mine şi mă orbeau, fiind aproape să îmi provoace un atac de cord.

Am închis uşa în urma mea şi Harris şi-a ridicat rapid privirea spre mine. Următoarele secunde mi-au demonstrat că altcineva era în pericol să facă acel infarct.

Faţa lui s-a transformat într-una de groază. Nu l-am văzut în viaţa mea mai stupefiat.

Încă avea telefonul la ureche şi mă privea mai speriat decât dacă aş fi fost o fantomă în faţa lui.

— Katherine?! se bâlbâi, aprobându-mi ipoteză cu fantoma.

Am zâmbit, nepăsându-mi de ce era în jurul meu.

— Ţi-am spus că sunt mai aproape decât crezi tu! Am zis şi am închis telefonul, apropiindu-mă de el. Încă îl avea pe al lui la ureche şi am zâmbit mai larg, înfăşurându-mi braţele în jurul gâtului său când am ajuns lângă el.

— Păcat că ambiţia ta te opreşte să mă vezi mereu. Am continuat, şoptindu-i în ureche.

Am auzit mai multe voci stupefiate care îmi rosteau numele. A lui Jay, a lui V… dar nu le-am băgat în seamă. Am stupefiatul meu chiar lângă mine.

— Katherine, ce cauţi aici? expiră Harris terifiat.

— Ţi-am spus că vreau să vin cu tine. Am zâmbit şi mi-a desprins mâinile din jurul gâtului ca să se uite la mine.

— Katherine, ce e în capul tău? Cum ai venit aici? Părea disperat şi nervos. Apoi îşi aduse aminte de unde ieşisem acum câteva secunde şi ii îşi mută fulgerător privirea spre Carter.

— Tu ai adus-o aici?! mârâi furios şi începea să îmi strângă încheieturile mâinilor.

— A vrut să vadă cu ce are de-a face! Spuse Carter, aşezându-se lângă mine şi Harris a respirat pe nas, furios. Îmi era teamă că îl poate ataca pe Carter, care la rândul lui stătea lângă mine de parcă voia să mă apere el de Harris.

Suntem într-un triunghi mortal.

— Harris! l-am obligat să se uite la mine.

— Mereu ţi-ai dorit o fată care să îţi facă faţă, Stone. Să facă faţă la tot ceea ce eşti. Uite-o! Spuse Carter serios, arătând spre mine şi se

depărtă de lângă noi, lăsându-l pe Harris fumegând de nervi şi fără cuvinte.

I-am prins obrajii şi l-am tras spre mine.

— Iartă-mă, iubitule, dar am vrut să văd cu ce mă confrunt. Dacă îi pot face faţă sau vom continua cu nesiguranţa şi teama mea cu privire la ce eşti cu adevărat.

— Şi eşti fericită cu ce ai văzut? vorbi aproape în scârbă.

— Nu sunt! Dar pot să suport, şi atâta timp cât te vei întoarce cu bine la mine, nu-mi pasă.

Se încruntă.

— Nu asta e problema, chiar nu înţelegi? Pur şi simplu nu vreau să mă vezi aşa. Vorbi disperat şi m-am forţat să rămân calmă.

— Asta e o parte din tine. Şi te-am acceptat cu totul, nu doar cu partea bună. Era totul sau nimic, din câte îmi amintesc eu.

— Aveţi grijă, unul e încă viu! Am auzit ţipătul lui V şi l-am simţit pe Harris tensionându-se imediat lângă mine. Am îngheţat când am observat omul care era căzut la câţiva metri de noi, mişcându-se uşor, văitându-se în agonie.

Din instinct, Harris şi-a scos pistolul de la spate şi l-a îndreptat spre el, într-o secundă.

Am paralizat!

L-am privit speriată pe Harris şi el s-a uitat la mine, aducându-şi aminte că sunt aici şi nu mai poate face asta. Strânse din dinţi, furios pe reacţia lui rapidă şi îşi puse imediat mâinile pe cap, întorcându-se şi depărtându-se doi paşi de mine.

Mi-am întors privirea de la bărbatul în suferinţă, înfrânând instinctul de a fugi lângă el să îl ajut, şi am privit spatele lui Harris cum se încordează de stres. De ce îl supără asta atât de tare? Sunt aici, şi am acceptat tot. Acum ce nu e în regulă?

— Katherine, ai grijă! Ţipătul lui V, care se auzea probabil de pe camion, m-a speriat din nou, făcându-mă să tresar. Mi-am întors capul şi inima mi s-a oprit în loc. L-am văzut pe bărbatul de jos cu mâna întinsă şi cu arma îndreptată fix spre mine. Mi-am simţit corpul moale şi zgomotul puternic ca un ecou în munţi mi-a spart urechile şi mi-a înmuiat picioarele.

Am expirat în gol, nesimțindu-mi aerul în plămâni. Căutam gaura care fusese făcută în mine. Sângele care care urma să se scurgă pe maioul meu alb.

L-am văzut pe bărbat căzând din nou, de data asta mort. Mort în locul meu, cu o rană care

îi umplea cămaşa şi aşa pătată de sânge chiar în dreptul inimii.

Am expirat din nou terifiată şi mi-am întors privirea spre Harris, care respiră speriat cu arma întinsă spre omul de jos.

Se uită la mine şi, într-o secundă, fu din nou lângă trupul meu, trăgându-mă disperat în braţele lui.

— Vezi?! Vezi ce se întâmplă în partea asta din mine? Cât de uşor poţi să fii rănită chiar lângă mine. Mă strânse tare în braţe, aproape pedepsindu-mă aşa.

Am continuat să respir fără să îmi găsesc cuvintele. Încă eram speriată că fusesem la un pas să fiu împuşcată.

— Tu eşti singurul care mă poate răni, ai uitat? Mi-am găsit cuvintele tremurânde, calmându-mă în braţele lui.

Harris oftă epuizat.

— Te-ai întors la copil bleg, iar! Spuse şi am chicotit uşor.

— Nu vrei să săruţi copilul ăsta bleg? am şoptit.

— Aş vrea să îţi dau o mamă de bătaie acum! Zise. Am chicotit din nou, dar imediat mi-a prins faţa şi m-a tras spre buzele lui.

— Asta nu înseamnă că eşti iertată! Bolborosi, dar fără să se dezlipească de buzele mele. Eu doar m-am lăsat sărutată de furia lui. Mă bucur că nevoia să mă sărute e mai mare decât cea de a-mi da o mamă de bătaie.

— Prieteni, cred că avem companie! Am auzit de data asta vocea speriată a lui Mike. Nici nu realizasem prezenţa lui aici. Capul lui Harris s-a întors automat spre josul prăpastiei.

— Poliţia?! l-am auzit pe Ken.

— Nu cred! Spuse Mike şi am observat şi eu rândul de trei maşini negre, ce urcau rapid spre noi, una în spatele alteia. Erau ciudate în locul ăsta şi cu siguranţă nu e de bine. Harris mi-a confirmat presupunerea, braţele care erau încă strânse în jurul meu s-au tensionat, şi respiraţia i s-a înteţit.

I-am privit ochii cum se măresc şi am înghiţit în sec.

— Drake! A fost singurul cuvânt pe care îl respiră terifiat şi în secunda următoare mă smuci în partea cealaltă, trăgându-mă rapid spre maşina din care coborâsem.

— Harris, stai aici! Vocea serioasă a lui Carter se auzi între noi.

— Tu ai adus-o aici! Dacă ai de gând să mă opreşti să o iau...

— Nu poţi să pleci acum. Te vor urmări! Îl opri Carter când începea iar să fumege de furie. Eu deja paralizasem de frică şi de data asta nu ştiam ce se întâmplă.

Drake... Drake... numele ăsta îmi sună cunoscut. Unde l-am mai auzit?

Harris cugetă două secunde şi deschise uşa din spate a maşinii, forţându-mă să urc.

— Katherine, ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla. Nu. Coborî. Din. Maşină. Rosti răspicat fiecare cuvânt şi atât de serios că am aprobat din cap, fără să mai spun altceva. Închise repede uşa şi am tresărit, rămânând baricadată în Hummer. Harris îl trimise repede pe Morgan alături de mine.

— Cum dracu' au aflat de asta? L-am auzit pe Harris tunând.

Maşinile negre se apropiau şi erau deja la câţiva zeci de metri sub noi.

Toţi s-au strâns într-un grup, formând un scut în faţa maşinii noastre şi a tirurilor.

Maşinile au oprit în faţa lor şi mai mulţi bărbaţi au coborât. Mi-a îngheţat inima când am văzut mâna lui Harris, strânsă puternic pe armă.

Şi-a fixat privirea pe o singură persoană. Un bărbat tânăr, înalt şi brunet. Timpul s-a întors brusc şi mi-am amintit de petrecerea lui Mike şi

prima dată când îl văzusem pe Harris ucigând. Atunci îi auzisem prima dată numele, rostit de acel băiat blond. Încercasem atât de mult să mi-l amintesc.

— Cine e Drake? am întrebat fără să îmi dau seama. Vocea îmi era speriată şi Morgan se lipise de mine, încercând să mă protejeze şi să mă calmeze în acelaşi timp.

— Mâna dreaptă a lui Reynolds şi cel mai mare duşman al lui Harris.

Totul a prins sens imediat. Duşmanii lui Harris. Adevăraţii duşmani de care încearcă să mă protejeze.

Eu reprezint un punct slab pentru el, punctul care va fi prima dată lovit în încercarea de a-l distruge pe Harris.

Am privit spre cele două grupuri cum se aliniază unul în faţa celuilalt. Total nepăsători faţă de cadavrele care le zăceau acum la picioare. Pentru ei erau nişte simpli pioni uşor de eliminat de pe tabla de şah. La fel ca mine, care am un avantaj fiind protejată cu preţul vieţii de către rege. Dar o singură mutare greşită şi sunt pierdută. E de ajuns să rămân descoperită în faţa rivalilor şi aş ajunge ca toţi ceilalţi: o simplă victimă colaterală, a cărei eliminare e menită să distrugă regele.

M-am prins de braţul lui Morgan fără să îmi dau seama. Abia când mâinile mi-au amorţit strângându-l, mi-am dat seama că făceam asta.

L-am văzut trăgându-şi gulerul gecii şi mi-am dat seama ce face; încercă să îşi acopere tatuajul. O brunetă era alături şi el îi spusese să stea acolo.

— Vă mişcaţi repede, nu glumă! fluieră într-un zâmbet batjocoritor, unul dintre băieţi. Cel care sunt sigură că e Drake, pentru că pare conducătorul grupului.

— Ce dracu' căutaţi aici? vorbi Carter nervos.

Maxilarul lui Harris e încleştat şi îndreptat spre acel băiat. Dacă şi-ar fi deschis buzele, cu siguranţă ar fi mârâit. E groaznic de încruntat, astfel că sprâncenele aproape i s-au unit şi nările se lărgeau în respiraţia furioasă. Era întors spre mine, fiind în marginea grupului şi puteam să îi văd bine expresia disperată de furie.

— Voiam să vedem şi noi spectacolul, dar cred că am ajuns cam târziu! Vorbi bărbatul din nou, învârtindu-se în jur, complet nepăsător. Pare la fel de tânăr ca Harris şi probabil la fel de capabil să omoare fără sentimente.

— Spectacolul s-a terminat. Puteţi pleca acasă. Spuse Carter în mijlocul oamenilor săi.

Harris nu scotea un cuvânt, era atât de încordat, încât va avea dureri de musculatură după asta. Spatele lui devenea mai mare, la fel şi braţele, sau o iau eu razna de frică.

— Oh, haideţi! Nu primim şi noi un supliment că am bătut drumul până aici? Rânji Drake cu mâinile în buzunare. E îmbrăcat exact ca Harris.

— Cum dracu' aţi aflat de asta? mârâi Carter.

Drake rânji.

— Am sursele mele. Brunetul se scărpină pe gât, păstrându-şi zâmbetul superior.

— Singurul supliment pe care îl veţi primi va fi un glonţ în cap dacă nu vă căraţi dracu' de aici!

— Ce e, Carter? Nu-ţi place când altcineva se amestecă în afacerile tale?

— Credeam că am stabilit deja cauza acelui conflict. Am auzit vocea enervată a lui Carter.

Drake se strâmbă neinteresat, apoi îşi îndreptă atenţie spre Harris. Inima mi s-a oprit.

— Stone, eşti înfricoşător de tăcut. Se prefăcu mirat şi Harris a expirat pe nas ca un taur.

— Doar aştept să faci un pas greşit! Abia am auzit vorbele lui Harris, dar cu toate astea, a fost

cea mai înfricoşătoare ameninţare ieşită vreodată din gura lui, din câte am auzit.

Drake râse.

— Şi care ar fi acel pas, mai exact? Ridică din sprâncene, rânjind, îmi aduce aminte de Jokerul nebun.

— Ascultă, puştiule. Carter vorbi înaintea lui Harris, făcând câţiva paşi spre Drake. Dacă vrei să te joci, nu ţi-ai ales partenerul potrivit. Dacă voi începe acest război, o s-o fac cu Reynolds. Nu cu jegul care îi adună rahatul de la fund!

Expresia lui Drake s-a schimbat imediat, din rânjetul superior a rămas o figură nervoasă şi încruntată.

— Şeful tău ştie că eşti aici? Ştie de jocul pe care vrei tu să îl începi? Pentru că dacă e aşa – Carter îşi încărcă pistolul – începem imediat, cu tine! spuse repede, îndreptând arma spre capul lui Drake. Toate mâinile din jur s-au ridicat instantaneu, îndreptând armele spre adversarul lor. Am expirat terifiată şi am analizat rapid orice armă îndreptată spre Harris. Toate erau pe Carter. Mi-am mărit ochii şi am înghiţit în sec, privind braţul lui Harris fix şi încordat, cu arma întinsă spre Drake. Ştiu că îşi dorea atât de mult să tragă.

— OK, OK! Drake îşi ridică mâinile în poziţie defensivă. Era depăşit numeric. Nu e nevoie să ne enervăm. Am venit doar să transmit un mesaj. Spuse acesta serios.

— Ce mesaj? Se încruntă Carter.

Drake îşi îndreptă atenţia spre Harris. Am îngheţat, la fel şi Harris.

— Îl avem pe bunicul! Rânji Drake, privindu-l pe Harris câteva secunde şi apoi se întoarse alături de grupul lui, iar în secunda următoare, am văzut praful care ieşea în urma maşinilor lor.

Sunt destul de sigură că inima mea nu mai bate. Harris a rămas blocat, cu arma încă îndreptată acum spre nicăieri, dar imediat s-a mişcat şi s-a îndreptat spre marginea străzii, trăgând furios spre maşinile care coborau valea rapid. Am tresărit, voind să ies din maşină, dar Morgan nu m-a lăsat.

Harris trăgea după ei, urlând de furie şi am privit terifiată scena, aşteptând ca ceilalţi să riposteze, dar nu s-a întâmplat. Au mărit viteza şi s-au îndepărtat de noi.

Carter l-a oprit pe Harris, trăgându-i pistolul din mână şi încercând să îl calmeze. Ce voise Drake să spună prin acel mesaj? Cum adică îl

are pe bunicul? Cine e bunicul? Dar apoi mi-am dat seama: bunicul lui Harris, Jonathan.

Harris se întoarse, prinzându-şi părul în mâini şi urlând de furie. Chiar dacă îmi doream să merg la el, nu mai puteam. Eram paralizată.

L-am privit venind spre maşina mea, ignorând vorbele lui Carter şi deschizând uşa Hummer-ului. S-a asigurat că maşinile negre au dispărut şi m-a tras din maşină ca pe un copil mic pe care îl ridici dintr-un cărucior.

Carter a rămas să dea câteva indicaţii persoanelor care urmau să ducă tirurile în port, iar Harris m-a băgat în maşina pe care o condusese mai devreme la atac. Am expirat speriată în automobilul necunoscut şi al naibii de ciudat, arată ca interiorul luxos al unui tanc, dar nu am puterea să analizez lucrurile cum ar trebui, sunt speriată din cale-afară.

Harris a urcat imediat în maşină şi nici nu şi-a închis uşa că aceasta a pornit şi a plecat imediat de pe loc, cu un derapaj care m-a lipit de scaun.

— Harris, ce se întâmplă? am întrebat cu vocea tremurândă.

— Trebuie să plecăm dracu' de aici! Şi el tremura, dar de furie. Mi-am tras speriată centura de siguranţă, pentru că viteza pe care o

are, cu siguranţă nu e potrivită pentru locul ăsta. Voiam să îl întreb la ce se referise Drake prin ce spusese, dar nu am curajul să o fac şi acum cred că e cel mai bine să tac. Sunt mai multe maşini în spatele nostru, care să se străduiau să se ţină după Harris, dar de multe ori rămâneau în urmă. În curând avea să mi se facă rău din cauza atâtor curbe şi de multe ori aveam impresia că vom cădea pur şi simplu de pe prăpastie, dar inima mea speriată bubuia puternic, întrecând senzaţia de vomă din stomac.

Am trecut ca fulgerul prin micuţul oraş, căruia nu aveam nici acum timp să îi acord prea multă atenţie. Bormio e un oraş tipic zonelor rurale, înconjurat de pustietate. Magazine mici, pline doar cu lucrurile necesare, case de diferite forme şi oameni care se plimbau nepăsători pe stradă, întorcându-şi speriaţi capul după maşinile negre şi ciudate, care le făceau pălăriile să zboare de pe cap. Am trecut pe lângă o maşină de poliţie şi am înghiţit în sec, dar a rămas imediat în urmă şi am observat că era parcată lângă o gogoşerie. Tipic!

Nici nu avusesem timp să realizez că sunt în Italia, că părăsisem America. Nu mă simt ca şi cum aş fi în Italia, nu văd nimic în jurul meu care să îmi aducă aminte de ţara pe care o

văzusem prin poze şi la televizor. Suntem în mijlocul munţilor şi prioritatea principală acum e să plecăm cât mai repede de aici.

Mi-am îndreptat atenţia spre Harris, care strângea volanul şi nici măcar nu clipea. Privea încruntat în faţă, parcă înjurând în mintea lui că nu ajungeam la aeroportul ăla mai repede. Reynolds îi răpise bunicul. Omul pe care credeam până acum că îl urăşte, dar era tatăl mamei lui ş, totodată, singura rudă rămasă. Oare ce se întâmplase cu bunica lui? Nu îmi vorbise niciodată prea multe despre ea.

Mult mai repede decât ar fi trebuit, am ajuns la aeroport, Harris condusese cu o viteză mai mare ca şeful său, reducând drumul de întoarcere la jumătate de timp.

— Rămâi aici până vin eu să te iau! Îmi spuse şi am aprobat din cap. Ştiam că asta nu era unul dintre momentele în care îmi cerea să fac asta ca să îmi deschidă el uşa. Şi-a scos repede arma, a schimbat încărcătorul cu unul plin şi a coborât din maşină. La fel au făcut şi ceilalţi când au ajuns lângă noi. Acum erau mai mulţi oameni pe pistă, pe care nu îi cunoşteam şi am început să respir mai repede, luându-mi genunchii în braţe. Mi-am dat seama că erau de-ai noştri când s-au urcat în maşinile celorlalţi şi

au plecat cu ele. Probabil ducându-le spre vapor. În schimb eu rămăsesem în a lui Harris, care îşi plimbă privirea prin jur, alături de ceilalţi care se răspândiseră peste tot. Căutau orice urmă de inamic care ar putea fi prin preajmă. Chiar dacă o luasem pe urma lui Drake, nu mai văzusem maşinile negre în drum spre întoarcere. Gândul că erau aici şi ne pândeau m-a înspăimânt. Şi ştiu că Harris e disperat să nu fiu văzută. Fără să îmi dau seama, am realizat care era rolul brunetei de lângă Harris. Eram eu. Menţinea iluzia unei fete pe care Drake ar fi putut-o vedea când venea spre noi. Eram în braţele lui Harris în acel moment, dar la o distanţă mare de ei, nu aveau cum să mă vadă. Însă Harris nu îşi asumă niciun risc, voia să pară că apropierea lui de acea brunetă era întâmplătoare şi faptul că o trăsese lângă el, îl făcea să pară că nu îi pasă de ea. Că nu îi pasă că e văzută de inamicul lui, pentru că nu reprezintă nimic pentru el. Să acopere orice suspiciune. Am înghiţit în sec şi am căutat-o cu privirea pe fata care fusese folosită drept camuflaj pentru mine. Am tresărit speriată când uşa s-a deschis şi Harris s-a aplecat rapid spre mine.

— Trage-ţi gluga pe cap! Spuse repede, dar o făcu el înaintea mea. Îmi trase şuviţele de păr

pe obraji, pentru a-mi acoperi chipul şi începeam serios să tremur. Încă avea pistolul în mână şi îl agită pe lângă faţa mea.

— Totul o să fie bine, iubito, doar stai cu capul plecat, OK?! îmi prinse obrajii, trăgându-mă spre el. Am aprobat speriată din cap şi m-a tras într-un sărut rapid şi aproape disperat, apoi m-a scos din maşină.

Mi-am ţinut capul în jos, folosindu-mi mâinile pentru a-mi trage gluga şi am realizat că umbra din jurul meu nu era din cauza soarelui, ci a oamenilor de lângă mine. Patru dintre bodyguarzii lui Carter formau scut în jurul nostru, în timp ce Harris mă trăgea rapid spre avion. Nu trebuie să pun vreo întrebare, înţeleg foarte bine ce se întâmplă. Nu trebuie să fiu văzută. Pentru câteva secunde, m-am simţit ca un star asaltat de paparazzi într-o zi în care i-a ieşit un coş pe nas. Doar că eu aveam să o păţesc mult mai rău dacă sunt prinsă. Nu ajung pe coperta vreunei reviste, ci mai degrabă pe o piatră funerară.

Am urcat rapid scările, simţind braţul lui Harris cum îmi opreşte respiraţia, dar nu mă plâng, prezenţa lui lângă mine era singura care mă oprea să nu o iau razna de frică, în momentul ăsta. De ce întotdeauna lucrurile trebuie să se

termine mai rău chiar decât te-ai temut că se vor termina?

Am simţit braţul lui Harris diminuând din strânsoare şi mi-am ridicat privirea în sus. Părul îmi acoperea aproape toată faţa şi l-am eliminat rapid, conţinând să merg cu Harris prin cabina avionul, până când m-a tras spre două scaune, m-a băgat la fereastră şi mi-a prins centurile. I-am observat pe ceilalţi urcând şi făcând acelaşi lucru, apoi Carter a urcat ultimul. Am văzut şi ultimele maşini plecând de lângă avion, împreună cu un bărbat care le oferea piloţilor indicaţii pentru decolare. Mi-am lăsat capul pe spate şi mâna lui Harris a strâns-o puternic pe a mea după ce s-a aşezat şi el lângă mine.

Am putut să respir cu adevărat când avionul a ajuns în aer, prinzând un zbor lin şi calm. care îmi indică că am scăpat şi sunt în siguranţă.

Deocamdată.

12. ÎNCREDERE

Harris şi-a desfăcut centurile şi mi-a prins bărbia între degete, trăgându-mi faţa spre el.

— Eşti bine? mă întrebă speriat.

Am aprobat din cap, înghiţind în sec.

— Sunt bine!

Mă sărută rapid şi mă trase în braţele lui, păstrând aceeaşi stare de teamă.

— Harris, sunt bine, serios! Am încercat să îl calmez, a oftat pe umărul meu.

— Vorbim mai târziu despre tot ce ai făcut! Se întoarse spre mine şi de data asta citeam ameninţarea în vocea lui. Se ridică de lângă mine, ignorând întrebările adresate către el şi dispărând împreună cu Carter, Jay, Mike, V şi Ty, într-un alt compartiment.

Mi-am desfăcut şi eu centurile şi am închis ochii, punându-mi apoi palmele peste faţă. Nici nu am timp să mă gândesc la prostia pe care tocmai o făcusem. Teama mea e acum îndreptată spre vorbele acelui mafiot, care mi se derulau în

minte fără oprire. Îl au pe bunicul lui Harris. Ce înseamnă asta? Cum aflase de trecutul lui Harris şi ce urmărea odată cu asta?

Mi-am luat mâinile de pe faţă şi am privit spre geamul mic şi pătrat din dreapta mea. Acum pot să văd priveliştea pământului din avion. E superb! Încă sunt deasupra munţilor şi întinderea pictată în diferite nuanţe de verde îmi semănă cu un pastel de culori, combinate cu albul pufos al norilor şi strălucirea albastră a micilor izvoare de apă. Dar nu mă pot bucura de frumuseţea asta acum, când atâta întuneric se aşterne în jurul meu.

Urcăm tot mai sus, afundându-ne în nori şi mi-am îndreptat în sfârşit privirea în avionul în care mă aflu. Nu acordasem încă atenţie acestui compartiment, până acum zburasem numai cu aeronave de linie, nu văzusem niciodată interiorul unui avion particular. Scaunele erau aşezate doar pe partea dreaptă, în jur de 20. Pe cealaltă parte se întindea, într-o formă şerpuită, o canapea din piele albă, pe care erau acum tolănite majoritatea celorlalte persoane. În spatele meu se afla un alt spaţiu, unde patru fotolii erau aşezate în jurul unei mese de forma unei cutii pătrate deasupra unei plasme imense, atârnate pe perete. Interiorul alterna între alb şi

negru, ca şi exteriorul avionului. E surprinzător de mare şi spaţios.

Harris ieşi din cabină, negru de supărare. Îşi trecu mâna prin păr şi eu am înghiţit în sec, gândindu-mă ce mă aşteaptă.

Îmi întinse mâna şi i-am apucat-o, ridicându-mă de pe scaun. M-a tras după el spre drumul opus pe care îl ştiam spre cabina lui Carter, spre fundul avionului, apoi un mic hol şi o cabină care e cu siguranţă a lui. Am tras o gură mare de aer când a închis uşa după noi.

Am analizat rapid cabina nouă, dar nu era nimic nou. E dentică cu a lui Carter, doar că aşternuturile de pe pat sunt negre.

M-am întors uşor spre Harris, care rămăsese rezemat de uşă.

— Ce-a fost în capul tău, Katherine? mă întrebă serios şi am înghiţit în sec. Devenea îngrozitor de cald şi voiam să îmi dau geaca jos, dar până şi asta îmi era frică s-o fac.

— Am vrut să îţi demonstrez că poţi avea încredere în mine.

Am încercat să îmi păstrez calmul. Îşi strânse buzele.

— Realizezi ce se putea întâmpla astăzi?

— Nu! Pentru că, din câte îmi amintesc eu, nu ai vrut să îmi spui cine e Drake şi ai preferat să minți, ca de obicei.

Se încruntă şi eu am prins curaj.

— Vezi?! Ăsta e exact ce a fost în capul meu când am făcut tâmpenia asta. Faptul că tu continui să îmi ascunzi lucruri.

— Şi din cauza asta te-ai furişat în avion şi te-ai lăsat manipulată de nemernicul ăla? urlă la mine.

— Am făcut ce era nevoie, nu eşti singurul dispus la sacrificii în relaţia asta. Şi nu m-a manipulat cu nimic, poate eu l-am manipulat pe el.

Nările i se lărgiră de furie.

— Ce a vrut tipul ăla să spună prin faptul că îl are pe bunicul tău? am întrebat puţin temătoare şi s-a uitat speriat la mine.

Începu să se plimbe prin cabină.

— Nu ştiu! Dar orice ar fi, nu e bine!

— Crezi că… l-a răpit?

Harris pufni batjocoritor.

— Nu! Puţin îmi pasă de nenorocitul ăla şi, din partea mea, nu are decât să îi tragă un glonţ în cap. Dar mă tem că l-au luat de partea lor.

Gura mi s-a deschis de uimire.

— Ce?! Cum adică de partea lor?

— Viermele ăla era procuror, dar întotdeauna mi s-a părut corupt! Dar nu înţeleg de unde dracu' a aflat nenorocitul ăla de mine. Dacă Jonathan ştie cu ce mă ocup acum… se opri disperat, înconjurat de suspiciuni.

Am privit pierdută în podea, văzând picioarele lui Harris cum se învârtesc. Asta e o cu totul altă ipoteză. Una la care nu mă gândisem şi mult mai gravă.

— Crezi că îl vor folosi pe bunicul tău să vă doboare?

Îşi clătină capul.

— Habar nu am! îşi prinse din nou părul în pumni şi oftă din rărunchi.

— Katherine, o să pleci din Seattle pentru o perioadă.

Încă eram pierdută în gândurile mele ca să conştientizez câteva secunde mai târziu ce a spus.

— Ce?! am expirat şocată.

— Trebuie să te depărtezi de mine pentru un timp.

Aerul mi-a rămas în gât şi mi-am simţit picioarele moi.

— Harris, ai înnebunit? De ce să plec? Nu plec nicăieri. Am spus repede, disperată.

— Katherine, de când te cunosc, niciodată nu ai făcut ce ţi-am spus. Dar acum te implor, ascultă-mă măcar o dată. Nenorocitul ăla m-a urmărit, îmi cunoaşte trecutul, nici nu vreau să mă gândesc dacă a aflat ceva şi despre tine… se opri din nou disperat, lăsându-se să cadă pe marginea patului, cu mâinile în cap. Niciodată nu l-am văzut pe Harris atât de speriat.

— Îţi ştie trecutul, dar nu şi prezentul.

— Şi îţi dai seama cât de uşor îi e să îmi afle prezentul dacă pune pe cineva să mă spioneze. Se încruntă spre mine.

Am expirat şocată. Ce Dumnezeu se întâmplă? Cum ajunsesem în asta?

— Şi unde ai vrea, mai exact, să mă duc? Ce o să îi spun tatei? Că plec din oraş pentru că o bandă de mafioţi ar putea fi pe urmele mele?

Se tensionă la auzul acestor cuvinte, apoi se gândi în linişte câteva secunde.

— Nu! Te duci la mama ta!

Mi s-a oprit aerul.

— Ce?! Nici nu mă gândesc...

— Katherine, ajunge cu asta. Mă întrerupse nervos. Ţi-e atât de greu să mă asculţi măcar o dată?

— Dar tu te asculţi? Am protestat disperată. Cum să plec la mama? Sub ce pretext?

— Nunta ei e săptămâna asta, poţi să spui că te duci să o ajuţi. Apoi mai rămâi acolo o perioadă. Sunt sigur că nu o să aibă nimic împotrivă.

Gura mi s-a deschis de uimire.

— Ai înnebunit complet.

— Katherine, ascultă-mă...

— Nu, tu ascultă-mă pe mine. L-am întrerupt, de data asta eu fiind cea furioasă. M-am săturat de asta. De toată protecţia şi paranoia asta exagerată. Nu ştiu care e situaţia între tine şi infractorul ăla, pentru că normal, tu încă continui să îmi ascunzi lucruri, aşa că nu mai avea pretenţii să fac ceea ce îmi spui tu, atunci când îmi impui să plec de lângă tine pentru Dumnezeu ştie cât timp. Suntem în asta împreună, suntem un cuplu, avem drepturi egale. M-am săturat să fiu tratată ca un copil prost în timp ce tu eşti părintele responsabil şi iei toate deciziile.

Am început să plâng şi m-am şters lacrimile nervoasă.

Faţa lui Harris se întristă, devenind chinuită de durere.

— Dacă plec undeva, plecăm amândoi! am spus hotărâtă.

— Nu pot să plec, mi-aş servi frica pe tavă.

— Atunci nici eu nu plec nicăieri. Să fie clar. M-am impus hotărâtă şi expiră iar disperat. Îşi strânse buzele nervos şi, într-o secundă, trecu pe lângă mine, ieşind din cabină şi izbind uşa în urma lui.

Mi-am lăsat lacrimile să îmi cadă pe obraji şi m-am întins în pat, ghemuindu-mă în jurul durerii.

Ştiu că vrea doar să mă protejeze, dar pentru mine e prea mult. Nu pot să dispar pur şi simplu şi să las totul baltă din cauza unei suspiciuni. Foloseam scuza cu tata şi poate şi şcoala, dar ştiu că singurul motiv din cauza căruia nu pot să plec, e el. Nu pot să plec pur şi simplu în siguranţă şi să îl las pe el prada pericolului. Şi ştiu exact de ce fac asta. E lucrul pe care, dacă Harris l-ar afla, probabil ar rupe el relaţia cu mine. Ştiu că, atâta vreme cât eu sunt lângă el, e în siguranţă. Pentru că eu voi fi cea atacată, dar odată ce eu dispar, nu am certitudinea că acel criminal îl va lăsa pe Harris în pace, atâta vreme cât vrea să îl distrugă. Nu îmi pasă că, practic, mă ofer ofrandă pentru el. Am fost conştientă de asta din ziua în care m-am trezit cu pistolul lui în mână. Şi am acceptat. Harris nu e singurul capabil de sacrificii în relaţia asta. Nu o să mai plec pur şi simplu ca un copil speriat. O să stau

să lupt alături de el. Într-un fel sau altul, oricum vom fi distruşi amândoi dacă unul dintre noi păţeşte ceva. Aşa că, decât să fim distruşi separat, mai bine împreună.

Harris nu s-a mai întors în cabină. Orele treceau iar eu mă oprisem demult din plâns. Eram aşezată pe pat, pierdută în gânduri şi analizam ce ajunsese viaţa mea, făcând un calcul al zilelor pe care, posibil, le mai am. Refuzam pe oricine voia să vină să vorbească cu mine. Pe V, pe Ty, pe Jay, toţi au ciocănit pe rând, dar doar el avea să intre pe uşa aia. Am refuzat să mănânc pentru a doua oară atunci când Gloria m-a anunţat că mi-a adus cina. Timpul trece greu, dar totodată repede. Probabil trecuseră în jur de 8 ore de zbor şi în curând o să ajungem înapoi acasă. Acasă, fiind acum un termen nesigur. Vom în Seattle în jurul orei 5 după-amiaza, dar, după timpul Italiei, acum e în jur de 7 seara, iar eu devin obosită din cauza atâtor contradicţii mintale care îmi dau dureri de cap.

M-am convins că Harris nu voia să mai vorbească cu mine şi îmi era teamă că îşi face vreun plan cum să mă expulzeze din Seattle fără voia mea. Sau pur şi simplu se săturase de mine şi de mofturile mele.

Mă întreb unde urma să mergem după aterizare. Mă va mai băga în seamă sau mă va lăsa să îmi văd de încăpăţânarea mea?

Răspunsurile îmi deveneau clare după fiecare minut de singurătate şi, în cele din urmă, am stins lumina principală, lăsând aprinsă doar mica veioza de pe noptiera patului, care răspândea o lumină cărămizie în cameră, şi m-am cufundat în cearşafurile lui, simţindu-i parfumul puternic în interiorul lor. Îmi părea rău că nu placasem după el până acum. Dar îmi e teamă de reacţiile lui. Cum el nu mă poate convinge pe mine să fac ce vrea, nici eu nu îl pot convinge pe el să mă asculte. După atâtea ore în care nu se întorsese, cu siguranţă e foarte supărat şi îi oferisem destule motive să fie. Dar nu regret nimic.

Am deschis ochii, apoi am început să clipesc rapid, neajutată de lumină slabă din cabină. Mi-am plimbat mâna prin pat pentru al căuta pe Harris, dar nu se întorsese încă. Mi-am trecut mâna prin păr şi am oftat.

Gata cu tăcerea asta. Dacă el nu vrea să facă primul pas, o să îl fac eu.

Am ieşit desculţă din cabină, urmând drumul prin întuneric.

Geamurile erau acoperite şi toată lumea dormea pe scaune, pe canapea şi pe fotolii. Am observat-o pe V întinsă pe pieptul lui Jay, părul ei îi intră în gură şi el se strâmbă, agitându-şi capul. Am chicotit, apoi l-am observat pe Harris, aşezat pe unul dintre scaune, privind gânditor pe fereastra mică, şi singura fără parasolar.

Am tras aer în piept şi am pornit spre el, era cu spatele la mine. Când am văzut lumina puternică ce intra pe geam, mi-am dat seama că e plină zi afară.

— Hei! am şoptit şi şi-a întors imediat privirea spre mine.

— Hei! Zâmbi uşor. Ne-am uitat câteva secunde unul la celălalt, apoi el îmi prinse mâna şi mă trase lângă el, aşezându-mă în poala lui. Nu mă aşteptam la asta.

— Ce faci aici? L-am întrebat încet, având grijă să nu îi trezesc pe ceilalţi.

— Nu ştiu! Profit de siguranţă cât o mai am!

Harris mă strânse mai bine în braţe.

— De ce nu te-ai întors în cabină?

Mă privi şi îmi trase o şuviţă de păr după ureche.

— Carter m-a chestionat câteva ore bune, apoi cred că mi-a fost pur şi simplu frică să mă întorc şi să începem din nou cearta.

Am oftat şi mi-am aşezat capul pe umărul lui. Tot de asta nu ieşisem nici eu.

— Atâtea griji o să te îmbătrânească! am spus şi a chicotit.

— Cred că am îmbătrânit 10 ani de când te-am întâlnit pe tine!

M-am încruntat ofensată şi l-am lovit în umăr.

Râse uşor şi mă sărută pe tâmplă.

— Harris, ce am făcut acum, nu a fost doar ca să îţi demonstrez ţie că sunt destul de puternică şi mă pot descurca. Ci ca să îmi demonstrez şi mie. Îmi era frică şi eram înconjurată de mii de suspiciuni cu privire la lumea ta. Trăiam cu impresia că îi pot face faţă, dar voiam să îmi dau seama pe pielea mea. Să calc pe cărbunii încinşi ca să ştiu că pot merge mai departe.

Harris mă privi tandru.

— Şi?!

Am zâmbit.

— Fac paşi mici, dar nu mai sunt fetiţa speriată şi fricoasă de la început. Pot să îţi fac faţă.

— Şi oamenii pe care m-ai văzut omorându-i?

Mi-am păstrat expresia serioasă.

— Unul dintre ei a vrut să te lovească cu o bâtă de baseball, altul a atacat-o pe V şi unul era să mă împuşte pe mine. Şi-au meritat-o!

Harris îşi strânse buzele la ultima victimă.

Gândul mi-a fugit la V, la cât de lejeră părea cu toată această situaţie.

— Dacă V poate să facă toate astea, şi eu pot măcar să le fac faţă.

Am încheiat hotărâtă. Harris clătină din cap.

— Promite-mi că nu o să mai faci niciodată asta. Dacă vrei cu adevărat să mergi cu mine undeva, o să te iau, dar să nu mai faci asemenea prostii. Deşi e de lăudat faptul că ai reuşit să îl păcăleşti pe Carter să îţi facă jocul, inima mea nu mai rezistă să mai vadă odată momentul de azi, când ai ieşit din maşina aia.

Am chicotit şi am ţopăit în poala lui. În sfârşit, rezultate.

— Stai liniştit, nu o să fac o pasiune din a merge cu tine în aşa-zisele voastre misiuni, poate doar când vei fi plecat prea mult timp.

Am rânjit şi Harris clătină din cap, zâmbind.

— Harris?! am şoptit în timp ce mâna lui intră între coapsele mele, dar nu într-un mod pervers.

— Hm?!

— De ce va urâţi tu şi tipul ăla, Drake, atât de mult? am întrebat şi s-a oprit imediat din orice mişcare.

Oftă adânc şi îşi ridică privirea spre mine.

— Lucrurile pe care le-am făcut înainte, când eram un blestemat fără inimă, se întorc acum împotriva mea.

M-am încruntat confuză. Îşi mută privirea spre fereastră.

— Ce e, iubitule? Poţi să îmi spui, te rog! I-am cerut, prinzându-i faţa şi trăgându-l spre mine. Îmi dau seama că nu îşi doreşte deloc să îmi spună informaţia asta.

Oftă din nou.

— M-am culcat cu iubita lui!

Mi-am strâns buzele, mă aşteptam la lucruri şi mai rele. Harris aşteptă, privindu-mă cu atenţie şi i-am făcut semn din cap să continue.

— Christina era iubita lui de ceva vreme şi atunci el a făcut greşeala să nu ascundă cât de mult o iubeşte. Niciodată nu am înţeles ce în capul acelei femei, părea să îl iubească pe Drake, dar nu a refuzat oferta mea vulgară de a

se culca cu mine. Nu mi-a făcut nicio plăcere să mă culc cu ea, dar ştiam că asta avea să îl distrugă pe Drake şi am sedus-o atât de bine, că a acceptat şi tatuajul pe care i l-am propus. Am înghiţit în sec, povestea devenea serioasă şi periculoasă. Atunci eu şi Drake nu erau duşmani ca acum, dar când i-am adus iubita tatuată cu semnul meu pe gât, mi-am făcut un inamic pe viaţă. Atunci mă simţeam atât de bine, eram un nenorocit care nu iubea nimic şi nu putea fi rănit. Lui Drake îi place să plătească cu aceeaşi monedă.

Mă privi câteva secunde, analizându-mi reacţia.

— Acum poate înţelegi de ce sunt atât de disperat să te protejez de omul ăla. Dacă află de tine… îşi închise ochii din nou, strângându-i.

Am încercat să rămân calmă. Îmi înţeleg foarte bine situaţia. Ştiu acum de ce se teme Harris.

— Ai spus că îi place să plătească cu aceeaşi monedă?

Se uită la mine şi aprobă din cap, strângându-şi buzele.

— Bun! Ce ai făcut tu a fost să îi cucereşti iubita, să o faci să se culce cu tine şi să îi tatuezi apoi semnul tău. Îi urez baftă să mă

ademenească şi pe mine în capcana asta. Am rânjit.

Harris clătină din cap, neamuzant.

— Ştii că el nu va proceda la fel. Tot ce îşi doreşte e să îmi frângă inima prin persoana pe care o iubesc. Sunt multe feluri prin care poate face asta.

M-am încruntat, înghiţind în sec. Gândul ca Harris să ştie că am fost sechestrată şi violată din cauza lui, mă sperie chiar mai tare ca ideea violului în sine. Ştiu foarte bine cum reacţionează Harris la gândul violurilor şi pielea mi s-a făcut de găină.

— O să îi facem faţă. Mi-am ridicat bărbia, hotărâtă. O să trecem serios la treabă cu antrenamentele şi o să îi punem pe Jason şi Austin să îşi ia slujba în serios, dacă tot sunt plătiţi pentru asta. Am zâmbit hotărâtă şi s-a uitat uimit la mine.

— Uau! Poate că excursia asta a prins bine, până la urmă.

Am zâmbit, mândră de mine.

— Ţi-am spus eu!

Chicoti şi mă sărută din nou. I-am prins obrajii în palmele mele.

— Nu o să se atingă de mine! Ştiu asta, pentru că tu eşti lângă mine şi o să mă protejezi.

Nu mi-e frică atâta timp cât tu eşti cu mine. Poate mi-ar fi dacă aş pleca şi aş rămâne singură, dar când tu eşti lângă mine şi mă ţii în braţe, nu mi-e frică de nimic. Ştiu cine e demonul de care m-am îndrăgostit şi de ce e în stare. M-am uitat în ochii lui, oferindu-i toată încrederea mea.

Harris zâmbi.

— Tu chiar eşti un înger trimis pe pământ, pentru mine.

Am chicotit.

— Un înger sălbatic, l-am corectat. Sălbatic, dar mai încrezător în demonul ei de acum înainte. M-am corectat şi pe mine şi Harris zâmbi mai larg, radiind de fericire în lumina care intră prin fereastră.

Mă sărută, pasional, şi sunt bucuroasă că nu joc teatru şi el cu siguranţă vede asta. Vorbesc serios, cu noile probleme şi ameninţări care atârnă deasupra capului meu, nu îmi mai e frică. Îl am pe Harris lângă mine şi ştiu că o să mă protejeze orice ar fi, mi-a demonstrat astăzi când m-a salvat de la moarte. Ameninţarea lui Drake nu ar mai fi reprezentat nimic dacă acel bărbat apăsa pe trăgaci înaintea lui Harris. Trebuia să îmi fie milă că a murit din cauza mea, dar, surprinzător, nu îmi mai este. Voia să mă

omoare, deşi eu nu participasem cu nimic la ce i se întâmplase. Poate că Harris e dur şi nemilos, dar nici oamenii cu care se confruntă nu sunt mai buni. Armele lor tot aveau să omoare oameni, tot în mâinile unor ucigaşi aveau să ajungă. Rău şi Bine, uneori e o linie atât de fină între ele. Moartea e la fel pentru toţi, şi dacă eu am fost sortită să mor pentru rău şi să mă îndrăgostesc de un demon, nu regret asta o secundă.

M-am gândit la vorbele mele de copil, pe care mi le spusese şi Harris: "Nu vreau un înger care să iubească pe toată lumea, vreau un demon care să mă iubească doar pe mine!"

Şi l-am primit.

— Aterizăm în 20 de minute, îmbrăcaţi-vă bine, plouă în Seattle!

Am auzit vocea lui Carter şi am tresărit imediat. Nici nu ştiu de unde apăruse, dar tot supărat pare. Eu şi Harris ne-am uitat unul la altul şi ne-am strâmbat. Pare atât de liniştit aici.

V a tresărit peste Jay şi acesta a strănutat, trezindu-se. Cred că voia să facă asta până acum, de când părul ei îl tot gâdilă pe nas.

Eu şi Harris am început să râdem şi ne-am ridicat de pe scaune. S-a terminat visul liniştit deasupra norilor.

— Unde o să mergem după asta? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre cabina lui, ținându-ne de mână.

— Acasă! zâmbi şi, în sfârşit, pare chiar liniştit. Mă sărută şi mă băgă în cabină, devenind din ce în ce mai jucăuş şi revenind la vechile lui perversităţi, pe care sunt mai mult decât fericită să le primesc înapoi.

După ce am aterizat, am urcat direct în Ferrari-ul lui Harris şi am plecat spre casa noastră. Sunt curioasă ce urma să găsim acolo. Placasem înainte ca cei de la donaţii să vină să ia lucrurile şi am impresia că cele noi comandate veniseră deja.

Afară nu era aşa de frig cum ar fi trebuit să fie, dar ploaia torenţială era atât de puternică că l-a făcut şi pe Harris să meargă mai încet ca de obicei. Stropii deşi de ploaie formau o ceaţă în faţa noastră. A intrat cu maşina direct în garaj şi asta era cu siguranţă stilul de garaj după care tânjea tata. Am fost surprinsă să îmi găsesc şi maşina mea aici.

Trebuia să coborâm câteva trepte şi apoi să urcăm altele spre sufragerie. Încăperea era mare, întunecată şi complet goală. Mi-am amintit că Harris îmi spusese că asta era sursa coşmarurilor lui la 10 ani. Nu îmi amintesc să îmi fost

vreodată frică de întuneric, dar imaginea lui Harris speriat de asta m-a făcut să chicotesc. Acum el e întunericul.

— De ce râzi? mă întrebă Harris când am ajuns din nou în sufrageria luminată.

— De nimic! am minţit, continuând să zâmbesc.

Dar am rămas mută de uimire când am văzut ce era în casa noastră.

Harris începu să râdă.

— Oh, avem treabă! Spuse, analizând mormanul de obiecte care ne umplea sufrageria.

— O s-o renovăm noi, singuri?

— Cred că ar fi mai frumos aşa, schimbările care trebuiau au fost deja făcute. Acum ne mai rămâne doar să aranjăm totul şi să ne jucăm cu vopsea. Zâmbi, luându-mă în braţe.

Mi-am muşcat buza, încântată de ideea lui.

— Ce zici? Harris se uită la mine.

Am zâmbit!

— Să trecem la treabă! L-am sărutat şi am ţâşnit din braţele lui să analizez mai bine lucrurile care aveau să ne umple casa.

M-am aruncat pe canapeaua mare şi neagră pe care o comandasem pentru sufragerie. Acum avea să arate cu totul altfel. Harris se aruncă şi el lângă mine.

— Cine le-a băgat aici?

— Le-am dat cheile lui Jason şi Austin. Au stat pe aici zilele astea cu muncitorii.

— Muncitorii?! Am făcut mirată.

Harris rânji.

— Ţi-am spus că vreau să modific câteva lucruri, mai ales baia. Vrei să mergem să o vedem?

— Mai întrebi? Am sărit de pe canapea şi am luat-o la fugă pe scări. Am auzit hohotul de râs al lui Harris în urma mea şi m-a prins imediat, ridicându-mă în sus ca pe un copil mic.

Am început să râd şi m-am străduit să îmi menţin echilibrul pe umărul lui.

Când m-a pus jos, am rămas confuză. Holul nu mai e aşa cum îl ştiam eu. Şi nu din cauză că uşa lui Harris dispăruse de pe dreapta, dar şi a mamei lui dispăruse, cu tot cu perete. Camera ei arată acum ca o mini sufragerie la etaj, goală, renovată pe semi cerc din cauza pereţilor laterali. M-am încruntat. Harris îmi promisese că va lăsa camera asta aşa cum este.

— M-am gândit să facem o sufragerie mai mică aici, unde să aşezăm tablourile mamei şi pianul. Arată cam ciudat să coborâm din mansardă în altă cameră, dar cu peretele exterior eliminat arată altfel, şi încă e camera mamei.

Zâmbi Harris reţinut, sperând parcă să nu mă supăr şi i-am întors şi eu zâmbetul.

— E foarte frumos! Am spus şi l-am observat respirând uşurat.

Holul pare enorm acum. Harris mă trase spre stânga, spre singura uşă care era acum masivă şi neagră, aşezată pe mijloc.

— Gata?! zâmbi şi am aprobat din cap, muşcându-mi buza.

Când m-a tras înăuntru am expirat şocată. De unde apăruse chestia asta?

— Eşti sigur că mai suntem în aceeaşi casă?

Harris râse, învârtindu-şi fascinat privirea prin jur.

— Da, iubito, în noua noastră baie!

Mi-am amintit cum arăta baia asta înainte. Simplă, albă, mică. Acum parcă totul se întorsese cu fundul în sus. E imensă, în mare parte neagră, cu mici tonuri de argintiu şi un tavan care îmi amintește de camera lui Harris de la casa lui Mike. Oglinda din faţa mea se întinde pe tot peretele, e chiar mai mare ca al lui Mike. Suportul de sub ea, în care e încorporată chiuveta arată absolut superb. Ca o sculptură în rocă, ca o stâncă pe care o aveam în baie, dar din marmură strălucitoare şi neagră, în care era introdusă o chiuvetă mare şi argintie. Am

zâmbit când am observat robinetul în formă de fluture, micuţ şi argintiu.

Într-o altă parte a băii se afla minunea la care se holba Harris de când a intrat. Am început să râd, uitându-mă la cadă imensă care ştiam foarte bine ce e, dar m-a surprins acelaşi detaliu care se afla şi la chiuvetă. Acelaşi model de stâncă sculptată împodobea şi cada neagră, alături de trei trepte care o ridicau, făcând-o să pară enormă. Asta e un amănunt din planul lui Harris pe care nu îl ştiam.

— Chiar îţi doreai Jacuzzi-ul ăsta, huh? am zâmbit amuzată spre el şi a rânjit ca un drăcuşor.

Am privit spre peretele lateral, şi din nou aceeaşi surpriză. Aveam impresia deja că sunt într-o peşteră, dar una demnă de un rege. Tot peretele era acoperit de aceeaşi materie stâncoasă şi până la jumătatea lui se întindea, în faţă, un geam cenuşiu de aproximativ trei metri lungime şi unul înălţime. M-am uitat sceptică la el, apoi am realizat că ăsta era duşul. Un duş enorm, chiar pe peretele de stâncă. Am impresia că apa ar fi trebuit să cadă ca o cascadă aici. M-am uitat curioasă după toaletă, ştiu ce comandasem, dar nu comandasem şi sculptura de marmură care o acoperea în colţul drept al băii.

— Îţi place?! am simţit din spate, braţele lui Harris aşezându-se în jurul meu.

— E uimitor! Am expirat încă surprinsă, învârtindu-mi privirea în jur. Baia lui Mike mi se pare banală acum, asta e cu siguranţă cea mai frumoasă baie pe care am văzut-o în viaţa mea.

Harris zâmbi pe gâtul meu şi îmi sărută lobul urechii.

Ne-am întors amândoi spre oglinda mare şi dreptunghiulară de pe perete, chiar dacă încăperea era luminată foarte bine, nuanţele mate de negru din interior îi ofereau o alură întunecată, exact aşa cum mi-am dorit.

— Intrăm acum în apă? şopti la urechea mea. Mi-am muşcat buza.

— Altădată! Cred că avem o groază de treabă de făcut. El chicoti în urechea mea.

— Atunci să trecem la treabă! Mă sărută pe păr şi mă aruncă din nou pe umărul lui, ieşind din baie.

Am început să râd şi am observat că mă urcă la mansardă.

— Harris, am şi eu picioare. M-am plâns, încă râzând.

— Cracii ăştia sexy? Nu ar trebui irosiţi pe mers. Îmi plesni o palmă peste coapsă. Încep serios să mă întreb cât cântăresc, uşurinţa lui de

a mă căra de colo-colo mă bagă la idei. Dar buştenii de braţe ce mă cară sunt, de fapt, răspunsul.

Am izbucnit în râs.

— Atunci, pe ce?

Harris mă coborî de pe umărul lui şi se uită pervers în ochii mei.

— Doar să îmi înconjoare mie mijlocul! Mă ridică din nou, de data asta desfăcându-mi picioarele în jurul taliei lui. Am continuat să râd.

— Nu ai idee cât de bine se simte asta! îşi muşcă buza, frecându-şi şoldurile între coapsele mele, apoi muşcă buza mea.

— Cred că am! am ridicat o sprânceană, înainte să mă izbesc de buzele lui.

Ziceam că avem treabă? Eh, poate să mai aştepte puţin.

Am acoperit toate lucrurile noi cu nailoane mari, pentru că nu voiam să le murdărim înainte să le aranjăm la locul lor, şi afară în ploaie nu putem să le scoatem. În sufrageria noastră zace o grămadă enormă cât un munte, cu toate aparaturile pe care le-am comandat şi obiectele de mobilier, o parte din ele era şi prin bucătărie. Salteaua noastră arată înnebunitor.

M-am uitat la trafalet, strâmbând din nas şi, în cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi şi l-am înmuiat în vopseaua albă. Harris era deja cocoţat pe scară, ocupându-se de tavan cu un trafalet cu coada lungă. Am întins vopseaua pe perete, într-o linie dreaptă şi am zâmbit mulţumită, albul care s-a imprimat pe perete era frumos şi sclipitor peste nuanţa gălbuie. Avem deja şi parchetul schimbat cu unul negru şi a trebuit să acoperim fiecare colţişor de podea ca să nu o pătăm de vopsea.

Începe să îmi placă treaba mea, dar am izbucnit în râs când l-am văzut pe Harris strâmbându-se şi ducându-şi ochii în fundul capului, încercând să vadă ce are pe frunte. O picătură de vopsea îi aterizase acolo.

— Nu e amuzant! se enervă, încercând să îşi şteargă pata de vopsea şi coborând de pe scară.

— Ba da! Am luat puţină vopsea şi l-am mânjit cu ea pe nas.

A făcut ochii mari, am început să râd.

Şi-a ridicat trafaletul lung şi l-a întins spre mine.

— Nu! am expirat şocată, punându-mi mâinile în faţă.

Rânji ca un drăcuşor şi ştiu deja că trebuie să o iau la fugă.

— Şterge-mă sau te pictez din cap până în picioare. Mă ameninţă rânjind şi dacă el are chef de joacă, bine.

— OK, iubitule, iartă-mă! Am făcut o mutră de căţel şi m-am apropiat cuminte de el, am mâinile murdare şi am încercat să îl şterg cu cotul, făcându-l să râdă. Când nu a fost atent, mi-am umplut palma cu vopseaua de pe trafalet.

- Oh, ţi s-a deranjat o şuviţă! Am zis simplu şi am pus palma direct pe capul lui.

A stat două secunde, apoi a realizat ce i-am făcut.

Şi-a dus repede mâna în cap şi când a văzut-o albă, a icnit terifiat. Am izbucnit în râs.

— Arăți ca un [1]Uruk-hai.

Se strâmbă la mine. Știu că văzuse Stăpânul Inelelor, așa că știe despre ce vorbesc.

— Da? Și crezi că e bine să te pui cu mine?

Când am văzut că şi-a înmuiat trafaletul în vopsea, am luat-o imediat la fugă prin sufragerie, ţipând, dar şi râzând.

— Harris, nu! Sunt vrăjitorul tău, nu poți să ma vopsești tu pe mine.

---

[1]Uruk-hai - Personaj fictiv din trilogia "Stăpânul Inelelor" de J.R.R Tolkein, reprezentând o nouă generație de orci, luptători creați de vrăjitorul Saruman și marcați distinctiv cu palma sa, în vopsea albă.

Am strigat, fiind gata să ies în ploaie, dar am auzit un hohot de râs şi imediat ceva mi s-a imprimat pe fund. Am continuat să fug împiedicată, încercând disperată să scap de chestia care se rula pe fundul meu.

— S-o crezi tu că scapi aşa uşor, Saruman!

M-am întors speriată şi m-am aplecat spre fundul meu. Am văzut alb în faţa ochilor. Şi chiar asta am văzut, fundul meu era alb, tot.

— Ah, orc nemernic! am înjurat nervoasă şi m-am luat după el, dar a fugit imediat de mine. L-am alergat prin sufragerie, dar reuşesc să îi plătesc cu aceeaşi monedă, pentru că trafaletul meu nu e aşa lung ca al lui.

Fugii la etaj, însă nu am nici cea mai mică intenţie să îl las să îmi scape. Brusc, se întoarse spre mine şi mă atacă şi el, ia ce s-a întâmplat mai departe nu era în planul nostru pe ziua asta, nici faptul că am ieşit mai albi ca pereţii casei.

Deşi trebuie să îl sun pe tata, ştiau că asta îmi va distruge acum buna dispoziţie. Mă gândesc mai mult la Nicky, oare cu cine a rămas când toţi am plecat weekend-ul ăsta?

Când am terminat, am adunat nailoanele de prin casă, afară era deja întuneric, dar continua să plouă fără oprire.

Sunt frântă de oboseală, moartă de foame şi am neapărată nevoie de o baie.

În casa plutea un miros cam neplăcut din cauza vopselei proaspăt aplicate, aşa că am deschis absolut fiecare uşă şi fereastra şi am decis să facem o baie până când pereţii se vor mai usca. După spusele lui Harris, lavabila era de calitate şi acţionează repede, dovada: rapiditatea prin care mi se uscase pe fund. Mâine urma să aşezăm restul obiectelor şi probabil vom avea nevoie de ajutor la asta.

Am intrat în bucătărie, care fusese şi ea modificată, dar faianţa rămăsese tot albă şi acum un blat din marmură neagră trona în mijloc, alături de cel de la chiuvetă şi aragaz, care fuseseră montate deja. Aici nu intrasem astăzi deloc şi bucătăria părea deja finisată. Dar când am deschis frigiderul nou şi am fost întâmpinată de aceeaşi imagine ca data trecută, îmi venea să ţip.

— Harris?! mi-am menţinut totuşi un ton calm, data trecută aproape se izbise de uşă din cauza urletului meu.

— Da?! apăru în uşa bucătăriei, ţinând în mână un sac enorm în care îndesasem nailoanele de pe jos şi cam tot ce folosisem la vopsit.

M-am uitat la el şi mi-am muşcat buza ca să nu râd. Era alb pe 99 la sută din corp. Cred că doar ochii verzi mai erau teferi şi jumătate din sprânceana stângă.

— Iar nu avem mâncare, nu-i aşa? Mi-am pus mâinile în sân.

Se uită la frigider, apoi îşi lipi o palmă peste frunte.

— Mă duc...

— Nici să nu te gândeşti. Dacă data trecută te sechestra vânzătoarea, acum probabil va suna la poliţie că o atacă Yeti. Nu mai eşti Uruk-hai de la confruntarea de pe scări.

Se uită puţin la el şi izbucni în râs.

Am căscat fără să îmi dau seama şi nevoia de somn o întrecea pe cea de mâncare. Dar nu şi pe cea a unei băi.

— Rezistăm noi în noaptea asta, dar unde o să dormim? l-am întrebat frecându-mi braţele, aerul rece îngheţase deja toată casa prin ferestrele deschise.

Am observat că toate luminile vecinilor erau stinse şi am aruncat o privire la telefonul meu. 23:16. Doamne! E aproape de miezul-nopţii şi noi suntem acoperiţi de vopsea şi cu toată casa desfăcută. Să-mi spună cineva că mâine nu mă duc la şcoală.

- Vedem noi, dar acum hai să facem o baie! zâmbi Harris, trăgându-mă de mână şi aruncând sacul afară pe verandă.

M-a tras după el pe scări şi probabil că era prea obosit să mă mai ridice, sau nu, la a doua treaptă m-a aruncat pe umărul lui şi am început să râd.

Cred că voia să mă muşte de fund, dar stratul de vopsea de acolo l-a oprit, aşa că doar m-a ciupit.

— Harris, nu putem intra aşa. O să murdărim toată baia.

— O curăţăm după!

Harris m-a pus jos şi mi-a prins imediat bretelele salopetei pe care o purtasem astăzi şi care nu va mai fi purtată din nou. Noroc că vopseaua se uscase pe noi şi nu cred că mai există riscul să murdărim podeaua.

Harris merse să dea drumul robinetelor din duş, mi-am muşcat buza, entuziasmată.

Aburul începea deja să iasă prin stropii de apă şi să încălzească încăperea.

I-am prins tricoul şi i l-am tras peste cap. El l-a scos pe al meu şi s-a presat peste buzele mele. Eu i-am prins fermoarul pantalonilor şi l-am tras în jos, folosindu-mă apoi de picior ca să îi cobor de tot. Şi-a înfipt mâinile în cocul meu,

desfăcându-l şi lăsând părul colorat în diferite locuri, să îmi cadă pe spate. Mi-am aruncat conversii din picioare şi mâinile lui Harris mi-au tras în jos lenjeria. M-a împins uşor spre duş în timp ce eu încă mă chinuiam cu boxerii lui şi am tresărit când am simţit picăturile de apă izbindu-se pe pielea mea. Avusesem dreptate când am catalogat duşul ăsta ca o cascadă, chiar arată că una. E atât de mare şi apa părea să cadă din tavan. Pot să fac mai mulţi paşi şi încă sunt sub apă, ca într-o ploaie. Harris şi-a împletit degetele cu părul meu şi eu mi-am aşezat palmele pe faţa lui, începând să curăţ vopseaua înmuiată de apă, care se scurgea albă de pe noi, intrând în găurile de scurgere care habar nu am unde erau, nu le vedeam, podeaua era tot neagră.

Am zâmbit când am regăsit din nou trăsăturile frumoase ale feţei lui, alături de buclele lui negre şi curate şi barba rară şi superbă, conturată perfect pe maxilarul lui. A zâmbit şi m-a sărutat, şi el făcând acelaşi lucru cu trupul meu. Îi simţeam mâinile plimbându-mi-se pe spate şi m-a lipit de peretele diform, presându-se pe trupul meu şi ridicându-mă apoi în jurul lui aşa cum făcea de obicei. Pot să jur că sunt lipită de o stâncă, în timpul unei ploi calde de vară. Mai bine de atât. Deja nu mă mai

interesează cada de Jacuzzi, dușul ăsta e un adevărat paradis. Harris pare să gândească la fel.

Şi-a presat gura pe gâtul meu şi am suspinat uşor. I-am prins perciunii şi l-am tras înapoi spre buzele mele, am nevoie de el. Acum.

— Fă-o! Am scrâşnit din dinţi, simţind apa acum rece pe mine din cauza corpului meu înfierbântat.

S-a supus brutal cerinței mele. I-am strâns părul în pumni, muşcându-i buza când l-am simţit intrând în mine, ca un cuţit încins într-un cub de gheaţă.

Harris s-a împins în mine, strivindu-mă de perete. Am expirat cu gura deschisă printre stropii de apă, transformând sărutul nostru mai mult într-o muşcătură. Nu avea să fie blând şi nici eu.

Mi-am lipit capul de peretele fierbinte, lăsând apa să îmi acopere fața şi pe el să îşi facă de cap cu mine.

Harris m-a coborât din braţele lui şi mi-am strâns dinţii din cauza ieşirii lui, m-a lipit de geamul duşului, care îmi ajungea sub sâni, şi mi-am zărit reflexia în oglindă. Acum sunt curată.

Geamul cenușiu acoperă imaginea de jos a trupului meu, lăsând la vedere doar o siluetă

înceţoşată. Am icnit când Harris m-a lipit mai bine de el, strivindu-mi pielea pe sticlă şi înconjurându-mi mijlocul cu braţul lui, încă în spatele meu şi m-a pătruns din nou. Mi-am lăsat capul pe spate, pe umărul lui privind şi am respirat însetată. Apoi ne-am privit din nou reflexia din oglindă.

Contrastul braţului său mare şi tatuat în jurul meu, era atât perfect. Orice îl include pe Harris e perfect. Mi-a muşcat lobul urechii şi respiraţia lui era chiar mai fierbinte decât aburul apei. Pulsa în spatele meu şi ochii lui vulcanici se fixară în ai mei, în oglindă. Am inspirat înfierbântată, iar privirea lui erotică pare să spună ce gândesc şi eu acum.

Poate nu suntem încă asemănători din multe puncte de vedere, sufletul lui demonic îl domină pe al meu, dar atunci când e vorba de corpurile noastre, ne potrivim ca doua jumătăți ale unei stele.

— Uită-te la tine, şopti Harris la urechea mea.

L-am ascultat şi m-am privit. Ochii îmi sclipesc.

— Eşti un înger. Îşi plimbă degetele umede pe pielea mea albă. Eu arăt ca un diavol lângă tine.

Tatuajele de pe brațul său creau într-adevăr iluzia că suntem doua creaturi diferite, din alte lumi. El e mare, puternic, acoperit de semne negre și demonice. Rău. Așezată astfel în fața lui par mică, curată, neajutorată, pură.

Uzi părem și mai expuși în elementele noastre.

Mi-am muscat buza, privindu-l în oglindă și el îmi rânji imediat, în cel mai diabolic mod posibil, ascuns printre șuvițele mele de păr.

— Și te excită asta la fel de mult ca pe mine, nu-i așa?

Nu am spus nimic, doar am aprobat din cap, încă muşcându-mi centrul buzei de jos. Brațul lui se ridică pe abdomenul meu, apoi buzele lui se îndreptară spre gâtul meu.

— Ești al meu, îngerule.

A muşcat cu brutalitate, iar eu mi-am strâns dinții si am închis ochii, predându-mă în brațele lui și lăsându-l să mă tragă spre pierzanie, așa cum face din ziua în care l-am cunoscut.

13. PUTERE

Harris a oprit maşina cât mai aproape de ieşirea din parcare.

M-am strâmbat şi zbârlit toată uitându-mă prin parbriz. Plouă torenţial de ieri-dimineaţă de parcă urmează să vină Potopul lui Noe. Tot ce mai lipseşte e să văd o turmă de animale fugind pe aici, căutând Arca.

— Acum chiar te aştept să îmi deschizi portiera şi să mă scoţi din maşină. Harris mă privi şi începu să râdă. Nu reuşisem să găsim o umbrelă prin casă, aşa că el se folosi de geacă să se protejeze pe cât posibil. Îmi deschise portiera şi mă ajută să ies, acoperindu-mă de urgie. Am călcat într-o baltă şi am simţit imediat apa intrându-mi în tenişi.

E prea devreme pentru înjurături.

Mi-am tras gluga pe cap în timp şi am fugit spre intrare cât am putut de repede. M-am udat deja toată, şi gluga mi-a venit atât de tare pe faţă, încât nu mai văd nimic şi aproape că m-am

izbit de un elev la intrare. I-am văzut pe prietenii noștri într-un grup, pe hol, și am mers spre ei. Harris își scutură geaca de apă... puțin prea tare. Le udă pe două fete ce tocmai intrau, în spatele lui.

— Scuze, se întoarse stânjenit. Mi-am strâns buzele ca să nu încep să râd, mai ales când se izbiră una în cealaltă înainte să treacă și se bâlbâiră încercând să-l asigure că nu se întâmplase nimic.

— Stone, Stone... credeam că o să te oprești din a face fetele să se ude acum că ai o iubită serioasă. Îl luă Jay la mișto. Harris îi arătă degetul mijlociu, făcând pe toată lumea să râdă.

— Eu sunt acea iubită serioasă și singura care se udă în modul acela în preajma lui. Dă-te de lângă vestiarul meu. L-am prins de mânecă pe blond și l-am tras să îmi pot deschide dulapul, hohotul de râs se menținu.

— Kath!

Vocea aia! Oh, fir-ar să fie.

M-am întors zâmbind, ca și programată.

— Hei, Miky!

— Nu mă lua cu "hei, Miky", pe mine! Unde în numele lui Dumnezeu ai dispărut weekend-ul ăsta? Se răsti supărată şi m-am abţinut să nu râd.

Şuviţele ei creponate fuseseră cam rău afectate de ploaie.

— A fost cu mine! Aveai treabă cu iubita mea? vorbi Harris serios, dar folosind şi un ton uşor amuzat care a paralizat-o pe Miky imediat.

— Ăăă… nu, adică…

Am început să râd.

— Îmi pare rău că nu am venit la spălătoria de maşini, Miky, au intervenit nişte planuri de moment. Cum a mers? Am încercat să o salvez din bâlbâiala provocată de Harris, cred că el nu a mai vorbit niciodată cu ea. Şi-a întors privirea spre mine, aproape mulţumindu-mi.

— Groaznic! Am făcut alergie din cauza detergentului. Se strâmbă, începând să se scarpine pe braţ. Am izbucnit în râs.

— Doar tu, sau…

— Toată lumea, mă completă.

Mi-am pus mâinile în sân.

— Şi atunci de ce mă cerţi pe mine că nu am venit? Dacă aveam mâncărimi acum, te omoram.

Scoase limba la mine.

— Mă duc până la baie, i-am transmis încet lui Harris şi a aprobat din cap, văzându-şi de discuţia cu ceilalţi băieţi. Normal că Miky, Kristen şi Candice au fost imediat lângă mine.

Candice părea extrem de tăcută şi Kristen părea să aştepte să scape de privirile tuturor ca să mă strângă de gât. Nu mă prinsese singură până acum.

Când am închis uşa băii, s-a dezlănţuit avalanşa.

— Te urăsc, jur că o să te omor cu mâna mea! Cum ai putut să ştii de Ken şi să nu îmi spui nimic?

Mi-am masat fruntea cu degetele. De ce trebuia nemernicul ăla cu ochii lui alungiţi să spună că eu ştiam de asta?

— Şi ar fi fost mai bine să îţi spun şi să îţi stric toată fantezia?

— Da! Aşa nu mai ajungeam la un pas de leşin când m-am trezit cu el peste mine, în pat!

Am izbucnit în râs.

— Vreau fiecare detaliu! I-am comandat. Zâmbi şmecherește şi am observat-o pe Miky scărpinându-se în oglindă şi pe Candice butonându-şi telefonul, concentrată.

— Nici voi nu aţi fost la spălătorie? Le-am întrebat pe Candice şi Kristen, ele nu păreau să aibă probleme cu mâncărimile lui Miky.

— Ba da, dar nu am făcut mai nimic, eu am plecat după puţin timp cu Ken, pentru că trebuia să se pregătească de plecarea la tatăl lui în

Japonia şi Candice a fost reţinută de Mike tot timpul. Rânji Kristen la sfârşit şi mi-am întors imediat privirea spre Candice. Culoarea din obraji o prinsese pe cea din cap.

— Stai, ce?! Tu şi Mike? am întrebat năucită în timp ce mă spălam pe mâini.

— Da!

— Nu!

Răspunseră Kristen şi Candice în acelaşi timp.

— Cum adică, nu? Tipul ăla mai avea puţin şi îţi înghiţea limba. O certă Kristen arţăgoasă. Miky părea depăşită de situaţie, la fel şi eu.

— Nu e adevărat! Se apără Candice nervoasă.

— Ba da, şi acum, pun pariu că vorbeşti cu el, continuă Kristen smulgându-i telefonul. Candice se întinse imediat după el, oferindu-i o privire urâtă.

— A fost doar un sărut şi nu a reprezentat mare lucru.

— Aha! Doar un sărut care ţi-a transmis ADN-ul lui Wagner până în stomac.

— Oh, uite cine vorbea, îndrăgostita de un apel telefonic.

— Măcar eu recunosc că sunt îndrăgostită.

— Whooo! M-am pus între ele, speriată deja. Îmi explică şi mie cineva ce dracu' se întâmplă aici?! Lipsesc două zile şi totul o ia razna. Candice? Am privit-o, aşteptând adevărul de la ea.

— Mike a venit sâmbătă la spălătoria de maşini, nu a stat prea mult, dar a intrat în vorbă cu mine şi poate am devenit puţin cam captată de el...

— Hipnotizată, o întrerupse Kristen şi am lovit-o în umăr.

— Vine şi rândul tău imediat, ţine-ţi gura! Am certat-o începând să îmi aranjez părul în oglindă şi aşteptând continuarea.

— Cum spuneam, am vorbit puţin, apoi m-a luat în braţe, părea că glumeşte şi, fără să îmi dau seama, m-a sărutat.

Am clătinat din cap.

— Ai grijă cu tipul ăla, Candice, e un jucător! Îşi muşcă buza, contrariată. Ştiam că Mike va pune gheara pe ea până la urmă, dacă îşi doreşte.

— Jucător e puţin spus, comentă şi Kristen. Până şi Harris părea băiat cuminte înainte pe lângă tipul ăla. Wagner nu îşi tatuează iubitele pe gât, dar le schimbă mai des ca pe lenjeria de

pat, de fapt, le schimbă odată cu asta, după fiecare utilizare.

— Cum adică Harris părea băiat cuminte înainte? Mi-am pus mâinile în sân. Mă atacă pe mine şi din asta nu scapă cu bine.

— Haide, Kath, cred că ştim deja cine era Stone înainte, oricum ăsta de acum nu mai e Stone.

Mi-am pus mâna în şold.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

Oftă, dându-şi ochii peste cap.

— Adică e îndrăgostit, e schimbat, e în limbă după tine şi parcă îi sclipesc ochii când se uită la tine. Eşti prima lui iubită pe care o priveşte mai mereu în ochi şi nu în decolteu sau o întoarce cu spatele să se uite la fundul ei. Ăsta nu e Stone pe care îl ştiu eu, *comprende*?

Am început să râd.

— Iubit japonez şi o arzi pe spaniolă, isteţ! am comentat şi scos limba, sictirită.

— Frate, atâtea lucruri interesante s-au întâmplat la spălătoria aia şi eu mă aleg cu o nenorocită de alergie. Bolborosi Miky înainte să ieşim din baie şi toate am izbucnit în râs.

Băieţii ne aşteptau în acelaşi loc şi am verificat presupunerea lui Kristen; Harris chiar s-a uitat fix în ochii mei, a zâmbit şi m-a tras

pentru un sărut rapid. I-am muşcat uşor buza, însă următorul lucru pe care privirea mea l-a întâlnit, era garantat că avea să îmi strice tot restul zilei - Amber.

Ne privea de lângă vestiarul ei şi şi-a întors capul imediat când prezența i-a fost observată. Pot să jur că e mai slabă decât mi-o amintesc, părul ei blond şi strălucitor e albicios şi fără viaţă, prins într-o coadă dezordonată şi ciufulită. Poartă un hanorac şi o pereche spălăcită de blugi, pistruii ei sunt şi mai proeminenţi din cauza tenului alb şi bolnăvicios. Dar lucrul pe care îl căutam era cicatricea de pe gâtul ei, care era bine acoperită de o eşarfă groasă, ce îi înconjura tot gâtul. Ne-a privit pe mine şi pe Harris, am realizat că şi el o observase, încă mă ţinea în braţe şi aproape mă strângea, trăgându-mă mai aproape de el, speriat parcă de Amber, de parcă ea ar fi fost un animal sălbatic care se poate repezi la mine în orice secundă. Şi arată ca unul. Privirea ei e... goală, vede prin noi, e privirea perfectă a prăzii asupra prădătorului, dar totodată inconştientă de pericolul din jurul ei. Ochii ei sunt aproape albi, albastrul care era cândva identic cu al tatei, pălise. Lăsând în urmă doi irişi lăptoşi, goi şi fără strălucire. Şi-a scuturat capul rapid, de parcă noi o puteam

hipnotiza, şi-a întors privirea în vestiarul ei, privind fix în interiorul lui şi respirând greu şi des. A închis uşa zgomotos, şi-a luat rucsacul de jos şi a plecat rapid, aproape fugind în direcţia opusă nouă, dispărând în mulţimea de elevi.

Mi-am întors capul către Harris, însă privind în jos, şi l-am sprijinit pe pieptul lui.

— E OK, iubito, eşti bine? Îmi masă spatele şi am aprobat repede din cap.

— Eu da, altcineva clar nu este.

— O să îi treacă, trebuie doar să o lăsăm în pace. Am aprobat din nou din cap, situaţia era cum era, nu am ce altceva să fac şi mă agăţ de cuvintele lui Harris că ar fi putut fi şi mai rău pentru Amber, încercând să mă simt mai bine.

Să fiu puternică. Ca el.

Prima zi serioasă la antrenamente. În ciuda mâncărimilor pe care mai toți le aveau, astăzi nu i-am menajat cu nimic. Nu de alta, dar sunt eu în formă şi cine ştie când mai prind ocazia asta.

La sfârşitul, cu toţii eram epuizaţi, chiar dacă nu pusesem nici baza dansului, doar ne obişnuisem unii cu alţi şi băieţii cu greutatea şi corpurile fetelor. Toți se înţeleg bine şi asta mă bucură, chiar şi Kristen, care nu era tocmai

încântată de intrarea ei aici, mai ales că acceptarea manipulării mele nu mai avusese niciun rost, tot singură aflase cine e admiratorul ei secret.

— Deci, cum ți-a spus Ken cine e? Te-a luat în seara aia de la bal, dar parcă ai zis ceva de un pat. Am luat-o în primire după ce am ieşit de la duşuri. Astăzi fugise de mine toată ziua.

Kristen îşi ţuguie buzele, fără să scoată vreun cuvânt.

— Eh, haide, nu fi scorpie acum! Am făcut un botic de căţel şi ea a început să râdă. S-a uitat urât la Candice, în semn că ea nu vrea să audă şi eu m-am încruntat. Roşcata s-a întors imediat cu spatele la noi. Nu le acordasem atenţie în sală, dar astea două se certaseră mai tare decât credeam eu.

— Sunteţi ridicole! Am comentat, trăgându-mi blugii pe mine.

— Eu sunt ridicolă? Încerc doar să o ajut. Tipul ăla caută doar să i-o tragă apoi o s-o lase cu ochii în soare, cum a făcut şi cu celelalte. Spuse Kristen arţăgoasă şi Candice se întoarse nervoasă spre noi.

— Nimeni nu ţi-a cerut ajutorul, nu sunt aşa naivă cum crezi tu.

— Nu am spus că eşti naivă, doar că te laşi hipnotizată de farmecul lui şi o să îi cazi în plasă. Tu nu-l cunoşti pe Wagner, eu îl cunosc.

Am oftat, Kristen are dreptate, dar într-un fel şi Candice are.

— Kristen, ai spus aceleaşi lucruri şi despre Harris, mai ţii minte, când mi-ai spus să stau departe de el pentru că e un nemernic?! Am ajuns să îl cunosc destul de bine şi pe Mike şi da, ai dreptate, e un jucător, dar dacă Candice vrea să îi dea o şansă, nu e problema noastră, nu poţi ştii cum o vede el. În plus, tu nu te-ai îndrăgostit chiar de băiatul pe care nu îl cunoşti deloc? Am ridicat din sprâncene, primind un zâmbet de adoraţie de la Candice şi o mutră acră de la Kristen.

— Mike e diferit de Harris, măcar Harris îşi alegea o fată şi o numea iubita lui, nu stătea cu ea doar o noapte, apoi îi făcea vânt.

— Asta probabil pentru că virginele sunt mai greu de găsit, comentă Candice, făcându-mă să chicotesc.

— Cel puţin se culca cu ele de mai multe ori şi nu le ştergea numărul de telefon după prima noapte. Mormăi Kristen mai mult pentru ea şi Candice a luat foc.

— Ştii ceva?! Nu înţeleg care dracu' e problema ta. Nici măcar nu sunt cu tipul ăla. M-a sărutat practic forţat, dar mi-a plăcut. Şi? I-am dat numărul meu şi am continuat să vorbim, dar până acum nici nu a deschis subiectul despre sex. Să îţi amintesc că primul apel de la aşa-zisul tău iubit perfect a fost ca să facă sex cu tine la telefon? Când era beat, apoi a continuat să te sune pentru că i-a plăcut şi probabil ţi-a spus cine e ca să poată să ţi-o tragă şi în realitate. Frumos început de relaţie. Deci, din nou, cine e naivă şi credulă?

Auch, sub centură! 1-0 pentru Candice.

Kristen şi-a muşcat buza, nervoasă, şi am observat că toate privirile din vestiar erau aţintite spre ele, în sfârşit eu nu mai sunt în centrul atenţiei, deşi sunt între ele şi probabil trebuie să intervin în curând până nu se lasă cu păruială.

— OK, v-aţi făcut reprezentaţia şi fiecare şi-a spus punctul de vedere. Puteţi să încetaţi cu tâmpenia asta? Amândouă riscaţi cu băieţii ăştia, aşa cum am riscat şi eu, dar nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla cu ei. Aşa că aşteptaţi şi vedem apoi cine a avut dreptate, OK? Am încercat să aduc pace între ele, deşi se adunase cam multă tensiune.

— Mă rog!

— Mda!

Bolborosiră amândouă, întorcându-se una cu spatele la alta şi eu mi-am ridicat privirea spre tavan. Nu o să îmi stric dispoziția din cauza lor. Am ieşit din vestiar. Jason mă aştepta la ieşire şi l-am salutat fără să îmi dau seama, chiar dacă sunt nervoasă. Cred că încep deja să mă obişnuiesc cu ei.

— Probleme printre balerine? Spuse şi mi-am ridicat privirea spre el. Mi se pare mie sau rânjeşte? Nu credeam că o să văd asta vreodată, şi am fost surprinsă să văd că avea un zâmbet diferit de al lui Austin, mai drăcesc, dar mai frumos. Însă normal că face asta să mă tachineze. Oh, şi e gay, deci nu contează cum zâmbeşte. *Ia uite cine e rasistă azi*, mă certă subconştientul.

— Probleme cu şeful?

Mârâi uşor, aproape într-un oftat.

— Nu-mi aminti! Ştii că Harris nu ne mai plăteşte două săptămâni pentru că nu i-am spus de plecarea ta şi era la un pas să ne bată astăzi?!

Am început să râd, e prima dată când îl aud vorbind aşa mult, şi cu tonul lui exagerat de gros orice spune, sună ca o ameninţare.

— Doar două săptămâni? am părut dezinteresată şi şi-a strâns buzele de nervi.

— Tu nu ai fost la curs? Am schimbat subiectul ca să nu i se strâmbe fața de la atâta încruntat.

— Ba da, dar am ieşit mai repede! Austin mi-a spus că e la duşuri şi s-ar putea ca tu să ieşi mai devreme. Holurile erau goale şi Harris a cerut acum protecţie permanentă.

Am oftat adânc, căutându-mi cartea de psihologie în dulap. E ultima oră şi de-abia aştept să ajung acasă şi să dorm.

— În sfârşit eşti de acord cu asta? Vru Jason să ştie.

— N-am de ales!

Am închis uşa dulapului.

— Te cred, având în vedere că aproape te-ai oferit pe tavă lui Drake.

— Scuză-mă, bodyguarzii nu ar trebui să îşi vadă de treaba lor şi să tacă din gură? Am spus arţăgoasă. Tipul ăla mi se pare suspicios, concentrează-ţi încruntătură pe el, am arătat spre un băiat ce era mult mai mic de statură decât Keith şi se străduia să îşi deschidă dulapul. Jason îşi molfăi buzele şi tăcu din gură. Am tresărit când două braţe enorme s-au aşezat în jurul meu. Braţele mele preferate.

— Bună, frumoaso! Harris şopti în urechea mea şi m-am întors repede spre el, înfăşurându-mi mâinile în jurul gâtului său şi l-am sărutat fără să ezit.

Mi-am adus aminte de braţele lui Kane în jurul meu, astăzi la antrenamente. Aveau cu totul alt scop, dar erau atât de ciudate pentru mine, corpul meu e dependent şi cunoaşte doar o pereche de braţe: ale lui Harris. Oricât s-ar bosumfla el, nu pot face o coregrafie fără atingeri.

— Bună, frumosule! Am zâmbit, frecându-mi nasul de al lui.

Am intrat împreună la ultima oră şi chiar dacă Kristen şi Candice păreau să aibă încă o mare problemă una cu cealaltă, am decis să le las în pace.

— Tu ştii ceva de Candice şi Mike? l-am întrebat pe Harris, spre locurile noastre obişnuite din fundul clasei, şi cum se obişnuise deja, îmi trase scaunul în banca lui şi mă înghesui lângă el.

— Ce?! Ce să ştiu despre ei?

— Se pare că lui Mike i s-a pus pata pe Candice, am arătat spre roşcata din prima bancă, care îşi butona telefonul, concentrată. Harris

analiză situaţia câteva secunde, apoi pufni într-un chicot de cunoscător.

— Da, cred că mi-a spus ceva despre roşcata focoasă de la şcoală, dar nu l-am prea băgat în seamă.

— Deci, chiar o place sau vrea doar să o târască în pat? am întrebat, îngrijorată pentru prietena mea vorbăreaţă şi cam uşor de manipulat.

— Nu ştiu, la cum îl cunosc pe Mike, probabil vrea doar să o târască în pat. Spuse Harris, aprobându-mi temerile şi am oftat.

— Deci Kristen avea dreptate.

— Cu ce?! întrebă Harris repede.

— Kristen a tot avertizat-o pe Candice să stea departe de Mike şi au ajuns chiar să se certe din cauza asta.

Harris m-a surprins când a început să râdă. Profesoara a intrat în clasă, dar el nu s-a oprit din râs. Mi-am unit sprâncenele, privindu-l confuză, şi îşi potoli amuzamentul, după ce atrăsese atenţia întregii clase. Mă strânse mai bine în braţe şi îşi propti bărbia pe umărul meu, pentru a-mi putea şopti la ureche:

— Probabil ar trebuie s-o asculte, Kristen are ceva experienţă în privinţa victimelor târâte în pat ale lui Mike.

— Ce?! am expirat cu ochii mari.

Chicoti, încercând să mă facă să tac.

— Kristen s-a culcat cu Mike? am şuşotit de data asta. Harris aprobă din cap, zâmbind amuzat.

Gura mi s-a deschis în şoc şi el a chicotit, lipindu-şi buzele de ale mele să le unească din O-ul mare în care se deschiseseră.

— Când? Cum dracu'?! am expirat stupefiată şi Harris a chicotit, întorcându-şi atenţia spre Ken, asigurându-se că nu aude asta. Era concentrat spre colega din faţa lui, adică Kristen.

— Acum doi ani, Mike era vedeta şcolii, căpitanul echipei de fotbal, cel mai mare cuceritor din liceu, ştii tu… i s-a pus pata pe Kristen şi nu s-a lăsat până nu a băgat-o patul lui.

Mi-am lipit o palmă peste frunte.

— A păcălit-o că o iubeşte, apoi a aruncat-o la gunoi, nu?

— Nu tocmai, şi ea era conştientă că asta avea să se întâmple şi Mike nu e îndrăgostit de ea deloc, dar a avut ghinionul să se lase convinsă de el să vină la o petrecere. S-au îmbătat şi mai departe îţi dai tu seama. Dar nu îţi face griji, nu o crede pe Kristen victima

absolută, Mike a profitat de ea, într-adevăr, dar cred că şi ea era conştientă ce avea să se întâmple când a acceptat să meargă la petrecere. I-a acceptat provocarea şi a pierdut.

Mi-am clătinat capul ameţită, asta explică de ce îl urăşte Kristen pe Mike atât de mult.

— Mike nu e genul care să se îndrăgostească, nici eu nu eram înainte, dar motivele mele erau altele şi nu găsisem persoana potrivită. El vrea doar să se distreze şi, probabil, chiar dacă s-ar îndrăgosti cu adevărat de o fată, ar sta departe de ea. Nu îi plac implicaţiile.

Am oftat din nou, auzind-o pe profesoară vorbind despre importanţa comunicării în situaţiile de depresie. Nimeni nu o prea ascultă.

— Nu vreau să profite şi de Candice aşa, cred că ea îl place şi cu siguranţă nu îi va fi bine dacă Mike îşi bate joc de ea.

Harris aprobă serios din cap.

— O să vorbesc eu cu el.

Am zâmbit şi l-am sărutat subtil când profa s-a întors spre tablă.

— Ce o să facem azi? Aranjam restul lucrurilor în casă? Am schimbat repede subiectul.

— Da! Şi o să avem puţin ajutor.

Am ridicat din sprânceană.

— Băieţii vin şi ei, o să fie un fel de mini-petrecere liniştită de casă nouă, asta după ce ne ajută s-o renovăm. Sunt destule de făcut. Spuse Harris şi am aprobat încântată de idee.

— Ai mai vorbit cu tatăl tău? mă întrebă şi mi-am strâns ochii, strâmbând din nas. Încălcasem cuvântul dat tatei de a-l vizita zilnic.

Harris mă dojeni cu privirea.

— O să trecem pe la el după ore, îi spunem că am fost la vreo cabană în mijlocul pădurii, fără semnal, weekend-ul ăsta, vedem noi...

Harris chicoti.

— OK! Cum merg lucrurile între el şi mama lui Amber?

Am ridicat din umeri.

— A dormit la ea câteva nopţi, o să aflăm astăzi.

Brusc, asta mi-a adus aminte de Amber, deşi apariţia ei de dimineaţă m-a şocat, restul zilei a fost total absentă în mintea mea şi în preajma mea. Am căutat-o cu privirea prin clasă, dar nu e prezentă, ştiu sigur că avem cu ea cursul ăsta. Oare chiulise ca să nu dea ochii cu mine şi Harris? Cel mai probabil. Gândul ăsta mi-a făcut inima, care încerca să fie cât mai dură – să mustească în regret.

După terminarea orelor, am mers cu toţii în parcare, sub aceeaşi ploaie torenţială care nu părea să se mai termine vreodată.

Am căzut de acord ca eu şi Harris să mergem mai întâi la tata, unde eu trebuie să îmi iau şi restul lucrurilor, apoi să ne întâlnim cu toţii o oră mai târziu, la noi acasă.

Am coborât din maşina lui Harris şi am fugit direct spre casă, intrând fără mă mai ciocănim. Sunt sigură că tata este acasă pentru că maşina îi e în garaj. Pe o vreme ca asta, un pompier e ultimul om din lume care are de lucru.

— Tată! am strigat la intrare în timp ce îmi scuturam părul. Tata a ieşit din bucătărie, privindu-ne şocat.

— Katherine?! rosti şi am început să râd.

— Da, tată, nu mă mai recunoşti? Am glumit, făcându-l şi pe Harris să chicotească.

— Ba da, scumpo, doar că nu mă aşteptam…

— Îmi pare rău că nu am venit zilele astea pe la tine, tati, am fugit spre el, milogindu-mă ca un copil mic şi sărindu-i de gât.

Tata mormăi, nelăsându-se convins de dulcegăria mea falsă.

— Unde aţi fost? Ne întrebă când Harris veni şi el lângă noi.

— Salut, Christopher, cred că deja te-ai plictisit de mine răpindu-ţi mereu fiica, nu? Spuse Harris cu un ton de amuzament şi am chicotit în braţele tatei, care îşi miji ochii la Harris.

— Nu m-am plictisit, încerc să mă obişnuiesc, şi nu îmi iese.

— Christopher?! Am auzit o voce stranie venind din bucătărie şi scârţâitul de roţi care a urmat, a pus imediat ordine în lucruri.

Roberta îşi făcu apariţia şi tata a privit în jos, oftând uşor stresat.

— Hmm, stai să ghicesc, tată, aşa încerci să te obişnuieşti? am întrebat ridicând din sprânceană.

— Pentru că e perfect. Mă bucur să te revăd, Roberta, şi îmi pare rău pentru circumstanţele în care ne-am văzut ultima dată. Am zâmbit prietenoasă şi amândoi m-au privit uimiţi. Mai puţin Harris, care zâmbea cunoscător lângă mine.

— Eşti drogată? mă întrebă tata perplex.

Am izbucnit în râs.

— Nu, tată!

Şi chiar nu sunt.

— Ţi-am spus că nu mai am nimic împotrivă, ce aş putea să spun, când eu mă mut de acasă? Deci, acum locuiţi împreună, aici?

— Într-un fel, de ce nu ai răspuns la telefon? Am tot încercat să te sun zilele astea. Schimbă tata repede subiectul.

— N-am prea fost atentă la telefon. Îmi pare rău. Am spus repede, evitând şi alte detalii.

Tata aprobă din cap.

Harris îmi prinse mâna şi am observat atenţia Robertei asupra lui, apoi mi-am dat seama că asta e probabil prima dată când îl vede. Tata observă şi el asta.

— Roberta, el e Harris. Capul răutăţilor pe-aici! I-l prezentă tata, Harris doar zâmbi, nu îmi dau seama dacă e un zâmbet fals sau nu – îmi dădu drumul la mână şi merse lângă Roberta.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă, şi îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat cu Amber. Sper că nu mă consideraţi vinovat pentru asta. Rosti, sărutându-i mâna.

Roberta îşi scutură capul în semn de negare.

— Nu, stai liniştit! Spuse sec şi îmi dau seama că, orice ar fi, Harris îi displace. Sunt sigură că presimțirea ei de mamă îi spune că fiica ei suferise din cauza acestui băiat mai mult

decât lasă să se vadă, dar, cu siguranţă nu îi spune şi că se băgase în asta singură.

Am decis să îl salvez pe Harris din situaţia asta. E între părinţii celor două surori, care îi fuseseră, pe rând, iubite – iubite în situaţii complet diferite. Asta cu siguranţă nu e comod.

— Tată, noi mergem să împachetăm restul lucrurilor mele. Nu o să vă reţinem prea mult. Dacă vrei să vii să vezi casa, eşti binevenit oricând. O să îţi dau adresa. Am spus mergând lângă Harris şi prinzându-i mâna din nou, credeam că e tensionat, dar părea foarte calm. O femeie ca Roberta nu îi inspiră niciun fel de teamă, poate doar puţină stânjenire, pe care o acoperă perfect. Trebuie să îmi amintesc cât de greu de intimidat e un criminal.

A zâmbit prietenos când m-am uitat la ea, poate e bucuroasă că accept relaţia ei cu tata, dar o deranjează prezenţa băiatului de lângă mine.

Tata aprobă din cap, uşor ameţit de vorbele mele, faptul că acum îmi iau hainele din casă şi mă mut cu totul, îl sperie şi mai tare.

Am fugit cu Harris pe scări până tensiunea dintre noi nu arunca acoperişul în aer şi am respirat uşurată când am închis uşa în urma noastră.

— Crezi că bănuieşte ceva? l-am întrebat în timp ce îmi scoteam geamantanul de sub pat.

— Cine? se încruntă Harris, deschizând uşile dulapului meu şi dându-mi deja primul braţ de haine.

— Roberta. Crezi că bănuieşte că tu ai fost de vină cu ce i s-a întâmplat lui Amber? am şoptit.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Spre binele ei, sper să îşi ţină bănuielile pentru ea. Tonul şi cuvintele lui Harris erau dure, dar mă obişnuisem deja cu ele, aşa că am aprobat pur şi simplu din cap, umplându-mi valiza cu haine şi dorindu-mi să plec cât mai repede de aici, nu mă mai simt bine în locul ăsta acum, fusese revendicat de altcineva. Nu am o problemă cu asta, dar pur şi simplu vreau să plec.

Mi-am luat majoritatea lucrurilor care au încăput în cele două valize cu care am venit din New York, nu apucasem să colectez prea multe între timp. Computerul a rămas aici, la decizia lui Harris, şi nu am avut nimic împotrivă, cu siguranţă plănuia să îmi cumpere alt laptop în curând şi eu nu am decât să îmi ţin gura în legătură cu asta.

A luat geamantanele mele şi a ieşit pe uşă, am aruncat o ultimă privire spre camera mea şi

am zâmbit, aici începuse totul. Mi-am amintit de ziua în care am venit aici, acum aproximativ o lună. Viaţa mea era atât de diferită, uitasem să zâmbesc şi eram o persoană întunecată, dar îmi dau seama că acum sunt mult mai întunecată ca atunci, într-un sens diferit, datorită demonului de care m-am îndrăgostit.

Am închis uşa şi l-am observat pe Harris aşteptându-mă şi zâmbind, am impresia că ştie la ce mă gândeam. M-a sărutat şi mi-a luat bagajele. Eu l-am urmat, doar cu o geantă pe umăr.

— Mă duc să duc astea la maşină! Vin după să te iau, îmi spuse Harris şi am aprobat din cap. I-am deschis uşa la intrare, ajutându-l cu umbrela pe care o luasem din camera mea.

M-am întors în sufragerie, unde tata şi Roberta păreau tot tensionaţi.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat tot mai sceptică.

— Nu! dezaprobă tata repede. Prea repede.

— Deci, aveţi de gând să vă mutaţi împreună? Am continuat.

— Nu ştim încă, casa asta e puţin mai dificilă, deci probabil va trebui să mă mut eu la ea. Îmi explică tata reţinut.

Am aprobat din cap, înţelegătoare.

— OK, super!

Roberta m-a privit nesigură.

— Kath, eşti sigură că nu ai nimic împotrivă?

Am clătinat imediat din cap. Harris s-a întors în casă.

— Normal că nu, şi eu mă mut şi, cum am mai spus; tu şi tata aveţi dreptul să fiţi fericiţi, măcar acum.

Amândoi au zâmbit şi am simţit braţul lui Harris aşezându-se în jurul meu, cerându-mi subtil să plecăm.

Am ezitat în jurul unei întrebări pe care voiam să o pun, dar îmi era teamă.

— Amber ce părere are despre toate astea? Am spus în cele din urmă. Imaginea ei fantomatică de astăzi îmi făcea pielea de găină.

Amândoi ezitară câteva secunde, privind în podea.

— Amber e… începu Roberta, dar am fost întrerupţi de uşa de la intrare, care s-a deschis. La început am crezut că vântul a făcut asta, dar când am văzut imaginea fantomatică la care mă gândeam mai devreme, picioarele mi s-au înmuiat.

Amber a rămas blocată în uşă, udă leoarcă şi speriată de ce vedea în faţa ei, la fel ca mine. Tata s-a dus imediat lângă ea, alături de Roberta.

Buzele îi tremurau şi îmi dau seama că încerca să spună cuvinte, dar nu reuşea. Nu îmi dau seama dacă la mine se uită, sau la Harris, ne priveşte pe amândoi, şi din nou, nu ştiu dacă e speriată sau furioasă. Reacţia lui Harris de azi-dimineaţă s-a repetat şi m-a tras din nou mai aproape de el, baricadându-mă în braţele lui, protejându-mă de orice s-ar putea întâmpla cu Amber în următoarea secundă. Tata o trase spre sufragerie, deşi părea să îşi dorească să fugă iar afară.

Fularul pe care îl avea în jurul gâtului era ud şi desfăcut, şi am reuşit să văd cicatricea încă nevindecată. Are o formă pătrată şi arată ca plasticul topit şi întins diform pe o suprafaţă plată. Tatuajul dispăruse, dar pigmentul negru încă mai persista puţin în piele, pătând cicatricea ca o urmă de cafea.

— Amber, scumpo, de ce nu ai luat autobuzul? o întrebă Roberta îngrijorată.

Amber era udă din cap până în picioare şi o privi pe mama ei de parcă nu înţelegea ce spusese, sau nu ştia cine e.

— Ei ce caută aici? aproape şopti terifiată, uitându-se la noi. Nu îi recunoşteam vocea, nu mai era tonul ăla intimidant şi dur, mereu superior, acum era glasul unei fetiţe speriate, care tremura din toate încheieturile, uitându-se la diavolii din faţa ei.

— Katherine a venit să îşi ia lucrurile, ţi-am spus că ea şi Harris se vor muta împreună. Îi explică tata calm şi cred că pe el îl acceptase, îl lăsa să îi pună mâna pe braţ şi nu se ferea de el.

— Noi mai bine plecăm! Am spus, trăgându-l deja pe Harris după mine, felul în care mă strângea în braţe în faţa lui Amber îl făcea pe tata să privească sceptic. El nu ştie de ce face Harris asta, de fapt, deşi nu cred că Amber ar avea puterea să mă atace acum, pare cu adevărat nebună.

— Katherine, ce ai pe gât? se încruntă tata când am trecut pe lângă ei. M-am oprit şi am strâns din ochi, acum te-ai găsit să vezi asta.

— E un tatuaj, tată! Un fluture. Am spus repede, rugându-mă să nu observe şi S-ul din tatuaj, i-ar da de bănuit. Şi Amber avusese unul.

— Aha! îngână doar şi am văzut privirea lui Amber scanându-mi gâtul cu ochii mari şi speriaţi.

Nu pot să mai suport tensiunea asta. Simt că fiecare secundă în care stau aici o înnebunește pe Amber și mai tare. Acum îl privește pe Harris, îngrozită.

Ne-am luat repede la revedere de la ei și l-am tras pe Harris afară cât am putut de repede, nepăsându-mi ce o să creadă tata și Roberta despre asta, nu risc să rămân până o să cedeze Amber și o să înceapă să țipe.

În casa noastră e haos total. Sunt aproape toţi prietenii noştri şi nu ştiu sigur dacă veniseră să ne ajute să renovăm casă sau să o distrugem. Ken o adusese pe Kristen iar Mike pe Candice, situaţia devenea interesantă. Nicky venise şi ea cu Ty. Mai distrugând, mai aşezând câteceva, am reușit până la lăsarea serii.

Acum treaba se terminase şi toată lumea dădea iama în pungile de cumpărături pe care reușisem să le fac cu Harris după ce plecasem de la tata. L-am observat şi pe Chris aici şi probabil Harris îl chemase, mă bucur mult că făcuse asta, dar mai lipsește cineva. Aşa că am dat fuga până la casa vecinei de pe stânga şi am luat-o pe Victoria aproape forţat. Nu înţelegea de ce fac asta şi, chiar dacă îi cunoştea pe toţi de aici, nu prea comunica cu nimeni. Totuşi, mi-am dat

seama că se bucură că am inclus-o şi pe ea, aşa că am plasat-o subtil lângă Chris, care era speriat ca de bombe de prezenţa ei, dar lăsându-l să se descurce de aici înainte şi hotărând să las treaba cu îngeraşul cu săgeţi. Cupidon a făcut deja destule.

Unul dintre cuplurile pe care nu le planificase împreună e Mike şi Candice. Candice îl sărută pe Mike non-stop şi nu a durat mult să îmi dau seama că făcea asta în ciuda lui Kristen.

— Hei, Kath, îmi pare rău pentru faza de la vestiare! apăru Kristen în bucătărie, în timp ce pregăteam câteva boluri de popcorn.

— E OK, te înţeleg. Am liniştit-o.

— Doar că ştiu cum o să se termine asta şi Candice mi-e prietenă, vreau doar să o ajut. Spuse reţinută, plimbându-şi degetele pe masă şi m-am întors spre ea.

— Ştiu, şi sunt de partea ta. Mă privi surprinsă.

— De ce?

Am oftat.

— Îl ştiu pe Mike şi… ştiu că şi tu ai avut aceeaşi problemă cu el. Am spus încet, ochii lui Kristen se măriră.

— Harris mi-a spus, am explicat repede.

— Nemernicul, a jurat că nu va spune nimănui. Înjură Kristen, aruncând o privire în sufragerie, unde Mike era total acaparat de Candice.

— Cred că cel mai bun prieten al lui iese din discuţie. Am zâmbit uşor.

Kris îşi strânse buzele, nervoasă.

— Kath, te rog, promite-mi că nu vei mai spune nimănui, nu vrea să afle Ken de asta. Vorbi speriată.

Am calmat-o repede, clătinând din cap.

— Stai liniştită, nu spun nimănui. Şi nici Harris sau Mike nu o să îi spună. Deci, ce facem cu Candice?

— O lăsăm în pace. Eu am încercat să o avertizez, dar e clar că nu vrea să asculte, las-o să se ardă atunci. Spuse Kristen nervoasă şi mi-am muşcat buza contrariată. Candice e într-adevăr prea credulă şi copilăroasă şi lui Mike nu îi va lua mult să o bage în patul lui. Nu ne va asculta pe mine şi pe Kristen, pare că de ce e atenţionată, de asta se aruncă mai tare în braţele lui Mike. Nu putem să facem mai mult de atât, îşi asumă propriile fapte. Acum mă mai bazez doar pe discuţia pe care o va avea Harris cu el.

— Deci, cum a decurs prima privire? Am zâmbit pervers spre Kristen, schimbând subiectul.

Zâmbi şi ea, încercând să scape de tensiunea provocată probabil de amintirea cu Mike.

— Cardiacă. A fost un nemernic cu mine în seara aia. Nu mi-a spus nimic când m-a dus acasă. Nu a scos un cuvânt, m-a lăsat la uşă şi a plecat. Apoi, nici nu am ajuns bine în cameră, că m-a sunat. A aranjat să ne întâlnim la un hotel, unde mi-a dat numărul camerei, dar normal că el era acolo înaintea mea. Voiam să uit ce se întâmplase în seara aia şi m-am dus fără să mă gândesc o secundă. Îţi vine să crezi că a făcut în aşa fel, încât m-a dus într-o cameră, în plină beznă, m-a pus să mă întind pe pat şi a făcut prima dată dragoste cu mine fără să am habar cine e?

Am căscat gura de uimire.

— Ce?! am râs.

— Da! În sfârşit reuşeam să îl simt, dar nu puteam să îl văd şi o luam razna. Vorbea pe un glas gros, pe care totuşi îl recunoşteam, dar eram prea ameţită să îmi dau seama, şi oricum eram deja euforică pentru că îi puteam simţi părţile lucrate ale corpului, deci nu era vreun tocilar slăbănog care a văzut prea multe filme

porno, aşa cum îmi imaginam eu. E al dracului de bun şi la sexul real, dar cred că am făcut un mic infarct când m-a pus să închid ochii, a aprins lumina şi eram mai mult ca sigură că o să dispară, dar nu a făcut-o, şi imaginează-ţi reacţia mea când m-am trezit cu Ken Nacamura deasupra mea.

Am izbucnit în râs, prinzându-mă de blatul de bucătărie.

— Băiatul după care erai înnebunită, am completat-o, făcând-o să rânjească pervers.

— Oricum, mersi, Ken mi-a spus că tu l-ai stimulat să înceapă nebunia asta cu telefoanele.

Mi-am scuturat mâna în aer.

— Tot ce am făcut a fost să îi dau o provocare.

— Provocarea perfectă, îţi rămân datoare, zâmbi făcându-mi cu ochiul şi am continuat să râd.

— Ai intrat în echipă, consideraţi datoria plătită.

— Aşa e, râse şi ea.

Încă râdeam şi Kristen îşi plimbă privirea prin bucătărie.

— Tu şi Stone, mutaţi împreună, şi din prima lună. Pe asta chiar nu aş fi crezut-o niciodată.

Mi-am clătinat capul, încă zâmbind, şi am ridicat din umeri. Nici eu nu aş fi crezut-o, dar Harris a ştiut-o. Kristen se întoarse spre mine şi rânji.

— Presupun că luna viitoare o să primim şi invitaţii la nuntă. Nu mă mai surprinde nimic la voi.

Ochii mei s-au mărit şi mi-am scuturat capul.

— Nu, asta nu. I-aţi gândul pentru că nu o să fii domnişoară de onoare prea curând la nunta mea. Am râs, oricât l-aş iubi pe Harris şi oricât de hotărâtă aş fi să îmi petrec restul vieţii cu el, nu vreau să îmbrac rochia albă prea curând. Altcineva o face săptămâna viitoare şi eu am promis că merg.

Pe la ora 10, ploaia s-a mai domolit şi prietenii noştri au început să plece. Chris şi Victoria sau Vicky, cum se pare că îi place să i se spună, erau probabil la prima lor conversaţie oficială care, posibil, avea să continue şi după ce plecau de la noi, doar sunt vecini. Eu mi-am făcut treaba, am înfipt săgeata.

I-am condus şi pe Jay şi V la uşă, împreună cu Candice şi Mike, care cam şchiopată şi primeşte dese injurii de la Harris, pentru că s-a urcat în căsuța din copac şi a căzut cu tot cu ea.

Putea să se termine urât, dar îi mulţumesc lui în gând că a căzut înaintea mea de acolo.

M-am întors în sufragerie, unde nu pare că fuseseră făcute renovări și curățenie, pentru că e mai dezordine ca azi-dimineață. Am început adun floricele de popcorn de pe jos, dar plasma de lângă mine mi-a atras atenţia imediat. Erau ştiri, nu ştiu cine dăduse pe canalul ăsta, dar vorbele prezentatoarei mi-au îngheţat sângele în vene.

“ *… Stelvio, atacată din nou de vânătorii de moarte. Sâmbăta trecută, două tiruri de arme, care traversau periculoasa trecătoare, au fost atacate şi au dispărut fără urmă, împreună cu şoferii şi persoanele autorizate pentru protecţia acestora.”*

— Harris! Am strigat imediat.

— Ce e, iubito? Apăru în sufragerie şi i-am făcut semn să se uite la televizor, unde acum erau redate imagini are locului în care fusesem acum două zile – împânzit de poliţişti.

“ *Anchetatorii presupun că tirurile au fost atacate de o bandă de traficanţi, care urmează acum să le vândă pe piaţa neagră. Aceştia par a fi profesionişti, nu au lăsat nicio urmă şi singurele dovezi ale atacului sunt frânele puternice ale maşinilor şi câteva gloanţe găsite*

pe asfalt. Poliţia caută mai multe indicii, încercând să ia urma armelor de foc, care trebuiau să ajungă în Slovenia, împreună cu şoferii care au dispărut, deşi nu acordă şanse prea mari că aceştia mai pot fi găsiţi în viaţă."

Braţul lui Harris s-a strâns în jurul meu, am încercat să rămân calmă.

— Harris, ce aţi făcut cu cadavrele? l-am întrebat surprinsă de vocea mea liniştită.

— Le-am aruncat în ocean.

Am expirat uşor.

— Nu-ţi face griji, iubito, nu ne vor lua urma. Mă asigură calm.

— Au ajuns armele? am vrut să ştiu.

— Le-am trimis în Rusia. Îmi explică Harris şi am aprobat din cap.

Am închis subiectul, încercând să şi uit de el şi să mă concentrez cu Harris pe curăţenie. Nu sunt unul din traficanţii care au atacat acele tiruri, dar fusesem acolo şi era să îmi pierd viaţa de două ori în locul ăla. Asta e o ştire pe care clar vreau să o uit, deşi încă mă macină pe dinăuntru ideea că acei poliţişti ne caută urmele. Harris pare însă destul de calm şi sigur că nu vor găsi nimic, aşa că am hotărât să îl cred şi să încerc să uit.

Sunt extrem de sigură că încep să fac muşchi, poate chiar şi pătrățele, iar asta mă încântă. Arăt din ce în ce mai bine, dar şi muncesc pentru asta. Pe brânci. În ciuda faptului că mănânc din nou normal, corpul meu nu a mai fost niciodată atât de tonifiat. Pe lângă "exerciţiile" zilnice şi nocturne alături de Harris, mai sunt şi antrenamentele la majorete, plus antrenamentele deja serioase de autoapărare, pe care le începusem cu Harris. Transpir 23 de ore din 24 deci, în curând, pot să concurez la Miss Fitness.

— Hai, iubito, loveşte. Mă certă Harris, ţinându-mi sacul fix. Mi-am şters linia de sudoare de pe frunte şi mi-am strâns pumnii, începând să lovesc din nou. Începuse să mi se pară imposibil să îl clintesc din loc.

Învăţasem deja câteva lucruri esenţiale despre apărare şi cum să îmi concentrez energia pe lovituri fără să depun prea mult efort sau să obosesc imediat. Dar tot greu e.

— Continuă, mă stimulă Harris. Odată ce intrăm aici, se transformă într-un adevărat antrenor şi scoate praful din mine.

Am mârâit furioasă şi mi-am vărsat nervii pe sac, pe care el îl ţine fix, de parcă nu ar fi oricum destul de greu de clintit.

M-am dat un pas înapoi şi mi-am folosit piciorul şi am lovit cu toată puterea, întorcându-mi trunchiul spre dreapta şi reuşind să îl balansez pe Harris pe picioare.

— Ahhh! Am continuat să mârâi, lovind şi cu genunchiul şi sudoarea mi se scurgea deja pe abdomen şi îmi pulsau tâmplele, dar nu mă opream. Am nişte mănuşi care îmi acoperă articulaţiile şi încheieturile, dar tot încep să mă doară.

— OK, iubito, gata! Râse Harris, oprindu-mă când deja uitasem să fac asta. Eram activată să lovesc fără oprire.

Am răsuflat epuizată, trăgând o gură mare de aer. Pantalonii stil yoga îmi fierbeau picioarele.

Harris veni lângă mine zâmbind şi mă sărută pe fruntea transpirată, oferindu-mi un prosop şi o sticlă de apă, pe care am băut-o jumătate în câteva secunde.

— OK, hai să mai încercăm câteva metode de apărare. Se urcă pe ringul de box şi am suspinat speriată.

— Iar? Harris, sunt epuizată. Hai să luăm o pauză, ne mai antrenăm şi mâine. M-am milogit simţind cum îmi sfârâie fibrele pe mine.

Îmi făcu semn cu degetul arătător să vin spre el şi am oftat, continuând să mă smiorcăi.

— Nu vreau să fac muşchii ca tine, să ştii.

Râse.

— Mai ai tu mult de muncă până să faci muşchii mei, rânji îngâmfat.

— Cumva antrenamentele astea au şi alt motiv? Am ridicat din sprânceană, trecând pe sub coardă când el a ridicat-o pentru mine.

— Nu! răspunse repede, dar ştiu că minte. Dar nu zic că nu mă bucur că deja nu mai oboseşti în pat.

Am căscat gura.

— Ştiam eu! Nemernicule ce eşti, l-am lovit în braţ şi cred că uitasem să îmi controlez puterea, pentru că a părut că l-a durut cu adevărat.

— Au! se plânse, încruntându-se şi punându-şi mâna pe braţ.

Am rânjit diabolic.

— Şi ce ai vrea? Să regret că îmi faci faţă în pat? Sucito! Scoase limba la mine şi nu ştiam dacă să mă enervez sau să izbucnesc în râs.

— Nu mă face tu pe mine sucită, asta e replica mea, tembelule.

— Aiurito!

— Tăntălăule!

— Bleago!

— Idiotule!

A izbucnit în râs şi, când eram şi eu la un pas să câştig o luptă, s-a repezit spre mine şi m-a ridicat în braţe, ca apoi să se trântească cu mine pe podea. Am gâfâit şi mi-a ieşit tot aerul din plămâni.

— Să vezi ce îţi face ţie idiotul ăsta! mârâi supărat trăgându-mi de betelia colanţilor, dar nici nu mă gândesc să îi cedez.

— Eşti aşa fierbinte şi transpirată, gemu pe gâtul meu şi am rânjit, ridicându-mi genunchiul pe abdomenul lui şi împingându-l de pe mine.

— Şi aşa de indisponibilă! Am rânjit, trântindu-l pe spate şi am sărit în picioare imediat.

— Vrei să te joci, huh? se uită încruntat la mine.

Am aprobat din cap, privindu-l diavoleşte.

— Bine, tu ai vrut-o!

Era încă întins pe spate şi şi-a dus mâinile în jurul capului, ridicându-şi apoi picioarele, ajungând aproape paralele cu trunchiul şi nici nu

am clipit ca să îl văd îndoindu-se în aer şi ajungând în picioare puţin aplecat pe vine, zgâlţâind podeaua şi îndreptându-se mai repede decât puteam eu să clipesc de trei ori.

Am expirat şocată, ăsta era genul de mişcare care mă dezarma complet.

— Cum naiba ai făcut asta?

Rânji frecându-şi barba şi începând să se învârtească în jurul meu. Iar am intrat într-un joc în care o să mă frig, plus că sunt deja ameţită de mişcarea aia şi de cât de sexy arată executând-o.

— Să ne jucăm, îngeraşule, să vedem cât de sălbatic eşti. Continuă să rânjească şi am încercat să îmi curăţ mintea şi să mă concentrez pe ce am de făcut.

— O să îţi tăbăcesc curul ăla de demon. L-am ameninţat, făcându-l să rânjească.

— Dă tot ce ai mai bun!

Ştiu că ăsta e lucrul pe care îl aşteaptă, încă am reţineri să îl lovesc cu tot ce m-a învăţat şi ştie că trebuie să mă enerveze ca să vadă dacă sunt în stare de ceva.

Şi sunt nervoasă.

— Şi aşa, huh, îţi fac faţă în pat? Încă ne învârteam unul în jurul celuilalt şi aşteptam ca unul dintre noi să atace. Nu o să fiu eu aia, în niciun caz.

— Oh, da! Ai devenit aşa nesătulă, mă privi într-un mod aproape vulgar şi gura mi s-a deschis din nou.

— Ah, şi când deschizi gura aia… continuă gemând şi mi-au luat foc urechile, m-am repezit la el, dar s-a ferit, prinzându-mi mâna şi întorcându-mă într-o secundă cu spatele la el.

Am mârâit furioasă, eram deja imobilizată.

— Şi corpul ăsta devine din ce în ce mai apetisant, şopti în urechea mea, mângâindu-mi coapsa cu cealaltă mână.

— Adică înainte nu era apetisant?

— Oh, ba da, iubito, dar acum e de-a dreptul orgasmic.

— Hmm, deci să înţeleg că, din virgină începătoare, am devenit sălbatică experimentată? Am ridicat din sprâncene, aducându-mi aminte de discuţiile noastre de demult, când genul ăsta de cuvinte scoase din gura lui mă făceau să tremur. Acum le folosim amândoi.

— Da, fata mea experimentată doar de mine şi pentru mine, mârâi muşcându-mi lobul.

Mi-am muşcat buza să nu chicotesc şi am recapitulat imediat în minte ce mă învăţase. Cum scapi de atacatorul care te imobilizează la spate?

1. Îl calci pe picior.

2. Îţi dai capul pe spate să îl loveşti în faţă.

3. Îl împingi în spate până reuşeşti să îl izbeşti de un perete.

Nu vreau să stric faţa aia în niciun caz, nu am pereţi pe aici şi restul tehnicilor nu mi le mai amintesc, aşa că am apelat la prima. Mi-am ridicat talpa piciorului şi am presat-o repede peste a lui Harris cât de tare am putut. A icnit în urechea mea şi mi-a eliberat încheieturile, aşa că am profitat de asta şi am făcut următorul lucru învăţat: l-am lovit cu cotul în stomac şi m-am depărtat de lângă el, întorcându-mă cu faţa fără să mai aştept următoarea mişcare a lui.

I-am prins umerii şi l-am tras în jos, lovindu-l din nou cu genunchiul în stomac şi de data asta s-a văietat serios, balansându-se pe picioare.

A tras un gol mare de aer şi din figura lui îmi dau seama că îl enervasem. Aşa mai merge.

A mârâit şi s-a repezit din nou spre mine, n-am ezitat, pentru că el îmi spusese să nu o fac, şi am încercat să îl lovesc cu pumnul în faţă, ştiam deja să fac asta, dar am eşuat pentru că s-a ferit fără prea mari probleme şi mi-a prins pumnul în palma lui, izbindu-se de şoldurile mele şi împingându-mă în spate, până când corpul meu s-a izbit de corzile de pe marginea ringului.

Mâna i s-a ridicat spre gâtul meu, pe care l-a înconjurat cu palma imediat şi chiar dacă nu mă strângea deloc, ştiu de ce face asta; vrea să vadă dacă sunt în stare să scap, mă învăţase cum să scap dacă sunt strânsă de gât.

Mi-am ridicat mâna dreaptă sus, apoi am dus antebraţul deasupra mâinii lui, începând să împing cu toată puterea în jus şi să mă întorc spre stânga, încercând să mă aplec şi să scap de strânsoarea lui. Chiar dacă nu mă strângea de gât, braţul lui era incredibil de greu de clintit. Am scrâşnit din dinţi şi am apăsat mai tare, pot să îl lovesc cu cotul în gură, dar încă mă abţin să acţionez la faţă. Nici între picioare nu pot să îl lovesc, se asigurase deja de asta, cealaltă mână îmi oprea orice încercare.

Mâna i-a cedat şi prin minte mi-a trecut altă chestie pe care, însă, mă atenţionase să o folosesc doar în situaţii de criză, dar îmi place al naibii de mult şi sper să nu stric nimic la frumuseţea asta de chip. M-am ridicat imediat înapoi, i-am dat mâna jos de pe gâtul meu şi mi-am încruntat fruntea, lovindu-l cu capul în gură şi depărtându-l de pe mine imediat.

Mă învăţase să lovesc doar cu creştetul, cât de mult puteam cu vârful capului, niciodată cu fruntea şi să ţintesc în zona nasului, ea suferă cel

mai mult într-o asemenea lovitură. Dovada; felul în care Harris îşi pusese mâinile pe nas şi se văietă. M-am speriat câteva secunde crezând că l-am lovit rău şi voiam să îi iau mâinile să văd dacă îi curge sânge.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, expiră luându-şi mâna de la nas. E OK, nimic roşu nu curge de acolo.

Am afişat o figură triumfătoare.

— Până aici, o să îţi jupoi curul! ameninţă nervos continuând să îşi maseze nasul pe care îl agita ca un hârciog.

Am început să râd, dar mi-a prins imediat mâna şi m-a izbit de el.

— Ştii cât de tare doare chestia aia?

— Foarte tare? am ridicat din sprânceană.

— Da! mormăi supărat, strâmbând iar din nas.

Am încercat să scap din strânsoarea lui şi l-am lovit cu genunchiul la punctual sensibil, i-am prins umerii şi l-am lovit cu cotul în spate exact aşa cum m-a învăţat. A tuşit şi s-a aplecat în faţă. Am rânjit mândră, dar acum părea de-a dreptul nervos şi mi-a înşfăcat mâna şi m-a ridicat în braţele lui, apoi m-a trântit din nou pe podea. Am icnit în urma izbiturii. Harris părea supărat acum şi mi-a ridicat mâinile deasupra

capului, prinzându-mi încheieturile în palma lui. Şi-a vârât palma între coapsele mele. Am icnit mâhnită, strângându-mi picioarele şi încercând să îmi ridic genunchiul şi să îl împing de pe mine, dar nu mai reuşeam de data asta, şi nici un cap în gură nu mă mai lasă să îi aplic, se învăţase minte. *Of, gândeşte, Katherine, ce faci în situaţia asta?*

Nimic. Sunt complet imobilizată şi în situaţia asta nu pot decât să cedez, cunosc câteva trucuri, dar nu sunt suficient de puternică. Am oftat înfrântă şi a mârâit învingător, afundându-şi faţa pe gâtul meu.

— Progresezi, iubito, dar nu îţi subestima profesorul. Se mândri, muşcând din pielea mea şi nervii sunt tot ce am nevoie acum, dacă nu reuşesc să îl dau jos de pe mine, o să mă ridic şi eu odată cu el. Mi-am folosit toată puterea, scrâşnind din dinţi şi zvârcolindu-mă sub el ca un peşte pe uscat.

— Of, stai locului, mârâi iritat. Îmi strânse încheieturile şi mai tare şi am realizat că totuşi am o şansă de scăpare.

— Ai vrea tu, am scrâşnit şi am reuşit să îi înfăşor talia cu picioarele şi l-am strâns cu putere, ridicându-mă şi împingându-l de pe mine. A răcnit enervat când am reuşit să ajung

deasupra lui şi să scap de strânsoarea mâinilor sale. Am rânjit învingătoare şi acum cunoşteam câteva lovituri destul de bune să îl fac knockout.

Dar expresia lui m-a oprit, mă privea zâmbind de mândrie şi am început să râd, trăgându-mi sufletul de oboseală.

— M-ai lăsat să fac asta, nu-i aşa? Am presupus, dându-mi seama că, oricât efort depusesem eu, nu am cum să ridic aşa repede de pe mine vreo 100 de kilograme de muşchi.

Râse şi se relaxă sub mine, fără să mai protesteze.

— Tehnica mă interesează acum, şi progresezi. Puterea o să vină în timp, nu te aştepta să mă baţi pe bune după o săptămână de antrenament.

Am oftat supărată.

— O s-o fac vreodată? I-am cerut părerea sinceră, ochii lui sclipiră jucăuş.

— Da, ai potenţial să o faci.

14. DORINȚE ÎNDEPLINITE

Am privit în jurul meu, speriată şi dezorientată, încercând să îmi dau seama cum Dumnezeu ajunsesem eu aici. De fapt, asta ştiu; mă trezisem la 5 dimineaţa, mă îmbrăcasem bine, mă urcasem cu Harris în avionul lui Carter şi, după 40 de minute ajunsesem aici. Ce nu înţeleg e cu Dumnezeu fusesem de acord cu asta, mai ales astăzi, când ar trebui să fie o zi specială pentru mine şi Harris.

M-am zbârlit toată când am coborât din maşină, dorindu-mi să fac pe nervoasa şi să cer să fiu dusă înapoi acasă, în patul meu cald şi departe de sălbăticia asta, dar, dacă îmi aduc bine aminte, gura mea mare mă băgase în asta.

Astăzi, eu şi Harris împlinim o lună de relaţie. O lună în care am reuşit să stăm împreună (mai mult să mai puţin) să ne acceptăm unul pe altul şi să ne dăm seama cât de mult ne-am venit de hac unul altuia. Nu făcusem mari planuri, aşteptam primul an ca să simţim cu

adevărat relaţia. Până acum, de-abia am reuşit să dezgropăm secretele (câteva). Dar aveam să stăm împreună toată ziua, la filme bune şi mâncare nesănătoasă, fusese tot ce îmi doream şi de-abia aşteptam să îi dau cadoul pe care i-l cumpărasem. Căzusem de acord - fără cadouri. Şi eram entuziasmată, într-un fel răutăcios, să fiu singura care îi dă acum cadoul. Mă gândisem toată săptămâna ce aş putea să îi ofer.

Voiam să fim doar noi, în noua noastră casă, pe canapeaua noastră, dar uite-ne aici, la câteva sute de kilometri de casă, într-o pădure, pe undeva prin Sooke, pregătiţi să mergem la... vânătoare.

Totul se întâmplase din cauza lui Carter - bineînţeles. Harris uitase că plănuiseră vânătoarea asta cu mult timp în urmă, şi aseară se trezise cu un telefon de la Carter în care îl atenţiona că plecarea începe la 5 dimineaţa. Urmaseră momente de panică pentru Harris, mergea deja pe vârfuri în jurul lui Carter după ce îl lăsase în aer cu ruşii şi era să dea de belea în Stelvio. Şi cel mai mare vinovat sunt eu, deci să anuleze vânătoarea, cam singurul moment ce îl petrec împreună ca prieteni - nu era prea bine. Mai ales pentru mine. Aşa că, înainte să se gândească Harris cum să îl refuze, i-am luat

telefonul şi l-am rugat pe Carter să mă ia şi pe mine.

Mare greşeală, Katherine, mare greşeală.

Nu voiam să îl supăr din nou pe şeful cel mare, dar nici să rămân singură de aniversarea noastră nu era mai bine. Acum, că privesc în jurul meu, îmi dau seama că ar fi fost mult mai bine.

Surprinzător, Carter acceptase imediat, parcă amuzat să mă vadă într-un asemenea mediu. Harris promisese că nu o să stăm mult aici şi o să ne întoarcem acasă pe la prânz, deci o să avem destul timp şi pentru noi. În plus, o să fie distractiv.

Ne notat; îndrăgosteşte-te de un gangster şi o să te ducă la vânătoare de aniversarea voastră.

Nu am idee ce fusese aseară în capul meu, mai că eram entuziasmată de idee, deşi urăsc vânătoarea. Până se făcuse dimineaţa, mă trezisem cu dureri de burtă şi cu o menstruaţie gata să îşi facă treaba, înfofolită în haine groase şi dusă în sălbăticie.

Asta cu siguranţă o să fie o primă aniversare pe care nu o s-o uit niciodată.

Nu vedeam razele soarelui de sub norii groşi, însă zorii dimineţii luminau deja spaţiul din jurul nostru. Suntem pe un drum de munte,

la marginea pădurii, şi tot ce văd în jur sunt copaci imenşi şi stânci. Ar fi fost uimitor dacă am fi fost aici din alt motiv, pe o altă vreme. Acum nu mai plouă, dar e groaznic de frig. Și cum toate astea nu sunt suficiente pentru depresia mea, mâine trebuie sa mergem în California, la nunta mamei. Oricât mă rugasem ca Harris să uite de asta, nu se întâmplase și aseară mă anunțase că făcuse toate pregătirile - inclusiv rochia perfectă ce mă ambiționasem să mă prefac că nu o găsesc, poate, poate scap. N-am avut noroc!

Mi-am înăbuşit un căscat şi abia acum am observat că ni se mai alăturase o persoană; un bărbat care probabil ne aşteptase cu maşina în Port Angeles, după ce coborâsem din avion.

Harris și Carter sunt îmbrăcați ca doi vânători autentici, iar tipul ăsta nu pare altceva. Mă simt ca pantera roz într-o familie de tigri. Nu că aș fi îmbrăcată în roz, dar clar nu am ce căuta acum printre bărbații ăștia. Încă nu sunt sigură de faptul că e legal ce urmează să facem noi aici. Nu sunt documentată în privinţa sezonului de vânătoare pe aici, dar nu cred că lui Carter îi pasă de el. Poziţia noastră îmi indică că suntem extrem de departe de orice urmă de civilizaţie care ar putea deveni alarmată de

zgomotele unei puşti şi mi-a confirmat deja că orice poate fi cumpărat cu bani, deci Carter nu are neapărată nevoie de un permis de vânătoare.

Frigul mult mai puternic din mijlocul munţilor m-a cuprins imediat, mi-am tras gluga pe cap şi mi-am afundat mâinile în buzunare. Acum sunt eu şi patru bărbaţi dornici să colinde o pădure de la un capăt la altul în căutare de animale sălbatice. Pentru că avem şi un bodyguard cu noi, bineînţeles. Sper ca Ian să nu vâneze şi să îmi ţină companie în timp ce mă plâng de cât de urât e la vânătoare.

Mi-am lins buzele îngheţate, privindu-i cum se înarmează. Harris şi-a luat puşca şi a dus-o la spate, legând-o cu centura pe abdomen, de la umărul drept până deasupra şoldului stâng. E aşa de atrăgător, nu mă mai sperie să îl văd mânuind o armă, arată prea sexy făcând asta. Şi-a pus şi o centură plină cu cartuşe la brâu, şi a băut dintr-o sticlă de apă înainte să îşi îndrepte atenţia spre mine.

Îmi zâmbi şi veni lângă mine.

— Eşti foarte sexy! I-am şoptit obraznic, nereuşind să mă abţin. Nu trebuie să îi stric şi lui dispoziţia dacă mie nu îmi place aici. Rânji şi îmi prinse încheieturile, trăgându-mă mai aproape de el.

— Suficient de sexy să îmi oferi o partidă de sex în pădure? întrebarea lui m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Dacă împuşti… mi-am strâns buzele, întinzând ultima literă din cuvânt şi gândindumă la un animal.

— Ce?! Ce vrei să împuşc? întrebă repede, entuziasmat de joc. Am chicotit.

— O pumă! Am rânjit, ştiind că nu avea cum să prindă aşa ceva. Nu?

Păru surprins, dar apoi rânji.

— S-a făcut!

Ochii mi s-au mărit de uimire.

— Dacă trebuie să îndeplinesc anumite provocări ca să am parte de tine… fie, fac orice. Spuse serios şi am început să râd, clătinând din cap.

I-am înconjurat gâtul cu braţele şi l-am sărutat. Nu mă încântă vânătoarea asta deloc, dar brusc sunt curioasă să îl văd pe Harris vânând, cu felul lui în care mă înnebuneşte prin cea mai mică acţiune. Vreau să îl văd cu puşca în mână, concentrat pe prada sa şi în căutarea unei pume. Deşi, clar nu o să fac sex cu el în pădurea asta, frunzele ude şi reci, nămolul şi animalele sălbatice, plus frigul îngrozitor... nici vorbă!

— Gata de vânătoare, Kath? Ne întrerupse Carter din nou. Am mârâit peste buzele lui Harris.

— Extaziată! am răspuns, făcându-l pe Harris să chiotească.

Carter râse şi îmi întinse o puşcă la fel ca ale lor. Am făcut ochi mari şi m-am uitat la el, încruntată.

— Foarte amuzant! m-am strâmbat şi a început să râdă, punându-şi puşca pe umăr. Nici dacă voiam să vânez nu cred că era atât de nebun să mă înarmeze cu o puşcă de calibrul Dumnezeu-ştie-cât, cu care îi pot îngăuri capul din greşeală dacă îl confund cu vreun oposum.

Harris zâmbi şi mă trase din nou spre buzele lui, ca apoi să îmi apuce mâinile şi să îmi pună ceva între ele. Am privit în jos şi am văzut o pereche de mănuşi, chiar astea îmi mai lipseau. Am zâmbit şi l-am sărutat în semn de mulţumire.

Mi le-am pus pe mâini şi lumea deja se pregătea să intre în pădure.

— El cine e? am întrebat încet, arătându-i spre bărbatul cu şapcă şi o coadă prinsă la spate, care îmi aminteşte de Rambo.

— Miles, un prieten de vânătoare de-al lui Carter. Am aprobat din cap fără să cer alte

detalii. Se pare că doar Harris, Carter şi Miles aveau să vâneze, Ian era baricadat cu un rucsac imens cu mâncare. Mi-e milă de el, dar mai mult mă bucur pentru mine.

— Hei, Miles, îl strigă Harris pe bărbatul înalt. Acesta se apropie de noi.

— Vreau să ţi-o prezint pe iubita mea, Katherine. Katherine, el e Miles. Făcu Harris prezentările, prinzându-mi mijlocul cu braţul lui.

Bărbatul zâmbi şi îşi îndesa repede ţigara aprinsă între buze, întinzându-mi mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Katherine! Zâmbi prietenos.

Am dat mâna cu el, zâmbind şi eu, intimidată de fizicul lui enorm.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc.

— Sper că prezenţa ta aici să trezească pofta de vânătoare a lui Harris. Glumi Miles pe seama lui Harris, făcându-l să rânjească.

— Nici n-ai idee! Comentă Harris diabolic. Mi-am dat o palmă mintal, deci nu mă minţise aseară, într-adevăr Harris nu depune prea mult efort la vânătoare şi Carter îl ia probabil cu forţa.

Ne-am îndreptat spre intrarea în pădure şi Harris mi-a prins mijlocul şi mi-a şoptit la ureche:

— Şi tu eşti al dracului de sexy, dar vreau să te văd goală în pădurea asta şi o să fac pe dracu' în patru să prind puma aia pentru tine. Mi-a muşcat lobul urechii şi eu nu am zis nimic. Nu mă prinzi vie şi goală în pădurea asta.

M-a prins de mână şi am intrat împreună în pădure, unde întunericul părea mult mai intens. Copacii imenşi se întindeau zeci de metri către cer şi îl acopereau cu coroanele lor dese şi verzi, din care cădeau picături de apă, rămase în urma ploii. Solul era umed şi moale, acoperit de un strat de frunze şi muşchi şi, în unele părţi, bălţi de noroi. Am urmat o potecă alături de ceilalţi, fără să dau drumul mâinii lui Harris şi simţind frigul cum îmi intră în oase cu fiecare pas pe care îl făceam în adâncul pădurii. Voiam să o iau la fugă ca să mă încălzesc.

Băieţii discutau ceva de sezonul de împerechere al porcilor mistreţi şi m-am strâmbat dezinteresată, îndreptându-mi atenţia spre pădure. Ne afundăm în interiorul ei şi o senzaţie stranie îmi pătrunde în vene, îmi aminteşte de zborul cu avionul când am stat în braţele lui Harris, printre nori, unde păream în siguranţă. Şi acum am acelaşi sentiment în mijlocul pustietăţii, doar că mai straniu şi înfricoşător. Norii albi şi pufoşi fuseseră

înlocuiţi de copaci bătrâni, care scoteau sunete ciudate în adierea vântului şi de animale care probabil ieşeau la vânătoare după două zile în care au stat ascunse în vizuină.

După câteva minute bune de mers, discuţiile dintre bărbaţii-vânători s-au diminuat, la fel şi felul în care ne mişcam prin pădure. În cele din urmă Carter şi Miles s-au despărţit de grup, luând urma câtorva posibile animale şi Harris părea extrem de concentrat, de asemenea. Ştiu exact ce caută şi îmi pare rău că îl provocasem să facă asta, acum putea să stea cu mine şi să îl lase pe Carter să vâneze, în loc să îşi îndrepte atenţia spre cel mai mic zgomot venit din pădure.

În cele din urmă, m-a lăsat în spate cu Ian, care era mai plictisit şi îngheţat ca mine. Îl urmăream pe Harris cu privirea, mi-a spus să nu mă depărtez de Ian şi, în cele din urmă, nu l-am mai văzut. Carter şi Miles dispăruseră demult şi asta nu îmi place. Am o lanternă de urgenţă, pe care aş fi folosit-o dacă nu îmi interzicea şeful Carter. Încă e întuneric, umed şi frig şi mă satur de vânătoare din ce în ce mai tare.

Eram aproape să mă aşez pe o buturugă, când un zgomot puternic a spart liniştea pădurii, făcându-mă să tresar speriată. Zgomotul unei

puşti. Doar nu au găsit un biet animal atât de repede. Mă întrebam care dintre ei trăsese şi începeam să îmi fac griji din cauza plecării lui Harris, singur, într-o parte diferită faţă de ceilalţi. Voiam să plec după el când i-am observat pe Carter şi Miles, ieşind dintre copaci şi criticându-se unul pe altul. Cred unul dintre ei trăsese şi nu nimerise.

— Ţi-am spus să ne apropiem mai mult! spuse Carter pe un ton nervos. Era o minune de cerb.

— Eram de ajuns de aproape, ţi-am spus să mă laşi pe mine să trag. Îşi luă Miles apărarea.

Au venit lângă noi şi Carter continuă să bolborosească supărat.

— Unde e Harris? mă întrebă, privind după vânătorul care lipsea.

— Vânează, nu de asta l-ai adus tu aici? Aproape l-am criticat, făcându-l pe Miles să chicotească.

— Harris vânează singur? Ce l-a apucat? Niciodată nu face asta, vine forţat cu mine şi credeam că acum nu va face nimic dacă eşti tu aici.

Am oftat. Ştiu eu ce l-a apucat. Eu şi gura mea mare care nu se abţine să îl provoace.

— Hai să luăm altă rută! Propuse Miles când Harris şi-a făcut şi el apariţia, fără să pară prea vesel.

Carter îl privi curios.

— Mă urc pe stânci! Spuse Harris, cerându-i lui Ian termosul cu cafea caldă.

Ochii lui Carter se măriră.

— Vreau să prind un leu de munte, explică Harris, luând o gură de cafea. Obrajii mi se roşeau în mijlocul acestor bărbaţi, pentru că ştiu de ce vrea Harris să prindă aşa ceva.

— Who! Ce te-a apucat, Stone? Ai visat urât? Îl ironiză Carter, luând şi el un pahar de cafea. I-am cerut şi eu unul lui Ian, sperând ca fierbinţeala cafelei să fie o scuză pentru cea din obraji.

Harris nu îl băgă în seamă pe Carter şi privi în sus, spre munţii stâncoşi, aprinzându-şi o ţigară între buze.

— Ştii cât de greu sunt de prins, şi e periculos, rămânem la sol. Spuse Carter de data asta serios, dar Harris nu îi răspunse, ştiu că în capul lui asta înseamnă că îl doare undeva de ce spune Carter. Of, de ce m-am băgat în asta? Şi cum mai ies dacă prinde nenorocita aia de puma? Pentru că el sigur nu o să mă mai lase în

pace după asta. Argh! Katherine-magnet-pentru-belele-Wrise.

Am înaintat din nou prin pădure, băieţii despărţindu-se de multe ori şi Carter a reuşit în cele din urmă să împuşte un iepure – subiect numai bun de glume pentru mine – iar Miles a împuşcat un pui de mistreţ, apoi ne-am îndepărtat rapid de acel loc, pentru că mama putea fi prin zonă. Carter a legat iepurele de centura pantalonilor, iar Miles a camuflat mistreţul într-un copac, de unde avea să îl ia la întoarcere. Ian mi-a dat un croissant cât încă mergeam prin pădure, începeau să mă doară picioarele. Am fumat şi câteva ţigări, pentru ca dependența devenea deja abundentă, plus că îngheţasem îngrozitor. Am privit pe ceasul telefonului şi era deja 9:46. Când a trecut timpul aşa repede? Atmosfera nu se schimbase aproape deloc, întunericul nu mai era aşa dens, dar părea să fie mereu persistent aici. Din cauza crengilor dese ale copacilor şi norilor negri de pe cer, care ştiu că aveau să izbucnească în altă ploaie mai devreme sau mai târziu. Aici plouă mai mereu. Geaca mea e udă oricum, picăturile de apă care tot cădeau din copaci ne îmbibau uşor de apă. Mi-am tras gluga mai pe cap şi am observat că suntem mult mai aproape de stânci. Harris s-a

aplecat pe vine şi a testat solul cu degetele, l-am observat zâmbind şi asta nu era bine. El nu prinsese nimic, dar cu siguranţă nici dacă vedea un iepure sau altceva, nu trăgea în el, ţinta lui e un leu de munte. Carter trăsese deja de foarte multe ori, la fel şi Miles şi îmi dau seama că vânătoarea asta e numai distracţie, nu au nevoie de animalele alea şi pe multe le lăsau în urmă, hrana altor prădători. Iepurele de la centura lui Carter se pare că e o bombonică pentru Sasha. Privindu-l cum atârnă mort pe piciorul lui, mi se întoarce stomacul pe dos. Are blana maronie şi era diferit de cel pe care îl omorâsem eu, dar tot îmi aminteşte de el.

Gândurile mele m-au distras şi nu mi-am dat seama că Harris dispăruse de lângă noi. Zgomotul unei împuşcături s-a auzit de deasupra mea. L-am văzut pe Harris cu arma îndreptată spre ceva, dar şi spre ce. Imediat a luat-o la fugă şi a dispărut din raza mea vizuală.

— Ce face nebunul ăla? întrebă Carter din ce în ce mai nedumerit de comportamentul lui Harris.

— Nu poate să prindă un leu de munte, sunt rapizi şi el nu are destulă experienţă. Comentă Miles şi mi-am strâns buzele, făcându-mi curaj şi luându-mă după Harris. Ceea ce Miles nu ştie

e şi cât de mult îşi doreşte Harris să prindă leul ăla, şi nu avea să renunţe, chiar dacă nu are experienţă.

Am auzit strigătul lui Carter în urma mea, dar nu m-am oprit, în cele din urmă am început să fug în sus pe deal, după Harris, abţinându-mă să îl strig, nu ştiu ce urmăreşte şi cât de periculoasă e tâmpenia în care îl băgasem. Trebuie să îl conving să renunţe până nu păţeşte ceva.

Am ajuns sus gâfâind, dar habar nu am unde sunt sau dacă am fugit în direcţia corectă, nu îl văd pe Harris nicăieri şi încep să mă panichez. Mi-am folosit minimul de echilibru şi am am sărit peste câteva stânci, încercând să nu alunec pe suprafaţa alunecoasă şi îngheţată. Îmi văd aburul rece ieşind printre buze şi e clar că zona mea de confort e foarte departe de aici. Intram deja în panică, când zgomotul unei alte împuşcături mi-a întors capul automat. Am urmat sunetul, realizând că risc să fiu confundată cu prada, din greşeală, aşa că am decis să îmi folosesc vocea.

— Harris?! am strigat uşor, prea speriată să ţip tare.

— La dracu'! am înjurat pentru mine şi am continuat să merg, pe lângă faptul că pot fi

împuşcată din greşeală, risc să cad chiar în ghearele pumei pe care, cu siguranţă, o urmărea.

Un alt zgomot m-a făcut de data asta să ţip. Un zgomot puternic care a zguduit cerul şi mi-a îngheţat sângele în vene. Un tunet. În ce naiba m-am băgat? Intram în panică şi eram sigură că m-am rătăcit, până când am ţipat din nou, când un braţ mi-a prins mijlocul.

— Katherine, ce cauţi aici? mă certă Harris cu o voce şoptită. Am expirat uşurată, încercând să îmi calmez inima.

— Am venit după tine, unde Dumnezeu aveai de gând să te duci? am şuşotit şi l-am lovit în umăr. Şi, de parcă nu era suficient, a început să plouă.

Harris nu îmi răspunse, privi fix în spatele meu şi expresia lui îmi paraliza sângele în vene.

— Harris?! am şoptit speriată.

— Şhhh, iubito, nu te mişca. Şopti şi el uşor, ridicându-şi arma, cu mişcări milimetrice. Respiraţia îmi accelera şi nu am putut rezista tentaţiei de a-mi întoarce uşor capul spre ce se afla în spatele meu. Mi s-au înmuiat picioarele când am văzut animalul enorm şi fioros, cu blană arămie, ce nu era la nici 10 paşi de mine. Harris îşi ridică arma spre puma ce ne pândea, la rândul ei. Ochii lui Harris erau ficşi şi

concentraţi spre ea, cu arma ridicată la nivelul pieptului şi cred că nu mai respiră, nici eu, de spaimă. Puşca era la câţiva centimetri de mine şi nu reuşeam să mai mişc un deget, priveam animalul care se învârtea furios pe marginea prăpastiei, privindu-ne pe amândoi. Următorul zgomot m-a făcut să îmi strâng ochii, dar, din nou, era zgomotul greşit. Nu era de la puşca lui Harris, era alt tunet. Am realizat că faţa mea era deja udă, la fel şi geaca. Puma s-a speriat şi, într-o clipire, s-a făcut nevăzută, coborând pe stâncă.

— La dracu'! înjură Harris nervos, dispărând de lângă mine şi fugind iar după ea.

— Harris, nu! Las-o, hai să ne întoarcem. Am fugit disperată după el, dar era prea hotărât să prindă animalul ăla.

Coborâm din nou, dar de data asta pe altă parte şi am impresia că ne îndepărtasem periculos de mult de ceilalţi. Terenul ăsta e mult mai stâncos şi abrupt, plus că ploaia torenţială îmi îngreunează şi ea situaţia.

— Harris, opreşte-te! Am strigat după el, eram cât pe ce să cad în fund, alunecând. M-am prins de creanga unui copac uscat şi am încercat să mă ţin pe picioare. Strigătul meu părea să fi oprit şi puma. S-a întors din nou, de data asta

extrem de furioasă. Harris s-a oprit la câţiva metri în faţa mea şi şi-a fixat din nou puşca.

— Rămâi acolo, Katherine! Mă atenţionă, dar nici dacă voiam, nu mă mai puteam mişca de aici. Eram paralizată de spaimă şi îmi bubuia inima în piept. Am strâns creanga copacului, vrând să îi strig lui Harris să fugă din calea felinei furioase care venea acum înapoi la noi. Îşi unduia corpul pe stâncile abrupte, traversându-le fără probleme şi apropiindu-se de noi.

— Hai, nenorocito! Am auzit glasul lui Harris. Era extrem de concentrat asupra animalului şi chiar dacă sunt din cale-afară de speriată, am reuşit să văd ce îmi doream azi-dimineaţă: Frumuseţea lui. Corpul drept, într-o poziţie perfectă, cu puşca la nivelul capului şi faţa aplecată spre ţintă. Ploaia îl udase şi pe el, dar îl făcea doar mai frumos, el e prădătorul aici, nu puma care se îndreaptă nervoasă spre el. O aştepta, calculându-i fiecare mişcare şi urmând să îi ia viaţa imediat.

Am apucat doar să respir şi să văd animalul care a făcut un ultim salt, sărind spre noi, şi împuşcătura s-a auzit din nou, sunând ca un ecou în munţi şi oprindu-mi respiraţia. Am privit spre felina ce a căzut din săritura ei

perfectă, aterizând secerată pe solul ud, cu o pată de sânge care i se întindea pe gât.

— Da! Am auzit ţipătul de fericire al lui Harris, care m-a făcut să tresar speriată. Noroc că găsisem creanga asta de care să mă ţin.

Am respirat uşurată şi am încercat să îmi fac corpul paralizat să comunice din nou cu mine.

Harris se întoarse cu un zâmbet imens pe buze, urcă spre mine şi îmi prinse mijlocul, dezlipindu-mă de creanga mea.

— Am făcut-o, iubito! Am reuşit să prindem puma! M-am prins speriată de umerii lui, nu ştiu cum reuşeşte să mă învârtească în locul ăsta, pentru că eu nu pot sta nici pe picioare.

— Da, iubitule, bravo! L-am felicitat, încercând să par entuziasmată şi m-a coborât din braţele lui, sărutându-mă imediat.

Ploaia pe care el nu părea să o observe, a dispărut câteva secunde şi pentru mine şi m-am lăsat încălzită de buzele lui, până când alt tunet ne-a adus înapoi la realitate.

— Trebuie să ne adăpostim undeva, spuse Harris, deja trăgându-mă de mână spre josul stâncii.

— Nu ne întoarcem la ceilalţi? am întrebat speriată, privind înapoi.

— Nu, sunt prea departe şi, oricum, tot nu am putea să ne adăpostim de ploaie. Aici sunt multe peşteri, o să găsim una şi o să aşteptăm să se oprească ploaia.

Mi-am muşcat buza, fără să mai pun alte întrebări, ploaia îmi oprea deja respiraţia, şi mă ţineam bine de mâna lui Harris, să nu cad pe stâncă. Când am ajuns la animalul mort, Harris s-a oprit, şi-a pus puşca la spate şi s-a aplecat spre puma moartă şi udă. Am făcut ochii mari când l-am văzut ridicând-o şi aruncând-o pe umărul lui.

— Harris, ce naiba faci?

M-a prins cu cealaltă mână şi a început din nou să meargă în josul stâncii.

— Doar nu o s-o las aici, la cât m-am străduit să o prind?! Mi-am abţinut alte proteste, concentrându-mi deocamdată energia pe mers şi echilibru.

Am respirat uşurată când am simţit din nou iarba moale şi sigură sub picioare, Harris m-a tras după el pe marginea muntelui, traversând alte stânci mai mici. Pielea mea deja se îmbibase de apă, mai ales la picioare. Îmi simt tălpile pleoscăind în bocanci şi mi-am dat seama că nu mai am gluga pe cap, probabil îmi căzuse când m-a învârtit Harris şi acum tot părul meu e ud.

Mi-am tras-o repede pe cap, deşi asta nu mă mai ajută cu nimic acum. Am observat că nici Harris nu o avea pe a sa şi voiam să i-o pun eu când vocea lui m-a oprit:

— Acolo! strigă prin ploaia puternică, arătându-mi spre o deschizătură în stânca din faţa noastră.

Am început să fugim, încercând să ajungem cât mai repede în locul uscat şi rugându-mă să nu fie cumva casa vreunui urs.

Am păşit pe câteva stânci ca să putem intra în peştera întunecată, care avea o deschizătură destul de mare în rocă. Am respirat uşurată când nimic nu a mai căzut umed pe mine, dar acum mă cuprinde adevăratul frig.

Am analizat zona, precaută, peştera nu e foarte mare, fundul ei e la aproximativ 15 metri în faţa mea şi niciun animal sălbatic nu părea să se adăpostească aici.

Harris a pus animalul mort jos, iar eu m-am strâmbat. Ploaia îi udase blana şi arată hidos. Nu înţeleg de ce îl mai luase Harris sau ce are de gând să facă cu el.

Corpul a început să îmi tremure şi mi-am dat jos gluga udă. Dinţi îmi clănţăneau şi faptul că am scăpat de ploaie e un lucru bun, dat frigul încă nu dispăruse.

— Stai aici, iubito, mă duc să caut nişte lemne! spuse Harris, trăgându-şi gluga pe cap şi vrând să iasă din peşteră.

— Ce?! Harris sunt ude, nu mai ieşi afară. Am protestat speriată, trăgându-l înapoi, şi el e ud leoarcă.

— La baza muntelui sunt stânci aplecate şi tufişurile de sub ele sunt încă uscate. Spuse scoţându-şi un cuţit masiv ce seamănă cu o mini macetă, din interiorul gecii. O să mă întorc repede! Mă sărută pe buze şi dispăru din nou în urgia umedă. Am ieşit la gura peşterii, urmărindu-l cu privirea cum încearcă să se treacă pe sub munte şi a cotit după o stâncă, dispărând din raza mea vizuală. M-am întors înapoi în peşteră, rămăsesem singură cu puma căreia îi comandasem chiar eu moartea. Dacă nu îl provocam pe Harris să facă tâmpenia asta, acum puteam să fim înapoi la maşină, uscaţi şi în drum spre casă. Dar suntem prinşi în mijlocul sălbăticiei, într-o peşteră întunecată şi rece, uzi leoarcă, cu un animal mort drept companie... de aniversarea noastră.

Am început să mă mişc prin peşteră, mergând până în fundul ei, unde vântul nu se mai simte deloc, dar este mai frig ca afară. Hainele ude îmi îngheţau pe mine, dar mi-am

dat seama că geaca, deşi îmbibată de apă, pare uscată pe dedesubt, ploaia nu îmi pătrunsese până la piele, însă pantalonii mei nu erau atât de rezistenţi, iar părul îmi era şi el ud şi din cauza asta frigul mi se instalase peste tot. Am scos telefonul, cu mâinile tremurânde, şi am observat că are o peliculă de apă pe ecran, l-am şters şi l-am aprins nesigură dacă mai funcţionează, dar ecranul a luminat întunericul peşterii şi mi-a indicat faptul că e aproape 12 după-amiaza. Voiam să îl sun pe Carter, însă lipsa semnalului mi-a luat acest gând. M-am învârtit prin peşteră, ridicându-mi mana şi chiar urcându-mă pe o stâncă în interiorul ei, însă nimic, semnalul nu există şi mă întreb unde sunt ceilalţi acum. Reuşiseră să se întoarcă la maşină? Îşi găsiseră adăpost de ploaie sau încă ne caută prin pădure?

M-am întors la ieşirea din peşteră, îngrijorată de plecarea lui Harris, dar l-am văzut imediat apropiindu-se, cu braţ enorm de crengi şi câteva lemne mai mari pe care habar nu am cum reuşise să le taie.

A intrat în peşteră, cu apa scurgându-se pe el şi a fugit până în fund, unde a pus lemnele jos şi a început să adune câteva pietre.

— Iubito, dă-ţi hainele jos! îmi spuse cu buzele tremurânde. M-am uitat la el speriată, sigură că nu auzisem bine.

— Poftim?! am dârdâit eu.

— Trebuie să le uscăm, dacă rămâi cu ele ude pe tine, o să îngheţi şi mai tare.

— Aprinde focul mai întâi, m-am fâţâit nesigură. Hainele ude sunt un disconfort total, dar nici să rămân dezbrăcată nu pare să fie mai bine.

Harris îşi folosi din nou cuţitul şi începu să cureţe lemnele umede de scoarţa de deasupra. L-am privit sceptică, sărind de pe un picior pe altul, de frig. Lemnele nu păreau aşa de ude, însă nici uscate. Harris aşeză câteva pietre în formă de cerc şi puse în interiorul lor nişte muşchi uscaţi, pe care îi frecă în mâini. Habar nu am de unde îi luase, semănă cu iasca şi nu sunt uzi deloc. Îşi scoase bricheta din buzunar şi aprinse muşchii imediat, începând să sufle peste scânteile roşiatice şi puse câteva vreascuri şi crenguţe mai mici peste ele, continuând să sufle şi să le aşeze cu mâinile. Primele flăcări mici s-au ridicat, luminând încăperea, şi m-am aplecat imediat lângă el. Nu am fost în viaţa mea mai fericită să văd un foc.

Mi-am frecat mâinile fericită şi Harris a făcut imediat la fel ca mine, vreau să îl sărut în secunda asta, nu pot să cred că a scos un foc din crengi ude.

— Oh, Doamne, te iubesc! Am spus, închizându-mi ochii şi lăsând flăcările să îmi încălzească faţa.

Harris râse şi se ridică în picioare, venind lângă mine şi ridicându-mă lângă el.

— Dezbracă-te! Îmi trase fermoarul gecii şi, în alte circumstanţe, cuvântul ar fi însemnat altceva, dar acum ştiu că vrea doar să mă scape de hainele ude... deocamdată. Împuşcase puma, până la urmă.

Am dezbrăcat geaca, avusesem dreptate în privinţa căptuşelii de dedesubt, e uscată. Am aşezat-o pe o piatră, lângă foc, trăgându-mi apoi pantalonii, care îmi încreţiseră pielea picioarelor de umezeală şi le simţeam deja înţepenite. Am descălţat şi bocancii îmbibaţi de apă. Harris s-a dezbrăcat şi el, dar nu înainte să aducă puma lângă noi şi să o aşeze aproape de foc.

— Harris, ce faci?

— Trebuie să se usuce şi ea, aproape chicoti şi mi-am dat ochii peste cap.

— Doar nu ai de gând să cari chestia aia acasă?

— Ba da! Ar fi un trofeu frumos în mansardă, nu?

— Peste cadavrul meu! Am protestat stupefiată, făcându-l să râdă.

— Tu ţi-ai dorit-o, eu am prins-o! zâmbi, venind spre mine şi apucându-mă de şolduri. Am clătinat din cap.

— În niciun caz nu îmi bagi chestia asta în ca... mi-a oprit imediat protestul, astupându-mi gura cu a lui. Nu m-am putut abţine să nu îl sărut, deşi, în continuare, dârdâiam de frig.

Harris s-a desprins de buzele mele şi şi-a luat geaca, întinzând-o cu partea umedă în jos, pe pământ, în faţa focului.

— Stai aici! Mă prinse de mână şi mă aşeză pe ea.

— Nu, Harris, pune-o lângă foc, am încercat să mă ridic, dar el nu m-a lăsat.

— Stai acolo! îmi ordonă şi îşi trase şi el pantalonii uzi peste coapse. Şosetele mele sunt ude, aşa că le-am descălţat şi le-am aşezat lângă foc, care deja prinsese amploare şi mă încălzea, dar nu de ajuns să mă opresc din tremurat. Am lenjeria umedă, dar am decis să o păstrez pe mine, alături de puloverul care, slavă Domnului, e uscat. Mi-am strâns genunchii în braţe, încercând să mă apropii cât mai mult de foc şi

mi-am desfăcut coada împletită, care îmi îngheţa capul. Părul meu e ud şi rece şi mi-a îngheţat spatele chiar şi peste pulover. Harris a mai aruncat câteva crengi peste foc, apoi a venit şi el lângă mine. M-a luat în braţe, cuibărindu-mă la pieptul lui şi mi-am închis ochii de plăcere, când respiraţia lui caldă mi s-a lipit de creştet. Ador când face asta, chiar dacă tremură şi el. L-am strâns în braţe, încercând să mă lipesc de el, rămăsese şi el în pulover, dar, ca şi pe mine, nu îl ajută prea mult.

— Ar trebui să ne acoperim cu geaca mea! am propus, dârdâind şi strângând puloverul lui în pumni.

— Nu, las-o să se usuce.

Mi-am dat ochii peste cap, a lui când se usucă, atunci?

— Ştii ce fac militarii în armată să se încălzească?

Am clătinat din cap în semn că nu. Buzele îmi tremurau ca două bucăţi de jeleu.

— Îşi folosesc căldura corpului între ei să se încălzească. Privi în jos spre mine şi am chicotit.

— Îmbrăcaţi sau dezbrăcaţi?

— Dezbrăcaţi! răspunse repede, făcându-mă să râd, deşi a ieşit mai mult un dârdâit.

— Deştepţi militari, am comentat.

— Mhm! mă aprobă şi îşi lipi buzele pe gâtul meu.

— S-ar putea să am o idee cum noi să ne încălzim mai bine decât ei. Mă strânse mai bine în braţe şi mă ridică în poala lui. Am înghiţit în sec de frig, dar nu am puterea să mai protestez.

Îmi sărută buzele şi îmi cuprinse tot trunchiul cu braţele lui calde. Le-aş fi înnodat în jurul meu.

— Prima noastră lună împreună. Zâmbi peste buzele mele, nu mă aşteptam să schimbe astfel subiectul. Mi-am adus, brusc, aminte de cadou, pe care, printr-o premoniţie, simţisem că e bine să îl iau cu mine în pădure.

Acum e momentul perfect să i-l dau.

— Da. Poate nu e mare lucru pentru alţii, dar e pentru noi.

Harris râse şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Iubito, crede-mă, nu exagerez când îţi spun că alte cupluri nu trec într-o viaţă prin câte am trecut noi în luna asta.

Am aprobat din cap, conştientă de asta. Nu toate fetele trec printr-o ploaie de gloanţe în prima săptămână de relaţie şi află, pe parcurs, că s-au îndrăgostit de un criminal... slavă Domnului.

— Te-ai gândit cum ar fi viaţa ta acum, dacă nu m-ai fi acceptat? Dacă nu te-ai fi îndrăgostit de mine?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. L-am privit minute bune, fără să spun ceva. Apoi, m-am străduit să exprim ce e inima mea.

— Ar fi fost... goală. Castă. Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de tine când am venit aici, acum aş fi singuratică şi distantă, cu gândul la trădarea mamei şi fără nici cel mai mic motiv să zâmbesc. Nu aş fi în pericol, dar pericolul l-aş reprezenta eu, ajunsese să îmi fie frică de mine, să nu mă mai recunosc.

Tăcu un timp, doar zâmbind pentru sine. Apoi mă sărută, mulţumindu-mi parcă pentru ce spusesem. Am fost cât se poate de sinceră, nu am spus-o pentru el.

— Ştiu că am promis să nu ne facem cadouri...

Începu, iar semnalul meu de alarmă s-a activat imediat. Nu! Nu îmi strică şi momentul ăsta. Mi-am tras capul înapoi şi l-am privit, cu ochii mijiţi.

— Spune-mi că nu ai făcut-o!

Rânji drăgălaş... dacă asta e posibil.

— Nu am făcut-o!

— Nu mi-ai luat un cadou? am întrebat cu speranţă. El clătină din cap în semn că nu, dar tot l-am privit sceptică.

— Bine, atunci! Pentru că eu am făcut-o! Am sărit din braţele lui şi mi-am înhăţat geaca. Spre norocul meu, cutiuţa e de metal, aşa că apa nu a pătruns în interior.

Privirea lui Harris se schimbă primejdios.

— Trădătoare mică... mârâi printre dinţi. Eu m-am pus în poala lui şi i-am întins cadoul. Nu e nimic sclipicios sau împachetat cu panglici colorate, doar o cutie de metal, stilul lui Harris.

— Te iubesc! i-am şoptit, încercând să îl îmbunez, şi acceptă să ia cutiuţa. Oftă şi deschise uşor capacul. Reacţia lui era exact ce aşteptam. Exact ca un copil mic ce descoperă sub brad cel mai frumos cadou.

Harris scoase cele două medalioane de argint, aşezându-şi apoi pandantivele în palmă şi privindu-le uimit.

Am decis să fac eu prima mişcare şi i-am luat unul din palmă.

— Ăsta e al tău! I-am arătat medalionul ce avea drept pandantiv, o aripă de înger. I l-am prins la gât şi aripa argintie a căzut pe puloverul lui, arătând superb la gâtul său.

— Şi ăsta e al meu. Am arătat spre cel care rămăsese în palma lui, tot o aripă, doar că una diferită, o aripă de demon.

Harris zâmbi, încă fascinat, şi mi-l prinse la gât, îi simţeam mâinile tremurânde.

— Pentru că tu eşti demonul meu, şi eu sunt îngerul tău. Şi aşa putem să ne avem unul pe altul oriunde am fi.

Aşteptam o reacţie de la el, dar nu spunea nimic. Doar privea spre medalionul lui, pe care îl prinsese în palmă, şi spre cel de la gâtul meu. Arată aşa de frumos în lumina focului.

— Harris, acum ar fi momentul să spui ceva, iubitule, am chicotit uşor, tensionată.

— Te iubesc! Îşi ridică privirea spre mine şi îmi prinse bărbia, trăgându-mă în braţele lui. Te iubesc atât de mult.

Am rămas astfel momente bune, iar eu uitasem de frigul pe care ar trebui să îl simt. Când Harris mă strânse mai tare, mi-am dat seama că e felul lui de a spune că nu ştie cum să exprime prin cuvinte ce simte acum.

Apoi, dintr-o dată, se întoarse cu spatele la mine. M-am tras înapoi şi am rămas în genunchi.

— Am făcut ceva... dar nu vreau să îl consideri un cadou, ceva ce am făcut doar

pentru tine, ca şi cum ţi-aş fi pictat un tablou. Am făcut-o şi pentru mine, am simţit nevoia s-o scriu, s-o simt... şi ştiu că eu sunt cel pe care ţi-l doreai.

Nu am cum să înţeleg ce îmi spune, vorbind astfel.

— Harris, ce ai făcut? am şoptit, aşezându-mi mâna pe umărul lui şi neînţelegând de ce se întorsese cu spatele. Atunci, îşi prinse puloverul şi şi-l trase peste cap.

Spatele lui fusese întotdeauna curat. Era locul în care nu putea ajunge să îşi facă tatuaje. Sau fusese.

Au trecut doar câteva secunde până mi-am dat seama ce se întâmplă, apoi am suspinat şi mi-am pus palma la gură.

Harris avea capul întors spre mine, privindumă tăcut.

Partea de sus a spatelui său e acoperită de un tatuaj enorm, care îi marchează omoplaţii cu două aripi negre de demon, iar în interiorul lor e scris:

Nu Sunt Un Înger
Care Iubeşte Pe Toată Lumea
Sunt Un Demon
Care Te Iubeşte Doar Pe Tine

Îmi simt obrajii umezi şi calzi, inima pompând nebuneşte, sângele alergându-mi prin vene.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, am şoptit cu buzele tremurânde.

Zâmbi dulce, fără să spună ceva.

L-am citit de zeci de ori, încă nereuşind să îmi dau seama dacă e real sau doar un vis incredibil. Harris a făcut multe lucruri frumoase pentru mine, le-am pierdut numărul, dar ăsta este, cu siguranţă, cel mai uimitor. Faptul că şi-a tatuat pe piele dorinţa mea din copilărie ca să îmi dovedească că s-a împlinit, mă lasă fără cuvinte. Mi-am lipit uşor palmele peste cele două aripi negre, care îi acopereau omoplaţii, întinzându-şi vârful ascuţit spre umeri. Îmi e teamă să le ating, speriată că poate culoarea îmi va rămâne pe degete şi cuvintele se vor şterge. În lumina creată de flăcări, arată ca o pictură smulsă dintr-o altă lume. O pictură vie, a unei creaturi ce vrea să îmi demonstreze că eu sunt... totul.

Am prins curaj şi am trasat cu vârful degetului fiecare cuvânt. Literele păreau zgârieturi negre pe pielea lui, aranjate perfect, în cele patru propoziţii. Am sărutat cuvântul "Demon" şi i-am înconjurat tot pieptul cu

braţele, lipindu-mi palmele în dreptul inimii lui şi lipindu-mi obrazul de spatele său. Îi simt bătăile inimii în palmă. Harris îşi lipi şi el palmele peste ale mele, rămânând nemişcat, alături de mine pentru câteva secunde. Am închis ochii şi l-am simţit pe el respirând cu putere. Eu sunt în genunchi, în spatele lui, iar el stă în aceeași poziție.

În momentul ăsta, în locul ăsta sălbatic, în lumina flăcărilor şi sunetul furtunii, părem cu adevărat un înger şi un demon. Un înger ce îşi îmbrăţişează demonul, încercând să îi spulbere şi ultima fărâmă de durere... pentru că asta încerc să fac cu Harris de când l-am cunoscut.

— Mulţumesc! Am şoptit.

Mi-a tras mâinile pe pieptul lui şi le-a sărutat uşor. Se întoarse din nou cu faţa spre mine şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Te iubesc! şopti peste buzele mele, depărtându-se apoi puţin pentru a se uita în ochii mei. Mi-am dat seama că Harris întotdeauna se uită la mine când îmi spune că mă iubeşte. Vrea să îmi vadă strălucirea din ochi când aud asta, dar atunci când îmi spune că mă simte, e cu totul contopit cu mine, nu trebuie să se uite la mine pentru că nu mai suntem eu şi el, suntem amândoi un singur suflet.

— Şi eu te iubesc! Trebuia să i-o spun. Mi-am lipit fruntea de a lui şi i-am cerut din nou buzele.

— Te simt, demonul meu! am şoptit, încă sărutându-l, mă strânse mai tare în braţe şi, mai departe, niciunul nu avem puterea să oprim ce o să se întâmple.

Geaca lui Harris e destul de mare, m-a întins uşor pe ea şi s-a aşezat deasupra mea. Se sprijini în cot, lângă umărul meu, iar cealaltă mână îmi mângâie uşor coapsa îngheţată. Lenjeria udă mă scoate din minţi, vreau sub orice formă să scap de ea. Mâna lui Harris a intrat pe sub puloverul meu, mângâindu-mi şoldul şi urcând în sus, pe piele. Mi-am prins mâinile în părul lui, trecându-mi degetele printre buclele ude şi încercând să îmi menţin buzele stabile în sărut, deşi încă îmi tremurau.

Harris s-a ridicat de pe mine, trăgându-mă odată cu el. Sunt conştientă că focul începe să îmi ardă coapsa dreaptă, dar e atât de îngheţată, încât nu simt. Harris mi-a prins marginea puloverului şi mi l-a tras uşor peste cap, părul ud, care mi-a atins pielea, m-a făcut să icnesc. Harris mi-a observat disconfortul şi mi-a prins părul, încolăcindu-l în jurul mâinii lui şi luându-mi-l de pe spate. M-a tras din nou spre buzele

lui şi m-a lipit de pieptul său, care e acum rece. Harris mi-a mângâiat părul şi mi-a întors spatele spre foc, mi-am muşcat buzele de plăcere în urma căldurii. Mi-a desfăcut sutienul şi m-a lipit de pieptul lui, strângându-mă mai tare în braţe.

M-a întins din nou pe spate şi am tras aerul printre dinţi, încă îmi e frig, al naibii de frig. Harris s-a aplecat pe trupul meu şi am înghiţit în sec când mi-a tras boxerii peste coapse. Ştiu ce urmează acum şi mi-am închis ochii stânjenită. Făcusem atâtea tâmpenii cu el, dar chestia asta îmi face obrajii să ia foc. Harris mi-a sărutat porţiunea pelvisului, coborând mai în jos şi mi-am strâns uşor picioarele. A chicotit şi s-a oprit, ridicându-se imediat deasupra mea şi scăpând şi de boxerii lui. Am înghiţit în sec. Îi spusesem azi-dimineață că mi-a venit menstruația, dar răspunsul lui fusese un hohot de râs și avertizarea că asta nu mă scutește de nimic. Crezusem că glumește și eram hotărâtă să îl țin la distanță până trece beleaua sângeroasă, dar unde mi-a fugit hotărârea aia acum?

— Relaxează-te, iubito. Zâmbi şi se aplecă din nou deasupra mea, poziţionându-şi abdomenul între picioarele mele şi l-am privit surprinsă. Ce vrea să facă? M-a sărutat fără să se uite în altă parte, doar în ochii mei, şi i-am

simţit mâna intrând între picioarele mele şi trăgând imediat de aţă. Am icnit speriată, dar înainte să îl caut cu privirea, Harris îl aruncase deja în foc. A zâmbit strengărește deasupra buzelor mele, și ciudat e că simțisem tamponul uscat. Probabil frigul oprise sângerarea. Asta clar nu e bine pentru sănătatea mea, dar acum mă bucură.

Mi-am ridicat genunchii, cuprinzându-i talia cu picioarele şi mi-am înfipt din nou degetele în părul lui. Harris mi l-a tras pe al meu de sub spate şi mi l-a răsfirat în jurul capului. Mi-a prins ceafa şi mi-a ridicat capul spre el, băgându-şi celălalt braţ pe sub mine. I-am muşcat buza, strângându-mi ochii când l-am simţit intrând în mine, mult mai rece decât de obicei. S-a mişcat uşor, lipindu-mă mai mult de el şi ridicându-mi coapsele în jurul şoldurilor lui.

Sărutul nostru a devenit mai amplu, la fel şi mişcările lui Harris, care începeau deja să îmi facă trupul să tremure şi din alt motiv. I-am observat braţul aruncând alte crengi pe foc, ce au scrâşnit sub jarul încins, ridicând flăcări în jurul nostru şi luminând prin întunericul difuz în nuanțe roşiatice. Mai făcusem dragoste cu Harris într-o peşteră, dar acum e complet diferit,

e o peşteră adevărată; fără monitoare, saltele sau arme. Văd tavanul de stâncă deasupra mea, la fel şi pereţii negri şi diformi, acoperiţi de umbrele trupurilor noastre, în lumina focului.

L-am privit pe Harris... atât de frumos, mai ireal decât a fost vreodată. Flăcările îi luminează chipul şi corpul aşezat deasupra mea, care se mişcă într-un ritm perfect, transmiţându-mi electricitatea şi căldura lui, de care am atât de multă nevoie. Părul lui negru şi umed străluceşte, răvăşit de degetele mele.

— Eşti atât de frumoasă! şopti Harris cu fruntea lipită de a mea, strângându-mă în braţele lui şi afundându-se în interiorul meu, topindu-mă de plăcere şi izgonind frigul.

L-am strâns şi eu cât de tare am putut, lipindu-mă de el cu disperare.

Afară, ploaia cădea ca un viscol umed, îndoind crengile copacilor sub vântul puternic şi luminând deseori cerul cu fulgere, apoi zguduindu-l în tunete sonore, propulsându-mă în altă lume. Doar aici e linişte, vântul nu ajunge şi nici picăturile reci de apă, tunetele formează doar un cântec electrizant şi puternic. Corpul meu arde acum, arde în braţele lui Harris. Îmi retrag cuvintele de mai devreme, mă bucur enorm că am venit aici cu el. Niciun alt loc nu ar

fi fost mai potrivit pentru momentul ăsta, pentru prima noastră aniversare. Asta iese din tiparul nostru, sălbăticia asta e locul în care Harris iese din lumea lui, nu mai e un criminal aici, nu mai e un gangster, e doar... iubitul meu. Zăpăcit şi romantic, alergând după lei de munte. Harris nu va niciodată complet normal, asemenea celorlalți bărbați, indiferent de locul în care va merge şi ce va face, latura lui demonică o să iasă mereu la suprafață, dar am învățat demult să o iubesc.

Harris m-a ridicat din nou, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui şi cuprinzându-mi spatele cu braţele sale în felul pe care îl cunoşteam atât de bine. Totul e atât de calm şi simplu la pieptul lui, lumea îşi pierde sensul şi nimic nu mai are importanţă. Nici criminalii care poate mă urmăresc, nici afacerile iubitului meu, nici persoanele care muriseră şi continuă să moară din mâna lui şi din vina mea… nimic, suntem doar noi doi. Noi doi îmbrăţişaţi. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, aplecându-mă peste umărul lui ca să îl pot vedea din nou şi să mă asigur că e real. Este!

Îmi spusese că vrea să ştie că el e cel pe care mi l-am dorit. E mai mult decât mi-am dorit

vreodată, mai mult decât aş fi putut să îmi imaginez.

Prin tatuajul ăsta, Harris e pentru totdeauna al meu şi eu sunt pentru totdeauna a lui. Indiferent ce se va întâmpla pe viitor cu noi, pigmentul ăsta va demonstra ce am fost eu şi el odată. Cumva, totul trebuie echilibrat. Am o viaţă periculoasă acum, trăiesc câte o dramă aproape zilnic, dar mi-e interzis să mă mai plâng având în vedere bărbatul pe care l-am primit. Nimeni nu are dreptul la perfecţiunea absolută.

Dorinţa mea s-a îndeplinit în ziua în care l-am cunoscut. Mi-am primit demonul ce urma să mă iubească doar pe mine. Nu specificasem niciodată ce fel de viaţă mi-aş dori alături de el.

Harris a continuat să mă mişte deasupra lui, ridicându-mi corpul cu braţele lui, iar mijlocul meu părea atât de mic între ele. Am gemut uşor şi ecoul peşterii mi-a făcut geamătul să pară mult mai puternic. Cred că lui Harris i-a plăcut asta, pentru că imediat m-a afundat mai rapid în jurul lui, sărutându-mă pasional şi făcându-mă să gem din nou, mai tare. Vreau să aud şi eu ecoul geamătului său.

Mi-am înfipt unghiile în spatele lui şi am început să mă mişc singură deasupra lui, trasând linii cu unghiile pe spatele lui şi muşcându-i

buza de jos. Geamătul său mi-a zbârlit pielea de plăcere, am zâmbit şi l-am sărutat din nou, înfăşurându-mi şi eu braţele în jurul gâtului său, aşa cum făcuse el cu trunchiul meu şi lipindu-mă de el complet. Corpul începea deja să îmi transpire, nu îmi e foarte cald, e exact aşa cum ar trebui să fie. Focul îmi încălzeşte pielea la exterior, iar Harris mă înfierbântă pe interior.

Plăcerea s-a scurs uşor din mine, făcându-mă să îmi dau capul pe spate şi să îl las pe Harris să îşi coboare buzele pe gâtul meu. Imediat l-am simţit şi pe el eliberându-se în mine şi mi-am muşcat buza în extaz, lipindu-mi fruntea de creştetul lui şi lăsându-l în continuare să îmi savureze pielea gâtului.

Nu a vrut să iasă din mine, a rămas nemişcat, continuând să mă ţină în braţe şi nu am nicio problemă cu asta, e ca un foc aprins în mine.

— Te simt! în momentul ăsta parcă ai fi o parte componentă a corpului meu, cea mai importantă parte. Şopti, strângându-mă şi mai tare în braţe. Mi-am coborât buzele spre ale lui, şi eu simţeam exact la fel.

Am simţit răceală când el mi-a părăsit corpul şi am încercat să nu mă uit cum arată o anumită porţiune a corpurilor noastre, în special a lui. Noroc că îmi luasem câteva tampoane de

rezervă pe care, azi-dimineaţă, habar nu aveam cum şi unde o să le schimb, dar acum pot rezolva repede problema. Le băgasem într-o cutiuţă de plastic în care, slavă Domnului, nu reuşise să între apă. Lenjeria mea e aproape uscată, aşa că am îmbrăcat-o, împreună cu puloverul moale şi cald, la fel a făcut şi Harris. A aruncat şi ultimele lemne pe foc, întorcând hainele noastre pe cealaltă parte şi aşezându-se apoi în spatele meu, înconjurându-mi picioarele cu ale lui şi lipindu-mi spatele de pieptul său. Luă geaca mea şi o trase peste noi, înfăşurându-ne pe amândoi în ea în timp ce el îmi înconjura din nou mijlocul cu braţele lui. M-am cuibărit la pieptul său, scufundându-mi creştetul sub bărbia lui şi începând să mă joc cu lănţişorul de la gât.

Am rămas în tăcere, dar nu e stânjenitor. L-am simţit pe Harris făcând ceva în spatele meu şi am presupus că vrea să îşi privească şi el lănţişorul. Îmi prinse palma şi mi-l întinse, dar nu e aripa de înger, e celălalt; şarpele.

— Harris, ce faci?

Mă întoarse să îl privesc.

— Vreau să porţi tu asta de acum înainte.

Ochii mi s-au mărit.

— Ce?! Harris, e...

— E lucrul care m-a ajutat mai demult să îmi aduc aminte cine sunt, dar tu ai fost cea care m-a ajutat să renasc din nou. Să am din nou o inimă. Asta a fost singurul lucru ce părea preţios pentru mama, deşi l-a purtat o singură dată.

Îmi prinse mâna şi înfăşură lănţişorul de trei ori în jurul încheieturii mele, făcându-l să arate ca o brăţară şi lăsând pandantivul în formă rotundă să îmi cadă în palmă. Mi-am adus aminte de poza de pe biroul lui Harris.

Îmi privi încheietura fascinat, mii de amintiri părând să îi apară odată cu această imagine.

— A îndrăznit să îl poarte atunci când Sirrah a venit acasă. Dar nu şi l-a pus la gât. L-a purtat exact aşa. Mi-o amintesc perfect. Continuă, pierdut cu ochii pe lănţişor, părând să o vadă pe mama lui chiar acum. Iubito, vreau ca tu să îl porţi la încheietura de azi înainte, vrei?

— Eşti sigur? am şoptit.

— Foarte sigur. Zâmbi şi am roşit, copleşită de alegerea lui.

— Bineînţeles că vreau, iubitule! Am şoptit, aşezându-mi palmele pe faţa lui. Pandantivul mi s-a imprimat în palmă.

— Mulţumesc! şopti uşor şi l-am sărutat până nu începeam să plâng.

Am privit în palma mea, spre şarpele şi inscripţia ce mă atenţionau că orice început are şi un sfârşit. Sper că sfârşitul meu şi al lui Harris să nu vină nici pe lumea cealaltă.

M-am maturizat de când l-am întâlnit pe Harris. În toate felurile posibile. Am învăţat să iubesc, să pun binele altuia înaintea mea, să lupt pentru ceea ce iubesc în loc să mă arunc în altă depresie distrugătoare, am devenit mai curajoasă şi hotărâtă să fiu demnă de Demonul meu. Harris m-a învăţat să iert, să văd şi partea plină a paharului atunci când e cazul, să nu cred niciodată că lucrurile pot fi ceea ce par a fi. Am învăţat că viaţa nu e roz decât dacă ţi-o faci tu, dar în spatele acestei culori orbitoare, se află un abis întunecat, învăluit de moarte şi durere. Harris vrea să mă ţină în locul fericit în care tot ce îmi doresc se poate îndeplini, dar în orice secundă, o gheară întunecată ar putea săgeta rozul sclipitor din jurul meu. Chiar dacă o parte din mine ştie că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, sunt hotărâtă să lupt.

Toată viaţa noastră se bazează pe destin şi soartă. Dacă e adevărat că ele sunt scrise undeva şi totul îşi urmează cursul în timpul trăirii tale, tot ce poţi face atunci când eşti dărâmat, e să aştepţi ca scrisul să fie citit mai departe şi să-ţi

vină rândul să te ridici. Eu am căzut odată şi apoi m-am ridicat mai sus decât am fost vreodată. Dar dacă voi cădea din nou, nu voi mai aştepta nimic. Soarta mea e legată acum de un Demon, şi voi lupta din răsputeri să mă ridic înainte ca ea să îmi permită asta, sau să mă trântească pentru totdeauna.

— Tu eşti pentru mine, ceea ce sunt şi eu pentru tine.

Spuse şi am încercat să îl înţeleg.

— O dorinţă pe care am avut-o dintotdeauna. Îmi explică, lipindu-şi fruntea de a mea.

— Tu nu ţi-ai dorit un înger care să iubească pe toată lumea, ci un demon care să te iubească doar pe tine, nu-i aşa?

— Şi te-am primit pe tine.

— Vrei să ştii ce mi-am dorit eu?

— Da! am răspuns repede, cu vocea tremurândă.

— Nu mi-am dorit un înger blând care să mă scoată din Iad şi să mă ridice spre Rai. Mi-am dorit un înger sălbatic, care să îmi facă Iadul să arate ca un Rai. Şi te-am primit pe tine.

15. TATĂL VITREG

Am căscat tot drumul spre aeroport.

E în jur de 9 dimineaţa, dar sunt atât de obosită după ziua de ieri, încât am moţăit pe pieptul lui Harris până la avion. Strângeam în palma medalionul care îmi atârna acum pe încheietură, visând la după-amiaza noastră sălbatică în peşteră. Stătusem acolo mai mult decât ar fi trebuit; până se terminaseră lemnele, iar Carter nu fusese deloc fericit de asta şi făcuse ditamai scandalul. Ziua lui de vânătoare nu fusese la fel de frumoasă ca a noastră, şi când văzuse puma lui Harris, se bosumflase şi mai tare. Pentru că nu reuşisem să îl conving să o lase acolo cu niciun fel de rugăminte. Ajunsesem destul de târziu acasă şi ne petrecusem restul zilei pe canapeaua noastră din sufragerie, vizionând filme, mâncând prostii şi, între astea, făcând dragoste. Fusese o zi perfectă.

Acum nu mă simt prea bine. Și nu pentru că urmează să merg la nunta mamei. Nu ştiu dacă e

din cauza frigului şi a umezelii de ieri, sau a stresului din ultimul timp, dar menstruaţia mea a decis să se oprească. Cu toate că mi-e de ajutor astăzi, ăsta nu e un semn bun pentru sănătatea mea şi Harris m-a ameninţat deja cu mersul la control.

Am căscat din nou când Harris mi-a legat centura, de data asta zburăm în mod normal, nu în stilul lui Carter Gunn, aşa că decolăm de pe SEA, ceea ce însemnase cozi lungi şi oameni nervoşi.

Gândul mi-a fugit la rochia pe care el că mi-o cumpărase, dar nu suflase o vorbă de ea toată săptămâna.

— Harris, o să îmi arăţi rochia acum? l-am întrebat devenind din ce în ce mai agitată din cauza felului în care arăt. Nu sunt machiată, părul meu e prins într-o coadă amărâtă şi port blugi şi un tricou vechi.

Harris râse şi mă înşfăcă de pe scaun.

— Nerăbdătoare? Ridică din sprânceană.

— Mhm! Am aprobat din cap, încercând să îmi conving ochii să stea deschişi şi a chicotit, trăgându-mă de mână spre cabina lui. Acum e acum!

Am înghiţit în sec, ţinându-mă de mână şi lui gândindu-mă în fugă ce pot scoate din părul

meu, din cunoştinţele pe care le am în coafat. Nu îmi ies nişte calcule prea bune. Oare Harris îmi luase şi produse de coafat, sau machiat?

Intram deja în panică realizând toate astea când Harris a deschis uşa cabinei, dar încă mă gândeam la modul în care mi-am făcut un coc acum vreo 4 ani.

Harris m-a surprins, punându-mi mâinile la ochi.

— Harris… am râs şi mi-aş fi dat ochii peste cap dacă puteam.

— Şhhh! Îi simţeam zâmbetul când a închis uşa în urma noastră.

— O să mă sperii? am chicotit.

— Nu! Dar eu sigur o să leşin după ce o îmbraci.

Am început să râd şi deja deveneam nerăbdătoare.

Harris îmi sărută gâtul.

— Vrei să o vezi?

— Tu ce crezi? mi-am agitat genunchiul şi el chicoti.

Palmele sale s-au desprins uşor de pe ochii mei şi am clipit de câteva ori, înainte să analizez încăperea şi să văd un manechin chiar în faţa mea. Un manechin îmbrăcat în cea mai

frumoasă rochie pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Oh, Doamne! am expirat uimită.

— Îţi place? mă întrebă Harris repede, având încă mâinile pe şoldurile mele.

Am scos câteva sunete indescifrabile, combinate într-o bâlbâială şocată care l-au făcut pe Harris să râdă.

— Să înţeleg că da? zâmbi în urechea mea şi am aprobat din cap. Nu eram în stare să fac mai mult, deocamdată.

Am început să mă învârtesc uşor în jurul manechinului ce purta minunea sclipitoare. E neagră, dar are o sclipire ciudată, de parcă ar fi suflată cu praf de diamante. Corsetul are un decolteu aproape în V, foarte adânc, dar fără să pară vulgar, având o mică linie de pietricele sclipitoare care coborau în jos, spre abdomen.

Cupele se ridicau ascuţite spre umeri, fiind mărginite de aceleaşi pietricele sclipitoare care se întindeau apoi în două betelii spre gât şi îl înconjurau cu un colier, ce părea făcut din trei rânduri de pietricele albe, mai mari, însă asemănătoare cu cele care legau corsetul. Spatele era complet gol, doar o altă *panglică* din pietricele se întindea pe verticală, susţinând corsetul, sub omoplaţi.

Asta nu mai e o rochie normală, cumpărată dintr-un magazin, şi încep să intru în panică.

Partea de jos e compusă din zeci de volane negre, de diferite forme şi lungimi ce par foarte fine la atingere, având partea din spate extrem de lungă, ca o trenă, şi cea din faţă acoperă doar coapsele, la câţiva centimetri deasupra genunchilor.

— Harris… m-am bâlbâit din nou, negăsindu-mi cuvintele.

— Iubito, nu-ţi place? mă întrebă Harris de data asta îngrijorat de tăcerea mea şi de felul în care încă mă învârteam în jurul veşmântului ce părea smuls de pe un înger.

M-am uitat la el, surprinsă.

— Cum ar putea să nu îmi placă? Uită-te şi tu la ea… doar că…

— Ce?! Iubito, te rog nu mă mai fierbe atât. Părea disperat şi mi-am clătinat capul, chicotind uşor.

— Doar că e prea uimitoare. Şi nu e cumpărată pur şi simplu dintr-un magazin, nu?

M-am uitat la el şi aproape că respiră uşurat, chicotind apoi. Mă prinse de mână şi mă trase din nou în braţele lui.

— Bineînţeles că nu e cumpărată pur şi simplu. Nu e o rochie pentru oricine, e o rochie făcută doar pentru tine.

L-am privit uimită. Ce mai pot spune acum? Eu am lăsat sarcina asta pe umerii lui şi normal că a rezolvat-o în stilul lui.

Dar am încercat să mă acomodez cu asta şi să par cât mai fericită pentru Harris. El se ocupase de absolut tot – cum era şi normal – aşa că după ce am făcut un duş minuţios, Gloria a intrat în acţiune. Nu avea studii în domeniul coafurii, dar era mai pricepută decât orice hairstylist pe care l-am văzut chiar şi la televizor. Mi-am amintit împletitura sofisticată din părul ei atunci când am cunoscut-o prima dată şi nu am avut nicio reţinere să mă las pe mâna ei. Eram uşurată de asta până la Dumnezeu şi înapoi, aveam să stric splendoarea rochiei mele dacă mă aranjam de una singură la păr.

Având rochia cu spatele gol, nu puteam să îmi las părul desfăcut. Aşa că am ales un coc lejer, uşor ondulat şi dezordonat, la ceafă, pe care Gloria l-a înconjurat cu mici împletituri lejere care îmi plecau din vârful capului. Mi-a lăsat câteva şuviţe libere, care îmi acopereau

obrajii şi urechile într-un mod rebel, dar totodată sofisticat.

De machiat pot să mă ocup singură, aşa că am ales să nu exagerez prea mult, rochia mea sclipeşte destul. Am folosit doar tuş negru de pleoape şi o urmă fină de dermatograf în partea de jos, iar la coada ochiului am trasat o uşoară urmă de fard argintiu, care să reflecteze diamantele de pe rochie. Mi-am arcuit genele cât mai mult cu mascara şi mi-am conturat buzele cu ruj mat, de un roşu strident, care nu mă prea încântă, dar trebuie să recunosc că arată bine în combinaţie cu rochia.

Am zâmbit mândră de rezultat, privindu-mă în oglindă.

Sunt încă îmbrăcată în halat, şi mă învârteam în jurul rochiei, când Harris intră în cabină, după ce fusese plecat în tot acest timp.

Se uită la mine şi zâmbi.

— Ţi-e frică de ea, de îi dai aşa târcoale? Promit că nu muşcă.

Am început să râd şi el veni lângă mine.

— Mulţumesc! i-am şoptit. Fusesem atât de acaparată de rochie, că uitasem să îi mulţumesc pentru ea.

— Pentru ce? se încruntă confuz. Am zâmbit.

— Pentru rochie, pentru toate astea… pentru că exişti. Am şoptit din nou, uitându-mă în ochii lui şi era o idee rea să încep acum să plâng.

Harris zâmbi dulce şi îmi mângâie o şuviţă de păr. Mă strânse mai tare în braţele lui şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Te simt! şopti uşor, contopindu-şi fiinţa cu a mea. E atât de afrodiziac când spune asta. E în stare să îmi controleze fiecare celulă din corp.

Harris nu m-a lăsat să îi răspund, mi-a prins baza gâtului, având grijă să nu îmi strice părul şi şi-a lipit buzele de ale mele într-un sărut care mă făcea să îi înţeleg cuvintele perfect. Nu aveau sens rostite pur şi simplu, poţi auzi "Te iubesc!", oriunde, şi gândul îţi fuge imediat la acel sentiment cunoscut şi des întâlnit pe care chiar dacă nu l-ai trăit niciodată, ai auzit atât de multe despre el încât ştii cum să îl înţelegi. Dar felul în care îmi rosteşte Harris că mă simte nu poate fi explicat în cuvinte, sau înţeles vreodată de altă persoană căreia el nu îi şopteşte. Nici măcar eu nu o pot spune ca el, nu simt atât de bine când o spun eu, nu mă simt pe mine, dar îl simt pe el, crescând în inima mea ca un vulcan în interiorul unui gheţar, care explodează în scântei de foc.

Era practic interzis să mai port orice fel de bijuterie la o asemenea rochie, şi asta reprezenta

o problemă, pentru că eu am câteva la care nu vreau să renunţ sub niciun chip şi care nu se pot numi accesorii – sunt părţi din mine. Am lăsat problema asta pe planul doi şi am revenit la alta mai stresantă.

— Harris, puţin ajutor. Cum îmbrac chestia asta? L-am întrebat speriată pentru că nici nu ştiam să o dau jos de pe manechin. Harris chicoti, venind lângă mine şi aranjându-şi manşetele cămăşii negre pe care o îmbrăcase.

OK, pauză!

Rochie cu diamante pe mama dracu'! Adevărata minune se află acum în faţa mea, în pantaloni negri de bumbac şi o cămaşă de aceeaşi culoare care era acum desfăcută, cu gulerul ridicat şi cu un abdomen absolut superb ieşind de sub ea. Rujul meu rezistent nu avusese nicio problemă cu sărutul de mai devreme, dar nu avea să mai reziste mult la cât îmi muşcam eu buzele în momentul ăsta.

Încă eram fascinată de el când a desfăcut partea din spate a colierului şi acolo se pare că se forma toată legătura. â

— Dă-ţi halatul jos, iubito. Mă sfătui Harris şi l-am ascultat imediat, dar nu port niciun fel de lenjerie.

— Doar nu vrei să o îmbrac aşa? am întrebat speriată. Drace, nu! În niciun caz nu renunţ iar la lenjerie.

Harris chicoti şi îmi arătă spre manechin. Plasticul era negru şi dintr-un material asemănător catifelei aşa că nu am observat slipul care era aşezat pe el. Erau nişte tanga amărâţi, din dantela neagră.

— Doar atât? Am ridicat ața neagră pe un deget. Şi sutien, sau nişte cupe, măcar?

Harris rânji.

— Doar atât, nu porţi niciun fel de sutien la rochia asta, corsetul are cupe.

L-am analizat ţinând rochia în mână, pare atât de fragilă şi sensibilă, e un delict ca eu să fiu îmbrăcată cu aşa ceva.

Am oftat şi mi-am tras pe mine slipul minuscul, apoi am observat două pietricele sclipitoare. Una aşezată în partea din faţă, mai jos de betelie şi cealaltă în spate.

L-am privit pe Harris disperată. Îşi muşcă buza.

— Tu vorbeşti serios?! Ai pus pietricele şi pe chiloţi?

Rânji şmecher.

— Da! Totul e la pachet. Răspunse simplu, zâmbind şi venind cu rochia lângă mine.

M-am abţinut oftând şi încercând să revin la fantezia de mai devreme cu cămaşa lui desfăcută. E mai plăcută decât rochia din garderoba Afroditei – cu care sunt eu îmbrăcată acum.

Am rămas surprinsă când Harris a desfăcut-o în două. Partea de jos, fusta, rămăsese doar o cascadă de voaluri negre şi catifelate.

Harris s-a aplecat în faţa mea şi m-a pus să mă prind de umerii săi. Am băgat pe rând câte un picior şi Harris mi-a ridicat-o uşor pe coapse şi a prins-o la spate. Am respirat uimită când mi-a aranjat-o pe şolduri, e mai grea decât aş fi crezut. Materialul fin şi aproape lucios are o greutate surprinzătoare, la prima vedere am crezut că îmi va atârna ca o pană corp, dar nu e aşa.

Corsetul e partea criminală în poveste. Mi-am simţit bustul strâns când părţile din spate au fost legate, la fel şi colierul din jurul gâtului, de mâinile pricepute al lui Harris şi îmi era clar că nu o să pot vreodată să mă îmbrac singură în rochia asta. Mă simt ca o războinică din altă lume care îşi pune armura înainte de bătălie.

— Gata, iubito! Spuse Harris într-un final, aşezându-mi trena la spate.

Veni în faţa mea, studiindu-mă atent, cu un zâmbet care se întindea din ce în ce mai tare.

— Eşti superbă! zâmbi fascinat, prinzându-mi mâna şi trăgându-mă în braţele lui. Îmi prinse bărbia şi îmi ridică faţa spre a lui pentru a mă săruta uşor, apoi zâmbi şi îmi prinse şoldurile, forţându-mă să mă întorc. Încă eram desculţă însă am altă problemă acum – reflexia mea.

Sau oricui îi aparţine imaginea din oglindă. Gura mi s-a deschis din nou uşor, şi Harris şi-a lipit obrazul de al meu, încă zâmbind.

În ciuda zecilor de pietricele care o împodobeau, nu părea nici pe de parte încărcată sau prea strălucitoare. Micile pietre preţioase erau aşezate perfect una lângă cealaltă, atrăgând exact câtă atenţie trebuie. Partea din faţă a corsetului e superbă, se modelează perfect pe abdomenul meu şi cupele îmi ridică sânii, oferindu-le o formă aproape perfectă.

Harris îşi trecu degetele peste corsetul meu, mângâind uşor şi înnebunitor.

— Am avut dreptate când m-am gândit că asta e piatra ta preţioasă.

Am întors imediat capul spre el, încă îmi privea reflexia.

— Ce vrei să spui?

El zâmbi puţin răutăcios.

— Ce crezi că porţi?

Am întors capul şi m-am privit din nou în oglindă. Ce port? O rochie superbă, neagră cu... pietre. Pietre preţioase ce sclipesc într-un mod ce dă de înţeles că nu sunt simple chilipiruri. Mi-am îngustat ochii, apoi am privit pe mine, studiindu-mi corsetul şi felul în care fiecare pietricică pare şlefuită la perfecţiune şi reflexiile culorilor par smulse dintr-un curcubeu.

M-am uitat imediat la Harris, îngrozită să îmi aprobe ipoteza.

— Te rog spune-mi că nu sunt...

Eu m-am oprit, el zâmbi iar.

— Diamante!

Nu am reuşit să spun altceva, doar l-am privit, asimilând informaţia, apoi am simţit cum mi se înmoaie picioarele. M-am privit în oglindă, rochia are în jur de 300 de asemenea pietricele, nu mai mari de jumătate din unghia degetului meu mic, dar nici nu voiam să fac un calcul.

— Nu crezi că ai cam exagerat? am spus cât de calm am putut.

— Nu! Răspunse simplu. Doar nu crezi că te împodobeam cu atâtea chestii lucioase dacă nu erau ceva ieşit din comun?

Am expirat nervoasă.

— Harris, tu probabil ai cheltuit mai mulţi bani pe ţinuta mea decât s-a cheltuit pe toată nunta mamei în sine.

Începu să râdă.

— Serios… adică, Doamne, sunt diamante… am spus disperată, arătând spre mine.

Clătină din cap, zâmbind.

— Sunt mici, iubito, cele mari sunt scumpe, dar chiar şi aşa…

— Ce?! Am întrebat repede când a ezitat la sfârşit.

— Nu contează!

— Harris! l-am mustrat imediat.

Oftă.

— Nu sunt tocmai cumpărate dintr-un magazin. Am expirat speriată. Stai liniştită, nici furate nu sunt, dar nu au fost niciodată puse în vânzare legal. Avem afaceri cu un grup de rebeli din Africa, le vindem arme şi, de multe ori, ei ne oferă în schimb motivul pentru care sunt acolo. Harris privi spre rochia mea, spre diamantele de pe ea. Respiraţia mi s-a îngreunat în urma şocului.

— Acolo zeci de diamante ca astea sunt găsite zilnic, iubito, le scot din lacuri şi din

noroi. Au sute de muncitori care cotrobăie în lung şi în lat după ele.

— Muncitori sau sclavi?

Harris ezită şi tâmplele începeau să îmi mocnească.

— Sclavi sunt doar cei care vor să fie, iubito. Lucrurile nu sunt ca în filme, stai liniştită. Pentru oamenii ăia, ăsta e locul lor de muncă şi dacă îşi fac treaba bine, sunt răsplătiţi. Rebelii sunt criminali cu sânge rece şi oamenii fără milă, dar armele nu le cumpără ca să îşi omoare sclavii, doar pe cei necinstiţi, însă sunt alţii care îi atacă, cei care ne atacă şi pe noi.

Am respirat din ce în ce mai repede, simţind greutatea diamantelor cum creşte pe mine şi îmi crestează pielea. Tot ce îmi trece prin cap sunt oameni chinuiţi, bătuţi şi înfometaţi, plini de noroi şi lacrimi, care caută prin fundul mlaştinilor nestematele care strălucesc acum pe mine.

— La ultimul transport, Dia mi-a oferit câteva diamante cadou. Nu ştiam ce să fac cu ele, dar totuşi le-am luat. Acum, când a trebuit să îţi găsesc o rochie, mi-am adus aminte de ele şi mi-a venit ideea asta. Ştiam că are foarte multe de genul ăsta, ei le *vânează* în special pe cele mari şi colorate. L-am pus să îmi trimită

mai multe şi i-am promis că îi trimit un camion de arme pentru ele. I-aş fi putut da şi bani, dar s-a bucurat mai mult pentru arme şi mi-a trimis chiar mai multe decât i-am cerut. Mi le-a trimis neşlefuite şi asta le scade din preţ la prima vânzare.

Am oftat, zâmbetul lui mă stresa.

— Câte sunt, mai exact?

Se încruntă.

— Ştiu că nu-ţi plac numerele.

Am oftat din nou, dar am fost de acord cu el, nu vreau să ştiu numărul pietrelor sclipitoare de pe mine, care acum parcă îmi intră în piele, imprimându-mi în minte imaginea unor oameni chinuiţi. Am încercat să alung repede gândul, agăţându-mă de vorbele lui Harris: nu sunt ca în filme, dar încă nu reuşesc să fiu de acord cu asta. Viața mea e ca în filme acum.

Nu sunt atât de entuziasmată de nunta asta și deja am pierdut prea mult timp cu pregătitul. Asta, având în vedere că tata nici nu știe că merg. Nu avusesem curaj să îi spun, îmi era teama de reacția lui și decisesem să evit informația, în speranța că nu va afla niciodată. Nu e nevoie să îl rănesc mai mult decât am făcut-o deja, făcându-l să creadă că mă întorc de partea mamei.

Orice femeie ar fi în extaz purtând rochia asta, eu mă simt expusă, exagerat de strălucitoare şi falsă. Toate diamantele astea par să acopere mizeria din sufletul meu şi tot ce am făcut până acum. Nu aş purta-o în ruptul capului dacă aş avea altceva de ales şi dacă nu aş ştii că îl voi răni pe Harris refuzând-o. Ultimul lucru de care am nevoie astăzi este să ies în evidenţă.

Cel puţin Harris arată orbitor. Într-un costum negru, fără vreo sclipire preţioasă. Mi-a luat ceva să îmi recapăt respiraţia când mi-am dat seama că o să se îmbrace într-un costum. În stilul lui caracteristic, cu absolut totul negru, dar arată ca un model din revistele de modă. De fapt, sunt multe modele care l-ar invidia.

Îşi lăsase gulerul cămăşii desfăcut, renunţase la cravată, astfel că medalionul de la gâtul lui era vizibil. Ambele, mai exact, pentru că mi-l luase şi pe al meu, refuzând să mă lase să îl port cu rochia asta.

— Astăzi eu o să car şi îngerul şi demonul, iubito. Zâmbise, sărutându-mă pe gât şi punând medalionul la gâtul său.

Totuşi, nu îi dădusem voie să mi-l ia pe cel de la mână. Nicio rochie preţioasă nu e suficientă să mă determine să renunţ la el, mai

ales din cauza felului în care îl priveşte Harris la încheietura mea.

Los Angeles e la fel de însorit şi frumos cum mi l-am imaginat. E în jur de 11 după-amiaza şi eu încă încercam să mă obişnuiesc cu trena rochiei până am fost legată de Harris în scaun. Am aterizat fără probleme în LAX şi amândoi eram aşteptaţi afară de o maşină, chiar la scară. Mă aşteptam la asta, dar felul în care arată maşina, m-a şocat.

— Mergem la o nuntă, a trebuit să mă conformez. Explică Harris, râzând de expresia mea mirată.

Erau doi bărbaţi care ne aşteptau lângă Maybach-ul negru şi strălucitor şi i-am privit sceptică, fiind încă fascinată de maşină.

Harris mi-a deschis portiera din spate a maşinii şi deja începeam să mă simt ridicol de bogată, ceea ce e, de asemenea ridicol, pentru că nu sunt.

Trena nu îmi provoacă dificultate în mişcare, dar sandalele cu toc înalt o fac. M-am străduit să îmi aranjez partea din spate a rochiei când m-am aşezat pe banchetă.

Am privit curioasă spre cei doi bărbaţi din faţă, făcându-i lui Harris semn spre ei.

— Nu sunt Jason şi Austin ai noştri, dar Carter nu-şi lasă maşina nepăzită. Harris îşi dădu ochii peste cap şi eu i-am mărit pe ai mei.

— Deci ei sunt aici să păzească maşina? am şoptit amuzată spre el.

— Cam aşa ceva. Răspunse strâmbându-se şi am început să râd.

— Ei păzesc maşina când rochia ta poate plăti 50. Rânji Harris mândru şi am făcut ochii mari, abţinându-mă să îmi pun mâinile pe urechi şi să încep să bolborosesc "La-la-la-la-la, nu te aud, nu te aud!"

— Apropo, iubito, cum îl cheamă pe tipul care se mărită cu mama ta? Mă întrebă Harris. Am rămas confuză câteva secunde, realizând că habar nu am asta. Ştiu că trebuia să îl cunosc, îl auzisem de câteva ori, dar îl uram atât de mult încât m-am obligat să nu îl reţin. Îi spusesem lui Harris cum o cheamă pe mama, dar nu pomenisem nimic de… de… argh! Mi-am forţat mintea câteva secunde sub privirea curioasă a lui Harris. Am ridicat degetul în semn să aştepte puţin, de parcă încercam să calculez ceva în mintea mea. Mi-am adus aminte de invitaţia mamei la nuntă, ştiu sigur că îi pomenise numele acolo.

— Cred că… Hugh! Îl urăsc prea mult să mă sinchisesc să îi reţin numele.

— Hugh şi mai cum? insistă Harris.

Am ridicat din umeri, neinteresată.

Începu să râdă după câteva secunde.

— Deci nu ştii cum urmează să o cheme pe mama ta.

Am clătinat din cap, fără să îmi pese.

— O să aflu imediat. Am spus cu o mutră acră şi Harris continuă să râdă, apoi mă trase la pieptul său şi mă sărută pe frunte.

— Hugh… Mă surprinse pronunţând numele uşor, ca pentru el, şi privind pierdut pe fereastră, de parcă l-ar indigna. Sunt sigură că îi ştiu şi numele de familie, cu siguranţă îl auzisem în sala de judecată, dar nu reuşesc să mi-l amintesc şi nici nu mă chinui prea mult. Sper că după ce se termină ziua asta, să îl uit din nou şi să reuşesc ce m-am străduit şi pe tot parcursul divorţului părinţilor mei: să nu vorbesc cu el.

Peisajul începea să se schimbe şi am intrat într-o zonă aproape pustie, unde casele erau enorme şi la câteva sute de metri distanţă una de cealaltă. Mi se părea că ne apropiem de o zonă de pădure, eu şi Harris ne-am privit suspicios şi am verificat din nou adresa să ne asigurăm că suntem pe drumul cel bun.

În cele din urmă, am ajuns lângă o poartă enormă, metalică şi neagră, împrejmuită de un gard imens de aproape 5 metri, care acoperea lumina soarelui peste maşina noastră. Însă asta era tot ce vedeam, după porţi se croia alt drum fără sfârşit, împodobit cu un covor roşu şi, pe margine, flori albe de toate formele şi mărimile.

Un bărbat îmbrăcat în costum a venit lângă maşina noastră, cu o tabletă în mână şi a aşteptat ca şoferul să îi deschidă geamul. Am observat alţi bărbaţi care erau cu siguranţă gardieni şi o altă limuzină a venit în spatele nostru. Ce Dumnezeu e locul ăsta?

Şoferul a făcut semn în spate, spre mine.

— Deschide geamul! mă sfătui Harris, şi el părând la fel de uimit de ce se întâmplă aici. L-am ascultat, învârtindu-mi ochii pe mecanismul maşinii, şi bâjbâind după butonul de deschidere a geamului.

— Numele dumneavoastră, vă rog! Mi se adresă bărbatul pe un ton ferm, privindu-mă analizator. M-am încruntat confuză.

— Katherine Wrise. Am spus nesigură.

Bărbatul a tastat ceva, apoi a privit spre Harris.

— Domnişoara Katherine Avril Wrise şi domnul Harris Dwayne Stone. Verifică şi am

aprobat din cap. Am aflat cel de-al doilea prenume al lui Harris când am fost nevoită să i-l spun mamei pentru invitaţie. Lui însă nu-i place prea mult şi preferă tot Harris, ştiu foarte bine de ce.

— Codul dumneavoastră de intrare, vă rog. Mă privi bărbatul, aşteptând, şi sprâncenele mi s-au ridicat în surprindere.

— Poftim?!

— Codul invitaţiei dumneavoastră, domnişoară. Nu puteţi intra fără el.

M-am încruntat enervată.

— Ce dracu' cod? Sunt fiica miresei. Ai nevoie de un cod mai bun decât asta? Harris se încruntă şi el sceptic, dar brusc mi-am adus aminte de conversaţia pe care am avut-o cu mama. În afară de adresă, nu am fost prea atentă la ce mi-a spus, dar acum îmi amintesc că a pomenit ceva de un cod de intrare. Pe lângă invitaţia propriu-zisă, fiecare invitat a primit telefonic un cod pe care să îl prezinte la intrare. Cu cine dracu' se căsătoreşte mama?

M-am străduit să îmi amintesc numerele şi, norocul meu că mama le legase de ceva uşor de reţinut: anul naşterii mele.

— 1, 9, 9, 4! Am privit în sus spre bărbatul ce devenea deja nerăbdător şi ne privea ca pe

nişte intruşi care se furişează la nunta unui V.I.P.

Zâmbi imediat.

— Vă doresc distracţie plăcută! Ne ură, făcând semn spre alt bărbat să ridice bariera de metal, împodobită cu trandafiri.

Maşina s-a mişcat din nou, intrând Dumnezeu ştie unde, şi mi-am masat fruntea, oftând.

— Uau, mi-ai spus că tipul ăsta are bani, dar cât de mulţi? întrebă Harris uimit, privind pe geam la pădurea prin care treceam acum. Copacii păreau sculptaţi perfect pe lângă marginile drumului, devenind din ce în ce mai mari, apoi din nou mici şi, în cele din urmă, am reuşit să vedem urma casei din acest loc, după ce începeam să mă gândesc că mama îşi va face nunta într-o pădure.

Tot ce văd deocamdată sunt îngrozitor de mulţi gardieni şi mi-am ridicat capul lângă geam ca să văd până la acoperişul casei. Nu e o casă, sau o vilă, e un castel în adevăratul sens al cuvântului. Nu credeam vreodată că voi vedea o construcţie, iar casa lui Carter să pară mică pe lângă ea. Am numărat cele patru etaje, cu balcoane imense, care se întindeau câte patru paralele pe fiecare etaj. E îngrozitor de mare şi

întinsă pe o suprafaţă de teren căreia nu îi puteam găsi capătul cu privirea. Am reuşit în sfârşit să văd şi curtea, după ce am scăpat de umbra copacilor. Nu cred că nunta se ţine aici, dar e plină ochi de persoane elegante care urcau pe scările castelului, spre intrare.

Harris e tăcut lângă mine, dar la fel de şocat.

Maşina noastră s-a mişcat uşor pe covorul roşu care era întins peste tot, oprind în faţa scărilor şi a unui majordom, după ce altă maşină – din care coborâse un bătrân de vreo 80 de ani, însoţit de două domnişoare de vârsta mea – a plecat din faţa noastră. Băiatul în frac mi-a deschis portiera zâmbitor, oferindu-mi mâna şi am prins-o încă şocată de ce era în faţa mea, încercând să nu mă împiedic în trena rochiei când am coborât din maşină.

— Bine aţi venit, domnişoară! mă întâmpină cu un zâmbet radiant şi am aprobat din cap.

— Mulţumesc! Am încercat să zâmbesc şi eu, îndoindu-mi capul pe spate pentru a vedea mai bine structura maronie a conacului enorm. Doamne, Dumnezeule! Cu cine se căsătoreşte mama mea? Acum, cu adevărat mă gândesc la întrebarea asta.

Harris a venit lângă mine şi mi-a prins mâna, trăgându-mă de lângă băiatul care încă o ţinea

pe cealaltă. Am observat că mă privea cu acelaşi zâmbet, dar când l-a văzut pe Harris, l-a mascat imediat. S-a dat un pas înapoi, făcând un fel de plecăciune.

— Bine aţi venit, domnule Stone! îl salută băiatul respectuos, devenind serios imediat şi aproape speriat. Harris s-a încruntat uşor suspicios şi a aprobat repede din cap. Îi spusesem mamei de Harris, dar totuşi nu îi arătasem nicio poză. Părea suspicios felul în care băiatul ăsta îl privea. Cu siguranţă gărzile de la poartă îi transmiseseră cine vine acum, dar e confuz felul în care pare să îl cunoască pe el şi nu pe mine, eu fiind fiica miresei.

Harris mi-a oferit braţul lui şi mi-am băgat mâna după el, îndreptându-ne spre scări când maşina noastră a plecat, urmând rândul celorlalte.

Ce au oamenii cu numărul infinit de scări? Acestea mi se par mult mai multe decât ale lui Carter şi încep să mă doară picioarele doar din atât. Am păşit pe covorul roşu şi am vaga impresie că nimerisem la decernarea premiilor Oscar.

Sus, eram aşteptaţi de mai multe domnişoare, îmbrăcate în rochii simple şi albe, care le cădeau ca un voal pe trup, oferind

impresia unor nimfe. Ţineau în mâini suporturi aurii, pe care erau aşezate pahare de şampanie şi Harris a luat două, oferindu-mi unul mie, apoi ne-am croit drum spre uşile enorme de lemn, deschise, care ascundeau o parte din noul regat al mamei.

Am luat o gură de şampanie, pentru că într-adevăr am nevoie de ceva care să îmi răcorească creierul.

Nu pot să îl numesc living, e o sală de bal. Am încercat să nu exagerez cu felul în care mă holbez la încăperea enormă, care mă ducea cu gândul la secolul 19. Un candelabru imens de cristal strălucea în razele soarelui, reflectându-le forma şlefuită în toată încăperea. Erau doar câteva persoane aici, îndreptându-se spre cealaltă ieşire, care părea să ducă spre curtea din spate, unde probabil avea loc adevărata nuntă. Am luat o altă gură din paharul de şampanie, urmându-l pe Harris atunci când m-a tras spre acea uşă.

— Kath?! M-am întors automat când o voce cunoscută mi-a strigat numele. Am văzut o siluetă coborând rapid scările mari de marmură, mişcându-şi repede picioarele pe treptele albe, fiind aproape să sară pentru a ajunge mai repede la mine.

— Alice?! m-am întors uimită şi mi-am simţit colţurile buzelor ridicându-se într-un zâmbet.

A ajuns lângă mine şi mi-a sărit practic în braţe. Am râs, clătinându-mă uşor în spate în urma impactului şi a greutăţii ei.

— Oh, Doamne, nu pot să cred că ai venit! Ţopăi în braţele mele şi apoi îşi coborî privirea şocată spre mine. Zâmbetul ei uimit îi deschidea gura într-un O enorm. Am continuat să râd.

Am ridicat din umeri, neştiind ce să zic şi de data asta am tras-o eu, din nou, în braţele mele. Dintre toate rudele mele, Alice e singura de care îmi era cu adevărat dor. Ea e verişoara mea, fiica surorii mamei. E cu doi ani mai mică decât mică, dar întotdeauna am văzut-o ca pe o soră geamănă. Aşa ne plăcea să ne spunem, avem aceleaşi preferinţe şi chiar am fost o perioadă împreună în trupa de dans, dar apoi ea s-a mutat cu părinţii ei în San Diego şi o vedeam din ce în ce mai rar, şi după divorţul părinţilor mei, nu am mai văzut-o deloc.

— Când mama ta mi-a spus că vii, nu am crezut-o.

Am chicotit.

— Nu puteam să ratez asta, nu? am rostit dându-mi capul pe spate, încă nu îmi revenisem din şocul provocat de casa asta.

— Da, tipul ăsta e putred de bogat. Şuşoti, apropiindu-se de faţa mea şi privind în jur cu coada ochiului. Am izbucnit în râs, pentru că nu mai văzusem asta de mult. Îmi era dor de expresiile ei comice şi de felul în care e amuzantă când vrea să fie serioasă, şi atunci când spune o glumă intenţionat, nimeni nu râde.

— Uau! exclamă iar şocată, dându-se un pas înapoi. M-a analizat cu atenţie şi ochii ei mari şi verzi s-au făcut şi mai mari.

— Kath, arăţi uimitor. Acum părea şocată de-a binelea. Alice mă ştie din perioada în care încă mai aveam probleme cu greutatea corporală.

— Mersi, şi tu la fel! Am complimentat-o zâmbind. Ea e exact cum mi-o amintesc. O puştoaică cu o înălţime potrivită, cu părul castaniu, de lungime medie şi un chip care mă duce mereu cu gândul la un drăcuşor drăguţ. Însă acum e mai sexy decât o ştiam eu. Rochia roşie, scurtă şi mulată i se potriveşte foarte bine şi dacă e un lucru pentru care am invidiat-o întotdeauna pe Alice – mai ales că e mai mică decât mine – acela e decolteul ei.

— Serios, te-ai schimbat foarte mult! Continuă să se holbeze uimită la mine şi cred că mare parte din surprinderea ei e oferită şi de rochia pe care o port.

— Am mers des la sală în ultima vreme, am râs uitându-mă discret la Harris, care zâmbea privind-o curios pe Alice.

— Oh, scuze, am clătinat repede din cap, uitându-mă la ei. Alice, el e Harris, iubitul meu. Harris, ea e Alice, verişoara mea. Le-am făcut prezentările zâmbind şi, pentru câteva secunde, gura deschisă a lui Alice a rămas nemişcată.

Sprâncenele i s-au ridicat surprinse.

— Da, mama ta mi-a spus de el şi l-am văzut şi mai devreme, spuse aproape confuză, arătând cu degetul peste umăr, în spatele ei.

M-am încruntat confuză, mişcându-mi capul. Harris părea şi el surprins de vorbele ei.

— Îmi pare bine să te cunosc, Alice. Spuse Harris zâmbind şi întinzându-i mâna.

Alice îşi clătină capul rapid, încercând să îşi revină şi dădu mâna cu Harris, afişând alt zâmbet orbitor de-al ei.

— Şi mie îmi pare bine, Harris. Îi scutură uşor mâna, aruncându-mi mie pe furiş o privire obraznică. Am început să râd.

— Mama ta e sus, vrei să vii la ea? mă întrebă Alice veselă, dar apoi deveni uşor reţinută.

Am înghiţit în sec, ştiam că va veni momentul în care voi da ochii cu mama, dar încercasem să nu mă gândesc la el.

L-am privit pe Harris, încercând să găsesc o scuză în faptul că nu vreau să îl las pe el singur, dar mi-a luat-o înainte.

— Du-te, iubito, eu mă mai învârtesc pe aici! zâmbi şi mă sărută pe frunte.

Alice chiţăi şi mă prinse imediat de mână, trăgându-mă spre ea. I-am aruncat o privire disperată lui Harris, dar el doar mă încurajă să merg. A rămas în urma noastră cu paharul neînceput de şampanie. Mi-a zâmbit încurajator când Alice m-a tras spre scările şi mi-am pus paharul pe tava uneia dintre servitoarele nimfe, pregătindu-mă psihic pentru ce avea să urmeze.

— Uau, unde ai găsit splendoarea asta de băiat? Alice m-a întrerupt din gândurile mele.

M-am uitat surprinsă la ea, apoi am râs uşor.

— Nu te-ai schimbat deloc, am zâmbit lăsându-mă trasă de ea pe scările şerpuite. Totul sclipea atât de puternic în jurul meu, în alb şi auriu preţios, încât am impresia că mama urmează să se mărite cu un rege.

Alice rânji drăceşte.

— Însă tu da. Îşi mări din nou ochii, scanându-mi corpul. Am zâmbit uşor jenată.

— Perioadă grea, am spus, deşi o parte din schimbarea mea se datora şi celei mai frumoase perioade din viaţa mea, care de-abia începuse odată cu Harris.

— Îţi ador rochia. Schimbă Alice repede subiectul, mereu face asta când simte că întristează pe cineva cu ce spune.

— Mersi! Am zâmbit, şi a ta. Am arătat spre ea. Îşi agită mâna în aer în semn de "Mdea!".

Am râs.

— Astea sunt diamante? Se încruntă, analizând pietricele care sclipeau puţin cam prea tare pe rochia mea.

— Nu, bineînţeles că nu! am clătinat din cap, râzând, încercând să par cât mai convingătoare, deşi am înghiţit în sec după.

— Arată foarte bine! Zâmbi Alice încă fascinată şi eu am zâmbit jenată, aprobând din cap cap când m-a tras pe holul de la primul etaj. Aproape am ţipat când am dat cu ochii de statuia unui şarpe imens şi auriu, încolăcit în jurul unei crengi negre ce părea făcută din piatră.

— Ce dracu'?! M-am strâmbat, analizând târâtoarea enormă ce se întindea pe perete.

— Şi asta nu e nimic, să vezi ce are în grădină. Tipul ăsta e obsedat de şerpi. Se strâmbă Alice, trăgându-mă după ea pe holul imens şi luminat, împodobit cu trandafiri albi. Imaginea acelei reptile uriaşe mi-a trimis un fior pe şira spinării, deşi încă nu înţelegeam de ce. M-am pierdut în gânduri înainte să realizez că Alice s-a oprit în faţa unei uşi şi a ciocănit repede.

— Cioc, cioc! zâmbi şi intră înainte să îi se dea permisiunea. Eu am rămas blocată la uşă şi ştiam că în interiorul acestei camere se află femeia pe care credeam că nu o voi mai vedea niciodată.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi palmele umede şi Alice s-a întors spre mine, prinzându-mi mâinile şi trăgându-mă după ea.

— Ia uitaţi pe cine am adus. Ţopăi Alice fericită, trăgându-mă în încăpere şi, pentru următoarele secunde, am avut impresia că păşesc pe cărbuni încinşi. Camera s-a liniştit imediat, toate privirile întorcându-se spre mine. Recunoşteam vag un alt chip, dar ochii mi s-au blocat pe cel care mi-a înmuiat picioarele.

— Katherine! expiră mama şocată. Încă am impresia că nu mă vrea aici.

Imaginea ei m-a uimit, nu mai e aşa cum mi-o amintesc. E la fel de frumoasă şi arată la fel de bine, dar părul ei negru devenise acum un blond ondulat într-un coc simplu şi elegant. Am expirat şocată. Mama s-a vopsit şi ea blond.

— Bună, mamă! am rostit uşor, aproape neauzindu-mă şi simţindu-mi inima cum se zvârcoleşte înăuntrul meu dintr-un motiv pe care nici eu nu-l cunosc.

Am văzut ochii mamei umezindu-se şi s-a apropiat de mine, trăgându-mă în braţele ei, într-un suspin înlăcrimat.

Impactul cu pieptul ei mi-a făcut inima să mocnească din nou. Dar nu în revoltă, cum ar fi făcut-o înainte. Când braţele ei mi-au cuprins trupul, tot ce voiam era să fac şi eu acelaşi lucru. Mi-am ridicat braţele, temătoare, şi am înconjurat spatele mamei, ştiind deja că ochii mei sunt plini de lacrimi.

— Oh, scumpa mea, mi-a fost aşa de dor de tine. Suspină mama, strângându-mă în braţe şi m-am simţit din nou ca o fetiţă mică, mii de amintiri din copilărie revenindu-mi în minte într-o secundă. M-aş fi aşteptat să îi spun că atunci nu ar fi trebuit să plece, sau o altă replică dură, aşa cum eram obişnuită, însă în schimb am spus:

— Şi mie, mamă! am suspinat uşor, presându-mi palmele pe spatele ei. Mi-am tras nasul, când mama s-a depărtat uşor şi mi-a prins obrajii în palmele ei.

Zâmbea, iar faţa ei era deja umedă, machiajul fin fiind puţin afectat din cauza lacrimilor.

— Fetiţa mea frumoasă! Mă sărută pe frunte aşa cum obişnuia să facă înainte, şi oricât aş fi încercat, nu puteam să îmi abţin lacrimile.

— Doamne, cât de mult te-ai schimbat! îşi trase nasul şi mă prinse de mâini, pentru a mă putea vedea mai bine. Am chicotit uşor, toată lumea îmi spune asta astăzi.

— Şi tu! am spus, privind culoarea din părul ei.

Prinse o şuviţă între degete şi se strâmbă uşor.

— O schimbare care nu mă prea încântă.

— Dar îl încântă pe noul soţ! Am auzit vocea mătuşii mele, Beth, sora mamei şi mama lui Alice. Mama se întoarse spre ea, zâmbind uşor, în timp ce eu încercam să nu mă strâmb la ce spusese.

— Katy, nepoţica mea scumpă. Veni mătuşa spre mine, trăgându-mă într-una din îmbrăţişările ei sufocante. Îmi ciupi obrazul

exact aşa cum făcea când aveam 5 ani şi am început să râd.

— Îmi pare bine să te revăd, mătuşă, a trecut atâta timp. Am îmbrăţişat-o strâns. La fel ca şi de Alice, îmi era extrem de dor şi de mătuşa mea nebună şi amuzantă, care îi seamănă în întregime fiicei ei, în toate privinţele.

— Of, nu mai plânge, o să îţi strici machiajul! O certă pe mama, repezindu-se deja la dungile negre de sub ochii ei. Pe sub stratul profesional mi-am dat seama că mama avea cearcăne şi nu părea deloc să strălucească ca mireasă. Mai ales o mireasă de talia şi frumuseţea ei. Are o rochie albă, simplă, din mătase, care i se mulează pe corpul incredibil de frumos – dar parcă mult mai slab –, având un model frumos creat din dantelă, în jurul gâtului şi pe spate. Nu e nici pe departe rochia fabuloasă la care mă aşteptam, dar mama e la fel de frumoasă indiferent ce ar purta.

Mama nu îi acordă atenţie, continuând să zâmbească, şi mă trase din nou în braţele ei, mângâindu-mi obrajii şi încă nevenindu-i să creadă că sunt aici.

— Îngeraşul meu! îmi mângâie şuviţele de păr, sărutându-mă din nou pe frunte.

— OK, eu zic să le lăsăm puţin singure. Propuse mătuşa Beth şi m-a speriat asta pentru un moment, dar apoi m-a bucurat. Vreau să rămân singură cu mama.

Am aprobat din cap şi Alice mi-a zâmbit înainte să iasă pe uşă alături de mama ei şi alte două femei pe care nu le cunoşteam, dar mi-au zâmbit prietenoase.

— Ele sunt Gail şi Christina. Gail e sora lui Hugh, iar Christina e fiica unuia dintre prietenii lui. Îmi explică mama după ce femeile au ieşit din cameră.

Mi-am întors privirea spre ele, dar nu am reuşit să văd decât spatele blondei în rochie roz ce a ieşit din cameră, apoi s-a întors şi a zâmbit uşor înainte să închidă uşa.

Mama şi-a şters lacrimile de sub ochi şi m-a tras cu ea spre unul dintre fotoliile din cameră, în faţa oglinzii imense şi a mesei plină cu produse de înfrumuseţare. În încăpere sunt doar dulapuri mari, oglinzi şi canapele din piele albă.

— Scumpo, încă nu îmi vine să cred că eşti aici. Mă bucur atât de mult că ai venit. Mama îmi strânse mâinile într-ale ei, continuând să zâmbească uimită.

— M-ai iertat? mă întrebă când eu nu reuşeam să îmi găsesc cuvintele.

Căutam răspunsul corect. Încă sunt supărată pentru ce îmi făcuse mie şi lui tata, dar mi-am amintit de Harris şi am realizat că există un singur răspuns.

— Da! Nu pot da timpul înapoi, şi chiar dacă plecarea ta m-a afectat enorm, nu pot nega că mi-a adus şi un lucru bun. Am zâmbit uşor, făcând-o pe mama să îmi copieze expresia.

— E vorba de Harris, nu-i aşa?

Am aprobat din cap.

— E aici, a venit cu tine?

— Da, e afară.

— Oh, scumpo, vreau să îl cunosc. Sunt curioasă cum arată băiatul care a făcut-o pe fetiţa mea să se îndrăgostească. Am chicotit fără să vreau.

— Eşti fericită, scumpo?

Nu a trebuit să mă gândesc la răspuns.

— Da, el m-a ajutat să fiu fericită.

Mama zâmbi înlăcrimată şi îmi sărută mâinile.

— Şi să devii femeia care ţi-ai dorit întotdeauna.

Mi-am ridicat privirea curioasă spre mama.

— Nu mai eşti fetiţa pe care o ştiu eu, chiar dacă a trecut doar o jumătate de an.

Mi-am strâns uşor buzele. Acelaşi lucru mi-l spusese şi tata. Influenţa lui Harris asupra mea devine chiar amuzantă.

— Mi-a fost for de tine, mamă. Mi-am ridicat privirea spre ea, simţindu-mi din nou lacrimile în ochi.

Ochii mamei s-au inundat iar de lacrimi şi s-a apropiat de mine, pentru a mă trage la pieptul ei.

— Iartă-mă, îngeraşul meu. Iartă-mă pentru ce ţi-am făcut. Am vrut doar să te protejez. Rosti mama uşor la sfârşit, suspinând mai îndurerată decât ar fi trebuit. Am privit-o surprinsă.

— Ce?!

Mama îşi clătină capul repede.

— Nimic, spuse imediat, ştergându-şi din nou lacrimile.

Îşi trecu limba peste buze cât eu încă aşteptam o explicaţie la afirmaţia ei.

— Ce mai face tati? întrebă în cele din urmă, iar eu am rămas şocată. Nu pot să cred că i-a spus din nou aşa. Cum obişnuia să îi spună înainte. Gura mea s-a deschis, dar încă nu eram în stare să rostesc cuvintele.

— E bine! A fost tot ce am reuşit să spun. Mama aprobă din cap şi asta mi-a amintit de lucrurile pe care le-am aflat în ultimul timp. De

fosta ocupaţie a mamei. Ştie că ne-am mutat înapoi în Seattle, dar m-am abţinut să o întreb de asta acum, pare şi aşa o mireasă destul de tristă, aşa că mai bine nu îi pun şi asta în cârcă. Încă nu sunt sigură dacă ea ştie sau nu de Roberta. De Amber cu siguranţă nu ştie.

Mama îşi ridică privirea spre mine şi reveni la zâmbetul anterior.

— Vreau să îl cunosc pe Harris, scumpo, poţi să îl chemi aici?

M-am gândit puţin, dar nu îmi luasem telefonul din avion.

— Ăăă, nu am telefonul cu mine să îl sun, dar merg să îl aduc. Probabil s-a plictisit deja singur.

— OK, scumpo! Ne-am ridicat de pe fotolii şi mama mi-a şters obrajii umezi, făcându-mă să zâmbesc amuzată, la fel ca ea. Chicotesc lăcrimând, nu credeam că o să mai fac asta vreodată cu mama. Dar îmi era dor de lucrul ăsta şi de multe altele.

M-a sărutat din nou pe frunte şi am aruncat o privire rapidă în oglindă să mă asigur că nu ies afară cu machiajul întins şi ochii roşi.

I-am zâmbit din nou mamei şi am ieşit din cameră, lăsând-o înăuntru şi sperând să îl găsesc repede pe Harris.

Am coborât rapid scările, încercând să nu mă împiedic în trena lungă şi să nu dau cu ochii de viitorul soţ al mamei, mă simt prea bine ca dispoziţia să îmi fie stricată de o asemenea întâlnire.

Am ajuns din nou la parter, unde uşile mari de la intrare erau deja închise şi toată lumea se adunase în cealaltă parte a reşedinţei, un fel de curte în spate, de dimensiunea unui teren de fotbal. M-am îndreptat spre celelalte uşi, rugându-mă ca Harris să nu se fi pierdut prea mult prin mulţime.

— Katherine?! mi-am auzit numele strigat de o voce necunoscută în spatele meu şi m-am întors automat, învăluindu-mi şuviţele pe faţă şi paralizând complet în secunda următoare, când am văzut silueta cunoscută îndreptându-se spre mine.

Gura mi s-a deschis de uimire şi am clipit de câteva ori, nevenindu-mi să cred ce văd.

Nu, asta nu poate fi real.

— Tu eşti Katherine, nu-i aşa? Fiica Amandei? Vorbi cu mine vocea groasă pe care acum o recunosc şi răceala de pe acel munte mi s-a reinstalat în vene ca o amintire bruscă şi fatală. Silueta neagră s-a apropiat de mine,

ţinând în mână un pahar de şampanie şi aşteptând cu un zâmbet curios să îi răspund.

Visez! Refuz să cred că aşa ceva e real.

— Da! am răspuns cu vocea tremurândă când bărbatul s-a apropiat de mine şi m-am convins că nu visez. Sunt în mijlocul unui coşmar din care sănătatea mea mintală nu avea să iasă bine.

Bărbatul îşi desfăcu buzele într-un zâmbet larg.

— M-am gândit eu. Eşti chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat. Zâmbi, întinzându-mi mâna. Eu sunt Drake!

Fiecare formă de raţiune din mine a cedat. Ultima rugăciune pe care o mai făceam, ca acest chip să aparţină unui alt nume – s-a spulberat. E aici. Cel mai mare duşman al lui Harris. Cel de care încearcă să mă protejeze şi care vrea să se răzbune cu orice preţ pe iubitul meu. E la nunta mamei mele.

Nu e nicio diferenţă în ceea ce simt eu acum şi senzaţia pe care o ai atunci când calci pe o mină explozivă. Am încercat să îmi păstrez calmul şi să nu încep să ţip de spaimă.

Am simţit un fulger cum îmi electrizează degetele şi îmi arde tot corpul până în călcâie

când monstrul cu ochi căprui şi-a lipit buzele de mâna mea.

— Îmi pare bine să te cunosc, Katherine! zâmbi, ridicându-şi ochii întunecaţi spre mine, fiind încă aplecat în faţa mea. Am înghiţit în sec să nu vărs tot ce aveam în mine.

— Şi mie îmi pare bine! am spus sec, încercând să mă prefac prietenoasă, dar mi-a ieşit cea mai sictirită propoziţie pe care am spus-o vreodată.

— Trebuie să recunosc, îi semeni extrem de mult mamei tale. Se ridică zâmbind şi înălţimea lui mă intimidă şi mai tare. Când îl privesc nu îmi pot lua gândul de la chipul unui lup. Arată exact ca unul. Părul negru şi aranjat într-un stil dezordonat, dar totuşi elegant, maxilarul ascuţit şi ochii întunecaţi. Apropierea de el îmi oferă detaliile pe care nu le văzusem pe acel munte şi îmi face inima să bubuie de spaimă, în acelaşi timp oferindu-mi aceeaşi senzaţie că îl cunosc de undeva sau îmi seamănă cu cineva. Sunt la câţiva centimetri de omul care reprezintă cea mai mare ameninţare pentru mine şi dacă ar şti cine sunt, m-ar chinui până la moarte pentru a-şi duce răzbunarea la bun sfârşit.

— Mulţumesc! am zâmbit cât am putut de convingător.

— Doar că eşti mult mai frumoasă decât ea. Continuă, aproape flirtând, într-un rânjet scârbos, şi am tras o gură mare de aer pentru a-mi menţine picioarele stabile, care ameninţau să cedeze în curând.

Încă aştept să mă trezesc din acest coşmar îngrozitor. Aştept asta şi încerc să nu o iau razna. În orice secundă trebuie să deschid ochii, în pat lângă Harris, şi să respir uşurată, asta nu poate să fie adevărat. Prin câte am trecut în ultimul timp, refuz să cred că e aievea persoana lângă care stau acum şi care mă priveşte cu o expresie admirativă.

L-am observat încruntându-se uşor şi îndreptându-şi atenţia spre gâtul meu. Inima mi s-a oprit în loc.

— Drăguţ tatuaj! zâmbi, analizându-mi pielea de sub maxilar şi am înghiţit în sec, încercând să opresc transpiraţia care ameninţa să îmi apără pe frunte.

— Mulţumesc!

— Ce reprezintă? întrebă, îndoindu-şi puţin capul pentru a-l vedea mai bine.

— E un fluture!

Nu ştiu dacă tremur şi la suprafaţă aşa cum o fac pe interior. De ce tocmai el a văzut asta? Alice nu l-a văzut. Mama nu l-a văzut. A trebuit

să îl vadă bărbatul care m-ar putea omorî dacă şi-ar da seama ce semnifică. Sau oare ştie deja? Nu...

Gândul mi-a fugit imediat la Harris.

El e aici.

Drake e aici.

— Foarte interesant! zâmbi din nou, admirând tatuajul de pe gâtul meu deja mai mult decât ar trebui. Mi-am amintit imediat de povestea lui Harris, de ce îi făcuse iubitei lui Drake. Mintea mea a alergat turbată câteva secunde, încercând să pună lucrurile cap la cap şi mi-am amintit numele acelei femei: Christina. Sunt ferm convinsă că mama a rostit numele ăsta sus şi imaginea blondei a apărut în mintea mea ca o altă scânteie menită să producă iadul.

Am tras discret o altă gură de aer, mi-am îndreptat mintea spre Harris şi pericolul în care se află. Eu l-am adus aici.

— Ahm, îmi pare bine că te-am cunoscut, Drake. Putem vorbi mai târziu? Trebuie să o găsesc pe mătuşa mea, mama are o criză cu rochia, sus. Am spus repede, încercând să par cât mai degajată. Nu ştiu de unde ieşea calmul ăsta când pe interior tremur ca o muscă în plasa păianjenului. Sau mai degrabă un şoarece în gura şarpelui.

Râse.

— Sigur. Şi mie îmi pare bine că te-am cunoscut în sfârşit, după ce am auzit atâtea despre tine, sper să îmi păstrezi un dans mai târziu. Continuă să îmi zâmbească şi mi-am strâns buzele să îmi calmez ţipetele şi dorinţa de a-l scuipa în faţă.

Am aprobat din cap, neştiind de unde ieşea zâmbetul pe care îl aveam pe buze şi m-am întors pe călcâie, îndreptându-mă spre cealaltă ieşire. Am fost orbită de razele puternice ale soarelui şi spaima mi-a intrat în vene când am văzut câte persoane erau aici şi Harris nu apărea printre ele.

Am coborât repede scările, călcând cu piciorele tremurânde pe covorul roşu şi trecând pe sub o coroană imensă de ghirlande. Am tras o gură mare de aer, simţind disperarea cum mă cuprinde, am privit subtil în spatele meu pentru a vedea ceea ce mă temeam. Drake încă mă urmărea cu privirea, zâmbind pe ultima treaptă de sus a scărilor, şi mi-am întors rapid capul, începând din nou să merg şi pierzându-mă prin mulţimea de necunoscuţi care inspirau doar lux şi prestanţă.

Acum, mai mult ca oricând, vreau să ştiu cine e bărbatul cu care mama mea urmează să se

mărite. Ce caută un gangster la nunta ei? Nu cred că Drake a ajuns aici în aceleaşi împrejurări ca şi Harris, apoi mi-am amintit că mama a numit-o pe Christina, fiica unuia dintre prietenii lui Hugh.

Mi-am învârtit privirea în jur, astupându-mi suspinele de spaimă şi rugându-mă să îl găsesc pe Harris înaintea lui Drake. Am trecut pe lângă o imensă fântână arteziană, care avea drept obiect de decor o îmbârligătură de şerpi, care mi-a adus şi mai multă greaţă în stomac. Am observat în spatele ei, şirul infinit de scaune albe, aranjate pe două părţi, şi covorul roşu dintre ele, care duce spre altarul unde mama mea urma să aibă în curând un alt soţ. Persoanele se îndreptau deja într-acolo, ocupându-şi locurile, şi m-am gândit la ipoteza că Harris să fi mers şi el acolo. Dar nu s-ar fi dus fără mine.

Intram în panică din ce în ce mai tare, am continuat să merg în partea opusă, unde începeau să fie aliniaţi nişte copaci imenşi, crescuţi milimetric, în faţa pădurii ce înconjura reşedinţa. Mă simt că într-o cuşcă şi am fost la un pas să mă izbesc de o statuie de marmură, ce întruchipa o femeie ce avea un şarpe înconjurat în jurul corpului. Parcă aş fi căzut în Iad.

Am fost aproape să ţip când mi-am simţit braţul prins de cineva şi am fost întoarsă şi lipită de un piept.

Am respirat uşurată când l-am văzut pe Harris şi mi-am pus mâinile pe obrajii lui, asigurându-mă că e teafăr, apoi i-am înconjurat gâtul cu braţele, abţinându-mă din răsputeri să nu încep să plâng.

— Katherine, trebuie să plecăm de aici. Spuse serios, învârtindu-şi privirea prin jur şi inima mi s-a oprit. Harris privea cu spaimă anumite persoane care treceau pe lângă noi, însă majoritatea îi zâmbeau.

— Da! am spus repede, înghiţind în sec. L-ai văzut? l-am întrebat cu vocea tremurândă.

Harris se încruntă.

— Pe cine?

Am înghiţit din nou în sec, prinzându-mă de braţele lui Harris.

— Katherine, cine e omul ăsta? Am văzut o mulţime de oameni periculoşi şi pe majoritatea dintre ei îi cunosc şi nu înţeleg ce dracu' se întâmplă. Şopti disperat şi gradul de frică din mine a crescut.

Sunt mai mulţi?

— Harris… am şoptit uşor. Vocea nu îmi tremurase niciodată într-un asemenea hal.

— Ce? Katherine, ce e? mă întrebă speriat, punându-şi mâinile pe umerii mei.

— Drake e aici! am şoptit şi expresia lui Harris a devenit îngrozită. I-am simţit uşorul balans al picioarelor în urma şocului.

— Harris?! O altă voce necunoscută m-a făcut să tresar şi mi-am întors privirea spre o femeie care era lângă noi.

— Oh, Doamne. Tu eşti! Expiră femeia şocată, apropiindu-se mai mult de noi şi expresia de stupefiere a lui Harris a crescut şi mai mult.

— Alexandra?! expiră şi el şocat, uitându-se la femeia din faţa lui ca la o plăzmuire ireală. Cine e Alexandra?

— Ce dracu' cauţi aici? Ai înnebunit? şopti femeia, menţinându-şi uimirea şi nervozitatea în glas. Nu mai înţelegeam nimic, dar ochii mi s-au oprit fără să vrea la semnul de pe gâtul ei. Picioarele mi s-au înmuiat şi mai tare când am văzut S-ul tatuat şi ascuns în materialul din dantelă al rochiei ei. Însă era acolo. Marcajul lui Harris.

Mi-am ridicat privirea spre femeia brunetă, care era mai înaltă decât mine şi mă intimida cu o simplă privire.

— Ce cauţi tu aici? Ce dracu' e locul ăsta? spuse Harris, devenind deja disperat.

Femeia îl privi şocată, mărindu-şi ochii albaştri şi conturaţi perfect cu machiaj negru. Rochia ei neagră, scurtă şi mulată, atât de simplă, dar mă face să mă simt banală în faţa ei chiar şi acoperită de diamante.

— Harris, eşti sinucigaş? Ce dracu' e în capul tău? Mârâi femeia nervoasă, prinzându-l de braţ şi încercând parcă să îl acopere cu trupul ei. Tensiunea din tâmple îmi creştea din ce în ce mai mult şi eram la un pas de explozie. Mai întâi Drake, acum femeia asta care e clar că a fost iubita lui Harris cândva. Devine frustrant felul în care îi pot recunoaşte fostele aventuri doar prin semnul de pe gât. E ca şi cum mi-ar striga în faţă: "Vezi asta?! Dovedeşte că eu l-am avut pe Harris înaintea ta!"

— Alexandra, chiar nu am chef de glume. Se încruntă Harris furios spre femeia care părea chiar mai matură decât el. Elegantă ei feminină, mă făcea să mă simt ca o fetiţă aiurită.

Alexandra se holbă din nou la el, încă nevenindu-i să creadă că vorbeşte serios.

— Nu ştii unde eşti? Ei, lasă-mă să te luminez eu atunci: Eşti la nunta lui Reynolds.

— Ah, acolo e! Katherine!

Vocea diavolească de mai devreme s-a întors, făcându-mă să paralizez în loc. Am expirat stupefiată, întorcându-mi privirea spre Drake, care era acum lângă un alt bărbat pe care îl recunoşteam foarte bine. Viitorul soţ mamei mele.

Totul alerga în capul meu ca o invazie de viruşi în serverul unui calculator. Îmi pierdusem fiecare abilitate de a vorbi, de a mă mişca sau respira. Cuvintele Alexandrei încă mi se repetau în cap şi l-am privit din nou pe bărbatul care îmi provoca greaţă înainte, asociindu-l cu acel nume şi pierzând şi ultima fărâmă de raţiune din mine.

L-am privit pe Harris, care era în aceeaşi situaţie ca mine. Ochii îi erau măriţi şi braţele încordate.

Alexandra s-a poziţionat din nou în faţa lui, deşi ştiu că era în zadar. Ne văzuseră deja.

Alexandra îşi întoarse privirea spre mine, parcă acum mă observă prima dată.

— Du-te la ei! Du-te! şoapta ei era ca un ţipăt nervos care îmi ordonă să merg spre bărbaţii care se îndreptau acum spre noi.

Ochii lui Harris s-au mărit şi mai mult şi s-a mişcat un pas în faţă, dar Alexandra l-a prins.

— Dacă vrei să mai trăieşti, fă ce îţi spun. Ai încredere în mine. E tatăl ei vitreg, nu îi va face nimic.

Privi din nou spre mine, poruncindu-mi să plec mai repede, înainte ca cei doi bărbaţi să ajungă la noi.

— M-au văzut deja, mârâi Harris, încercând să îl privească pe Drake, dar Alexandra nu i-a dat voie, stând în faţa lui ca un zid protector.

— Nu ştie că te-a văzut *pe tine*. Ai încredere în mine, Harris, şi lasă-mă să te scot din rahatul ăsta până nu îţi pierzi capul.

Are accent rusesc. Îi prinse braţul, încercând să îl tragă pe Harris după ea, dar s-a opus nervos.

— Ce dracu' puneţi la cale? mârâi nervos prinzând braţul meu şi trăgându-mă spre el. Alexandra m-a depărtat rapid şi l-a tras spre ea.

— Dacă vrei să îl mai vezi şi mâine în viaţă, mişcă-te dracu' la tăticul tău până nu ajunge aici şi îşi dă seama cine e băiatul care te însoţeşte la nunta lui.

Mârâi Alexandra spre mine şi picioarele m-au mişcat înainte să le dau voie. Am auzit protestele lui Harris în spatele meu şi strădania Alexandrei să îl ţină pe loc. Am auzit şuşotelile ei care încercau să îl convingă că lucrurile încă

se pot repara şi, înainte să îmi dau seama, m-am trezit în faţa viitorului meu tată vitreg şi cel mai mare duşman al iubitului meu.

— Hugh! am rostit uşor, simţindu-mă deja ca o persoană care şi-a acceptat moartea şi tot ce îmi pasă acum e ca Harris să iasă teafăr de aici.

Se opri lângă mine, cu un zâmbet enorm, care îmi aduce aminte de rânjetul Diavolului înainte să te arunce în flăcări. Amintirea numelui său mi-a plesnit în tâmple. Întotdeauna mi s-a părut cunoscut numele acelui mafiot, nu pot să cred că îi aparţine celui care avea să îmi devină tată vitreg. Hugh Reynolds.

— Katherine! Frumoasa Katherine! zâmbi, neaşteptând permisiunea pentru a mă trage în braţele lui.

— Înseamnă enorm prezenţa ta aici pentru mama ta şi pentru mine. Mă sărută pe frunte, într-un stil elegant, ca un rege pe fiica sa şi m-am abţinut din răsputeri să nu şterg urma sărutului său scârbos de pe pielea mea.

Am zâmbit strâmb, aprobând din cap. Mi-am întors privirea spre Drake, mă privește... ciudat şi înfricoşător. Habar nu am ce se întâmplă, cum nu îl observase pe Harris şi cum încă atmosfera nu se transformase într-o ploaie de gloanţe, dar sunt fericită că lucrurile merg aşa.

— Văd că ţi-ai făcut repede prieteni. Drake ridică din sprâncene, uitându-se în spatele meu şi genunchii mi s-au înmuiat. Am privit peste umăr, pentru a-i vedea pe Alexandra şi Harris îndepărtându-se. Pumnii lui erau strânşi şi părea aproape târât de ea, poate sărutul părintesc al lui Reynolds l-a convins să plece, dar sunt acum recunoscătoare pentru acel gest. Dacă Harris reuşeşte să scape de aici, nu îmi pasă ce avea să se întâmple cu mine mai departe, viaţa mea e şi aşa distrusă. Am observat-o încă o dată pe femeia care, poate, îmi va salva iubitul, sper asta din tot sufletul. Vreau să îl iubească şi asta să o determine să facă totul ca să îl scoată de aici.

Când mi-am întors capul, am avut oribilul sentiment că l-am văzut pe Harris pentru ultima dată şi m-am abţinut din greu să nu încep să plâng.

— Ai găsit-o pe mătuşa ta? Vocea lui Drake m-a făcut să tresar. Mi-am întors atenţia spre cei doi diavoli din faţa mea, hotărâtă să trag cât mai mult de timp, deşi totul mi se părea un joc de-a şoarecele şi pisica în care Harris avea să cadă imediat. Poate voiau să îl ia de lângă mine şi eu să nu văd ce urmează să facă cu el.

— Nu! am şoptit, răspunzând mai mult şocată la gândul din capul meu.

— Te simţi bine, Katherine? se încruntă Reynolds, părând îngrijorat.

— Da, aerul de California nu îmi face prea bine. Am clătinat din cap, făcându-i pe amândoi să chicotească. Fac glume cu diavolul şi nu mă îndoiesc că încep să înnebunesc.

— Katherine, putem vorbi puţin? Mi se adresă Reynolds cu un ton părintesc, prietenos şi am înghiţit în sec, aprobând din cap. Lucrurile nu pot deveni mai rele de atât. Dacă avea să mă omoare, sper să o facă repede.

A zâmbit şi mi-a oferit braţul lui, şi dacă mi-aş fi pus mâna pe un cactus ar fi durut mai puţin. Drake mi-a zâmbit din nou, provocându-mi greaţă în stomac. Mi-am întors capul şi l-am urmărit pe Drake, a rămas în urma noastră, îndreptându-se spre locurile rezervate oaspeţilor. Acela nu e locul în care mersese Harris şi o picătură de speranţă încă se mai ţine de venele mele.

— Am înţeles că ai venit aici cu iubitul tău… spuse monstrul care mă trăgea acum spre o zonă aproape pustie a grădinii, printre trandafiri înalţi şi pomi care semănau cu un mănunchi de frânghii înnodate.

Respiraţia mi s-a oprit brusc şi am încercat să găsesc un răspuns rapid.

— Da, dar a trebuit să plece, a intervenit o problemă gravă de familie. Am spus repede, clătinându-mi capul şi înghiţind în sec după fiecare cuvânt.

— Oh, îmi pare rău, mi-ar fi plăcut să îl cunosc. Ce fel de problemă? Insistă şi nici nu mă aşteptam de la un asemenea om să fie reţinut în a afla ce îşi doreşte. Încă mai cred că totul e doar un joc şi ştie cu cine sunt aici de fapt, şi aşa trebuia să fie, doar îl văzuse pe Harris…

Mi-am frecat uşor fruntea, căutând un răspuns, dar am ţipat brusc, prinzându-mă de braţul lui Reynolds când un şarpe a coborât deasupra capului meu.

Am început să respir mai repede, observând colonia care se afla în jurul meu, atârnând în copaci, aproape adormiţi şi sâsâind cu greutate.

Reynolds râse şi prinse târâtoarea albă cu reflexii aurii, trăgând-o de pe creangă şi aşezându-l mai jos. Pare paralizat, dar inima mea încă bubuie, de parcă nu era speriată destul.

— Nu trebuie să îţi fie teamă de ei, sunt inofensivi! Vorbi şarpele despre celălalt şarpe pe care îl mângâia. Acum nu mai e niciun dubiu că am căzut în Iad şi sunt înconjurată de diavoli.

O să cedez în orice secundă şi asta e posibil în două feluri: O să mă prăbuşesc pur şi simplu sau o să încep să ţip de disperare.

Şarpele se întoarse spre mine, oricât mă scârbea omul ăsta înainte şi oricât de respingător mi se păruse, pe atât de tare mă înspăimântă acum. Nu mai e aşa cum mi-l amintesc eu, se schimbase, sau pur şi simplu aşa îl vedeam eu atunci din cauza urii. Înainte mi se părea un bărbat banal, urât şi cu un corp respingător. Acum mi se pare sfidător şi periculos. Ochii lui căprui seamănă cu ai mei şi tenul său măsliniu are imperfecţiuni urâte, ca nişte arsuri, pe care nu le văzusem înainte. E la fel de înalt ca mine, şi port tocuri. Înainte mi se părea un burtos scund, dar asta probabil din cauză că l-am văzut mereu lângă mama, care e o femeie extrem de înaltă. Mi se păruse pur şi simplu grad. E un bărbat masiv şi voluminos, dar într-un fel sfidător. Prin fracul negru am zărit şi urma muşchilor de pe braţele lui, care păreau mai vechi de câteva luni. Poate se schimbase pentru nuntă, dar probabil aşa îmi impusesem eu să îl văd înainte, să îmi măresc scârba pentru el. Părul său e lung până la baza gâtului, rar şi prins într-o coadă la spate. Oricât s-ar fi schimbat în ochii mei, chipul lui tot hidos e.

— Sunt un fel de pasiune a mea, unii oameni iubesc câinii, alţii pisicile, eu iubesc şerpii. Rânji, mângâind capul reptilei scârboase. Imaginează-ţi un om sau un alt animal fără mâini, fără picioare, fără gheare… ar fi o victimă atât de uşoară. Ei sunt atât puternici şi au abilitatea de a crea spaimă adversarului din nimic.

— Hmm, nu vorbim şi despre colţi, venin, abilitatea de a strangula până la sufocare şi de a se mişca pe orice fel de suprafaţă?

Nu ştiu de unde mi-a venit asta şi de ce intru în jocul lui.

Reynolds mă privi apreciativ. Urăsc asta.

— Ai dreptate. Dumnezeu nu le-a dat nimic. Dar cu toate astea au tot. Pot ataca aproape oriunde. Imaginează-ţi un rechin pe uscat, sau un leu în copac sau în apă adâncă.

— Nu sunt sigură că Dumnezeu a creat creaturile astea. Am vorbit sictirită. Nu pot să cred că ajunsesem să vorbesc cu Hugh Reynolds despre şerpi.

— Dumnezeu a creat totul, Katherine. Chiar şi pe diavol. Şerpii sunt simple animale de pradă, pe pământ. Spuse, lăsând şarpele în pace şi depărtându-se, dorindu-şi probabil să schimbe subiectul.

— Nu ştii cât de mult mă bucur că ai venit astăzi aici, Katherine. Îmi zâmbi diavolul şi m-am străduit din răsputeri să îi zâmbesc înapoi, dar mai mult am înghiţit în sec. Gândul îmi era doar la Harris, faptul că nu îl mai văd mă face să o iau razna.

— Ştiu că m-ai urât la început, Katherine, şi chiar îmi doresc să schimb asta. Vreau să înţelegi că nu am vrut niciodată să te despart de mama ta şi nimic nu m-ar face mai bucuros dacă ai accepta să intri în familia noastră şi să mă accepţi măcar ca tată vitreg.

Mi-a prins mâna, ridicând-o într-a lui şi scârba combinată cu spaima deja clocoteau în mine.

Mă abţineam din răsputeri să nu îl scuip în faţă şi aş fi dat orice să am un pistol acum.

Mă gândeam la o modalitate să îl refuz astfel încât să nu dau nimic de bănuit, dar expresia lui s-a schimbat brusc, ridicându-mi mâna şi uitându-se la medalionul de la încheietura mea. L-a prins în mână, ochii mărindu-i-se când l-a studiat mai bine.

— De unde ai asta? mă privi încruntat, întorcând medalionul pe toate părţile şi devenind din ce în ce mai şocat.

— Ce contează? m-am încruntat, speriată de tonul său schimbat şi atracţia pentru medalionul lui Harris. Îl mai analiză câteva secunde, trăgându-mi mâna tot mai aproape de faţa lui.

— Contează… pentru că ăsta a fost al meu.

Nu ştiam cum să reacţionez. Să îmi trag sictirită mâna dintr-a lui, sau să încep să râd.

— Nu totul îţi aparţine, Reynolds! Mi-am smuls mana dintr-a sa, temându-mă pentru că îi spusesem aşa. Cred că doar oamenii din lumea lui ilegală i se adresau aşa, dar, până la urmă, sunt unul dintre ei. Un duşman care îi va deveni totodată, fiică vitregă.

Mă privi surprins, apoi îmi prinse din nou mâna într-a lui.

Râse.

— Nu, dar ăsta e al meu. Sunt sigur de asta, l-am pierdut acum mult timp. Vezi asta?! Îmi arătă spre H-ul zgâriat pe o parte a medalionului.

— Eu am făcut asta. Hugh… Ridică din sprânceană şi ochii mi-au paralizat pe chipul lui. Ce legătură are nenorocitul ăsta cu medalionul mamei lui Harris? Şi şarpele. Eu ador şerpii. Ridică iar din sprânceană, făcându-mi semn în jurul meu.

Paralizam. Reynolds continuă să admire bijuteria de pe încheietura mea.

— Începutul şi sfârşitul. Fredonă el nostalgic.

— Cum l-ai pierdut? am întrebat repede, ştiind sigur că dacă se adeverea gândul pe care îl am acum, aveam să îmi pierd minţile garantat. Nici într-un coşmar nu e permis să trăieşti atâtea orori.

Reynolds se încruntă.

— S-a întâmplat de mult. Înainte de mama ta, partenerele mele erau mai… needucate. Aproape rânji diavoleşte şi pielea mi s-a zbârlit.

— Ce vrei să spui?

Oftă.

— Mi-a fost smuls de la gât într-o noapte, nu am realizat atunci, şi când mi-am dat seama că îmi lipseşte, era prea târziu. Termină şi îşi clătină capul, încercând să nu îşi aducă aminte mai multe. Oricum, a trecut mult timp de atunci, dar totuşi nu înţeleg cum a ajuns la tine.

Deveni din nou serios şi i-aş fi răspuns, aş fi putut inventa o minciună că l-am găsit pierdut pe stradă sau oriunde altundeva, dar nu mai pot face asta. Nu mai pot face faţă la toate astea.

Mintea şi corpul mi-au clacat când mi-am dat seama cine e cu adevărat omul din faţa mea.

Nu e viitorul soţ al mamei, nu e un gangster periculos, nu e cel mai mare duşman al iubitului meu. Toate astea nu mai contează acum, sunt nimicuri pe lângă adevărata lui identitate.

Hugh Reynolds e bărbatul care a violat-o pe Samantha, iar asta îl face tatăl biologic al lui Harris.

Şi asta duce la alt dezastru: În cel mai revoltător şi îngrozitor mod posibil, odată cu această nuntă, eu şi Harris devenim fraţi vitregi.

16. CELĂLALT LUP

— Katherine, eşti bine? Am tresărit, smulgându-mă imediat din atingerea monstrului. Picioarele îmi erau moi şi pielea părea să mi se răcească.

— Doamne, te-ai albit la faţă. Katherine, ce e cu tine? Vocea înspăimântată a lui Reynolds m-a speriat şi mai tare şi mijlocul mi-a fost înşfăcat de braţele lui.

— Lasă-mă! Am ţipat terifiată.

— Katherine, ce s-a întâmplat? Privirea lui m-a pietrificat. Ochii mi-au îngheţat într-ai lui şi mi-am adus aminte de vorbele lui Harris: Singura diferenţă dintre el şi Sirrah sunt ochii. Ochii aproape negri pe care Sirrah îi moştenise de la tatăl lui. Ochii lui Reynolds sunt un abis negru, înconjurat de cearcăne şi răutate.

Capul îmi vâjâia şi începeam să nu mai aud nimic în jurul meu, decât un singur lucru care îmi urlă în urechi:

HUGH REYNOLDS E TATĂL LUI HARRIS!

HUGH REYNOLDS E TATĂL MEU VITREG!

Asta nu poate fi adevărat. De ce eu? De ce Harris? De ce noi?

— Katherine! ţipătul lui Reynolds m-a făcut să tresar din nou. Oricare ar fi adevărul, comportamentul meu nu e potrivit. Am încercat să îmi aduc sângele înapoi în obraji şi să îmi recapăt echilibrul până Reynolds nu îşi dă seama că ştiu cine e cu adevărat.

— Scuze, mi se mai întâmplă asta… e din cauza… am înghiţit în sec … dependenţei. Nu mai iau droguri acum şi organismul meu cedează uneori. M-am încruntat, masându-mi fruntea, mulţumită de minciuna pe care reuşisem să o concep într-o asemenea situaţie.

— Oh, şi acum eşti bine? Vru repede să ştie. Am aprobat rapid din cap şi am tras o gură mare de aer, ridicându-mi privirea spre el.

— Da, sunt bine. Îmi pare rău!

Clătină din cap şi zâmbi ca un şarpe.

— Deci, o să îmi spui unde ai găsit acest lănţişor? Insistă prinzându-mi mâna din nou şi mi-am strâns buzele. Nu mă aşteptam să renunţe

şi îmi doream să îi urlu în faţă că l-am primit de la fiul lui, care s-a născut în urma unui viol.

M-am gândit rapid la poveştile lui Harris. Trebuia să fac o legătură cu trecutul lui şi să nu dau nimic de bănuit. Unde s-a născut Harris? Chicago! Deci probabil acolo fusese violată şi mama lui.

— L-am găsit vara trecută într-o excursie cu prietenii. Cred că eram prin Chicago. De ce îţi pasă atât de mult de chestia asta? E doar un medalion cu o literă scrijelită, nu poţi ştii sigur că e al tău. M-am încruntat, încercând să întorc situaţia în favoarea mea, în speranţa că Reynolds îmi va da dreptate.

Îmi analiză vorbele câteva secunde şi zâmbi, făcând probabil legătura cu Chicago.

— Crede-mă, e al meu. Îl recunosc foarte bine şi exact acolo l-am pierdut. L-am primit de la mama mea, eu am scrijelit litera pe spate. Trebuie să fie un semn că viitoarea mea fiică l-a găsit. Zâmbetul lui îmi întorcea stomacul pe dos şi materialul lănţişorul îmi ardea acum pielea încheieturii. Nu mai am niciun dubiu că acest nenorocit o violase pe Samantha, iar ea i-a smuls lănţişorul de la gât în acea noapte. Găsisem în sfârşit explicaţia pentru temerea ei

faţă de acest obiect: îl luase de la monstrul care a distrus-o.

M-am forţat să zâmbesc, deşi nu am reuşit.

— Nu-ţi face griji, nu ţi-l cer înapoi. Mă bucur nespus de mult că l-ai găsit şi acum îl porţi. Îmi sărută mâna şi mi-am muşcat limba cu toată forţa să nu leşin de disperare.

— Ei bine, Hugh, trebuie să recunosc; nu credeam că o să ai o fiică aşa frumoasă.

Diavolul numărul doi şi-a făcut din nou apariţia şi m-am întors spre Drake ca un om care cere cu disperare să i se taie capul în secunda asta şi să scape de tot acest chin. Prezenţa lui aici mă face să mă gândesc din nou la Harris. Drake e aici, Harris nu e. Asta e bine.

Reynolds râse cu un sunet scârbos şi îmi sărută din nou mâna. Dacă mai face asta o dată, o să îmi muşc membrul ăla până îmi despic carnea ca el să nu o mai poată săruta.

— Şi tu mă întrerupi din discuţia cu fiica mea frumoasă. Ce vrei?

— Îmi pare extrem de rău, exageră regretul, zâmbind spre mine. Dar trebuie să îţi amintesc că ai o mireasă de aşteptat la altar.

Expresia lui Reynolds se schimbă imediat şi ochii îi fugiră repede la ceasul de pe mână.

— Fir-ar! Katherine, am plecat până când mama ta nu se căsătoreşte fără mine. Gluma lui seacă m-a făcut să zâmbesc strâmb.

— Ne vedem în curând, sper ca tu o să duci trena mamei tale. Îmi prinse braţele şi mă trase în alt sărut pe frunte care mi-a făcut stomacul să se înnoade şi să mustească. Am aprobat din cap, deşi nu am nicio intenţie să o fac şi, spre norocul meu, a plecat imediat. Voiam să trag o gură mare de aer, dar mi-am dat seama că nu scăpasem, Drake veni acum în faţa mea, privindu-mă cu acelaşi zâmbet radiant şi cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Vii? Îmi întinse braţul. Am înghiţit în sec.

Am aprobat din cap şi mi-am pus mâna după braţul lui. Trebuie să gândesc. Şi repede. Nici nu am timp să realizez că sunt la braţul bărbatului care probabil m-ar tortura până la moarte cu o plăcere sadică dacă ar afla cine sunt, acum trebuie să mă gândesc la viitorul meu tată vitreg, care e tatăl biologic al lui Harris, care se căsătoreşte cu mama. Pe lângă această legătură monstruoasă se află şi alt motiv, unul care nu are nicio legătură cu mine sau cu Harris. Mama mea urmează să se căsătorească cu un diavol şi cuvintele ei mi-au apărut în minte ca un set de săgeţi. Mi-a spus că a făcut-o pentru siguranţa

mea. Lucrurile sunt simple, mama ştie foarte bine cu cine urmează să se mărite, dar de ce o face? Ce legătură are omul ăsta cu ea şi cu siguranţa mea? Nu am timp să mă gândesc la asta acum, trebuie să îi scot pe Harris şi pe mama de aici.

Gândurile mele m-au făcut să uit lângă cine merg, ne-am întors înapoi la fântâna din curte. Nimeni nu mai e aici, toţi merseseră să îşi ocupe locurile.

— Mama ta e încă sus, vrei să mergi la ea? mă întrebă Drake şi am aprobat repede din cap, smulgându-mă de la braţul său într-o secundă.

M-am întors repede înainte să o iau la fugă spre scări. Am o aparenţă de persoană relaxată de păstrat.

— Ne vedem mai târziu!

Mi-am pus toată forţa în acest zâmbet şi mă simţeam secată de puteri din cauza lui, nu i-am aşteptat răspunsul şi m-am întors pe călcâie, luând-o la goană spre scări. Mama avea să treacă pe aici în orice secundă şi să îşi lege, pentru totdeauna, viaţa de acel diavol.

Am ajuns disperată în living, liniştea din jurul meu nu mă ajută. Nu ştiu ce se întâmplase cu Harris. Unde e, dacă acea femeie îl ajutase să fugă. Mi-am ros unghiile şi m-am mai învârtit

de câteva ori, încercând disperată să îmi fac un plan. Nu mai am mult timp la dispoziţie. Harris pare să fi dispărut, sper să fie ascuns de Alexandra. Până o să încep să îl caut, trebuie să ajung la mama şi să o conving să mi se alăture şi să fugim împreună de aici.

Am urcat la etaj, răsuflând din greu şi rugându-mă la orice divinitate mă ascultă, să mă ajute să ies din iadul ăsta. Sunt atât de bulversată, încât nu am reuşit din prima să îmi amintesc drumul spre camera în care se pregătește mama.

— Katherine. M-am oprit şi aproape m-am împiedicat, cu tocul înfipt în covor. Am zâmbit uşurată când m-am întors şi l-am văzut pe Harris.

— Vino aici! îmi şopti şi îmi făcu semn cu mâna, apoi intră într-o cameră. Mi-a sărit inima de fericire că e bine şi reuşise să se ascundă. Am fugit spre el şi am intrat în cameră, apoi uşa s-a închis imediat în urma mea.

Am răsuflat cu greu şi mi-am permis câteva secunde să mă liniştesc, am închis ochii şi m-am rezemat de un perete. L-am simţit venind în faţa mea, nu spuse nimic, dar îmi e teamă să deschid ochii. Nu trebuie să afle încă cine e Reynolds, o

să îşi iasă din minţi şi o să meargă chiar acum după el.

— Drace, chiar eşti frumoasă de aproape. Am deschis ochii, privirea lui e ciudată.

— Harris, ce faci? am şoptit cu vocea încă tremurând de mai devreme. E ceva straniu la el, dar nu am încă puterea să îmi dau seama ce.

Îmi zâmbi. Un zâmbet diavolesc pe care îl mai văzusem înainte... în prima noapte când Harris m-a dus în casa lui.

— Uită-te la mine. Şopti, şi pentru o secundă m-am gândit că încă mă uit în ochii lui Reynolds. Îmi rămăseseră întipăriţi în minte, iar cei din faţa mea sunt acum la fel. Dar nu ar trebui să fie... nu Harris e cel ce are ochii lui Reynolds.

În următoarele secunde mi-am simţit aerul cum îmi fuge din plămâni şi e în înlocuit de acid sulfuric. Începu să râdă batjocoritor în faţa reacţiei mele.

M-am lipit de perete cât am putut de tare, lucrurile s-au aranjat în mintea mea şi toate evenimentele din zilele trecute se derulau ca fărâme de scântei, aşezându-se cap la cap.

Fantoma!

— Cine eşti? am reuşit să scot aceste două cuvinte într-o şoaptă tremurândă.

Zâmbi şi se apropie mai mult de mine, m-am contopit cu peretele, dar nu am unde să mă mai duc. Buzele lui ajunseră îngrozitor de aproape de ale mele.

— Doar gândeşte-te puţin, ştii povestea. Uită-te în ochii mei şi spune-mi cine sunt.

Când rosti ultimul cuvânt, buzele lui le atinseră pe ale mele şi am suspinat cu putere, încercând să fug, dar el îşi puse ambele mâini de o parte şi de alta a capului meu.

M-am uitat la el şi am văzut începutul.

Prima zi, prima privire spre Harris, când purta lentilele negre. Asta văd acum, acel Harris... dar nu e el, e cel real, cel cu care încerca să semene. Celălalt pui de lup, ce nu mai e un pui acum, la fel ca fratele său.

— Sirrah!

Cuvântul a ieşit format doar din tremurat, iar rânjetul lui s-a mărit.

— Ţi-a luat ceva timp. Şopti, dându-mi de înţeles că el fusese până acum, el mă urmărise.

Înainte să spun altceva sau să încep să ţip, pentru că mi-am pierdut minţile încă din grădina lui Reynolds – cineva bătu puternic în uşă şi... fantoma dispăru din faţa mea.

Nu am fost deloc surprinsă să îl văd pe Drake intrând, deja nu mai funcţionez normal şi

fiecare lovitură ce mi se aplică pare acum izbită într-un corp fără viaţă.

Amândoi mă priviră, stând unul lângă altul şi zâmbindu-mi. Iar eu i-am privit, la rândul meu.

— Deci, acum că ai aflat toate informaţiile, eşti pregătită de distracţie?

Îmi rânji Drake, schimbându-şi complet expresia acum. Nu am spus nimic, nu am reuşit să protestez când Sirrah m-a prins de braţ şi m-a imobilizat cu spatele la el, apoi mi-a pus o bucată de material peste gură şi nas. Durerea de cap m-a izbit instantaneu şi ultima bucată de aer a dispărut din mine, înlocuită de acidul otrăvitor care îmi ardea gâtul până în plămâni şi îmi lua cunoştinţa.

Gândul mi-a fugit la Harris, mi-au dat lacrimile înainte să leşin.

Avusesem dreptate; nu o să îl mai văd niciodată.

— Kath… Katherine, trezeşte-te, te rog!

M-am simţit zgâlţâită şi o voce speriată mă trezi din inconştienţă, aducându-mă uşor la lumină şi odată cu asta, îngropându-mă în

adevăratul întuneric al realităţii, mult mai crunt şi dur decât cel al inconştienţei.

Am tuşit uşor înainte să deschid ochii şi mi-am dres gâtul uscat şi usturător. Îmi simt nările arzând ca şi cum aş fi inhalat gaz toxic. Tot capul îmi vâjâie.

— Kath, te simţi bine? Vocea speriată de băiat m-a făcut să deschid ochii complet şi să mă trezesc la realitate.

Mi-am masat fruntea şi m-am ridicat în şezut, apoi am privit spre vocea ce mi se părea cunoscută.

— Keith?! am expirat speriată. Ce cauți aici?

El mă privi, pare că se aştepta ca eu să îi răspund la întrebarea asta.

— Speram ca tu să îmi spui. De ce m-a adus Harris aici? Ce s-a întâmplat cu tine?

M-am încruntat, dar apoi a devenit destul de clar. Acelaşi Harris ce mă păcălise şi pe mine.

— Keith, eşti bine? Ţi-au făcut ceva? l-am întrebat repede, atingându-i fața speriată.

Doamne, nu pot să cred că toate astea sunt reale. Nu am timp să mă gândesc la adevărata problemă, la faptul că fusesem răpită şi minutele mele sunt numărate, poate şi ale lui Keith, pentru că toate gândurile mele sunt blocate şi

traumatizate de imaginea fratelui geamăn al lui Harris. Fratele geamăn "mort".

— Sunt bine. Am ajuns la voi acasă şi l-am găsit pe Harris acolo, credeam că sunteți în California. Ty mă trimisese să îi iau maşina, pentru ca avea ceva de reparat la ea. Harris s-a comportat foarte ciudat, apoi mi-a spus că nu ar fi trebuit sa vin acolo şi m-a lovit. Am rămas inconştient şi m-am trezit aici, câteva ore mai târziu te-a adus şi pe tine. Kath, ce naibii se întâmplă? De ce se comportă Harris aşa? mă întrebă Keith disperat. Pentru el toate astea sunt, probabil, mai bulversante decât pentru mine. Mi-am masat fruntea cu vârful degetelor şi am respirat adânc.

— Acela nu e Harris, Keith. E fratele lui geamăn.

Ochii lui Keith se măriră şi expresia lui mă acuză că sunt nebună. Oricum, nu va mai dura mult până voi înnebuni.

— Ce?! Kath, despre ce naibii vorbeşti? Harris nu are niciun frate geamăn.

Am oftat.

— Ba da, Keith. E o poveste lungă pe care Harris nu a spus-o multor persoane, dar el credea că Sirrah e mort.

Keith îşi scutură capul, năucit.

— Sirrah… OK şi atunci ce vrea de la noi? întrebă repede şi mi-am muşcat buza, neştiind ce să îi explic mai întâi. Sunt atâtea de explicat.

— Nu ştiu ce vrea el cu exactitate, dar ştiu ce vrea celălalt.

— Care celălalt?

— Drake.

Ridică sprâncenele, aşteptând detalii.

— Drake e duşmanul lui Harris şi caută răzbunare pentru o întâmplare din trecut. Răzbunare pe care, se pare, o poate obţine doar prin mine.

Keith îşi muşcă buza speriat şi îşi băgă mâinile în păr, lăsându-şi capul în jos.

— La dracu', la dracu', la dracu'! rosti repede speriat şi mi-am muşcat buza, simţind cum încep din nou să plâng. L-am tras lângă mine şi l-am strâns în braţe.

— Îmi pare rău, Keith, tu eşti aici dintr-o greşeală. Sirrah te-a luat, probabil temându-se că o să recunoşti diferenţele între el şi Harris. Doar pe mine mă vor. Am suspinat, masându-i ceafa şi s-a ridicat repede spre mine, trăgându-şi nasul şi abţinându-se să plângă.

— Nu, îmi pare bine că sunt aici, cu tine, dacă spui că oamenii ăştia îţi vor răul. Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc uşor. Vrea să fie

lângă mine, să fie puternic, deşi văd frica din ochii lui. L-am tras din nou în braţele mele şi l-am sărutat pe frunte. Dacă eu nu mai am nicio şansă de scăpare, trebuie să fac ceva să îl scot pe Keith de aici. El nu le e de niciun folos şi, poate, cu negocierea corectă, reuşesc să îl salvez.

Am privit în jurul meu, suntem într-o cameră necunoscută ce pare un dormitor obişnuit şi sărăcăcios. Suntem aşezaţi pe un pat mic, de o singură persoană. În faţă se află o masă de mobilier goală şi cam atât. Mi-am muşcat buza, speriată, când nu am recunoscut peisajul ce pătrundea prin mica fereastră. Cerul părea înnorat şi ochii mei obosiţi au destins ceva ce seamănă cu o pădure. E deja seara.

— Keith, unde suntem? am întrebat rapid, ridicându-mă din pat şi mergând spre fereastră. Paşii îmi erau grei şi picioarele slăbite, dar m-am prins de pervaz şi am suspinat uşor când tot ce am putut vedea a fost o poiană mică, apoi o pădure nesfârşită în faţa mea şi o şosea la câţiva zeci de metri în faţa casei.

— Nu am nici cea mai mică idee. Îmi răspunse Keith venind lângă mine. M-am trezit aici şi habar nu am cât am fost inconştient.

Mi-am ridicat privirea spre cer, încercând să ghicesc ora ghidându-mă după soare, dar era

inexistent, mascat de nori groşi şi negri, iar asta e un alt semn rău; în Los Angeles era soare.

Am înghiţit în sec să îmi menţin calmul şi am analizat casa în care ne aflăm. Pare să fim la etajul unu, iar drumul până jos nu e prea periculos, dar gândurile mele pentru o asemenea evadare s-au spulberat când am observat cuiele bătute în ramele de lemn ale ferestrei. E şi aşa destul de mică şi dacă aş sparge-o, aş face prea mult zgomot, aşa că nu am avea timp să coborâm amândoi, asta după ce am improviza o frânghie.

Am renunţat la planul de moment, fără şanse de reuşită, şi am observat că, în faţa casei, erau parcate trei maşini de teren.

Am mers lângă uşă şi, din instinct, am verificat clanţa.

— E încuiată, îmi confirmă Keith. Mi-am lipit urechea de uşa de lemn, încercând să aud orice urmă de conversaţie a celor de jos. Am dedus scurte sunete ale unor voci, dar nu pot înţelege un cuvânt concret.

Rochia de pe mine îmi crea şi mai multe probleme, apoi am văzut câteva haine împăturite pe pat şi am mers imediat spre ele. O pereche de blugi, un pulover alb şi o pereche de balerini de aceeaşi culoare. Dar cel mai terifiant e că le

recunosc, sunt hainele mele. Sirrah probabil mi le furase din casă. Dumnezeule, cât de adânc a intrat bărbatul ăsta în viața mea?

L-am rugat pe Keith să se întoarcă, pentru că vreau să mă schimb. Nu știu ce mă așteaptă mai departe, dar rochia asta nu o să îmi ușureze situația. Abia mă pot mișca.

— Keith, ai idee câți sunt? l-am întrebat, băgând-o sub pat.

Keith se gândi câteva secunde şi îşi muşcă buza, după ce se întoarse.

— Nu sunt sigur, când m-am trezit eu, nu era nimeni. Cred că am stat aici jumătate de zi. Apoi, te-a adus pe tine Harri... adică tipul ăla de îi seamănă şi încă unul. O oră mai târziu, au apărut alte două maşini cu patru bărbaţi şi o femeie.

Privirea mea s-a concentrat imediat asupra lui.

— O femeie?! am repetat încruntându-mă. Keith aprobă din cap.

— Cum arată femeia? am întrebat repede, deşi ştiu deja răspunsul.

Keith se scarpină în cap, depăşit de toate astea.

— Avea… nu ştiu, avea statura ta, părul brunet… a şi încă ceva; tresări aducându-şi

brusc aminte: Când a coborât din maşină a ţipat ceva spre acel bărbat, dar nu am înţeles nimic, vorbea în altă limbă şi cred că era rusă.

Mi-am închis ochii şi mi-am masat din nou fruntea cu vârful degetelor.

Harris. Oh, Doamne, oare ce se întâmplase cu el? Ce îi făcuseră? Cât de proastă am fost să mă gândesc că femeia aia o să îl ajute, doar l-a ispitit să îl ia de lângă mine.

— Keith, s-a întâmplat să îl vezi pe Harris venind de două ori? A fost printre cei ce au apărut cu femeia aia?

Îmi pun speranţele că poate l-au adus şi pe el aici, dar Keith clătină din cap în semn că nu.

— L-am văzut doar o dată, când te-a adus pe tine, apoi nu a mai ieşit.

Nu am reuşit să spun altceva, uşa s-a deschis chiar lângă mine.

M-am dus imediat lângă Keith, încă nu sunt sigură care dintre noi îl protejează pe celălalt. Faptul că e aproape la fel de înalt ca mine mă face să mă simt mai bine, dar e un copil şi nu l-aş lăsa niciodată să intre în faţa mea în cazul unei ameninţări, mai ales că e aici din cauza mea.

Am înghiţit în sec când în camera şi-a făcut apariţia un bărbat înspăimântător, uriaş şi cu o

nuanţă a pielii aproape neagră, chelios şi cu o figură furioasă. M-am aşezat din instinct în faţa lui Keith când bărbatul a venit spre noi, iar Keith mi-a prins cotul pentru a mă trage mai în spate.

— Tu vii cu mine! îmi vorbi cu un ton gros şi îmi smuci braţul, trăgându-mă imediat de lângă Keith.

Am început să tremur, dar am hotărât să îl ascult, nu mă ajută cu nimic să protestez, doar înrăutăţesc situaţia.

— Kath!

Keith a încercat să mă tragă înapoi, dar l-am oprit înainte să o facă şi să fie lovit de bărbatul imens. Fruntea mea ajunge la umărul lui şi îmi dau seama că orele petrecute pe antrenamente sunt în zadar. Nu aş fi niciodată capabilă să mă lupt cu un asemenea om, mai ales că îi văd clar pistolul băgat în curea, în partea din spate a pantalonilor. Un mic gând mi-a trecut prin minte, unul periculos, dar dacă aş reuşi să pun mâna pe o armă, poate am avea mai multe şanse. Sau doar să murim mai repede.

L-a încuiat pe Keith din nou şi m-a tras pe holul strâmt, dar care părea ridicol de primitor şi călduros, tipic unei case micuţe, la marginea pădurii, pe care o deţine o familie cu venituri

medii. Sunt atât de curioasă să aflu unde suntem, dar tot ce văd, chiar şi prin fereastra de pe hol, e pădurea necunoscută.

M-a tras pe cele câteva trepte până la parter şi, când am zărit umbrele persoanelor ce mă aşteptau jos, toate cuvintele, fricile şi avertizările lui Harris au prins contur şi mi s-au aşternut în faţa ochilor. Se întâmplă.

Am înghiţit subtil în sec, dar am încercat să fiu puternică când am fost împinsă spre diavolii mei: Drake, Sirrah, Alexandra şi alte persoane care îmi sunt necunoscute, dar mă îndoiesc că îmi vor mai puţin rău ca primii menţionaţi.

Sufrageria e mică şi întunecată din cauza draperiilor trase. Patru persoane sunt înghesuite pe canapeaua mult prea mică dintr-o cusătură maronie şi un televizor umple camera cu un sunet slab, provenit de la un canal de sport, până când diavolul meu principal a vorbit:

— Iat-o, raza mea de speranţă! Drake îmi aplaudă intrarea într-un mod batjocoritor şi se apropie de mine, trăgându-mă de lângă bărbatul mulatru. Nici nu se sinchiseau să mă lege, dar e clar că nu reprezint o ameninţare pentru atâtea persoane înarmate. N-aş putea să fac un pas spre ieşire şi capul mi-ar fi găurit de 10 gloanţe în acelaşi timp. Dar nu e acum momentul meu să

mor, deşi mi-aş dori să fie, gândindu-mă la ce mă aşteaptă.

Mi-am păstrat privirea în pământ şi dinţii au început să îmi scrâşnească, în ciuda faptului că sunt speriată îngrozitor, încep să devin şi nervoasă, privind toţi aceşti oameni care nu mă cunosc, dar vor să îşi joace răzbunarea murdară prin mine. Am făcut un pact cu propria persoană să nu le ofer niciun fel de satisfacţie. Nu ştiu ce urmează să mi se întâmple, dar nu am de gând să mor arătându-le cât mă doare, şi asta dintr-un singur motiv: nu vreau ca Harris să vadă asta.

Drake mi-a prins o şuviţă de păr între degetele sale şi mi-a ridicat capul, privirea lui se schimbase. Nu mă mai priveşte ca mai devreme, cu acea admiraţie flatantă, acum nu trebuie să mai joace teatru şi zâmbetul său devenise sadic şi mai dezgustător decât înainte.

Nu pot să cred cât de uşor am căzut în capcana lor. Dacă Sirrah m-a urmărit, au ştiut tot timpul că o să venim la nuntă.

Îşi coborî degetele pe gâtul meu şi ştiam exact unde se îndreaptă. Mi-a smucit capul pentru a-mi putea vedea mai bine tatuajul. Am scrâşnit din dinţi.

Mâinile lui coborâră pe şoldurile mele şi am încercat să rămân nemişcată din cauza expresiei sale înspăimântătoare.

— Ce pierdere, şopti mângâindu-mi de data asta obrazul. Am încercat să nu plâng de scârbă şi frică.

— Stone a ştiut întotdeauna să îşi aleagă cele mai frumoase jucării, dar a dat lovitura cu tine. Nu e de mirare că te preţuieşte atât, orice bărbat ar face-o! Îşi coborî capul spre obrazul meu şi m-am ferit până mi-a prins bărbia şi m-a tras spre el pentru a-mi putea mirosi pielea ca un adevărat prădător. Ştiu că lacrimile sunt deja în ochii mei şi am zărit, peste umărul lui, expresia rece a lui Sirrah. Cât de tare seamănă cu Harris. Mă face să înnebunesc şi mai tare şi am închis ochii, rugându-mă să mor în secunda asta. Începând din momentul ăsta, moartea e cel mai frumos cadou pe care l-aş putea primi. Nu am cum să ajung într-un Iad mai rău că ăsta.

— Ştii de ce eşti aici, Katherine?

Am deschis ochii când întrebarea lui a fost rostită lângă urechea mea.

— Din cauza cui eşti aici? continuă înainte să îi răspund şi oricum nu aveam de gând să o fac. Respiraţia lui mi se lipea de piele şi mă ardea.

Îşi ridică privirea spre mine când răspunsul meu nu a venit. Îmi prinse bărbia între degetele sale, strângându-mă cu brutalitate şi distorsionându-mi colţurile gurii.

— Răspunde-mi! Scrâşni din dinţi.

— Da, ştiu! am vorbit cu dificultate din cauza felului în care mă strângea şi m-a eliberat imediat.

— Atunci, ştii ce te aşteaptă, nu-i aşa? De data asta pe faţa sa formă un rânjet slinos, îi face plăcere să mă sperie din ce în ce mai tare.

— Da, am spus, însă nelăsându-mi spaima din interior să iasă la iveală. Par plictisită şi sunt mândră de mine pentru asta.

Drake îşi arcui o sprânceană, probabil aştepta să îi cad în genunchi şi să îl implor în lacrimi să îmi dea drumul. Ştiu că astea ar fi în zadar aşa că de ce să mă înjosesc şi mai tare?

Mă privi câteva secunde, apoi izbucni în râs şi se întoarse cu spatele, depărtându-se de mine. Nu ştiu dacă am un motiv întemeiat să fac asta, dar am răsuflat uşurată când a plecat de lângă mine.

— Asta cu siguranţă va fi distractiv! L-am observat privindu-l pe Sirrah, acesta afişă un zâmbet care mi-a îngheţat inima în loc. Pot suporta tot ce se întâmplă cu mine, eram

oarecum pregătită pentru toate astea, dar felul în care arată unul dintre oamenii ce vrea acum să mă omoare, mă scoate din minţi.

— Fără îndoială, rosti bărbatul analizându-mă din cap până în picioare, el era singurul din cameră care mă făcea cu adevărat să tremur.

Mă ardea limba să întreb de ce. De face asta şi de ce se aliase tocmai cu cel mai mare duşman al fratelui său?

Drake se uită la el, apoi îşi întoarse privirea spre mine şi continuă să râdă de parcă ar fi avut în faţa lui cele mai amuzante marionete din lume.

— E chipeş, nu? rânji spre mine şi ştiam că se referă la Sirrah.

Am încercat să nu îi acord atenţie, însă era imposibil să nu mă uit la fiinţa care mă privea ademenitor.

— Ştii, pot spune că există un singur lucru bun la Stone: Băiatul ăsta.

Îmi vorbi Drake şi am fost aproape fericită să am un motiv să îmi iau ochii de pe Sirrah, însă apoi i-am văzut unul lângă altul, cum îmi zâmbesc diavoleşte şi mi s-a întors stomacul pe dos.

— Când l-am întâlnit pe tipul ăsta, eram la un pas să îl omor. Adică îl uram atât de mult pe

Stone şi să îl prind neprotejat pe străzile din Chicago, unde clar nu e teritoriul lui, era aproape o mană cerească. Dar ştii ce m-a oprit să îi tai gâtul?

Drake se opri şi îl bătu pe Sirrah pe mână, lipindu-şi palma de braţul lui şi indicând spre pielea sa. Mi-am dat seama că se referă la tatuaje. Sirrah nu are niciun tatuaj.

— Norocul lui că Harris e obsedat de tatuaje şi e mâzgălit din cap până în picioare, după cum se pare că îşi marchează şi animăluţele de companie. Amândoi rânjiră spre mine şi am scrâşnit din dinţi. La început nu credeam că îmi va fi de vreun folos, dar mi-a spus că îl urăşte pe Harris, plus alte lucruri folositoare, aşa că l-am luat sub aripa mea, în speranţa că îmi va fi de folos într-o zi şi aşa a fost. Drake vorbea despre Sirrah ca despre o unealtă de răzbunare, dar privirea întunecată de pe chipul care îmi făcea picioarele să tremure, îmi spune că adevăratul manipulator aici e demonul care tace şi aşteptă momentul potrivit să îşi pună adevăratul plan în aplicare.

— Dar, spre deosebire de marcajele lui asupra jucăriilor sexuale… Drake se apropie din nou de mine, iar tonul său serios m-a făcut să mă dau un mic pas înapoi.

— De data asta a mai apărut un lucru care a reprezentat pentru mine startul răzbunării pe care o aştept de atât de mult timp. Îmi prinse o şuviţă de păr între degetele sale şi am înghiţit în sec. Pe lângă faptul că tatuajul tău e atât de diferit, să îţi văd numele pe gâtul lui a fost de ajuns pentru mine.

— Idiotul ăla e îndrăgostit! Continuă Drake serios, începând din nou să îmi analizeze chipul. Ceva ce nu am crezut niciodată că e cu putinţă. Am încercat totul, iubita lui nu era nimic mai mult decât o plăcere sexuală pe care o putea înlocui cu uşurinţă. Nu iubea nimic, am încercat până şi cu bunicul său. Zâmbi spre Sirrah şi imediat mi-am dat seama de unde ştia Drake de Jonathan. Dar nimic, nici nu părea să se sinchisească prea tare. Mă aşteptam să vină la mine ca să îşi elibereze bunicul, dar diavolul ăla nu are inimă. Eram la un pas să renunţ, nu poţi ataca în inima unui asemenea om, până ai apărut tu. Rânji, mângâindu-mi buza de jos şi m-am smucit scârbită.

Până am apărut eu... după ce i-a spus de bunicul său? Asta înseamnă că Sirrah nu i-a spus de mine imediat. El mă urmăreşte cu mult înainte de Stelvio. Oare Drake nu ştia de mine

atunci? Asta dovedește că Sirrah are planul lui și doar se folosește de puterea lui Drake.

— Unde e? Ce ați făcut cu el? Unde e Harris? mi-a tremurat glasul, dar nu puteam să mă mai abțin. Am privit spre Alexandra, dar ea se feri.

Drake rânji și îmi atinse obrazul.

— Nu îți face griji pentru el, fluturașule, e mai în siguranță decât și-ar dori să fie acum. Nu vreau să îl omor sau să îl torturez fizic, altfel aș fi făcut asta de mult. În inimă vreau să îl atac, așa cum m-a atacat și el pe mine. L-am livrat acasă, probabil și-a revenit din inconștiență până acum.

Privi spre Alexandra, rânjind de parcă îl învățase diavolul să facă asta.

— Îi vezi tatuajul ca să îți dai seama cine e. Am privit în pământ, el îmi prinse bărbia. Alexandra pare frustrată de toate astea.

— Alexandra Devora, îi fredonă Drake numele. Slăbiciunea lui Stone.

Am privit-o fără să vreau, ispitită de vorbele veninoase. Splendoarea ei m-a făcut suspin tăcut, mai ales din cauza felului în care o numise. Slăbiciunea?

— Încetează, Drake. Mârâi Alexandra, privindu-ne înapoi, cu manile în sân şi deloc

fericită că e lăudată. El rânji iar şi se aplecă spre urechea mea să şoptească, de parcă am fi complotat împotriva ei.

— Ştii, întotdeauna e o primă femeie şi pentru bărbaţi, nu doar invers. Te-ai întrebat vreodată cine a fost prima femeie care l-a băgat în pat pe iubitul tău, cine l-a făcut ce e astăzi şi cine l-a învăţat tot ce ştie? Scumpul Harris avea doar 15 ani când Alexandra şi-a înfipt gheruţele în inocenţa lui. Crezi că tu eşti prima pe care a iubit-o? Poate eşti, la vârsta aia iubirea e asemuită cu suptul la sân, dar ea... ea e prima pe care a divinizat-o. Pe prima nu o uiţi niciodată, Katherine.

Am înghiţit în sec, încercând să îmi abţin lacrimile. Nu o să plâng aici ca o fetiţă geloasă. Trecutul lui Harris e fix asta: trecut. Mai ales acum, când Drake îmi spune asta tocmai ca să mă facă să clachez.

— Ţi-a spus Stone vreodată cum a apărut tatuajul ăla pe care îl ştampilează peste tot? Alexandra nu se mai uită la noi, îşi întoarse privirea furioasă spre fereastră.

— A fost ideea ei. Drake arătă cu degetul spre Alexandra. Harris era atât de vulnerabil, încât nu credea că ea e doar a lui, aşa că Alexandra i-a cerut să îi facă un tatuaj care să

dovedească tuturor a cui iubită este. Nu-i aşa că e romantic?

Mi-am strâns buzele, încercând din răsputeri să mă abţin. *Să nu cazi în capcană, Katherine, să nu cazi.*

M-am concentrat pe faptul că Harris e bine acum şi asta e tot ce contează. Drake nu reuşi ce îşi propuse, iar asta îl frustră şi schimbă subiectul.

— Cred că deja ştii că prezenţa ta aici e doar o răzbunare pentru ce mi-a făcut el mie. Drake şi-a întors capul în altă parte şi am observat pentru prima dată prezenta altei femei în cameră. Buzele mi-au tremurat uşor când am recunoscut părul albicios şi lung. Christina. Keith nu spusese de altă femeie.

— Stone s-a distrat foarte bine cu iubita mea acum ceva timp. Nu pot să nu îi întorc favoarea. Rânji Drake spre mine şi nu am putut să nu observ expresia tristă şi aproape speriată a Christinei. Credeam că mă va privi cu o plăcere sadică, însă nu era aşa, ştie că Harris nu i-a făcut ei ceea ce urmează să îmi facă Drake mie. Asta m-a enervat şi mai tare şi de data asta am vorbit.

— Din câte ştiu eu, iubita ta s-a culcat de bunăvoie cu Harris. Zâmbi diavoleşte, apropiindu-se mai mult de mine.

— Oh, iubito, şi tu o să ajungi să te culci de bunăvoie cu mine… într-un fel sau altul. Se apropie din nou de urechea mea şi mi-am strâns buzele de furie.

Orice sentimente ar fi avut Drake pentru Christina, e clar că au dispărut acum. Am observat expresia ei tristă şi jenată, privirea ei îmi spune că e obligată să fie aici. Am privit pe gâtul ei. Orice urmă a S-ului lui Harris a dispărut demult şi nu în felul în care a dispărut al lui Amber.

Sunt în cameră cu două dintre femeile ce au fost în patul lui Harris, cu duşmanul lui de moarte şi cu fratele său geamăn, pe care îl crede mort. Şi eu am pretenţia să nu îmi pierd minţile.

— Mai bine mor! am spus, privindu-l direct în ochi.

Drake era extrem de aproape de mine şi a trebuit doar să îmi ridic genunchiul şi furia din mine a decis puterea loviturii. Drake a icnit în urechea mea şi s-a tras un pas înapoi, scrâşnind din dinţi şi abţinându-se să îşi ducă mâna în zona lovită, însă s-a aplecat în faţă şi şi-a strâns ochii. Mi-am muşcat limba, sunt obişnuită să îmi creez problemele cu mâna mea, dar pe asta nu o regret, chiar dacă o să plătesc scump pentru ea.

Un sunet a umplut camera şi firele de păr mi s-au ridicat pe piele. Cunosc sunetul ăsta atât de bine. Râsul lui Harris, doar că nu e al lui.

Sirrah veni spre noi, luându-l pe Drake de lângă mine chiar înainte ca acesta să hotărască cum să mă pedepsească pentru îndrăzneala de mai devreme, şi preferam asta, voiam ca Drake să mă lovească, să îmi facă orice, era mai bine decât sentimentul de groază pe care mi l-a dat diavolul cu chipul iubitului meu, când a venit lângă mine.

— Loveşte-mă şi pe mine! şopti cu un amuzament sadic, apropiindu-se de mine şi am paralizat în loc. Trebuie să mă obişnuiesc cu omul ăsta, e doar fratele lui Harris, pe care îl credeam mort, dar e cât se poate de viu. Nu e un aşa mare motiv de panică, dar reuşeşte să mă scoată din minţi când se uită la mine. Ochii ăştia negri, care îmi amintesc de prima dată când l-am văzut pe Harris. Acum poartă aceeaşi vestimentaţie ca el, haine negre. Dar braţele sale curate sunt ca un medicament de calmare pentru mine, la fel şi părul care e negru, dar are o altă nuanţă. Ciocolatie, nu ca cea de cărbune a lui Harris, însă acum ştiu că aşa e şi a lui Harris în realitate.

Nu e el. Nu e Harris al meu şi acesta vrea doar să îmi facă rău, aşa că trebuie să îi rezist. Dar mi-e groază de reacţia lui Harris când va afla că fratele său trăieşte şi, mai ales, că vrea să se răzbune pe el. Şi Reynolds, tocmai Hugh Reynolds e tatăl... lor.

M-am gândit pentru prima data la asta şi l-am privit pe Sirrah. Oare el ştie că Reynolds e tatăl lui? Reynolds avusese vreo implicare în răpirea mea, mă păcălise? Sau nici măcar nu ştie că s-au născut doi copii din acel viol? Drake nu spusese nimic despre asta şi sigur ar fi folosit-o împotriva mea.

Nu, niciunul nu ştiu. În acest moment, cred că sunt singura care ştie cine e Hugh Reynolds.

— Hai, nu îndrăzneşti? Sau preferi să mă săruţi? îşi apropie faţa de a mea şi mi-am simţit ochii mărindu-se. Respiraţia lui s-a lipit de buzele mele şi am înghiţit în sec. Vreau să fug de lângă el, dar nu îmi găsesc puterea.

— Hmm?! zâmbi şi deja îi simţeam buzele atingându-le pe ale mele, m-am dat un pas în spate, speriată, dar braţul său mi-a prins mijlocul şi m-a lipit de el.

— Haide, ce nu-ţi place la mine? Ochii? Mi-am lăsat deja barbă pentru tine. Preferi să îmi pun lentile? Sau să îmi tatuez numele tău pe gât?

Vorbele lui erau rostite în batjocură şi am încercat să mă feresc disperată când s-a apropiat din nou de buzele mele. Voiam să îl înjur, să îl lovesc, dar felul în care arată mă opreşte s-o fac. Nu vreau să pătez imaginea lui Harris în mintea mea nici măcar aşa. Am observat că, într-adevăr are şi aceeaşi barbă ca şi Harris, pe care probabil a lăsat-o ca să se poată plimba nestingherit prin Seattle şi toată lumea să creadă că e Harris. Mă păcălise pe mine, pe Zac, pe Max şi probabil pe mulţi alţii. Se jucase cu noi.

— Aş vrea să gust şi eu ce i-a dat fratelui meu dependenţă. Trebuie să ai un gust bun. Îşi linse uşor buza de jos, înainte să îmi prindă bărbia. M-am zbătut în braţele lui.

— Dă-mi drumul, nenorocitule! i-am tras mâna de pe faţa mea şi asta l-a făcut să rânjească şi să mă strângă şi mai tare în braţe. Îmi pierd minţile, e aceeaşi îmbrăţişare puternică şi sugrumată ca a lui Harris, parcă sunt aceleaşi braţe.

— Ajunge, Sirrah! O voce puternică s-a auzit între noi, făcând capul lui Sirrah să se întoarcă spre cea care vorbise. Alexandra îl privea cu o seriozitate aproape furioasă, făcându-l pe Sirrah să se încrunte.

— Vezi-ţi dracu' de treaba ta! Mârâi bărbatul de lângă mine, am înghiţit în sec, de parcă m-ar fi amenințat pe mine.

Alexandra se încruntă, nu pare deloc speriată de tonul lui Sirrah.

— Dă-i drumul sau o să îmi văd de treaba mea într-un mod care nu îţi va plăcea. M-am săturat de rahatul ăsta. Continuă femeia amenințător. Din asta reiese că şi ea este obligată să fie aici.

Sirrah scrâşni din dinţi spre ea, dar întoarse capul spre mine şi, înainte să îmi dau seama, îmi sărută obrazul, suficient de aproape de colţul gurii şi îmi şopti:

— Ne vedem mai târziu, iubito!

Sunt deja pierdută. Toate astea sunt prea mult pentru mine. Nu am realizat când omul imens şi mulatru a venit lângă mine şi m-a dus înapoi sus, la ordinele lui Drake, care era încă nervos pentru slăbiciunea la care îl expusesem şi avea să îmi plătească pentru asta mai târziu, dar nu îmi pasă. Urlam pe interior din cauza felului în care acele buze s-au lipit de pielea mea şi aceea şoaptă care, de data asta, a fost blândă şi mi-a spus "iubito" exact aşa cum o face cel care are dreptul să îmi spună aşa. Sirrah e un adevărat demon în viaţa mea, un demon în

adevăratul sens al cuvântului, care mă posedă şi îmi ia minţile, însă nu face asta într-un mod pasional, ca Harris, o face exact aşa cum trebuie ca să te înnebunească şi să te aducă la moarte prin propria-ţi dorinţă. Vreau să stau departe de bărbatul ăla, nu suport să îl văd, mai ales că ştiu că există şansa să nu îl mai văd niciodată pe Harris, iar acum apare sosia asta monstruoasă care nu vrea decât să mă distrugă.

O să fiu distrusă de, şi pentru acelaşi chip. O să fiu omorâtă şi o să mor pentru, şi de aceleaşi mâini.

Am fost împinsă înapoi în camera de sechestru şi lacrimile mi-au căzut pe obraji atunci când sunetul cheii s-a auzit în spatele meu.

— Kath, eşti bine? Ţi-au făcut ceva?

Am simţit braţele lui Keith aşezându-se pe umerii mei şi mi-am ridicat privirea spre el. Am clătinat uşor din cap, încă pierdută în acea sufragerie cu imaginea acelui om în mintea mea. Am suspinat când Keith m-a tras în braţele lui şi a încercat să mă consoleze. Regret că din cauza mea ajunsese şi el aici, dar, într-un fel, mă bucur de prezenţa sa. De prezenţa unui prieten într-o gaură cu diavoli.

— Ce ne facem, Kath? întrebă Keith pe umărul meu şi mi-am strâns ochii, pentru că oricare ar fi fost răspunsul care avea să iasă din gura mea, nu era unul bun pentru Keith. E un singur lucru pe care îl putem face acum.

— Aşteptăm! Am rostit uşor, gândul fugindu-mi la Harris.

Oare ce face acum? Cum a reacţionat când şi-a dat seama ce s-a întâmplat? Că teama care îl distrugea pe interior de câteva zile şi poate chiar de când m-a întâlnit – s-a adeverit. M-a pierdut.

Mă speria ce urma să se întâmple mai departe, pentru că nu îmi e greu să îmi dau seama că va face orice îi stă în putinţă să mă găsească, iar asta ar putea duce la şi mai multe lucruri rele. Îşi va pierde minţile şi războiul va deveni unul cu adevărat sângeros atunci când el şi Drake se vor întâlni. Nu ştiu dacă Drake are de gând doar să mă violeze şi să mă trimită înapoi la Harris după ce îşi bate joc de mine, dar ceva îmi spune că planurile lui ţintesc mult mai sus de atât şi zilele mele ar putea fi numărate, având în vedere că Drake nu e singurul de aici care caută răzbunare.

Gândurile negre şi spaima mă mâncau pe interior, iar liniştea din jurul meu nu mă ajută cu nimic. E deja întuneric şi nimeni nu vine să ne vadă. Nimeni nu vine să îmi spună ce are de gând cu mine şi cum urmează să mă folosească drept unealtă de răzbunare, iar asta mă scoate din minţi. Vreau să se termine mai repede, să se termine înainte ca Harris să mă găsească, sau să o facă înainte ca Drake să îşi pună planul în aplicare.

Keith a adormit, în cele din urmă. Eu mi-am aşezat palmele pe pervazul prăfuit al ferestrei, ascultând râsetele venite de jos. Nu eram conştientă că plâng până când gulerul bluzei mele s-a udat din cauza lacrimilor care mi-au ajuns pe gât. Le-am şters mâhnită. Nu vreau să mai plâng, nu mă ajută cu nimic.

Am tresărit când am auzit cheia învârtindu-se în broască şi mi-am şters repede lacrimile de pe obraji. Nu îmi face deloc plăcere ca aceşti oameni să mă vadă plângând.

Preferam să intre oricine pe acea uşă, oricare dintre persoanele care mă răpiseră, mai puţin el.

Plămânii mei au tras o gură mare de aer, într-un suspin care nu a mai ieşit afară. Mi-a rămas blocat în piept, la fel ca tot corpul meu, când Sirrah şi-a făcut apariţia în cameră, cu o

farfurie pe care erau puse câteva sandvişuri şi două pahare de apă. Le-a pus pe masa goală de lângă perete şi s-a întors spre mine, aşezându-şi mâinile în sân şi afişând un uşor zâmbet sadic. Am privit subtil spre Keith, încă doarme şi sper că avea să rămână aşa.

Mi-am strâns pumnii, rugându-mă în mintea mea să se întoarcă şi să plece, dar nu a făcut-o. Şi-a aplecat uşor capul, plimbându-şi ochii pe corpul meu şi analizându-mă ca pe un exponat fără viaţă, aşezat într-o vitrină. Şi mă simt exact ca unul.

— De ce faci asta? M-am auzit vorbind şi chiar şi pe mine m-a speriat asta. Era o întrebare care îmi alerga prin minte încă din momentul în care mi-am dat seama cine este.

Mă surprinse râzând uşor şi clătinând din cap.

— Ştii că gemenii se presupune că împart totul încă de la naştere? Lucrurile nu au mers aşa şi pentru noi. Fratele meu a luat toată fericirea, iar eu toată durerea. Şi acum e timpul să întoarcem roata. Seriozitatea macabră din glasul lui m-a făcut să înghit puternic în sec.

— Fericirea?! am repetat, abţinându-mă să nu râd.

— Da! Numai uită-te la tine! Îşi ridică mâna spre mine, de parcă sunt un obiect de vânzare. A primit mereu tot ce a fost mai bun. Scrâşni din dinţi, cuvintele lui m-au bulversau. Ce ştie Sirrah despre Harris?

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu, Katherine? Mă studie cu atenţie, încercând să citească răspunsurile în gândurile mele, înainte ca eu să le rostesc.

— Nu ai nicio idee cum a fost viaţa lui Harris, aproape am şoptit, lăsând lacrimile să se scurgă pe obrajii mei. Sirrah izbucni în râs, făcându-mă să tresar, la fel şi pe Keith, care s-a trezit speriat şi panica l-a cuprins imediat când a văzut cine ni se alăturase. I-am făcut un semn discret să rămână liniştit atunci când a vrut să se ridice din pat.

— Nu am nicio idee? Tu nu ai nicio idee cum a fost viaţa mea. Aproape mârâi spre mine şi m-am dat un pas înapoi, neştiind cum să reacţionez la asta. Ştiu că Harris nu m-ar fi minţit în legătură cu Sirrah, dar cel mai bine e să nu fac pe cunoscătorul acum.

— Atunci, spune-mi. M-am forţat să par serioasă.

Sirrah pufni şi începu să se învârtească stresat prin cameră, părând că ar vrea să

lovească ceva. Îşi muşcă buza şi asta era un alt gest asemănător cu al lui Harris, cauzat de nervozitate.

— Vrei să ştii adevărul meu? Bine! Se întoarse furios spre mine. Ne-am născut împreună şi am fost trimişi la orfelinat după ce mama noastră a avut o sarcină nedorită. Dar, în cele din urmă, lucrurile s-au rezolvat, dar doi copii erau prea mult, aşa că l-a ales pe cel pe care şi l-a dorit întotdeauna, cel căruia i-a dat numele care îi plăcea, eu am primit umbra numelui său pentru că asta am fost întotdeauna; o umbră a lui Harris. Eram… celălalt. Cel nedorit. El a primit o viaţă frumoasă, o familie, o mamă, un tată, iar eu ce-am primit? Ura unui nenorocit care îmi reamintea în fiecare săptămână ca nu sunt nimic altceva decât o greşeală.

Devenea furios după fiecare cuvânt şi lacrimile care se formau în ochii lui creşteau teama din mine.

— În fiecare săptămână, joi, la ora 13. Acesta a fost programul copilăriei mele. Programul în care mă întâlneam cu diavolul. Niciodată nu am înţeles de ce m-a urât omul ăla atât de mult, dar, după un timp, nu a mai contat. Mă bucuram de vizitele lui, mă făceau mai

puternic, furia mă făcea mai puternic. Am fost închis ca un prizonier încă de când m-am născut, mi-am dorit de multe ori să fug din iadul ăla, dar nu am putut. Nu eram un orfan obişnuit, eram cutia în care era aruncată toată furia lui Jonathan Stone. Când m-am făcut mai mare, a început să mă bată, mă stârnea, voia să mă lupt cu el, ca şi cum eu eram o greşeală, dar o greşeală făcută din vina lui şi îşi vărsa toată durerea şi furia în mine. Toate astea în timp ce pe Harris îl iubea şi spunea că e binecuvântare pe care i-a oferit-o fiica lui. Iar eu eram blestemul. Ce spui de viaţa mea, Katherine? Îşi mişcă capul spre mine. Mi-a oferit o singură şansă să îmi văd familia. Mi-a spus că am o singură şansă să mă răzbun. Aveam 9 ani când am văzut-o pentru prima dată pe mama şi l-am văzut şi pe el, pe fratele meu, care îmi jura că vom rămâne împreună orice ar fi şi vom avea grijă unul de celălalt. După asta, diavolul m-a trimis înapoi şi a vrut să scape definitiv de mine. A plătit o asistentă să mă otrăvească, însă ei i s-a făcut milă de mine. Era un om prea puternic ca să poată fi doborât sau aruncat în mâna legii, pentru că el era legea. Ştiau ce chin îndur din cauza lui şi mi-au înscenat moartea. L-au minţit că m-au omorât şi m-au trimis la un alt orfelinat. După asta, nu l-

am mai văzut. Dar ştiam că într-o zi ne vom întâlni din nou. Am crescut singur, înconjurat doar de străini şi încălzit de un singur lucru: dorinţa de răzbunare. Acum, presupun că tu ştii mai multe despre viaţa lui Harris decât mine. Vrei să faci o mică comparaţie?

Vreau s-o fac. Dar nu pot, povestea lui Sirrah mă blocase complet şi acum înţeleg dorinţa de răzbunare a acestui bărbat. Bunicul lor îi transformase pe amândoi în doi demoni şi a încercat în tot acest timp să îi întoarcă unul împotriva celuilalt. Să le distrugă sufletele, ca apoi ei să îşi dorească să se distrugă între ei, pentru a curăţa păcatul care fusese făcut din vina lui.

Sirrah veni furios spre mine şi am tresărit speriată când mi-a smucit braţul.

— Spune-mi! Ce ştii tu despre mine? M-ai cunoscut când m-ai văzut. Ce ţi-a spus el despre mine? Că a avut cândva un frate care s-a născut din greşeală şi a murit într-un orfelinat? Răspunde-mi! Ţipă spre mine şi am suspinat terifiată, erau atât de multe lucruri pe care voiam şi trebuia să i le spun, dar nu îmi găseam cuvintele. Cum aş fi putut să calmez un om atât de dominat de dorinţa răzbunării? Să îl fac să mă creadă pe mine, când ceea ce ştia el i-a

întunecat minţile toată viaţa? Keith îl privea şi el terifiat, probabil încă speriat de povestea lui. La fel ca mine.

— Răspunde-mi! Ţipă spre mine şi m-am lăsat smucită de furia lui fără să protestez în vreun fel.

— Mi-a spus că a avut un frate de care a fost despărţit în copilărie şi pe care l-a iubit la fel cum şi-a iubit propria viaţă. Nu ştii adevărul, Sirrah. Viaţa lui Harris nu a fost nici pe departe aşa cum ţi s-a spus ţie. Diavolul care te-a chinuit pe tine, l-a chinuit şi pe el, însă el a trăit şi durerea adevărului odată cu asta, a trăit şi altă durere în afară de a lui, pe cea a mamei sale.

Se încruntă furios şi mă împinse în perete. Am icnit în urma contactului violent şi l-am observat pe Keith sărind din pat.

— Las-o în pace, ţipă spre el, vrând să vină lângă mine, dar Sirrah îl prinse de guler şi îl aruncă jos.

— Dacă te mai mişti de acolo, o să fac ce trebuia încă de când te-am adus aici. Îţi găuresc capul şi scap definitiv de tine. Mârâi Sirrah spre el, scoţându-şi pistolul şi îndreptându-l furios spre Keith.

— Nu! Am ţipat şi fugit în faţa lui Keith. Te rog, nu-l răni! L-am implorat şi simţeam cum gulerul bluzei mele se umezeşte şi mai mult.

Sirrah îşi întoarse uşor privirea spre mine, încă furios, dar nu lăsă pistolul jos, deşi acum ţintea spre mine.

Mi-am adus aminte că am ceva la mine care m-ar putea ajuta să îl conving că adevărul nu e cel pe care îl ştie el. Mi-am strecurat mâna tremurândă în buzunarul pantalonilor. L-am privit pe încheietura mea şi l-am desfăcut.

L-am ridicat între noi. Sirrah trebuia să îşi aducă aminte de ziua în care şi-a văzut mama prima dată. Singura zi în care a întâlnit-o, iar ea a purtat medalionul la încheietură.

Expresia lui s-a schimbat imediat, ochii i-au căzut pe lănţişorul din mâna mea, ce părea să îl sperie. I-am văzut mâna coborând uşor în jos cu arma, odată cu arma. S-a dat un mic pas înapoi şi a ridicat cealaltă mână, complet pierdut în imaginea lănţişorului pe care mi l-a luat dintre degete.

— De unde ai asta? şopti cu un glas tremurând.

— De la fratele tău! Am răspuns, încercând să fiu calmă, dar şi vocea mea tremura îngrozitor.

Am pierdut şirul secundelor în care Sirrah a privit lănţişorul. Fără să se mişte, doar plimbându-şi ochii pe el, apoi închizându-i uşor în momentul în care amintirile îi reveneau în minte.

— Mama ta l-a purtat în ziua în care tu ai venit acasă. Harris are o poză cu voi trei din acea zi. Ziua în care te-a văzut ultima dată. Îşi ridică privirea spre mine şi se încruntă uşor.

— Te rog, ascultă-mă, Sirrah! Ştiu că ai suferit, dar adevărul nu în totalitate cel pe care îl ştii tu.

Îşi strânse buzele furios şi se aşeză pe marginea patului, încă privind medalionul.

— Jonathan s-a jucat cu voi, cu amândoi. L-a luat pe Harris de la orfelinat, dar doar pentru că mama voastră a insistat. Nu l-a iubit nici pe el, dar, ca să îşi împace fiica, i-a dat unul dintre copii. L-a ales pe Harris, pentru că el era mai cuminte, mi-a spus că tu erai mai dur şi îi semănai tatălui tău.

Îşi ridică privirea spre mine, încruntat.

— Sirrah, mama voastră a fost violată. Cuvintele mele au ieşit ca o şoaptă şi încruntătura lui s-a adâncit, provocându-mi un mic tremurat de teamă.

— Ce?! scrâşni din dinţi.

Am înghiţit uşor în sec şi am încercat să îmi formez cuvintele cât mai bine înainte să le rostesc. Am indicat spre medalionul ce îl ţine în mână.

- Acela a aparţinut omului care v-a violat mama. Ea a rămas însărcinată şi v-a avut pe voi. De asta Jonathan vă ura atât de mult, a vrut ca fiica sa să facă avort, pentru că nu suporta să aibă copii dintr-un viol, mai ales un viol provocat din cauza lui. L-a luat pe Harris acasă, pentru că mama voastră v-a iubit foarte mult pe amândoi, dar i-a permis să ia doar unul singur. A încercat tot timpul să te recapete şi pe tine, dar când te-a adus acasă, tu nu ai făcut decât să le demonstrezi cât îi urăşti, pentru că erai înveninat de Jonathan. Ăsta a fost planul lui tot timpul, şi nu te gândi că viaţa lui Harris a fost mai frumoasă. În timp ce ţie îţi reproşa că nu trebuia să te naşti şi că pe el îl iubeşte, Harris primea aceeaşi ură ca şi tine. Doar că diferită; Jonathan îl învinovăţea în permanenţă că, din cauza lui, viaţa fiicei sale a fost distrusă. Dacă nu vă năştea pe voi, ar fi putut să îşi revină şi să fie fericită din nou, dar voi aţi oprit-o în loc. Tu îl vedeai pe Jonathan o dată pe săptămână, dar Harris a trăit în aceeaşi casă cu el timp de 10 ani. Chiar şi după ce toţi au crezut că tu ai murit,

calvarul lui Harris a continuat. Obişnuia să vă spună pui de lup. Amândoi aţi fost distruşi de omul ăsta, el e singurul pe care trebuie să vă răzbunaţi şi tu şi Harris.

— Taci!

Am tresărit când ţipătul său a umplut toată camera.

— Îţi spun adevărul. Mama ta a purtat acel lănţişor în ziua în care tu ai venit acasă. Dar l-a purtat la mână, nu-i aşa? Pentru că ştia cui îi aparţine, dar în acelaşi timp nu regreta, ea v-a iubit enorm pe amândoi şi tot ce şi-a dorit a fost să fiţi împreună. Ai zis că Harris a trăit cu o mamă şi un tată. Ţi-ai cunoscut tatăl în ziua aia? Nu! Pentru că era doar un nenorocit care o violase pe mama voastră, şi… m-am oprit cu respiraţia tăiată când ar fi trebuit să spun şi cine era Reynolds.

— Ce?! mârâi, aşteptând.

Am înghiţit în sec, partea asta de adevăr era atât de imposibilă încât aş fi putut să distrug tot ce i-am spus până acum.

— Totul a fost din vina bunicului vostru. Bărbatul care a violat-o pe mama voastră era duşmanul lui. Era un gangster, ai spus chiar tu că el era legea, avea duşmani care s-au răzbunat prin fiica lui, şi din cauza asta nu v-a vrut

niciodată. Voi îi aminteaţi în permanenţă că şi-a distrus fiica.

Ochii săi mijiţi mă priveau cu furie şi nu ştiam dacă să merg mai departe sau să mă opresc aici.

— Reynolds e tatăl vostru. Şoapta mea speriată a ieşit în cele din urmă şi ochii lui Sirrah s-au mărit.

Dar reacţia care a urmat nu a fost cea la care mă aşteptam. Sirrah a izbucnit într-un râs isteric, lăsându-şi capul pe spate.

— Am purtat acel lănţişor astăzi, la nunta lui. Reynolds a recunoscut medalionul şi semnul de pe spate pe care el l-a făcut. Mi-a spus că o femeie i l-a smuls de la gât.

Se ridică din pat, continuând să râdă şi clătinându-şi capul.

— Eşti bună. Trebuie să recunosc că eşti foarte bună. Mi-am închis ochii uşor când s-a apropiat de mine. Era o parte din mine care ştia că toate astea vor fi în zadar. Că nu mă va crede niciodată. A trăit toată viaţa cu un adevăr al lui şi ce i-am spus eu acum, probabil reprezintă pentru el doar o minciună bună, care să mă ajute să scap de aici.

— Întreabă-l. Mi-am ridicat privirea spre el. Întreabă-l pe Reynolds de medalionul pe care l-a găsit fiica sa vitregă.

— Încetează cu rahatul ăsta. Ţi-ai făcut reprezentaţia, ai nota 10 pentru improvizaţie, dar gata. Mârâi aruncând medalionul pe jos şi cu asta am simţit ultima mea speranţă cum se năruie. Felul în care se uita înainte la el s-a transformat acum într-o nepăsare totală.

— Reynolds nu ştie că eşti aici, de fapt, pare destul de fericit că are o fiică. Dacă află ce are Drake de gând să îţi facă, probabil l-ar omorî, apoi l-ar omorî şi pe Harris, iar eu nu pot permite asta, e răzbunarea mea. Zâmbi diavoleşte, plimbându-şi din nou degetul pe obrazul meu şi am tresărit.

— Deci vrei să te răzbuni pe Harris pentru că a fost ales. Dacă tu erai ales în locul lui, ce ai fi făcut? E vina lui? Şi ce ai de gând să faci cu Jonathan?

— Păstrez ce e mai bun la sfârşit, dar mai întâi trebuie să scap de gândaci. Mi-am strâns buzele când degetele i se plimbau uşor pe şuviţa mea de păr.

— Când m-am întors în Chicago, nu am mai găsit nicio urmă de Harris sau oricare alt membru al aşa-zisei mele familii. Erau de

negăsit, dar când am dat peste idiotul ăsta de Drake, care îşi dorea să mă omoare, am realizat că odată cu el am dat şi peste frăţiorul meu. Prin Drake puteam să ajung la Harris. Am acceptat răzbunarea lui ridicolă ca să îl pot găsi şi să o pun pe a mea în aplicare. Mi-a fost destul de uşor să mă strecor în oraşul vostru şi printre prietenii tăi. Voiam să ştiu dacă ţi-a spus de mine. Erau două posibilităţi: ori începeai să îl urăşti pe Harris pentru ce făcea, ori înnebuneai crezând că vezi stafii. A fost a doua, dar te-ai ţinut tare.

Luă o pauză şi mă privi, voiam să îl lovesc pentru tortura pe care mi-o provocase zilele alea.

— La nuntă, a fost ridicol de uşor să pun mâna pe tine. Ai venit singură în capcană. Pe Hugh şi Amanda a fost uşor să îi minţim că nu puteai să mai suporţi nunta lor şi ai plecat. Alexandra a reuşit să îl păcălească că o să îi explice totul şi o să vă ajute să ieşiţi vii de acolo. Harris s-a ales cu o explicaţie dureroasă care l-a adormit ceva timp şi, când s-a trezit, a fost prea târziu. Şopti aplecându-se spre faţa mea şi blocându-mi respiraţia. Acum e disperat, şi are un motiv bun să fie. Continuă cu buzele aproape atingându-le pe ale mele. Fratele meu întotdeauna a primit ce şi-a dorit. Întotdeauna a

primit ce e mai bun. Acum va trebui să lupte pentru asta. O să îl las să te caute, să își piardă mințile când nu o să reușească să te găsească.

Degetul său s-a plimbat pe gâtul meu, trasând uşor conturul fluturelui, apoi i-am simţit atingerea imprimându-se pe pielea mea, în forma literei S.

Am înghiţit în sec şi mi-am strâns buzele pentru a nu lăsa lacrimile să curgă.

— Fascinant! şopti, lăsând un mic zâmbet uluit să apară pe buzele care mă făceau să o iau razna. Buzele lui, buzele pe care le sărutasem de atât de multe ori şi pe care le recunosc atât de bine. Sunt identice, dar nu sunt ale lui, iar cuvintele rostite de ele nu îmi mai fac inima să bată nebuneşte de plăcere şi iubire, acum îmi găureşte pieptul şi singurul motiv e spaima.

Mi-a prins o şuviţă de păr între degetele sale şi a coborât uşor spre obrazul meu. Mi-am întors capul, scârbită.

— Cum te simţi acum, Katherine? şopti cu un uşor amuzament, plimbându-şi buzele peste urechea mea. Am vrut să mă depărtez de el, dar braţul său m-a înşfăcat imediat, e acelaşi braţ care mă strângea mereu, dar nu îmi aduce senzaţia pe care o cunosc.

— Scârbită! i-am răspuns, folosind aceeaşi expresie pe care o exprima şi răspunsul.

Râse uşor, cu glasul pe care îl cunosc şi îmi doresc să ţip de disperare. Bărbatul ăsta nu e Harris, ştiu asta atât de bine şi nicio atingere a lui nu mă mai păcăleşte acum, însă îi seamănă atât de mult, încât o să îmi pierd minţile în curând din cauza lui. Acum am doi demoni, unul care m-a înnebunit de dragoste, iar unul care mă va înnebuni în adevăratul sens al cuvântului, asta până nu se hotărăşte să mă omoare definitiv.

— Nu îl urăşti? Eşti aici din cauza lui.

Mi-am făcut curaj şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Mi-am acceptat soarta, a fost decizia mea să mă îndrăgostesc de el. Şi nu regret nimic.

Se încruntă nesatisfăcut de răspuns.

— Atunci m-am înşelat în privinţa ta. Am crezut că e ceva în capul tău, dar eşti doar o fetiţă proastă şi îndrăgostită.

Mi-am scrâşnit dinţii de furie şi i-am smuls mâna de pe obrazul meu.

— Tu nu ştii nimic despre dragoste.

Râse şi mă trase din nou în braţele lui, izbindu-mi pieptul de al său. Am icnit în dezgust.

— Şi tu crezi că ştii? De cât timp eşti cu el? O lună? Ai nevoie doar de o secundă să înveţi să urăşti, Katherine, dar îţi trebuie o viaţă să îţi dai seama ce înseamnă dragostea. Şi, din păcate pentru tine, toată viaţa mi-am petrecut-o doar învăţând să urăsc. Nu-mi pasă de adevărul tău, nu-mi pasă de cine crezi tu că îmi e duşman. Toţi îmi sunt duşmani, şi adevărul meu e unul singur: să îi distrug pe toţi cei care mi-au provocat suferinţă încă de când m-am născut şi, îmi pare rău pentru tine, nu o lua personal, dar tu eşti primul pas în planul meu şi e bine că nu regreţi nimic, asta înseamnă că moartea ta nu va fi mare lucru… pentru tine, dar va fi pentru altcineva.

Nu credeam vreodată că acest chip va ajunge să mă sperie atât de tare şi să îmi doresc din tot sufletul să scap din braţele lui. Are aceeaşi masă musculară, un amănunt în plus care mă face să îi compar atingerea cu a lui Harris şi să vreau să fug disperată de lângă el.

— Doar lasă-mă în pace. Pleacă! Te rog! l-am implorat cu alte lacrimi şi cu sufletul complet dărâmat.

Buzele lui au format un rânjet satisfăcut.

— Îţi displace prezenţa mea, nu-i aşa? Îţi aduce aminte de el şi de faptul că nu o să îl mai vezi niciodată.

Am înghiţit în sec, abţinându-mă instinctului de a-l plesni.

— Nu vrei să îi simţi buzele pentru ultima dată? Sunt aceleaşi, până la urmă. Continuă să rânjească şi se apropie de buzele mele. I-am simţit respiraţia şi m-am zbătut în braţele lui, încercând orice numai să nu îl las să mă sărute. Nu concepeam şi nu aş mai fi rezistat unui asemenea impact.

— I-am simţit deja buzele pentru ultima dată. Am spus serioasă, privindu-l în ochi, fără vreo expresie. Îmi acceptasem soarta şi nu am de gând să mă mai las chinuită şi mai mult de diavolul cu chip de înger de lângă mine.

Rânjetul său dispăru, rămânând aceeaşi expresie serioasă şi nesatisfăcută de reacţia mea.

Trecu pe lângă mine şi mi-am închis ochii, ramând nemişcată. Keith se ridicase de jos şi acum era lângă perete, plimbându-şi speriat ochii pe Sirrah, care se învârtea prin spatele meu.

Am auzit clanţa uşii şi am simțit aerul care mi-a învolburat părul când a închis-o în urma lui. Sunetul cheii m-a bucurat mai mult decât am

crezut că mă va bucura vreodată în locul ăsta şi am reuşit să expir uşurată, dar încă speriată şi terifiată.

— Oh, Doamne! Kath, eşti bine? L-am simţit pe Keith lângă mine şi m-am întors spre el. De data asta am clătinat din cap, scăpând un suspin şi el m-a tras în braţele lui. Ştiu că e la fel de speriat ca mine şi strânsoarea lui îmi dovedeşte asta.

— Trebuie să facem ceva să scăpăm de aici, Kath! şopti pe umărul meu şi mi-am întors privirea spre el.

— Ce putem să facem? Suntem închişi aici iar ei sunt mulţi şi înarmaţi. Nu o să putem niciodată să scăpăm de aici.

— Dacă reuşim cumva să ieşim din casă, putem fugi în pădurea asta şi poate reuşim să ne ascundem de ei suficient timp cât să ne găsească Harris. Ştiu că te caută, Kath. Sunt sigur de asta şi ar fi atât de bine dacă am reuşi să scăpăm de Drake. Chiar dacă nici Harris nu ne găseşte, reuşim să tragem de timp.

M-am întors din nou spre el şi mi-am tras nasul, gândindu-mă câteva secunde la planul său îngrozitor de periculos şi aproape imposibil, dar merită. Acum, orice merită.

— Nu putem fugi pur şi simplu în pădure, Keith. Am clătinat din cap, amintindu-mi de vânătoarea de ieri şi de animalele periculoase care se pot ascunde într-o pădure, iar acum nu îl mai am pe Harris să mă apere de orice.

— Kath, ştiu că e periculos, dar nici aici nu e mai bine şi cel puţin avem o mică speranţă de evadare. Ne aşteaptă un război mare, Kath. Nu trebuie să ştiu care e motivul răpirii tale ca să îmi dau seama că Harris şi-a ieşit deja din minţi şi în momentul ăsta e disperat să te găsească, şi nu îi pasă cât sânge trebuie să verse pentru asta. Mi-am dat seama de câteva lucruri în lumea lui Harris, pe care el nu mi le-a recunoscut încă, dar un om care umblă în permanență cu arma după el trebuie să se teamă de ceva.

Mi-am lăsat privirea în jos şi am oftat adânc. Mi-aş dori să fugim din casa asta, dar e imposibil să reuşim.

Chiar dacă îmi era îngrozitor de foame, a trebuit să mă forţez să mănânc unul dintre sandvişurile pe care le-a adus Sirrah. Am nevoie de energie pentru ce avea să urmeze. Am reuşit să dorm câteva ore pe parcursul nopţii, însă liniştea din jurul meu nu făcea decât să mă sperie. Cu cât durează mai mult, cu atât războiul

avea să fie mai mare. Chipul lui Harris mi-a apărut în vise, plin de disperare şi furie şi m-am zvârcolit pe cearşaful rece ca un animal chinuit şi torturat. Mama. Probabil s-a măritat deja cu acel şarpe şi a trebuit să sufere şi plecarea mea.

Mă aşteaptă moartea şi, înainte de asta, chinuri îngrozitoare. Nu ştiu la ce să mă gândesc; la chinurile care mă aşteaptă pe mine sau la cele pe care le va îndura Harris după asta. Oare ce face acum? Întrebarea asta nu îmi dă pace, mai ales că o groază de răspunsuri îmi trec prin minte. Toate îngrozitoare.

Încă încerc să nu îmi imaginez momentul în care a realizat că am fost luată de lângă el, însă nu reuşesc. E ca o secvenţă dintr-un film vechi care îmi rula în minte la nesfârşit şi mă făcea să plâng în hohote.

Primi zori pătrundeau pe fereastră. Eu şi Keith eram aşezaţi pe pat, încercam să îl strâng la pieptul meu. Mi-am lipit obrazul de tâmpla lui, regretând tot mai mult că a ajuns aici din cauza mea. Amândoi am tresărit când clanța s-a mişcat. Am sărit imediat din pat şi i-am făcut lui Keith semn să rămână acolo şi să se prefacă că doarme, însă normal că nu m-a ascultat şi a sărit imediat lângă mine.

Mi-am strâns pumnii şi buzele când, în cameră, şi-a făcut apariţia nimeni altul decât Drake. Într-un anume fel, prezenţa lui nu mă speria atât de tare ca cea a lui Sirrah, deşi e înfricoşătoare având în vedere ce plănuieşte să îmi facă şi acesta.

— Te-ai trezit, păpuşă? Rânjetul lui şi felul în care mi se adresase m-a făcut să scrâşnesc din dinţi.

S-a apropiat de noi şi Keith s-a aşezat în faţa mea, dar a fost din nou îmbrâncit în partea cealaltă a camerei.

— Wayne, urlă Drake, făcându-mă să tremur. În camera a apărut bărbatul mulatru.

— I-al pe puştiul ăsta de aici, mă enervează deja. Scrâşni din dinţi şi m-am repezit imediat spre Keith.

— Nu, lasă-l în pace! L-am tras în spatele meu când bărbatul imens a venit spre Keith. Oricât de mare era, simţeam sentimentul unei mame care îşi apăra puiul şi nu îmi pasă cât mă depăşeşte dimensiunea adversarului meu.

Amândoi au venit spre noi şi Drake îmi prinse materialul bluzei în pumn, smucindu-mă spre el.

— Nu! Am ţipat, agitându-mă în strânsoarea lui.

— O să fie bine, iubire, tu eşti cea de care ar trebui să îţi faci griji. Îmi şopti la ureche, însă nu îmi pasă de cuvintele sale, am început să plâng când Keith a fost tras din cameră. Îmi strigă şi el numele şi încercă să scape, însă nu avea şanse de reuşită.

Am rămas singură în cameră cu diavolul care îmi plănuise distrugerea. M-a întors în braţele sale. Părul lui întunecat e uşor ciufulit şi îmi văd oglindirea ochilor într-ai lui. Sunt ciocolatii, ridicol de asemănători cu ai mei.

Am înghiţit în sec, aplecându-mă pe spate când capul său a coborât spre gâtul meu.

M-am aplecat cât de mult am putut până când l-am simţit mârâind şi am icnit când m-a întors şi m-a azvârlit pe pat.

S-a aruncat deasupra mea, m-am zvârcolit sub el, începând să plâng. Acum se poate întâmpla, nu vreau, nu o să îi permit asta.

— Lasă-mă! am ţipat, lovindu-l cu pumnii în piept şi tot curajul din mine se adună, pregătit să pună în aplicare ce m-a învăţat Harris.

Mi-a prins încheieturile şi mi le-a ridicat deasupra capului, trăgându-mă sus, pe pat. Am icnit disperată şi l-am lovit din nou cu genunchiul între picioare.

Mă aşteptam să mă lovească nervos, dar a început să râdă.

— Eşti sălbatică, îmi imaginez cât de bună eşti în pat. Ah, cât de disperat trebuie să fie să te găsească. Îmi zdrobi încheieturile, coborându-şi şoapta slinoasă pe gâtul meu. M-am agitat, plângând de scârbă şi frică.

Se ridică deasupra mea, făcându-şi loc între picioarele mele şi simţeam cum mă cuprinde nebunia şi disperarea.

— Nu! Am icnit, încercând orice pentru a scăpa de el, tot ce îmi trece prin minte e felul în care vede Harris violul şi ce ar reprezenta asta pentru el.

— Păstrează-ţi energia, păpuşă, am planuri mari pentru tine.

Părea că toată agitaţia mea era în zadar, îmi prinse ambele încheieturi într-o palmă, amintindu-mi de momentele în care Harris făcea asta. Un act care înainte mă excita enorm, acum mă înspăimântă până în măduva oaselor.

— Tu m-ai recunoscut, nu-i aşa? La nunta ai ştiut cine sunt. Nasul său îmi adulmecă obrazul şi am icnit îngrozită când mâna sa a pătruns pe sub bluza mea. Mi-a prins şoldul şi am ţipat de furie şi disperare.

— Doamne, de-abia aştept să te am. Să fii aşa sălbatică şi incontrolabilă în braţele mele. Sigur Stone o să înnebunească să vadă asta.

Cuvintele lui m-au făcut să mă opresc terifiată. Nu, nu, nu… mai presus de orice nu vreau ca Harris să vadă asta.

— Răspunde-mi la întrebare, continuă stârnindu-mă şi probabil agitaţia mea de mai devreme îi plăcea. Nu am fost în viaţa mea mai scârbită de un om. Nu ştiam dacă să plâng de frică sau de greaţa pe care mi-o provoacă acest bărbat.

Îmi strânse şoldul în palmă şi am icnit.

— Da, te-am recunoscut! I-am răspuns scrâşnind din dinţi.

Rânji satisfăcut de răspuns.

— De unde? Continuă şi mi-am muşcat limba ca să nu îi ofer satisfacţie prin agitaţia mea. Pare să îi placă asta.

— De unde mă cunoşti? Insistă nervos.

— Te-am văzut în Italia. Când ţi-ai făcut apariţia după atacul lor.

Drake se ridică uimit spre mine.

— Ai fost acolo? Se încruntă nedumerit. Nu te-am văzut.

— Am fost în maşină. Am continuat, strângându-mi buzele şi căutând o modalitate să

îl dau jos de pe mine. Harris m-a învăţat atât de multe, dar par mult mai greu de pus acum în aplicare. Mai ales că ştiu că nu pot scăpa cu adevărat.

Drake puse lucrurile cap la cap şi apoi râse.

— Bineînţeles. Te-a ascuns de mine, e logic. Ei, punct minus pentru mine, mi-ai scăpat printre degete atunci.

Începu să îşi plimbe din nou nasul pe obrazul meu, mi-am zvârcolit capul, încercând să scap de atingerea lui. Mâna sa mi-a urcat pe şold, iar lacrimile mi-au ajuns din nou pe pielea gâtului, căzându-mi şiroaie pe obraji.

Şi-a întors din nou atenţia spre tatuajul meu şi am paralizat ca o căprioară în colţii lupului.

— Ce reprezintă asta? Vorbi rar, parcă absorbind pictura de pe piele. Foc, apă, pământ şi aer… elementele. Concluzionă şi am înghiţit în sec.

— Asta reprezintă el pentru tine? Cele patru elemente? Sau asta reprezinţi tu pentru el? Îşi coborî buzele pe gâtul meu şi ritmul meu cardiac avea să îmi facă o explozie în piept.

— Prefer să o cred pe a doua. Rânji. Asta înseamnă că eşti totul pentru el. Ai înviat inima aia de piatră, nu-i aşa, Katherine? Continuă să îşi plimbe buzele pe gâtul meu şi mă rugam să

leşin în momentul ăsta, să nu mai simt toate astea.

— Dar ştii ce vine odată cu viaţa şi iubirea? Suferinţa.

Am tremurat atunci când limba lui mi-a traversat uşor obrazul şi am ţipat de durere când dinţi săi s-au înfipt în gâtul meu, exact în locul tatuajului.

— Abia aştept să mă distrez cu tine, ceea ce va urma mă face aproape fericit pentru momentul în care Stone mi-a ademenit iubita. Rânji melancolic pe obrazul meu. Pentru că distracţia mea va fi mult mai plăcută. Momentul în care buzele sale s-au lipit de ale mele m-a făcut să explodez. Am înnebunit, agitându-mă ca un animal turbat.

M-am depărtat de buzele lui şi furia din mine nu m-a făcut să ezit atunci când un alt instinct animalic m-a acaparat; l-am scuipat în faţă.

Râse, prefăcându-se amuzat, deşi felul în care îşi scrâşnea maxilarul când şi-a şters saliva mea de pe faţă nu indică deloc amuzament.

Se întoarse din nou spre mine şi am icnit când capul mi-a zvâcnit într-o parte în urma palmei pe care mi-a dat-o.

Nu simţeam durerea, era mult mai bine decât să îi simt atingerile slinoase. Prefer să mă lovească.

M-am întors spre el, mimând un rânjet macabru şi melancolic care l-a uimit câteva secunde. Nu vreau să îi dau satisfacţia de a se bucura de durerea mea. Prefer să mă creadă nebună decât să îi ofer plăcere prin tortura mea.

Râse din nou, surprins de reacţia mea.

— Tu chiar eşti o mare pierdere, rânji prinzându-mi bărbia în mâna lui. M-am smucit furioasă, nu pot să îl mai scuip acum şi mi-am simţit stomacul huruind şi dorindu-şi să verse tot din mine atunci când limba lui mi-a lins buzele.

Se ridică de pe mine înainte să mă pot smuci din atingerile lui.

— Mai aşteaptă puţin, păpuşică, mă mai distrez puţin cu iubiţelul tău până va veni momentul spectacolului. Îl pun pe câteva piste false ca să creştem ritmul jocului.

Rânji, făcându-mi cu ochiul şi îmi mângâie piciorul înainte să mă zvârcolesc pe pat şi să scap de atingerea lui.

Îşi aranjă gulerul cămăşii negre, privindu-mă în continuare ca un lup, apoi scoase rochia mea de sub pat.

— Asta o să îl ademenească puțin.

Alt rânjet macabru înainte să iasă din cameră.

M-am ridicat în şezut, cuprinsă de disperare, şi mi-am trecut mâinile peste întregul corp, încercând să elimin atingerile scârboase ale monstrului. Mi-aş fi dat foc numai să şterg amintirile care îmi murdăriseră pielea. Gâtul mă ustură din cauza muşcăturii puternice şi mai tare mă înnebunește ideea de a-mi rămâne un semn. Plângeam în hohote şi am tresărit când uşa s-a deschis din nou şi Keith a fost azvârlit înăuntru.

Am sărit din pat şi am fugit spre el, ajutându-l să se ridice.

— Keith, eşti bine, ţi-au făcut ceva? l-am întrebat repede, prinzându-i obrajii în palmele mele şi ridicându-i privirea spre mine.

— Nu, sunt bine, clătină repede din cap. Ţi-e ţi-a făcut ceva tipul ăla? Mă întrebă şi el la fel de speriat ca mine. Am clătinat repede din cap şi l-am strâns în braţe.

Cuvintele lui Drake mi se repetau în minte, ce are nemernicul acesta de gând să îi facă lui Harris?

L-am strâns pe Keith mai tare în braţe, vărsând disperarea în sugrumarea lui şi eram fericită că cel puţin el e aici şi pot simţi şi atingerea unui prieten pe lângă toate celelalte

atingeri chinuitoare pe care le simţisem de când am fost adusă în locul ăsta.

— Kath, Kath, trezeşte-te! Şoapta lui Keith m-a făcut să întorc capul spre el. Eram ghemuită în pat, dar nu dormeam, coşmarurile din somn erau chiar mai îngrozitoare decât cele din realitate.

— Pleacă! şuşoti Keith de lângă fereastră şi am tresărit imediat, ridicându-mă din pat. Capul îmi vâjâia şi tâmplele mocneau, probabil revoltate din cauza atâtor gânduri negre.

— Ce?! Am mers lângă el, frecându-mi fruntea şi am reuşit să văd mai multe persoane urcându-se în două dintre maşini. Am devenit atentă şi am încercat să îi număr, sunt 5 în total şi am reuşit să îi cunosc pe Drake, Sirrah şi Alexandra. Gura mi s-a deschis uşor de teamă şi uimire când maşinile au intrat pe autostradă şi s-au depărtat rapid de casă.

Începe!

Ăsta e singurul lucru care îmi trece acum prin minte. Cuvintele lui Drake mi-au venit din nou în cap şi ideea că acum toţi se îndreaptă spre Harris mă face să fierb din nou în groază şi disperare şi, pentru prima dată, planul lui Keith mi se pare mai mult decât necesar. Nu mai pot

să stau aici, nu pot pur şi simplu să aştept să fiu distrusă şi, mai ales, el să fie distrus prin mine. Trebuie să lupt, măcar să îmi capăt moartea într-un mod eroic. Nu pot să îl las doar pe Drake să se joace cu noi.

— Crezi că au plecat toţi? am întrebat repede, deja plimbându-mi ochii peste pădurea deasă şi întunecată. Aceeaşi nori acopereau cerul şi astăzi, însă fără vreo picătură de ploaie.

— Nu ştiu, nu cred. Probabil au mai lăsat pe cineva să ne păzească. Îmi răspunse Keith la fel de tensionat ca mine şi m-am întors pe călcâie, începând să mă plimb prin camera slab luminată şi gândindu-mă la un plan care să ne scoată de aici. Regret că nu am acordat mai multă atenţie persoanelor din sufragerie atunci când am avut şansa să îi întâlnesc pe toţi. Acum aş fi ştiut exact câţi mai am de înfruntat, dar în acel moment doar unul singur îmi bloca minţile. Încă există o mică rază de speranţă că Sirrah va acorda atenţie vorbelor mele şi va încerca măcar să caute adevărul în ele. Însă sufletul lui e prea încărcat de ură şi dorinţa răzbunării ca să creadă în alt adevăr decât al său.

— Keith, ai spus că prima data au venit Sirrah si Drake.

Îşi muşcă buza stresat şi aprobă din cap.

— Bun, acum au plecat tot 5, iar tu ai spus că după ce m-au adus pe mine a mai venit Alexandra cu inca 4 bărbaţi.

— Alexandra?!

— Femeia brunetă pe care ai văzut-o tu.

— Cea care l-a distras pe Harris… presupuse Keith gânditor. O cunoşti?

— Nu tocmai. Harris o ştie bine, pe de altă parte. Deci, ar trebui să mai fie doi în casă. Am spus după alte câteva secunde bune de gândire.

— Ar trebui, şopti Keith nesigur şi chiar dacă părea că se gândise toată noaptea la un plan de evadare, acum ideea de a-l pune în practică îl sperie. Şi îl înţeleg, nici eu nu căpătasem mai mult curaj, dar îmi doresc cu orice preţ să ies de aici, să îl ajut pe Harris cumva.

— Trebuie să o facem. Nu mai putem aştepta aici. L-am îmbărbătat şi aprobă din cap.

— Vreun plan?

Mi-am muşcat buza nesigură, silueta bărbatului mulatru îmi făcea antrenamentele să pară joacă de copii, dar Harris mă învăţase totuşi câteva trucuri în care mărimea nu contează. Însă era mult mai uşor să le pun în practică cu el, în sală, decât în faţa unui adversar adevărat care nu avea să râdă şi să mă sărute atunci când voi pierde.

Mi-am clătinat repede capul, izgonind amintirile chinuitoare şi mi-am strâns pumnii, adunându-mi energia pe care o strâng în mine încă de când am aflat de pericolul în care sunt expusă odată cu acceptarea lui Harris.

O să lupt!

— Trebuie să chemăm unul aici, îl minţim că nu mă simt bine şi tu îl loveşti.

Keith mă privi nebun, probabil se aştepta la un plan mult mai elaborat.

— Ai înnebunit? Cu ce vrei să îl lovesc? E doar un pat şi o masă goală în camera asta. Gesticulă disperat în jurul lui şi l-am oprit înainte să fie auzit.

— Am văzut deja asta. Dar nu trebuie să îl loveşti cât să îl laşi inconştient, doar să îi atragi atenţia de la mine şi de restul mă ocup eu…

L-am tras pe Keith la marginea patului şi i-am explicat planul brusc, dar bun, care îmi venise în minte din antrenamentele mele.

— Ajutoooor! Cineva, ajutor!

Pumnii lui Keith au lovit puternic uşa camerei în timp ce strigătul său anunţa începerea planului nostru. Ne-am aruncat o ultimă privire de încurajare înainte ca unul dintre oamenii lui

Drake să apară şi tot ce speram era să nu vină amândoi, atunci planul nostru şi aşa nesigur şi periculos avea să fie ruinat complet.

M-am întins mai teatral pe podeaua camerei când Keith a strigat din nou cu un glas speriat şi destul de convingător.

Inima mi-a tresărit când am auzit cheia în uşă şi Keith s-a dat în spate câţiva paşi, strângându-şi buzele şi încercând să fie puternic. Acum într-adevăr mă bucur că nu sunt singură aici.

Mi-am intrat complet în rol şi mi-am făcut corpul să tremure şi buzele să geamă uşor într-un sunet chinuitor pe care l-am învăţat în perioada întunecată a dependenţei mele. Nici acum nu stau mai bine la capitolul ăsta, dar am alte probleme mai serioase, care mă ajută să uit de droguri.

— Ce?! Glasul gros al bărbatului a năvălit în cameră şi am reuşit să văd, printre ochii întredeschişi, că era acelaşi bărbat negru care tot venea aici pe post de hingher al nostru. Mi-am strâns uşor buzele de nervi, speram măcar să primesc un adversar care să nu fie de trei ori cât mine.

— Nu se simte bine!

Îmi era teamă că amicul meu de evadare va tremura acum, dar Keith era foarte serios şi părea stăpân pe situaţie. Am observat ochii bărbatului întorcându-se spre mine şi m-am zvârcolit pe podea, scoţând un mic geamăt prefăcut de durere.

— Ce are? întrebă bărbatul, venind spre mine.

— E dependentă de droguri. Răspunse Keith serios, rămânând în spatele lui şi urmând planul.

Omul mi-a prins bărbia şi mi-a smucit capul spre el pentru a se uita în ochii mei. M-am străduit să îi rostogolesc cât mai melancolic. Capul său chel s-a apropiat de mine. Buzele groase şi aproape negre s-au strâns stresate şi am observat că ochii săi sunt de acelaşi ciocolatiu ca şi pielea.

Mi-am coborât uşor privirea spre abdomenul său, nu are nicio armă, dar cu siguranţă există una în spate. Mă rog să existe.

S-a aplecat mai mult spre mine şi l-am simţit dezechilibrându-se imediat. Următorul punct din plan fusese atins.

S-a întors furios spre Keith, care îl lovise cu perna în cap.

— Ce dracu'! Faci mişto de mine? Mârâi bărbatul nervos, privindu-l pe Keith care şi-a strâns buzele şi a încercat să îl lovească din nou.

Bărbatul a prins perna furios, înainte să îl lovească, şi i-a smuls-o lui Keith din mână.

— Ţi-e cald cu dinţii în gură, puştiule? Mârâi şi imediat se ridică de lângă mine, îndreptându-se spre Keith, care îşi urma planul cu stricteţe şi s-a depărtat uşor, suficient încât picioarele bărbatului să ajungă lângă ale mele.

Era cu spatele la mine şi am respirat rapid, nu am timp de pierdut până când Keith nu primeşte o lovitură zdravănă şi mi-am încolăcit tălpile în jurul piciorului său strâng şi am tras cu putere, făcându-l să se dezechilibreze şi, înainte să cadă, Keith l-a lovit cu pumnul în faţă - o parte ce nu făcea parte din plan - făcându-l să se prăbuşească pe burtă cu o zdruncinătură zdravănă.

Am sărit imediat în picioare şi i-am ridicat sacoul la spate, unde ochii mei au întâlnit raza de speranţă dintr-un metal negru ce mi se părea acum strălucitor.

I l-am înşfăcat şi, înainte să apuce să se ridice, am tras piedica şi l-am îndreptat spre capul său.

— Nu. Mişca.

Am mârâit nervoasă cele două cuvinte, mergând în faţa lui, şi poate că era destul de deştept să îşi dea seama că ştiu să folosesc o armă. Harris mă învăţase perfect şi, acum mai mult ca oricând, nu îmi e teamă să apăs pe trăgaci.

Îşi strânse buzele furios, dar rămase pe podea, începe să îi curgă sânge din nas din cauza loviturii lui Keith. Înainte să apuce să strige după celălalt, m-am îndreptat rapid de spate şi l-am lovit cu piciorul în faţă, cu toată furia şi ura pe care o aveam în mine. Suficientă încât să îl lase inconştient şi lipit de podea. M-a durut şi pe mine piciorul, parcă lovisem o minge de piatră. Ar fi fost mult mai bine dacă aveam bocanci.

Am respirat adânc şi m-am întors spre Keith, care îl privea cu un zâmbet uimit.

— Da! ţopăi, trăgându-mă imediat în braţele lui. Am râs uşor alături de el şi l-am strâns şi eu în braţe.

— Unul e la pământ, mai avem unul! spuse Keith, redevenind serios şi am aprobat din cap.

M-am aplecat spre el, încă atentă la armă, şi i-am scormonit repede prin buzunare. Buzele mi-au scăpat un suspin dezamăgit când nu am găsit partea principală din planul nostru.

— Nu are telefon, m-am ridicat descurajată. Voiam cu disperare să pun mâna pe un telefon. Un apel spre Harris ar fi acum salvarea noastră, chiar dacă nici eu nu ştiam unde suntem, ar fi putut localiza apelul.

— Trebuie să fie jos. Spuse Keith, deja trăgând cu ochiul prin uşa întredeschisă.

— Să mergem!

L-am tras de mână până când matahala de jos nu se trezea. Lăsase cheia pe exterior, aşa că am tras uşa după noi şi de data asta l-am închis noi pe el.

Mi-am îndesat cheia în buzunar, deşi nu ştiu de ce o făcusem, însă asta mi-a adus aminte de medalion. Nu îl mai ridicasem de pe podea de unde îl aruncase Sirrah şi asta mi-a transmis un fior de teamă, era principala dovadă că Reynolds e tatăl lui Harris şi Sirrah, dar nu mă mai pot întoarce acum după el.

Am traversat tiptil holul mic şi am ajuns la scări. Keith era în spatele meu, unde trebuia să îl ţin cu forţa, pentru că voia să mi-o ia în faţă şi să îmi ia el arma, pe care o ţineam ridicată în ambele mâini în poziţia pentru tragere.

Am auzit zgomote care păreau să fie din bucătărie, ceva sfârâie cu putere pe aragaz şi un miros aromat umple toată casa. Dacă suntem

norocoşi, ne puteam strecura pe uşă fără să fim văzuţi. Mă îndoiesc că aceea e încuiată. Însă încă sper să găsesc un telefon pe măsuţa din sufragerie.

Am coborât uşor pe ultima treaptă şi mi-am dat seama că uşa de unde vine zgomotul e închisă. Buzele noastre aproape au afişat un zâmbet până când ne-am întors şi am dat nas în nas cu nimeni alta decât Christina.

Inima mi s-a oprit brusc. Nu pot să cred că uitasem de ea. Ea e cea care îi scăpase lui Keith. Şi nu venise singură aici, am auzit voci din bucătărie, alţi doi bărbaţi.

Am paralizat de spaimă şi planul a început să mi se năruie.

Ochii ei erau mari şi speriaţi, a privit rapid spre scări, probabil aşteptând să apară bărbatul mulatru. Apoi şi-a întors privirea spre arma ce era îndreptată spre ea şi gata să o împuşte, dar nu pot să fac asta. Keith mă stimula să o fac şi era gata să îmi ia el arma din mână, până când un zgomot s-a auzit din bucătărie, însoţit de o înjurătură, apoi un hohot de râs din alt glas.

M-am întors speriată spre Christina, ochii ei albaştri au încercat să devină calmi.

— Fugi! Fugi, te acopăr eu. Şopti serioasă, făcându-mi semn cu capul spre uşă şi am înghiţit în sec, uimită.

— Du-te, o să iasă de acolo în orice secundă. Continuă, aproape implorându-mă, dar ar putea fi un truc ca apoi să mă împuşte pe la spate. Nu am timp să verific şi privirea ei îmi inspira încredere. L-am prins pe Keith de mână, trăgându-l spre uşă, fără să o scap pe Christina din privire.

Keith m-a tras peste pragul uşii şi, din instinct am tras din nou cheia, încuind casa. Nu avem mai mult de 5 minute la dispoziţie chiar şi cu ajutorul Christinei până ceilalţi îşi vor da seama că am dispărut sau bărbatul de sus îşi va reveni şi va începe să bată turbat în uşă.

Aerul rece mi-a pătruns imediat în plămâni şi am permis să pierdem câteva secunde pentru a verifica o posibilă fereastră a bucătăriei unde putem fi văzuţi, dar nu era în partea din faţă a casei. În secunda următoare, picioarele noastre au fulgerat pe scările casei, alergând înnebunite spre pădure. Asta e partea proastă în faptul că ceilalţi plecaseră: luaseră toate maşinile.

— Fugi, Keith! Fugi! I-am transmis printre gurile mari de aer, deşi ştia şi el deja că trebuie să facă asta. Am alergat ca urmăriţi de diavol

prin mica poiană şi el aproape mă întrecea, părea că ar fi fugit mult mai repede fără mine, dar nu mă lăsă în urmă şi m-am străduit să îmi măresc viteza, scrâşnind din dinţi şi trăgând guri mari de aer fără să mă opresc atunci când corpurile noastre au trecut de primi copaci, alergând în pădurea întunecată.

Am icnit scurt când mi-am adus aminte de slabul nostru plan de a lua un telefon. Apariţia Christinei mă bulversase total şi am uitat de asta. Acum, într-adevăr suntem pierduţi în sălbăticie şi, cu fiecare pas, ne aruncăm mai mult în pustiu.

Ştiu că suntem aşteptaţi de pericole şi aici, dar, cu toate astea, copacii din ce în ce mai deşi şi pustietatea îmi oferă deja o mic sentiment de siguranţă.

Îmi aruncam deseori privirea în urma mea pentru a mă asigura că nimeni nu ne urmăreşte. Pădurea e tăcută, dacă cineva s-ar fi luat după noi probabil ar fi ţipat să ne oprim.

Plămânii îmi gâfâiau, corpul îmi transpira din cauza efortului, îmi uda hainele de sudoare, dar eram motivată să nu mă opresc, canalizând fiecare sursă de energie pentru a mă depărta de pericolul din urma mea şi afundându-mă tot mai mult în pădurea deasă şi, pentru moment, sigură.

17. CHINUL

Pădurea mă înghite cu totul, dar e bine.

Fiecare pas îmi creşte bătăile inimii din cauza epuizării, dar şi a speranţei spre libertate. Alergăm spre rătăcire, dar acum, ăsta e un lucru bun pentru noi. Să ne rătăcim însemnă să fim în siguranţă. Deocamdată.

— Kath, nu mai pot. Nu cred că ne urmăresc, hai ne oprim puţin, te rog! Gâfâi Keith, rămânând în urma mea. Corpul îmi intrase în una din acele transe în care nu mai comunica cu judecata mea şi acum era setat doar pe un singur lucru: să fugă.

Să fugă de moarte, de chin şi de diavolii care aveau să îl tortureze pentru a-şi satisface dorinţa pentru o răzbunare murdară.

Nu vreau sub niciun chip să las asta să se întâmple, aşa că am fugit şi mai tare, urmărită şi hăituită de spaimă, călcând vreascurile şi frunzele umede, fără să mă opresc atunci când întâlneam în calea mea alte animale ale pădurii.

Lacrimile îmi înţepau ochii din cauza efortului şi a durerii creată, dar nu mă opream.

— Kath! Strigătul lui Keith s-a auzit în urma mea şi l-am pierdut câteva secunde, până când şi-a adunat ultima fărâmă de putere să mă prindă din urmă şi să mă oprească.

Corpul meu a avut parte de un electroşoc puternic atunci când reflexele mi s-au oprit.

— Nu, Keith, trebuie să fugim în continuare. Cu siguranţă şi-au dat seama deja de dispariţia noastră şi au plecat să ne caute. Am gâfâit epuizată în braţele lui Keith şi chiar dacă picioarele mi-au cedat, rămânând complet fără vlagă, încă voiam să merg mai departe şi m-aş fi târât pe pământ doar să nu mă opresc. Simt libertatea şi nu vreau cu niciun chip să îi dau drumul.

— Alergăm de mai bine de o jumătate de oră. Kath, trebuie să luăm o pauză, te rog, ne-am depărtat destul de casă.

— Nu, au maşini. O să ne prindă repede din urmă. M-am zbătut în braţele lui, prinzându-l de mână şi trăgându-l după mine.

— Kath! Mă smuci, întorcându-mă spre el.

— Uită-te în jur, de-abia avem noi loc să alergăm printre copaci, nu pot trece cu maşina pe aici. O să le fie greu să ne dea de urmă acum,

putem pierde câteva minute să ne tragem sufletul. Te rog!

Am privit în ochii epuizaţi ai lui Keith, respiraţia îi iese nebuneşte printre buzele deschise, la fel şi a mea. Pieptul mă doare şi plămânii mă ustură din cauza aerului rece şi al efortului. Mi-am rotit rapid privirea în jur, verificând vorbele lui Keith, şi avea dreptate; copacii deşi şi crescuţi anapoda sunt la distanţă de un singur metru în unele părţi. În fuga noastră îi ocoleam în permanenţă şi acum ne afundasem în desimea pădurii, o maşină nu poate trece pe aici. Trebuia să existe un drum pe undeva, însă nu îl văd şi pot să acord pauza de câteva minute pe care o imploră Keith.

Am aprobat buimacă din cap şi m-am lăsat uşor să cad pe solul rece şi umed, însă hainele îmi sunt şi aşa pline de sudoare, iar efortul puternic îmi scoate flăcări prin piele. Mi-am rezemat trupul istovit de trunchiul unui copac şi am tras de gulerul puloverului, dorindu-mi să îl scot de pe mine din cauza căldurii care îmi clocotea prin piele odată cu transpiraţia.

Mi-am lipit ceafa de scoarţa rece şi mi-am dat seama că încă ţin arma în mână. Am respirat adânc şi am aşezat revolverul pe frunzele umede. El reprezintă o speranţă imensă pentru

noi. L-am luat din nou şi am verificat încărcătorul, aşa cum mă învăţase Harris. E plin. Am schiţat un mic zâmbet sub respiraţia abundentă şi am învârtit arma de câte ori pentru a mă obişnui cu manevrarea ei. Sunt atât de speriată şi disperată să scap din acest iad încât, acum, nu îmi mai e frică să apăs pe trăgaci. Ştiu că slăbiciunea pe care am avut-o cu Christina nu va fi valabilă şi pentru ceilalţi.

Sunt din nou într-o pădure. Dar, de data asta, eu am ajuns vânatul şi vânătorii sunt, cu siguranţă, pe urmele mele acum.

Odată ce respiraţia mi se calma şi trupul se liniştea, căldura arzătoare dispărea, lăsând loc unui tremurat de frig. Sunt într-o bluză subţire de vară, într-un loc în care atmosfera e asemănătoare unei clime iernatice. Oare unde suntem? Unde m-a adus Drake? Aş putea aproxima o locaţie încercând să calculez orele de când am fost răpită şi până m-am trezit, ajutată de Keith, dar sunt prea epuizată pentru asta şi nu cred că o să îmi fie de ajutor acum, din moment ce nu pot să iau legătura cu Harris.

Am privit spre cerul întunecat. Norii nu par să prevestească vreo furtună, însă ar fi putut în orice secundă să izbucnească într-o ploaie. Asta ar fi tot ce ne mai lipseşte.

Mi-am pipăit gâtul, fluturele meu e în suferință. Nenorocitul îmi mușcase pielea și îmi provocase o rană. Mi-am șters repede lacrimile şi mi-am adunat puterile. Trebuie să supraviețuiesc. Pentru Harris, pentru tatăl meu, poate chiar şi pentru mama şi, nu în ultimul rând; pentru Keith. E aici din cauza mea şi nu am de gând să îl las să moară.

Mi-am întors privirea spre el; se odihnea lângă copacul de lângă mine, cu ochii închişi şi respiraţia mai calmă. E şi el îmbrăcat la fel ca mine, cu o bluză subţire, de un verde mlăştinos, care nu îi va ţine de cald în locul ăsta, însă culoarea ei e asemănătoare materialelor de camuflaj, poate trece mai greu de observat prin pădurea întunecată, spre deosebire de mine, care aproape strălucesc în puloverul ăsta. De ce îmi alesese tocmai culoarea asta? Să par mai vulnerabilă, probabil.

Am scrâşnit din dinţi, observându-mi şi balerinii albi şi îmbâcsiţi de noroi. Le-am frecat marginile pe frunzele umede, încercând să îi curăţ cât de cât şi m-am ridicat în picioare când frigul începea să se instaleze serios în oasele mele. Mi-am frecat braţele şi am îndesat pistolul în partea din spate a pantalonilor. Oare cum ţine

Harris chestia asta acolo mereu? E aşa de incomodă.

Jocul a început cu adevărat şi premiul e viaţa. Viaţa mea sau a lui Drake, pentru că, după asta, cu siguranţă unul dintre noi trebuie să moară ca celălalt să scape. Şi dacă mor eu, ceva îmi spune că nici Drake nu va mai trăi mult să se bucure de asta. Nu vreau să mă gândesc unde l-ar duce distrugerea mea pe Harris. Mi-am clătinat capul, izgonind gândurile negre şi m-am aplecat spre Keith care părea că adormise. Mi-am aşezat mâna pe umărul lui şi a tresărit imediat, deschizându-şi larg ochii.

— Trebuie să plecăm! i-am şoptit şi a privit câteva secunde în jur, probabil verificând dacă ce i se întâmplă nu e un coşmar.

A aprobat din cap şi s-a ridicat cu greu de jos, imitând şi el reacţia mea de a-şi freca braţele din cauza frigului.

— Încotro?! Mă privi aşteptând şi am respirat adânc, trecându-mi mâna prin părul încâlcit şi privind în toate părţile. Totul arată la fel, nu există o direcţie care să pară mai bună decât alta.

— Drept în faţă! Am tras o gură mare de aer şi am făcut un pas în faţa mea, poziţia corpului meu decisese direcţia. Atâta timp cât nu ne

întoarcem pe unde am venit, nu există un pericol. Încă.

Am mărit pasul, stimulându-l pe Keith să facă la fel când oboseala l-a cuprins din nou. După un timp am început din nou să alergăm şi asta doar ca să ne încălzim.

— Kath?! Keith privea în jos, cu sprâncenele încruntate.

— Da?!

— Nu ştiu dacă o să mai ies cu viaţă din chestia asta, aşa că vreau măcar să ştiu de ce mor.

Rosti ţinând pasul cu mine şi am oftat. Ştiam că trebuie să vină momentul ăsta.

— Ce vrei să ştii?

— Totul! De ce te-a răpit tipul ăsta? De ce vrea să se răzbune pe Harris? Ce altceva nu ştiu eu despre Harris?

Am oftat din nou şi Keith şi întoarse privirea spre mine. Am aprobat din cap în semn că îi voi răspunde la orice întrebare. Până la urmă, nu cred că există un pericol în faptul că el avea să afle toate astea. Mi-am strâns buzele, căutând cuvintele potrivite cu care să încep şi, totodată, să nu îl sperii prea tare cu ce aveam să îi spun.

Orele treceau iar corpurile noastre începeau să cedeze din cauza frigului, a epuizării şi a foametei. Mi-am frecat stomacul, devenind neliniştită atunci când copacii erau din ce în ce mai rari şi asta îmi scădea sentimentul şi aşa mic de siguranţă. Am sesizat că începem să urcăm la deal, dar asta nu ne-a determinat să ne îndreptăm spre altă direcţie. Keith nu mai scosese un sunet de o perioadă bună de timp, în afară de cele pe care le făceau paşii lui lângă mine. Îl înţeleg şi l-am lăsat să îşi adune gândurile în linişte după tot ce aflase.

— Trebuie să găsim un adăpost. Dacă ar exista vreo peşteră pe aici... Am sperat, rotindu-mi privirea printre aceeaşi copaci uriaşi şi bătrâni. Mi-am adus aminte de vânătoare. Momentele petrecute în peştera erau cioburi înfipte în inima mea, dar e totuşi o durere plăcută. Mi-am strâns buzele, încercând să pictez în mintea mea acele clipe, neştiind dacă voi ajunge să le mai trăiesc vreodată.

— La dracu'! Am auzit înjurătura lui Keith lângă mine şi mi-am întors repede privirea spre el. Se uită în sus şi a clipit, apoi şi-a şters repede obrazul. Voiam să îl întreb ce se întâmplă, dar am primit răspuns când am simţit o picătură rece căzând pe umărul meu.

Mi-am ridicat instinctiv privirea şi am icnit când alte picături reci mi-au căzut pe faţă.

— Ce ne facem acum? întrebă Keith speriat.

Mi-am muşcat buza, neştiind ce să îi răspund, tot ce e în jurul nostru sunt copaci, iar ploaia se înteţeşte în fiecare secundă. Deodată, am tresărit amândoi când un zgomot a tăiat liniştea pădurii. Zgomotul unei împuşcături.

— La dracu', ne-au găsit! Se panică Keith, privind terifiat în toate părţile şi picioarele noastre erau pe cale să o ia din nou la fugă, până când sentimentul de *déjà vu* a apărut.

— Nu cred că sunt ei, am şoptit încă gânditoare, Keith mă privi panicat, vrând să tragă de mine.

— Ce tot spui? Cine ar mai trage acum cu arma prin pădure?

L-am privit cu sprâncenele ridicate, semn că răspunsul ar trebui să fie evident.

— Vânătorii! Presupuse Keith, în cele din urmă. Ochii săi mari s-au întors în spatele nostru.

— Drake şi oamenii lui nu ar avea motiv să tragă dacă nu ne-ar fi dat de urmă. Aşa doar ne-ar speria şi ne-ar depărta de ei.

— Sau poate vor să se distreze. Kath, nu putem să mergem pur şi simplu spre sunetul

puștii, sperând că vom primi ajutor de acolo, când am putea cădea direct în gura lupului. Drake e cu siguranţă în pădure în secunda asta şi ne caută, poate a chemat şi mai mulţi oameni.

Am înghiţit în sec, speriată de vorbele lui Keith. După-amiaza asta semănă perfect cu cea în care am fost la vânătoare împreună cu Harris şi Carter. Dar cei care trăgeau acum poate vânau altceva, nu animale.

— E singura noastră şansă, dacă găsim pe cineva, îi putem cere să ne ajute, putem să îi cerem un telefon. Chiar dacă sună la poliţie tot e bine.

Ideea ca poliţia să intre pe fir cu răpirea noastră e periculoasă pentru Harris. Dar ştiu că mi-ar da o mamă de bătaie dacă ar afla că gândesc aşa şi îmi pasă de afacerile lui, când viaţa mea este în pericol. Carter a dovedit deja cât de bun prieten e cu legea.

Keith se foi nesigur. Ploaia se înteţea tot mai tare.

— Dacă era un vânător, mai trăgea până acum. Nu merg în direcţia aia, Kath! Se încăpăţână, luând-o iar în faţă, opus locului din care am auzit împuşcătura.

M-am fâțâit în loc, are dreptate, însă puteam da cu piciorul unei şanse de scăpare.

— Nu putem să alergăm la infinit prin pădure, Keith!

— Nu o să alergăm la infinit. Găsim un adăpost şi aşteptam acolo până când Harris o să ne găsească.

— Keith, până când o să ne găsească Harris aici, Drake o să ne omoare de o sută de ori. E bine că am reuşit să scăpăm de ei, dar trebuie să facem ceva să trecem mai departe. Pădurea asta nu e sigură.

Ajunsesem aproape să strig după el când paşii lui se îndepărtau tot mai mult de mine, nevrând să se oprească. Se întoarse spre mine, cu lacrimi în ochi.

— Mi-e frică, Kath! Nu vreau să merg acolo, chiar dacă ar putea fi salvarea noastră. Nu vreau să risc. Nu sunt curajos ca Harris, ştiu că el acum ar fi făcut asta, ar fi făcut orice ca să scăpaţi de aici, dar eu nu sunt ca el, îmi pare rău. Ultimele vorbe au ieşit într-un suspin şi l-am tras pe Keith în braţele mele. E aproape cât mine de înalt şi fizicul său e cât de cât bine format, însă tot ca pe un copil îl simt în braţele mele. Un copil care e acum în pragul morţii din cauza mea.

I-am mângâiat părul de pe ceafă şi am încercat să îl liniştesc chiar dacă eu plâng mai rău ca el.

— OK, ai dreptate. Nu mergem într-acolo. Poate avem noroc şi ne întâlnim cu vreun pădurar sau vânător pe drum.

— Nu am încredere în nimeni. De unde putem să ştim că nu e alt om de-al lui Drake? Sigur nu a intrat să ne caute în pădurea asta imensă doar cu 7 oameni.

Am aprobat uşor, suspinând. Are dreptate. Chiar dacă Keith nu căpătase încă curajul lui Harris, e la fel ca el. Ia în calcul şi cel mai mic lucru şi e la fel de paranoic, însă ăsta e un lucru bun acum.

— Nu ştiu ce să facem.

Am cedat, dând drumul hohotelor de plâns şi acum Keith mă calmă pe mine. Nu putem avea încredere în nimeni, Harris nu ne va găsi niciodată aici, nu înaintea lui Drake. Chiar dacă am ieşi la autostradă, tot există pericolul ca vreunul din oamenii lui să ne înhaţe.

Keith îşi întoarse privirea spre mine.

— Sau poate că nu. Dacă găsim autostrada putem sta la pândă până trece o maşină. Sunt sigur că le vom recunoaşte pe cele ale lui Drake.

M-am gândit câteva secunde cu privirea în scobitura umedă a gâtului său. Tot corpul ne e leoarcă şi ploaia, deşi liniştită, e tot mai dură şi rece.

— Ai dreptate! Asta e singura posibilitate.

— Dar nu ies în faţa maşinilor de teren.

Am chicotit uşor.

— OK, atunci o să aşteptăm să treacă un mini cooper roz. E bine?

Keith râse, genul ăsta de glume erau ca un medicament calmant pentru teroarea noastră.

—Perfect! Îmi făcu cu ochiul, făcându-mă să chicotesc din nou.

— Să mergem, am tras cam mult de timp! Redeveni serios, trăgându-mă deja spre drumul nostru iniţial. Dacă eu vedeam o speranţă în cel care trăsese cu acea armă, Keith vrea să fugă cât mai departe de el. Asta e mai sigur, dar doar pentru moment.

Încercarea noastră de a găsi autostrada era echivalentă încercării de a găsi un ac în carul cu fân. Poate mai grea în situaţia noastră. Ploaia se oprise, dar noi suntem îmbibaţi de apă, obosiţi şi înfometaţi. Corpul lui Keith se balansa deseori pe picioare, la fel şi al meu şi dinţii ne

clănţăneau atât de tare încât, începea să ne doară maxilarul.

Cel puţin nu ne e sete, ploaia era oricum o sursă permanentă de apă în jurul nostru şi, la un moment dat, am dat peste un pârâu. Am fi pierdut câteva minute încercând să prindem măcar un peşte, dacă ar fi existat vreunul iar noi am fi ştiut cum să îl capturăm, dar eram prea speriaţi să rămânem în loc şi să încercăm. Îmi era atât de foame, încât stomacul mai avea puţin şi se mânca singur... cred că face asta deja. Aveam să ronţăi scoarţă de copac în curând, din cauza foamei. Deocamdată, mă hrănesc doar cu frica şi e destul de bună, pentru că mă ajută să nu mă prăbuşesc şi să fug mai departe de pericol.

Suntem cu adevărat rătăciţi în pădure şi încep să am impresia că ne învârtim în cerc. Intuiţia mea e la pământ, la fel şi a lui Keith şi deja nu mai căutăm ceva anume. Picioarele ni se mişcau doar ca să nu rămânem pe loc şi să îngheţăm de frig.

— Asta e! Nu mai pot! L-am simţit pe Keith ramând în urma mea şi şi-a lăsat corpul să cadă lângă alt copac.

Am respirat adânc şi am mers lângă el. Picioarele îmi erau mai grele şi asta se datora

probabil şi stratului gros de noroi adunat pe balerini, care nu mai erau albi demult. Mocirla îmi urcase şi pe glezne şi îmi murdărise pantalonii până la gambe. Cel puţin Keith poartă o pereche de tenişi.

— Keith, nu ne putem opri! O să îngheţăm de frig. Am dârdâit, cuprinzându-mi braţele. Se lăsa întunericul şi datorită pădurii şi a norilor, noaptea cădea mult mai repede. Un plus de pericol pentru noi.

— Şi unde vrei să mergem? Nu am găsit nimic, nicio amărâtă de grotă. Doar copaci nenorociţi peste tot. Se înfurie, zguduindu-şi piciorul pe pământ şi lăsându-şi capul în palme.

— Mi-e foame, mi-e frig, nu am fost în viaţa mea mai obosit. Sunt atât de epuizat, încât nu-mi mai e nici frică. Probabil ne-am rătăcit atât de mult în iadul ăsta verde, că şi dacă ne-am lăsa găsiţi, probabil nu ar mai putea să ne găsească cineva.

Am oftat, ştiind că asta nu e posibil, deşi mi-aş fi dorit să fie. Totuşi era un lucru bun în toate astea: pe lângă evadarea noastră evidentă şi provizorie, asta cu siguranţă i-a distrus planul lui Drake de a se juca cu Harris şi a-l trimite spre piste false. Şi gândul că acel nenorocit e acum în aceeaşi pădure ca şi mine şi îndură

frigul şi ploaia, îmi oferă o plăcere sadică. Sigur el nu e la fel de dezbrăcat ca noi, dar şi eu am mai străbătut o pădure odată ca şi vânător şi oricât de echipat ai fi, ploaia şi frigul tot îţi vin de hac.

Voiam să îi ofer şi lui Keith din noua mea idee drăcească care să îl facă să se simtă mai bine, dar ceva mi-a atras atenţia între copaci. Mi-am mijit ochii prin întunericul tot mai gros şi am mers spre sursa de lumină. Ochii mi s-au mărit când am reuşit să desluşesc forma unei cabane.

— Kath, unde te duci? mă întrebă Keith când paşii mei curioşi m-au depărtat de el.

— Priveşte! Aproape am zâmbit când s-a ridicat şi a venit spre mine. Am ridicat mâna şi i-am indicat spre casă de lemn.

— Oh, Doamne! expiră uimit.

Am înghiţit în sec din cauza fericirii şi probabil a dârdâitului. Puloverul îmbibat de pe mine era mai rece decât un sloi de gheaţă. Am îngheţat de multe ori de când sunt cu Harris, asta pare să fie o tradiţie săptămânală, dar de fiecare dată el era acolo să mă încălzească şi să mă arunce în flăcări imediat după asta. Acum nu mai e şi nu am îngheţat niciodată mai tare ca acum.

— Să mergem! L-am tras pe Keith de mână, alungând din nou amintirile dureroase şi nepăsându-mi ce aveam să găsesc în acea casă, atâta timp cât există mâncare şi căldură. Poate să locuiască şi Big Foot acolo, nu-mi pasă dacă nu e Drake.

— Kath, dacă e periculos? Ce o să spunem persoanei din acea cabană când o să ne vadă aşa?

Keith ezită şi teama lui mă oprea din nou în loc. E evident că este locuită, pentru că văd deja lumina ieşind prin ferestre şi îi simt căldura încă de aici.

M-am oprit, pentru câteva secunde de gândire. Dacă spunem că fugim de o armată de criminali care ne-au răpit, riscăm să nu fim lăsaţi să intrăm în casă deloc.

— O să spunem că ne-am rătăcit de părinţii noştri. Că suntem fraţi şi am venit într-o excursie, dar am plecat să ne plimbăm şi apoi a început ploaia şi am încercat să ne întoarcem, dar ne-am rătăcit în pădure.

Planurile mele de moment sunt din ce în ce mai bune, luasem asta de la Harris.

Keith cugetă câteva secunde.

Mi-am întors privirea spre cabană, alt gând trecându-mi brusc prin minte.

— Keith, oricine ar locui aici, trebuie să aibă o maşină. Probabil nu e departe, dacă o găsim…

M-am oprit, întorcându-mi privirea spre el, era un plan bun, dar avea şi minusuri. Sunt numai copaci în jurul cabanei şi aveam să rătăcim din nou până vom găsi autostrada de care totuşi ne apropiasem. Pare o casă ciudată, de obicei cabanele au un drum creat special pentru a putea ajunge cu maşina spre ele. Dar aceasta era înconjurată de copaci deşi, ca o casă din poveşti.

— E un plan bun, ştiu să pornesc o maşină fără cheie. Se gândi Keith şi amândoi am tresărit când am auzit un zgomot slab şi ne-am întors privirea spre casă. Keith m-a tras în spatele unui copac unde ne-am ascuns repede. Ochii ni s-au mărit când am văzut o femeie în vârstă coborând cele câteva trepte ale casei şi îndreptându-se cu paşi mici spre ce părea o debara de lemne. Şi-a aranjat câteva pe braţ şi s-a întors înapoi în casă, eu şi Keith ne-am privit uimiţi.

— Ea nu cred că reprezintă vreun pericol pentru noi. Am spus şi Keith părea să gândească acelaşi lucru.

— Mor de foame şi dacă îi spunem povestea ta, putem găsi maşina aia mult mai repede decât

să o căutăm noi. Oricum, nu cred că avem şanse prea mari pe întuneric.

Am aprobat vorbele lui Keith.

— Sau un telefon prin care să îl sunăm pe Harris. Ea o să ne spună unde suntem.

Gândul ăsta m-a umplut de speranţă şi aproape am fugit spre cabana salvatoare în care speram să fim primiţi de bătrână cu mâncare şi căldură.

— Numai eu am impresia că semănăm cu Hansel şi Gretel? întrebă Keith, înainte să bat la uşă, şi l-am privit câteva secunde, abţinându-mi repede hohotul de râs care voia să iasă. L-am lovit în stomac în semn că nu avem timp de glume, deşi sunt atât de plăcute, plus că are perfectă dreptate. El chicoti, devenise mult mai liniştit acum, la fel ca mine. Avem o mică speranţă că vom scăpa totuşi din asta cu viaţa.

Am ciocănit de două ori în uşa masivă de lemn.

Keith o atinse apoi îşi linse degetul, l-am privit surprinsă.

— Nu e din turtă dulce.

De data asta am râs fără să vreau şi mi-am muşcat repede limba când am văzut uşa deschizându-se. I-am aruncat o privire urâtă lui Keith, suntem şi aşa destul de suspecţi şi fără să

râdem atunci când se presupune că suntem pierduţi.

Din spatele uşii a apărut aceeaşi bătrână, ochii i s-au mărit imediat când ne-a văzut.

— Oh, Doamne! expiră, observând felul în care arătăm.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, am început să vorbesc, neavând nici cea mai mică idee ce să spun. Nu sună prea bine: "Bună seara, ne-am rătăcit!"

— Eu şi fratele meu ne-am pierdut în pădure de părinţii noştri şi rătăcim de câteva ore, vă rog să ne ajutaţi. Am spus cu o privire imploratoare şi femeia îşi puse mâna la gură, terifiată.

— Sigur, copii, intraţi. Săraci de voi, sunteţi uzi.

I-am zâmbit şi am intrat în interiorul casei, respirând uşurată în acelaşi timp. Pielea mea s-a zbârlit imediat de plăcere când a simţit căldura dumnezeiască din interiorul încăperii. Mi-am frecat braţele peste mânecile umede şi imaginea şemineului mi-a făcut inima să se zguduie de fericire. Keith era atent la acelaşi lucru ca şi mine, expresia lui îmi indică că se abţine să nu fugă spre focul cald.

— Cum v-aţi rătăcit? ne întrebă femeia îngrijorată, împingându-ne spre căldură.

— Nu ştim sigur, tatăl nostru vâna împreună cu alţi prieteni şi noi am plecat să ne plimbăm puţin prin pădure şi ne-am pierdut. Keith vorbi de data asta şi i-am aprobat discret din cap în semn că s-a descurcat bine.

— Oh, Doamne! E foarte periculos să vă plimbaţi singuri prin pădure când sunt vânători prin preajmă, se putea termina şi mai rău.

Eu şi Keith am tremurat scurt, dar din cauza frigului, ne-am aşezat pe canapea, în faţa focului şi femeia ne-a acoperit cu o pătură. Chiar dacă suntem în sfârşit lângă o sursă de căldură, tremuratul e încă extrem de violent la amândoi.

— Locuiţi aici? am întrebat-o.

— Oh, nu! Soţul meu este pădurar şi câteodată vin şi eu aici cu el. E o pădure destul de mare şi mulţi vânători îndrăzneţi şi neexperimentaţi se avântă pe aici. Ne explică şi am aprobat din cap, întrebându-mă dacă se gândea la acelaşi lucru şi despre "tatăl meu". Având în vedere ce spusese mai devreme despre plimbarea noastră prin pădure, clar gândea aşa. Vreau să o întreb unde suntem, dar o să mai aştept puțin pentru asta, să nu îi dau de bănuit.

— Vă mulţumim mult pentru ajutor. Îmi zâmbi părinteşte, masându-mi spatele peste pătura călduroasă.

— Slavă Domnului că aţi reuşit să ajungeţi aici şi nu aţi fost atacaţi de vreun animal sălbatic. Merg să vă caut nişte haine uscate, trebuie să vă schimbaţi de cele ude.

Vru să plece de lângă noi, dar i-am prins mâna şi am întors-o spre mine. Oricât de bine sună toate astea, nu avem prea mult timp de pierdut aici. Suntem încă în pădurea lui Drake.

— Îmi puteţi da un telefon? Trebuie să îl sunăm pe… tatăl nostru, să îi spunem că suntem bine şi unde ne poate găsi. Mi-am clătinat capul, bâlbâită, fiind la un pas să spun "iubitul meu" în locul tatălui.

Expresia femeii se întristă.

— Oh, îmi pare rău, scumpo, dar nu am un telefon aici cu mine. Şi semnalul e oricum foarte slab, dar soţul meu are mereu unul cu el în caz de urgenţă. Când se întoarce îl puteţi lua pe al lui şi o să îl sunaţi pe tatăl vostru. El o să vă ajute să îl găsiţi. Îmi zâmbi, mângâindu-mi braţul şi nu am avut de ales decât să aprob din cap. Siguranţa se scurge repede prin venele mele şi sentimentul de teamă se instalează din nou. Keith încă tremura lângă foc şi mi-am simţit stomacul mârâind în semn că el încă nu a fost băgat în seamă.

— Oh, săracii de voi, vă e foame?

Amândoi am aprobat din cap, Keith mult mai tare decât mine.

— Am făcut o tocană de iepure numai bună, vă aduc hainele de schimb apoi vă dau să mâncaţi.

— Se poate să ne aduceţi mâncare prima dată? Se milogi Keith, făcându-ne pe mine şi bătrână să chicotim.

— Sigur, puiule. Mă întorc imediat. Ne zâmbi cu blândeţe şi se îndreptă rapid spre bucătărie. Mi-am strâns pătura în jurul meu şi m-am aşezat mai aproape de Keith, privind-o pe bătrână cum se grăbeşte în bucătărie cu mâncarea noastră. Pare trecută de 60 de ani, cu un trup mărunt şi părul argintiu prins într-un coc frumos la ceafă. Keith s-a lipit de mine şi i-am strâns trupul în braţe, mângâindu-i spatele şi părul ud. Şuviţele lui şatene i se lipiseră de obraji şi de gât, nasul roşu începea să revină la culoarea normală. Strănută puternic, făcându-mă să tresar şi apoi să râd uşor.

Femeia se întoarse cu mâncarea noastră pe o tavă, ne întinse fiecăruia o farfurie cu o tocană cremoasă şi roşiatică, alături de bucăţi mici de carne ce arată mai mult decât delicios pentru noi. L-am auzit pe Keith înghiţind în sec. I-am

mulţumit amândoi şi ne-am repezit în mâncarea caldă şi gustoasă.

Îmi era atât de foame încât stomacul mă durea chiar şi când îi ofeream mâncare. Bătrâna ne-a adus amândurora o cană de ceai, pe care Keith nu a băgat-o în seamă, fiind prea ocupat cu farfuria care se golea rapid, dar eu i-am mulţumit fericită şi am sorbit din ceaiul fierbinte de lămâie, era ca o picătură de lavă care se scurge prin trupul meu de gheaţă.

Femeia a plecat să ne caute amândurora haine uscate şi am analizat câteva secunde cabana mare, construită doar din lemn. E curată şi primitoare, exact ca locuinţa unei bătrâne din poveşti.

— Nu ştiu dacă e din cauza foamei, dar nu am mâncat în viaţa mea ceva mai delicios. Bolborosi Keith cu gura plină, făcându-mă să chicotesc, aproape terminase de mâncat.

Povestea lui Harris despre viaţa lui Keith mi-a trecut prin minte, nu merită toate astea. Nu merită ce i se întâmplă acum din cauza mea.

Am oftat, înghiţind mâncarea pe care o molfăiam în gură. Chiar dacă îmi era îngrozitor de foame, gândurile negre şi frica nu mă lasă nici să mănânc, şi am pus farfuria pe masă, plănuind deja cum să o întreb pe bătrână de o

maşină şi cum să o conving să mi-o dea înaintea venirii soţului ei.

— Kath, ce faci? Mănâncă! Mă certă Keith, el deja râcâind cu furculiţa pe fundul farfuriei.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Nu mai pot să mănânc, dar măcar mânaci tu şi pentru mine. I-am întins imediat farfuria mea şi s-a uitat urât la mine, dar nu m-a refuzat. Am chicotit şi l-am sărutat pe tâmplă, trecându-mi din nou degetele prin părul lui ud.

— Kath, încetează să mă mai tratezi ca pe un puşti de 10 ani. Molfăi iritat, cu gura plină, şi am râs uşor.

— Te tratez ca pe un frăţior pe care mi l-am dorit întotdeauna. E bine aşa?

Se întoarse spre mine şi zâmbi cu obraji umflaţi de mâncare. Nu putea să vorbească pentru că băgase prea mult în gură, dar a aprobat din cap şi a ridicat degetul mare în semn de OK. Am râs şi i-am ciufulit părul din nou, mâncarea părea delicioasă, dar nici măcar nu îi simţisem gustul, nu cred că voi putea să mai mănânc ceva cu adevărat până când nu voi fi din nou lângă Harris.

Începeam să mă încălzesc şi simţeam o vagă ameţeală ce părea provocată de oboseală, încă puţin şi adormeam. Nu trebuie să adorm. Eram

pe cale să ţâşnesc în picioare când m-am blocat speriată pe loc, văzând uşa de la intrare deschizându-se. Eu şi Keith am rămas paralizaţi.

Înăuntru şi-a făcut apariţia un bărbat matur, bătrân şi masiv, ce m-a făcut instantaneu să înghit în sec.

— Cine sunteţi voi? ne întrebă repede, privindu-ne încruntat şi surprins.

Am deschis gura să vorbesc, dar paşii din spatele meu m-au oprit. Mi-am întors capul şi am văzut bătrâna micuţă coborând scările de lemn şi ţinând câteva haine în mână.

— Oh, Malcom, slavă Domnului că te-ai întors. Micuţii ăştia s-au rătăcit de părinţii lor. M-am trezit cu ei la uşă uzi şi îngheţaţi.

Explică femeia şi bărbatul ne privi nedumerit.

Ne analiză pe amândoi, apoi buzele lui formară un zâmbet.

— Da, ştiu de ei. Îi caut de câteva ore. Aproape râse bărbatul şi cât ai clipi se întoarse pe uşă şi strigă afară:

— I-am găsit! Au ajuns la cabana mea.

În următoarea secundă am simţit sângele cum mi se opreşte în vene şi îngheaţă. Mi-am întors capul pe fereastră şi am văzut câteva

luminiţe tăind întunericul şi vagi siluete apropiindu-se de casă.

Am ţâşnit în picioare împreună cu Keith, care era la fel de terifiat ca mine.

— Nu-mi vine să cred. Râse bărbatul uşurat, întorcându-se în casă. Căutam deja o cale pe care să putem fugi, dar era prea târziu. Respiraţia mi s-a înteţit în timp ce bărbatul începu din nou să vorbească, după ce femeia îi ceruse să explice.

— Azi m-am întâlnit cu un grup de bărbaţi, căutau o fată şi un băiat. Ei trebuie să fie. Iubitul tău e afară, era foarte disperat să te găsească, poţi merge la el. Îmi vorbi bătrânul. La început mi s-au părut suspecţi, dar multe persoane se rătăcesc în pădure.

Cuvântul "iubit" mi-a făcut inima să tresalte şi gândul să fugă pentru o fracţiune de secundă la Harris, însă ştiu că nu e vorba de el.

— Slavă Domnului că m-am gândit să trec pe acasă, altfel v-am fi căutat toată noaptea. Aţi ajuns foarte departe.

Explică pădurarul şi am apucat mâna lui Keith când am auzit primii paşi urând scările.

— Nu! am tresărit în lacrimi.

— Ce se întâmplă, scumpo? Sunt prietenii tăi. Mă privi femeia nedumerită şi am clătinat repede din cap.

— Nu! Am ţipat spre bărbat când a vrut să deschidă uşa. Nu sunt prietenii mei, mi-am strâns buzele căutându-mi cuvintele în secunda pe care o aveam la dispoziţie.

— Vă rog nu îi lăsaţi să ne ia. Am minţit, nu ne-am pierdut de părinţii noştri, bărbaţii aceia ne-au răpit şi... gura mi-a fost închisă când uşa s-a deschis şi ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Drake. Am tresărit atât de tare, aproape mişcându-mă de pe loc.

— Oh, iubito, aici erai. Te-am căutat toată ziua. Cuvintele lui încercau să pară dulci, dar simţeam veninul din spatele lor. Veni spre mine, dar m-am dat terifiată înapoi, depărtându-mă de Keith.

— Nu, stai departe de mine! L-am avertizat, căutându-mi puterea să îmi scot arma de la spate. Restul armatei de criminali a intrat pe uşă şi buzele mi-au scăpat alt tremurat când am întâlnit imaginea lui Sirrah.

— Las-o! ţipă Keith, încercând să vină spre mine, dar a fost imediat înşfăcat de Sirrah.

Mi-am întors privirea terifiată spre diavolul din faţa mea. Drake părea mai mult decât furios,

era ud şi, exact aşa cum îmi închipuisem, şi el suferise acelaşi frig ca mine. Buzele îmi tremurau de teamă a ce urma să îmi facă pentru asta.

— Ştii cât te-am căutat? mârâi. Îi puteam auzi scrâşnitul dinţilor.

— Ce se întâmplă aici? întrebă bărbatul încruntat, trăgându-şi soţia speriată lângă el.

Drake îşi întoarse uşor capul spre el, încruntat de furie.

— Mersi pentru ajutor, moşule! Nimeni nu a apucat să reacţioneze când mâna i s-a ridicat rapid şi am văzut arma îndreptată spre bărbat, apoi sunetul care i-a umplut fruntea de sânge.

Mi-am pus mâinile la gură, ţipând odată cu femeia care s-a aplecat imediat spre soţul ei mort.

— Credeai că ai scăpat de mine, târfo? O să plăteşti scump pentru ce mi-ai făcut astăzi. Mârâi Drake întorcându-se spre mine.

— Vrei să te joci? Bine!

Ameninţarea furioasă a diavolului nu a aşteptat un răspuns din partea mea, mâna lui s-a ridicat şi i-am văzut dosul palmei înainte ca lovitura puternică să mă arunce la pământ şi să fiu înghiţită imediat de întuneric.

Mi-am strâns ochii, clipind cu pleoapele încă apropiate înainte să îi deschid şi să icnesc puternic când o durere cruntă mi-a lovit craniul. Am înghiţit în sec, simţindu-mi gâtul uscat. Privirea mea înceţoşată nu reuşea să deducă nimic în jurul meu. Am clipit rapid, ridicându-mi capul care atârna aplecat şi am icnit din nou când restul reflexelor nu am reuşit să le controlez. Îmi erau blocate.

Instinctul m-a trezit la viaţă şi m-am agitat terifiată, învârtindu-mi capul ameţit în jur. Tot ce văd sunt stâlpi de lemn şi o podea din acelaşi material pe care eu sunt întinsă. Simt o durere cruntă în umeri şi am realizat că mâinile îmi sunt duse la spate, am tras însă sunt blocată, sau mai degrabă legată.

Respiraţia mi-a accelerat pe măsură ce îmi dădeam seama ce se întâmplă cu mine. Nu recunosc spaţiul din jurul meu, dar pare să fiu într-un pod, un pod mic şi luminat de razele vagi ale soarelui ce intrau printr-o fereastră mică şi murdară. E dimineaţă, ceea ce însemnă că am fost inconştientă toată noaptea.

M-am zbătut în legături, întinzându-mi picioarele, dar nici pe ele nu mi le puteam folosi mai mult, erau baricadate cu două lanţuri groase,

strânse în jurul gleznelor mele şi legate fiecare cu un lacăt.

M-am zbătut disperată şi am scrâşnit când spatele mi-a trosnit, lipit de un stâlp de lemn. Mâinile îmi erau prinse în jurul lui, de aceleaşi lanţuri grele şi dureroase. Sunt un animal înlănţuit.

Disperarea punea stăpânire pe mine şi agitaţia mea a crescut, încercând o ultimă speranţă că voi reuşi să mă eliberez. Capul îmi zvâcnea în durere, la fel şi restul oaselor, ce păreau să ardă în interiorul meu, odată cu pielea şi carnea care erau însă îngheţate. Mi-am văzut aburul ieşind printre buze şi am început din nou să plâng de spaimă.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

Ţipam disperată şi asta era probabil primul instinct al autoconservării, amintirile reveneau rapid în mintea mea şi îmi dau seama că nimeni nu avea să mă ajute. Am suspinat, amintindu-mi pădurea, cabana, bătrâna, pădurarul… am izbucnit în plâns, amintindu-mi trupul întins pe jos al bărbatului care murise doar din vina mea. Oare ea scăpase? Având în vedere diavolii pe care îi adusesem în casă, nu cred că avusese şanse prea mari. Mi-am ridicat genuchii, târând lanţurile în jurul meu şi mi-am aplecat capul

peste ei, suspinând pierdută, dar ceva lipseşte. Nu eram singură în situaţia asta.

Capul mi-a zvâcnit în sus, şi s-a plimbat disperat în toate direcţiile căutându-l pe băiatul care trebuia să fie cu mine.

— Keith?! Keith! am ţipat, îngrozită de gândul că Drake l-a omorât şi pe el. Nu puteam concepe asta şi am început să mă agit turbată de groază.

— Keith! Am urlat din nou, printre suspinele de plâns, aşteptând să îmi răspundă şi chinuindu-mi trupul să se întoarcă şi să privească în spatele meu. Poate e încă inconştient, dar nu e nimeni în întunericul difuz al podului.

Mi-am întors fulgerător capul când am auzit un zgomot venind dinspre uşă. Respiraţia mi s-a accelerat şi mai tare când diavolul a apărut în faţa mea, cu un rânjet satanic.

— Te-ai trezit în sfârşit! Închise uşa în spatele lui şi m-am lipit mai tare de stâlpul dur, încercând să mă depărtez de el, dar nu am unde să mă duc.

— Unde e Keith? l-am întrebat furioasă, gândul la prietenul meu îmi menţinea furia şi curajul încă intacte.

Rânji şi se aplecă pe vine în faţa mea.

— Cred că, în momentul ăsta, puştiul ăla e ultima ta problemă. Îmi prinse piciorul şi îl zdrăngăni odată cu lanţul ce îmi provoca vânătăi. Probabil de asta mă legase într-un asemenea hal, ca pe o bestie – să îmi provoace mai multă durere.

— Unde e? Ce ai făcut cu el? Am ţipat, agitându-mă în strânsori. Mi-am amintit de pistolul pe care îl avusesem la spate, dar, lipindu-mă de stâlpul de lemn, mi-am dat seama că nu mai era acolo. Oricum nu l-aş putea folosi acum.

Mă privi cu acelaşi rânjet diavolesc, hrănindu-se din suferinţa mea.

Se aplecă spre mine, prinzându-mi bărbia în palma sa şi trăgându-mă spre el. Mi-am strâns buzele, scârbită şi terifiată.

— Nu mi-a plăcut deloc ce ai făcut ieri. Chiar credeai că o să te las să îmi scapi aşa uşor? Ochii lui mijiţi şi nervoşi m-au făcut să înghit în sec.

Da, credeam, speram…

Degetul său urcă pe obrazul meu, mângâind pielea şi am icnit uşor simţind o durere înţepătoare, apoi am ţipat disperată când unghia lui mi s-a înfipt în carne în acel loc îngrozitor de dureros, provocat probabil de lovitura lui. Dinţii

i-au scrâşnit de plăcerea provocată de durerea mea.

— Să. Nu. Crezi. Vreodată. Că. Te. Poţi. Juca. Cu. Mine.

Fiecare cuvânt rostit uşor şi mârâit era urmat de un ţipăt de durere ieşit din gâtul meu. Lacrimile mi-au înţepat colţurile ochilor din cauza durerii îngrozitoare care mi se întindea din obraz până în interiorul capului.

Am tuşit când mâna lui mi-a părăsit faţa, îmi doream cu disperare să îmi duc palma pe obraz. Îl simt umflat pe partea dreaptă, împreună cu ochiul a cărui vedere e înceţoşată.

A clătinat din cap, lingându-şi apoi buzele şi privindu-mi corpul legat ca al unui animal. Încă era pe vine lângă mine, şi-a dus mâna în buzunarul de la piept al gecii şi am tresărit când am văzut o seringă scoasă de acolo.

— Nu am vrut ca lucrurile să fie atât de dure pentru tine. Stone e cel care trebuie să sufere, dar, după ce ai făcut ieri, tu ai cerut asta.

Ameninţarea lui îmi îngheţă sângele în vene, am privit substanţa incoloră din seringă şi m-am zbătut, lipindu-mă mai tare de stâlpul de lemn, când a scos capacul de pe ac.

— Asta o să îndulcească distracţia. Rânji înainte să îmi prindă mâna şi să o întoarcă în

lanţurile strânse. Tu o să devii mai distractivă. Continuă, rânjind malefic, am ţipat speriată şi m-am zbătut în strânsoarea lui, vărsând alte lacrimi de spaimă când acul mi-a intrat violent în încheietura antebraţului şi mi-a introdus substanţa în vene.

— Ce mi-ai dat? am suspinat când s-a depărtat de lângă mine. Mi-am privit braţul terifiată, de parcă în el ar exista moartea mea.

— Un mic impuls. Un impuls din partea ta pentru torturarea iubiţelului tău şi pentru plăcerea mea.

S-a ridicat în picioare şi mi-a aruncat alt rânjet satanic.

— O să îţi mai aduc mai târziu. Agită seringa goală înainte să se întoarcă şi să părăsească încăperea.

Am privit uşa închisă şi disperarea punea din nou control asupra mea, am început din nou să mă zbat în lanţurile strânse şi groase, care îmi creau deja răni în piele. Ţipam injurii spre nenorocitul a cărui inimă voiam să o smulg din piept şi îmi pierdeam minţile de furie şi frică.

Am aceleaşi haine ude şi murdare, gleznele îmi sunt acoperite de noroi deasupra încălţămintei şi pe sub lanţurile metalice.

Mi-am lovit capul de stâlpul de lemn, urlând de disperare, şi chiar dacă durerile din corpul meu se înrăutăţesc aşa, nu-mi pasă. Capul îmi zvâcneşte, fiecare os pare să îmi plesnească pe sub carne, iar pielea îmi crapă din cauza frigului.

M-am gândit la Keith şi am început din nou să urlu, în hohote de plâns. Ce se întâmplase cu el? Unde îl dusese diavolul ăsta? Furia şi disperarea creşteau şi am tras mai tare de lanţuri, îmi doream atât de tare să scap şi să îi smulg inima din piept. În viaţa mea nu am urât mai mult un om şi nu mi-am dorit atât de tare să omor un om.

Agitaţia mea s-a oprit în cele din urmă, corpul îmi ceda şi nu mai comunica cu mine, chiar dacă drogul pe care mi-l injectase prindea deja energie în venele mele. Trupul îmi e slăbit şi obrazul începe să mă doară din ce în ce mai tare. Mi-am ridicat din nou genunchii şi mi-am imprimat faţa pe materialul albicios şi umed, am icnit şi mi-am ridicat capul imediat, nu e o rana deschisă, pentru că nicio picătură de sânge nu s-a imprimat pe blugii mei, dar senzaţia rece era totuşi plăcută şi m-am străduit să îmi lipesc din nou obrazul de genunchi.

Capul îmi vâjâia din ce în ce mai tare şi podul se umplea cu o lumină puternică, care

aproape îmi ardea ochii. Mi-am aşezat capul pe genunchi, gândindu-mă la singurul lucru care mă mai poate alina acum înainte de moarte: Harris.

Trebuie să fiu puternică, în ciuda lanţurilor reci şi dure care mă ţin prizoniera la pământ, fără pic de apărare şi cu inima explodând de teamă, trebuie să fiu puternică. El m-a învăţat asta şi nu am de gând să îl dezamăgesc.

Mi-am ridicat capul şi am inspirat adânc. Durerile îmi afectează deja gândirea, mă simt obosită, mai epuizată decât am fost vreodată, dar mai mult decât orice; speriată.

Sunt anumite momente în viaţa ta, pe care ţi le aminteşti cu acurateţe deplină, de parcă s-ar fi întâmplat acum câteva ore, chiar dacă, în realitate, s-au întâmplat în perioada în care învăţai să mergi.

Şi altele, ce într-adevăr s-au întâmplat cu un apus de soare în urmă, dar ţi-e imposibil să ţi le aminteşte cu exactitate, să deduci motivele şi momentul în care ai luat decizia ce te-a adus aici.

Eu sunt acum într-o astfel de situaţie. Nu pot spune că am avut vreodată o memorie extraordinară, dar e ciudat cum îmi amintesc momentul în care Moş Crăciun mi-a adus cadou

o maşină de pompieri - de parcă îl văd printr-o apă limpede. Fiecare cuvânt pe care l-am spus, ţopăiala mea în jurul ei şi râsetele părinţilor mei, papucii pufoşi pe care îi purtam, în formă de crocodili roz şi pijamalele cu Fetiţele Powerpuff. Aveam doar 4 ani şi încă mai încâlceam unele cuvinte, dar acea amintire s-a imprimat cumva în memoria mea, chiar dacă nu a fost atât de deosebită. E ciudat cum funcţionează creierul uman, şi mai ciudat e felul cum îmi pot aminti acum tot ce s-a întâmplat în acea dimineaţă de Crăciun, cu 14 ani în urmă, dar nu îmi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat acum câteva ore şi cum am ajuns aici.

De câteva lucruri sunt totuşi sigură:

1. Mă simt ca un cadavru în pragul putrefacţiei.

2. Este posibil să nu mai ies niciodată vie de aici.

3. O sa sufăr chinuri îngrozitoare înainte să îmi vină sfârşitul.

Lanţurile îmi sapă în încheieturi şi simt durerea până în măduva oaselor. Nu ştiu dacă plâng din cauza durerii, a fricii sau a ce va urma mai departe. Pentru că ăsta pare să fie doar începutul.

Am pictat în minte chipul *lui*. Al celui real pentru mine, nu al celui malefic. Ochii de smarald şi buclele sălbatice îmi dansau ca un sevraj în minte şi m-am agăţat de imaginea lor, încercând să elimin oroarea ce se întâmplă acum cu mine.

Am ţipat pentru că ăsta era singurul lucru pe care îl mai pot face.

Ăsta este preţul pe care îl voi plăti pentru că m-am îndrăgostit de un demon. Asta este consecinţa pe care o voi suporta pentru că am acceptat o iubire periculoasă.

Am tresărit când uşa a fost izbită de perete şi diavolul însuşi şi-a făcut apariţia în camera întunecată. Inima mi-a urcat în gât şi m-am ridicat pe stâlpul de lemn, trăgând de legăturile din jurul mâinilor, încercând să mă eliberez, deşi, oricum, nu am unde să mă duc. Monstrul e chiar în faţa mea.

Rânjetul său drăcesc se apropie de mine, paşii săi îmi făceau bătăile inimii să accelereze ca aripile unei colibri.

Se apropie de chipul meu şi am căzut din nou în şezut pe podeaua de lemn, înghiţindu-mi suspinele, pentru că nu aveam ce să fac.

Ştiu ce vrea. Ştiu ce îşi doreşte şi de ce m-a adus aici.

Se aplecă spre mine, înfăşurându-şi şuviţele mele de păr printre degete.

Am înghiţit în sec.

— Eşti pregătită? şopti la urechea mea, ca un şarpe. Mi s-a zbârlit pielea de scârbă şi spaimă.

— Va veni după tine, ştiu că va veni, dar nu va mai găsi nimic din tine pe care să îl vrea înapoi.

Rânji pe obrazul meu umed şi am suspinat dezgustată.

Am dispreţuit întotdeauna abuzul fizic. Este unul dintre lucrurile care mă sperie cel mai tare. Mai bine moartă decât chinuită.

Dar acum eu nu urma să fiu violată de un simplu bărbat, în ghearele căruia am avut ghinionul *să cad*. Sunt marionetă în mâinile unui păpuşar priceput care şi-a plănuit spectacolul cu mult înainte.

Mi-am închis ochii atunci când mâinile lui au intrat pe sub bluza mea, apoi au coborât brutal spre fermoarul pantalonilor.

Am lăsat lacrimile să îmi cadă pe obraji cu mai multă durere atunci când hainele au fost sfâşiate pe mine şi am ajuns dezbrăcată şi fără apărare în braţele diavolului.

Am ţipat din nou.

— Nu mai plânge, păpuşică, prinţul tău nu vine după tine. Vocea diavolească şi sarcastică a monstrului îmi zgâria urechile şi inimă. Ştiam că nu vine după mine, nu mă putea găsi aici, cel puţin nu la timp. Ştiam că mă caută disperat, probabil întunericul pusese complet stăpânire pe el din nou, şi o mică parte din mine spera ca el să nu mă găsească, nu ar fi avut răbdare să facă un plan alături de partenerii lui şi probabil a plecat singur după mine, probabil ăsta era şi planul monstrului.

— Cine ar fi crezut vreodată că Stone îşi va găsi slăbiciunea în ochii unei puştoaice? Râse, aplecându-se lângă mine şi mângâindu-mi obrazul.

M-am smuls nervoasă din atingerea dezgustătoare.

— Sau poate că mă înşel! Rosti cu zâmbetul lui scârbos, coborându-şi mâna pe gâtul meu, spre sâni. Am scrâşnit nervoasă din dinţi, smucindu-mă în lanţurile strânse, rănindu-mă şi mai mult.

— Eşti atât de sălbatică, încep să înţeleg ce îi place aşa mult la tine! Continuă, zâmbetul lungindu-se pe faţa lui în timp ce îmi mângâia gâtul.

— Probabil îţi e dor de el, nu? Uite, să nu zici tu că sunt băiat rău, te las să vorbeşti cu el… pentru ultima dată.

Spaima s-a întins în mine, voia să pară că îmi face o favoare, dar sigur nu e deloc aşa, zâmbetul lui diavolesc îmi confirmă asta. Mă dezbrăcase, dar continua să se distreze cu mine.

Aerul mi-a rămas în gât când şi-a scos telefonul din buzunar.

— Hmm… întinse telefonul cu ecranul îndreptat spre mine, am încremenit când am văzut că formase un apel şi numele apelatului era "Stone".

Voiam cu disperare să îi aud vocea, să îi spun că îl iubesc, că îmi pare rău, să îl implor să nu vină după mine, să nu cadă în capcană, dar durerea din glasul meu l-ar sfâşia şi mai tare, ambiţionându-l şi mai mult să vină spre noi. Dar trebuie să fiu puternică, să îl fac să nu vină după mine, chiar dacă asta înseamnă să îi spun lucruri ce l-ar răni. 3 cuvinte mi-au străfulgerat mintea, provocându-mi o durere cumplită, nu îi le pot spune… dar trebuie…: "Nu te iubesc!" asta probabil l-ar opri în loc, ştiu că şi-ar da seama că mint în cele din urmă, dar îl cunosc, cuvintele mele îl pot răni mai tare decât orice, poate asta l-ar opri, l-ar lăsa în suferinţă câteva clipe, poate

îndeajuns încât eu să nu mai fiu şi să nu aibă rost să mai vină după mine.

Mi-am dres în tăcere glasul, înghiţindu-mi lacrimile şi încercând să îmi aduc duritatea înapoi, rugându-mă la Dumnezeu să pot face asta. Nu vreau să îmi iau adio de la el în felul ăsta, aş fi dat orice să fie altfel, dar dacă aşa îl pot salva, trebuie. E timpul să fac şi eu un sacrificiu pentru el. Unul dureros şi necesar.

Am privit ecranul telefonului, apelul fusese închis pe motiv că apelatul nu răspunde. Am închis ochii de durere, strângându-mi buzele.

— Hmm, poate te-a şi uitat. La cum îl cunosc eu, acum se consolează în braţele vreunei blonde!

L-am privit cu ură, dorindu-mi atât de tare să îl omor cu mâinile mele, dar totuşi dorindu-mi ca vorbele lui să fie adevărate, vreau asta, în braţele alteia ar fi în siguranţă acum…

— Dar de ce să nu te distrezi şi tu puţin? Şopti mai mult pentru el, zâmbetul diabolic i se întinse din nou pe faţă, formând parcă un plan, ştiam deja că nu poate fi de bine.

— Wayne! Strigă tare, spărgându-mi timpanele. Imediat pe uşă îşi făcu apariţia bărbatul mulatru.

— Wayne, nu spuneai tu că vrei să te faci regizor? îl întrebă, privindu-l cu subînţeles şi cu un rânjet ascuns.

Bărbatul din dreptul uşii îl privi nedumerit câteva secunde, dar apoi afişă o figură ca şi cum s-ar fi prins şi zâmbi în acelaşi fel.

Se apropie de noi, luând telefonul de la Drake.

Wayne îndreptă telefonul spre noi, un beculeţ se aprinse în dreptul camerei şi îmi lumină chipul. Lumina parcă m-a ars, dar mai tare m-a ars realitatea, când am realizat ce aveau de gând să facă.

— Dacă nu ai apucat să îţi iei rămas bun de la el prin telefon, trebuie să găsim noi o modalitate, nu? Şi în felul ăsta îi transmit şi eu salutările mele.

Vorbi cu un glas drăcesc îngheţându-mi sângele în vene, mă privea mai satanic ca niciodată şi imediat îmi prinse picioarele, trăgându-le cu putere, smucindu-mă în lanţurile care mă ţineau legată la pământ şi încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

Am ţipat de scârbă.

Voia să mă violeze, să îşi bată joc de mine, apoi să îi trimită filmarea lui Harris. Imaginea cu el privind filmuleţul m-a înspăimântat chiar

mai tare decât gândul la ce avea să îmi facă Drake. Voia să mă facă să sufăr, Harris să mă vadă suferind, ştia că asta o să îl distrugă, dar eu nu am de gând să îi fac pe plac, nu mai sunt eu pe primul loc, e Harris, şi tot ce ţine de siguranţa lui şi… de inima lui zdrobită când îşi va vedea cel mai mare duşman distrugând îngerul.

Am închis ochi, forţându-mi o expresie goală, în minte mi-am aşternut imagini cu Harris, cu zâmbetul lui, cu privirea lui, cu seriozitatea lui atât de adâncă uneori, care mă făcea să mă îndrăgostesc şi mai tare de el, chiar şi momentele în care îşi pierdea controlul în faţa mea erau amintiri nepreţuite pentru mine acum.

I-am simţit mâna plimbându-se pe abdomenul meu gol, scoţând sunete de admiraţie şi implantându-mi de data asta o electricitate străină în vene. Nu mai e plăcută ca altă dată, ci îngrozitoare şi dureroasă. Nu mai e provocată de Harris.

— Joci dur, huh? Îţi pasă aşa de mult de el… de ce? El nu dă doi bani pe tine, nu vezi? Unde e? De ce nu e aici să te salveze dacă te iubeşte atât de mult? Poate că m-am înşelat şi nu însemni mare lucru pentru el. Motivul pentru care te vrea acum înapoi este mândria lui, nu îi place că altcineva să îi fure *bunurile*. De ce crezi

că te-a marcat? Ce băiat care iubeşte normal o fată o marchează?

Ţipă monstrul spre mine, plin de ură, îl enerva că nu îi făceam jocul şi eram în stare de atâtea sacrificii pentru duşmanul lui de moarte. Chiar dacă ştiu că niciunul dintre cuvintele lui nu sunt adevărate, tot m-au rănit, sfâşiindu-mi sufletul în două, nu vreau să mor cu asemenea gânduri în minte, m-am forţat să le aduc înapoi pe cele adevărate, în care demonul meu e propria mea lumină într-un întuneric adânc, singura mea speranţă într-o lume cruntă.

Alt fermoar s-a desfăcut şi era probabil de la pantaloni lui. Inima a început să îmi bată cu atâta putere, încât pieptul mă durea, îmi doresc atât de tare să mor acum, chiar în secunda asta.

I-am simţit mâna mare şi rece prinzându-mi brutal un sân şi strângându-l cu forţă. Fără să îmi dau seama, am ţipat de durere, deschizând larg ochii şi văzându-mă încolăcită în jurul lui, lanţurile legate de picioare erau întinse la maximum, făcându-mi răni sângeroase în piele, mâinile erau legate de-a lungul stâlpului de lemn făcând imposibil pentru mine să mă apăr în vreun fel. Hainele atârnau sfâşiate pe trupul meu, părţile esenţiale fuseseră descoperite.

— Aşa! Rânji diavolesc, mândru că scosese ţipătul de durere de la mine, şi mai erau atât de multe, dar pe care încercam cu disperare să le ţin în mine.

— Spune-i, spune-i că din cauza lui eşti aici, spune-i ce simţi acum, spune-i cât de mult îl urăşti. Ţipă puternic, diavolul însuşi parcă îşi făcuse loc în sufletul lui.

— Spune-i! mai ţipă odată, apoi am simţit o durere cruntă care mi-a *tăiat* trupul în două, a intrat atât de dureros în mine, şi punând atâta ură în mişcările lui, încât m-a sfâşiat. Mâna lui îmi zdrobea în continuare sânul, intra atât de brutal în mine şi ţipam fără să mă pot controla.

Nu se întâmplă asta. De ce? De ce? Urlam în mintea mea, arsă de atingerile lui. De răul care intră acum în mine.

— Spune-i că îl urăşti! Scrâşni printre dinţi, cufundându-se cu toată furia în interiorul meu, despicându-mă în mii de bucăţi.

— Harris – am vorbit, ca prin ceaţă, simţind cum sunt secată de ultima putere

— Te iubesc! am ţipat cât am putut de tare, cu râurile de lacrimi pe obraji şi suspine care îmi opreau respiraţia.

O lovitură puternică mi-a izbit capul şi bănuiesc că mă lovise de furie că spusesem asta,

dar nu îmi pasă, chiar mă bucur, deja înot în întuneric, lăsându-mă prada lui.

Încă simţeam durerea în mine, greutatea lui mă strivea, era furios şi hotărât să îşi bată joc de mine cât mai tare.

Ca o lovitură în timpan am auzit nişte ţipete venind de nicăieri, sunetul atât de cunoscut al împuşcăturilor de armă, alte zgomote puternice… casa parcă era dărâmată în jurul meu.

Am luptat să ies din întuneric de data asta, luptându-mă cu greutatea de pe mine care, într-o secundă, a dispărut, lăsând un val rece să îmi pătrundă trupul acum gol şi în interior şi în exterior.

Ţipete, lovituri şi bubuituri roiau în jurul meu, o voce cunoscută îmi juca în jurul urechilor, dar era atât de diferită, atât de dură şi rece, voiam să mă agăţ de acea voce care mai mult mârâia de furie, voiam să deschid ochii să văd cui îi aparţine, eram atât de aproape de răspuns, dar mă depărtam din ce în ce mai mult, întunericul câştiga lupta cu mine, trăgându-mă adânc în braţele lui, sunetele dispăreau încet, spre disperarea mea, voiam să aud în continuare acea voce, chiar dacă inspiră doar furie, nu îmi pasă, simţeam cum îmi încălzeşte inima, dar era

prea rece deja. M-am văzut într-un adânc fără fund, simţind încet cum mă depărtez de propriul trup, cum realitatea se depărtează şi ea de mine, aruncându-mă cu totul în neştiinţă.

Am tremurat puternic înainte să deschid ochii, deşi probabil îi aveam deja deschişi. Am înghiţit în sec, nereuşind să opresc tremuratul din oasele mele şi senzaţia de gheaţă pe care o aveam în interior şi felul în care pielea mea ardea la exterior.

— Îngerul meu! am auzit o şoaptă lângă mine şi mi-am ridicat capul, căutând-o disperată. Totul e întunecat în jurul meu şi mă simt întinsă pe un pat. Un pat rece şi dur. Am înghiţit de câteva ori în sec, clipind des şi aducând din nou lumina ochilor mei începţoşaţi. Însă tot ce am putut vedea a fost un mic licăr lângă mine. Un licăr verde şi cristalin, din care se scurgeau lacrimi.

— Harris! am bâiguit, dorindu-mi să mă ridic spre el, însă nu puteam. Un suspin de durere a umplut întunericul, făcându-mi respiraţia sa se oprească în gât.

— Harris, ce s-a întâmplat? l-am întrebat disperată, căutându-i mâinile prin întunericul care mă terifia. Sunt oarbă?

— Îmi pare atât de rău, iubito! şopti cu un glas atât de chinuit, încât lacrimile mi-au inundat complet ochii întunecaţi. Disperarea a pus stăpânire pe mine, ochii verzi şi frumoşi au dispărut, lăsându-mă complet aruncată în întuneric, fără să simt nimic şi, totodată, să simt atât de multe. Am vrut să ţip, dar nu îmi găseam glasul său puterea de a mă mişca şi senzaţia din inima mea m-a paralizat complet.

Mă simt pierdută, uitată, chiar şi eu uit de mine.

Asta e!

S-a întâmplat?

Sunt moartă?

Au urmat secunde de agonie în întuneric, aşteptam să se întâmple ceva, orice. Dar sunt pietrificată.

O lumină puternică mi-a ars de data asta ochii şi am clipit de câteva ori, având senzaţia că am ajuns cumva la următorul nivel şi mă întreb dacă într-adevăr merit să intru în rai. Dar am fost imediat orbită de un zâmbet sadic ce m-a întâmpinat în sclipirea orbitoare. Corpul mi-a paralizat complet în faţa bărbatului cunoscut, dar pe chipul căruia se citea clar răutate şi plăcerea de a mă vedea aşa. Am înghiţit în sec, simţindu-mi dintr-o dată gura uscată. E el… nu,

nu poate fi el. Arată la fel, dar pare diferit, dintr-un motiv pe care nu îl puteam distinge, dar clar ceva era diferit la el, în afara privirii diavoleşti.

— Harris?! am bâiguit cu buzele tremurânde, înghiţind în sec. Zâmbetul i s-a întins mai mult, în cele din urmă a izbucnit într-un râs isteric.

— O să mă distrez cu tine! S-a apropiat de mine, cu privirea diavolească şi am început să ţip din nou, cu adevărat speriată de bărbatul pe care nu îl mai recunoşteam. Eram din nou legată şi orbită de lumina diavolului. Mă zbăteam în lanţurile puternice, încercând să mă îndepărtez de mâinile sale care mă mângâiau într-un mod scârbos.

— Lasă-mă! am ţipat puternic, simţind frica cum explodează în mine. De ce îmi e atât de frică de el?

— Nuuuu! am ţipat disperată. Aşa arată moartea? Am sperat, măcar pentru o secundă, că odată cu asta. lucrurile vor deveni mai uşoare, că durerea va dispărea şi va fi înlocuită de orice altceva, dar nu de o durere şi mai mare.

Gâtul îmi ardea din cauza ţipetelor provocate de atingerile lui şi trupul îmi era acum zgâlţâit. Zgâlţâit într-un mod violent şi nu reuşeam să văd cine face asta.

— Katherine! țipătul puternic mi-a stins lumina puternică şi a făcut demonul să dispară.

M-am oprit brusc, clipind disperată, când imaginile din jurul meu au devenit normale, ciudat de normale şi mi-am ridicat privirea spre o coamă blondă ce stătea în faţa mea. Christina.

— Tu eşti următorul diavol care vrea să mă tortureze? am întrebat-o, complet secată de orice strop de putere.

— Nu! Răspunse simplu. Revino-ţi, te rog! Îşi aşează palmele pe obrajii mei şi erau atât de reci încât m-au făcut să icnesc. Îmi simt faţa udă şi nu pot să îmi ţin capul stabil.

— Ce se întâmplă cu mine? am întrebat printre gurile grele de aer. Am privit în jos şi am văzut aceleaşi lanţuri în jurul picioarelor mele. Sunt din nou îmbrăcată şi nu îmi mai simt mâinile, în umerii mei par să fie înfipte două cuţite, dar braţele încă sunt legate în jurul stâlpului de lemn. De ce sunt din nou aici?

— Drake te-a drogat cu un halucinogen extrem de puternic.

Mi-am ridicat privirea spre ea, acţiunea mi-a făcut capul să mocnească şi imaginea ei a devenit din nou distorsionată.

— Halucinogen?! am repetat într-un suspin.

— Da! Trebuie să rămâi calmă, anumite lucruri care crezi că se întâmplă acum cu tine, nu sunt reale.

Mi-am clătinat capul, privind-o şocată.

— Nu sunt reale… am repetat speriată şi fericită în acelaşi timp. Drake nu m-a violat? Mi-am ridicat repede privirea spre ea. Ochii ei se măriră de teamă şi încercă să rămână calmă.

— Nu! Încă nu ţi-a făcut nimic.

Am expirat, nevenindu-mi să cred, şi chiar dacă era un "încă" în vorbele Christinei, uşurarea din inima mea era de nedescris. Nu m-a violat. Nu m-a atins încă. Nu a filmat nimic ca să îi trimită lui Harris.

Christina privi speriată în spatele ei, probabil nu trebuia să fie aici. Nu reuşeam să îi văd chipul prea bine şi poate era de vină drogul din mine, dar pare să am lângă mine o păpuşă Barbie de statură umană. Pare atât de fragilă, blândă şi speriată de tot ce se întâmplă în jurul ei.

Era aplecată pe vine în faţa mea, la fel cum stătuse şi Drake, şi am observat că ţine ceva în mână. Mi-am mijit ochii şi disperarea m-a cuprins din nou când am văzut seringa dintre degetele ei.

— Nu! Am suspinat terifiată cu ochii spre ea.

Christina îşi puse repede mâna pe umărul meu.

— Nu, şhh! Stai liniştită, nu o să îţi mai injectez nimic. Mă calmă, punând seringa jos. Drake m-a trimis aici, nu ştiu care e planul lui acum, dar vrea să te facă să îţi pierzi minţile. Probabil îşi doreşte ca Harris să te vadă aşa. Vocea ei aproape tremura, la fel ca tot corpul meu.

— Ce mi-a dat? am întrebat-o simţind cum de data asta râuri de sudoare se scurg pe obraji mei.

— LSD! E un drog halucinogen puternic şi efectul lui e foarte rapid, însă în câteva ore o să îţi revii dacă nu îţi injectez altul. Trebuie să fii puternică, Katherine, Drake nu te-a violat încă şi, nu vreau să te sperii, dar are de gând să o facă. De faţă cu Harris. Am suspinat terifiată. Vrea să îl prindă, să îl aducă aici şi să te vadă distrusă. Dacă reuşeşti măcar să devii lucidă în toate astea, poate lucrurile nu vor fi aşa rele.

Se ridică în picioare, depărtându-se uşor de mine. Privirea mea a rămas încă blocată în locul unde stătuse ea, analizându-i cuvintele. Mi-am întors capul spre ea şi am reuşit să văd cu

privirea înceţoşată cum împrăştie substanţa din seringă pe podea. LSD. Niciodată nu mi-am mai injectat un asemenea drog, pentru că nu e un drog, nu îţi oferea energie sau stare de bine, ci doar nebunie, iar frica din mine s-a combinat cu toate astea, făcându-mă să îmi pierd minţile. Şi ăsta e doar începutul.

— De ce mă ajuţi? am întrebat-o cu vocea seacă şi uscată când s-a întors lângă mine. Aş fi dat orice pentru un pahar de apă.

Ezită câteva secunde, apoi se îndreptă spre uşă.

— O să mă întorc la noapte. O să încerc să mă strecor pe lângă ei şi să îţi aduc ceva de mâncare. Şopti înainte să iasă pe uşă. Probabil stătuse aici mai mult decât ar fi trebuit şi panica a pus din nou stăpânire pe mine când am rămas singură. Au urmat câteva secunde de linişte până când capul a început din nou să îmi vâjâie.

Drogul îmi fuge proaspăt şi diavolesc prin vene şi respiraţia mi-a accelerat când încăperea s-a schimbat din nou, stâlpii de lemn se schimbau în buturugi imense, podeaua din lemn devenea din ce în ce mai distorsionată. M-am agitat disperată în lanţuri când forma scândurilor s-a schimbat într-una cunoscută şi un sâsâit macabru mi-a zbârlit pielea.

Am ţipat din toate puterile când m-am văzut înghiţită de şerpi, iar buturugile de lemn se transformau în copaci imenşi, aruncându-mă într-o pădure rece, legată şi devorată de reptilele diavoleşti. Se învârteau în jurul meu şi l-am recunoscut pe cel albicios de la nunta lui Reynolds, nunta mamei mele. S-a ridicat deasupra mea, fiind mult mai viu acum şi şi-a scos colţii într-un sâsâit înspăimântător înainte să se înfigă în gâtul meu. Am urlat disperată, încercând să îl dau jos de pe mine. Durerea devenea tot mai cruntă şi seca şi ultimul strop de viaţă din mine. Ceilalţi mi s-au încolăcit în jurul picioarelor, urcând spre trunchiul meu, până când m-au înghiţit cu totul şi doar ţipătul meu mai rămăsese din mine.

Zăceam terifiată în lanţuri.

Sunt în iad.

Îmi e frig şi cald în acelaşi timp. Locul în care mă aflu era îngrozitor de rece, dar corpul meu e transpirat din cauza drogului care îl descompune puţin câte puţin. Vreau să mor. Acum. Îmi e teamă de următoarea halucinaţie, nu mai vreau nimic. Aş da orice să mor acum.

Am privit podeaua normală şi rugăciunea mea era acum doar să rămână aşa. Încă simt

găurile făcute de colţii şarpelui în gâtul meu, chiar dacă ştiu că nu sunt reale. Organismul meu slăbit face cu greu faţă drogului şi orice împotrivire a mea e înfrântă până la urmă.

Număr secundele pentru a-mi umple mintea, nu ştiu ce avea să vină mai departe şi, cu fiecare secundă liniştită, speranţa năştea în mine că poate efectul drogului a trecut. Afară e deja amurg şi scurta privire spre fereastră m-a făcut să pierd numărătoarea şi gândurile mi-au fugit din nou de sub control. Am respirat adânc, aşteptând ca ceva să îmi explodeze în faţa ochilor dintr-o secundă în alta şi am început din nou să ţip fără să îmi dau seama. Apoi am izbucnit într-un hohot de râs provocat de un nor care astupase soarele. Râdeam de soare cât mă ţinea gura şi nu mă puteam abţine. Mă ustură gâtul şi râsul părea atât de ciudat ieşit acum din gura mea, când ar trebui să plâng de spaima a ce mă aşteaptă, dar era bine, într-o anume măsură. Nu am niciun motiv să râd, dar nu mă pot opri şi am un sentiment plăcut şi mincinos care mă ajută.

O iau razna, şi când soarele a reuşit să iasă de sub nor, m-am oprit brusc. L-am privit minute sau ore întregi, liniştită şi fără să clipesc măcar o dată. A coborât pe cerul albicios,

căzând spre asfinţit şi singura mea sursă de interes a dispărut şi ea.

Am oftat, agitându-mi picioarele în lanţuri şi chiar dacă mă durea, nu mă opream. Îmi zvâcneau oasele gleznelor, dar continuam să zdrăngăn metalul pe podea.

Mă simt ca un copil mic şi plictisit şi am privit în jurul meu. M-am încruntat nedumerită, nu am nici cea mai mică idee unde sunt. Am început să îmi pleoscăi buzele şi să îmi lovesc genunchii unul de altul. De ce sunt legată? Mi-am muşcat buza, rânjind. Harris m-a legat? Hmm, nu am mai jucat asta până acum.

— Harris, mi-e frig! M-am smiorcăit. De ce Dumnezeu mă legase în podul ăsta? E frig, umed şi am scos limba când am văzut o pânză de păianjen deasupra mea.

— Am înţeles, suntem masochişti, dar îmi îngheaţă curul, iubire.

Am aşteptat şi tot aşteptat. Începe să nu mai fie amuzant.

Am scrâşnit, încercând să scap din strânsori, văzând că el nu mai are de gând să vină şi când mi-am dat seama cât de legată sunt şi cum arată corpul meu, am suspinat terifiată.

Am privit în gol câteva secunde şi mi-am scuturat tare capul.

Am expirat adânc şi mi-am dat capul pe spate. Vreau să mor, m-am săturat de toată nebunia asta.

— Numai asta ştii. Să te plângi. Mi-a ţâşnit capul spre cea care vorbise. Nici măcar nu am reuşit să ţip din cauza fricii, atunci când am văzut-o pe Amber lângă mine, cu pielea gâtului topindu-se. Tatuajul era însă tot acolo, un S negru pe carnea arsă.

— Crezi că pentru noi e mai bine?

De data asta am ţipat, m-am ridicat cât am putut şi m-am lipit de stâlpul de lemn când Joshua a apărut din întuneric. În frunte are o gaură grotească, din care se scurge sânge ce îi acoperă jumătate de faţă şi îi ajunsese până pe piept. Ochiul îi era plin de sânge şi felul în care clipea mi-a adus voma în gură.

— Noi am murit din cauza ta, dar tu eşti cea care te plângi.

Din spatele lui apăru băiatul blond, pe care Harris l-a ucis în prima noapte, la petrecerea lui Mike. El nu are nimic ars sau împuşcat, dar arată mai terifiant decât toţi, pentru că gâtul îi e sucit ca al unei păpuşi.

Mi-am agitată capul, îngrozită.

— Nu, nu, nu! Tu nu ai murit din cauza mea.

— Nu? Ai fost acolo, ai auzit totul. Harris m-a ucis pentru că te văzusem pe tine, ştiam cine eşti. Toate suferinţele noastre au plecat de la tine.

Joshua şi băiatul blond rămăseseră în stânga mea, iar Amber era pe dreapta. Lângă ea se materializară Max şi Zac. Max, cu sânge ce i se scurgea din tâmplă şi Zac, cu faţa neagră şi umflată, de parcă fusese bătut cu brutalitate.

Cei vii şi cei morţi, dar toţi suferiseră din cauza mea.

— Biata Katherine, obligată să trăiască cu memoria atâtor morţi. Trebuie să fie epuizant să te simţi atât de vinovată tot timpul. Mă batjocori Amber, dar nu am spus nimic.

— Răneşti oameni pe care nu îi cunoşti, răneşti oameni la care ţii. Răneşti pe toată lumea, tu şi demonul pe care îl iubeşti. Îmi reproşă Zac. L-am privit şi am început să plâng, agitându-mi capul în semn că nu e adevărat.

Ultimele victime îşi făcură apariţia, alăturându-se lui Joshua şi celuilalt.

Un alt băiat blond şi tânăr pe care nu îl văzusem niciodată, şi un altul mai în vârstă, îmbrăcat în poliţist. Lucas şi cel ce îl omorâse. Bătrânii ce muriseră în cabană. Toţi împuşcaţi în cap.

Privirea femeii nu mai era la fel, mă urăşte acum, faţa şi părul ei sunt acoperite de sânge.

— Te crezi înger, dar eşti exact ca el. Ceea ce accepţi nu te face cu nimic mai bună. Amândoi o să sfârşiţi în iad. Vă aşteptăm acolo. Spuse ea, trăgându-l din spatele ei pe Keith, a cărui moarte fusese provocată în acelaşi fel.

Asta mi-a adus clacajul şi am început să urlu din toate puterile, trăgând de lanţuri, de data asta ca să ajung al Keith.

— Nu! Tu nu eşti mort! Nu eşti mort! am ţipat în lacrimi, dar el nu îmi răspunse, apoi dispăru ca un nor de praf, alături de ceilalţi.

M-am oprit şi am suspinat cu groază, învârtindu-mi capul în toate părţile. Fusese o halucinaţie, Keith nu e mort. Sper că nu e mort...

Am început din nou să plâng şi să îmi izbesc capul de stâlpul din lemn, asta părea acum singura posibilitate să mor mai repede, pentru că nu o să mai fiu niciodată salvată. E prea târziu pentru orice speranţă.

Capul îmi mocnea şi am scrâşnit din dinţi din cauza durerii provocate de lovituri, dar nu m-am oprit până când ceva m-a ars puternic pe gât. M-am oprit instantaneu într-un ţipăt, apoi arsura a devenit plăcută, combinată într-o senzaţie rece ca o adiere de vânt, şi ceva umed.

Simt cum ceva se dezlipeşte de pe gâtul meu ca o bucată de pământ şi am expirat terifiată, aşteptând altă abominaţie ce avea să îmi ia minţile.

Am rămas nemişcată, era atât de linişte încât îmi puteam auzi sângele zvâcnindu-mi în vene. Înghiţeam de nenumărate ori în sec şi deja nu mai vedeam aproape nimic în jurul meu. Ziua de chin se sfârşise, acum urma să fiu chinuită în întuneric.

Am simţit o altă atingere fină pe gâtul meu transpirat, ca şi cum ceva prinde viaţă acolo, apoi mi s-a desprins de piele.

Colţul ochiului mi-a fost luminat şi mi-am întors capul, buzele scăpându-mi un suspin când am văzut mica creatură superbă din faţa mea.

A zburat uşor în jos şi s-a aşezat pe genunchiul meu. Ştiu că e altă halucinaţie, acum sunt în stare să îmi dau seama, dar nu dispare şi mă bucuram acum pentru asta. Buzele mi-au format un zâmbet uimit şi mi-am ridicat uşor genunchii, aducându-i mai aproape de mine şi temându-mă că fluturaşul splendid ar putea să dispară.

I-am privit aripile superbe, ireale, cum se mişcă uşor. Forma trupului său îmi aduce atât de multe amintiri în minte. Îmi doresc atât de mult

să îl ating, să simt căldura aripioarei ce părea să ardă, şi umezeala celei care parcă se scurge pe pantalonii mei. Una dintre ele semănă cu un norişor mic şi cealaltă pare făcută din nisip. Zâmbetul nu mi-a pierit nicio secundă, privind făptura superbă, aşezată pe genunchiul meu, luminând în întunericul dens din jurul meu ş, cu fiecare minut care trecea, mintea mea îşi revenea la normal, iar durerile şi frica se întorceau, acum cele reale.

Strălucirea fluturaşului îşi pierdea din intensitate şi tristeţea punea din nou stăpânire pe mine, odată ce drogul se se pulveriza în venele mele. S-a ridicat de pe genunchiul meu şi, cu ultimele bătăi din aripi, mi s-a izbit de faţă, oferindu-mi o senzaţie incredibilă de căldură, şi în urechi mi-a intrat o şoaptă uşoară, aproape insesizabilă, dar care era tot ce îmi mai puteam dori acum.

Să aud glasul lui, şoptindu-mi pentru ultima dată: *Te simt!*

Îmi recăpătasem din nou luciditatea şi nu pot decât să îi mulţumesc Christinei pentru asta. Dacă îmi injecta cea de-a doua doză de drog, acum probabil aş fi ţipat înnebunită de imagini terifiante.

Am încercat să pun cap la cap filmul de groază pe care l-am trăit astăzi, însă tot ce îmi rula acum în minte, era secventa în care cea mai mare temere a mea se întâmplă: Violul.

Mi-am clătinat capul, încercând să izgonesc imaginea ce părea atât de reală, parcă îi simt atingerile unsuroase pe piele, cuvintele dure şi felul în care drogul mi-l infiltrase în minte, făcându-mi temerile să pară reale.

Şi Sirrah! Am tremurat la amintirea lui, mai ales că halucinaţia cu el o mai trăisem odată. Într-un vis pe care mi-l amintesc perfect. Am clipit pierdută în întuneric, dându-mi seama că l-am visat pe Sirrah înainte să ştiu că e real, că există. Am visat toate astea.

Tot ce pot să fac acum este să respir uşurată că nimic nu a fost real deocamdată şi acea filmare nu avea să ajungă la Harris.

Şi toate... victimele mele. Acea halucinație fusese aproape la fel de înspăimântătoare ca violul, dar cea mai groaznică parte fusese apariția lui Keith. Nu, el nu poate fi mort, îl văzusem astfel pentru că mă tem de asta, dar nu înseamnă că e mort.

Noaptea a întunecat podul şi revenirea mea la realitate era plăcută, dar nu lipsită de chin.

Mintea îmi e acum prea obosită şi extenuată ca să îmi mai reproducă gânduri negre a ce urmează să mi se întâmple. Nu îmi mai simt articulaţiile. Cel mai tare mă dor umerii şi braţele imobilizate la spate, e acum singurul lucru din cauza căruia mai plâng. Îmi simt şi gleznele strivite de lanţuri, dar totuşi pot să le mişc în jurul meu şi să scap de amorţeală. Îmi mişcam trunchiul şi gâtul, încercând să nu mai trag de lanţuri, care aproape îmi intraseră în piele din cauza agitaţiei provocate de nebunia mea. După ziua asta, nu o să mă mai ating niciodată de droguri. Nu contează dacă înnebunesc de dorinţă, cel puţin nu o să mai turbez aşa cum am făcut-o astăzi. Doza injectata de Drake a fost una groaznic de mare având în vedere drogul pe care mi l-a administrat. Mi-au fost de ajuns câteva minute să îi simt efectul şi, imediat după asta, să o iau razna. Nebunia a durat probabil 12 ore şi, cu siguranţă a fost întărită de spaimă.

Buzele îmi tremurau şi, în afară de sunetele venite de afară, de animalele pădurii, mai există alt sunet pe care nu îl pot opri: clănţănitul dinţilor mei. Îmi e atât de frig încât dacă o să mai scap vreodată cu viaţa de aici, cu siguranţă mă voi alege cu o răceală care o să mă chinuie

câteva săptămâni. Hainele încă îmi sunt ude, transpiraţia provocată de halucinaţii îmi îngheţase pe piele şi am o senzaţie din ce în ce mai bolnăvicioasă în corp. Capul încă îmi zvâcneşte din cauza loviturii lui Drake şi mi-am aplecat din nou obrazul dureros pe genunchiul rece.

De ce durează atât? Vreau să se termine odată, să scap. În acelaşi timp, mă bucur de această prelungire a chinului meu, în care Harris are mai mult timp să mă găsească. Gândul la el mi-a făcut inima să explodeze de durere şi suferinţă.

Un alt sunet decât cele cu care eram obişnuită s-a auzit în încăperea întunecată şi rece.

O lumină mi-a ars ochii şi i-am strâns înainte să aud uşa închizându-se în urma persoanei ce a intrat.

Mi-am mijit ochii, speriată, nereuşind să-i văd chipul din cauza luminii puternice.

— Sunt eu, nu te speria! Chiar dacă nu îi auzisem vocea de prea multe ori, am recunoscut imediat glasul moale al Christinei.

Am simţit-o aşezându-se lângă mine şi a pus lanterna între noi, astfel încât să îi pot observa câteva din trăsăturile feţei.

Poartă o geacă ce părea albă şi, în momentul ăsta semăna cu un înger venit să mă ajute. Chiar dacă din cauza ei ajunsesem aici. În mare parte.

Îşi scosese ceva din buzunarul gecii. Primul dintre obiecte părea o sticlă, căreia i-a desfăcut dopul şi mi-a dus-o uşor la gură.

— E apă, bea! şopti uşor înainte să îmi lipească gura sticlei de buze şi lichidul să îmi intre în gură. Am icnit când am simţit esenţa vieţii cum mi se scurge prin gâtul uscat, ce părea un şmirghel pe interiorul meu. Am băut nesătulă aproape jumătate de sticlă, ajutată ca un bebeluş de mâinile Christinei.

Mi-a luat sticlă de la gură, pentru a-mi da voie să respir şi mi-am dat uşor capul pe spate, lingându-mi buzele scorojite şi acum umede.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să iau cheile de la Drake. Voiam să te dezleg măcar pentru câteva minute.

Mi-am mişcat umerii înţepeniţi şi am înghiţit în sec în urma senzaţiei dumnezeieşti oferită de apă.

— Nu-i nimic. Mulţumesc oricum pentru toate astea.

A format un mic zâmbet timid în lumina slabă şi a desfăcut celălalt lucru pe care îl

scosese din buzunar. L-a dus uşor spre buzele mele şi părea să fie un sandviş.

Stomacul îmi era atât de distrus, încât nu îmi era cu adevărat foame şi îmi e teamă că orice aş putea băga acum în gură, se va întoarce înapoi cu violenţă.

— Mănâncă, te rog. Trebuie să îţi recapeţi puterile.

Mi-am abţinut protestele, având în vedere că nu mai am nevoie de nicio putere în momentul ăsta, şi am muşcat uşor din bucata de pâine. Nu reuşesc să deduc din ce e făcut sandvişul, pare carton în gura mea, dar m-am străduit să mestec şi să înghit.

— Cum ai reuşit să vii aici?

Îmi dădu din nou să muşc şi îşi întoarse instinctiv privirea spre uşă.

— Am aşteptat să adoarmă. S-au îmbătat aseară şi nu mi-a fost greu să mă strecor.

— Christina, de ce faci toate astea? De ce mă ajuţi? Am rostit uşor, deşi glasul meu era mai tare decât şoapta ei. Continuă să îmi dea să mănânc fără să îmi răspundă, deşi voiam din nou să beau apă. Mâncarea nu era primită prea bine de organismul meu mutilat, dar, cu toate astea, părea să fie de ajutor.

— Pentru că tot ce ţi se întâmplă e din vina mea. Răspunse în cele din urmă, ridicându-şi privirea spre mine şi am înghiţit mâncarea înainte să o mestec cum trebuie. Mă doare maxilarul.

— Ţi-e frig?! spuse repede, încercând deja să îşi dea geaca jos, dar am oprit-o clătinând din cap.

— Nu! Trebuie să o iei când pleci şi o să îmi fie şi mai rău dacă mă obişnuiesc cu căldura. Oricum nu mai simt nimic. Am minţit, deşi, în oarecare măsură, am dreptate. Frigul trecuse la un cu totul alt nivel, unul de paralizie.

I-am analizat în linişte cuvintele, nu ştiu dacă îmi era de folos acum să aflu mai multe amănunte, dar totuşi sunt curioasă.

— Tu şi Drake mai sunteţi împreună? am întrebat în timp ce mestecam cu dificultate.

Îşi agită capul, aproape scârbită.

— Nu! Şi din punctul meu de vedere, nu am fost niciodată. Întotdeauna l-am urât pe criminalul ăsta, dar am fost dată lui forţat.

M-am încruntat, confuză.

— Ce vrei să spui?

Oftă şi îmi dădu din nou să beau din sticla de apă.

— Tatăl meu era prieten bun cu Hugh Reynolds, a murit când eu aveam 10 ani şi Hugh i-a promis că o să aibă grijă de mine. Aşa a fost, nu aveam mamă şi copilăria mea a fost… aproape fericită lângă el. Apoi am crescut şi eu şi Drake, care are cam aceeaşi poveste ca şi mine, deşi tatăl său e fratele lui Reynolds, dar s-a sinucis de teamă să nu intre închisoare. Încă din copilărie mi-a fost teamă de Drake, avea o răutate întunecată care m-a înfricoşat întotdeauna şi încercam să stau cât mai departe de el, însă lucrurile deveneau din ce în ce mai rele pe măsură ce creşteam şi, înainte să îmi dau seama, am fost practic obligată să fiu iubita lui.

Am înghiţit cu dificultate şi am luat ultima bucătură din sandviş pe care mi-a dus-o la gură.

— Cum l-ai cunoscut pe Harris?

Buzele ei au format un zâmbet amar.

— Într-un club, acum aproape un an. Drake m-a luat cu el la o întâlnire de afaceri unde au venit şi Harris şi şeful său. Harris era mai mult un bodyguard, dar nu pot să uit momentul în care l-am văzut prima dată. Tot auzeam de acei fluturaşi în stomac şi voiam să îi simt şi eu, pentru că lângă Drake tot ce simţeam era frică şi greaţă.

Am aprobat din cap, înţelegătoare.

— Harris ţi-a oferit acei fluturaşi. Am dedus, ştiind foarte bine despre ce vorbeşte. Trebuia să fiu geloasă, nervoasă pe ea… dar nu sunt şi nu ştiu dacă din cauza poveştii ei sau a faptului că nu o pot învinovăţi pentru că se îndrăgostise de Harris. Eu, mai bine decât oricine, ştiu că nu poţi lupta cu un asemenea lucru.

— Da! Spuse amar. Nu ştiam atunci de ura dintre el şi Drake. Când mi-a propus să ne întâlnim, nu am stat o secundă pe gânduri. Eram înnebunită de el. M-am culcat cu el fără să mă gândesc, fără să îmi pese ce îmi putea face Drake dacă afla. Pentru prima dată în viaţa mea simţeam pasiunea şi iubirea şi speram ca şi Harris să simtă la fel pentru mine. L-am lăsat să îmi facă acel S pe gât, care nu ştiam ce înseamnă atunci, şi Harris mi-a spus că Drake nu îşi va dea seama, că va fi ceva de la el care va fi mereu cu mine. După o noapte a dispărut şi mi-am dat seama că am fost folosită doar ca o armă murdară.

Mi-am închis uşor ochii, mi-aş fi masat fruntea cu vârful degetelor, dacă aş fi putut.

— Îmi pare rău! am şoptit înainte să îmi dau seama.

Christina îşi clătină capul repede.

— Ce ţi-a făcut Drake după asta?

— Și-a pierdut mințile. Niciodată nu am știu dacă m-a iubit cu adevărat, dar atunci m-ar fi omorât, pentru că mă oferisem dușmanului său. M-a bătut crunt, aș fi moartă acum dacă nu îi ordona Hugh să nu se mai atingă de mine. Ura lui s-a îndreptat apoi spre Harris. Tu eşti o victimă în răzbunarea acestor monştri, cum am fost şi eu. Niciunul dintre ei nu merită să fie iubit. Scrâşni furioasă şi mi-am clătinat capul.

— Harris nu mai e aşa cum ţi-l aminteşti tu. I-am luat repede apărarea.

Zâmbi uşor.

— Da, aşa se pare şi mă bucur pentru asta. Dar, în ciuda faptului că e capabil să iubească, tot nu poate scuti de suferinţă persoana pe care o iubeşte, dimpotrivă.

Am aprobat uşor din cap.

Christina părea că vrea să plece şi am încercat să mai adun câteva amănunte înainte să rămân din nou singură.

— Christina, ce pune Drake la cale?

Îşi strânse buzele.

— Nu sunt încă sigură, dar pot să spun că a înnebunit complet. Ezită câteva secunde şi am mustrat-o să continue. Vrea să îl aducă pe Harris aici.

Am suspinat terifiată.

— Deci chiar vrea să mă violeze de faţă cu el.

Christina aprobă din cap şi spaima creştea din nou.

— Trebuie să fii puternică, Katherine. Nu cred că Harris se va lăsa doborât atât de uşor, dar, cu toate astea, tu trebuie să fii puternică. Drake crede acum că ţi-ai pierdut minţile şi trebuie să faci să pară aşa. Mâine s-ar putea să vină să îţi injecteze altă doză, o să încerc să îl conving să mă trimită tot pe mine, dar dacă nu, să pari cât mai nebună, astfel încât să nu te injecteze din nou. I-am auzit deja vorbind de pericolul de a te droga atât de tare. Vor să rămâi în viaţă. Oricare ar fi planul, mâine e pus în aplicare. Încearcă să fii puternică.

Mă stimulă hotărâtă şi am aprobat din cap. Un gând mi-am venit imediat în minte şi aproape am tresărit spre ea.

— Christina, ştii ce s-a întâmplat cu Keith? Băiatul care era cu mine.

Aprobă repede din cap şi îşi aşează mâna pe umărul meu.

— E bine, Drake vrea să îl folosească să îl atragă pe Harris în capcană. Sirrah a plecat cu el în seara asta. O să îl ducă la Harris.

Am expirat uşurată chiar dacă nu era bine, mă bucur totuşi că e în viaţă şi se întoarce acasă.

— Trebuie să plec. O să încerc să mai vin mâine.

Îmi zâmbi şi se ridică imediat, îndreptându-se spre uşă.

— Christina… am şoptit uşor şi se întoarse spre mine. Mulţumesc. Îmi zâmbi îndurerată şi îşi strânse buzele înainte să iasă uşor pe uşă şi să mă lase din nou în întuneric. Nu am auzit nicio cheie, dar probabil uşa nu mai era încuiată. Nu e ca şi cum aş putea scăpa de aici şi să fug iar.

În întuneric, gândurile negre m-au cuprins din nou. Făcusem deja un obicei din asta şi dacă vorbele Christinei sunt adevărate, mâine aş putea să îl văd pe Harris. Iar halucinaţia mea pare o întâmplare fericită pe lângă ce plănuieşte Drake cu adevărat pentru mine.

Gândul la ce ar putea fi Harris supus să vadă mă îngrozeşte. Mă înspăimântă chiar mai tare decât faptul că eu o să simt pe propria piele ce o să vadă el.

Nu vreau să vadă asta, nu vreau să mă vadă chinuită de acel monstru, să îl vadă hrănindu-şi setea de răzbunare din mine. Am scrâşnit din dinţi. Christina are dreptate; trebuie să fiu puternică. Să fiu puternică pentru Harris şi să nu

îi dau nicio satisfacţie monstrului care urmează să mă tortureze. Trebuie să închid totul în mine, să nu mai simt nimic, pentru că nu mai e nimic de simţit fără Harris. Trebuie să fac asta pentru el, chiar dacă pentru mine e prea târziu.

18. ACTUL FINAL

Ochii îmi clipeau uscaţi şi încercam să fac asta cât mai des pentru a diminua din usturimea creată în interiorul lor. Voiam să îi închid, să mă pierd măcar pentru câteva secunde în inconştienţă şi să mă las alinată de braţele somnului, dar nu reuşeam. În ciuda faptului că drogul dispăruse complet din mine şi acum sunt din nou lucidă, durerea şi frica reală nu sunt mai uşoare decât cele imaginare. Mă usuc în lanţuri, le simt ruginind odată cu pielea mea, care se descompune de pe oase. Nu mai sunt conştientă de nicio articulaţie, corpul îmi era străin şi durerea devenise o paralizie completă, care mă împiedică să îmi mişc măcar degetele. Braţele îmi erau distruse, încă încolăcite în spatele meu, în jurul stâlpului rece – aveau să mi se desprindă din umeri şi să cadă în orice secundă din cauza cuţitului care pare să taie acolo de ore întregi. Probabil îmi e şi frig, dar nu îl mai simt, nasul

meu pierdea tot mai mult capacitatea de respiraţie şi mirosul de lemn ud dispărea şi el, semn că înainte să mor, voi primi o răceală care să mă sece de tot.

Durerea de cap devenise şi ea insesizabilă şi probabil m-aş fi simţit ciudat acum dacă ar dispărea. Capul îmi atârnă pe o parte, rezemat uşor de umăr, cu ochii care îşi trăgeau ultimele clipiri.

Sunt un corp în descompunere, dar ştiu că nu e acum momentul meu să mor. Încă nu e. Asta e doar pregătirea pentru dezastru.

Nu ştiu dacă e altă halucinaţie sau soarele pare cu adevărat să răsară pe cer. Are o culoare cenuşie, deci trebuie să fie din nou înnorat. Supravieţuisem nopţii, cea mai îngrozitoare şi dureroasă noapte din viaţa mea, dar, cu toate astea, nu vreau să vină dimineaţa. Vreau să rămân scufundată în întuneric şi suferinţă, în gânduri negre şi temeri pe care doar eu să le simt. Odată cu lumina, toate astea ar putea fi transmise şi lui Harris.

Încă mă rugam să mor acum, nu vreau să aflu care e planul lui Drake pentru mine şi nu vreau ca inima mea să mai bată suficient cât să îl pună în aplicare. Nu vreau asta, gândul că Harris să mă vadă într-un asemenea fel mă face să urlu

din nou şi asta e oarecum bine, pentru că am o aparenţă de păstrat privind starea mea drogată.

Încercam să aud orice în casă, să desluşesc o urmă de sunet şi mă gândesc terifiată la cum avea Drake să îl folosească pe Keith în ecuaţia asta. Sper ca Sirrah să nu îi facă rău şi acum să fie deja acasă, în siguranţă. Probabil că sunt din nou în casa din care am fugit prima dată, iar pe el îl închisese în acea cameră, însă eu fusesem legată aici, drept pedeapsă. Ăsta e un gând bun, a avut un pat, căldură şi poate şi mâncare, nu voiam să treacă şi el prin suferinţele mele actuale de a îngheţa de frig şi a paraliza în lanţuri. Dacă nu am fi fugit, poate situaţia ar fi fost alta, cel puţin eu nu aş mai fi fost acum aici, dar nu pot să regret că am fugit, am avut o şansă şi am luat-o. Tot ce regret este că nu am reuşit.

Dacă nu am fi zăbovit la cabana bătrânei şi am fi plecat în căutarea maşinii aşa cum ne-am propus la început, poate acum eram deja liberi şi lângă prietenii noştri, poate aş fi ajuns la Harris, şi dezastrul care e acum pe cale să se întâmple, ar fi fost ruinat. Dar ne-am lăsat pradă oboselii şi foametei şi am căzut în capcană. Şi pe lângă fuga noastră eşuată, era şi adevărata greşeală pe care am comis-o: faptul că pădurarul şi soţia lui,

probabil – au murit din vina noastră… din vina mea.

Mi-am şters lacrimile pe genunchii îngheţaţi, nu ştiu de unde vin atâtea. Corpul îmi pare atât de uscat, încât nu sunt sigură dacă mai am sânge lichid în vene sau devenise gheaţă. Ochiul mă doare îngrozitor, odată cu obrazul umflat, şi nu vreau să mă gândesc cum arată vânătaia de pe faţa mea. Niciodată nu am fost lovită atât de tare încât să rămân inconştientă, dar probabil asta era unul dintre lucrurile drăguţe pe care le primisem de la Drake, pe lângă ce mă aşteaptă mai departe.

Aproape mă rugam de soare să dispară şi să mă lase din nou în întuneric, sau să îl ţină pe Harris cât mai departe de locul ăsta. Chiar dacă îmi doream din tot sufletul să mă salveze, nu ştiu cum ar putea să facă asta acum, când sunt în lanţurile lui Drake. Nu are cum şi eu voi ajunge marionetă în mâinile păpuşarului, într-o reprezentaţie sângeroasă.

Urechilor mele înfundate le-a luat câteva secunde să audă zgomotul produs în cameră şi ochii usturători mi s-au mărit când am văzut, prin ceaţă, doi bărbaţi masivi intrând în încăpere. Îi recunosc dintre oamenii lui Drake, mai ales pe cel mulatru, pe care parcă îl chemă

Wayne şi am sesizat o urmă de încruntătură nervoasă pe faţa lui când m-a văzut. Îi pusesem la îndoială abilităţile.

Se aplecă în faţa mea şi îmi prinse bărbia în palma lui, trăgându-mi brutal faţa în sus şi uitându-se cu atenţie în ochii mei. Mi-am amintit brusc de vorbele Christinei şi de drogul pe care încă voiau să mi-l injecteze. Panica m-a cuprins pentru câteva secunde. Mi-am adunat gândurile şi am încercat să par cât mai distrusă - ceea ce nu e deloc greu - şi mi-am balansat capul în mâna lui, dându-mi ochii peste cap şi mormăind inconştientă.

Aproape îmi aruncă capul din mâna lui şi se ridică în picioare.

— *E praf*! Eu zic să nu îi mai injectăm nimic sau riscăm să moară înainte de vreme.

Cuvintele lui dure mi-au făcut măruntaiele să tremure. Să mor înainte de vreme, deci într-adevăr o să mor aici. Mi-am abţinut lacrimile pentru a nu le da ceva de bănuit şi am continuat să mormăi melancolică, balansându-mi capul şi dându-mi ochii peste cap într-un fel ce pare să îi sperie. Bun!

— Nu a mai ţipat noaptea trecută, eu zic totuşi să îi dăm puţină energie. Pare prea leşinată. Spuse celălalt şi mi-am muşcat limba

de teamă. M-am gândit rapid la o metodă care să nu îl determine să mă injecteze şi, până la urmă, tot muşcătura de limbă mi-a oferit ideea. Mi-am dat capul pe spate şi am deschis gura, mi-am îndoit limba şi am încercat să mi-o adâncesc în gât, până am simţit durerea de sub ea care s-a imprimat în maxilar.

— La dracu'! înjură unul dintre ei şi se aplecă repede lângă mine, băgându-mi degetele pe gât şi prinzându-mi limba îndoită. Am tuşit înecată şi scârbită, însă în asta constă ideea mea de a fi puternică pentru Harris. Trebuie să fac orice. Oricum, nu mai contează prea mult, papilele gustative îmi erau distruse odată cu tot restul corpului şi oricum urma să mor. Mai bine ling degetele acestor monştri decât să suport din nou acel drog blestemat în vene.

— Nu îi mai injectăm nimic! Ordonă bărbatul mulatru, dându-mi câteva palme pentru a se asigura că nu îmi înghit limba din nou şi nu mor până când nu îmi joc rolul. Am icnit din cauza vânătăii atunci când m-a plesnit. Tâmplele mă dor din cauza efortului de a-mi îndoi limba şi mă simt ca o bolnavă mintal, dar mai bine mă prefac asta decât să devin cu adevărat din cauza acelui venin halucinogen.

Am răsuflat uşor şi mi-am continuat şarada cât încă se uită la mine, probabil temându-se să nu mai execut din nou experienţa de mai devreme. Mi-am trecut limba peste dinţi, pentru a-i îndepărta gustul scârbos şi am continuat să mormăi inconştientă.

— Hmm, până la urma prefăcătoria ta a ajuns realitate. Mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama că vorbeşte cu mine şi m-am oprit la timp din a mă uita în ochii lui. Probabil se referă la diversiunea mea şi a lui Keith, în care am jucat cam aceeaşi situaţie în care sunt acum. Însă şi acum joc şi asta mi-a aşternut un zâmbet şiret în minte.

— Ce face vedeta mea?

Un sunet ca un râcâit în timpane, a intrat în cameră şi bărbatul negru s-a ridicat imediat de lângă mine, lăsându-mă în faţa propriului meu diavol care mă privea cu un zâmbet imens, ca un păpuşar nebun şi hotărât să mă tortureze. Am înghiţit în sec şi mi-am mutat privirea de la el.

— E destul de rău, domnule! Propun să nu îi mai injectăm nimic. Vorbi Wayne şi mi-am închis ochii într-o reacţie involuntară. Nu gândisem asta, dar mă bucur că am făcut-o, nu vreau să mai văd monştrii din jurul meu.

— Hmm, cugetă Drake şi se aplecă lângă mine. Inima pe care o credeam moartă a bubuit terifiată când a simţit diavolul lângă ea.

— Ieri era mult mai energică. Spuse, prinzându-mi şi el bărbia şi analizându-mi faţa, de parcă aş fi un corp mort, fără suflet. Şi probabil asta sunt acum. Cu siguranţă ţipetele şi reacţiile mele de ieri nu avuseseră loc în imaginaţia mea şi, probabil, în timp ce mă vedeam mâncată de şerpi şi ţipam cât mă ţinea gura, făceam asta şi în realitate. Am scăpat o privire scurtă spre nenorocitul de lângă mine şi imaginile violului mi-au revenit în minte, sper că nu şi-a dat seama ce vedeam în acel moment.

— E foarte slăbită. Ar trebui să îi dăm ceva de mâncare? Propuse Wayne şi cuvintele lui m-au surprins, dar probabil voia să mă hrănească ca să pot fi drogată şi să revin la nebunia de ieri. Plănuiam deja să falsific câteva ţipete de agonie pentru a-i opri să îmi injecteze din nou otravă în vene, dar rânjetul lui Drake m-a oprit.

— Nu! E perfectă şi aşa. Cu toate că o preferam sălbatică, cred că pe Stone îl va durea mai tare să o vadă aşa, aproape moartă.

Mi-am găsit puterea să îmi strâng palmele în pumni, lanţurile păreau să îmi reteze încheieturile, dar am scrâşnit din dinţi pentru a

opri valul de injurii diavoleşti ce clocoteau acum în mine. Îmi doream atât de mult să le ţip în faţa lui.

Rânjetul slinos m-a făcut să închid ochii de scârbă. I-am simţit degetul plimbându-se pe umflătura de pe obrazul meu şi am înghiţit în sec din cauza durerii. Mi-am amintit că am o aparenţă de păstrat şi m-am străduit să scot un geamăt dureros şi să îmi rotesc gâtul cât mai melancolic. Ochii mi-au fluturat pierduţi şi priveam oriunde altundeva, însă nu spre faţa monstrului de lângă mine.

— Eşti pregătită, Katherine? M-am străduit să nu tremur şi să nu îl scuip din nou în faţă, mi-am continuat actul, prefăcându-mă pierdută în euforia drogului.

- Este aici! şopti din nou, apropiindu-se de chipul meu şi am îngheţat în lanţuri.

Este aici. Cine e aici? Respiraţia îmi accelera, gândindu-mă la o singură persoană la care s-ar fi putut referi Drake şi lacrimile îmi ieşeau deja în rugămintea să nu fie el.

— Vrei să-l vezi? Ţi-e dor de el? Continuă cu o plăcere şi un zâmbet diavolesc, care mă înspăimântă mai tare decât diavolul însuşi.

M-am străduit să nu îi dau atenţie, să mă prefac că nu îl aud şi nu sunt conştientă de ce

spune, dar nu mi-am putut abţine lacrimile când am realizat că venise momentul sfârşitului. Îl are pe Harris, l-a adus aici. Avea să mă ia şi să mă ducă la el, apoi să mă distrugă în faţa lui. Disperarea punea din nou stăpânire pe mine şi mi-am muşcat puternic limba, pentru a-mi stăpânii lacrimile.

Am urlat, zvârcolindu-mă în lanţuri în ceea ce părea o reacţie a drogului, dar era singurul mod în care îmi puteam exprima disperarea pentru ce îmi spusese. Dacă aş fi reuşit să mor oprindu-i respiraţia, o făceam acum. Ăsta pare singurul mod în care mai pot scăpa.

— Merg să ţi-l aduc! Sunt sigur că o să îţi facă plăcere să îl vezi, mai ales el pe tine. Rânji mângâindu-mi obrazul şi nu am suportat să nu îmi întorc capul. Noi doi o să îi oferim cel mai uimitor spectacol din viaţa lui.

Rosti şi s-a ridicat imediat de lângă mine.

— Rămâneţi aici cu ea, o să vă spun când să mi-o aduceţi! Ştiţi locul. Le ordonă celor doi bărbaţi şi am auzit vag, sunetul produs de un telefon. Păzitorii mei aprobară vorbele lui şi ieşi din cameră în timp ce îşi scotea telefonul din buzunar şi răspunse repede:

— Sirrah, de ce dracu' nu ai răspuns până acum? Zi-mi cum stai!

A fost tot ce am reuşit să aud înainte să dispară complet. Numele acelui nenorocit mi-a provocat alt val de greaţă, oare Harris îl văzuse deja? Cum reuşiseră să îl aducă aici fără ca el să îi atace? Care sunt toate ramurile planului lui Drake şi, mai ales; care sunt cele care mă includ pe mine?

Acum sunt vedeta care aşteaptă în culise, gata dintr-o secundă în alta să fie scoasă pe scenă în actul final şi mutilată în faţa singurului om care nu ar trebui să vadă asta vreodată.

Am renunţat la orice simulare a stării mele, nu mai am puterea să mă prefac şi mi-am aplecat capul pe genunchi, începând din nou să plâng şi, cu toate că inima încă îmi bate, părea să fi găurit deja pieptul meu iar acum era complet expusă şi gata să fie smulsă din mine.

Cei doi bărbaţi au rămas în picioare lângă mine, aşteptându-şi ordinele şi mă întreb dacă Drake avea să îl aducă pe Harris direct aici sau avea să se întâlnească într-un alt loc cu el. Toate astea mă făceau să o iau din nou razna şi fără ajutorul drogului, acum ajunsesem pe marginea prăpastiei. Timp de două zile m-am învârtit în jurul ei, dar acum ajunsesem la limită şi mai am un singur pas de făcut pentru a cădea cu totul.

Mi-am adus aminte scurt de Christina şi de vizita pe care voia să mi-o facă în dimineaţa asta, dar care nu a mai avut loc. Oare Drake o prinsese noaptea trecută? Deşi tot ce mi se întâmplă acum e din vina ei, ea e singura persoană din casa asta blestemată pe care nu o urăsc. Fără ajutorul ei, starea mea ar fi fost mult mai rea acum.

Minutele se scurgeau într-o tăcere chinuitoare, dar liniştea din jurul nostru s-a spart imediat când am auzit un set de paşi urcând scările, spre noi. Bătăile inimii mi s-au triplat şi am reuşit să îmi recapăt toate simţurile din cauza fricii.

Uşa rămăsese deschisă şi am suspinat uşor când i-am văzut silueta intrând în încăpere, dar ştiu că nu e el. Acum ştiu atât de bine că nu el, nu e demonul meu, ci doar geamănul lui nenorocit.

— Ce se întâmplă? întrebă repede bărbatul de lângă Wayne.

— Drake vrea să mergem la locul de întâlnire.

Vorbi glasul pe care părea că îl recunosc atât de bine, dar nu îmi mai inspira nimic, nici măcar teamă, doar scârbă.

— Ce s-a întâmplat? Noi trebuia să îi aducem fata.

— O aduc eu, voi duceţi-vă înainte, s-au iscat nişte probleme şi Drake are nevoie de voi! Daţi-mi cheia. Le ordonă mai dur şi cei doi au ezitat câteva secunde înainte ca Wayne să îi întindă o cheie mică şi să iasă rapid pe uşă.

Sirrah privi în urma lui şi se aplecă imediat lângă mine, prinzându-mi picioarele şi desfăcându-mi lacătul lanţurilor. Am icnit în urma rănilor provocate de strânsori.

— Ai venit să mă duci la spectacol? Am vorbit cu o voce uscată, dar care nu ascundea cât de mult îl urăsc.

— Da, dar ţi-am schimbat reprezentaţia. Spuse scurt, desfăcându-mi şi lanţurile din jurul mâinilor, am icnit din cauza durerii de acolo şi am tresărit speriată când un zgomot puternic a umplut casa. Un sunet pe care îl cunoşteam perfect şi acum nu voiam să îl aud. Împuşcături de armă.

Am privit terifiată spre Sirrah.

— Haide! Spuse uşor, aşezându-şi braţul sub coapsele mele şi prinzându-mi spatele, dar m-am ferit scârbită. Nu am de gând să îl las să mă care în braţe, dar am realizat că sunt inertă, incapabilă să mă mişc, nu eram în stare nici să

protestez când m-a săltat la pieptul său şi a ieşit cu mine din încăpere, ducându-mă spre moarte, în timp ce câteva ţipete scurte s-au auzit după ce focurile de armă au încetat.

Am recunoscut holul casei blestemate şi treptele care duceau spre parter, îmi doream să mă pun pe picioarele mele şi să cobor din braţele monstrului care mă ţinea mult prea aproape de el.

Dar ceva se întâmplase.

Am suspinat terifiată când am văzut la picioarele lui, trupul lui Wayne. Trupul mort al lui Wayne.

Mi-am ridicat privirea speriată, când Sirrah a trecut peste corpul bărbatului şi următorul lucru pe care l-am văzut, mi-a oprit inima complet.

Ochii lui se măriră şi puteam să văd încă de aici nuanţa inconfundabilă şi superbă de verde. A fugit spre noi.

— Katherine!

Am început imediat să plâng când am recunoscut glasul familiar cum îmi rosteşte numele.

— Harris?! am şoptit totuşi nesigură că toate astea sunt reale şi el a ajuns lângă noi, smulgându-mă din braţele celuilalt şi trăgându-mă la pieptul lui.

— Oh, Doamne! suspină, strivindu-mă în braţele lui. Cunosc îmbrăţişarea şi braţele astea.

Brusc, totul a dispărut în jurul meu şi a rămas doar el.

— Harris… am suspinat din nou nesigură dacă sunt în altă halucinaţie, el mi-a cuprins faţa în palmele lui, uitându-se în ochii mei.

— Da, iubito, sunt eu! Eşti bine? Îmi mângâie obrajii, şi deveni terifiat observându-mi probabil vânătăile de pe faţă. Am expirat speriată, încă asigurându-mă că e real şi Drake nu avea să apară râzând lângă noi dintr-o secundă în alta, apoi am aprobat din cap, izbucnind în plâns.

Harris suspină şi el cu obrajii umezi de lacrimi şi mă trase din nou spre el, lipindu-şi buzele de ale mele şi lăsându-le acolo.

Sunt în rai? Posibil.

Nu credeam că voi mai simți vreodată asta. Buzele lui s-au presat puternic peste ale mele, apoi m-a tras din nou la pieptul lui, continuând să suspine, şi dorindu-şi parcă să mă bage în sufletul lui. Vreau să intru acolo. Nu ştiu unde îmi găsesc puterea să mă ţin pe picioare, dar probabil mă susţine el.

— E în regulă, iubito. Eşti în siguranţă acum. Respiră uşor, mângâindu-mi ceafa, şi

chiar dacă sunt conştientă de asta, nu mă pot opri din plâns. Nu îmi vine să cred că asta era real şi sunt terifiată că mă pot trezi din nou din altă halucinaţie. I-am strâns materialul gecii în pumni, neştiind cum să îmi exprim bucuria disperată că îl am iar lângă mine.

Mi-a mângâiat obrazul şi i-am văzut faţa distorsionându-se de durere când a observat din nou vânătaia de pe obrazul meu, apoi dinţi i-au scrâşnit în furie.

— Harris, trebuie să plecăm! Ceilalţi au atacat deja şi unii dintre ei au reuşit să scape.

Mi-am întors privirea, recunoscând vocea îngrozitor de dură a lui Jason, ce acum e o alinare. L-am văzut şi pe Austin lângă el şi pe Alexandra. Ea?

— Nu scapă niciunul! Mârâi Harris. Sunt încă bine strânsă la pieptul lui şi sunt terifiată să mă dezlipesc de aici. Sirrah e acum lângă Alexandra, prezenţa lor aici mă bulversa complet, dar există o singură explicaţie: Sirrah mă ascultase, până la urmă, şi mai mult de atât; a colaborat cu fratele lui la salvarea mea.

Harris m-a tras spre ieşirea din casă şi am zărit, la picioarele mele, trupul celuilalt bărbat care fusese lăsat sus, cu mine. Am închis ochii când am văzut sângele ce se scurge din fruntea

lui. O să înnebunesc dacă mai văd muți oameni împușcați în cap.

Încă nu îmi pot folosi picioarele şi am suspinat speriată când Harris m-a ridicat în braţele lui şi a mers cu mine spre maşina lui. Vreau să plâng numai privind maşina asta. Îmi era atât de dor de ea şi de braţele lui Harris, pe care nu credeam că o să le mai simt vreodată.

Harris se aplecă spre mine.

—Eşti bine, iubito, eşti în siguranţă, OK? Îmi prinse obrajii în palmele lui mari şi intensitatea ochilor săi îmi făcea mintea şi aşa obosită - să cedeze complet. Însă am reuşit să îi văd cearcănele imense ce îi umpleau josul ochiului ca nişte punguţe negre şi violente.

Am înghiţit în sec şi am aprobat din cap, sigură pe vorbele lui. Nu contează că suntem în iad, el e lângă mine. Îşi lipi buzele de ale mele, în alt sărut ce era o unire apăsată a gurilor noastre şi i-am observat ochii strângându-se înainte să iasă de lângă mine şi să închidă portiera.

Ceilalţi au urcat şi ei în maşini şi i-am văzut pe Sirrah împreună cu Alexandra derapând spre pădure, însă Harris a rămas afară cu Jason. L-am văzut înmânându-i cheile şi a plecat cu Austin

spre altă maşină. Am tresărit terifiată şi am deschis imediat uşa.

— Harris! am ţipat spre el înainte să urce în maşină. Mi-am forţat picioarele ce păreau retezate, să fugă spre el.

S-a întors spre mine înainte să îi sar în braţe şi să îmi las greutatea asupra lui.

— Unde pleci? Am suspinat mai speriată decât trebuia să fiu, dar plecarea lui de lângă mine mă scoate din minţi.

— E în regulă, iubito, mă duc după ei. Tu trebuie să pleci de aici, îţi promit că mă întorc repede la tine.

— Nu! Am protestat, agăţându-mă de gâtul lui. Nu vreau să pleci din nou de lângă mine. Mi-e frică, nu mă lăsa din nou singură.

Plâng ca un adevărat copil mic şi terifiat, dar mă simt că unul.

I-am simţit suspinul în creştetul meu.

— O să fii bine cu Jason, iubito. O să te ia de aici şi o să vin şi eu după ce termin cu Drake. Nu pot să îl las să scape.

— Atunci mergem împreună. Suntem în asta împreună. Mi-am ridicat palma pe obrazul lui şi am observat reacţia de şoc pe care a avut-o când mi-a văzut încheietura rănită şi vânătă din cauza lanţurilor.

O trase de pe obrazul lui şi îmi sărută palma înainte să mă întoarcă şi să mă tragă din nou spre maşina lui. Am încercat să opresc durerile cumplite din picioarele mele şi din întregul corp. Să intru acum într-o maşină pare cel mai greu lucru din lume, nu îmi simt degetele de la mâini şi puteam să jur că nu le mai am dacă nu le vedeam în faţa mea.

L-am observat pe Jason aruncându-i din nou cheia lui Harris, în timp ce traversa prin faţa maşinii şi apoi au urcat toţi şi ambele maşini şi au accelerat spre pădure.

Senzaţia oferită de interiorul pădurii era neplăcută acum, amintirile acestui loc m-au făcut să înghit în sec şi mi-am amintit brusc de Keith.

— Harris, unde e Keith?

E îngrozitor de încruntat şi mai furios şi hotărât să ucidă decât l-am văzut vreodată.

— E bine, iubito! E acasă. Răspunse repede, întorcându-se spre mine şi privirea asupra mea i-a adus alt val de tortură pe chip. Am observat că maşina lui Sirrah ne aşteptase şi acum ne conduce, nu vreau să mă gândesc unde, dar ştiu că spre Drake. Atenția mi-a fost distrasă spre Harris care mă privea din nou cu lacrimi în ochi şi o expresie chinuită.

— Ce ţi-a făcut? aproape scrâşni din dinţi, torturat de imaginea mea. Copacii zburau rapid pe lângă maşină, pe drumul spre interiorul pădurii, ştiu că războiul avea să înceapă în curând şi intru din nou în panică.

Întrebarea lui Harris m-a făcut să înghit în sec, orice i-aş fi spus îi întărea furia şi posibilitatea să facă ceva necugetat care să se termine rău pentru el.

— Spune-mi, Katherine! Îmi prinse mâna într-a lui, însă fără să mă strângă.

Buzele mi-au tremurat şi nu puteam să îmi găsesc cuvintele, nu eram în stare să îi enumăr suferinţele la care m-a supus Drake şi am început iar să plâng fără să îmi dau seama.

— S-a atins de tine? Părea strangulat şi ars de aceste cuvinte. M-am uitat la el şi am clătinat din cap, aducându-mi aminte de halucinaţia mea, însă nu fusese reală şi mulţumeam sfinţilor acum că nu ajunsese să fie pusă în aplicare. Scăpasem, dar nu se terminase.

— Voia să o facă de faţă cu mine. Scrâşni diavoleşte şi probabil ştia asta de la Sirrah.

Mi-am muşcat buza, abţinându-mi suspinul şi hohotul de plâns ameninţa iar.

Harris mi-a înţeles greutatea şi nu a insistat, însă mi-a ridicat mâna şi a lipit-o de buzele lui,

sărutând-o apăsat, şi durerea din ea era alungată de buzele sale. Îmi imaginez cum arată trupul meu astfel încât să îl facă să înţeleagă răspunsul la întrebarea lui.

— O să plătească pentru asta, iubito! Jur că o să plătească cu viaţa pentru ce ţi-a făcut. O să îi smulg inima din piept cu mâinile mele. Ameninţarea scrâşnită era încă lipită de mâna mea prin buzele lui şi m-a făcut să tremur.

Am auzit telefonul lui Harris sunându-i în buzunar şi mi-a eliberat uşor mâna înainte să îl scoată şi să răspundă.

— Unde sunt? … Nu îi lăsaţi să scape. Ţipă. … Nu-mi pasă, îl vreau pe Drake. Idioţilor. Înjură furios. … Spune-mi încotro a luat-o!

Închise imediat telefonul şi, într-o secundă, am simţit maşina întorcându-se brusc şi intrând direct printre copaci.

— Harris, ce faci? am ţipat terifiată, văzând copacii mult mai aproape de maşină şi eram în pericol să ne izbim de unul.

— Pune-ţi centura, iubito!

Am suspinat de frică şi l-am ascultat, găsind cu greu înţelegerea cu propriile mâini, care au legat centura în jurul meu apoi am strâns-o puternic în pumni, privind terifiată ce se întâmplă în jurul meu.

Crengile tufişurilor se izbeau de noi şi zgâriau caroseria maşinii, copacii nu erau atât de deşi şi mi-am amintit de momentul în care eu şi Keith ne-am oprit în pădure, gândindu-ne că o maşină nu ar fi putut să ajungă la noi. Însă acum părea să fim în alt loc şi am zărit înălţimile stâncoase din faţa noastră. Telefonul lui Harris suna fără oprire, însă nu îi acordă atenţia, am privit în spatele nostru, maşina lui Jason şi Austin nu ne mai urmărea.

Aproape am ţipat când Harris a ocolit nebuneşte în jurul unui copac, apoi s-a întors din nou în jurul altuia. Mi-am închis ochii şi mi-am ridicat picioarele la piept. Suntem într-un teren minat, o mişcare greşită şi amândoi ajungeam praf şi pulbere.

Niciodată nu am pus la îndoială calităţile de şofer ale lui Harris, dar în momentul ăsta deveneau înfricoşătoare, dorinţa de a-l prinde pe Drake l-a transformat într-un animal de pradă.

Harris luă telefonul şi îl stinse cu furie, fără să răspundă, şi am răsuflat aproape uşurată când a cotit în jurul muntelui şi a mărit viteza, căutând probabil drumul care îi permitea să urce.

I-am auzit dinţii scrâşnind.

Se uită în sus, mi-am întors privirea după a lui şi am văzut o maşină neagră ce urca rapid panta muntelui.

Respiraţia mi s-a înteţit realizând că acela e Drake. M-am întors în centură odată cu maşina care acum urca pe munte, pe urmele lui Drake, ca un monstru însetat de sânge. L-am privit pe Harris, scrâşnitul dinţilor lui nu se oprise deloc.

— Harris… am şoptit, îngrozită de altitudinea la care ajungeam şi zdruncinăturile maşinii pe solul stâncos. Nu seamănă cu cel pe care l-am urcat la vânătoare, e mai larg şi nu atât de deformat, dar o maşină nu avea ce căuta aici.

— Ţine-te bine, iubito! Fu tot ce spuse.

Ajunsesem să cunosc pădurea asta şi îmi amintesc că eu şi Keith am urcat ca să ajungem la casa pădurarului, unde trebuia să aibă o maşină, deci şi un drum pe care să vină. Asta înseamnă că locuinţă în care fusesem sechestraţi era într-o vale, în centrul pădurii. Harris nu m-ar fi găsit niciodată acolo.

— Haide, nenorocitule, de ce fugi acum? Urlă, mărind viteza maşinii şi trecând peste ultimul obstacol care ne-a adus sus şi, exact aşa cum îmi imaginasem, în faţa noastră era un drum larg, înconjurat de copaci.

Mi-am strâns buzele simţindu-mi adrenalina în vene. Nu vreau să îmi imaginez cum ar fi fost starea mea acum dacă Drake mă droga din nou.

Ne-am apropiat de maşina neagră. Harris îşi scoase pistolul de la spate, lucru care m-a făcut să icnesc. Mi-am urcat mâinile în păr şi l-am strâns tare între degete.

— Harris! am suspinat când l-am văzut scoţându-şi mâna pe geam şi trăgând spre fugarul negru din faţa noastră.

Geamul din spate i s-a spart şi, primul lucru pe care am reuşit să îl văd a fost o coamă albă, zvârcolită de vânt. Christina.

Am suspinat speriată, ea nu e una dintre persoanele implicate în răpirea mea. Mă ajutase, datorită ei sunt acum lucidă şi poate vie, iar acum riscă să moară odată cu nenorocitul care i-a distrus viaţa. Trebuia să mă gândesc că Drake o va lua cu el, însă uitasem de ea.

Nu am reuşit să văd faţa lui Drake, era la volan, complet concentrat la drum şi disperat să scape din ghearele demonului. În momentul ăsta, Harris pare hotărât să îl urmărească până la capătul lumii dacă trebuie.

Christina e în spate şi îşi întorcea speriată capul spre noi. Ea mă ajutase, iar eu acum o fugăresc spre moarte.

Harris nu mai mişca. Devenise atât de concentrat la urmărirea lui, încât părea să nici nu mai respire. E mai înfricoşător decât a fost vreodată.

Nu reuşea să îl prindă din urmă, însă următoarea lui mişcare m-a făcut să ţip din nou de spaimă. A întors maşina, intrând între copaci şi urcând pe o pantă ce părea o scurtătură pentru traseul lui Drake. Am icnit când trunchiul unui copac s-a frecat de portiera mea şi m-am depărtat din instinct de uşă.

Drake urca şi el, însă drumul lui drept durează mai mult decât panta noastră abruptă şi ticsită de copaci. Ne-am întors pe drum, ieşind chiar în spatele maşinii lui Drake şi imediat după asta, o bufnitură puternică m-a propulsat în scaun. Harris s-a izbit de maşina lui Drake şi simţeam cum o împinge de la spate, fără să îi dea voie să preia alte comenzi.

Am văzut-o mai bine pe Christina, ţipă speriată şi ochii mei au prins o frântură şi din chipul lui Drake. Nu se întorcea spre noi, însă îmi dau seama că e speriat de ce avea să urmeze şi nu reuşea să scape. Credeam că va protesta în vreun fel, dar nu o făcea, tot planul lui fusese dat peste cap şi disperarea să scape îi îngheţase toate tehnicile. Dacă întoarce acum, Harris o să

îl izbească în plin şi o să îl facă praf sau o să îl răstoarne.

Christina privi spre noi şi chiar dacă nu poate să ne vadă, nu poate să îl vadă pe Harris, ştie că e în maşina asta. Acum o împinge spre moarte şi nu părea să o recunoască sau măcar să o vadă.

— Harris, nu… am şoptit terifiată, gândindu-mă la ce avea să urmeze. Nu, nu vreau să mai moară oameni din cauza mea. Oameni buni care nu merită asta.

Am privit disperată dinţii încleştaţi ai lui Harris şi fumul din urma noastră, mi-am agitat palmele în jurul feţei şi inima mi-a stat în loc când am zărit prăpastia în faţă. În jurul nostru sunt acum doar copaci şi vegetaţie deasă şi ţipătul meu a devenit mai sonor când ne-am văzut pe toţi pe marginea prăpastiei.

— Harris! Am ţipat, lipindu-mă de scaun, sub huruitul disperat al motorului, care împingea ca un taur şi, în următoarea secundă, s-a făcut linişte.

Drake a dispărut din faţa noastră şi Ferrari-ul a frânat nebuneşte, întorcându-se spre stânga, ceea m-a adus pe mine, faţă în faţă cu prăpastia.

Totul s-a oprit şi am văzut gaura imensă şi stâncoasă de jos şi maşina neagră care a zburat

spre sol pentru câteva secunde liniştite, până când izbitura ei de pământ mi-a zguduit urechile cu o bubuitură puternică şi mi-a umplut ochii de flăcări.

Harris a întors rapid, eliminând pericolul de a cădea şi noi şi a ieşit imediat din maşină, îndreptându-se spre marginea prăpastiei, privind flăcările care îl înghiţeau acum pe Drake şi asigurându-se că nu mai iese dintre ele.

L-am privit câteva secunde şi, în ciuda faptului că totul se terminase cu bine, nu puteam să pierd gândul la Christina.

Ochii mei au început să lăcrimeze, nu merita să moară cu acel diavol, nu merita să fie aici. Noaptea trecută ea îmi spunea să fiu puternică şi acum eu o văd arzând.

Mi-am înghiţit lacrimile şi am privit în jos câteva secunde. Sunt bine. Harris e bine. Sunt în siguranţă. Distrusese pericolul de care s-a temut de când s-a îndrăgostit de mine. Dar nu mă simt atât de bine pe cât aş fi crezut că o să mă simt din cauza tuturor celor sacrificaţi pentru asta.

Mi-am făcut curaj şi am ieşit din maşină, picioarele încă mă dor şi aveau să mă doară o perioadă bună de timp de acum încolo.

Harris încă privea în jos, era cu spatele la mine şi părea să îşi regleze respiraţia.

Am mers uşor spre el, cu paşi înţepători şi m-a simţit, întorcându-se imediat spre mine.

Am zărit flăcările care cuprindeau maşina lui Drake înainte ca Harris să mă tragă în braţele lui.

— S-a terminat, iubito! Eşti în siguranţă acum! spuse, sugrumându-mă la pieptul lui.

Părea să o spună mai mult pentru a se convinge pe el şi am aprobat uşor din cap. Şi-a dus palmele pe obrajii mei şi i-a mângâiat uşor, având grijă asupra vânătăilor.

Furia de mai devreme dispăruse din ochii lui şi se transformase din nou într-o tortură înlăcrimată.

— Îmi pare atât de rău că ai trecut prin toate astea din cauza mea. Suspină cu lacrimile pe obraji şi am clătinat uşor din cap înainte să îşi lipească fruntea de a mea.

— Îmi pare rău, iubito! Ţi-am promis că o să te protejez şi am eşuat. Plângea mai tare decât l-am văzut vreodată şi mi-am dat seama că eu nu sunt singura care a fost distrusă psihic zilele astea. Poate Harris nu a fost legat în lanţuri, însă suferinţa lui pare să fi fost mai mare ca a mea.

— Hei, hei, uită-te la mine.

Mi-am adunat puterile şi i-am ridicat faţa spre mine.

— Harris, m-ai salvat. Nu mi s-a întâmplat nimic, planul lui Drake nu mers. M-ai salvat, iubitule. Am zâmbit, chiar dacă plângeam şi eu.

— Uite ce ţi-a făcut. Te-a… se opri chinuit, mângâindu-mi obrazul.

— Nu a apucat să facă nimic din ce îmi era cu adevărat frică. Asta contează. I-am mângâiat chipul. E atât de frumos, îngerul meu demonic şi mereu torturat.

— A murit. L-ai omorât. Şi acum sunt în siguranţă lângă tine.

Am zâmbit din nou, dar peste chipul lui părea că va trebui să mai treacă mult timp până va reuşi să facă asta.

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult şi am crezut că te-am pierdut. Iartă-mă, îngerul meu! Chinul din vocea lui mă distrugea pe interior însă sărutul delicat al buzelor sale a calmat durerea. Mi-am forţat braţele dureroase să se ducă în jurul gâtului său şi l-am tras mai aproape de mine, adâncind sărutul său reţinut. Îl am din nou lângă mine şi tot ce îmi doresc acum e să uit. Să uit chinul din ultimele trei zile şi să mă prefac că a fost un vis urât, deşi ştiu că va fi destul de greu să fac asta.

Harris mă strânse la pieptul său şi momentul ăsta mi-a adus aminte de locul nostru, de stânca

noastră. Însă acum suntem într-un alt loc şi sub noi arde diavolul care voia să ne distrugă pe amândoi. Însă scăpasem. Spectacolul nu s-a terminat aşa cum a vrut el.

— Te iubesc! Şi nu am pentru ce să te iert, ştiu în ce am intrat odată cu tine, Harris. Am acceptat şi nu regret nimic. Pentru mine ăsta e un final fericit şi nu îmi pasă ce s-a întâmplat atâta timp cât m-am întors din nou în braţele tale.

Îşi lipi fruntea de a mea şi îşi strânse buzele şi ochii. Sfârşitul meu fericit nu părea să fie valabil şi pentru el.

— Am crezut că te pot proteja, dar mi-ai fost luată de sub nas fără să îmi dau seama. Nu pot risca să se întâmple asta din nou. Nu o să mai suferi vreodată din cauza mea. Ochii săi coborâră spre mine şi seriozitatea lor mi-a provocat încruntătură nedumerită. Nu îi înţeleg vorbele, însă mă sperie.

— Harris, ce...

Vorbele mi-au fost oprite de un val de motoare, care ne-au înconjurat imediat. Sunt ceilalți, care au reuşit tocmai acum să ajungă la noi. Peste 10 maşini. Un val de oameni a coborât şi a venit spre noi, oferindu-mi imediat sentimentul de reunire de familie. Sunt toţi

prietenii mei, persoane de pe pistă, cu care am vorbit doar de câteva ori, toţi veniseră după mine.

— Kath! V alergă spre mine şi mă trase în braţele ei, chiar dacă braţul lui Harris nu mă eliberase încă şi părea să nu îşi dorească să facă asta.

— Oh, Doamne, eşti bine?

— Sunt bine! Am zâmbit şi aprobat din cap, când s-a întors să se uite la mine. Cu siguranţă nu vede acel bine pe faţa mea, dar zâmbetul meu e cât se poate de real. Am fost înconjuraţi de ceilalţi prieteni ai noştri şi Harris s-a decis în cele din urmă să mă elibereze.

Am simţit braţele tuturor în jurul meu şi lacrimile de fericire îşi făceau din nou loc în ochii mei, de data asta sunt fericită să plâng.

— Bine ai venit înapoi, tigroaico! îmi zâmbi Mike, trăgându-mă în braţele lui şi făcându-mă să chicotesc printre micile suspine de plâns.

Jay m-a strâns în braţe şi m-a învârtit mai tare decât ar fi trebuit. Corpul meu protestă, însă am decis să nu îl bag în seamă.

Prezenţa lui Carter m-a surprins, nu credeam că va veni şi el după mine, însă nu a ezitat să mă tragă imediat în braţele lui.

— Mă bucur că eşti bine, puştoaico! îmi mângâie spatele, însă seriozitatea lui făcea să pară ciudată denumirea de puştoaică. Încă am un sentiment ciudat în preajma lui Carter, dar am decis să nu îi acord atenţie tocmai acum şi am murmurat un mulţumesc, întorcându-i îmbrăţişarea.

Am observat zâmbetul aproape insesizabil al lui Sirrah. I-am zâmbit uşor înapoi şi privirea lui deveni mai blândă. Mi-am făcut curaj şi am mers spre el.

— Eşti bine? vorbi înaintea mea.

Am aprobat scurt din cap şi mi-am dat o şuviţă de păr după ureche, nu ştiu exact ce aş putea să îi spun, zâmbetul său era puţin amuzat şi înţelegător.

— Mă bucur!

Mâinile îi erau strânse la piept şi am observat privirea lui trecând în spatele meu. Pot să îmi dau seama că Harris ne priveşte acum.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Mă bucur că am reuşit să oprim lucrurile la timp, înainte să se întâmple o nenorocire.

Am aprobat uşor din cap şi mi-am cuprins braţele, frigul din oasele mele îşi spunea din nou cuvântul, accentuând că e încă prezent.

— Mulţumesc! am rostit în cele din urmă. Am atât de multe lucruri pe care voiam să le vorbesc cu el, însă nu le puteam rosti şi nici nu ştiam cum. Am simţit un braţ aşezându-se în jurul meu şi ştiu că Harris a decis că timpul acordat discuţiei cu fratele său, s-a scurs.

Sirrah aprobă din cap şi zâmbi din nou spre mine, aruncând o privire serioasă fratelui său.

— A scăpat vreunul? Tonul dur al lui Harris m-a făcut să îmi muşc buza. Mă simt brusc într-o bulă de tensiune, între cei doi fraţi gemeni care mi-au luat minţile pe rând, în feluri diferite, şi unul dintre el era la un pas să mă arunce în ghearele morţii. A făcut-o, dar s-a răzgândit.

— Nu! Toţi sunt morţi, singurii care scăpaseră erau Drake şi Christina. Răspunse Sirrah şi am simţit capul lui Harris mişcându-se uşor în aprobare.

Am privit scurt spre amândoi, şi oricât de identici sunt, îmi e acum extrem de uşor să îi diferenţiez. Întotdeauna o să îl recunosc pe Harris, el e alesul meu.

Fără alte cuvinte, Sirrah se depărtă discret de noi. A mers lângă Alexandra. Zâmbetul ei sadic asupra flăcărilor în care arde Drake era aproape înspăimântător, însă e de partea noastră şi asta e bine… cred.

M-am întors în braţele lui Harris, privirea lui era încă extenuată şi părea să fie singurul care nu respiră uşurat, deşi reuşise să îl omoare pe Drake şi să mă salveze.

— Harris... am început, dar m-a întrerupt, aplecându-şi fruntea spre a mea.

— Hai să te scot din locul ăsta! Buzele lui s-au presat uşor peste ale mele, într-un sărut tandru, şi am aruncat o ultimă privire spre prăpastia unde rămăşiţele lui Drake încă mai pâlpâiau în flăcări.

— Plecaţi de aici, mă ocup eu de curăţenie! Am auzit glasul lui Carter şi m-am întors rapid spre el. Harris a aprobat din cap şi m-a tras spre o altă maşină, un Hummer ce îmi era cunoscut.

Seriozitatea lui devine tot mai îngrijorătoare, dar îmi simt ultimele puteri scurgându-se şi am adormit, sau leşinat, imediat ce m-a băgat în maşină.

EPILOG
DOI DEMONI

Şoaptele m-au trezit.

Două voci groase purtau o conversaţie lângă mine, şi nu pare una prietenească. Şi ciudat e că pare să fie aceeaşi voce ce se critică pe ea, nu sunt două tonalităţi diferite. Atunci când unul dintre ei mârâi ca celălalt să iasă afară, m-am forţat să îmi deschid ochii.

A fost o idee proastă. O durere cruntă m-a izbit imediat şi am simţit cum creierul începe să facă tumbe în interiorul craniului. Nu am văzut nimic în jurul meu, doar pete albe peste un blur întunecat, apoi am simţit greaţa cum îmi urcă în gât şi cere să fie eliminată.

Am tuşit, apoi am gemut de durere. Vocile se opriră imediat şi o palmă masivă se aşeză peste a mea. E caldă şi aspră. Eu mă simt rece, moleşită ca o legumă stricată. O parte din faţă îmi pare umflată şi mă doare îngrozitor, la fel şi

încheieturile. Să nu mai spun de coaste, parcă mi se împletiseră oasele între ele.

Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine?

— Iubito, te simţi bine?

Acum că vocea nu mai şuşoteşte, am reuşit să o recunosc. Mi-am alungat ceaţa din faţa ochilor şi mi-am agitat capul, încercând să îmi limpezesc privirea.

— Harris, mi-a ieşit printre buze, recunoscându-l. Amintirile se întorceau treptat şi acum ştiu de ce mă simt de parcă am fost torturată zile întregi. Pentru că am fost.

Am tresărit imediat, aducându-mi aminte de Drake. Chipul lui mi-a făcut ameţeala să se sperie şi să dispară.

— Drake! i-am suspinat numele fără să îmi dau seama. Harris se aplecă deasupra mea şi îmi atinse faţa.

— Nu o să mai vină vreodată după tine, iubito.

Nu îmi spuse că e mort, că se dusese în chinuri groaznice, dar reuşesc să îmi amintesc asta foarte bine.

— Unde suntem? am întrebat, pentru că nu îmi pot controla privirea suficient de bine să îmi dau seama de asta. Aud un ticăit regulat şi multe voci venind de undeva de pe hol. Cealaltă

persoană ce fusese aici, în cameră, ieşi înainte să îi pot vedea chipul. Harris îmi strânse mâna.

— Suntem la spital, iubito.

L-am privit atent, apoi am respirat cu putere. Privind în jurul meu, îmi dau seama că sunt într-un salon de spital, cel puțin mirosul mă ajută.

Harris arată la fel, parcă nici nu s-a schimbat de haine. E obosit, încercănat şi mult prea serios.

— Cât timp am fost inconştientă?

Îmi amintesc momentul în care am adormit în braţele lui, în maşină. Şi am avut scurte reprize în care mă trezeam, suficient încât să aflu că Drake mă dusese foarte aproape de casă, pe muntele lor, unde au peştera cu arme. Mă plasase chiar sub nasul lui Harris, unde nu s-ar fi gândit niciodată să mă caute.

— Nu mult. Doar câteva ore. Ţi-e foame?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Trebuie să mănânci ceva, apoi să te odihneşti. Corpul tău e foarte... slăbit.

Distrus, aş spune eu, dar am evitat asta şi m-am străduit să îl privesc cu atenţie, deşi simt cum mă înghite din nou somnul. Hărmălaia de pe hol mi-a atras atenţia.

— Ce se întâmplă? am şoptit. Harris îşi întoarse capul spre uşă, apoi oftă şi îşi trecu

mâna prin păr. E aşezat pe un scaun, lângă patul meu.

— Complicaţii. Tatăl tău e foarte greu de calmat acum, mai ales după ce te-a văzut.

Am tresărit scurt. Tata! Uitasem de el, ce i s-a spus zilele astea cât am lipsit eu? Şi mama...

— Harris, ce i-ai spus?

El mă privi, la fel de serios cum fusese şi pe acea prăpastie, de parcă luase o decizie definitivă şi nu va renunţa, oricât de multă durere o să provoace.

— Adevărul!

Zilele ce au urmat au trecut greu, agonizant de greu. M-am mutat înapoi la tata. Avea nevoie să prezenţa mea permanentă pentru a se linişti şi a nu face vreo prostie, cum ar fi să meargă la poliţie şi să îl denunţe pe Harris.

Şi acum are motive şi dovezi să facă asta, Harris i le oferise pe tavă, împreună cu mine la pachet, învineţită şi arătând de parcă am venit din tabăra gladiatorilor.

Nicky îmi crease o acoperire destul de bună. Îi spusese tatei că am mers la nunta mamei, apoi am rămas câteva zile cu Harris în California. Nu i-a plăcut informaţia, nu avea să mă ierte repede,

dar nu şi-a ieşit din minţi, aşa cum s-a întâmplat când Harris a mers la uşa lui, i-a spus exact ce s-a întâmplat şi apoi l-a adus la spital.

Aveam nevoie de linişte, dar au urmat alte zile de coşmar până când am fost externată, iar tata m-a ameninţat că o să meargă la poliţie dacă nu vin cu el acasă.

Nu am acceptat de frica ameninţării, nu ştie chiar totul despre Harris. I-a spus că toată povestea cu părinţii lui e o invenţie, că îşi câştigă traiul ilegal, prin curse de maşini şi eu am fost răpită de un duşman de-al său. Nu mare lucru, în comparaţie cu realitatea, dar suficient pentru un tată să intre în sperieţi. Dacă ar şti că Harris e un criminal şi un traficant de arme, probabil acum aş fi închisă în vreun buncăr în Alaska.

Am acceptat să vin cu el acasă dintr-un simplu motiv: epuizarea.

Nu vreau să lupt singură şi cu asta, cu decizia lui Harris, care ştiu ce urmăreşte: vrea să se despartă de mine.

Nu poate să facă asta singur, aşa că îl determină pe tata să mă ia de lângă el. Ştiusem de la început că întâmplarea asta nu o să îl lase neafectat, nu o să respire uşurat imediat după ce

scăpăm... însă îl afectase mai tare decât mă temusem.

A stat cu mine în spital, abătut în gânduri şi transpirând noaptea în coşmaruri. Coşmaruri pe care nu voia să mi le povestească, dar ştiu că aveau legătură cu mine. Cu mine, cu tatăl şi cu fratele lui.

Nu vreau să mă forţez acum pe sub pielea lui. Fiecare celulă din mine plesnea de nevoia copilărească de a se pune în fund şi de a-i ţipa că nu o să mă părăsească tocmai acum, după tot ce s-a întâmplat. Dar m-am abţinut şi l-am lăsat să se vindece singur, nu forţat de mine, să îşi dea seama că nu poate să pună punct atât de simplu relaţiei ăsteia, altfel o să trăiască cu impresia că rămâne lângă mine pentru că nu îl las eu să plece.

Ştiu că vrea să mă protejeze, îi e teamă de ce mi se poate întâmpla pe viitor. Ştiu că iubirea e singurul motiv pentru care face asta şi, aşa cum am decis acum ceva timp, că o să fiu matură şi o să îi las spaţiul de care are nevoie, atunci când are nevoie, aşa am făcut şi acum. L-am lăsat să plece, aşteptând momentul în care o să cedeze şi o să se întoarcă.

În plus, nu e vorba doar despre mine. Harris trebuie să înveţe să supravieţuiască mult mai

multor lucruri. Noului său tată vitreg şi fratelui său, ce e cât se poate de viu şi încă nu pare să îl iubească mai tare. Ştiu că aceste veşti l-au afectat mai tare decât lasă să pară.

Sirrah a dispărut acum, dar presimt că se va întoarce.

Harris are nevoie de timp să proceseze toate astea, sufletul lui plin de traume să le facă loc celor noi. Aş da orice să fiu acum lângă el. *Sunt*, ştie asta, dar dacă singurătatea îl ajută, o să i-o ofer atât cât e nevoie.

Roberta şi Amber s-au mutat din casa tatei, nu ştiu dacă definitiv, dar tata nu a ezitat să le trimită înapoi atunci când am acceptat să mă întorc la el. Acum şi-a revenit, e fericit că m-a recuperat, dar nu cred că o să îl mai accepte pe Harris vreodată.

Am reuşit să obţin scutire de la şcoală din cauza spitalizării, dar să stau singură în camera mea nu m-a ajutat prea tare. Însă am aşteptat, am aşteptat să mi se vindece trupul şi sufletul, să accept tot ce se întâmplase şi să plâng în linişte alte vieţi ce muriseră din vina mea, ca apoi să mă ridic şi să merg mai departe, pentru că eu nu am murit încă, *nu am scăpat*, şi sunt fericită din cauza asta.

Toată experienţa asta m-a maturizat chiar mai mult, mi-am dat seama cât de preţioasă e viaţa. La fel şi halucinaţia în care Amber îmi spusese că doar mă plâng non-stop.

Avusese dreptate.

E timpul să încetez să plâng şi să fac ceva ca nimeni să nu mai moară din vina mea.

Singura posibilitate acum ar fi să mă despart de Harris, dar eu am exclus asta demult şi aştept să o facă şi el. Nu a fugit definitiv de mine, nu se ascunde, mă sună mereu, însă conversaţiile noastre sunt simple. Încă ne spunem că ne iubim şi nimic nu pare să se fi schimbat, cu excepţia faptului că nu ne-am mai văzut de zile bune. Acum, că nu mă mai are pe mine, s-a mutat înapoi la garaj.

Vântul mi-a suflat şuviţele de păr peste faţă. Pare o scenă tipică şi clişeică, întotdeauna sunt conştientă de asta atunci când mă aflu într-un cimitir.

La două săptămâni după ce fusesem salvată de Drake, a venit în sfârşit timpul să îngropăm eroii ce căzuseră în luptă.

Jake Huntson şi Elliott Mark, doi băieţi ce veniseră să mă salveze pe mine, dar sfârşiseră

uciși în ploaia de gloanțe dintre oamenii lui Drake și cei ai lui Carter.

Carter decisese că înmormântarea să fie făcută mai târziu, pentru a nu atrage și mai multă atenție de la poliție, deși trupurile celor doi băieți sunt demult în pământ. Dăduse foc cadavrelor din tabăra lui Drake, dar oamenii lui nu aveau să fie lăsați să putrezească în nepăsare. Nu îi cunoscusem pe niciunul, amândoi de 19 ani. Singuri, fără familii și cu o viață nestatornică și periculoasă.

— Cred că trebuie să ne luăm la revedere de la vară. Mi-am întors capul spre V, ce își masa brațele la fel ca mine și dârdâia de frig. Eu fac asta involuntar, nu sunt cu adevărat conștientă de atmosfera din jur.

Nimeni nu îmi spusese de înmormântarea asta, toți voiau să mă scutească și de scena asta, ca pe un copil sensibil, dar V știa mai bine și îmi spusese pe ascuns, dându-mi posibilitatea să vin, dacă vreau.

Harris a rămas șocat câteva secunde bune după ce m-a văzut, iar eu a trebuit să mă abțin din răsputeri să nu fug în brațele lui. Mi-e dor de noi, atât de tare încât simt că mă usuc, dar mi-am propus ceva și nu o să cedez. Vreau să fie sigur și hotărât înainte să se întoarcă, așa cum

am fost eu când am mers prima dată după el. Atunci eu am făcut primul pas, pentru că eu plecasem. Acum a plecat el şi tot rândul lui e să se întoarcă.

Am inspirat aerul de toamnă şi mi-am băgat mâinile în buzunare. Mă îmbrăcasem în blugi şi am o geacă de piele, nu mi-e atât de frig cum probabil îi e lui V în rochie.

— Ne luăm la revedere de la multe, în ultimul timp.

V oftă teatral lângă mine, apoi veni în faţa mea şi îmi făcu semn din cap spre Harris, ce pare să aibă o conversaţie cu Mike şi Jay, dar sunt sigură că nu e atent la un cuvânt, având în vedere strădania de a mă privi pe furiş.

— Voi doi mai aveţi de gând să vă jucaţi de-a despărţeala mult timp?

Am ridicat din umeri, mutându-mi privirea spre mormintele lui Jake şi Elliott, ce sunt acum acoperite. Majoritatea persoanelor se retrag deja, o mare parte din cei de pe pistă. O adevărată familie, îmi dau seama după fiecare zi. Luptă împreună şi mor unul pentru altul. Asta trebuie să fac şi eu. Ca să îmi sugrum suferinţa şi vinovăţia asta, trebuie să intru mai adânc în familia lor şi să lupt pentru ei cu acelaşi risc cu care luptă ei pentru mine.

V îşi dădu ochii peste cap şi se uită cu sictireala la Harris.

— Te rog ia-l de pe capul nostru. E o stafie ambulantă. Nu mai face prostii ca data trecută, dar nu e mai uşor de suportat. Am impresia că mai stă prin preajmă ca să se asigure că tu eşti în siguranţă, altfel pare că şi-ar fi luat zborul de mult.

M-am concentrat asupra lui V, ea ridică dintr-o sprânceană.

— Cum adică să îşi ia zborul?

— Habar nu am. În lumea largă. Nu mai e el de când ai fost răpită şi de când a aflat... toate ororile astea despre Reynolds. Să nu mai spun de fratele lui, nu l-am văzut în viaţa mea mai îngrozit pe Harris ca în seara în care a apărut Sirrah în uşa garajului nostru.

Mi-am strâns buzele şi am privit în pământ. Ştiu povestea. În ultima seară, când mersese să îl ducă pe Keith, Sirrah căzuse pradă poveştii pe care i-o spusesem eu. Nu a mai avut răbdare şi a mers direct peste fratele său să îi ceară adevărul. Harris nu mi-a dat prea multe detalii despre partea asta, însă V mi-a confirmat că a fost un măcel în noaptea aia. După ce Harris a reuşit să treacă de şocul de a-şi vedea fratele viu – asta pentru că era oricum la pământ din cauza răpirii

mele şi i-a trebuit lui Sirrah mai bine de o oră să îl convingă că e real – şi-a dat seama cum s-au întâmplat lucrurile de fapt, cine e de vină în răpirea mea, şi şi-a pierdut minţile. Harris era nervos pe Sirrah pentru că a stat ascuns tot timpul ăsta şi m-a răpit pe mine. Sirrah era nervos pe Harris din toate motivele pe care mi le-a dat mie şi nu e greu de imaginat ce a urmat după asta, dar a fost nevoie de toată puterea lui Mike, Ty, Ken, Jay şi Carter că să îi despartă. La început nu am reuşit să desluşesc vânătăile lui Harris din cauza cearcănelor, dar erau acolo. V mi-a confirmat că fost o adevărată încăierare între ei.

Au fost înveninaţi şi chinuiţi prea mult ca să poată sta acum faţă în faţă fără să îşi piardă minţile, iar cea mai dureroasă parte e că nici Harris nu pare să îl vrea înapoi acum.

— Are nevoie de timp, V. S-au întâmplat prea multe într-o perioadă prea scurtă.

— Are nevoie de tine. Se încăpăţânează să te ţine la distanţă, dar amândouă ştim că nu asta e soluţia. Doar îşi pierde minţile mai tare.

Mi-au dat lacrimile şi mi-am întors capul.

— Până când nu o să îşi dea şi el seama de asta, nu pot să fac nimic, doar să fiu respinsă şi

tratată mereu cu aceeaşi frază: că e mai bine pentru mine să stau departe de el.

V oftă sâcâită pe nări şi îl privi pe Harris. Are mâinile în buzunarele gecii şi vântul se joacă şi între şuviţele lui de păr. Mi-am simţit inima înţepând de durere, nu ştiu cât poate rezista el fără mine, dar eu nu mai rezist mult.

— Ăla e... Sirrah? V îmi atrase atenţia şi mi-am întors imediat capul. În spatele nostru, privindu-ne, camuflat de trunchiul unui copac, era cel pe care îl recunosc foarte bine acum. Fantoma ce mă urmărea demult.

Înainte să pot spune ceva sau să îl privesc pe Harris, se întoarse şi plecă. Îşi trase pe cap gluga hanoracului negru şi dispăru, camuflându-se printre morminte.

— S-a întors? am întrebat dintr-o respiraţie.

— Nu cred că a plecat.

Mi-am întors capul spre V, apoi l-am privit pe Harris. El nu îl observase, încerca cu greutate să fie atent la Jay.

— Harris mi-a spus că a plecat.

— El crede că Sirrah te sperie, vrea să nu te mai temi. E adevărat că Sirrah stă încă ascuns, dar e aici. A rămas. Doar îi dă timp fratelui său se obişnuiască cu existenţa sa. Fie că le place sau nu, el şi fratele său sunt acum împreună în

lupta asta şi Reynolds o să vină după ei, mai devreme sau mai târziu.

Am privit-o pe V şi am simţit cum îmi tremură inima de frică. Nu scăpasem nici pe departe de pericol, poate de asta stă Harris aşa departe acum, îi e teamă că Reynolds o să vină şi o să ne vadă împreună.

E înfiorător de tăcut acum, dar asta nu o să dureze mult, nu după ce o să afle cine e i-a omorât nepotul. Nu fusesem atentă când Christina mi-a spus asta, dar apoi am reuşit să îi pune declaraţiile în ordine. Drake era fiul fratelui lui Reynolds.

Am clătinat din cap.

— Sirrah a dovedit deja că e de partea noastră, Harris trebuie să accepte asta.

— Mai întâi trebuie să accepte că e viu, apoi să îi găsească o tabără. Ne aşteaptă vremuri grele, ceva îmi spune că de-abia a început sezonul înmormântărilor.

V mă bătu pe braţ, am privit-o îngrozită.

— Fii puternică. Avem nevoie de tine, Harris are nevoie de tine.

Apoi plecă, părând că îngheţase deja de-a binelea. Eu nu am mai spus nimic, doar mi-am ridicat privirea spre cerul întunecat, întrebându-mă câtă nevoie are, cu adevărat, Harris de mine.

Are parte doar de suferinţe de când am apărut eu. Chiar dacă voia să afle cu orice preţ, îi era mult mai bine când nu ştia cine e tatăl lui. Mă bucur totuşi că nu acordă nicio atenţie faptului că, prin nunta lui Reynolds cu mama mea, noi am devenit fraţi vitregi. Reynolds nu îi e tată, dar bărbatul ce i-a violat mama.

Plecaseră aproape toţi, au mai rămas câteva persoane să aranjeze mormintele şi eu am încercat să mă hotărăsc dacă rămân aici, sau plec înainte să plece Harris. Mi-ar fi rupt inima să plece fără să mă salute măcar.

Discuţia lui cu Jay se terminase şi blondul se retrase, trecând pe lângă mine şi bătându-mă prieteneşte pe umăr, aşa cum făcuseră aproape pe toţi. Era enervant, dar acceptasem vitejeşte fără să spun ceva. Nu eu sunt cea care suferă aici.

Harris e în faţa mea, mai în stânga. Rămase privind în gol, în jos, apoi îndrăzni şi îşi ridică privirea spre mine.

Nu am schiţat nimic, l-am lăsat să ia singur o decizie, dar am simţit cum mi se ridică o piatră de pe inimă când se mişcă şi veni spre mine. Am simţit cum mă cuprinde o căldură plăcută şi a fost nevoie de multă stăpânire să nu fug la el.

Când ajunse în faţa mea, nu se mai ascunse, mă privi şi zâmbi uşor.

Îl iubesc atât de mult pe bărbatul ăsta, încât nici acum nu m-am obişnuit cu asta. Încă mă uimeşte ce simt pentru el.

Era atât de banal să ne salutăm pur şi simplu, de parcă am fi nişte simpli prieteni.

Mi-am adus aminte de ultima situaţie de acest gen şi i-am întins mâna.

— Vino cu mine, i-am şoptit. Îmi privi mâna, apoi o apucă.

M-a urmat prin cimitir, tăcut, ţinându-mă strâns de mână. Ştiu foarte bine drumul acum şi tot ce sper e că ideea asta să nu îl afecteze pe Harris şi mai tare. Îl simt distrus, ofilit.

Când am ajuns în faţa mormântului, i-am privit numele şi gândul mi-a fugit la medalion. Rămăsese la Sirrah, el îl luase din cabană şi cred că are nevoie acum de el mai mult decât noi toţi.

Harris păşi lângă mine şi mă strânse mai tare de mână. Mă aşteptam să cedeze şi să înceapă să plângă, dar se abţinu vitejeşte.

— Îţi aminteşti când te-am găsit aici şi ţi-am promis că nu o să mai plec vreodată de lângă tine? Că te-am acceptat cu totul?

Nu mă privi, dar aprobă din cap.

— Atunci eu trebuia să iau decizia. Acum e rândul tău.

Oftă şi se întoarse spre mine. Nu plânge, dar ochii îi sunt roşi din cauza abţinerii. Frunzele copacilor se decoloraseră, peisajul e cărămiziu şi întunecat, prevestitor de dezastre.

— Nu pot să fac asta. Nu pot să risc să te mai pun din nou într-un asemenea pericol. Dacă Drake a murit, nu înseamnă că eşti în siguranţă cu mine.

Auzisem deja de multe ori asta, aşa că îi pot face faţă fără să mai tremur măcar. E prima dată când stăm faţa în faţă după multe zile, l-am observat analizându-mi chipul, dar vânătaia trecuse aproape complet. Acoperită cu fond de ten, nu se mai vede deloc.

— Ce vrei să fac? Vrei să plec din Seattle? Tata ar fi de acord fără să clipească, ca să mă depărteze de tine. Nu uita ce ai spus la început; avem totul sau nimic. E decizia ta, eu am luat-o deja pe a mea cu mult timp în urmă.

Harris mă privi fix. Pentru prima dată, îi pusesem ultimatumul în faţă. Nu pot să mă mai învârtesc în jurul lui, să îl cocoloşesc şi să aştept să ia o decizie. Are nevoie de un impuls brutal ca să îşi revină.

Tăcerea lui m-a speriat. Imediat mi s-a făcut teamă. Dacă o să accepte asta? Dacă o să îmi spună să plec?

Îşi strânse buzele şi ochii, dar o lacrimă tot reuşi să îi cadă. Îmi strânse mâna mai tare.

— Nu vreau să pleci. Te vreau înapoi, Katherine. Te vreau înapoi în viaţa mea, în braţele mele, în casa noastră. Nu pot s-o fac, acum mai mult ca oricând, nu pot să supravieţuiesc fără tine.

Mai multe lacrimi au început să curgă pe obrajii lui, nu am ezitat şi l-am cuprins în braţe, strângându-l cu toată puterea. Mă strânse şi el, camuflându-mă cu trupul său. Nu îmi dădusem seama, dar plâng mai tare decât el.

Am expirat cu putere şi m-am tras înapoi să îmi lipesc fruntea de a lui.

— Niciodată să nu mă mai izgoneşti. Niciodată! Ai înţeles?!

Oftă cu greutate şi aprobă din cap, apoi îmi prinse ceafa şi mă sărută.

Mă sărută cu adevărat.

Aşa cum nu o mai făcuse de o groază de amar de vreme. M-am pierdut în braţele lui şi mi-am permis, în clipele astea, să uit totul. Să îl simt doar pe el, iubindu-mă aşa cum am ştiut că o face chiar şi când a plecat de lângă mine,

protejându-mă şi capitulând în faţa sentimentelor, aşa cum am făcut mereu amândoi.

Când ne-am retras, ne-am strâns mai tare în braţe şi ne-am protejat de vântul ce se înteţise. Încă puţin şi o să ne prindă din nou ploaia, dar suntem deja obişnuiţi cu asta.

— Ce urmează acum? Ce ai decis?

Mi-am făcut curaj să întreb, deşi îmi e teamă de răspuns.

— Războiul!

Fusese vocea lui, dar nu spusese el asta. Am tresărit în braţele sale şi am privit peste umărul lui, unde Sirrah stătea rezemat de statuia unui înger, nici măcar nu încerca să se ascundă. Felul în care reuşeşte să se strecoare peste tot ca o fantomă e încă înfricoşător.

Harris se întoarse şi l-am simţit tensionându-se imediat.

— Ce cauţi aici? Vocea lui pare calmă, dar o cunosc mai bine. Sirrah rămase la locul lui.

— Am tot dreptul să fiu aici.

Am simţit nevoia să mă pun între ei. Acum suntem singuri şi mi-e groază de o nouă încăierare. Harris rămase serios, mie îmi bătea inima că a unei căprioare între doi lupi.

— Reynolds o să vină după noi. O să lupţi, sau o să îţi ţii în continuare capul în nisip şi o să îţi plângi de milă?

Fir-ar! Ştiam că asta o să îl supere pe Harris, am simţit-o în încordarea din braţele sale.

— O să lupt, dar nu alături de tine. Ţi-ai ales tabăra atunci când ai decis să îl urmezi pe Drake.

Cu maxilarul încleştat, Sirrah se desprinse de statuia îngerului şi veni spre noi. Nu îmi mai e teamă de el ca înainte, dar o să treacă mult timp până o să mă obişnuiesc cu prezenţa lui. Stând unul lângă altul, asemănarea lor e înfricoşătoare şi fascinantă.

— Mi-am ales tabăra atunci când am decis să îl trădez pe Drake. Nu uita cine a salvat-o pe Katherine, până la urmă.

Am înghiţit în sec, iar Harris tremură de furie. Ăsta era un alt amănunt ce îl calcă pe nervi, chiar dacă nu recunoaşte. Faptul că m-a salvat aşa repede, pentru că Sirrah s-a răzgândit şi s-a dat de partea lui. Lucrurile s-ar fi putut sfârşi mult mai tragic.

— Deci, ce spui, duşmanul meu de sânge? Luptăm în asta împreună, sau separat? Pentru că tu nu mai iei nimic înaintea mea, mai ales răzbunarea.

Amândoi se priviră fix, de la aceeaşi înălţime, periculoşi şi încordaţi. Sirrah scoase ceva din buzunar, iar Harris tresări din instinct, apoi se calmă când văzu că era medalionul lui Reynolds.

Îl aşeză pe mormântul Samanthei, l-am văzut pe Harris cum încearcă din nou să îşi abţină lacrimile şi l-am strâns de mână, încurajându-l să ia decizia corectă.

— Dacă nu puteţi să evitaţi războiul ăsta, ea şi-ar fi dorit să luptaţi împreună. Toată viaţa a încercat să vă aducă împreună, dar nu a reuşit din cauza bunicului vostru. Nu îl lăsaţi să câştige, el e la fel de vinovat ca Reynolds pentru ce vi s-a întâmplat.

Amândoi mă priviră, apoi se priviră între ei şi acceptară tăcut că am dreptate.

Va trece mult timp până la o îmbrăţişare frăţească sau măcar o strângere de mână, însă acum sunt amândoi de aceeaşi parte şi asta e tot ce contează, pentru că, aşa cum spusese şi V; ne aşteaptă vremuri grele.

E linişte în jurul nostru şi umbra a dispărut, arsă în propria-i ura, dar acum suntem pândiţi de adevăratul întuneric.

Totul are un început şi un sfârşit, dar noi nu suntem nici pe aproape de sfârşit.

Am câştigat o luptă, însă războiul de-abia a început.

Va urma!

Din volumul următor:
IUBIRE PERICULOASĂ
COLAPS

Ochii lui au privit direct într-ai mei, iar eu am blocat în ultimul moment țipătul ce voia să iasă. Veni spre mine, aş fi fugit dacă mai puteam să mă mişc.

Ochii albaştri au strălucit în lumina neonului, la fel şi părul negru, cunoscut. Suspinul meu îmi opri respirația.

— Vargon!

Am expirat înspăimântată şi am urcat altă treaptă în spate, prinzându-mă de balustradă când el s-a apropiat tot mai mult de mine.

— Bună, Katherine! îmi zâmbi, ajungând în dreptul scărilor. Îmi simt bătăile inimii triplându-se, tremuratul îmi făcu buzele să zbârnâie.

— Ce cauţi aici? aproape am şoptit, încercând să caut o modalitate să fug înapoi la etaj şi să intru în cameră. Toate lumea îl crede

de partea noastră acum, dar privindu-l cum vine spre mine, simt de parcă diavolul însuși se apropie.

— Nu vreau să te temi de mine, Katherine, vreau doar să vorbim.

Chipul său rămase în continuare calm, nu pare că are vreun gând macabru. Întotdeauna îmi va fi frică de omul ăsta, nu doar pentru cine e, ci pentru că şi-a dorit să mă cumpere, dar trebuie să îmi amintesc că el mi-a ajutat prietenii să ajungă acasă.

— Ce vrei să vorbim? am întrebat, încercând să îmi restabilesc calmul. El urcă câteva trepte spre mine, eu am urcat altele în sus. În loc să se oprească, urcă mai repede.

— O să îţi explic totul, dar nu pot acum. Trebuie să vii cu mine. Imediat ce vorbele astea au ieşit din gura lui, calmul meu şi aşa slab, s-a pulverizat complet. Am strâns balustrada mai mult şi am urcat altă treaptă cu spatele.

— Cum adică să vin cu tine? Ce vrei de la mine? Am tremurat, căutându-mi puterea să o iau la fugă, dar îmi e teamă că o să mă împiedic de trepte. El oftă, privind în spatele lui. E la fel de frumos cum mi-l amintesc, şi la fel de înfricoşător.

Uşa garajului e deschisă şi în faţă e parcată o maşină, cu motorul încă pornit, un Hummer negru ce îmi aduce aminte de noaptea în care a murit Cynder. De fapt, e la fel ca cele ce ne-au urmărit atunci.

— Îmi pare rău, Katherine, trebuie să vii cu mine chiar acum. Înainte să pot reacţiona, el era deja în faţa mea. Mi-a prins mâna şi m-a tras spre el. Am fost smulsă de lângă balustrada de care mă ţineam şi m-am izbit de pieptul lui.

— Nu! M-am zbătut disperată, simţindu-mi lacrimile în ochi.

— Vargon, te rog, nu! L-am implorat plângând, zbătându-mă în strânsoarea lui. M-a întors cu spatele la el şi, înainte să mai pot protesta în vreun fel, am simţit o înţepătură brutală în gât. Cu coada ochiului, am văzut seringa din mâna lui, iar disperarea mea a explodat.

Am plâns şi m-am zbătut în strânsoarea lui, dar e prea mare şi puternic pentru mine. M-am prins de balustradă, mi-am agitat picioarele, dar nu am reuşit să scap. Orice îmi injectase, începe deja să îşi facă efectul. Privirea mi s-a înceţoşat, mi-am pierdut echilibrul şi puterea.

— Ai încredere în mine, Katherine. E pentru binele tău. I-am auzit vorbele, înainte să îi leşin în braţe…